

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

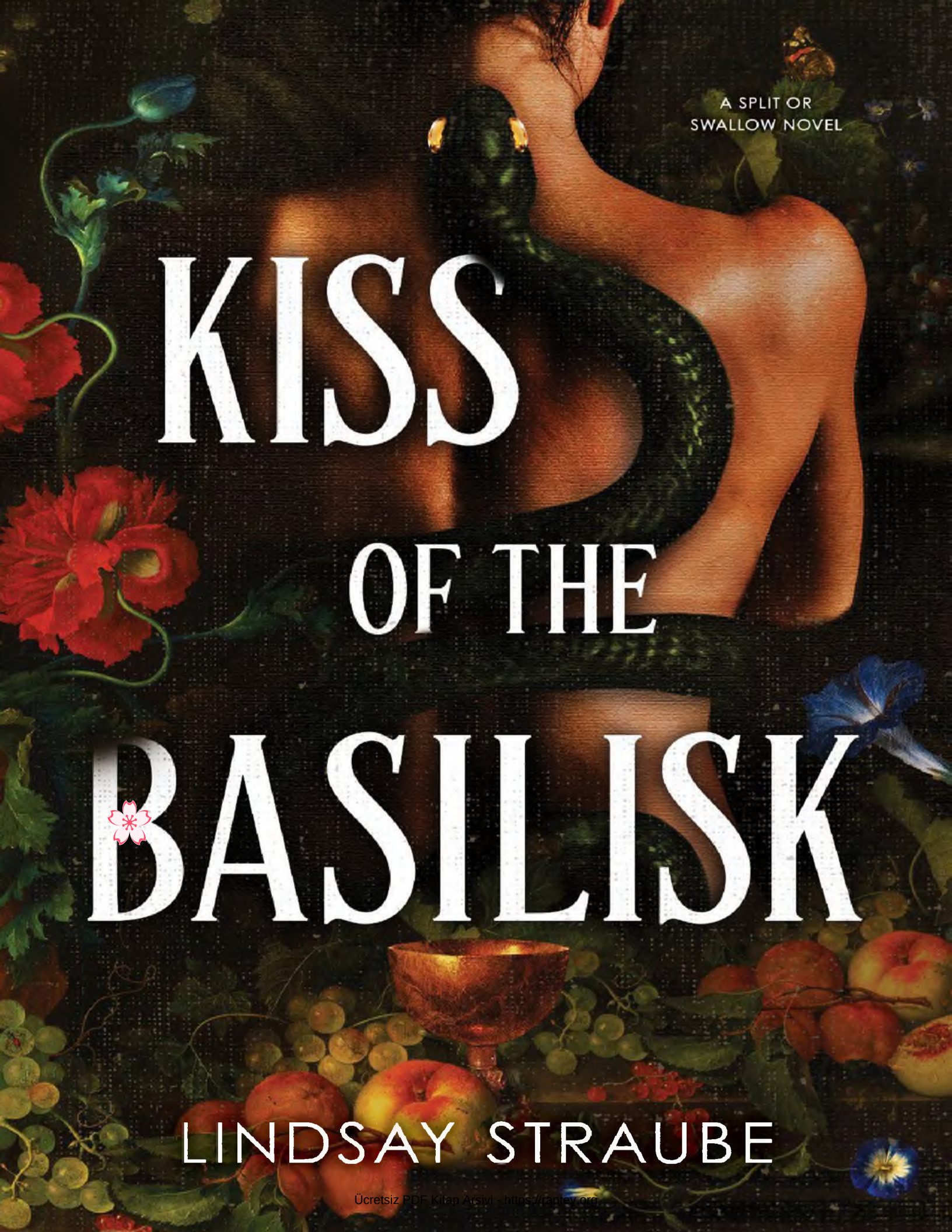
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SPLIT OR
SWALLOW NOVEL

KISS OF THE BASILISK

LINDSAY STRAUBE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

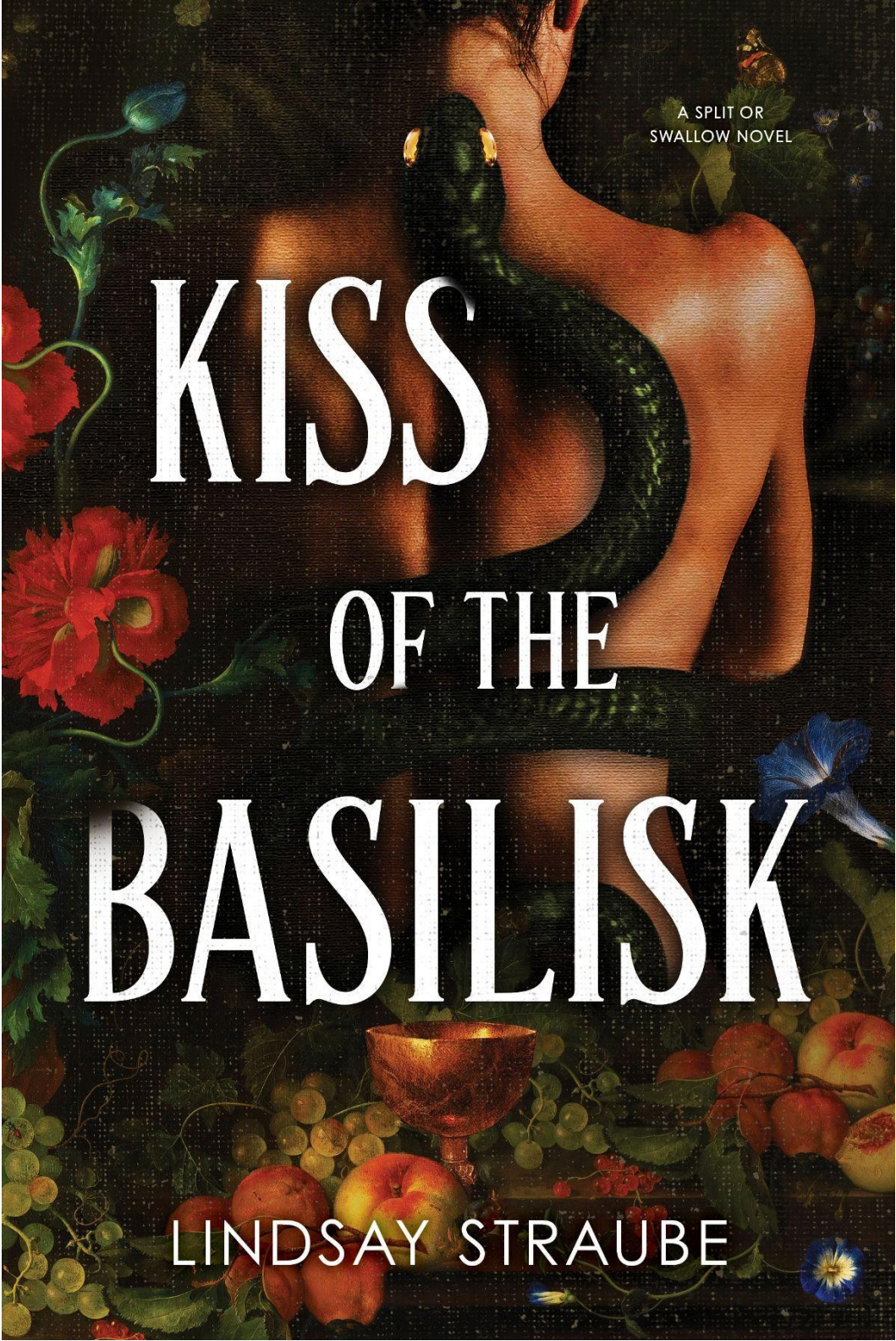
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A SPLIT OR
SWALLOW NOVEL

KISS OF THE BASILISK

LINDSAY STRAUBE

KISS — OF THE — BASILISK

LINDSAY STRAUBE

 Bloom books

Telif hakkı © 2024, 2025 Lindsay Straube Kapak

ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks

Kapak tasarımı Antoaneta Georgieva/Sourcebooks

Kapak resimleri © incamerastock/Alamy, The Picture Art Collection/Alamy, Verity Corvo/Arcangel, benedek/Getty Images, angelinast/Getty Images, Sepia Times/Contributor/Getty Images, powerofforever/Getty Images, Paul Taylor/Getty Images

İç görseller © Mellok/Getty Images, mashakotcur/Getty Images, Bitter/Getty Images Sourcebooks,

Bloom Books ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan, kısa alıntılar hariç olmak üzere, herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

alıntılar hariç olmak üzere, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir imtiyaz sahibi olan Bloom Books tarafından yayınlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

Bu kitap, daha fazlasını isteyen herkes içindir.

İçindekiler

[Bu Kitap Hakkında](#)

Birinci Bölüm

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Besinci Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)

[Birinci Bölüm Otuz](#)

[İkinci Bölüm Otuz](#)

[Üçüncü Bölüm Otuz](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Otuz Besinci Bölüm](#)

[Otuz Altıncı Bölüm](#)

[Otuz Yedinci Bölüm](#)

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)

[Otuz Dokuzuncu](#)

[Bölüm Kırkıncı](#)

[Bölüm](#)

[Kırk Birinci Bölüm](#)

[Epilog: Leo](#)

[*Meydan Okuyanlar*](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

Bu Kitap Hakkında

Bu kitabı, içeriği hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadan okumak en iyisiymiş. Bu nedenle, burada kitap tanıtımı veya özetini bulamazsınız. Bunun yerine, size samimi bir tavsiye vereceğim: kemerlerinizi bağlayın. Split or Swallow serisi, daha önce okuduğunuz hiçbir şeye benzemez ve bir daha böyle bir şey okumayabilirsiniz.

Bu kitabı okumadan önceki halinize veda edin. Ve okuduktan sonra, arkadaşlarınıza da verin ki onlar da okuyabilsinler.

Birinci Bölüm

Bölüm Bir

"Dün gece başıma ne geldiğini asla tahmin edemezsin," diye fısıldadı Vera.

Tem iç geçirdi. Fırına yumurta teslim etmeye gelmişti, ama bunun yerine dedikodu dinlemişti. Vera ile her zaman böyleydi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Vera, sadece Tem'in duyabileceği şekilde tezgahın üzerine eğildi. "Jonathan beni köprünün altına götürdü."

Tem'in ağzı açık kaldı. Bir erkek seni köprünün altına götürdüğünde ne olacağı herkes tarafından biliniyordu. "Ciddi misin?"

"Evet." Vera sıırttı. "Onun..." omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra tekrar Tem'e döndü, "...*penisini* gördüm."

Tem bu kelimeye kızardı.

"Hiç görmedin mi?" diye kıkırdadı Vera, sarışın buklelerini omzunun üzerinden kibirli bir memnuniyetle atarak.

"Hayır," diye mırıldandı Tem. Vera, onun hiç görmediğini çok iyi biliyordu, en azından şahsen. Kiliseye çıkan merdivenleri süsleyen mermer heykellerde bolca tasvir edilmişti, ama onlar hakkında yazacak bir şey yoktu. Bebek havuçlarına benziyorlardı. "Nasıl bir şeydi?"

Vera eğildi ve dudaklarını komplo üçgeni şeklinde büzerek fısıldadı. "Sertti," dedi. "Salatalık gibi. Ama sıcaktı ve elime tam oturuyordu."

"Onu *tuttun*

mu?" Vera

güldü.

Tem ona yumurta fırlatma isteğine direndi.

"Sadece tutmazsın. Onunla *oynarsın*. Yukarı aşağı okşarsın." Vera elini hareketini taklit etmek için hareket ettirdi ve Tem bunu anında ezberledi.

"O bitirene kadar."

Vera, Tem'in yüzündeki ifadeye acımasızca kıkırdadı. "Ah, Tem," diye inledi, küçümseyen sesi dayanılmazdı. "Merak etme. Yarın gece öğreneceksin. Basilisk bunun için var."

Basilisk'in ne için olduğunu herkes biliyordu.

"Elbette," diye devam etti Vera. "Avantajlı olmak zarar vermez. Sonuçta, prens en yetenekli kızı seçecek. Mümkün olduğunca çok pratik yapmaya niyetliyim."

Sadece Tem acı gerçeği biliyordu, o da pratik yapabileceği kimsenin olmadığıydı. Yaşıtı erkekler onunla konuşmuyordu, konuşsalar da sadece annesinin çiftliğinde fazla horoz olup olmadığını sormak içindi. Gabriel onun tek arkadaşıydı ve o da kızlarla hiç ilgilenmiyordu. Ama zaten önemi yoktu. Tem, basilisk ona ne öğretirse öğretsin, prensle bir şansı olmayacağını hep biliyordu. Prens, Vera gibi deneyimli bir kızı karısı olarak seçme olasılığı çok daha yüksekti.

Sanki Vera, Tem'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Evde her zaman pratik yapabilirsin" dedi.

Tem başını kaldırdı. "Nasıl?"

"Kendine dokun. Bunu yapmayı bilersen, başkasına nasıl dokunacağını daha iyi anlayabilirsin."

Tem, bir kez olsun küçük bir zafer hissetti.

Kendi odasının mahremiyetinde kendini birçok kez okşamıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla bunu yapıyordu ve kendine nasıl zevk vereceğini çok iyi biliyordu. O yalnız anlar onun için önemliydi; onu cinsel ve canlı hissettiriyorlardı. Orgazmindan sonra hissettiği coşkulu zayıflığı seviyordu ve erkeklerin de bittiğinde benzer bir şey hissedip hissetmediklerini merak ediyordu.

"Bu gece deneyeceğim," dedi Tem, sırrını kendine saklayarak.

Vera'nın sonraki sözleriyle üstünlüğü anında ortadan kalktı. "Tabii ki, Jonathan da bana aynı şeyi yaptığında *çok* memnun oldum."

Tem'in ağzı açık kaldı. "O da sana dokundu mu?"

Vera, izleyicileri için gösteri yapmak için sabırsızlanarak geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sadece dokunmakla kalmadı. Beni *tattı*."

Tem kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Vera güldü, sesi Tem'in kalbini parçaladı. "Hayır, anlamazsın, değil mi? Sen daha hiç öpülmedin bile."

Tem'in utancı daha da derinleşti. Vera öpüşmekten bahsetmiyorsa, diğer, daha samimi eylemi kastetmiş olmalıydı — Tem'in sadece hayal ettiği ve asla deneyimleyeceğini ummadığı eylemi. Yanakları bir kez daha kızardı, utancıyla mükemmel bir uyum içinde.

"Nasıl bir şeydi?" Tem, istemese de sordu. Vera'ya fırsat vermekten nefret ediyordu ama cevabı bilmek için çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

"Ah, Tem," Vera yine kıkırdadı. "Eninde sonunda öğreneceksin." Bir an durdu ve ağzı acımasızca büküldü. "Ya da belki öğrenmeyeceksin. Sonuçta, tavuk boku tadı olan bir kızı kim ister ki?"

Bu hakaret Tem'in dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun güvensizliğini tam da kalbinden vurdu ve kendisi hakkında düşündüğü tüm karanlık, korkunç şeyleri doğruladı: O sadece bir çiftçi kızdı, kirli ve sevilemezdi, hiçbir erkek ona onun çok istediği gibi bakmazdı. Bu düşünceleri uzak tutmak için büyük çaba sarf etmesi gerekiyordu ve tam da bunu başardığı anda, Vera gibi kızlar bu düşünceleri pekiştiriyordu.

Tem bu aptalca sohbetten bıkmıştı. "Bunları istiyor musun, istemiyor musun?" Kollarındaki yumurta kartonunu salladı.

"Evet," Vera, artık onun hakkında konuşulmadığı için açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi. "Bir dakika." Yumurtaları aldı ve öfkeyle uzaklaştı.

Tem bu zamanı kendini toparlamak için kullandı. Vera'nın onu alt etmesine izin verdiğinde kendini gülünç ve acınası hissediyordu. Ama hiç bir erkekle öpüşmemişken kendini aşağılık hissetmemek imkansızdı. Pazardaki erkeklerin önünde alaycı bir şekilde sallanan ipeksi pembe kurdeleleriyle Vera gibi asla olamayacaktı. O her zaman tavuk boku tadı olan kız olacaktı.

Vera, Tem'in parasını getirip geri döndüğünde, son bir kez alaycı bir şekilde gülümsedi. "Biraz dinlen, Tem. Buna ihtiyacın olacak."

Eve dönerken Tem ağlamasına izin verdi.

Kimse gözyaşlarını görmesin diye ormandan dolambaçlı yoldan gitti, köyün etrafını çevreleyen duvarın kenarında yürüdü. On iki fit yüksekliğinde ve tahtadan yapılmış duvar, içeriden bakıldığında sıradan görünüyordu. Ama dışarıdan bakıldığında, aynalarla kaplıydı.

Yüzyıllar önce, insanlar bu bölgeye geldiklerinde, basilisklerin burada olduğunu bilmiyorlardı. Canavarlar başlangıçta bir sorun teşkil etmiyordu

sorun teşkil etmiyordu; insan şekline büründüklerinde, tıpkı insanlar gibi görünüyordular — çekici insanlar. Cinsel çekicilikleri yadsınamazdı ve köylülerin onlarla bu kadar uzun süre bir arada yaşayabilmelerinin ana nedeni buydu.

Ancak *gerçek* hallerini aldıklarında, yani devasa, acımasız yılanlara dönüştüklerinde, bir tehdit haline geldiler. Sonuçta çıkan savaş kanlı geçti. Basiliskler, köylülerin kendilerini savunamayacakları bir sihre sahiptiler. Ta ki basilisklerin zayıflıklarını öğrenene kadar: horozun ötüşü, gelinciğin kokusu. Bir yılan su birikintisinde kendi yansımasına baktıktan sonra öldüğünde, köylüler onların kendileri için de bir tehdit olduğunu fark ettiler. Aynalı kalkanlarla savaşı kazanmışlardı. Duvar dışındaki topraklar karşılığında, basiliskler baştan çıkarıcı yeteneklerini kullanarak prensin gelecekteki karısını eğitmeyi ve ona bir varis doğurmasını sağlamayı kabul ettiler. Geçici bir ateşkes sağlandı ve o günden beri iki grup nispeten barış içinde yaşadı.

Tem'in annesiyle paylaştığı küçük kulübe ormanın kenarında yer alıyordu ve Tem onu gördüğünde bir sıcaklık dalgası hissetti. Duvarlarının dışında onu ne bekliyor olursa olsun, burası her zaman onun evi olmuştu.

Annesi, Tem içeri girdiğinde mutfak masasından başını kaldırdı. "Fırında işler nasıl gitti, canım?"

"Berbat," dedi Tem.

"Yumurtalarla mı, yoksa

Vera ile mi?" "Vera ile."

"O kızı görmezden gelmeni söylemiştim."

"O bir sivrisinek gibi. Sivrisinekleri görmezden gelmek zordur."

Tem'in annesi içini çekerek ellerini önlüğüne sildi. "Gürültüyü duymazdan gelmeyi öğrenmelisin, Tem."

"Senin yaptığın gibi mi?"

Bu alçakça bir darbeydi ve Tem bunun farkındaydı. Annesi, kasabanın dedikodularından Tem'den daha fazla etkilenen tek kişiydi. Babalığı yücelten ve erkek mirasçıları idolize eden bir köyde tek başına çocuk yetiştirmek kolay olmamıştı. Buna tavuk çiftçiliği mesleği de eklenince, Tem'in annesi bir parya haline gelmişti. Bu da Tem'i bir paryanın kızı yapıyordu.

"Özür dilerim, anne," dedi Tem önceden.

Annesi dudaklarını sıkıştırarak, açıkça incinmişliğini bastırmaya çalıştı. "Önemli değil, canım. Yarın için gergin olduğunu biliyorum."

Gerginlik kelimesi bunu ifade etmeye yetmiyordu bile.

Yine ağzından laf kaçırmadan önce, Tem yatak odasına çekildi. Burası birçok açıdan onun sığınağıydı: Dünya ona çok büyük geldiğinde, günü yatağında yalnız başına bitirebileceğini biliyordu.

Tem, gardırobuna pelerinini astıktan sonra uzandı ve boş boş tavana bakmaya başladı. Sanki tüm dünyanın ağırlığı omuzlarında gibi, sonsuz bir yorgunluk hissediyordu. Ve öyle de olabilirdi. Yarın iyi performans gösteremezse, annesini hayal kırıklığına uğratacaktı. Onlar mütevazı çiftçilerdi ve Vera gibi insanlar onlara tepeden bakıyordu. Hiçbir şeyleri yoktu. Tem, prensin evlilik teklifini kabul ederse, tüm itibarları değişebilirdi.

Tem, annesini gururlandırmaktan başka bir şey istemiyordu ve bunun için eğitim sürecinde mümkün olduğunca ilerlemesi gerekiyordu. Kazanma şansı yoktu. Ama en azından ilk eleme turunu geçebilirse

, hatta Kora'nın izniyle ikinci turu da geçerse, prens onu seçmediğinde annesi onu affedebilirdi. Eğitimde üst sıralarda yer alan ama prensle evlenmeyen kızlar için uygun eşler vardı. Bir dük ya da bir lordla evlenebilirdi. Ama prens ondan etkilenmiş olsa bile —ki bu imkansızdı— son üç kızdan biri olmadığı sürece onunla gerçek bir şansı olmazdı. Bu üç kız prensle yatacak ve eğitim sırasında öğrendikleri her şeyi sergileyecekti. Prens bundan sonra karısını seçecekti.

Tem iç çekerek yanına döndü. Çillerle kaplı avuç içlerine baktı. Küçük pigment noktaları bir avuç içinden diğerine uzanarak, cildinde bir takımyıldızı andıran bir desen oluşturunuyordu.

"Yıldızlar senin ellerinde," derdi annesi, Tem'in parmaklarını kendi parmakları arasında ovuşturarak. "Tıpkı baban gibi."

Ama Tem daha fazlasını öğrenmek istediğinde, annesi sessizleşmiş ve Tem daha fazla kurcalamamayı çabucak öğrenmişti. Babasının hassas bir konu olduğunu biliyordu. Annesi, o doğmadan önce babasını terk etmişti ve onun bilgisi de bu kadardı. Tem, babasının annesini terk etmesine neden olan şeyin ne olabileceğini sık sık merak etmişti, özellikle de bir erkeğin yükünü paylaşmadan çiftliği işletmenin ne kadar zor olduğunu düşününce. Ama merak etmenin bir yararı yoktu

. Zaten Tem bilmek de istemiyordu. Bu, köylülerin onlar hakkında fısıldamalarını ya da Vera'nın ona ezilmesi gereken iğrenç bir böcekmiş gibi bakmasını değiştirmeyecekti. Onlar için hiçbir şey adil olmayacaktı. Tem bunu uzun zaman önce kabullenmişti.

Önemli olan tek şey, yarın mağaralarda ne olacağıydı.

Vera'nın sözleri zihninde yankılanıyordu: *Biraz dinlen, Tem. Buna ihtiyacın olacak.* Tem gözlerini kapattı. Uyandığında akşam yemeği vakti gelmişti.

Annesi ocakta güveç pişiriyordu. Tem dolaptan bir somun ekmek çıkardı ve dilimlemeye yeni başlamıştı ki kapı çalındı. Tem sesinden anladı ki beş kısa, keskin *vuruş*

—Gabriel olduğunu anladı.

Annesi tencereden başını kaldırdı. "O lanet olası çocuğu içeri alma."

Tem gözlerini devirdi. Gabriel en son geldiğinde, yanlışlıkla kurutma rafını devirmiş ve annesinin en sevdiği servis tabaklarından birkaçını kırmıştı. Tem saatlerce seramiği yapıştırmaya çalışmış, ama nafile. Gabriel elinde değildi; uzuvları neredeyse kendi kendine hareket ediyordu, cansız nesneleri -hatta insanları- hiç umursamadan.

"Girmesine izin vermeyeceğim," dedi Tem, pelerinini toplayarak. Gabriel'in bu gece içmek istediğini unutmuştu ve şimdi hatırladığına göre, bu dünyadaki en iyi şey gibi geliyordu.

"Ve çok geç kalma," diye ısrar etti annesi.

"Kalmayacağım."

"Ve sakın..."

"*Olmayacağım.*" Tem ellerini annesinin omuzlarına koydu.

Annesi ona baktı. "Yarın önemli bir gün, Tem. Sadece senin..."

"İyi bir izlenim bırakmanı istiyorum.

Biliyorum. Ve bırakacağım." "İyi bir

izlenim bırakmanı istiyorum."

"*Bırakacağım.*"

Annesi ikna olmuş gibi görünmüyordu. Tem de pek ikna olmamıştı.

Brp brp brp brp brp.

Tem kapıya bir göz attı. "Gitmem gerek. Erken döneceğim, söz veriyorum."

Annesinin şakağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra pelerinini giyip kapıyı açtı. Gabriel, 1,80 metrelik kaotik boyuyla orada duruyordu. Uzun bir deri ceket giymişti, karamel rengi saçları yürüyüşten dolayı hafifçe dağınıktı.

"Deri mi?" dedi Tem. "Gerçekten mi? Bu gece kimseyi eve götürmeye çalışmayacağını söylemiştin."

"Ben her zaman birini eve götürmeye çalışırım." Gabriel, Tem'in annesine neşeyle el sallamak için başını kapı çerçevesinden uzattı. "Merhaba, Bayan Verus. Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz."

Tem'in annesi ona yakıcı bir bakış attı.

Gabriel hiç aldırış etmedi. "Ne pişiriyorsunuz? Kokusu çok güzel," dedi.

"Hemen döneriz," dedi Tem aceleyle, Gabriel'i verandaya iterek.

Bahçeye adım attıklarında kolunu onun omzuna attı. "Annen artık beni sevmiyor gibi görünüyor."

"Onun servis tabaklarını mahvettin. Kadın kin tutuyor."

"*Peh.*" Gabriel, bu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi parmaklarını şıklattı. "Bana bir hafta ver. Onun gözüne tekrar gireceğim."

Gabriel'i tanıyan biri olarak, öyle olacağını biliyordu.

"Ama benim hakkımda bu kadar yeter." Kolunu ona daha sıkı doladı. "Kokuyu alıyor musun, Tem?"

"Neyi kokluyorum?"

Havayı koklamış gibi abartılı bir hareket yaptı. "Bu, rüzgarda kaybolan bekaretinin kokusu."

Elinden geldiğince sertçe onu itti, ama pek etkisi olmadı.

"Bu gece *seni* biriyle yatırmaya çalışmamamız gerektiğine emin misin?" diye hiç duraksamadan devam etti. "Yarından önce biraz pratik yapmanın zararı olmaz."

"Kiminle?" diye sordu Tem acı bir şekilde.

"Eminim seninle vakit geçirmekten keyif alacak neşeli bir barmen bulabiliriz."

"Horseman'daki tek barmen Yaşlı Steve. Yaşlı Steve'i sikmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Ama eminim Old Steve senin gibi güzel bir genç kızla yatmaktan hoşlanacaktır..."

Kız onun koluna vurdu. "Neden *sen* Old Steve'le yatmıyorsun?" Gabriel dramatik bir şekilde nefesini tuttu.

"Lütfen, Tem. Benim standartlarım var." "Gördüğüm kadarıyla yok."

"Bu gece biraz huysuz musun?"

Kız ona tekrar vurdu ve bu sefer Gabriel ellerini kaldırarak teslim oldu.

"*Peki*, ikimiz de Old Steve'le yatmayacağız. Onun kaybı. *Ben* ise..."
deri ceketinin yakalarını tutup, omuzlarına sertçe vurdu
omuzlarına doğru şık bir hareketle kapattı—"ahırdaki çocuğun beni fark etmesini sağlamak için bir görevdeyim."

Tem kaşlarını çatı. "Dün gece gördüğüm kadarıyla, Henry seni çoktan fark etti." "Hayır, Henry değil. Peter."

"Henry'nin nesi var?"

"Hiçbir şey. Seyahat görevi için görevlendirildi. Önümüzdeki iki hafta boyunca yok olacak."

"Ne seyahat görevi?"

"Eleme turları için insanları taşıma görevinde yardımcı olacak."

Prensin geniş ailesinin eğitim süresince bir araya gelmesi geleneksel bir uygulamaydı. Yeterince yüksek rütbeli olanlar kalede kalırken, geri kalanlar köyün hanlarına yerleşirdi. Bu, köy ekonomisi için oldukça verimli bir dönemdi. En mütevazı pansiyonlar bile zengin müşterilerin artmasıyla bir canlanma yaşırdı.

"Gerçekten iki hafta boyunca bir ahır çocuğunu öpmeden duramaz mısın?" dedi Tem.

Gabriel güldü. "*Yapabilirim*. Ama neden yapmak isteyeyim ki?" Buna bir cevabı yoktu.

Horseman'a vardıklarında, Tem içki içmek için can atıyordu. Bar her zamankinden daha kalabalıktı, bu da şaşırtıcı değildi. Tüm köy, önümüzdeki birkaç haftadaki olayları bekleyerek gergindi.

"Bira?" dedi Gabriel. "Sen ısmarlıyorsun."

"Senin için her şeyi yaparım, canım."

Tem her zamanki masalarına oturdu ve etrafa bakındı. Vera, Jonathan'la bir köşede oturuyordu. Ona agresif bir şekilde yakın oturuyordu, neredeyse kucağında, göğüsleri birbirine yapışmış halde. İki masa ötede bir grup kız heyecanla konuşuyordu. Tem onları tanıdı; onunla birlikte eğitime katılacaklardı. Onların da kendisi kadar gergin olup olmadıklarını merak etti. Gülüşlerinden anladığının bir göstergesi varsa, bundan şüphe duyuyordu.

Gabriel bira ile geri döndüğünde, Tem'in midesi düğüm düğüm olmuştu.

"Kora'ya," dedi Gabriel, kadehini Tem'inkine kaldırarak. Bu geleneksel bir kadeh kaldırmaydı.

"Kora'ya." Tem, bir yudumda birasının yarısını

içti. Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Susadın mı?"

"Çok."

Gabriel, Tem'in bakışlarını takip ederek Jonathan ve Vera'ya baktı. İkisi, sanki bu onların son gecesiymiş gibi öpüşüyorlardı. Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Halka açık bir yerde olduklarını bilmiyorlar mı?"

"Gerçek aşk kimseyi beklemez," dedi Tem acı bir şekilde.

Gabriel burun kıvrırdı. "O gerçek aşk değil. O, gerçekleşmeyi bekleyen plansız bir hamilelik."

Tem buna gülmek zorunda kaldı. Vera'nın haftada ne kadar çok seks yaptığını düşünürsek, kısırlık otunu almayacak kadar aptal olduğunu sanmıyordu. Tem dahil tüm kızlar onu alıyordu, ancak eğitim sırasında bunun bir önemi yoktu; bir basiliskten hamile kalmak mümkün değildi. En azından herkes öyle diyordu. Ama aynı hikayeler yıllardır köyde dolaşıyordu, çok nadir durumlarda bunun mümkün olduğu *söyleniyordu*. Ve eğer böyle bir şey olursa, bebek doğanın bir ucubesi olurdu: yarı insan, yarı basilisk, sonsuza kadar iki tür arasında kalır, hiçbirine tam olarak uyum sağlayamazdı. Ama bu saçmalıktı. Tem'in tanıdığı hiç kimse böyle bir yaratıkla karşılaşmamıştı ve bu söylentilere inanmak için hiçbir neden yoktu.

Gabriel'in sesi onu düşüncelerinden kopardı: "Sence kim kazanacak?"

Tem ona baktı. "Neyi kazanacak?"

"Tabii ki prensin evlilik teklifini. Şanslı kadın kim olacak?"

Tem, onun otomatik olarak kendisinin olacağını varsaymadığını fark etti. En iyi arkadaşı bile onun yeteneklerine güvenmiyordu. Sadece doğruyu söyleyebilirdi. "Vera. O eğitime bile *ihtiyaç duymuyor*."

"Hm," dedi Gabriel düşünceli bir şekilde, bir yudum bira içerek. "O çok kolay. Erkekler bunu sevmez."

Tem, ellerini utanmadan Vera'nın elbisesinin önünden aşağıya indiren Jonathan'a kaşlarını kaldırdı. "Erkekler seviyor gibi görünüyor."

"O bir *erkek* değil, Tem. O bir çocuk."

Tem aradaki farkı pek anlayamadı. "Sence kim kazanacak?" Gabriel omuz silkti. "Tabii ki sen."

Tem gözlerini kırptı. Belki de ona inanıyordu. "Şaka yapıyorsun herhalde." "Hayır. Prens neden seni seçmesin ki?"

"Aklıma yüzlerce neden geliyor." "Bir tane söyle."

Tem hepsini sayabilirdi, ama en bariz olanını seçti. "Deneyimsizim."

"Basilisk bunun için var."

Bu, fırında geçen konuşmanın aynısıydı.

Tem sinirlendi. "Basilisk'in ne işe yaradığını *biliyorum*. Ama öğrenmem gereken her şeyi öğrensem bile, asla *öyle* görünemeyeceğim." Jonathan'dan neredeyse ayırt edilemeyen Vera'ya başını salladı.

Gabriel alaycı bir şekilde güldü. "Eğer bir gün öyle görünürsen, bir daha seninle asla takılmam."

Ona sert bir bakış attı. "Ciddi ol, Gabriel."

"Ciddiyim, Tem. Kendine çok sert davranıyorsun. Sen çok çekicisin." "Sen söylediğinde sayılmaz."

"Yaşlı Steve söylerse geçerli mi? Çünkü ona sorsak eminim söylerdi."

Tem, birayı onun kucağına dökme isteğine direndi. "*Prens* benim iyi bir parti olduğumu düşünmeli. Ve seni temin ederim ki, öyle düşünmeyecek."

Gabriel burnuna iki kez hafifçe vurdu. "Bu tavırla asla bir erkeği elde edemezsin."

"Prens erkek sayılmaz," diye homurdandı ve elini itti.

Prens, Tem gibi yirmi yaşındaydı. Sadece prensle aynı yıl doğan kızlar eğitime katılabilirdi. Prensi hiç yakından görmemişti, ancak Vera'nın kasaba meydanında ona rastladığına dair uydurduğu hikayeye inanılacak olursa, prensin gözleri yeşildi. Tem bu hikayeye inanmıyordu ve prensin gözlerinin renginin ne olduğu da umurunda değildi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Gabriel.

"Ne olabilir ki?"

"Eğitim. En azından prens, yatakta kimi sevdiğine göre seçimini yapacak. Diğer becerilere göre seçim yaparsa, senin hiç şansın olmaz."

Tem kaşlarını çatı. "Başka hangi beceriler?"

"Bilmem ki. Mesela yemek pişirme." *"Yemek pişirme mi?"*

"Senin çoban pastanı yedim, Tem." Burnunu kırıstırdı. "Av eti tadı var."

Neyse ki, o anda Peter kapıdan içeri girdi.

Gabriel ayağa fırladı, ceketini düzeltti ve saçlarını eliyle düzeltti. "Görev çağırıyor," dedi ve ahır çocuğuna doğru koştu.

Ondan sonra Tem'in yapabileceği tek şey, Vera ve Jonathan'ın toplum içinde neyin uygun olduğunu sınamalarını izlemektir. İki bira içtikten sonra Tem gitmeye hazır.

Sözüne sadık kalarak, eve geç kalmadı. Ama eve vardığında kulübe sessizdi, annesi çoktan odasına çekilmiş, muhtemelen çiftlikte erken bir sabahı bekleyerek uykuya dalmıştı. Tem banyoda yüzünü yıkadıktan sonra yatağına girip bir kez daha tavana bakakaldı. Genellikle uykuya dalmadan önce kendini okşardı, ama yarın basiliskle karşılaşma düşüncesi o kadar korkutucuydu ki bunu bile yapamadı. Huzur bulamadan şiddetle dönüp durdu.

Sonunda uykuya daldığında, ateşle ilgili bir rüya gördü.

Ateş onu yakmadı. Aksine, ayak parmaklarının ucundan kafatasının tabanına kadar onu nazikçe ısıttı. Ateş bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki uzun zaman önce tanıdığı biri tarafından gönderilmiş gibiydi. Alevler parmaklarını, avuçlarını, kollarını yaladı. Tek bir nefes yanağını okşadı. Sonra bitti.

Ertesi sabah, diğer günler gibi başladı. Tem her zamanki gibi işlerini yaptı, yumurtaları dağıttı ve mutfakta annesine yardım etti.

ama zihninin bir köşesinde, on iki saatten az bir süre sonra bir basilisk ile karşı karşıya kalacağı bilgisi sürekli olarak vardı.

Akşam olduğunda, öfkesini patateslere yöneltiyordu. "*Dikkatli ol, Tem,*" dedi annesi. "Kendini keseceksin."

Kesik, Tem'in en küçük sorunu idi. Sinirlenerek bıçağı yere attı. "Hazır değilim anne," dedi. "Ne yapacağımı nasıl bileceğim?"

Annesi içini çekerek kızının yüzündeki saçlarını geriye attı.

"Ne yapacağını öğreneceksin. Basilisk sana öğretecek." "Ya yetersiz kalırsam?"

"Tüm kızlar mağaraya girdiklerinde yetersiz kalırlar."

"Bütün kızlar değil," diye mırıldandı Tem, Vera ve Jonathan'ı düşünerek. "Güven bana, canım. Sen gayet iyi olacaksın."

Tem iç geçirdi. İşe yaramıyordu, annesi onu anlamıyordu. Tem'in korkacak her şeyi vardı. Yetersizlik, güvensizliğinin kanatlarındaki tek bir tüyden ibaretti. Tem, yaşayacağı şeyden daha korkutucu bir senaryo hayal edemiyordu.

Yine de rüya zihninde dolaşıp duruyordu.

Mağaralarda onu bekleyen şey rüyasında gördüğü gibi bir şeyse, korkacak bir nedeni olmadığını biliyordu.

"Neredeyse gece olacak. Neden hazırlanmıyorsun?"

Tem başını salladı. Patates doğramaktan her şey daha iyiydi.

Banyoya çekildi, küveti doldurdu ve hızlıca yıkandı, çıplak vücudunun her santimini düşünmemeye çalışarak. Mutfığa döndüğünde, annesi bankı işaret etti.

"Otur."

Tem

oturdu.

Annesi dizlerine hafifçe vurdu. "Eteğini kaldır, canım." "Neden?"

Annesi iki adet kehribar rengi cam şişeyi kaldırdı. "Uyluklarına yağ sürmemiz gerekiyor."

Tem kaşlarını çatı. Yağlı uyluklarla mağaralara girmek istemiyordu. "Ne için?"

"Ylang-ylang cesaret için. Sandal ağacı ise ısı için. Sana cesaret verecek ve basilisk'in dikkatini çekecek."

"Umarım kelimenin tam anlamıyla olmaz," diye mırıldandı Tem eteğini kaldırırken. "Tabii ki olmaz, canım. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Tem, annesinin şişelerin kapaklarını açıp yağları uyluklarına sürdüğünü izlerken iç geçirdi. Annesi sıcak parmaklarıyla yağları ovuşturarak cildini parlak ve ışıltılı hale getirdi. Sandal ağacının zengin, ormanlık yumuşaklığı, ylang-ylang'ın çiçeksi derinliği ile uyumluydu. Tem, bu kokuların bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını hayal edebiliyordu.

Ama gerçekten baştan çıkarması gereken bir erkek miydi?

"Anne," dedi Tem, annesi şişeleri tekrar kapatırken tereddütle. "Nasıl olacak?"

Annesi mağaralarda geçirdiği zaman hakkında ona hiç soru sormamıştı. Ama annesi de Tem gibi, bir prensle aynı yıl doğmuştu ve aynı eğitime katılmıştı. Şu anki kral, Tem'in annesini karısı olarak seçmemişti, ama Tem sık sık, seçseydi hayatının nasıl olacağını merak ederdi.

Annesi derin bir nefes aldı ve o akşam ilk kez kaşları yumuşadı. Önemli bir şeyi hatırlıyor gibi görünüyordu.

"Bu... dönüştürücü olacak. Bir kadın olmak için ilk adımı atacaksın."

"Ben zaten bir kadın olduğumu sanıyordum."

"Hiç de değil, canım. Hayata daha yeni başladın. Başlamak üzere olduğun yolculuğu hayal bile edemezsin." Annesi Tem'in elbisesini aşağı çekti ve geri adım atarak onu baştan aşağı süzdü. "Unutma, bu birçok gecenin sadece ilki. Onu gücendirme, yoksa geri dönmene izin vermeyebilir."

"Onu nasıl gücendirebilirim ki?"

"Kora izin vermezse, incitmezsin. Ama seni tanıyorsam, bir yolunu bulursun." Tem iç geçirdi. Annesi tamamen haksız sayılmazdı.

"Kibar olmayı unutma," diye devam etti annesi. "Ve ona tamamen itaat et. Sen öğrencisin, o ise öğretmen. Bu, inatçı saçmalıklarına yer yok. Onun dediklerini yap ve bir şeyler öğrenmeye çalış."

Tem başını salladı, ama midesi düğüm düğüm olmuştu. Talimatlara uymakta hiç iyi değildi, hiç olmamıştı. Neden bu en önemli, en temel şeyde iyi olsun ki?

"Ben umutsuz vakayım anne," diye fısıldadı, gözleri yere bakarak.

"Hayır, canım," dedi annesi nazikçe, avuçlarını Tem'in omuzlarına koyarak. "Hiçbir kız umutsuz değildir."

Annesinin sözleri Tem'i hiç rahatlatmadı. Annesinden kesin bir cevap bekliyordu — kendisinin umutsuz olmadığını duymak istiyordu. Ama beklediği bu değildi ve annesi de bunu vermedi. Kesin bir cevap yoktu; bu gece ya da başka bir gece Tem'e şefkat gösterilmeyecekti. Sadece elindeki görev ve onu tamamlama isteği vardı.

"Neredeyse zamanı geldi," dedi annesi. "Gel."

Tem başını salladı ve annesini takip ederek ön kapıdan çıktı ve kaldırım taşlı yolu takip ederek sokağa çıktı. Önünde Vera'yı, kendi annesini takip ederek kulübeden çıkarken görebiliyordu. Ağaçların kenarına vardıklarında, Tem on dört kız ve annelerinin oluşturduğu sıranın en sonunda kalmıştı.

Sanki trans halindeymişçesine yürüdüler, kimse konuşmadan uzun toprak yolu takip ederek ormana doğru ilerlediler. Soğuk bir geceydi, sonbaharın ilk gecelerinden biri. Tem kendini sakinleştirmeye çalıştı ama işe yaramadı. Uylukları yağlıydı ve başı dönüyordu; sanki kusacakmış gibi hissediyordu. Ciddi ciddi geri dönüp eve koşmayı düşünürken, aniden duvar önlerinde belirdi.

Tem hiç ötesine geçmemişti. Duvarın çeşitli yerlerinde kapılar olduğunu biliyordu ama hiç birinden geçmemişti. Kilitli bile değillerdi —aynalı dış yüzey yeterince koruma sağladığı için kilitlere gerek yoktu. Ama gerçek haliyle bir bazilisle karşılaşma ve onun ölümcül bakışıyla taşın dönüşme riski, duvarın içinde kalmak için yeterli bir motivasyondur.

Tem, kapıdan geçerken Kora'ya sessizce dua etti.

Duvarın dışına çıkar çıkmaz, Tem dağ eteğinde olduklarını gördü. Kızlar, uzun bir mağara sırasının önünde durdu, her bir giriş ay ışığında ağzı açık bir ağız gibi görünüyordu. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra, akşam karanlığının sisinden bir silüet gölgelerin arasından ortaya çıktı.

Tem'in kalbi gırtlğına kadar çıktı. Onu net olarak görebilmek için çok uzaktaydı, ama beklendiğı gibi insan formunda olduğunu anlayacak kadar yakındı. Anlaşmanın bir parçası da buydu: Prensini elini isteyen kızların hiçbirini mağaralarda ölmeyecekti. Bu, ateşkesi ihlal ederdi. Elbette Tem, yüzlerce yıl önce yapılan bir anlaşmaya güvenmekte zorlanıyordu. Ama başka seçeneğı yoktu.

Yanında, Tem'in annesi bileğini tuttu. "Cesur ol, çocuğum."

Tem, arkasına dönmeden onun gittiğini anladı. Diğer anneler de gidiyordu, kızlarını öpüp kucakladıktan sonra patikadan kayboluyorlardı, ta ki sadece kızlar soğukta tek başlarına kalana kadar.

Kimse tek kelime etmedi.

Tem, hayatının büyük bir bölümünde neredeyse her gün eğitimden bahsedilmesine rağmen, aslında sonra ne olacağını hiç bilmediğini fark etti. Hangi basiliskle eşleştirileceğini nasıl bilecekti? Seçimi kendisi mi yapacaktı, yoksa onlar mı?

Yanındaki kıza sormadan, basilisk öne çıktı.

"Buraya öğrenmek için geldiniz," dedi, sesi kayalarda yankılandı. "Eğitimin sonunda, prens aranızdan birini karısı olarak seçecek."

Sessizlik.

Bu tam olarak yeni bir bilgi değildi. Yine de, başlamasına az kala bunu duymak rahatsız ediciydi.

"Sizi bu onura hazırlamak bizim görevimiz." Gözleri hepsinin üzerinde dolaştı ve Tem, gözleri ona takıldığında irkildi. "Mağaralarınıza gidin."

Kimse kıpırdamadı.

Hangi mağaranın kendilerine ait olduğunu nasıl bileceklerdi? Daha fazla talimat beklediler, ama basilisk tekrar konuşmadı. Tem'in memnuniyetine, Vera bile gergin görünüyordu.

Aniden, önündeki kız kısa, bozuk bir çığlık attıktan sonra dönüp duvara doğru koşmaya başladı. Bir an sonra kapıdan kayboldu.

Biri gitti, on üç kaldı.

Nedense, kaçak Tem'e güç verdi. O korkak değildi; kaçmayacaktı. Buraya annesini gururlandırmak için gelmişti ve daha da

daha da önemlisi, kendini gururlandırmak için gelmişti. Prensi umursamıyor olabilir, ama tavuk kümesinin ötesindeki hayatı umursuyordu. Bunu bulmak kendine borcuydu.

Kendini ikna etmeden önce, Tem öne çıktı.

Herkes ona baktı, ama o onları görmezden geldi. Bunun yerine mağaralara odaklandı ve her birine sırayla baktı. On dört mağara. On dört basilisk. İşe yaramadı. Gözlerini kapattı. Gözlerini kapattığı anda, istemeden bir şey aklına geldi. Bu his, karanlıkta onu çağıran bir ışık gibiydi. Onu takip etmek için en uzak mağaraya doğru yürüdü ve rüyasında hissettiği şeyin gölgesini hissetti: onu içine çeken yatıştırıcı bir sıcaklık. Bir şekilde doğru yöne gittiğini biliyordu.

Diğer kızların onu takip edip etmediklerini görmedi. Bunun yerine, kayaların üzerinden tırmanarak mağaranın girişine ulaştı ve zifiri karanlığa daldı. İçerisi sıcaktı. Neredeyse rahatsız edici derecede. Gözlerinin alışması biraz zaman aldı, ama alıştığında, uzakta loş bir ışık gördü. Ona doğru yürüdü ve sonunda kendini ateş ışığıyla aydınlatılmış bir odada buldu.

Karşısında basilisk duruyordu.

İkinci Bölüm

O, onun hayal ettiği gibi değildi.

Nedense, hayalinde onun bir yüzü yoktu. Tem'in hayalindeki basilisk her zaman gizemliydi; ayırt edici hiçbir özelliği olmayan, insanla uzaktan yakından alakası olmayan, boş bir tuval gibi bir yaratıktı. Ama gerçekte tamamen farklıydı. Gerçek basilisk, Tem'in gördüğü en çekici erkek gibi görünüyordu. Tem'in güzel bulduğu tüm özelliklerin birleşimiydi, o kadar ki Tem bunun kasıtlı olup olmadığını bir an için merak etti. Basiliskler, sonuçta baştan çıkarma güçleriyle biliniyorlardı. Onu çekeceğini bilerek kendini bu şekilde mi şekillendirmişti?

Uzundu, ondan çok daha uzundu, geniş, gururlu omuzları ve dik duruşu vardı. Yüzünde titreyen ateş ışığı, keskin, acımasız hatları olan büyüleyici bir heykel gibi görünen ve onu taştan oyulmuş gibi gösteren özelliklerini vurguluyordu. Koyu renkli saçları günümüzün modasına göre uzundu, ama nedense ona yakışıyordu. Hafif keten bir gömlek ve pantolon giyiyordu, ikisi de vücudunun sert hatlarını gizlemeye hiç yardımcı olmuyordu. Sıcaklık. Tek hissettiğı şey buydu.

Basilisk öne çıktıığında, Tem'in zihni tamamen boşaldı. "Adın ne?" diye sordu, sesi derin, parlak bir mırıltıydı.

Tem'in sesi çalışmayı durdurmuş gibiydi. "Temperance," diye fısıldadı. "Ama Tem diye bilinirim."

Taş duvarda bir şömine vardı, alevleri onun altın rengi gözlerinde yansıyor. Eğer gerçek formunda olsaydı, onu öldüreceğini bildiğı gözler. Basilisk başını eğdi, onu değerlendiriyordu. Bakışları onu çok *açık* hissettiriyordu.

"Benim adım Caspenon. Ama bana Caspen derler."

"Caspen," diye tekrarladı, adı boğazında bir taş gibi duruyordu.

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sessizlikte adam onu inceledi. Tem, adamın onu hemen reddedebileceğinden korktu. Eğitim başlamadan önce kovulmak mümkün müydü? Böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştı, ama başına gelse de şaşırmazdı. Tam paniklemeye başlamadan önce adam tekrar konuştu.

"Korkuyorsun," dedi.

Tem başını salladı, çünkü bu elbette doğrudu. Adam ona yaklaştı ve Tem'in boğazı tamamen kapandı.

"Benden korkmana gerek yok."

"Senden korkmuyorum."

Başını diğer yöne eğdi. "O zaman neden korkuyorsun?"

Tem bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi. Bu yüzden sadece "Başarısız olmaktan" dedi. Basilisk kaşlarını çatı. "Neyden?"

"Şeyden..." diye başladı ama nasıl bitireceğini bilemedi. "Seksten," diye onun yerine bitirdi.

Tem bu kelimeye alışık değildi; annesi kesinlikle bu kelimeyi yüksek sesle söylemezdi ve Vera her zaman buna "*aşk yapmak*" derdi, ki bu objektif olarak korkunç bir şeydi. Tem, bir erkeğin ağzından bu kelimeyi hiç duymamıştı. Okulda eğitim hakkında ders aldığında, dersleri kadınlar veriyordu. Ama bu dersler yıllar önceydi ve Tem, derslere daha fazla dikkat etseydi keşke diye düşünüyordu.

"Sanırım," diye fısıldadı.

"Beni yetersiz bir öğretmen olarak mı görüyorsun?" diye sordu basilisk. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Caspen buna biraz gülümsedi. İçinde bir şey çözüldü.

"Prensler nesiller boyu öğrencilerimi seçti. Emin ol, senin başarısız olmana izin vermeyeceğim."

Tem bu açıklamaya şaşkınlıkla ağzını açtı. Eğer söyledikleri doğruysa, bu Caspen'in Yılan Kral olduğu anlamına geliyordu: gücü diğerlerinden çok daha üstün olan efsanevi basilisk. Köyde ünü örnek teşkil ediyordu; insanlar ondan bir tanrıymış gibi bahsediyorlardı. Tem en çok arzu edilen öğretmene sahipti.

Bu bilgi, onun içini rahatlatmak yerine tam tersini yaptı. Şimdi eskisinden daha fazla baskı hissediyordu. Yılan Kral tarafından eğitilmiş olmasına rağmen prensi kazanamazsa

, bu çok utanç verici olurdu. Annesi onu asla affetmezdi.

Caspen hala onu düşünmekteydi. "Burada olmak için çaresiz görünmüyorsun," dedi bir süre sonra. Sözleri tuhaftı. *Çaresiz mi?*

Tem kaşlarını çatı. "Öyle mi olmalıyım?"

Caspen omuz silkti. "Çoğu kız öyle. Prens tarafından seçilmek bir onurdur. Sonunda kraliçe olarak taç giymek ise daha da büyük bir onurdur. Sen bunları istemiyor musun?"

Tem bu soruyu düşündü. Annesi kesinlikle bunları istiyordu. Bu, toplumsal başarıların zirvesiydi ve çiftlikteki basit hayatlarını aşmanın en iyi yoluydu. Annesinin onun başarılı olmasını ne kadar çok istediğini, başarısına *ne kadar ihtiyaç duyduğunu* biliyordu. Ama gerçek şu ki, bu Tem'in arzusu değildi. Prensle hiçbir şansı yoktu. Okul bahçesindeki zorbalar, köy hiyerarşisindeki yerini anlayacak yaşa geldiğinden beri her gün bunu ona aşılamışlardı. Peki burada olmak için çaresiz *miydi?*

Tem, öyle olduğunu fark etti.

Belki diğer kızlar kadar çaresiz değildi, belki Vera kadar taç için can atmıyordu, ama kendi çapında burada olmak için çaresizdi. Tüm bu telaşın nedenini öğrenmekten başka bir şey istemiyordu: bir erkeğe dokunmak ve onun kendisine dokunmasını sağlamak, arzulamak ve arzulanan olmak. Basilisk'in sesi düşüncelerini böldü.

"İstedğin zaman gidebilirsin."

Tem burnunu çektikten sonra hemen pişman oldu.

Caspen onun tepkisinden eğlenmiş gibiydi. "Bana inanmıyor musun?" "Gidecek durumda değilim."

Başını eğdi. "İsteksiz bir öğrenciye etkili bir şekilde ders vermek mümkün değildir."

Tem bunun doğru olduğunu düşündü.

"Hiç kimse eğitimi yarıda bıraktı mı?" diye sordu.

"Bir kez," dedi Caspen. Nedense, bunu söylemek ona acı vermiş gibi görünüyordu. Bir saniye sonra, rahatsızlığı kayboldu. "Ama o benim öğrencim değildi."

Tem bunu düşündü. Eğer doğruysa, bu duyulmamış bir şeydi. Eğitim, prensle aynı yıl doğan her kız için bir onur olarak gösteriliyordu. Tem

Bu bilginin okul müfredatında neden yer almadığını merak etti. Duvarın arkasına koşarak kaçan kızı düşündü ve bir gün pişman olup olmayacağını merak etti.

"Peki," dedi Tem, dudağını bükerek. "Ben gitmiyorum."

Caspen'in ağzı bir kez daha eğlenerek seğirdi. Yaklaşınca, Tem'in vücudundaki her hücre alev aldı.

"Söylesene Tem. Hiç öpüldün mü?"

Tem kızardı. Öpülmeye hiç yaklaşmamış bile. Aniden Gabriel'den onu öpmesini isteyebileceğini fark etti. O en iyi arkadaşıydı, elbette onu öperdi, özellikle de bunun onu sakinleştireceğini bilseydi. Ama artık bunun için çok geçti. Şimdi Yılan Kral Caspen'in karşısında duruyordu ve o, Tem'in olduğundan çok daha fazlasını bekliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, sözleri göletteki bir çakıl taşı gibiydi.

Caspen dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu iyi," dedi. "Bu, öğrenilmesi gereken kötü alışkanlıkların olmadığı anlamına gelir."

Tem, ona pek inanmasa da başını salladı. Hiç deneyimi olmamasının daha iyi olduğunu hayal edemiyordu. Yine de basiliskler yalan söyleyemezdi, bunu yapmaya temelde muktedir değillerdi. En azından tüm efsaneler böyle diyordu. Öyleyse doğruyu söylüyor olmalıydı ve eğer doğruyu söylüyorsa, bu Tem'in Vera'dan daha iyi durumda olduğu anlamına geliyordu. Bu düşünce onu çok sevindirdi.

"Bu gece yapacağımız şey bu mu?" diye sordu aniden cesaretleterek. "Öpüşmek mi?"

"Hayır." Caspen başını salladı. "Bu gece sana dokunmayacağım." "Oh."

Onun şaşkınlığını hissetmiş gibi, devam etti. "Dokunmadan önce seni görmem gerek."

Kız kaşlarını çattı. "Şu anda beni görüyorsun." Caspen gülümsedi. "Hepsini değil."

Kızın midesinde bir heyecan belirdi. Rühayı hatırladı, onu saran sıcak karanlığı. Çıplak tenine değen nefesin hissini hatırladı. Acaba hissettiği nefes Caspen'in nefesi miydi, rüya bunu müjdeliyor muydu?

Adam geri adım attı, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. "Lütfen. Hazır olduğunda."

Tem'in kalbi göğsünde hızla atmaya başladı. Basilisklerin korkuyu koklayabildiğini hatırladı ve Caspen'in onun korktuğunu düşünmesini istemiyordu. Yine de tereddüt etti. Daha önce hiç kimsenin önünde soyunmamıştı, hele ki bir erkeğin önünde hiç. Sadece evde, banyo yaparken ya da kendine dokunurken çıplak kalırdı. O zaman bile aynaya bakmaktan kaçınırdı. Bu onun için hiç doğal bir şey değildi; kendini başkasına nasıl göstereceğini bilmiyordu. Rüya bile onu buna hazırlayamamıştı.

Onun tereddüt etmesi üzerine Caspen ellerini birleştirdi. "Tüm yolculuklar bir adımla başlar, Tem."

Hâlâ kıpırdamıyordu. Annesinin sesi beyninde yankılanıyordu: *Onun dediğini yap ve bir şeyler öğrenmeye çalış.*

Ama Tem emirlere uymaya alışık değildi. Bu, vücudundaki her içgüdüye aykırıydı — kişiliği ile ilgili her şeyi ihlal ediyordu. Ona körü körüne itaat edemezdi. O öyle biri değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bu yüzden, "Önce sen" dedi.

Caspen'in kaşları birden yükseldi, sonra hemen birbirine yaklaştı. Onun tepkisi karşısında, Tem'in göğsüne keskin bir endişe bıçağı saplandı.

Onu kızdırma, yoksa geri dönmene izin vermeyebilir.

Kalbi ayaklarına düştü. Ya onu kızdırmışsa? Ya ona zarar verirse? Ya da daha kötüsü, gerçek haline dönüşüp gözlerinin içine bakarak onu öldürürse? Özür dilerdi. Diz çöküp affedilmeyi yalvarırdı. Giysilerini çıkarır ve istediği kadar bakmasına izin verirdi.

Bunlardan herhangi birini yapamadan, Caspen, "Nasıl istersen" dedi.

Tem şaşırılmıştı. Daha önce kimse ondan bunu istemiş miydi, hiç bilmiyordu. Ama geri dönüş yoktu ve zaten istemiyordu da.

Caspen yaklaştı ve birkaç adım kala durdu. Ondan çok daha uzundu; gözlerine bakabilmek için boynunu uzatması gerekiyordu.

Caspen, sanki tüm bu süreç onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, sakın bir şekilde ona baktı. Tem de öyle olduğunu düşündü. Caspen, ondan önce düzinelerce kız görmüştü ve ondan sonra da yüzlerce görecekti. Bu, onun için bir görevdi, daha fazlası değil.

Tem için ise her şeydi.

Caspen gömleğini yavaşça çıkardı, altından tutup başının üzerinden çekerek inanılmaz derecede yumuşak bir hareketle çıkardı. Yarıları hala giyinikti, ama Tem gördüklerini zar zor kaldırılabiliyordu. Vücudu mantıksız derecede formdaydı, gövdesi sert kaslarla kaplıydı. Pantolonu, iki ok gibi aşağı doğru uzanan alt karın kaslarının keskin hatlarını ortaya çıkaracak kadar aşağıya inmişti. Tem, bu manzarayı görünce yüzünün kızardığını hissetti ve pantolonunu kendisi indirmek için çılgınca bir dürtü duydu. Ama Caspen'in elleri çoktan pantolonunu çözüyordu ve Tem bir nefes daha almadan pantolon yere düştü.

Caspen'in penisi, kiliseye giden mermer heykellerdekiler gibi değildi.

Onunki, ok gibi uzun ve düzdü. Henüz sertleşmemişti bile, ama Tem şimdiden onun içine nasıl sığacağını merak ediyordu. Hiç bu kadar büyük bir şeyi içine almamıştı. Bunun mümkün olup olmadığından bile emin değildi. Onun mükemmel bir uzantısıydı — tıpkı kendisi gibi heybetli ve güzeldi. Tem hayranlıkla ona baktı.

Aniden, Yılan Kral olarak bilinen ününü anladı. Caspen hakkında duyduğu her şey, onun bu son parçasını gördükten sonra anlam kazandı. Köylülerin onun hakkında fısıltıyla konuşmaları, kızlarının her zaman prens tarafından seçilmesi... Bunların hepsi, bacaklarının arasında olan şeyle açıklanıyordu. Bu en temel konuda üstün olduğu halde neden kimseye boyun eğsin ki? Gücü bu kadar büyükken neden vazgeçsin ki?

Tem, onu görünce çok etkilendi. Onu içinde hissetmek istedi. Onun da bunu isteyip istemediğini merak etti. Hemen bu düşüncüyü kafasından attı. O, mağarasında olduğu ilk kız değildi. Yine de, sanki bu sadece Tem içinmiş gibi hissetti.

Caspen, yüzünde haklı bir kibir izi ile onun tepkisini izleyerek, ona bakmasına izin verdi. Sonunda, "Şimdi sen" diye fısıldadı.

Bu adil bir şeydi.

Caspen çıplak olduğu için, nedense Tem'in gerginliği azalmıştı. Caspen'i savunmasız görmek Tem'e cesaret verdi ve Tem, bundan sonra olacıklara hazır olduğunu biliyordu. Titremeden elbisesinin bağlarını çözdü ve elbisesini yere düşürdü, böylece iç çamaşırlarıyla ayakta kaldı.

Caspen gözlerini ondan ayırmadan, "Ve geri kalanı" dedi.

Tem iç çamaşırlarını çıkardı.

Mağaranın sıcak havası tenini okşadı, onu nefes kesen bir dalga ile sardı. *Çıplak olduğu* gerçeğini düşünmemek imkansızdı. Ama bu düşünceye dalmadan önce, Caspen sessizce etrafında dolaşarak onu baştan aşağı süzdü. O da ona baktı, mağara zemininin pürüzlülüğüne rağmen adımlarını yumuşak bir şekilde atarak, inkar edilemez bir kontrole yürüdüğünü gözlemledi. Onu duygusuzca, klinik bir şekilde gözlemlediğini gördü. Tem, bunun kendisi için çok yeni bir şey olduğunu, ama onun için kesinlikle yeni bir şey olmadığını fark etti. Bunu daha önce birçok kez yapmıştı. Ona göre Tem sadece bir numaraydı, daha önce görmediği bir şey görmüyordu.

Sonunda Caspen onun önünde durdu. Gözlerini, yanaklarını, saçlarını inceledi. Sonunda bakışları boynundan omuz kemiklerine kaydı, göğüslerinden geçip karnına indi. Elini uzattı, parmak uçları onun tenine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Ama ona dokunmadı. Bunun yerine, göbek deliğinin altında ani bir sıcaklık hissetti ve ateşin ışığı söndü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Doğurgan olup olmadığını kontrol ediyorum," dedi göz teması kurmadan.

"Ve? Öyle miyim?"

Caspen gözlerini ona çevirdi. "Sabır bir erdemdir, Tem." Bunu bir azarlama gibi söyledi.

Tem iç geçirdi. "Bana da öyle söylendi."

Bakışları tekrar karnına döndü. Tem, muayenenin sonucunu *sabırla* beklerken ayağını yere vurma isteğine direndi. Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydi. Seks ve doğurganlık, baziliskin etkisiyle iç içe geçmişti. Onların bu etkiden güç aldıkları, insanları baştan çıkarma yeteneklerinin doğalarında var olduğu söyleniyordu. Prens in gelecekteki eşini eğitme görevinin onlara verilmiş olmasının nedeni buydu: Kızları kadınlara dönüştürmek için güvenilebilecek tek yaratıklar onlardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Caspen, "Sen doğurgan birisin" dedi.

Tem bu açıklamaya nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bir yandan doğurgan olmamayı diledi, çünkü bu, prens için yarıştan elendiği anlamına gelirdi. Ama Tem için durum böyleyse, buraya gelme amacına ulaşamayacaktı. Asla öpülmeyecek, asla sevişmeyecekti. Ve bu hiç de iyi olmazdı.

Caspen tekrar konuşmaya başladı.

"Kilo alman gerekecek," dedi. "Prens daha dolgun bir kız istedi."

"Yapamam," dedi Tem düşünmeden.

Caspen'in gözleri kısıldı. "Neden yapamıyorsun?"

Başını eğdi. "Bizim... evde fazla yiyeceğimiz yok. Daha fazla yemek yiyemem."

Yumurtadan sıkıntıları yoktu. Ama diğer yiyecekler kıt idi ve tavuk çiftçisi olarak sosyal statüleri, komşularının nezaketinden onları uzun zamandır uzaklaştırmıştı.

"O zaman burada yemek yiyeceksin," dedi Caspen. "Yarından itibaren derslerimizden sonra sana yemek vereceğim."

Tem başını salladı, hala yere bakıyordu.

"Ve saçını kesme," diye devam etti. "Prens uzun saçları seviyor."

Tem'in saçları şu anda omuzlarının hemen altına kadar uzanıyordu, ancak ıslakken bukleleri oturmada önce daha uzundu.

"Çeneni kaldır," diye emretti Caspen.

Tem öyle yaptı.

"Otur." Arkasında bulunan kaya çıkıntısını işaret etti. "Ve bacaklarını aç."

Tem dediğini yaptı.

Dizleri ayrıldığı anda Caspen'in çenesi gerildi. O ana kadar bakışları soğuk, neredeyse duygusuzdu. Şimdi ise gözleri parlak bir şekilde parlıyordu, ham bir yoğunlukla aydınlanmıştı. Aniden onun önüne diz çöktü, öne eğildi ve gözlerini kapattı. Sözüne sadık kalarak, ona hala dokunmadı. Ama derin bir nefes aldı ve Tem, burun deliklerinin genişlediğini, yüzünün keskin hatlarını vurguladığını gördü.

"Ylang-ylang," dedi sessizce, "ve sandal ağacı." Gözlerini açtı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Annem," dedi Tem, onun çıplak bacaklarının arasında diz çökmüş olduğu gerçeğinden başka bir şeye odaklanmaya çalışarak. "Bana cesaret vereceğini söyledi."

Caspen uzun süre ona baktı. "Ve oldu mu?" diye fısıldadı. Tem hafifçe omuz silkti. "Emin değilim."

Hâlâ diz çökmüş, göz teması kurmaya devam ediyordu. Ama şimdi bakışları tekrar onun merkezine döndü ve başka bir emir verdi: "Kendini aç."

Tem'in midesi kasıldı. "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Parmaklarını kullan," dedi Caspen yavaşça. "Ve içini görmeme izin ver."

O sadece birkaç santim uzaktaydı. Tem bu kısmını ortaya çıkarmayı düşünemiyordu, ama bunu istediğini biliyordu. Bu yüzden parmaklarını kullanarak kendini açtı ve daha önce kimseye göstermediği şeyi ona gösterdi. Bunu yapar yapmaz, Caspen'in altın rengi irisleri içindeki göz bebekleri genişledi, genişlemeleri onun kendi genişlemelerini taklit ediyordu. Uzun süre baktı, o kadar uzun süre ki, onun bakışları altında yavaşça ıslanırken kendini açık tutmak zorlaştı. Orada ne yapıyordu? Anatomisini ezberliyor muydu? Ona nasıl öğreteceğini mi belirliyordu? Her halükarda, kendini ona açmak heyecan vericiydi. Onun onayını istiyordu ve bunu vereceğini merak ediyordu.

Bu süreçten etkilenen tek kişi Tem değildi.

İlk kez bir erkeği etkilemenin nasıl bir şey olduğunu deneyimledi. Caspen'in tahrik olduğu inkar edilemezdi — ona baktıkça daha da sertleşiyordu ve bunu ona yapan kişi olduğu için gurur duyuyordu, aynı zamanda bastırmakta zorlandığı yoğun bir merak da duyuyordu. Ona dokunmak, vücudu üzerinde yarattığı etkiyi hissetmek istedi. Vera'nın övündüğü şeyi yapmak istedi: onu ellerine alıp, bitirene kadar okşamak. Bu düşünce onu o kadar tahrik etti ki, parmakları ıslaklığına kaydı. Hareket iyi hissettirdi ve düşünmeden, Caspen'in bakışları önünde bunu tekrar yaptı.

Onu azarlayacağını düşündü, ama azarlamadı. Bunun yerine, düşük bir tıslama duydu ve bunun ondan geldiğini fark etti. Tıslama mağaranın her yerinde yankılandı, duvarlardan sekerek etraflarını titreşimiyle sardı. Tem bu sesteki korkması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Beni onaylıyor musun?" diye sordu.

Tıslama hemen kesildi. Caspen'in gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Benim onayımın önemi yok," dedi keskin bir sesle. "Senin alman gereken prensin onayı."

Tem aniden utangaçlaştı. Acı veren arzu dalgasını bastırdı ve bu kadar küstah olduğu için kendine kızdı. Caspen bir basiliski; onun üzerinde herhangi bir etkisi olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Küstahlığından utanarak elini çekti.

"Durmanı söylemedim," dedi Caspen.

Tem ona baktı. Göz bebekleri büyümüştü; altın rengi irisleri neredeyse hiç görünmüyordu. Sanki karanlığın derinliklerine bakıyor gibiydi; sadece sonsuz bir karanlık vardı. Tem, içgüdüsel olarak, bilinmeyen bir bölgeye girdiklerini biliyordu.

Tereddütle elini geri uzattı.

İlk başta yavaşça, iki parmağını düzenli olarak içeri ve dışarı kaydırarak, Caspen'in onu izlemesini izledi. Sonra daha hızlı hareket etti, yakında erişebileceği kısımlarını okşayarak, kendini durduramayacağı bir şeye ikna etti. Ona nasıl hoşlandığını gösterdi - annesi yatmaya gittikten sonra, dünya karanlık ve kulübe sessizken, odasında yalnız kaldığında yaptığı şeyi yaptı, gözlerini kapattı ve birinin onu izlediğini hayal etti. Caspen'in onu her zaman görülmek istediği şekilde, bir erkeğin dokunmasına layık biri olarak görmesini istedi.

Sonunda, tıslama geri döndü.

Caspen'in bakışları sarsılmazdı. Ateş, cildinin parlaklığında yansıyor ve Tem, göğsünde pulların gölgesini gördüğüne yemin etti.

Zaten ıslaktı, ama onu görmek onu daha da ıslattı.

Tamamen sertleşmişti, penisi bir asker gibi dik duruyordu, doğası bacaklarının arasında bulunan şeyle tanımlanıyordu. Onun pes etmesini istiyordu. Onun onu yakalamasını, sabırsız bir ihtiyaçla onu itmesini, ölen bir yıldız gibi onun içine çökmesini istiyordu.

Ama Tem, bunun bu gece olmayacağını biliyordu. Caspen öyle söylemişti ve Tem buna saygı duyuyordu. Öğrenci öğretmeni geçersiz kılamazdı. Yine de bu, bunu birlikte paylaşamayacakları, başka bir şekilde bağlılığını gösteremeyeceği, karşılıklı bir davranışla kendini kanıtlayamayacağı anlamına gelmiyordu. O, Caspen'in kendi deneyimine katılmasını umuyordu. Ve onun büyük zevkine, Caspen de katıldı.

Caspen, tek kelime etmeden elini bacaklarının arasına götürdü.

Kendini kavradı ve ovmaya başladı, her uzun vuruşta omuzları gerildi ve Tem'e yakında yapacağı şeyi gösterdi. Tem, onun elinden gözlerini ayıramıyordu. El, acımasız bir ritimle hareket ediyordu, önce tabanda sıkıca, sonra üstte yumuşakça, uzun ve sabit hareketlerle sürekli ovuyordu, her vuruşta nefesi kesiliyordu.

Caspen önce yavaşça, sonra gittikçe hızlandı. Vera'nın dediği gibi, yukarı aşağı. Temel içgüdüleri devreye girince, gözlerinden tereddüt izi kayboldu, arzusu aralarındaki her engeli aştı. Başını geriye attı, boğazını ortaya çıkardı. Düşük bir tıslama sesi etraflarını sardı, ısrarcı frekansı ile Tem'i sardı.

Sonra Caspen ayağa kalktı, ona yukarıdan bakarak, acil bir bağlılıkla hareketlerini hızlandırdı.

Tem, bu mağarada çıplak olan ilk kız olmadığını biliyordu. Özel olmadığını, Caspen'e daha önce görmediği hiçbir şey sunamayacağını biliyordu. Yine de, bu deneyim sanki onlara özgüymüş gibi hissediyordu, sanki Caspen başka hiçbir kıza bu şekilde bakmamış, sanki bunu yapacağı tek kişi oymuş gibi. Bunun doğru olup olmadığını merak etti. Öyle olmasını yürekten diledi.

Aniden, Caspen öne doğru adım attı ve Tem'in nefesi kesildi.

Bir an için Tem, Caspen'in pes edip ona sahip olacağını düşündü. Ama Caspen eğildi, diğer eliyle kızın başının yanındaki kayayı tuttu ve vücudunu kızın üzerine yerleştirdi. Eli hiç durmadı, kızın eli de öyle. Caspen'in kendine dokunma şeklini görmek heyecan vericiydi. Bunu onun için yaptığını bilmek, mutluluğun ötesinde bir duyguydu. Ellerini onun üzerinde gezdirebilmeyi diledi. Onu avuçlarının içinde hissetmek, onun gerçekte kim olduğunu anlamak, ona gösterdiği her şeye dokunmak istedi.

Ama o ulaşılmazdı. Bu gece Caspen ile bağlantı kurmanın tek yolu, şu anda yaptıkları şeyi aynen yapmaktı. Bu yüzden Tem onun hızına uydu, aynı şarkıya kendini parmaklayarak, ritimlerinin uyumlu olduğunu kanıtladı, kendi ritmini onun ritmiyle senkronize etti.

Diğer eliyle göğüslerine dokundu, sıkıp avuçladı, isterse neye sahip olabileceğini bilmesini sağladı. O kadar yakındı ki, yüzünde onun çaresiz nefesini hissedebiliyordu. Bacaklarının arasında duruyordu, vücutları birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Tem, bir dahaki sefere bunu yaparken onu düşünecek mi diye merak etti. Onun gibi, o da onu hayal edecek miydi? Onun eli yerine kendi elinin, yukarı aşağı okşayarak, ona hizmet ederek, doğal olarak büyüyen şeyi teşvik etmesini ister miydi? Yoksa onun önünde diz çöküp, onu ağzına alıp, onun onu tüketmesini istediği gibi onu tüketmesini hayal eder miydi?

Onu tadabilmeyi diledi. Onun izin vereceğini merak etti.

Şimdilik, gözleri vücudunda dolaşıyor, hareketlerini izliyor, hayatta kalmak için onun bedenine ihtiyacı varmış gibi çıplak tenini içiyordu. Gözleri her zaman, elinin bacaklarının arasında yaptıklarına geri dönüyordu. Tem ona bakıyordu, sırtı kavisli, her yerini ortaya çıkarmıştı. Tamamen savunmasızdı, ama yine de tartışılmaz bir şekilde güvende hissediyordu.

"Daha derine," dedi Caspen, sesi sert çıkıyordu.

Gurur onu sardı. O onayladı. Daha fazlasını istiyordu.

Ama Tem de daha fazlasını istiyordu.

Daha derine inmek yerine, elini geri çekti, uyluklarını kavradı ve tamamen ayırarak kendini sadece onun için açtı.

"Yapmayacak mısın?" diye fısıldadı.

Adam daha da eğildi, yüzünü onun yüzünün hemen üzerine getirdi. Ona dokunmak üzereydi, göğsü ondan bir santim uzaktaydı.

Tem, onun teninden duman kokusu alabiliyordu.

"Yapacaksın," dedi, sesi bir hırıltı gibiydi.

Onun emriyle, vücudunu bir ürperti kapladı. Yetkili olan oydu, ona karşı gelmemeliydi. Yine de Tem, burada bir miktar gücü olduğunu biliyordu. Adam onun daha derine inmesini istiyordu, bunu kendisi söylemişti. Takdir edildiği sürece, ona istediğini memnuniyetle verecekti.

"Dik dur," dedi Tem. Onun bunu görmesini istiyordu.

Caspen şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Daha önce hiç emir verilmiş miydi acaba diye merak etti. Bir an için onu azarlayacağını düşündü. Sonra Caspen dik durdu ve Tem onu ele geçirdiğini anladı. Böylece daha derine indi, iki elini de kullanarak kendini sınırın eşiğine itti, artık kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışmadı, onun kendisini kızdırmasını istediği gibi kendini kızdırdı. Caspen bacaklarının arasındaki ellerine bakarak, parmaklarının gelgitler gibi düzenli bir şekilde içeri girip çıkmasını izledi, en hassas bölgesini küçük, mükemmel daireler çizerek ovuşturmasını izledi.

Onun ne kadar ıslak olduğunu tam olarak gördü. Bunun tamamen onun için olduğunu biliyordu.

Tem bitirmek üzereydi. Ama bunu uzatmak için çaresizce çabaladı, yavaşça devam etti, bunu birlikte yaşamalarını diledi. Caspen'in de aynı anda bitirmesini, bunu onunla paylaşmasını istedi, böylece öğrenci ve öğretmen sınırlarının ötesinde bir bağ kurabilirlerdi. Onun da kendisi için nefes aldığını bilmek istedi.

Caspen de bitmeye yakındı.

Onun, ona çok uzun süre baktığında hızını yavaşlatarak, aralıklı olarak hızını değiştirmesinden bunu anlayabiliyordu. Her seferinde gözlerini kapatıyor ve açtığında, onu ilk kez görüyormuş gibi oluyordu, eli hiç durmamış gibi devam ediyordu. Nefesi kısa nefesler halinde geliyordu, nabızı boğazında düzensiz bir şekilde atıyordu. Birlikte zirveye yaklaşıyorlardı, kaçınılmaz sonlarına doğru ilerliyorlardı.

Tem daha fazla dayanamadı.

"Birlikte mi?" diye sordu.

"Hayır." Caspen başını salladı, sesi nefesinin gölgesi gibiydi. "Önce sen."

Tem o kadar yakındı ki, itiraz edemedi. Eğer istediği buysa, ona seve seve verecekti. Bu yüzden ona baktı, kaçınılmazlığın

kaçınılmazlığın yükseldiğini hissetti, doruğa ulaşmak üzere olan dalgaya karşı koyamadı. Caspen'e teslim olmak, en savunmasız halini göstermek, sadece onun için duvarlarını yıkmak dünyadaki en kolay şeydi. Onun nasıl hissedeceğini, tadının nasıl olacağını, ellerini kenara itip kendini ona teslim etmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Sadece bu düşünce bile onu oraya götürmeye yetti.

Sonunda Tem bitti.

Bir saniye sonra, Caspen de bitirdi ve titreyerek inleyerek eline boşaldı. O da Tem gibi zor nefes alıyordu. Başını eğdi, ensesi ateşin ışığında parlıyordu. Omuzları terden parlıyordu, sonrasındaki hafif nefes alıp verişinde derisinin altındaki kasları atıyordu.

Tem nefesini tutamıyordu. Ona dokunmadan onu bitirdiğini bilerek, inkar edilemez bir güç dalgası hissetti. Ona dokunabildiğinde ne olacağını hayal etmeye cesaret edemiyordu.

Caspen başını kaldırıp ona baktı.

Tem onu öpebilmeyi diledi. Bunun yerine, onun bakışlarını karşılayarak zihnini okumaya çalıştı. Onun hakkında ne düşünüyordu? Memnun muydun? Bu, aralarındaki bağı güçlendirdi mi, yoksa onun için, mağarasına gelen diğer düzinelerce kızıdan farksız, aptal bir çocuktan başka bir şey değil miydi? Elbette onunla aynı şeyi düşünmüyordu — onun daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ hissetmediğini, aralarında özel, önemli bir şey olduğunu.

Tem konuşmak istedi, ama bu kadar büyük bir şeyi kelimelere dökmek bir şekilde yanlış geliyordu. Artık onun önünde neler yapabildiğini bildiği için, onun içinde neler yapabileceğini de bilmek istiyordu. Onunla tam olarak birlikte olma şansını hiç yakalayamazsa ölecekti.

Caspen omuzlarını silkiyor, dikleşiyordu.

Tem de doğruldu ve avucundaki maddeye hayretle baktı. Madde, ateşin titrek ışığını yansıtıyordu ve Tem, düşünmeden ayağa kalkıp ona uzanırken buldu kendini.

Caspen elini keskin bir hareketle çekti.

"Oh. Özür dilerim..." Tem kekeleydi, hemen utandı. "Ben daha önce hiç... bunu görmemiştim."

Caspen başını eğdi ve düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Seninkine benziyor." Elini yavaşça geri çekti. "İstersen bakabilirsin."

Teşekkür ederek başını salladı ve öne eğildi.

Onun spermi sıvı ile katı arasında bir şeydi, kalın ve parlak, bir avuç sıvılaşmış inci gibiydi.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "O zaman sana benziyor."

Sözler bir nefes gibiydi. Kız onları zar zor duydu. Ama o söylemişti ve Tem, bir erkeğin ona ilk kez güzel dediği anı asla unutmayacağını biliyordu.

Tem'in boğazı düğümlendi. Acaba o, Tem'in düşündüğü kadar kararsız değildi? Acaba o da Tem'in onu istediği gibi onu istiyor muydu? Az önce paylaştıkları sıcak anın ardından, her şey mümkün görünüyordu. Tem, onun Vera'ya da aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etti. Vera da basiliskiyle benzer bir bağ kurmuş muydu? Yoksa Tem'in başlangıçta yapması gerektiği gibi sadece soyunup orada durmuş muydu?

Birbirlerine sonsuza kadar baktılar, o anın gerçeği ikisinin de zihninde yer etti. Sonra Caspen ellerini birleştirip incilerini avuçlarında tuttu. Nedense Tem, gözlerini kapatıp kaşlarını çatarak başını eğdiğinde sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Aniden bir hava akımı hissetti ve ateş tamamen söndü, tek *bir hışırtıyla* sönerek. Bir an sonra, tekrar alevlendi. Işıktaki Tem, Caspen'in ellerinde bir nesne olduğunu gördü. Onu Tem'e uzattı.

"Al bunu," dedi.

O, pençeye benzeyen bir şeyi tutan avuçlarına baktı. Nesne pürüzsüz ve kavisliydi, bir ucu kalın, diğer ucu parmak büyüklüğünde sivriydi. Onu eline aldı ve sertliğini hissetti. Taştan yapılmış olabilirdi.

"Bu nedir?" diye sordu, onu ışığa doğru kaldırarak. Dokunulduğunda sıcaktı ve görüldüğünden daha ağırdı. Pürüzsüzlüğünden etkilenerek kıvrımlarını inceledi.

"Bir adı yok," dedi Caspen. "En azından senin dilinde."

"Amacı nedir?"

"Ayrıyken bizi birbirimize bağlayacak."

"Nasıl?"

Caspen yaklaştı. "Onu içinde tutacaksın." "İçimde mi?"

"Evet." Gözleri vücudunu aşağı doğru izledi ve bacaklarının arasına indi. Tem anladı. Yüzü tekrar kızardı.

"Mükemmel uyum sağlamalı," dedi.

Tem ona baktı ve onun hevesini görünce şaşırdı.

"Bunu kimseye söyleme. Ve kimseye gösterme. Bu sadece senin için."

Onu, onun anlayamadığı bir yoğunlukla izledi. Sadece başını sallayabildi; bakışları çok güçlüydü. Pençeye baktı.

"Nasıl bir şey olacak?" diye fısıldadı.

"Sıcak," dedi. "İnsan halimin tam sıcaklığı." Tem başını salladı.

"İyi hissettirecek," diye devam etti. "Bundan emin olacağım."

"Nasıl?"

"Dediğim gibi, bizi birbirimize bağlayacak. Onu... nabız gibi attırabilirim." "Nabız gibi mi?"

Adam gülümsedi ve kız eridi.

"Atış yaptığında, seni düşündüğümü anlayacaksın."

Tem bu olağanüstü şeye baktı. Elinde çevirip ağırlığını hissetti, sanki yıldız ışığından yapılmış gibi parladığını fark etti. Bunun onun özünden oluştuğuna inanamıyordu. Tem daha önce böyle bir sihir görmemişti.

"Deneyin." Caspen'in sesi onu düşüncelerinden kopardı. Ona baktı.

"Şimdi mi?"

"Evet."

Bu sabah Tem böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdi. Ama son bir saatte olanlardan sonra, alışık olmadığı bir cesaret hissetti ve onun emrini yerine getirebileceğini biliyordu. Bu yüzden tekrar çıkıntıya oturdu ve bacaklarını Caspen'in önünde bir kez daha açtı.

Ona baktı ve talimat bekledi. "Daha büyük olan ucu içine al," dedi.

Tem söyleneni yaptı. Pençenin kalın ucunu yavaşça içeri soktu, bunu yaparken elini sabit tuttu. Hiç bu kadar büyük bir şeyi içine almamıştı — sert ve pürüzsüzdü, kendini okşarken parmaklarının hissettiği şeyden farklıydı ve ıslak olmasına rağmen sokmanın zor olduğunu fark etti.

Tem yüzünü buruşturunca Caspen konuştu. "Yavaş yap. Acıtması gerekmiyor."

Tem başını salladı, derin bir nefes aldı ve elinden geldiğince yukarı kaydırıldı. Tuhaf bir histi ve hoşuna gittiğini fark etti. Yine de, bu zaten sıkı bir şekilde otururken Caspen'in penisinin içinde olduğunu hayal etmek imkansızdı.

Konik ucu hala görünür haldeyken durdu, en hassas kısmına doğru kıvrılmıştı. Parmağını ona nazikçe bastırdı ve onu nasıl kucakladığını hissetti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Caspen sessizce.

Ona baktı ve birdenbire fark etti ki, Caspen yine sertleşmişti. Önceki gibi tamamen değil, ama kısmen sertleşmişti ve Tem bunun nedeninin kendisi olduğunu biliyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Tem otururken Caspen ayakta durarak uzun süre birbirlerine baktılar. Bu önemli bir an gibi geliyordu ve Tem bu anı bozmaması gerektiğini biliyordu.

Caspen'in tekrar kendine dokunup dokunmayacağını merak etti, ama dokunmadı. Caspen sadece ona bakmaktan zevk alıyor gibiydi ve Tem de ona bunu yapmasına izin vermekten zevk alıyordu.

Caspen sonunda "Bu gecelik bu kadar yeter. Giyinebilirsin" diye mırıldandığında ateş sönmek üzereydi.

Tem bir kez daha cesaretlendi ve "Sen de giyinebilirsin" dedi.

Ağzında sinsi bir gülümseme belirdi. "İznin için teşekkür ederim."

"Seve seve veriyorum."

Caspen'in gülümsemesi genişledi. Tem, giyinirken bile onu izlediğini fark etti, gözleri son saniyeye kadar vücudunu takip ediyordu. O da onu izledi, gömleğini giyerken omuzlarındaki kasların hareketini, pantolonunu bağlarken kollarındaki belirgin damarları gözlemledi. Vücudunda bastırılmış bir enerji hissetti ve bunu hissetmek için sabırsızlanıyordu.

İkisi de giyindikten sonra, Caspen zarif bir hareketle,

"Sizi dışarıya kadar geçireyim," dedi.

Tem başını salladı ve onu mağara girişine doğru takip etti. İçindeki pençeyi hissedebiliyordu ve buna asla alışamayacağından emindi. Normal bir şekilde yürümek için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Mağaranın sıcak kucaklamasından sonra soğuk akşam havasına çıkmak şok ediciydi ve Tem dışarı çıktıklarında titredi. Ayaklarının altındaki çimler ıslaktı; onlar içerideyken yağmur yağmıştı. Yolun başında Caspen ona baktı. Yüzü dikkatliydi, gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Yarın gece geri döneceksin. Geç kalma." Caspen

başka bir şey söylemeden dönüp gitmek için yöneldi.

"Bekle," diye bağırdı Tem,

istemedi. Caspen durdu, sırtı

ona dönüktü.

"Beni düşünecek misin?" diye fısıldadı Tem.

Caspen dönmedi. Karanlıkta geniş ve güçlü omuzlarına baktı. Sessizliği mutlakdı; etraflarındaki ormanın hışırtısından başka hiçbir şey duyamıyordu, kendi kalbinin çarpıntısı bile onu bastırıyordu. O kadar uzun süre orada durdu ki, onu duyup duymadığını bile merak etti. Sonunda, "Dediğim gibi," dedi.

"Biliyorum. Ben sadece..." Tem durakladı, kollarını kavuşturdu ve derin bir nefes aldıktan sonra sözünü bitirdi, "Tekrar duymak istedim."

Caspen hala dönmüyordu.

Bunun yerine, bacaklarının arasında aniden acı veren bir nabız hissetti. O kadar keskin bir şekilde içinden geçti ki, şaşkınlıkla nefesini tuttu ve bu yoğunluğun etkisiyle iki büklüm oldu. Bağırarak zorunda kaldı; his çok güçlüydü. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemişti — bu, şimdiye kadar kendine verdiği tüm hisleri gölgede bıraktı; sanki ay ve yıldızlarla bir olmuş gibi, tüm içini bir spiral şeklinde açan bir çiçek gibi hissettirdi.

Tem, nabız yoğunlaştıkça dengesini zar zor koruyabiliyordu ve dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Kendini kıvrıldı, yumruklarını çimlere sıkıca tuttu. Nefes alamıyordu; düşünemiyordu. Hayatının en derin zevkinden başka hiçbir şey hissetmiyordu. Tem, o anda hiç şüphesiz hayatta olduğunu biliyordu.

Sonra her şey bitti.

Başını kaldırdığında Caspen gitmişti.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah kahvaltıda annesi her zamanki gibi yumurtalarını hazırladı. Tem her sabah yaptığı gibi bir elma dilimledi ve bal kavanozunu masaya koydu. Her şey her zamanki gibiydi, her şey tamamen aynıydı. Tem hariç.

Mağarada geçirdiği zaman onu sonsuza dek değiştirdi. Bütün gece yatakta uyanık kalarak olan biten her şeyi tekrar tekrar düşündü. Caspen pantolonunu indirdiğinde gördüklerini hatırladı. Kendine dokunmanın, Caspen'in onu görünce sertleşmesini görmenin, onun önünde boşalmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Tem yemek yemeye çalıştı ama yiyemedi. Kaşığına kaldırdığı anda pençe zonkladı ve o nefesini tuttu.

Nabız attığında, seni düşündüğümü anlayacaksın.

Bu düşünce, bahar sabahındaki çiğli çimenler gibiydi. Caspen'in aklında olduğunu bilmekten daha güzel bir şey hayal edemiyordu. Umutsuzca bir kez daha zonklaması için dua etti; onun tekrar kendisini düşünmesini, o akşam yeniden bir araya gelene kadar sürekli kendisini düşünmesini istedi.

Ama başka bir titreşim gelmedi.

Tem'in kalbi sıkıştı. Onun için değeri bu kadar mıydı? Tek bir titreşim, başka bir şey yok mu? Ya bu bir kazaysa ve o onu hiç düşünmüyorsa? Utançla kızaran yanaklarıyla tabağına döndü.

Kahvaltı sessizlik içinde geçti. Tem, annesinin mağaralarda geçirdiği zamanı sormak için can attığını biliyordu, ama ne zaman ağzını açsa, Tem ona konuşmak istemediğini açıkça belirten bir bakış atıyordu. Ona olanları anlatması imkansızdı. Eğitimin koyduğu tüm sınırları tamamen aşmadığı bir hikaye uydurması gerekiyordu.

Bu arada, pazar günüydü, yani tüm köy kiliseye gitmişti.

Tem kilisenin merdivenlerini çıkarken, Caspen'inkinden çok daha aşağı olan anatomileriyle tanrıların taş heykellerine baktı. Eğer bunlar tanrılarsa, o zaman Caspen neydi?

Geç kalmışlardı ve kilise çoktan dolmuştu. Tem annesini takip ederek arka sıraya gitti ve onun ardından sıraya oturdu. Sert ahşap bankta oturduğunda, pençe ısrarla ona bastırdı. Bacaklarının arasında hemen bir sıcaklık hissetti ve yalnız kalmak istedi. Dikkatli bir şekilde oturmak zorunda kaldı, uylukları sert ahşap bankta gerginleşmiş, elleri dizlerini sıkıca kavramıştı.

"Bir sorun mu var, canım?" diye sordu annesi.

Tem başını salladı. Bu deneyimi kelimelerle anlatmak imkansızdı. "Hiçbir şey, anne."

Dikkatini başka yöne çekmek için kiliseye bakındı ve Gabriel'i aramaya başladı. Gabriel, sıralarının sonunda oturuyordu, kolunu kesinlikle Peter olmayan bir çocuğun omzuna atmıştı. Tem gülümsemeden edemedi.

Ayin başladı. Bereket tanrıçası Kora'ya dua ettiler. Eğitimi etkileyen, kızlara bereket bahşeden, prensin erkek bir varis sahibi olmasını sağlayan Kora'nın iyilikseverliği idi. Tem, Kora'nın adına prene bedenini sunacaktı. Kora herkesin annesiydi ve yeni anneleri doğumdan önceki gece ziyaret ederek onlara güvenli bir doğum için bereket bahşettiği söylenirdi. Tem buna inanıp inanmadığından emin değildi. Doğum sırasında ölen birçok kadın vardı. Örneğin, kraliçe de onlardan biriydi. Herkes prensin annesiz büyüdüğünü biliyordu. Kora onu ziyaret etmeyi unutmuş muydu?

Ayinin yarısı geçmişti ki ilk nabız geldi.

Tem nefesini toparlayamadan, ikinci bir atım hızla geldi. Ama bu şu anda olamazdı. Şimdi olmaz, annesinin yanında olmaz, *kilisede* olmaz. Hareketsiz oturmak imkansızdı. Tem iki eliyle kilise sırasına tutundu, nefesini kontrol etmeye çalışırken gözlerini sıkıca kapattı.

Bir başka nabız geldi ve Tem çok hafif bir inilti çıkardı.

Ses çıkarma.

Tem donakaldı. Ses Caspen'e aitti ve zihninin içinden geliyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Daha fazla merak etmeden önce, bir başka nabız geldi, bu seferki o kadar güçlüydü ki Tem, çığlık atmamak için önündeki kilise sırasına tutunmak zorunda kaldı. Annesi kaşlarını çatarak ona baktı.

"*Kramp*," diye fısıldadı

Tem. Annesi başını salladı.

Bu, öne eğilip, giderek artan sıklıkta gelen atımları hafifletmek için çaresizce bir oturma pozisyonu bulmaya çalışmasını açıklayabilecek tek şeydi. Nabızların herhangi bir düzeni yok gibiydi. Yoğunlukları ve süreleri değişiyordu, bazen hızlı ve keskin, bazen yavaş ve uzun sürüyordu, her biri bir öncekinden daha fazla nefesini kesiyordu. O kadar kaotikti ki, Tem bunların tesadüfi olup olmadığını merak etti. Basilisk'in onu düşündüğüne, hele bu kadar uzun süre düşündüğüne inanamıyordu. Tem, dikkatini dağıtacak bir şey, herhangi bir şey aramak için etrafına baktı.

Gözleri Vera'ya takıldı.

Vera, kilise sırasının en ucunda Jonathan'a yaslanmış duruyordu. Omuzu seğiriyor gibi görünüyordu, kolu düzenli bir ritimle yukarı aşağı sallanıyordu. Hızlandığında Jonathan'ın başı geriye doğru yuvarlanıyordu ve her seferinde Vera'nın omuzu hareket etmeyi kesiyordu. Bir süre sonra ise yeniden canlanarak hareket etmeye devam ediyordu.

Tem birdenbire neye baktığını fark etti.

Tem şaşkınlıkla etrafına baktı. Kesinlikle biri görecekti, kesinlikle biri *fark edecekti*. Ama Vera ve Jonathan neredeyse boş bir kilise sırasının en ucunda, Jonathan'ın kucağını gizleyen bir açıda oturuyorlardı. Onlara bakan kimse, Vera'nın Jonathan'ı tatmin ettiğini anlayamazdı. Tem bunu biliyordu çünkü Vera'yı tanıyordu ve ayrıca hissettiği titreşimlerden o kadar acı verici bir şekilde tahrik olmuştu ki, bir mil öteden cinsel aktiviteyi tespit edebilecek insanüstü bir yetenek kazanmış gibi hissediyordu.

İster hastalıklı bir merak, ister gizli bir kıskançlık olsun, Tem gözlerini ayıramıyordu. Nabızlar onun tahrik olduğunu hissetmiş gibi, bir şekilde Vera'nın kolunun hareketiyle senkronize oluyordu. Artık amaçlıydılar; Tem, Caspen'in onu düşündüğünden ve onun da onu düşündüğünü bildiğinden emindi. Nabızlar *giderek artıyordu*. Kilisenin geri kalanı ilahi söylemeye başlamış olsa da, Tem onlara katılamadı. Tek yapabildiği,

Vera'nın yukarı aşağı hareket eden koluna bakmak, onun yerine kendi kolunun olduğunu hayal etmek, Jonathan'ın yerine Caspen'in penisinin olduğunu hayal etmekte.

Tem, son nabız geldiğinde ağzını sıkıca kapattı.

Ama çılgılık atmamak imkansızdı. İlahi doruğa ulaşmıştı, Tem de öyle, ve son nota biter bitmez, Tem Vera'nın başının kilise sırasının altına daldığını, Jonathan'ın kucağında kısa bir süre kaldıktan sonra tekrar yükseldiğini izledi. Zafere dudaklarını yaladı.

Nabızlar devam etti ve Tem'den bir inilti daha çıktı, ama bunu susturmaya çalışmadı. O kadar ıslaktı ki, elbisesini ıslatmamış olmasını ummaktan başka bir şey yapamadı.

"Biri seni istiyor." Annesinin sesi Tem'i transından uyandırdı. "Ne?"

"Dedim ki, biri seni istiyor." Annesi, Gabriel'in ona el salladığı kilise sırasının sonunu işaret etti.

"Oh. Tamam."

İlahi bitmişti. İnsanlar ayrılmaya başlamıştı.

Tem, Gabriel'in beklediği koridora doğru ilerleyen kalabalığın geri kalanıyla birlikte duruyordu.

"Ee?" diye sordu Gabriel, Tem ona ulaştığında kolunu onun koluna takarak. "Değişmiş bir kadın mısın?"

Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bacaklarından ıslaklığın damladığını hissediyordu ve Jonathan'la ani bir yakınlık hissetti.

"Evet," dedi dürüstçe.

"Harika." Gabriel kolunu sıktı. "Bana her şeyi anlat."

"Kilisedeyken olmaz."

Bu boş bir itirazdı. Son bir saatte olan hiçbir şey kiliseye uygun değildi.

"Hadi ama Tem. Kora gurur duyardı. Bana tüm ayrıntıları anlatmanı isterdi."

Tem nedense ona inandı. Tüm tanrılar arasında, doğurganlık tanrıçası seksle ilgili hiçbir şeye itiraz etmezdi. Ama yine de. Annesi birkaç adım ötesindeydi ve Tem onun yanında bu konuyu konuşmaya niyetli değildi.

"Teslim etmem gereken birkaç horoz var. Bir saat sonra meydana buluşalım mı?"

"Seve seve." Gabriel ona alaycı bir selam verdikten sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Tem, annesini eve kadar takip ederken olabildiğince normal davranmaya çalıştı, ama içindeki pençe ve uyluklarındaki ıslaklık yüzünden, yürüyen bir günah gibi hissetmeye başlamıştı. Eve girer girmez Tem banyoya koştu ve hemen soğuk bir banyo yaptı. Vücudunu sabunla yıkarken, Caspen'in o anda ne yaptığını merak etmeden duramadı. O da kendisi gibi doruğa ulaşmış mıydı? Hâlâ onu düşünüyor muydu? Pençe sadece cinsel düşünceleri olduğunda mı atıyordu, yoksa aklına geldiğinde de atıyor muydu? Basiliskler boş zamanlarında ne yapıyordu ki? Tem, Caspen'i kendi versiyonundaki kilisede, bir sıraya oturmuş olarak hayal etmeye çalıştı. Basiliskler de insanlar gibi Kora'ya tapıyor muydu? Yoksa kendilerine ait tanrıları mı vardı?

Tem havluyla kurulandı ve hızla giyinip, horozları toplamak için kümeslere doğru yola çıktı.

Horozların ötüşünün basiliskleri öldürdüğü keşfedildiğinden beri, köydeki her haneye, aynalı duvarı aşmaları durumunda yılanlara karşı koruma olarak bir horoz verilmişti. Hayat kurtaran özelliklerine rağmen, horozlar hoş karşılanan hediyeler değildi. Çoğu insan için ölü bir gelincik daha tercih edilirdi, özellikle de ölü gelincikler ses çıkarmadıkları için. Kimse şafak vakti kesintisiz horoz sesleriyle uyanmak istemiyordu ve birçok aile için horozlar akşam yemeği olarak son buluyordu. Bu olduğunda, Tem onları yenileriyle değiştirmekle görevlendiriliyordu.

Tem horozları topladıktan ve fırın için iki düzine yumurta aldıktan sonra, neredeyse bir saat geçmişti ve Gabriel ile meydanda buluşmak için acele etmesi gerekiyordu.

Gabriel saat kulesinin altında, tuğlalara yaslanmış, neşeyle bekliyordu. Onu görünce dikleşti.

"Sonunda. Beni unuttun sandım."

"Asla," dedi Tem, Gabriel sepeti kollarından alırken. "Sen unutulmazsın."

"Tabii ki öyleyim. Şimdi bana ayrıntıları anlat."

Tem, mağaralarda olan her şeyi anlattı, Caspen'in önünde kendini nasıl okşadığını ve onun da aynısını yaptığını da dahil. Tek atladığı şey pençeydi. Caspen kimseye söylememesini söylemişti ve o da ona karşı gelmek istemiyordu. Ayrıca, küçük de olsa bir sırrının olması hoşuna gidiyordu.

Tem'in hayatı o kadar uzun süredir olaysız geçmişti ki, Gabriel'den bir şey saklama ihtimali garip bir şekilde heyecan vericiydi. O, Tem'in hiçbir şey bilmediği pek çok gece geçirmişti; şimdi Tem'in de kendine ait bir gecesi vardı.

"Caspern çok lezzetli görünüyor."

"O bir basilisk, Gabriel. Çok korkutucu."

"Korkutucu derecede *lezzetli*."

Eğer onun sepetini taşıyor olsaydı, onu itip kakardı. "O Yılan Kral. Kızları her zaman seçilir. Benim üstümdeki baskıyı anlamıyorsun."

"Tem. Yılan Kral'ın yanında olman *iyi* bir şey. Hiç yeteneği olmayan bir basiliskle birlikte olsaydın ne olurdu bir düşün."

"Umurumda olmazdı."

"Oh evet, umursardın. Seni tanıyorum. Ne yaptığını bilen bir basilisk yerine sıkıcı, yaşlı bir basiliskle birlikte olduğun için sızlanırdın. Kabul et. Böylesi daha iyi."

Tem somurtarak baktı. Gabriel haklıydı ve ikisi de bunu biliyordu. Annesinin onun için olan hırslarına bakılmaksızın, Tem kendi bencil nedenleriyle eğitime katılıyordu ve bunlar arasında, kendine bunu yapabileceğini kanıtlamak için mümkün olduğunca iyi seks yapabilmek de vardı. Hoşuna gitse de gitmese de, Caspern bu hedefe ulaşmanın en kolay yoluydu.

Seks düşüncesi ile pençe zonkladı.

Tem donakaldı. Gün ortasında, yolun ortasındaydılar. Caspern ona başka bir şey göndermeye karar verirse saklanacak hiçbir yer yoktu.

Gabriel durdu ve ona baktı. "Ne oldu sana?" "Hiçbir şey," dedi Tem.

"Kramp."

"Ah." Gabriel anlayışla başını salladı. "Kadın sorunları."

"Öyle bir şey."

Bir an daha hareketsiz kaldı, ama rahatlamasına neden olan bir şey oldu, başka bir nabız gelmedi.

Horoz teslimatı sorunsuz geçti ve Tem, Gabriel'in orada olmasına minnettardı. Köy halkı onu severdi; ona tahammül ederlerdi. Gabriel, elinden geldiğince Tem'i her zaman korumuştı, ama ondan bir yaş büyüktü ve okuldayken her zaman yanında olamıyordu.

Okul bahçesindeki zorbaların "korkak kız" diye bağırmalarını engelleyememişti, ama eve giderken gözyaşlarını silmek için her zaman yanındaydı.

Fırına vardıklarında, Tem o teslimatı da yapabilmeyi diledi. Ama Gabriel'in vardiyasının başlamak üzere olduğunu biliyordu ve Gabriel, tepeye çıkıp kaleye gitmeden önce onu yanağından öptü. Gabriel, kale mutfaklarında bulaşıkçı olarak çalışıyordu, bu iş ona ahırdaki çocuklara sınırsız erişim imkanı sağlıyordu. Bu da tam onun istediğı gibiydi.

Tem derin bir nefes alarak fırına doğru döndü.

"Ee," dedi Vera tiz bir sesle. "Nasıl gitti?"

Vera yine tezgahın üzerine komplo kurarcasına eğilmişti. Ama bu sefer her şey farklıydı. Bu sefer Tem, çıplak bir erkek görmemiş kız değildi artık. Mağaradaki deneyimi ve içindeki pençeyle, son yirmi dört saat hayatının tamamen değıştiğı bir dönemdi. Ama bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Vera o kadar dayanılmaz bir gevezeydi ki, güneş batana kadar tüm köy her ayrıntıyı öğrenmiş olacaktı. Tem her zamanki stratejisine başvurdu, yani ona karşılığında bir şey sormak.

"Senin için nasıldı?"

"Çok heyecan vericiydi," dedi Vera, öne doğru eğilerek. "Basiliski beni istiyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bana bakışından."

"Benimki de bana baktı," dedi Tem.

"Tabii ki baktı. Onların yapması gereken bu." Tem çenesini sıktı. "Bana *uzun uzun* baktı."

Vera alaycı bir şekilde güldü. "Benimki de öyle yaptı. Neredeyse sonsuza kadar. Ve o bakışı bitirdiğinde, ben ıslanmıştım. Eminim o da bunu hissetmiştir."

Tem buna bir şey diyemedi.

"Hepsi bu kadar da değildi," diye devam etti Vera.

Tem gerildi. Basilisk'inin ona dokunduğunu mu söyleyecekti? Öptüğünü mü? Caspen'in Tem'e yaptıklarından daha fazlasını mı yaptı? Kendini hazırladı, bir şekilde işleri zaten mahvettiğini, Vera'nın mağaralarda geçirdiğı tek bir geceden sonra eğitimde daha ilerlediğini doğrulayan sözleri duymaya hazırды.

"Bana prensin tipim olduğumu söyledi. Görünüşe göre, kıvrımlı bir kız istiyor." Vera'nın gözleri Tem'i alaycı bir şekilde süzdü. "*Benim gibi bir kız.*"

Tem öfkesinin alevlendiğini hissetti. "Casper dedi ki ben..."

"*Casper mi?*" Vera, yüzünde ani bir kıskançlık ifadesiyle tısladı. "Sana *adını mı* söyledi? Benimki bana adını söylemedi. Bana *dokunmadı* bile."

"Benimki de bana dokunmadı," diye itiraf etti Tem. Ama onun için soyunduğu kısmı, onun da kendisi için soyunduğu kısmı atladı. Birbirlerinin önünde kendilerini okşadıkları kısmı atladı. Ve ona kendinden bir parça verdiği ve o parçanın şu anda onun içinde olduğu kısmı da kesinlikle atladı.

"Peki, neden yapsın ki?" diye tersledi Vera.

Tem omuz silkti. Sözler canını yakmıştı, ama bacaklarının arasındaki nabız bu acıyı hafifletmişti ve Casper'in onun acısını hissedip hissetmediğini merak etti. Gözlerini kapattı ve bu duyguya odaklandı. İlk başta nazikti, sonra daha ısrarcı oldu. Tem gülümsemeden edemedi; onu kızdırıyordu, nabızlar normalden çok daha uzun sürüyordu.

"Neye gülümsüyorsun?" Vera düşüncelerini böldü.

Tem'in gözleri açıldı. "Hiçbir şeye," dedi, ifadesini bastırarak ve sepeti sallayarak. "Yumurtalarını al."

Vera, Tem'in ödemesini geri alıp ona verirken büyük bir gösteri yaptı. "Sanırım bu akşam görüşürüz," dedi.

"Elbette göreceksin," diye cevapladı Tem.

Fırından adımlarını hafifleterek çıktı. Hayatında ilk kez, fırındaki bir etkileşim onu gözyaşlarına boğmamıştı. Sadece bu da değil, Vera'ya karşı oynayabileceği bir kartı daha vardı: Tem'in Yılan Kral ile birlikte olduğunu öğrenir öğrenmez, o kadar kıskançlık duyacaktı ki, Tem'e saygı duyup onu rahat bırakacaktı.

Günün geri kalanı çiftlik işleriyle bulanık bir şekilde geçti. Tem, otomatik pilotta tavuk kümesini temizleyerek mekanik bir şekilde işlerini yaptı. Aklında sadece bu gece vardı. Basilisk onu nasıl karşılayacaktı? Kilisede gönderdiği mesajlar hakkında konuşacaklar mıydı? Sonunda dokunacaklar mıydı? Öpüşecekler miydi? Daha fazlası mı?

Pençe günün geri kalanında titremedi ve gece çöktüğünde Tem'in kalbi deli gibi atıyordu ve mağaralara giden kızların sırasına katıldı.

Annesi bu sefer ona eşlik etmedi; sadece ellerini ellerine sıkıca tuttu, parmaklarını Tem'in çillerinin üzerinde gezdirdi ve alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu kapıdan dışarı çıkardı.

Yolun sonuna vardıklarında, Tem heyecandan hasta olmuştu. Tek düşünebildiği, bu gece neler olabileceğiydi. Tek yapabileceği, bir adım öteye atmaktı ve mağaraya girdiğinde, göğsündeki acı dayanılmaz hale gelmişti.

Caspen, odanın ortasında sakin bir şekilde duruyordu. Tem'in kalbi, aralarındaki mesafe azaldıkça daha da hızlı atmaya başladı.

"Tem," dedi sessizce ve Tem, sesinin derin ve yumuşaklığını hatırladı. "Nasılsın?"

"Oh," dedi Tem, boğazını temizleyerek. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Dişlerini göstererek gülümsedi, ama cevap vermedi. Bunun yerine, taş duvara inşa edilmiş şömineye doğru başını salladı. Şöminenin önüne kalın bir paspas serilmişti.

"Gel," dedi. "Başlayalım." Tem onu paspasın üzerine kadar takip etti.

Tıpkı geçen seferki gibi, ellerini açarak "Hazır olduğunda başlayalım" dedi.

Bu sefer Tem, önce onun soyunmasını istemedi. Bunun yerine, kıyafetlerini yavaşça çıkardı ve yere düzgün bir yığın halinde bıraktı. Caspen onu izledi, ağzı hala gülümsemeye eğilmişti. Henüz ona dokunmamıştı bile, ama Tem buradan onun gücünü hissedebiliyordu. Tek kelime etmeden o da soyundu ve Tem, bir kez daha gözlerini onun sinir bozucu derecede mükemmel vücudunda gezdirdi. Gabriel haklıydı. Caspen çok çekiciydi.

Tem, onun sertleşmeye başladığını görünce aynı güç dalgasını hissetti. Onun yüzünden sertleştiğini bilmek inanılmazdı. Onun üzerinde böyle bir etki yaratmak, dünyadaki en sarhoş edici şey gibi geliyordu —nihayet annesi ve Vera dışında, *önemli* biri tarafından fark edilmek.

"Sırt üstü yat," dedi Caspen. O da öyle yaptı.

"Bacaklarını aç."

O da öyle yaptı ve Caspen, bacaklarının arasına diz çökerek, bacaklarını kendi bacaklarının etrafına doladı ve onun üzerine geldi. Bu, onun önünde ilk kez çıplak kalışı değildi

ama ilk kez ona dokunuyordu ve cildi onun cildine değdiği anda Tem, kalp atışlarını yatıştıramayacak kadar güçlü bir enerji *dalgası* hissetti.

Pençe hâlâ içindeydi ve Caspen parmağıyla pençenin ucunu okşadı. Henüz ona dokunmuyordu, sadece pençeye dokunuyordu, ama o kadar yakındı ki Tem, sadece bu düşünceyle bile ıslandığını hissedebiliyordu.

"Sana gönderdiğim şey hoşuna gitti mi?" diye sordu sessizce.

"Evet." O, onun hemen bir sinyal daha göndereceğini umarak başını salladı. Ama o göndermedi. Bunun yerine, parmağını pençenin kıvrımı boyunca kaydırды ve tek bir yumuşak hareketle onu çıkardı.

Tem, ani boşluk karşısında nefesini tuttu.

Caspen pençeyi bir kenara koydu. Elleri tekrar uyluklarını kavradı ve onu daha da yaklaştırdı. Tem hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

Adam durakladı.

Tem ne olacağını hiç bilmiyordu ve ne yapacaklarını sormayı düşündü. Neyse ki, o sormadan Caspen konuştu.

"Bir erkeğin vücudunu anlamak için önce kendi vücudunu anlamalısın," dedi, gözleri onu süzerken. "Kendi anatomini biliyor musun?"

Tem, deneyimsizliğinin bir kez daha ortaya çıktığını hissetti. "Ne demek istediğini... tam anlamadım," diye fısıldadı.

Caspen parmaklarını uzattı ve uyluklarını nazikçe okşadı. Bacaklarının ortasına ulaştığında, en hassas kısmına dokundu, parmak ucuyla hafifçe okşadı. Tem o kısmı sadece kendisi dokunmuştu ve şimdi Caspen bunu yaparken, biraz çıldırmaktan korktu.

"Demek istediğim," diye devam etti, "bunun ne dendiğini biliyor musun?" "Hayır," diye cevapladı Tem, ve bu doğrudu.

"Klitoris."

Tem bunun bir adı olduğunu bilmiyordu. O, bunu sadece bitirmeden hemen önce okşadığı kısım olarak biliyordu — pençenin sivrilen ucunun bastırdığı, Caspen bir titreşim gönderdiğinde zevkle zonklayan kısım.

"Prens onunla oynayabilir," dedi.

"Onunla
 oynamak mı?"

"Evet. Böyle."

Caspen parmağıyla baskı uyguladı, kolundaki damarlar aniden gerildi ve klitorisini *sertçe* ovuşturdu. Tem şaşkınlık ve zevkten çılgılık attı. Düşünemiyordu, konuşamıyordu bile. Yine de "Benimle oynanacak mıyım?" demek zorunda hissetti.

Caspen elini çekti. Parmaklarının aniden yokluğu onu soğuttu. Eğildi ve Tem, gözlerindeki sertlikten irkildi. "Prensini istediği her şeyi yapacaksın. Seninle oynamak isterse, ona izin vereceksin. Herhangi bir şey yapmak isterse, ona izin vereceksin."

Onun sözleri sertti ve Tem bunların doğru olduğunu biliyordu. Güçlü olan o değildi; o, prensin zevki için buradaydı, tersi değil.

"Doğru," diye fısıldadı. "Özür
 dilerim." Caspen'in ifadesi
 yumuşadı.

"Özür dileyecek bir şey yok."

Parmakları klitorisine geri döndü ve bir an için tek yaptığı ona dokunmaktı. Tem, tanıdık bir arzu dalgasının yükseldiğini hissetti ve oturup ona da dokunmak istedi. Caspen'in bunu istediğini merak etti. Caspen'in sertleştiği belliydi, ama geçen seferki gibi penisini okşamadığı için bunun gerçekten zevk aldığı anlamına mı geldiğini bilmiyordu. Sadece klitorisine dokunuyordu ve bu harika bir his olsa da, Tem ondan daha fazlasını istiyordu.

Bunu düşünür düşünmez, Caspen iki parmağını onun içine soktu. Tem nefesini tuttu. Caspen'in gözleri ona kaydı. Bir şey söylemezse inleyecekti ve Caspen'in sessizliği göz önüne alındığında bu uygunsuz görünüyordu sessizliği göz önüne alındığında uygunsuz görünüyordu. Bu yüzden, "Bunun da bir adı var mı?" dedi.

Tem'in annesi buna her zaman "kadınlığı" derdi, ki bu kesinlikle iğrenç bir şeydi. Vera ise "çiçeği" derdi, ki bu daha da kötüydü.

Caspen bu soruyu tuhaf bulduysa da bunu söylemedi, bunun yerine sakın bir şekilde cevap verdi: "Kedi. Merkez. Vajina. Am. İstedığın gibi adlandırabilirsin."

Bu kelimeler tuhaftı. Tem, bunlardan hiçbirini kullanmayı düşünemiyordu. "Sen ne diye çağırmanı seviyorsun?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Kedi," dedi basitçe.

Tem, prensin ona ne demek istediğini merak etti.

"Hoşuna gitti mi?" Caspen mırıldandı, düşüncelerini keserek.

"Evet," dedi Tem.

"Güzel." Parmakları daha derine girdi. "Bu, yaşayacağın şeylerin sadece başlangıcı."

Tem bundan daha fazlasını hayal edemiyordu.

"Sana ne beklemen gerektiğini öğretmek benim işim," diye devam etti.

Dinlemiyor olmasına rağmen başını salladı. Yaptığı şey o kadar iyi hissettiriyordu ki, düzgün düşünemiyordu; sanki biri beynine bal dökmüş gibiydi ve tek tadabildiği şey tatlılıktı. Sanki vücudundaki her molekül yanıyormuş gibi hissediyordu, sanki onu tek bir mükemmel şekle dönüştürüyormuş gibi. Bu, beyinde yankılanan ve vücudunda elektrik akımı gibi yankılanan nabızlardan farklıydı ve vücudunda elektrik dalgalanmaları gibi yankılanıp kalıyordu. Öte yandan, onun parmakları inkar edilemez bir şekilde fizikseldi ve onu şimdiki anda kalmaya ve *tam olarak* olanları deneyimlemeye zorluyordu.

Caspen ona dokunduğu için, Tem aniden başkalarının bu deneyimi onunla paylaştığı için kıskançlık duydu. Onu bu ana bağlamak istedi — ona dokunduğu kişinin *kendisi* olduğunu, başkası olmadığını hatırlatmak istedi.

"Sen çok..." Tem kelimeleri zar zor çıkarabildi. "...bunda iyisin."

Caspen hafifçe güldü. "Olmam gerektiği gibi."

"Prensle de böyle hissedecek misin?"

Belki hayal ediyordu, ama Caspen'in kaşlarını çattığına yemin edebilirdi. Cevap verirken sözleri kesikti: "Hayatı boyunca istediği herkese sahip oldu. Bu yüzden kadın vücuduna aşına."

Tem midesinin altüst olduğunu hissetti. Caspen ona öğretiyor ve *ona dokunuyor* olsa da, prensle karşılaştığında yine de hiçbir şey bilmediğini hissedecekti. Daha önce birçok kez erkeklere dokunmuş ve erkekler tarafından dokunulmuş Vera gibi kızlarla nasıl rekabet edebilirdi ki? Bu akıl almaz bir şeydi. Onlarla boy ölçüşmeyi umut edemezdi.

Bu düşünceler kafasında yankılanırken, Caspen geri çekildi. "Otur," dedi.

Tem öyle yaptı, kahverengi gözleri onun altın rengi gözlerine bakıyordu. Cildi ateşin ışığında parlıyordu, sanki alev vücudunun içinden çıkıyormuş gibi.

"Elini ver," dedi Caspen.

Tem elini uzattı ve Caspen onu eline aldı. Parmak uçlarını kendi penisinin ucuna dokundurdu.

"Bu kısmın ne dendiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı, sesini sabit tutmaya çalışarak. O kadar sertti ki, konsantre olmakta zorlanıyordu.

"Bu baş kısmı," dedi. "Nasıl kıvrıldığını görüyor musun?" Parmaklarını ucuna sürttü. "Erkekler için hassas bir bölgedir."

Tem pürüzsüz kubbeyi hissetti. Mantar gibi şekilli ve aynı derecede yumuşaktı. "Klitoris gibi," dedi.

Cevap vermek yerine, parmaklarını gevşetti, Tem bunu keşfetmesi için zımni izin olarak algıladı.

Yavaşça, parmaklarını onun penisinin gövdesinde aşağı doğru kaydırды, onun korkutucu uzunluğu boyunca uzanan her damarı hissetti. Parmak uçlarını tabandan başa kadar kaydırды, sonra tekrar aşağıya indirdi. Daha da aşağıya dokundu, testislerini avucuna aldı, avucunu onlarla doldurdu ve nazıkçe sıktı. Bir kez daha, kilisedeki heykellerin yanlışlığı onu şaşırttı. Eğer erkekliğin bu tasvirine inanılacaksa, testisler paketin dörtte üçünü oluşturuyordu.

Caspen, ona dokunurken onu izledi, hiç etkilenmemiş gibi. Hiç aceleci görünmüyordu, onun kendi hızında onu keşfetmesine izin vermekten memnun gibiydi. Bu noktada hiçbir şeyin onu şaşırtmadığını düşündü - yıllarca öğretmenlik yaptığı süre boyunca görülecek her şeyi görmüş olmalıydı.

Tem ise çok şaşırmıştı.

Caspen, çıplak olarak gördüğü tek erkekti. Ve teknik olarak, o bir erkek bile değildi. Yine de, diğer erkeklerin Caspen gibi donanımlı olamayacağından oldukça emindi. İki parmağını tereddütle onun uzunluğu boyunca yerleştirdi. Kendini okşamak için iki parmağını kullanırdı ve Caspen'in penisi bundan çok daha uzun ve kalındı. Onun içini hayal bile edemiyordu.

"Sığar," dedi Caspen sessizce. Gözleri onun gözlerine kaydı. "Eğer endişelendiğin buysa."

"Oh," dedi. "Peki, bu... iyi."

Caspen başını eğdi. "Bana inanmıyorsun."

"Hayır, ben..." Utançla elini çekti. "Sadece..." Caspen öne eğildi.

"Ne var, Tem?"

Ona gerçek bir merakla bakıyordu, bu da onu oldukça tedirgin ediyordu. O yoğun altın rengi gözlerin üzerinde olması çok bunaltıcıydı ve Tem, onun bakışları altında yüzünün kızardığını hissetti. "Acıtacak gibi görünüyor."

Yüzündeki ifade yumuşadı. Daha da eğildi ve aralarındaki hava ısındı. "Acıtmayacağından emin olacağım. İlk seferin zor olabilir, ama korkacak bir şey yok."

Tem, bunun onun ilk seferi olacağı varsayımına tepki gösterdi. Haklı olsa bile. "Korkmuyorum," dedi keskin bir sesle.

Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Tek düşünebildiği, Vera'nın *yıllardır* seks yaptığıydı. Tem nasıl bu kadar geride kalmıştı? Omuzlarını dikleştirdi.

"Sana nasıl dokunacağımı öğret."

Bu sözler bir soru değildi ve Caspen'in ifadesi hafif bir merak halinden... *gurura* dönüştü. Ama bu doğru olamazdı. Tem bunu doğru bir şekilde tanımlayamadan, basilisk elini tuttu ve parmaklarını penisinin etrafına dolayarak ikisi birlikte tuttu. Sonra elini önce yukarı, sonra aşağı doğru yönlendirdi, sanki ona hareketin nasıl yapılacağını göstermek istercesine, penisin tabanından ucuna kadar tek bir kez ovuşturdu. Sonra ellerini daha sıkı sıktı ve hızını artırarak, sabit ve hızlı bir ritimle okşadı. Tem, Vera'nın köprü altında ve kilisede Jonathan'a bunu yaptığını biliyordu. Ama Tem, Jonathan'ın penisinin Caspen'inkine benzediğini hayal edemiyordu.

"Nefes al, Tem," dedi Caspen.

Nefes almadığının farkında değildi.

Tem, Caspen'in böyle bir anda, özellikle de zevk alan taraf kendisiyken, ona talimat vermek için nasıl bu kadar konsantre olabildiğini anlamıyordu. Sonunda, elini çekti.

Tem durmadı, onun kendine yaptığını aynen yaptı, uzun, eşit vuruşlarla ovuşturdu, onun istediğini hissettiğinde hızını artırdı. Çok basit bir şey gibi görünüyordu, ama olağanüstü bir etkisi vardı. Tem, Caspen üzerindeki etkisini görünce hayrete düştü, nefesinin hızlandığını duydu, göğsünde ince bir ter damlasının parladığını gördü. Her şekilde ona etki ediyordu ve bunun her anını seviyordu. Daha önce bir erkeğe böyle bir şey yapamamıştı

böyle bir şey yapamamıştı ve geçen haftaya kadar, bunu yapabileceğini sadece hayal etmişti.

Ona bu kadar yakın olmak sarhoş ediciydi, o kadar yakındı ki, derisindeki dumanın kokusunu alabiliyordu. Ama bu, Horseman'daki sarhoş müşterilerin ağızlarından sarkan pipolardan çıkan duman gibi değildi. Yaz aylarında bazen ormanı yakan orman yangınları gibi kokuyordu, kamp ateşinin etrafında vakit geçirdikten sonra giysilerde kalan duman gibi. Derin, zengin ve katmanlı bir kokuydu ve Tem bu kokuda boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Bir ara, Caspen'in elleri kalçalarını buldu ve onu daha da yaklaştırdı. Yüzleri birbirinden bir santim uzaktaydı; Tem, dudaklarının yumuşak kıvrımlarını görebiliyordu. Birdenbire, henüz öpüşmediklerini fark etti. Mağaradaki ilk gecesinde duyduğu aynı tıslama sesi şimdi geri dönmüştü. Taş odayı dolduran ses, etraflarında sonsuz bir döngü halinde yankılanıyor, her vuruşla daha da yükseliyordu.

"Daha hızlı, Tem."

Belki Tem hayal ediyordu, ama bu ona bir talimat gibi gelmiyordu. Bir rica gibi geliyordu, sanki ona emir vermek yerine yalvarıyor gibiydi.

Tem hızlandı.

Caspen'in çenesi sıkılmıştı, parmakları kadının cildine derinlemesine batıyordu. Her vuruşta nefesi kesiliyordu ve kadın onun bitirmeye yakın olduğunu biliyordu. Ama onu nasıl bitirecekti?

Kiliseyi hatırladı — Vera'nın Jonathan'ın kucağına oturduğunu. Caspen'in başın erkekler için ne kadar hassas olduğunu söylediğini hatırladı.

Tem eğildi.

Caspen hemen çenesinden tutup yüzünü kendine doğru çekti. Göz bebekleri o kadar genişlemişti ki, irislerini gölgede bırakarak onları ince altın halkalara dönüştürmüştü. Etkisi büyüleyiciydi; Tem istese de gözlerini ondan ayıramazdı. Sanki gözleri aralarında bir geçit açmıştı, sanki ona karşı koyamayacağı manyetik bir güçle onu içine çekiyorlardı. Aniden dehşete kapılarak elini çekti.

"Yanlış mı yaptım?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi. "Ama adım adım öğreneceksin. Önce bunu öğren."

O, onun kendisini azarlayacağını düşünerek başını salladı. Azarlamayınca, parmaklarını tekrar onun penisine dikkatlice doladı. Bunu yaparken onun burun delikleri genişledi.

"Sadece elinle beni oraya götür," diye emretti. Hâlâ kızın çenesini tutuyordu.

Onu tekrar okşamaya başladı. Ara verdiği süre boyunca sertliği hiç azalmamıştı. Hatta daha da sertleşmişti. Onun ne kadar sert, ne kadar inatçı olduğunu hissetti. Onun bu kısmını tutmak, onu boşaltma gücüne sahip olduğunu bilmek bağımlılık yapıcıydı. Elini sabit bir şekilde hareket ettirerek, yavaşlayıp hızlanarak, onu doruğa ulaştırmak için elinden geleni yaptı. Birkaç saniye boyunca olabildiğince hızlı pompaladı, sonra aniden durdu ve hiçbir uyarıda bulunmadan penisinin tabanını sıktı. Adam inleyerek başını geriye attı ve Tem düşünmeden dudaklarını adamın boynuna bastırdı. Adamın cildi inanılmaz derecede sıcaktı, olması gerekenden çok daha sıcaktı. Adamın onu iteceğini düşündü. Bunun yerine, elini çenesinin altında sıkıca tuttu ve insanüstü bir güçle onu yerinde tuttu. Diğer eli, onun elinin etrafında dolaşarak son hareketlerini yönlendirdi. Bir, iki ve üçüncüsünde, boşaldı, spermi sıcak ve pürüzsüz bir avuç dolusu olarak avucuna döküldü.

"*Kora*," diye fısıldadı. Dudakları kulağından bir santim uzaktaydı.

Parmaklarının arasındaki maddeye baktı. Daha dün gece, onun parmaklarında da aynı maddeye bakmıştı. Onun özü. Tem, bunun pençeye dönüşen şey olduğuna inanamıyordu. Bir sıvıyı katı hale getirebilecek ne tür bir büyü olduğunu anlayamıyordu. Bu, basilisk standartlarına göre bile duyulmamış bir şeydi. Başka ne tür büyüler yaptıklarını merak etti.

Caspen sonunda parmaklarını onun boynundan çözdü ve avucunu onun avucunun üzerine koydu. Ateş söndü, serin bir nabız hissedildi ve elini çektiğinde, avucunun içi kurumuştu. Bir an sessizce oturdular ve Tem, ne kadar iç içe olduklarını fark etti. Neredeyse onun üzerine oturmuştu, yüzleri aynı seviyedeydi, göğüsleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kalçalarını kaydırması yeterliydi. Dürtüsüne göre hareket etmeden önce, Caspen'in elleri belini sardı. Onu kendinden kaldırdı ve nazıkçe matın üzerine bıraktı.

Tem bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Caspen pençeye uzandığında, kalbi gırtlığına kadar çıktı. Ve Caspen ona döndüğünde, bu kez gözlerindeki açgözlü beklentiyi hayal etmediğini biliyordu.

tek kelime etmedi. Bunun yerine, elini yavaşça Tem'in bacaklarının arasına soktu ve parmaklarıyla bacaklarını açmaya başladı.

Sonra bir eliyle kalçasını kavradı ve diğer eliyle pençenin kalın ucunu onun içine kaydırды. Tamamen değil, sadece onu inlemeye yetecek kadar ve o inler inlemez, hemen geri çekti. Tem dudağını ısırды. Ateşli bir an geçti. Sonra pençeyi tekrar yavaşça içeri kaydırды, onu tekrar tekrar içeri ve dışarı soktu, o ise onun önünde diz çökmüş duruyordu. Bu hem ecstasy hem de işkence gibiydi. Tem çok *daha fazlasını* istiyordu. Pençeyi içine mümkün olduğunca derine sokmasını istiyordu. Pençeyi bir kenara atıp, ikisi birlikte boşalana kadar, gittikçe hızlanarak içine *girmesini* istiyordu. Bunun yerine, olduğu yerde kalmak zorundaydı, nefes alışы düzensiz ve sığdı, pençe onu tekrar tekrar doldururken elleri matı sıkıca kavradı.

Sonunda, bu çok fazla oldu. Tem orgazmının başladığını hissetti ve eğer o devam ederse, bunu durduramayacağını biliyordu. Onun ritmine uymak için kalçalarını salladı, pençeyi karşılamak için kendini öne doğru kaydırды, ne kadar çaresiz göründüğünü umursamadı, bir sınırı ihlal edip etmediğini umursamadı. Sadece kendini umursuyordu ve bir şekilde, Caspen'in de sadece kendini umursadığını biliyordu. Eli yine boynuna uzandı, yüzünü kendine doğru çekti ve onu büyüleyici gözlerine bakmaya zorladı.

"Zamanı geldi, Tem," diye fısıldadı. "Benim için gel." "Ben..." diye nefes nefese kaldı.

Cümlesini tamamlayamadan, onun için geldi.

Caspen, o doruğa ulaşırken boynunu sıktı, görüşünün bulanıklaşacağı kadar sertçe. Sonra, aynı hızla, onu bıraktı. Gözleri bacaklarının arasındaki eline düştü ve klitorisini ovuşturmasını izledi - sadece bir kez, en kısa dokunuşla - sonra pençesini tamamen içine itti. Tem ani *dolgunluktan* nefesini tuttu, kalçaları mümkün olduğunca çok almak için öne doğru sıçradı.

Caspen'in gözleri onun gözleriyle buluştu.

Söylenecek bir şey yoktu, bu yüzden ikisi de konuşmadı. Ama Tem, bir tsunami gibi onu saran ezici bir anlayış hissetti. Bu anlayış içinde, Caspen'in memnuniyetini sanki kendi memnuniyetiymiş gibi hissetti. Onun onayı inkar edilemezdi; onu yutmak istermiş gibi, sanki gördüğü en güzel şey gibi bakıyordu.

Bir an sonra, bu bakış kayboldu.

Tem, göz bebeklerinin küçülmesini ve karanlığın çekilmesini izledi. Gözleri yeniden altın rengine döndüğünde Caspen nihayet, "Yiyelim mi?" dedi.

Dördüncü Bölüm

Son birkaç dakikanın telaşında Tem, basilisk'in seanslardan sonra ona yemek vereceğine söz verdiğini neredeyse unutmuştu. Az önce olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş halde başını salladı.

Caspen ayağa kalkıp pantolonunu giydi. "Burada bekle. Hemen döneceğim." Gölgelelerin arasına kayboldu ve Tem bu süreyi giyinmek için kullandı.

Birkaç dakika sonra Caspen bir tepsi ile geri döndü. Matın yanına geldi, yanına oturdu ve tepsiyi aralarına koydu. Yemekler çok şıktı, Tem'in evinde yediğinden çok daha şık. Şekerlenmiş fındık ve kuru meyveler, peynirler, ince kesilmiş etler, kuru üzümlü ekmek ve küçük çikolatalar vardı. Bu, annesinin yaptığı basit güveçlerden çok daha lüks bir yemektir ve Tem neredeyse dokunmaya korkuyordu.

"Yeterli mi?" diye sordu Caspen. Onun onayını beklemiş gibi ona bakıyordu.

"Oh, evet," dedi Tem çabucak.

"Teşekkürler." "Tabii ki."

Hâlâ ona bakıyordu.

"Sen de biraz alır mısın?"

Caspen kaşlarını kaldırdı. "Yememi ister misin?" "Evet."

"Yalnız yemek yemek hiç eğlenceli değil."

Sessizce güldü ve Tem bu sesi zevkle dinledi.

"Nasıl istersen." Tepsiyi işaret etti. "Ama lütfen, önce sen."

Tem, onun gözlerinin kendisini izlediğinin farkında olarak, çekinerek ekmeğe uzandı. Basilisk, Tem bir ısırık alana kadar bekledi, sonra kendisi de bir ısırık aldı ve bir dakika boyunca sessizce yediler.

Sonunda Caspen, "Benden korkuyorsun," dedi.

Bu bir soru değildi. Tem ona baktı. İlk tanıştıklarında bunu inkar etmişti, ama şimdi bunu yapmanın anlamsız olduğunu düşündü. "Nasıl anladın?"

"Hissedebiliyorm.
um." "Ama
nasıl?"

Ona baktı, ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Kalp atışlarından." Öne eğildi, parmak uçlarını nazikçe göğsünde gezdirdi. "Düzensiz. Ve sana dokunduğumda irkiliyorsun."

Tem kızardı. "Geri çekilmek istemiyorum."

Caspen omuz silkti. "Bu doğal bir tepki. Alınmadım."

Tem, ona inandığından emin olmasa da başını salladı. Annesinin uyarısı hâlâ zihninde tazeydi. "Senin bana dokunman hoşuma gidiyor," dedi sessizce.

Basilisk, titreyen ateş ışığında dişlerini göstererek gülümsedi. Vahşi bir gülümsemeydi; zafer ve galibiyetin gülümsemesi. "Biliyorum."

Tem, *ona* dokunduğunda hoşuna gidip gitmediğini sormak istedi. Ama bunu yapmak için çok gergindi. Bunun yerine, "Sanırım bunu da hissedebiliyorsun?" dedi.

Basilisk matın üzerine yaslandı ve başını eğerek ona baktı. "Bunu hissetmemek için aptal olmak lazım."

Tem yine kızardığını hissetti. Bu kadar belli miydi? Bu kadar tahmin edilebilir miydi? "Beni sıkıcı mı buluyorsun?" diye sordu, kendini tutamadan.

Tem'in sürprizine, Caspen yine alçak bir kahkaha attı. "Hiç de değil."

Kalbi hızla attı. "Ama hayatın boyunca binlerce insanla tanışmış olmalısın."

"Bin kişiden çok daha fazlasıyla."

Sözleri havada asılı kaldı, anlamları belirsizdi. Hayatı boyunca o kadar çok insanla tanışmışsa ve onu sıkıcı bulmuyorsa, bu onun üzerinde bir tür izlenim bıraktığı anlamına geliyordu, muhtemelen olumlu bir izlenim. Onu *ilginç* bulduğunu mu söylüyordu?

Bu düşünce dayanılmazdı. Açıklama istemek yerine, bir çikolataya uzandı. Ona dokunamadan, basilisk kolunu yakaladı. Tem, elini ateşe doğru kaldırıp, çillerinin ışığı yakalaması için çevirirken donakaldı.

"Bunlar hep vardı mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kız. Tem'in dehşetine kapılan yüzünde bir karanlık belirdi. "Onlar... yani... bu kötü bir şey mi?" diye kekeleydi kız.

Caspen gözlerini kırptı. "Hayır," dedi çabucak, elini bırakarak. "Sadece..." Bir sonraki kelimesini dikkatlice seçer gibi uzun süre tereddüt etti. "Nadir."

"Nadir mi?"

"Yeme," diye ısrar etti, onun sorusunu görmezden gelerek. "Yarın buluşmayacağız."

Şüphe onu sardı. "Neden?"

"Prens, gelecekteki eş adaylarını görmek istiyor. Diğer öğrencilerle birlikte kaleye gideceksin."

Öğrenciler.

Caspen tek bir kelimeyle aralarındaki mesafeyi yeniden kurmuştu. Dudaklarını onun boynuna bastırması, o da bunu yaparken onu kendine çekmiş olması önemli değildi. Ona orgazm yaşatmış ve boşaldığında boğazını sıkması önemli değildi. O onun öğretmeniydi, o da onun öğrencisiydi ve o onu bir rol için eğitiyordu, hepsi bu kadar.

Tem, kalan yemeğini sessizce yedi.

Yemeğini bitirdiğinde, Caspen onu patikanın başına kadar geçirdi. Sonra tek kelime etmeden arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu.

Tem, ertesi gün boyunca sinirleri bozuktı. Ne yaparsa yapsın, kaleye gitmeyi düşündüğünde hissettiği heyecanı hafifletemiyordu. Normalde, rahatlamak için Gabriel'i arardı. Ama o, mutfak personelinin bu akşamki etkinlik için hazırlıklarına yardım etmekle meşguldü, bu yüzden annesine çiftlikte yardım etmek ve zamanın ne kadar yavaş geçtiğini düşünmemeye çalışmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Daha da kötüsü, dün gece mağarada olanları kafasından çıkaramıyordu. Caspen'in penisini elinde tuttuğunu her düşündüğünde, bacaklarının arasında derin bir acı hissediyordu ve bu acı onu yatak odasına koşup bir daha gün ışığını görmemek istemesi için itiyordu.

Öğleden sonra, ev işleri ve ayak işleriyle sersemlemiş bir şekilde geçti, saatler anlamsız bir bulanıklık içinde akıp gitti. Caspen hiçbir sinyal göndermedi. Tem, annesinin konuştuğunu neredeyse duymuyordu; horozların öttüğünü zar zor fark etti. Sadece fırına gidip günlük yumurta kotasını teslim etmek zorunda kaldığında

Tem, iki kelimedenden fazla süren bir sohbete girmeye zorlandı. Bu sohbet Vera ileydi ve her zamanki gibi dayanılmazdı.

"Ee, Tem, bu akşam prensle tanışmaya hazır mısın? Ben elbiseyi çoktan seçtim tabii ki. Yepyeni ve gördüğün en güzel pembe ipekten yapılmış. Sen ne giyeceksin?"

"Oh," dedi Tem, Vera'nın arkasındaki çikolata fiçisine atlayıp boğulmak istercesine. "Henüz düşünmedim. Annemin elbiselerinden birini giyerim herhalde."

"*Prens*in önünde *kullanılmış* bir şey mi giyeceksin?" Vera alaycı bir şekilde sordu. Yumurtaları o kadar yavaş sayıyordu ki, Tem zamanın geriye doğru akıyormuş gibi hissetti. "Bu oldukça utanç verici, sence de öyle değil mi?"

Tem de aynı fikirdeydi, ama giyecek başka elbisesi olmadığı gerçeği değişmiyordu. "Acele var," dedi, bu da Vera'nın alaycı gülümsemesini daha da derinleştirdi.

"Nereye gitmen gerekiyor ki? Tavuklar sensiz yumurta veremez mi?"

"Acele eder misin lan?" diye bağırdı Tem.

Vera'nın ağzı açık kaldı. Tem de neredeyse onun kadar şaşırmıştı. Yıllar boyunca acımasızca alay edilmesine rağmen, Tem hiçbir zaman Vera'ya karşılık vermemişti.

"*Kaba* olmaya gerek yok," dedi Vera, kalp şeklindeki yüzünü onaylamayan bir ifadeyle buruşturarak. "Bu tür bir tavırla prensin kalbini kazanamazsın."

"Yılan Kral'ın yanında işe yaradı," diye karşılık verdi Tem.

Vera daha önce şok olmuşsa, şimdi öfkelenmişti. Kaşlarını çatarak tezgahın üzerine eğildi ve Tem'e gözlerini kısarak baktı.

"*Yılan Kral'ın* yanında mısın? *Şaka* yapıyorsun."

Tem de eğildi ve göz teması kurdu. "*Şaka yapmıyorum*. Ve bildiğin gibi, onun kızları her zaman seçilir. Yeni bir elbisem olmayabilir, ama prensin dikkatini çekmek için bir elbiseye ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Tem, Vera başka bir şey söylemeden ödemesini alıp gitti.

Akşam olduğunda, Vera'ya karşı gelmenin heyecanı çoktan geçmişti ve Tem, çekingen cesaret ile mutlak korku arasında gidip geliyordu. Pençe bütün gün boyunca hiç titreşmemişti ve bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Elbette, bugün tüm günler içinde Caspen onu düşünecekti. Ama sonra onun kendisini "öğrencisi" olarak adlandırdığını hatırladı ve utanç duvarı bir kez daha yıkıldı. Elbette onu düşünmüyordu. *Onu* düşünen oydu, çünkü o, öğretmenin tek bir bakışıyla onu öldürebilecek ölümcül bir yaratık olduğunu bir şekilde sürekli unutan aşırı hevesli bir kızdı. Ne kadar acı verici bir şekilde tahmin edilebilirdi.

Annesi yanına geldiğinde, bahçede agresif bir şekilde yürüyüş yolundaki yabancı otları temizliyordu.

"Sana bir paket geldi."

Tem şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne var içinde?" Annesi omuz silkti.

"Açmadım." "Kim getirdi?"

"Kümeden döndüğümde verandadaydı. Yatağına koydum."

Nedense bu haber Tem'in kalbini hızla çarptırdı. Kimden geldiğini merak etmeye vakit bulamadan, pençe titremeye başladı. *Caspen*. O olmalıydı.

Tem, saatlerdir hissetmediği kadar hafif hissederek odasına koşar adım gitti.

Paket siyah kağıda sarılmış ve altın kurdele ile bağlanmıştı. Tem önce kurdeleye dokundu, parmağının ucuyla nazikçe kurdelenin uzunluğu boyunca gezdirdi. Ucunu çektiğinde düğüm kolayca çözüldü, kağıt açıldı ve parıldayan bir kumaş yığını ortaya çıktı. Tem onu kaldırdı ve bir elbise olduğunu gördü. Annesinden ödünç almayı planladığı keten elbiseden farklı olarak, bu elbise ipekten yapılmıştı, şüphesiz Vera'nın daha önce övündüğü elbise gibi. Elmas yeşili rengindeydi ve Tem, Caspen'in ten rengini tamamlamak için bu elbiseyi seçtiğini biliyordu.

Tem bu jest karşısında acımasızca parçalandı. Elbise onu daha güzel göstermek için seçilmişse, bu basilisk'in prensin onu çekici bulmasını istediği anlamına mı geliyordu? Ve eğer öyleyse, dün gece onun için hiçbir anlam ifade etmiyor muydu?

Yatakta bir şey parladı ve Tem elbiseyi bir kenara bırakıp kağıdın içindeki altın kolyeyi gördü. Kolyeyi eline aldığı anda, üzerinde küçük bir charm olduğunu fark etti. Kolye, mum ışığında parıldayan, derinlemesine cilalanmış ve parlak bir parçaydı. Nefesini tutarak, bunun bir pençe olduğunu fark etti — içindeki pençenin mükemmel bir minyatürüydü. Hayranlıkla ona baktı. Tem daha önce hiç altın bir şey sahibi olmamıştı. Altın pahalı bir metaldir — Tem ve annesinin asla alamayacağı, sadece kraliyet ailesine özgü bir lüks. Tem'in sahip olduğu tek

bir mücevheri vardı, tatillerde taktığı mat gümüş bir yüzük. Yüzük, kolyeye kıyasla snk kalıyordu.

Tem hemen taktı.

Zincir uzundu; kolye ucu göğüslerinin tam ortasına düşüyordu. Caspen'in bunu bilerek yaptığını biliyordu ve bu düşünceyle kalbi hemen hızlanmaya başladı. Dayanılmaz bir sessizlik gününün ardından, sonunda o da gelmişti. Tem, odasının kapısını kapatacak zaman bile bulamadan yatağa uzandı ve elini bacaklarının arasına koydu. Diğer eliyle ağzını kapattı; annesinin birkaç adım ötede olduğunu ve çığlıklarını duyacağını biliyordu. Nabzının hızlanmasıyla sessiz kalmaya çalıştı, ama bu tamamen boşunaydı. Caspen o kadar hızlı mesajlar gönderiyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu. Sanki onu ezmek, bu geceden önce son bir kez varlığını hissettirmek istiyordu.

Tem, annesinin akşam yemeğini hazırladığını duyabiliyordu ve yakında bahçeden sebze almaya çıkacağını biliyordu. Kapının çarpıldığını duyduğu anda, Tem zaferle işini bitirdi ve inleyerek sırtını kavisledi. Caspen'in zevkini hissedebiliyordu ve bu zevk, kendisinininkiyle aynıydı. Bu geceki bağlarında çaresiz bir şey vardı ve bunun nedeninin o akşam geç saatlerde olacaklar olduğunu merak etti. Nefes nefese yatakta uzanmış, nefesini düzenlemeye çalışıyordu, altın zincir boynuna dolanmıştı.

Elbisesini giymeden önce banyo yaptı ve elbisenin kendisine mkemmел uyduğunu gördü. Elbise vücudunu tam da olması gereken yerlerden sarıyordu ve onu daha önce hiç olmadığı bir şeye dönüştürüyordu: bir prensi baştan çıkarmak için yaratılmış bir şeye. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek saçlarının uzunluğunu vurgulamaya çalıştı, ama ne yaptığını fark edince hemen durdu. Buklelerini seviyordu. Prens de onları sevse iyi olurdu.

"Tem?" Annesi yatak odasının kapısını çalıyordu. "Vakit geldi."

Tem mutfaga çıktıığında, annesi şoktan elini ağzına götürdü.

Annesi, o konuşmadan önce konuştu. "Dışarıda seni bekleyen bir araba var. Seni kaleye götürecek."

Tem başını salladı. Elbisenin lüksüne yakışacak bir pelerini yoktu, bu yüzden pelerinsiz çıktı, soğuk geceye adım attı ve bahçe yolundan bekleyen siyah arabaya doğru yürüdü. Bir uşak ona arabaya binmesine yardım etti ve o, yumuşak kadife koltuğa oturduktan sonra, altın varakla oyulmuş kraliyet armasını görmek için tavana baktı. Arma, bir yılanın

Yılan, bariz bir acı içinde kıvrılmış, horozun dikenli ayakları altında ezilmişti. Bu, savaşa, özellikle de galip gelenlere açık bir saygı göstergesiydi. Tem, kraliyet ailesinin, üstesinden geldikleri şeyi hatırlatmak için birçok kişisel eşyalarında yılan sembolünü kullandığını biliyordu. Şahsen, bunu bir alay olarak görüyordu. Bir basilisk'in bunu görünce ne hissedeceğini hayal edemiyordu.

Araba kaleye giden uzun tepeyi tırmanırken, Tem akşamı düşündü. Gabrieli göreceği için heyecanlıydı, çünkü onun çalışıyor olacağını biliyordu. Ama heyecanı da bu kadardı. Gece, uzun ve dayanılmaz bir dizi formaliteden ibaret olacaktı. Kuşkusuz, kraliyet ailesine potansiyel yeni üyelerini göstermek için sergilenecek ve ortalıkta dolaştırılacaktı.

Tem ellerini sıkıca birleştirdi.

Ve sonra prens vardı. Bu gece onunla tanışacak mıydı, yoksa yarışmacılardan uzak mı duracaktı? Caspen, potansiyel gelecekteki eşlerini "görmek" istediğini söylemişti. Bu, onlarla konuşmak istediği anlamına gelmiyordu. Tem gelecekteki eşini seçseydi, onu tanımak için bolca fırsat isterdi. Ama bu daha sonra olacaktı, diye düşündü. Sonuçta, eleme süreci henüz başlamamıştı. İlk eleme, prens her kızı öpme fırsatı bulduktan sonra, gelecek hafta gerçekleşecekti. Bu geleneksel zaman çizelgesiydi ve yüzyıllardır işler böyle yürümüştü.

Araba durdu.

"Vardık, hanımefendi," dedi uşak kapıyı açarken.

Tem derin bir nefes aldı, ellerini açtı ve arabadan indi. Kaleye tam önündeki yere park etmişlerdi ve Tem hayranlıkla devasa çift kapıya baktı. Daha önce buraya hiç gelmemişti. Kaleyi sadece köyden, tepenin en altından, süslü bir oyuncak ev gibi görerek izlemişti. Şimdi onu bizzat gördüğünde, ne kadar büyük olduğunu fark etti. Kilometrelerce uzanıyor gibiydi, duvarları neredeyse parıldayan taşlardan yapılmıştı. Tem yaklaştığında, tuğlaları bir arada tutan harçta ezilmiş ayna parçaları olduğunu gördü. Elbette kalenin yapısına son savunma hattı da dahil edilmişti. Kapılara ulaştığında, kapılar açıldı.

Tem'in ilk fark ettiği şey altındı.

Her yerdeydi: duvarlardaki yağlı boya tabloların çerçevelerinde, duvar kağıdındaki karmaşık desenlerde, ahşap süslemelerde. Hatta ayaklarının altında, giriş holünün mermer karolarında bile vardı. Tem, hiç bu kadar bariz bir zenginlik gösterisi görmemişti.

"Adınız?" diye bir ses sordu.

Tem döndüğünde, elinde bir defter tutan ve ona bekleyişle bakan siyah cüppeli bir adam gördü. "Temperance Verus."

Adam deftere baktıktan sonra ona kısa bir baş selamı verdi. "Bu taraftan."

Onu girişten geçerek, kalın bordo halıyla kaplı uzun bir salona götürdü. Tem gözünü kırpmaya bile vakit bulamadan, adam onu başka bir kapıdan içeri itti.

"Dolaşma," dedi adam, kapıyı arkasında kapatmadan önce.

Tem aniden gürültüyle boğuldu.

Çoğu sarhoş olmak üzere olan insanlarla dolu devasa bir balo salonunun kenarında duruyordu. Tem, köyün birkaç sakini gördü, ama çoğunlukla kraliyet mensuplarıyla birlikteydi. Gabriel'in, Henry'nin komşu köylerden insanları getireceğinden bahsettiğini hatırladı. Kıyafetlerinden, buradan olmayan kraliyet mensuplarını ayırt edebiliyordu. Bazıları, karın birkaç hafta daha yağmayacağı halde kürk giyiyordu.

Tem, balo salonunun uzak köşesindeki, yiyeceklerle dolu masalara gözünü dikti. Seçenekler, Caspen'in mağarada ona verdiği yiyeceklere benziyordu: özenle düzenlenmiş lüks etler ve peynirler. Tem, Gabrieli aramak için kalabalığı tararken bir avuç fındık alıp ağzına attı. Hayal kırıklığına uğrayarak, onu hiçbir yerde bulamadı. Bunun yerine, gözleri başka bir kızla köşede kıkırdayan Vera'ya takıldı. Onlar Tem'e baktıklarında, kıkırdamalar hemen kesildi. Tem, Vera'nın şimdiye kadar Tem'in Yılan Kral tarafından eğitildiğini dinleyen herkese anlatmış olacağını çok iyi bildiği için, onlara küçümseyici bir şekilde el salladı. El sallamasına karşılık verilmedi.

Balo salonu, Kora oymalarıyla özenle süslenmiş kalın mermer sütunlarla çevriliydi. Kaledeki her şey gibi, bunlar da altınla vurgulanmıştı. Tem, bu kadar aşırı bir zenginlik gösterisinin neden gerekli olduğunu anlayamıyordu. Herkes kraliyet ailesinin zengin olduğunu biliyordu, ama kalenin içi *böyle* göründüğünü bilmiyordu. Yemeklerle dolu masalara bakakaldı.

Yiyeceklerle dolu masalara baktı. Kulübesinde annesiyle birlikte aç yatarak geçirdikleri birçok geceyi düşündü. Bu adil gelmiyordu. Doğru gelmiyordu.

Tem, Gabriel'i bulmak istedi, ama kapıdaki adam ona dolaşmamasını söylemişti. *Neden dolaşmayayım ki?* diye düşündü aniden. *Burası bir gün benim kalem olabilir.*

Tem topuklarını döndü ve kalabalığın arasından geri döndü. Koridora girdi ve ani sessizliğe rahat bir nefes aldı. Koridor her iki yönde de sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Duvarlar, uzun zaman önce ölmüş kraliyet ailesinin üyelerini tasvir eden koyu renkli yağlı boya tablolarla kaplıydı. Burada yüzyıllar süren bir tarih vardı — yüzyıllar boyunca, sadece basilisklerin yardımıyla doğan varisler.

Tem, özellikle büyük bir savaş sahnesini betimleyen tablonun önünde durdu. Bu tablo, ona arabanın çatısındaki amblemi hatırlattı. Düzinelerce yılan, *devasa yılanlar*, yerde sürünerek atlı bir gruba doğru ilerliyordu. Atlıların bazıları horozlar, bazıları ise aynalı kalkanlar tutuyordu. Savaşın kazanılmasından önceki son savaştı; Tem, gökyüzünün koyu kan kırmızısı renkte resmedilmesinden bunu anlayabilirdi. Tüm eski şarkılar o son günün kırmızı gökyüzünden bahsederdi. Kora'nın kendisinin o rengi vermek için kanını akıttığını söylerlerdi.

Tem aniden kendini bunalmış hissetti. Göğsünde, sinirleriyle hiçbir ilgisi olmayan sıkı, kıvrımlı bir ağrı vardı. Resimden uzaklaşarak bulabildiği ilk kapıya doğru yöneldi. Tesadüfen, o kapı bir banyoya açılıyordu. Lavabo elbette altındandı ve Tem sakinleşmek için yüzüne su serpti. Tam havluya uzanırken kapı gürültüyle açıldı.

Kalın, buz gibi sarı saçları olan bir kız içeri girdi. Elinde şampanya kadehi tutuyordu, yanakları pembeye dönmüştü. Diğer yarışmacılardan biriydi.

Kız Tem'i görünce "Oh," dedi. "Özür dilerim. Burada biri olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil," dedi Tem çabucak. "Ben de tam çıkmak üzereydim."

"Hayır, hayır." Kız eliyle onu uzaklaştırdı ve bu sırada şampanyasını döktü. "Benim yüzümden gitme. Partiden biraz uzaklaşmak için buradayım. Çok bunaltıcı, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Tem dürüstçe.

"Ben Lilly," dedi kız, şampanyayı tutmayan elini uzattı. "Aslında, teknik olarak Lilibet."

"Ben Tem. Aslında, teknik olarak Temperance." "Temperance güzel bir isim."

"Lilibet de öyle."

Kız gözlerini devirdi. "Hiç de değil. Tuvalet aksesuarı gibi geliyor kulağa." "Öyle mi?"

"Bence öyle. Ama takma adlar bunun için var." Kız şampanyanın kalanını ağzına döktü ve sordu: "Peki prens hakkında ne düşünüyorsun?"

Tem omuz silkti. "Henüz tanışmadım."

"Hm. Tanıştığında ona bahsi kaybettiğini söyle." "Anlamadım?"

"Bana hiçbir kızı güzel bulamayacağına dair iddiaya girdi." Gözleri Tem'in elbisesine kaydı. "Ama sana karşı koyamayacağını hissediyorum."

Tem her geçen saniye daha da kafası karışıyordu. "Affedersiniz. Sizin..."

"Kendi kardeşimle evlenmek için yarıştığını mı? *Bu* yüzyılın skandalı olurdu."

Tem'in ağzı açık kaldı. Prensın ablasıyla konuşuyordu. Lilibet adından anlamalıydı. Okulda herkes kraliyet ailesinin soy ağacını ezberlemek zorundaydı, ama Tem yıllardır bunu düşünmemişti.

Lilly, Tem'in yüzündeki ifadeye güldü. "Ee? Onun kalbini nasıl kazanacağımı sormayacak mısın?"

Tem buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Gerçekten kazanmak istediği tek kalp Caspen'inkiydi.

Tem'in sessizliği üzerine Lilly'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ah, demek onun ayaklarına kapanmak için buraya *gelmedin*. İlginç. Düşündüm de, belki de tam da bu onun kalbini kazanmanı sağlayabilir. O her zaman sahip olamadığı şeyi ister."

Tuvaletin dışında ani bir tezahürat yankılandı.

Lilly kapıya baktı. "Gitsem iyi olacak. Tanıştığımıza memnun oldum, Tem. Ve iyi şanslar! Gerçi ihtiyacın olmayacak ama." Bununla birlikte prenses ortadan kayboldu.

Tem, Lilly'nin durduğu yere bakarak az önce ne olduğunu merak etti. Bir alkış daha patladı, ama Tem partiye geri dönmek istemiyordu. Bunun yerine, yüzüne biraz daha su sıçrattı, aynadaki yansımasına baktı ve koridora geri çıktı.

Kale koridorlarında amaçsızca dolaştı, belirsiz bir şekilde yukarı doğru ilerledi ve karşısına çıkan her merdivenden yukarı çıktı. Sonunda, duvarlarında kitaplar ve bir ucunda ağır ahşap bir masa bulunan, çalışma odası gibi görünen bir odada buldu kendini.

Tem, süslü halıları, altın süslemeleri, zengin yağlı boya tabloları inceledi. Kaba ahşap zeminleri ve panjurlu pencereleriyle mütevazı evinden tamamen farklıydı. Böyle bir zenginlik olduğuna inanamıyordu. Annesinin, kendisinde hiçbirisi olmadığı halde neden bu tür şeylere hayran olduğunu anlayabilirdi. Tem, ilk kez, annesinin sonsuz açgözlülüğu olarak yorumladığı şeye şefkat duydu. Belki de Tem gibi, sadece daha fazlasını arzuluyordu.

Gözleri koyu maun rafları takip etti ve kadife bir yastığın üzerinde duran devasa, dişli bir kafatasına takıldı. Sanki trans halindeymiş gibi, Tem ona uzandı. Parmakları kemiğe dokunmak üzereyken, pençesinden omurgasına ve koluna doğru bir sarsıntı geçti ve elini hemen geri çekmek zorunda kaldı. Caspen'in sesi, sanki odada onunla birlikte duruyormuş gibi güçlü ve net bir şekilde kafasında yankılandı:

Ona dokunma.

"Neden?" Tem, elini göğsüne bastırarak boş odaya fısıldadı. Elinde hala onun enerjisiyle zonkluyordu.

Çünkü o sana ait değil.

Sesi o kadar öfkeliydi ki, Tem ağlamak istedi. Tem, neye uzandığını çok geç fark etti. Caspen'in zihni, uyarı vermeden Tem'in zihnini ele geçirdi ve Tem, korkunç bir savaş montajı gördü: insanlara karşı basiliskler, mağaraların derinliklerinde yapılan savaşlar, sonunda Caspen'in tüm ailesinin neredeyse yok olması. Tem yıkım hissetti ve bunun Caspen'in mi yoksa kendisinin mi olduğunu bilemedi.

Çok üzgünüm, diye düşündü, ama Caspen çoktan gitmişti. Zihni boştu, pençe aniden soğudu. Kafatasını uyuşmuş bir şekilde seyretti, insanların nasıl bu kadar acımasız olabildiğini merak etti. Görüntüleri kafasından atamıyordu.

—çok fazla kan, çok fazla ölüm. Her iki taraf da acı çekmişti, ama

basilisks'lerin çok daha büyük kayıplar verdiği açıktı. Tıpkı aşağıda gördüğü tablo gibiydi.

Tem, Caspen'i geri çağırarak üzereyken "Bir şey mi arıyorsun?" diye bir ses duydu.

Tem hızla döndü.

Kapıda duran genç bir adam ona bakıyordu. Kapı çerçevesine yaslanmış, köşeli yüzü yana doğru eğilmişti. Buz gibi sarı saçları ayrılmış ve geriye taranmıştı, keskin elmacık kemikleri mumların loş ışığını yansıtıyordu. Koyu bordo kadife bir takım elbise giymişti ve yakasına mücevherli bir yılan iğnelenmişti. Onda belli belirsiz tanıdık gelen ince bir zarafet vardı ve Tem onun Lilly'ye çok benzediğini fark etti. İkisi de aynı kalın saçlara ve aynı dolgun dudaklara sahipti.

Demek prens buydu.

Besinci Bölüm

Prensi hiç yakından görmemişti; prens her zaman balkondan el sallıyor ya da geçit töreninde bir arabada oturuyordu. Oldukça uzundu, başı neredeyse kapı eşiğine değiyordu. Tem, prensin sorusuna cevap veremedi, bu yüzden aklına gelen tek şeyi söyledi.

"Bu gerçek mi?"

Prens odaya girdi. "Ne gerçek?"

Tem kafatasını işaret etti. Caspen'in ona gösterdiği şeyi yalanlamasını istiyordu. Ona bunun sadece bir biblo olduğunu, alçı ve kilden başka bir şey olmadığını söylemesini istiyordu.

Bunun yerine, "Sence ne?" dedi.

Tem sessiz kalırken, prens ona yaklaştı ve yanında durdu.

"Memnun değilsin," dedi sessizce.

"Hayır, ben..." Tem başladı, ama nasıl bitireceğini bilemedi. "Ben... sadece şaşırdım."

Bu en azından yarısı doğrudu.

"Bana yalan söylememenizi tercih ederim," dedi prens. "Zaten pek çok insan bunu yapıyor."

Şaşkınlıkla ona baktı. Onun dürüstlüğü onu tedirgin ediyordu. Kraliyet ailesinin iyi huylu ve sözlerine dikkat eden insanlar olduğunu düşünmüştü. Onun bu kadar samimi konuşmasını beklemiyordu.

Cevap vermek yerine, Tem sadece ona baktı ve o da aynısını yaptı.

Gözleri, elbisesinin düşük kesiminde takıldı ve yapışkan kumaşın ona verdiği kıvrımları inceledi. Prensın yüzündeki açık açlık, bir erkekte gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Caspen'in ona olan arzusu her zaman gizliydi, yüzeyin hemen altında,

prensın yüzünde hiçbir şey gizli değildi ve Tem bu düşünceye garip bir heyecan duydu. Kendini tutamadan fısıldadı, "Bahsi kaybettin."

Prens başını eğdi. "Anlamadım?"

Tem, kendini açıklamaktansa kafatasına döndü. "Etrafta tutmak için oldukça morbid bir şey, değil mi?"

"Bu bir aile yadigarı," diye açıkladı prens. "Babam onu en değerli varlığı olarak görüyor."

Tem öfkeyle titredi. "Ne tür bir aile kafatasını yadigâr olarak saklar?"

"Benimki, sanırım."

Tem başını salladı. Bu iğrenç bir şeydi.

Prens onun aklını okumuş gibi, "Hepimiz kötü değiliz, biliyorsun," dedi.

Buna inanmakta zorlanıyordu. Caspen'in az önce ona gönderdiği görüntüler zihninde tekrar canlandı: acı, kan ve ıstırap. Hepsi de prensin ailesinin elinden. Prens savaşta savaşmamış olabilir, ama savaşanların soyundan geliyordu. Ve onların eylemlerini açıkça destekliyordu.

Sessizlik tehlikeli bir hal almaya başladığında, prens elini uzattı. Bileğinde, yakasındaki yılanla aynı olan, üzerine yılan işlenmiş parlak altın bir bileklik vardı.

"Thelonius. Ama Leo'yu tercih ederim."

Tem elini tuttu. Eli sıcaktı ve onun elini tamamen sardı. "Temperance. Ama ben Tem'i tercih ederim."

Elini bir an fazla tuttu. "Temperance," dedi, heceleri yavaşça telaffuz ederek. "Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevk."

"Teşekkürler," dedi, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onunla tanışmak pek de bir zevk değildi.

Sanki onun kaçamak cevap verdiğini biliyormuş gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Partiden hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Etkileyici." "Bu bir evet değildi."

"Oh." Tem, onun açık sözlülüğüne yine şaşırarak gözlerini kırptı. "Sadece demek istediğim... Bu tür etkinliklere alışkın değilim. Partilere, yani. Ben... pek fazla gitmedim."

Cevabına karşılık, adam tam bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Tem, yan kesici dişlerinin altın kaplı ve sivri olduğunu gördü.

"Sanırım bu tür etkinlikler genelde olduğu gibi biraz resmi." Tem omuz silkti. "Evde olmaktan iyidir."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Senin yerinde olmayı hayal edemiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, senin yerinde olsam, kesime götürülen kuzu gibi buraya getirilseydim çok kızardım."

Tem kaşlarını çattı. Prensle konuşuyor olabilirdi, ama bu ona onu aşağılamaya hakkı vermezdi. "Ben kuzu değilim," dedi sessizce.

Prens kaşlarını kaldırdı. "Hayır." Gözleri yine elbisesine kaydı. "Kesinlikle değilsin."

Sessizlik oldu ve Tem onun sıcaklığını hissetti. Prens olmasına rağmen, burada gücü elinde tutan kişinin kendisi olduğunu aniden anladı. Bu gücü kullanmanın nasıl bir his olacağını merak etti.

Leo sessizliği bozdu. "Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

Tem, onun keskin bakışlarından kurtulmak için başını salladı. Leo içki rafına döndü, kristal bardakların üzerinde parmaklarını hafifçe gezdirdikten sonra, içinde kehribar rengi bir sıvı bulunan bir bardağa karar verdi. Tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlenmişti.

"Viski sever misin?" diye sordu, sırtı hala dönük halde. "Ben... bilmiyorum."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Hiç içmedin mi?"

"Bir kez," dedi. Bu doğrudu: Gabriel ile Horseman'da birkaç tur bira içtikten sonra denemişlerdi. Gerçekten sevip sevmediğini hatırlamıyordu.

Leo sırtı. "O zaman viski olsun."

İki kesme cam bardak seçti ve her birine bir santim kadar içki döktü. Tem'e kendi bardağını uzattığında, parmakları birbirine değdi. Cildi sıcaktı. Amber rengi sıvıya baktı. Keskin kokusu kesinlikle tanıdık geliyordu.

"Birlikte yapalım mı?" diye sordu Leo.

Kendini "Tabii" derken duyunca şaşırdı.

"Çok iyi. Kora'ya," dedi Leo, kadehini Tem'inkine çarptırarak.

"Kora'ya," diye cevapladı Tem. Sonra bardağı ağızına götürdü ve viskiden nazikçe bir yudum aldı. Boğazından aşağı inerken şiddetli bir yanma hissetti ve şaşkınlıkla dudaklarını büzdü.

Leo bardağındaki içkiyi bir yudumda içti. "Ee?" diye sordu, Tem içkiyi yuttuktan sonra. "Ne düşünüyorsun?"

"Ateş gibi tadı var," dedi.

"Öyle."

Tem hala öksürmemeye çalışıyordu. "Nasıl bu kadar kolay içebiliyorsun?"

Leo güldü ve sesi çay fincanlarının tınlaması gibiydi. "Çok fazla pratik yaparak."

Prens kendine bir bardak daha doldurdu ve sanki onunla orada durmak için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi yavaşça içti. Davranışları, ayrıcalıklı birinin rahatlığını yansıtıyordu. Tem, hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğini, ve rahatsız eden bir şey olsa bile, ince parmaklarını şıklatarak ortadan kaldıracabileceğini düşündü. Tem'i keskin zekasıyla izledi, gözleri onun gözlerini sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre tuttu. Vera yanılmıştı, fark etti. Gözleri yeşil değildi. Griye daha yakındı.

"Ee, şimdiye kadar nasıl gidiyor?" diye sordu Leo. "Ne şimdiye kadar nasıl gidiyor?"

"Bilirsin, eğitim ya da her ne diyorlarsa."

Yanakları kızardı. Gerçekten Caspen ile yaptığı seansları mı soruyordu? Bu süreç pek de gizli değildi; köydeki herkes bir prensin eş seçmesinin doğru yolunun bu olduğunu biliyordu. Ama bu Tem için hassas bir konuydu. Zaten deneyimsizliğinden dolayı utanıyordu, birkaç hafta sonra yatabileceği kişiyle bu konuyu tartışmak istemiyordu.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi sessizce.

Ağız seğirdi. "Aksine, bunun ilgilendirdiği tek kişi benim."

Yüzü daha da kızardı ve bundan nefret etti. Tem, prensin ona hissettirdiklerinden hoşlanmıyordu. Sanki onun rahatsızlığından zevk alıyor gibiydi ve prens, "Seks, ne yaptığını bilen biriyle en iyisidir. Sen de öyle düşünmüyor musun?" dediğinde, gücün tekrar ona geçtiğini hissetti.

Tem cevap vermedi. Henüz seks yapmamıştı, ne işini bilen biriyle ne de başka biriyle.

Sessizliği karşısında Leo'nun sırtışı genişledi. "Ama yine de, bir şeyi ilk kez deneyimlemek... tatmin edici olabilir. Eğer durumun buysa."

Tem, viskinin midesinde yandığını ve bununla birlikte öfkesinin de arttığını hissetti. Leo'nun ona konuşma şeklinden nefret ediyordu. Ama daha da çok, Caspen'in onu terk etmesinden nefret ediyordu. Pençe soğuktu, varlığı zihninden tamamen silinmişti. Kendi başınaydı. Derin bir nefes aldı ve "Sen benim durumumu bilmiyorsun" dedi.

Leo eğildi. "Bilmek isterim."

Rahat hissetmek için çok yakındı.

"Bunu bir iltifat olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. O elbise sana çok yakışmış. Bu bir iltifattır." "Ben öyle düşünmüyorum."

Leo'nun ağzı küçümseyen bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bunda ne sorun olabilir ki?"

"Sen elbiseyi övdün. Beni değil."

Tem cesaretinin nereden geldiğini bilmiyordu. Böyle konuşmamalıydı, özellikle de prenze. Ama kızgındı — Leo'ya, içinde bulunduğu duruma ve belki de güvensizliğinin kendisini bu kadar etkilemesine izin verdiği için kendine. Ne hissediyorsa, içinde herhangi bir viskiden daha güçlü bir ateş yakmıştı ve şakaya hiç havasında değildi.

Leo onun cevabını düşündü. "Belki. Ama bunun anlamı, elbisenin sadece onu giyen kişi sen olduğun için güzel olduğu."

"İma edilenler iltifat değildir."

Leo kaşlarını çattı. Karşı çıkılmaya alışkın olmadığını düşündü.

Leo yaklaştı. Bir dakika içinde iki viski içmesine rağmen, alkolden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Gözlerini kısarak, "Zaten güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Tem, Caspen tarafından sadece bir kez güzel olarak nitelendirilmişti. Yine de onun sözleri onu buna inandırmıştı, bu yüzden dürüstçe "Evet" diye cevap verdi.

"Öyleyse, benden duymak ister misin?" Yine doğruyu söyledi: "Hayır."

Yüzündeki acımasız gülümseme kayboldu; kesinlikle reddedilmeye alışık değildi. "O zaman seni bununla rahatsız etmeyeceğim."

"Ne kadar düşüncelisin."

Şakaklarında bir damar atıyordu. Sanki tüm konuşmaları bir zeka savaşı gibiydi ve Tem kimin kazandığından emin değildi. Kendini teslim etmesi gereken kişi bu muydu? Onun bakışları onu içini dışına çıkarmış gibi hissettirirken, onun sevgisini kazanmak için nasıl rekabet edebilirdi?

"Partiye geri dönelim mi?" dedi Leo sonunda, sesi sertleşmişti. "Sonuçta onur konuğusun."

Zamanlaması daha iyi olamazdı. Tem bu odadan çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

Leo eliyle sert bir hareket yaptı. Tem tek kelime etmeden onu takip etti ve Leo, balo salonuna kadar bir adım önde yürüdü. Oraya vardıkları anda, Leo onu terk etti. Tem, Leo'nun uzun boylu vücudunun, elinde viski bardağıyla, mütevazı bir otoriteyle kalabalığın içinden geçmesini izledi. İnsanlar onun için yol açıyordu, açmazlarsa da, Leo uzun parmaklarıyla rahatça bir el hareketi yaparak yolunu açıyordu.

Prens yokluğunda Tem bir anlık huzur buldu. Sonra Vera ortaya çıktı. Gözleri, Leo'nun birkaç dakika önce ona baktığı gibi, Tem'in vücudunu açgözlülükle süzdü. Ama cinsel çekicilik yerine, Vera'nın gözlerinde sadece saf kıskançlık vardı.

"Bu annenin elbisesi *mi*?"

Tem yalan söylemeyi düşündü, ama gerçek çok daha iyiydi. "Hayır," dedi. "Casper bana hediye etti."

Kıskançlık, tam bir nefret haline dönüştü. "*Basilisk* mi verdi bunu sana?" "*Yılan Kral* verdi."

Vera sessizce durdu, balık gibi ağzı açık kalmıştı. Yirmi yıl sürmüştü, ama sonunda Tem üstünlük hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anladı. Bunun tadını çıkardı.

Tam o sırada Gabriel, elinde bir bira ile yanına geldi. "Defol git, Vera," dedi neşeyle.

Vera'nın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. O ve Gabriel hiç anlaşamamışlardı — belki de Gabriel'in Tem'in arkadaşı olması, belki de her zaman Vera'nın hoşlandığı erkekleri öpmesi yüzündendi. Her halükarda, birbirlerinden nefret ediyorlardı.

"Kaba olmaya gerek yok," diye tısladı.

"Gerek olmadığını biliyorum. Kaba davranıyorum çünkü öyle olmak istiyorum."

Vera cevap vermeye tenezzül etmeden kibirli bir şekilde uzaklaştı. Gabriel, Tem'e birasını uzattı. Tem, viskinin tadını gidermek için minnetle bir yudum aldı.

"Uzun kalamam," dedi. "Bu gece mutfak kaos içinde."

"Kaçtığın için teşekkürler."

"Tabii ki." Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Ee? Onunla tanıştın mı?" Kimin hakkında konuştuğunu sormaya gerek yoktu.

"Az önce tanıştım."

"Ve?"

Tem, gözlerinden kaçarak içini çekti. "Bilmiyorum Gabriel. Garipti. Ne düşündüğünü gerçekten anlayamadım."

Seni sikmek istediğini düşünüyordu.

Caspen'in sesi o kadar netti ki, sanki hemen yanında duruyormuş gibi geldi ve Tem neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. *Şimdi mi* zihnine geri dönmeyi seçmişti? Tem ona bir soru göndermeye çalıştı — kafatası konusunda hâlâ kızgın olup olmadığını sormak için — ama bu duvara su dökmek gibiydi. Aralarında sadece onun aşabileceği bir engel vardı. Tem hafif bir rahatsızlık hissetti.

Gabriel konuşuyordu, ama o duymamıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Dedim ki, muhtemelen o elbiseyle ne kadar şeytani derecede güzel göründüğünü düşünüyordur."

Sadece Gabriel olsa da, Tem kızardı.

Uygun bir cevap bulamadan, balo salonundaki enerji değişti. Bir dakika önce gürültülü sohbetler varken, şimdi odanın uzak köşesinde bir hareketlilik başlarken ani bir sessizlik çöktü.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Tem.

"İlk eleme," diye fısıldadı Gabriel.

Ama bu imkansızdı. Çok erkendi; ilk eleme, prens her kızı öpme şansını elde ettikten bir hafta sonra gerçekleşecekti.

"Emin misin?"

"Mutfaktaki herkes bunu konuşuyordu. Bu gece iki kızı kesecek."

"İki mi? Neye dayanarak? Henüz hiçbirimizi tanımıyor ki."

"Görünüşe göre, sanırım."

"Ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

"Vera dikkatimi dağıttı! O kız tam bir kabus. Neyse, zaten bildiğini sanıyordum."

Ama Tem bilmiyordu. Ve duyduklarına inanamıyordu. Eğitim sürecinde uygun bir sıra olması gerekiyordu, sürpriz elemelere yer olmamalıydı. Bu adil değildi. Ama zaten hiçbir şey adil değildi. Lilly'nin sözleri zihninde yankılanıyordu: *Sana karşı koyamayacağımı hissediyorum.*

Tem, Caspen'in ona verdiği elbiseye baktı ve prensin onu aç gözlerle nasıl baktığını hatırladı. Bu yeterli olur mu? Yoksa onun iltifatını kabul etmemekle onu kırmış mıydı? Baloya döndükleri anda onu terk etmişti. Bu, ona ilgi duymadığı anlamına mı geliyordu? Çalışma odasındaki konuşmaları başından sonuna kadar alışılmadık bir şekilde geçmişti ve kesinlikle dostane olmayan bir şekilde sona ermişti. Tem, aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğunu hiç bilmiyordu.

Tem, hayatı boyunca erkeklerin onu görünüşü nedeniyle sevmediği bir hayat sürmüştü. Prens neden farklı olsun ki? Muhtemelen ilk elenen kız o olacaktı. Ama bu gece elenirse, annesi onu asla affetmeyecekti. Daha da kötüsü, Caspen'i bir daha asla göremeyecekti. Mağaralara girmek için bir bahanesi, onu görmek için bir nedeni olmayacaktı. Caspen olmadan, Tem muhtemelen bakire olarak ölecekti.

Elenemezdi.

Kalabalık hareket ediyor, balo salonunun bir ucunda, bir şeyin kurulduğu yerde yarım daire oluşturunuyordu. Tem, yüksekliğe göre artan sırada dizilmiş, çeşitli boyutlarda podyumlara benzeyen şeyleri görmek için gözlerini kısarak baktı. On bir tane saydı. Tem kaşlarını çattı. İki kız elenecekse, on iki podyum olması gerekirdi. Sonra mağaralara girmeden hemen önce kaçan kızı hatırladı.

Tem, Vera'yı aradı. Vera saçlarını düzeltiyor ve sütuna yaslanmış, olan bitenden sıkılmış gibi görünen Leo'ya anlamlı bakışlar atıyordu.

"Bayanlar lütfen sıraya girerlerse, başlayabiliriz."

Emir, üniformalı yakışıklı orta yaşlı bir adamdan geldi. Sarı saçları grilerle karışmıştı. Tem onu, kraliyet hanesinin en kıdemli subayı ve kralın kardeşi olan Lord Chamberlain olarak tanıdı. Tem onu köyde, kral adına işlerini hallederken görmüştü.

Gabriel kolunu sıktı. "Oraya gitsen iyi olur." Ona dehşet dolu bir bakış attı. "Öldür beni. Hemen şimdi."

Cevap olarak, Gabriel yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. Sonra onu hafifçe itti ve Tem'in kalabalığın arasından yürüyen kızların sırasına katılmaktan başka seçeneği kalmadı. Podyumlara vardıklarında, Tem'in kalbi deli gibi atıyordu. Herkes onlara bakıyordu. Belki de sadece hayal gücüydü, ama sanki herkes *ona* bakıyormuş gibi hissediyordu. Yüzlerce çift göz elbisesini süzdü, yüzlerce bakış doğrudan vücuduna yöneldi. Hiç bu kadar kafeste bir hayvan gibi hissetmemişti.

"İşte bu, tam burada." Lord Chamberlain onları düzenli bir sıraya soktu, podyumların önüne, kalabalığa dönük şekilde durmalarını sağladı. Hepsi yerlerini aldıklarında, "Majesteleri? Vakit geldi." dedi.

Leo, elinde viskiyle kalabalığın içinden çıktı. Gözleri tembelce her kızın üzerinde dolaştı, birbiri ardına baştan aşağı süzdü. Vera, Leo yanından geçerken tuhaf bir şekilde titredi, Leo ise dudaklarını şaşkın bir şekilde kıvırdı. Gözleri Tem'e takıldığında, Tem'in kalbi gırtlığına kadar çıktı. Leo, Tam'in tam önüne gelene kadar ilerledi.

Eğildi.

Ama onun kaderini belirlemek yerine, başını yana eğdi ve dudaklarını Tem'in hemen yanında duran kızın yanağına yaklaştırdı. Tem, diğer kızın kulağına fısıldadığı sözleri duyacak kadar yakındı: "Üzgünüm, tatlım."

Kız boğuk bir hıçkırık attı. Leo doğruldu ve sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi viskisini rahatça yudumladı. Sonra Tem'in sağındaki kıza döndü, eğildi ve ona da aynı iki kelimeyi söyledi.

İki kız da hemen uzaklaştırıldı ve Tem'in etrafında boş bir alan kaldı. O anda ellerinin titrediğini fark etti.

Sadece kızların elenmiş olması değildi. Leo'nun bunu yapma *şekli* — Tem'in hemen yanındaki kızları seçip, sanki Tem'e onu da eleyebilirdi ama *elemediğini* göstermek istercesine, onun duyabileceği şekilde kulaklarına fısıldamasıydı. Bunların hepsi onun için bir oyun muydu? Bir eş seçme sürecinde olduğunu umursamıyor muydu? Leo, bunların hiçbirinin kendisi için önemli değilmiş gibi davranıyordu. Tem onun ilgisizliğini anlayamıyordu.

Lord Chamberlain tekrar konuşmaya başladı.

"Tebrikler, hanımefendiler. Burada durmak bir onurdur. Bu gecenin son etkinliği olarak, Majesteleri sizi podyuma çıkaracak. Birinci olan şanslı hanımefendi, prensle özel bir randevuya hak kazanacak."

Tem, neler olduğunu çok geç fark etti. Bu sadece sürpriz bir eleme değildi. Kalan kızlar, Leo'nun onları ne kadar çekici bulduğuna göre, herkesin önünde sıralanacaktı. Podyumlar, onları güzelliklerine göre azalan sırayla sergilemek için tasarlanmıştı.

Bu aşağılayıcıydı. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Tem, mağaralardan kaçan kız gibi kaçmak istedi. Ama kaçamadı. Leo, kızları tek tek işaret ederek, parmaklarını dikkatsizce hareket ettirerek onları podyumlara yerleştirirken, Tem ve çilek sarısı saçlı bir kız ayakta kalan son iki kişi olana kadar, Tem olduğu yerde donakaldı. Sadece iki podyum kalmıştı: en uzun ve en kısa, en iyi ve en kötü, birinci ve sonuncu.

En güzel ve en çirkin.

Tem, Leo'nun ne yapacağını zaten biliyordu. Yine de, Leo sarışını işaret edip en uzun podyuma başını salladığında, göğsünde bir hançer dönüyormuş gibi hissetti. Tem, üçüncü podyumda duran Vera'nın alaycı bakışlarının kafatasının arkasına saplandığını hissedebiliyordu. Leo, Tem'i işaret etme zahmetine bile girmedi. Sadece viskisinin geri kalanını içti ve tüm bu süre boyunca onunla göz teması kurdu.

Tem son podyuma çıkmadı. Çıkamadı. Sadece saf bir meydan okuma içinde durup, elinde kalan tek gücü kullanmaya kararlıydı. Leo'nun gözlerinin içine baktı ve sessizlik uzadıkça bile bakışlarını kaçırmadı. Herkes onun Yılan Kral tarafından eğitildiğini biliyordu; herkes bunun onun en iyi olması gerektiği anlamına geldiğini biliyordu. Sonuncu olmak tam bir aşağılanmaydı. Daha da kötüsü, bu bir mesajdı. Leo, onu daha önce reddettiği için cezalandırmak istiyordu. Onun

kesinlikle onun kontrolünde olduğunu bilmesini istiyordu. Mesaj alındı.

Lord Chamberlain sessizliği bozdu. "Kazananımıza bir alkış!"

Kalabalık alkışlarla coştı ve sarışın kız sanki çoktan kraliçe olmuş gibi el salladı.

Tem, gözlerinden yaşların akmak üzere olduğunu hissetti. Ama ağlamayı reddetti. Bunun yerine, onları saf, kaynayan bir öfkeye dönüştürdü ve bu öfkeyi, kalabalığın içinde kaybolan Leo'ya yöneltti. Tem, düşünmeden onun peşinden koştu, insanları itip kakarak koridora çıktı.

Leo birkaç metre ötedeydi ve merdivenlere çıkmak üzereydi. "Leo," diye bağırdı. "*Dur.*"

Leo ona döndü, yüzündeki ifade şaşkınlıktan kendini beğenmiş bir tatmine dönüştü. "Bir şey mi var, Temperance?"

Ona doğru yürüdü ve aralarında sadece bir adım kalınca durdu. "Beni *son sıraya* koydun."

Ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, öyle yaptım." "Nedenini söylemek ister misin?"

"Fark edeceğinizi düşünmedim."

"Bana çirkin desen daha iyi olurdu. Tabii ki fark ettim."

Leo eğildi. "Bana güzel dememi istemediğini açıkça belirttin. Neden çirkin dememeliyim?"

"Çünkü bu bir yalan."

Leo'nun yüzünde inanamama ifadesi belirdi. Tem bu anı kaçırmadı ve bir adım daha yaklaştı.

"Ve bana yalan söylememeni tercih ederim, Leo. Zaten pek çok insan bunu yapıyor."

Kendi sözleri aralarında asılı kaldı. Sessizlikte Leo, Tem'in yüzünü inceledi. Aklında bir şeyler hesaplıyor gibiydi ve Tem ona izin vermeye karar verdi. Gidecek hiçbir yeri yoktu, hiçbir şey bu kadar önemli değildi. Leo istediği kadar bakmasına izin verdi ve Leo sonunda konuşmak için ağzını açtığı anda, sözleri acı bir tonla söylendi:

"Kafatasına nasıl baktığını gördüm, bana nasıl baktığını söylemeye gerek bile yok. Aileme saygı duymuyorsun. Burada olmak bile istemiyorsun."

Sözleri Caspen'inkileri yansıtıyordu: *Burada olmak için çaresiz görünmüyorsun.* Ama Tem bunların gerçek anlamını fark etti. Leo ona burada olmak isteyip istemediğini, *onu* isteyip istemediğini *soruyordu*. Tüm eleme sürecinin onun seçimine dayandığı, Tem'in seçimine değil, göz önüne alındığında bu soru onu şaşırttı. Kızların hepsinin burada olmak istediği varsayılıyordu. Onun isteklerinin onun için önemi olmamalıydı.

Ama Tem pes etmek yerine, ona cevap verip niyetini belli etmek yerine, gücünü geri almaya karar verdi. Bu yüzden, Vera'nın Jonathan'a yaptığı gibi vücudunu kullanarak eğildi ve Leo'nun tüm dikkatini kendisine verdiğinden emin olduktan sonra, onun sorusunu kendisine geri yöneltti.

"Benim burada olmamı istiyor *musun*?"

Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Aniden kale ortadan kayboldu ve dünyada sadece ikisi kalmıştı. Tem, Leo'nun cevabını gözlerinde gördü — bakışlarının açgözlülükle boynundan göğüslerinin arasında duran altın pençeye doğru kayışında. Cevabını, vücudunun onun vücuduna göre eğilmesinde, viski bardağını sıkıca kavramasında, sanki onun dudaklarını tatmak istercesine dilini dudaklarına hafifçe değdirmesinde gördü. Cevabını gördü, ama o yine de söyledi:

"Evet."

Tem geriye yaslandı ve aralarına bir kez daha mesafe koydu. "O zaman öyle davran."

Altıncı Bölüm

Tem hayatında hiç bu kadar yorgun olmamıştı.

Kaledeki gece hiç de beklediği gibi geçmemişti. Leo ile olan etkileşimleri ve sürpriz eleme arasında, Tem tüm bu süreç hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Prensle olan şansını mahvetmiş miydi? Ve eğer öyleyse, umurunda mıydı? Bu soruların cevaplarını bilmiyordu. Tek bildiği, bu gece Caspen ile mağaralara geri döneceğiydi.

Onu görmeyi çok istiyordu. Kafatası olayından dolayı ona kızgın olmadığından emin olmak istiyordu. Elbiseyi sormak istiyordu; elbisenin onun sevgisinin bir sembolü mü olduğunu yoksa prensin dikkatini çekmek için mi giydiğini. Onu çıplak görmek istiyordu ve onun da kendisini görmesini istiyordu. Ama aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğunu bilmiyordu.

Bu yüzden mağaraya girip onu orada beklerken bulduğunda, ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu.

"Tem," dedi adam sessizce.

"Caspen," diye cevapladı kız.

O sadece adını söyledi, başka bir şey söylemedi. Son iki karşılaşmalarında yaptığı gibi ona soyunmasını söylemedi. Ona verdiği elbiseyi veya küçük altın kolyeyi gündeme getirmedi. Prensle nasıl gittiğini sormadı veya ilk elemeyi geçmesi için onu tebrik etmedi. Sadece orada durdu, uzun bir süre ona baktı ve sonra şöminenin yanındaki minderi işaret etti. Tem yavaşça oraya doğru yürüdü, yürürken onu izledi. Aynı anda oturdular, vücutları on beş santim uzaklıktaydı.

Caspen hala konuşmuyordu. Bunun yerine, elini Tem'in yüzüne uzattı, avucuyla yanağını kavradı ve başparmağıyla alt dudağının kıvrımını okşadı.

Tem, hiç şüphesiz, ilk öpücüğünü almak üzere olduğunu biliyordu.

Nedense, öpüşmek yaptıkları diğer şeylerden çok daha ürkütücü geliyordu. Ona dokunmak ve onun da ona dokunması basit bir şeydi. Ama öpüşmek bir bağ gerektiriyordu. Birlikte hareket etmelerini, birbirleriyle bir ritim ve daha önce başka biriyle hiç yaşamadığı bir yakınlık kurmalarını gerektiriyordu. Birini öpmek, onu *tatmak* ve onun da seni tatmasına izin vermektir. Tem daha büyük bir sorumluluk hayal edemiyordu.

Caspen'in parmakları saçlarına dolandı, ensesini kavradı ve onu kendine çekti. Tem düşünmeden avuçlarını onun göğsüne bastırarak onu geri çekti.

"Bekle," diye fısıldadı Tem. "Lütfen."

Caspen kaşlarını kaldırdı. "Neyi bekleyeyim,

Tem?" "Bilmiyorum. Henüz hazır değilim."

Tem'in sürprizine, Caspen yumuşak bir kahkaha attı. "Tabii ki hazır değilsin. Daha önce hiç yapmadığın bir şeye hazır olmak imkansız."

Tem yutkundu. Caspen onu daha iyi hissettirmiyordu. Caspen bunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü onu daha da kendine çekti ve dudaklarını hafifçe dudaklarına değdirdi — henüz onu öpmüyordu, sadece dudaklarıyla onun cildine dokunuyordu. Sanki ağzında kıvılcımlar patlıyordu.

"Sadece sana verdiğim şeyi al," diye fısıldadı. "Ve hazır olduğunda, bana geri ver."

Tem başını sallayana kadar

bekledi. Sonra onu öptü.

Dudakları Tem'in dudaklarına değdiğinde, Tem'in tüm korkuları kayboldu. Demek öpülmek böyle bir şeydi. Sanki sonunda eksikliğini hissettiği şeyi bulmuştu, sanki hayatı boyunca dengesiz olan her şey sonunda dengelenmişti. Caspen'in dudakları yumuşak ve dolgundu, onun dudaklarına tahmin ettiğinden daha nazikçe dokunuyordu. Tem, onun rehberliğine kendini bıraktı ve dilini ağzına sokarken onun hareketlerini takip etti. Tem, merakla karşılık verdi, kendi diliyle onun dilini takip etti, sıcak ıslaklığı tadını çıkardıktan sonra karşılık verdi.

Uzun süre öpüştiler. Tem ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ama bir ara, elbisesinin omuzlarından kaydı. Sonra Caspen'in gömleği çıktı. İkisi de çıplaktı, matın üzerinde birbirlerine sarılmış, sanki bunu yapmak için tüm dünyadaki zamanları varmış gibi öpüşüyorlardı. Caspen ona nazikçe dokundu,

avuç içleriyle göğüslerine, kalçalarına, uyluklarına dokundu. Parmaklarıyla meme uçlarını okşadı, parmak eklemleriyle sertleştirdi, sonra tüm göğsünü avuçlayıp sıktı. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, hiç bitmesin istiyordu.

Caspen'in vücudu neredeyse rahatsız edici derecede sıcaktı. Ama kız, onun tenini kendi tenine karşı hoş karşıladı, bacaklarını beline doladı ve kendini ona bastırdı. Pençe hâlâ kızın içindeydi ve Caspen, yavaş ve uzun süreli titreşimler göndermeye başlamıştı, ritimleri öpüşme şekillerine uyuyordu. Her biri, kızın onu daha da çok arzulamasını sağlıyordu. Sonunda pençesini çıkardı ve yerine parmaklarını koydu. Daha derine girebilmesi için bacaklarını açtı, sırtını onun dokunuşuna karşı eğdi ve vücudunu onun vücuduyla uyumlu hareket ettirdi. İnemelerini tutamadı. Denemenin bile bir anlamı yoktu. Tek istediği, onun ona dokunmayı *asla* bırakmamasıydı.

Tem, elini onun elinin üzerine koydu ve yerinde tuttu, böylece kız parmakları üzerinde yukarı aşağı kayabilir, ileri geri, ileri geri sürtünebilirdi, ta ki orgazmının yaklaştığını hissedene kadar. Caspen, kızın kendini tatmin etmesini izlerken göz bebekleri büyüdü ve kız, onun bunu kendisinin yapmasından daha çok zevk alıp almadığını merak etti.

Diğer eliyle bacaklarının arasına uzandı, avucunu onun penisine bastırdı - henüz okşamaya bile başlamadan - sadece onun için ne kadar sertleştığını hissetmek için. Parmaklarını etrafına doladı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Sikiş beni, Caspen," diye fısıldadı.

"Bu gece olmaz, Tem," dedi dudaklarına.

Tem anlamadı. Seks yapmak istiyordu. Seks yapmaya *hazırdı*. Ama nedense Caspen bunu ondan esirgiyordu. İlişkilerinin sınırlarını o belirliyordu - tabii bu bir ilişkiyse. Ama Tem bunun bir ilişki olduğunu biliyordu. Bir yerde sınırı aştıklarını biliyordu, muhtemelen tanıştıkları ilk gece, ona soyunmasını istediğinde ve onun önünde kendini okşadığında. O sadece onun öğrencisi değildi, o da sadece onun öğretmeni değildi. Onlar bundan daha fazlasıydılar. Öyle olmak zorundaydılar.

"Lütfen," dedi, kalçalarını eğerek parmaklarını daha derine çekerek.

"Bana bir daha sorma." Sesi gergindi, ona yalvarıyordu. "Ama seni istiyorum," diye fısıldadı.

Yüzünde bir anlık acı belirdi. Bunu hayal etmediğini biliyordu. "Beni alacaksın," dedi. "Ama bu gece değil."

O da onu istediğini söylemedi.

Tem geri çekildi. Aniden kendini açıkta hissetti, sanki kalbini görmek istemeyen birine çok fazla açığa vurmuş gibi.

"Tem." Onu geri çekmeye çalıştı, ama kız buna izin vermedi.

Ateşe bakarak, titreyen alevleri izledi ve onların onu yakacağını hayal etti. Caspen'in iç çektiğini duydu.

"Henüz çok erken, Tem. Derslerimize daha yeni başladık."

Dersler. Öğrenci ve öğretmen. Sınırlar. Caspen'in en sevdiği savunma.

"Peki şimdiye kadar bana kaç puan verirdin?" dedi keskin bir sesle, gözlerinin içine bakarak.

Uzun bir sessizlik. "Gerçekten bir cevap istiyor musun?" Dişlerini sıkarak ağrıyı bastırdı.

"Evet."

Cevap vermeden önce kızın yüzünü inceledi. "Sen talimatlara uymuyorsun. İnatçıydın. Ve sabırsızsın. Bunlar prensin takdir edeceği özellikler değil."

Tem onun söylediklerine inanamıyordu. Ona öfkeyle baktı. "Bu *Senin* hatan değil mi? Belki de daha iyi bir öğretmen olmalısın."

Caspen başını salladı. "İsteksiz bir öğrenciye öğretmek mümkün değildir." "Bana yine bu saçmalığı anlatma. Ben tamamen istekliyim. Bunu çok net bir şekilde belirttim."

"Seks yapmaya tamamen istekli olabilirsin ama bahsettiğim diğer şeyleri yapmaya istekli değilsin."

"*Sabırlı* olmamı mı istiyorsun? *Talimatları* takip etmemi mi? Bunun prensin beni istemesini sağlayacağını mı sanıyorsun? İnan bana, o tek bir şey istiyor. Ve sen bana bunu nasıl yapacağımı öğretmiyorsun."

Tem ne kadar sinirlenirse, Caspen o kadar sakinleşiyor gibiydi. Tamamen hareketsizdi, kollarını Tem'in vücudunun iki yanına koyarak ona bakıyor, onu altında tutuyordu. Penisini hala sertleşmişti.

"Prens, hem bedenini hem de zihnini teslim etmeni bekleyecek. İkisini de veremezsen, seni eğitmenin hiçbir anlamı kalmaz."

"Belki de fikrimi değiştirmek istemiyorum. Neden değiştireyim ki?" Caspen cevap vermedi.

Tem kendini kaldırdı, böylece yüzleri birbirine bir santim uzaklıkta kaldı. "Neden teslim olmasın?" diye ısrar etti.

"Çünkü o prens."

"Yani istediği her şeyi yapabilir mi?" "Kraliyet ailesi kendi kurallarını koyar." "Bu adil değil."

"Hayır, adil değil."

Tem gözlerini kıırttı. Caspen az önce ona katılmış mıydı? Sanki cevabı, durdurmadan önce ağzından kaçmış gibiydi, sanki söylemek istememişti.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonraki sözleri neredeyse bir fısıltıydı. "Sen evcilleştirilmek için yaratılmamışsın, Tem."

Ne demek istiyordu? Prensle bir şansı olmadığını mı düşünüyordu? Tem bu düşünceye öfkeleni. Kendi öğretmeni ona inanmıyorsa, o zaman haklıydı: onu eğitmenin hiçbir anlamı yoktu. Yoksa prensle bir şansı olmasını *istemediğini* mi söylüyordu? Yapabilse bile onu değiştirmeyeceğini mi?

"Bu ne demek oluyor?" Sert bir şekilde söylemek istemişti, ama fısıltı gibi çıktı.

Şimdi Caspen uzaklaşan taraftı. Aniden oturdu ve Tem, onun vücut ısısı ondan uzaklaştığında soğuk bir hava dalgası hissetti. "Bu gecelik bu kadar."

Tem şoktan ağzı açık kaldı. "Anlamadım?"

"Duydun beni. Giyin."

"Ama..."

"*Giyin*, Tem."

Tem irkildi. Daha önce ona hiç sesini yükseltmemiştir. Yüzü soğuk ve ilgisiz bir maske gibiydi, agresif sesi bütün akşam ona davranışıyla korkunç bir tezat oluştuyordu. Bu davranışında hiç naziklik yoktu. Tem, bu adamın altında bir canavar olduğunu aniden hatırladı.

Tem giyindi.

Caspen, o giyinirken ortadan kayboldu ve geri döndüğünde elinde bir tepsi yemek vardı. Ama onunla oturup yemek yemek yerine, tepsiyi matın üzerine koydu ve tek kelime etmeden gitti. O olmadan mağara göz kamaştırıcı bir şekilde boştu ve Tem gözyaşlarını tutmak için mücadele etti. Gece bu kadar iyi başlamışken nasıl bu kadar kötü bitmişti? O anda pençeyi de yanında götürdüğünü fark etti. Yemek yemeyi bırakıp eve koştu.

Bir sonraki sefer mağaraya geldiğinde, her şeyin başa döndüğü açıktı.

Sonraki üç gece boyunca Tem, matın üzerine oturup Caspen'in penisini boşalana kadar okşadı, sonra da yemeğini tek başına yedi. Caspen pençesini geri vermedi; onunla konuşmadı. Gözlerine bile bakmadı. Buluşmalar o kadar kişisel değildi ki, Tem diğer kızlar ve onların basiliskleriyle de böyle mi olduğunu merak etmekten kendini alamadı. İlk tanıştıkları gece ona soyunmasını istemeseydi de böyle mi olurdu? Dokunduğu kişiyle hiçbir bağı olmamak böyle bir şey miydi? Bu durumun ne kadar süreceğini bilmiyordu. Tek bildiği, bundan nefret ettiği idi.

Gündüzleri de durum daha iyi değildi. Tem, uyanık olduğu her saatini çiftlik işleri yaparak veya ayak işleri yaparak, Caspen'in dayanılmaz ilgisizliğinden uzaklaşmak için her şeyi yaparak geçiriyordu. Fırına yaptığı ziyaretler tam bir işkenceydi. Vera'nın zulmü sınır tanımıyordu; Tem'in düşük podyum sıralamasını, en sevdiği işkence yöntemine geri dönmek için bir bahane olarak görüyordu. Bu yöntem, Tem'in tavuk çiftçisi olduğunu her fırsatta küçümsemekti. Alayları basit ama etkiliydi. Tem sessizce bunlara katlanıyor, fırına yumurtaları teslim ediyor ve tek kelime etmeden ödemesini alıyordu. Vera, Tem'in her açıdan değersiz olduğunu düşünüyordu. Tem de neredeyse ona katılıyordu.

Artık evi bile sığınak değildi. Annesi, antrenmanın iyi gitmediğini biliyormuş gibi, Tem'in her hareketini endişeyle izliyordu. Gabriel de yardımcı olmuyordu. Kaleye kapanmış, ekstra misafirleri ağırlamak için mutfakta uzun saatler çalışıyordu. Tem, Horseman'a tek başına gitmekten nefret ediyordu ve cesaretini toplayıp gittiğinde bile, Vera her zaman orada, yeni alaylarla hazır bekliyordu.

Dördüncü gece, Tem yeterince katlandığını düşündü.

Her zamanki gibi mağaraya gitti. Her zamanki gibi matın üzerine oturdu. Ama Caspen pantolonunu çözmeye başladığı anda, Tem aniden konuştu.

"Bunu bir daha yapmayacağım."

Caspen gözlerini kırptı. Tem, onun şaşkınlığından yararlanarak kollarını kavuşturdu ve devam etti.

"Geçen sefer bir dakikadan az sürdü. Bu egzersizi ustalıkla yaptığımı söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

Bu, onu birden fazla şekilde kızdırmak içindi. Onunla arasına mesafe koymaya çalıştığı açıkça belliydi, ama onun üzerinde sahip olduğu etkiyi inkar edemezdi. Onu boşaltmak neredeyse çok kolaydı. Tem'in biraz fazla yaklaşması, nefesinin omzuna değmesi yeterliydi, Caspen orgazma direnemiyordu. Bu hissin tadını çıkardı, bunun sessiz irade savaşında tek avantajı olduğunu biliyordu. Ama artık sessiz kalmak istemiyordu.

Caspen'in gözleri kısıldı. Sonunda ona baktı. Onun altın rengi irislerine bakalı bir asır geçmişti sanki. Bu fırsatı değerlendirerek ona doğru eğildi ve göz teması kurmasını sağladı.

"Bunu bir daha yapmayacağım."

Bir an sessizlik oldu ve Tem, onun içindeki iki tarafın birbiriyle savaştığını neredeyse *görebiliyordu*: bir taraf onu uzak tutmak istiyordu, diğer taraf ise ona karşı koyamıyordu. Tem, onun pes etmesini istiyordu. Ama kazanmanın tek yolu, onun yapamayacağını düşündüğü şeyi yapmaktı: sabırlı olmak. Bu yüzden sessizce oturup bekledi.

Sonunda, Tam'in tahmin ettiği gibi, Caspen pes etti.

"Bunun yerine ne yapmak istersin, Tem?"

Tem, onun ne söylemesini beklediğini biliyordu. Ama seks yapmak istemiyordu, en azından bu gece. Bunun yerine, "Konuşmak istiyorum" dedi.

Caspen yine gözlerini kırptı. "Ne hakkında?" Bu kolaydı. "Sen."

Şimdi şaşırmış görünüyordu. Kafasını o reptilvari tavrıyla eğdi ve onu olağanüstü zekasıyla değerlendirdi. "Öyleyse," dedi yavaşça, "ne bilmek istiyorsun?"

İlk sorusunda dikkatli olması gerekiyordu. Onu korkutup, onunla konuştuğuna pişman etmek istemiyordu. Küçük bir soruyla başlayıp, oradan devam edecekti.

"Kardeşin var mı?"

Daha önce şaşırmış görünüyorsa, şimdi tamamen kafası karışmış görünüyordu. Bu saçma bir soruydu, cevabı bile umurunda değildi. Ama amacım onu rahatlatmaktı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, tam da bunu başarmıştım.

"Evet," dedi. "Var."

"Kaç tane?"

Ayağa kalkıp gitmeyi düşünüyormuş gibi hareket etti. Ama olduğu yerde kaldı, gözleri hala onun gözlerindeyken cevap verdi: "Dört."

"İsimleri ne?"

Caspen tereddüt etti. Tem, cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra: "Apollo, Agnes, Cypress ve Damon."

Garip isimlerdi. Tem, bir sonraki sorusu için bu isimlerden ilham aldı. "Basilisks'lerin de insanlar gibi soyadları var mı?"

"Evet. Bir

anlamda." "Ne

anlamda?"

"Ok kılıfımızın adını soyadımız olarak alırsınız." "Ok kılıfı mı?"

"Klan gibi bir şey."

"Peki klan adın ne?"

"Drakon."

Tem durakladı. "Caspenon Drakon," dedi, heceleri dilinde denedi. "Bu tam adın mı?"

"Evet."

"Biraz saçma geliyor, sence de öyle değil mi?"

Caspen, Tem'in daha önce hiç duymadığı bir kahkaha attı. Normalde sert olan gözlerinin köşeleri kırıştı ve tüm yüzü neredeyse insan gibi yumuşadı. Onun tepkisine Tem de güldü. Bu, ikisinin birlikte ilk kez yaptığı bir şeydi.

"Doğru," diye ısrar etti. "Kafiyeli."

Caspen hala gülümseyerek başını salladı. "Öyle olabilir. Ama başka bir basiliskle karşılaşırsan, ona bunu söylemeni tavsiye etmem. Bunu hoş karşılamazlar."

"Yılanların bu kadar kolay alınacağını bilmiyordum."

Caspen'in gülümsemesi daha da genişledi. "Bize 'yılan' demeni de önermem. Ölmek istemiyorsan tabii."

"Uyması gereken çok kural var gibi görünüyor."

"Seni tanıyorsam, hiçbirini uygulamayacaksın."

Bir duraklama oldu ve Tem, onun kendisine bakışını zevkle izledi —son üç gündür kurduğu bariyer yıkılıyormuş gibi. Tek istediği

bu bariyerin yıkılmış kalmasından başka bir şey istemiyordu.

Caspen konuştu. "Soyadın ne?" "Verus."

Çenesini kaldırarak onu süzdü. "Temperance Verus," dedi sessizce.

Adının onun ağzından çıkışı hoşuna gitmişti. "Benim," dedi aynı sessizlikle.

Sonunda Caspen rahatladı.

Konuşurken matın üzerine uzandı, bir kolunu başının arkasına koydu, diğerini Tem'in bacaklarının üzerine koydu. Küçük bir hareketti, ama Tem sanki bu hareketle aralarında derin bir bağ kurulmuş gibi hissetti, sanki Caspen onu eliyle tutuyormuş gibi. Onu kendine çekmedi ya da o anı derinleştirecek bir şey yapmadı. Ama yine de samimi bir an gibiydi ve bu, Tem'in üç uzun gündür ondan istediği şeydi. Saatlerce, hiçbir şey ve her şey hakkında konuştular. Sonunda Tem de uzandı.

Öpüşmediler. Bunun yerine, Caspen elbisesinin bağcıklarını birer birer çözdü ve iç çamaşırları dışında hiçbir şey kalmayana kadar elbisesini çıkardı. Sonra onu da çıkardı ve Tem bir kez daha onun altında çıplak kaldı.

Hâlâ onu öpmemişti. Tek istediği ona dokunmak gibi görünüyordu. Caspen parmak uçlarıyla nazikçe uyluklarını, kalça kemiğini ve kalçasının kıvrımlarını okşadı. Karnının ortasından yukarı doğru parmaklarını gezdirdi ve avucunu göğüslerinin arasındaki çukura koydu. Tem, kalbinin çok hızlı attığını, neredeyse duyabileceğini hissedip hissetmediğini merak etti. Eli tekrar hareket etti, yukarı kayarak boğazını sardı. Nabzı şakaklarında atıyordu, beynine aralıksız bir ritim vuruyordu.

Tem düşünmeden elini onun boynuna götürdü. Caspen bu harekete gözlerini genişletti. Sonra gözlerini kısarak, zihninde onun sesini duydu:

Sık, küçük engerek.

Tem sıkıldı. Avucunun altında adamın boğazındaki damarların kasıldığını, parmaklarının arasında yemek borusunun sert çizgisinin sıkıştığını hissetti. Sıkmaya devam ederse ne olurdu? Ona izin verir miydi? Tıpkı adamın sık sık onun hayatını elinde tuttuğu gibi, o da adamın hayatını elinde tutuyordu. Tem, bunun aralarında bir güven anı olduğunu fark etti; nasıl biteceğine karar vermesi gerekiyordu.

Onu bıraktığında, o da onu bıraktı.

Uzun süre birbirlerine baktılar. Göz teması bozan Caspen oldu, öne eğilip dudaklarını Tem'in çenesine bastırdı. Öpücüklerini aşağıya doğru sürdü, göğsünü nazıkçe ısırdı. Tem, bunu yaptığında küçük bir inilti çıkardı ve onun cildine karşı gülümsediğini hissetti.

"Çok hassassın," diye fısıldadı Caspen, parmaklarıyla meme ucunu okşayarak onu itaatkar bir noktaya getirdi. "Sadece bununla seni orgazma ulaştırabilirim."

Tem alaycı bir şekilde
güldü. "Bundan
şüpheliyim." Caspen'in
burun delikleri genişledi.

Sonra başını eğdi, meme ucunu ağzına aldı ve dişlerinin arasında emdi. Tem nefesini tuttu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Eli hemen boynunun arkasına gitti, parmakları saçlarına sıkıca dolandı. Tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı, onun hissettirdiği saf *ecstasy* karşısında kendini sabit tutacak bir şeye.

Tem, Caspen'in yaptıklarına inanamıyordu. Meme ucunu emmekle hafifçe okşamak arasında gidip geliyor, dilini ileri geri hareket ettiriyordu. Birkaç dakikada bir durup parmaklarıyla meme ucunu yumuşatıyor, sonra tekrar ağzına alıyordu. Dilini sürekli, tembel daireler çizerek, Tem'in bacakları arasında tamamen ıslanana kadar göğsünün tepesini okşuyordu. Isının matın üzerine damladığını hissedebiliyordu. Hiç bu kadar kendini dokunmak istememişti. Ama bunu yaparsa, Caspen kazanacaktı.

"*Ben yine de kazanacağım,*" diye yankılandı sesi Tem'in zihninde.

"Konuşma," diye azarladı Tem. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Tam bir harekete alıştığı anda, farklı bir şey yaptı, önce meme ucunu dişlerinin arasına kaydırıp, sonra dilini hafifçe üzerinde gezdirdi. Onu kızdırdığını fark etti, onu uçurumun kenarına götürüp geri getiriyor, her seferinde onu daha da yaklaşıtıyordu. Ama Tem inatçıydı. Onun kazanmasına izin vermeyecekti. Dikkatini dağıtacak bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı.

Tavuk boku. Vera'nın dayanılmaz kıkırdaması. Kulübede telaşla dolaşan annesi.

Faydası yoktu. Tem'in içinde ateş gibi yayılan coşkuyu bastıracak kadar iğrenç şey yoktu dünyada.

Caspen'in ağzı meme ucunu tamamen kapladı. Bu sefer emdiğinde, o kadar uzun ve sıkı emdi ki, kadın çaresizce

inilti çıkardı, sırtını kavisleyip ona umutsuzca sarıldı. Bir saniye daha dayanamayacağından emin olur olmaz, aniden geri çekildi.

Tem şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Sonunda, hissizliğin yokluğu onu doğrudan uçurumun kenarına getirdi. Parmakları saçlarını sıkıca kavradı, onu kendine çekmeye çalıştı, ama başı kıpırdamadı. Bunun yerine, Tem, Caspen'in dilinin mesafeyi kapatmasını, meme ucunu sadece bir kez kaydırarak ateşin ışığında parıldamasını izledi.

Sonra üzerine üfledi.

Soğuk hava, bir fısıltıdan daha nazikçe onu okşadı ve Tem, meme ucu anında o kadar sertleşip ağrımaya başlayınca, son kalan iradesinin de kırıldığını hissetti. Vücudu ona ihanet etmişti. Artık direnemiyordu.

Orgazm, bir tsunami dalgası gibi vücudunun en derin noktalarından fırlayarak onu sonsuz bir zevk kuyusuna çekti. O dalgayı memnuniyetle sürdü, tatlı bir rahatlamanın tadını çıkardı ve sadece onun için kendini bırakmaya izin verdi. Caspen tereddüt etmeden elini bacaklarının arasına soktu ve klitorisine dokunduğu anda, Tem çığlık attı ve kalçalarını ona doğru itti. Caspen onun enerjisine ayak uydurdu, *sertçe* parmakladı, ağzını meme ucuna geri döndürdü, böylece her iki bölümüyle de oynayabilirdi.

İnanılmazdı. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Tem nefes almakta zorlanıyordu; sanki yıldızları görüyor gibiydi.

"*Caspen*," diye nefes nefese söyledi.

Caspen başını kaldırarak göz hizasına geldi, parmakları yavaşlayarak nazik bir okşamaya dönüştü. "Benden şüphe etmemeliydin."

Ona sarıldı. Ruhu parçalanmış gibi hissediyordu. "Bana karşı bu kadar güçlü olmandan nefret ediyorum."

Onun şaşkınlığına, Caspen güldü. "Komik olan ne?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "İkimizden güç sahibi olan ben değilim, Tem."

Tem buna nasıl tepki vereceğini bilemedi. Caspen üzerinde gücü olduğuna inanmak, tek bir bakışıyla onu taş a çevirebilecek asırlık bir yaratık üzerinde etkisi olduğuna inanmak demekti. Bu, kendini kaptırabileceği bir fantezi değildi. Yine de ilişkilerinin öğrenci ve öğretmen sınırlarının çok ötesine geçtiğini biliyordu. Burada olmamalıydı bile...

Diğer kızlar çoktan evlerine gitmişlerdi, ama o hala basilisk'in mağarasında çıplak bir şekilde, sanki sevgililermiş gibi onunla konuşuyordu. Bu imkansızdı. Yine de başka türlü olmasını istemezdi.

"Şanslısın ki ben merhametli bir hükümdarım." Önce bir omzuna, sonra diğerine dokundu, şövalyelik unvanı verirken yapılan hareketi taklit ederek.

Adam kadının bileğini tuttu ve avucundaki çilleri öptü. "Gerçekten de şanslıyım."

O gece ve sonraki her gece birlikte yemek yediler. Caspen pençeyi ona geri verdi ve yatakta, kilisede, fırına giderken sürekli sinyaller gönderdi. Bir gün, sinyaller o kadar sık geldi ki Tem hasta numarası yapmak zorunda kaldı, annesini uzaklaştırdı ve uyuması gerektiğini söyledi. Gününü yatakta çıplak, ter ve kendi ıslaklığıyla ıslanmış olarak geçirdi ve Caspen'in onu bu kadar sık düşünmek için nasıl bu kadar zaman bulabildiğini merak etti.

Tem, onun bu davranışının yaklaşan elemeye bir ilgisi olduğunu düşündü.

Mektup, Tem'in annesi dışarıda işlerini hallederken geldi, bu yüzden Tem, kraliyet mührü ile damgalanmış büyük beyaz zarfı tek başına aldı. İçeriği kısıydı — ertesi gece kaleye gelmesini isteyen basit bir davetti. Tem, altın varakla süslenmiş kalın kağıdı hayranlıkla elinde çevirdi.

Sonra endişelenmeye başladı.

Yedinci Bölüm

Prens kararını bir öpücüğe dayandıracaktı.

Tem, öpücüğün nasıl ve ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordu, ama geleneklere göre her kız, ilk eleme gecesi prensi öpmeliydi. Ancak ilk eleme çoktan gerçekleşmişti, yani süreç açıkça geleneksel normlara uymuyordu. Ya ona öpme şansı hiç verilmezse? Ya Leo, kızlara dokunmadan birbiri ardına elerse?

Endişeleri o gece mağaraya kadar onu takip etti, kavisli taş duvarlar onu boğucu bir sıcaklıkla sardı. Tek ışık, Caspen'in arkasında parıldayan ve onun silüetini bir hayalet gibi aydınlatan şömineydi.

Elemeler bir gölge gibi üzerlerinde asılı duruyordu. İkisi de yarın ne olacağını biliyordu, ama ikisi de bundan bahsetmedi. Bunun yerine, Caspen onu doğrudan mindere götürdü, onu öperken giysilerini çıkardı, sanki onu kendine aitmiş gibi dudaklarını dudaklarına bastırdı. Tem, onun dilini isteyerek kabul etti ve ona ne istediğini sorgusuz sualsiz gösterdi.

Sonunda, dudakları boynuna doğru kaydı. Sonra daha da aşağıya indi. Caspen, bacaklarını ayırarak karnını yavaşça öptü. Elleri uyluklarına gitti, bacaklarını açarak omuzlarına doladı. Caspen'in ne yapmaya çalıştığını anlayan Tem'i ani bir panik dalgası sardı.

"Dur," diye keskin bir şekilde bağırdı.

Caspen durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

Tem aşırı tepki gösteriyordu, bunu Caspen'in yüzündeki şaşkınlık ifadesinden anlayabilirdi. Ona durmasını söylememeliydi, bu rollerine aykırıydı. Ama artık öğrenci ve öğretmen ilişkisini aşmışlardı. Artık sevgililerdi ve Tem eşit söz hakkı istiyordu. Daha önce hiç bir erkeğin ağzını

ve Vera'nın acımasızca övündüğü şeyi deneyimlemeye hazır olmadığını biliyordu.

Caspen'in elleri uyluklarını sıktı. "Ne oldu, Tem?" Omuz silkti, bunu kelimelere dökmek istemiyordu.

Caspen yavaşça oturdu ve onu düşündü. Ateşin ışığı yüzünde titriyordu ve Tem onun gerçekten endişelendiğini gördü.

"Acıtmayacak," dedi. "Tam tersine."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bu benim için ilk kez oluyor."

Adam başını eğdi. "Birlikte yaptığımız her şey senin için ilk seferdi. Bu neden farklı olsun ki?"

Tem yine bunu kelimelere dökemedi. Düşüncelerini toparlamaya çalışırken sessizlik oldu ve Caspen sabırla onun konuşmasını bekledi. Sonunda, "Bir şeye evet demek, diğerlerine de evet demek değildir," diye mırıldandı.

"Bu doğru." Bir an durdu, başını diğer yöne eğdi, açıkça onun patlamasını anlamaya çalışıyordu. O da hala bunu anlamaya çalışıyordu. "Ama senin güvenini kazanmadım mı?"

Tem soruyu düşündü. "Kazandın." "O zaman neden bunu yapmama izin vermiyorsun?"

Tem'in göğsü taşlarla dolu gibi hissediyordu.

Tavuk boku tadı olan bir kızı kim ister ki?

"Korkuyorum," diye itiraf etti sonunda. "Neden?"

Omuz silkti, başka bir şey söylemeyi reddetti. Ona bunu nasıl açıklayabilirdi? O bir basiliskti, Yılan Kralıydı, hiçbir şeyden korkmazdı. Seks, Caspen için neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Tem için her şey demekti. Onun gibi olmak, kırılgan, insan ve savunmasız olmak nasıl bir şeydi, hiç bilmiyordu. Bu, onun anlayabileceği bir şey değildi.

Caspen, az önce olanları geri almak istercesine, nazıkçe dizlerini birbirine yaklaştırdı. "Eğer istersen, hazır olana kadar bekleyebiliriz."

Tem hala konuşmayınca, Caspen yanına sürünerek uzandı.

Bir süre sessiz kaldılar ve Tem, Caspen'in bundan sonra ne olacağını kendisinin belirlemesine izin verdiğini biliyordu. Gerçek korkularını itiraf etmeye hazır değildi. Bunun yerine, "Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?" diye fısıldadı.

Caspen'in nefesi yanağında hissediliyordu. "Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

Cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı. "Evet. Bunu yapmayı seviyorum."

"Neden?"

Omuzlarını silkti, omuzlarındaki kaslar hareket etti. "İçgüdü, sanırım."

"Ama özellikle neyi seviyorsun?"

Bu soruyu ona ilk kez soran kişinin kendisi olduğunu anlayabilirdi. Elbette, bu soruyu tuhaf bulmuştu. Ama yine de ona cevap verdi: "Bu, birine zevk vermek için bir yol. Onları anlamak ve tatmak için bir yol."

Onun sözleri üzerine Tem, korkularından kaçınamayacağını anladı. Sonuçları ne olursa olsun, onlarla yüzleşmek zorundaydı. Bu yüzden boğazını tırmalayan soruyu sordu. "Ya benim tadımı beğenmezsen?"

Tem'in sürprizine, Caspen gülümsedi. "Bu imkansız." "Neden?"

"Çünkü." Dirsekleriyle kendini destekledi. "Senin bu kısmın cennetin tadı gibi." Dudaklarını boynuna değdirdi ve cümlesinin geri kalanını kulağına fısıldadı. "Geri kalanının da aynı tada sahip olduğundan şüphem yok."

Omurgasından bir titreme geçti.

Caspen geri çekildiğinde, ateşin ışığında birbirlerine baktılar ve Tem, hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmediğini fark etti. Bu, bir şekilde, onun önünde ilk kez soyunduğunda hissettiğinden daha korkutucuydu. Bu, bir erkeğin onu tatmak istemesini hayal etmeye cesaret ettiği her şeyin doruk noktasıydı ve sanki bir uçurumdan baş aşağı bilinmeyen bir okyanusa düşüyormuş gibi hissetti.

Caspen onun sıkıntısını hissetmiş gibi onu kendine çekti. "Endişelenmene gerek yok, Tem. Korkacak bir şey yok."

Kız başını salladı. Ama yüzünde şüphe belirmiş olmalıydı, çünkü Caspen iç çekip, "Kanıtlayayım mı?" dedi.

"Neyi kanıtlayayım?"

"Lezzetli olduğunu."

Kız kaşlarını çattı.

"Nasıl?"

Caspen durakladı. Sonra Tem'in elini tutup, bacaklarının arasına gelene kadar yavaşça vücudunda aşağı doğru kaydırdı. Göz teması kurarak, ilk iki parmağını nazikçe içine soktu. Tem itiraz etmediğinde, parmaklarını daha derine itti ve Tem yumuşak bir inilti çıkardığında durdu. Sonra parmaklarını geri çekip, elini ikisinin arasında tuttu. Islaklığı ateşin ışığında parıltıyordu.

Durakladı ve o anda Tem'in tüm korkuları içinde patladı.

Sonra gülümsedi ve Tem onun ne yapacağını anladı. Yine de, Caspen'in elini kaldırıp dudaklarını aralayıp ilk iki parmağını nazikçe ağzına koyduğunu izlemek, sanki bedeninden çıkmış gibi bir deneyimdi. Dilinin parmaklarının arasında hareket ettiğini hissetti, bu da ona bacaklarının arasında ne yapacağını tam olarak gösteriyordu. İşini bitirdiğinde, parmak uçlarını öptü. Sonra gülümsedi.

"Dediğim gibi. Cennet."

Tem, şu anda hissettiği şeye benzer bir şey hiç hissetmemişti. Caspen ona her zaman güven hissettirmişti, ama bu seferki farklıydı. Bu jest daha derindi, ona dokunduğu diğer tüm zamanlardan daha incelikli ve anlamlıydı.

Caspen ona o kadar sakin ve sabırla bakıyordu ki, ağlayabilirdi. "Nasıl her zaman bilebiliyorsun?" diye fısıldadı.

"Neyi, Tem?"

"Beni nasıl daha iyi hissettireceğini."

Caspen yumuşak bir şekilde güldü. "Asla bilmiyorum. Sadece bir şeyler denerim ve en iyisini umarım."

Şimdi gülme sırası Tem'deydi. Onun cevabına Caspen de güldü ve bir an için Tem tamamen mutlu oldu.

Onu göğsüne çekti ve vücutları birbirine dolanmış halde öylece uzandılar.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu sessizce.

Kız soruyu düşündü. Caspen ile ilk tanıştığında, şu anda yaptıkları gibi bir konuşma yapacaklarını asla hayal edemezdi. Ona korkularını ve sırlarını anlatacağını hiç düşünmemişti, onun da daha fazlasını anlatmasını isteyeceğini hiç düşünmemişti.

Aslında istediği tek bir şey daha vardı ve bu bir süredir aklındaydı. Ama bunu gerçekten söylemek, sanki

yalnızca çıplak ayaklarıyla en yüksek dağa tırmanmak gibi. Yine de hiçbir şey söylemezse pişman olacağını biliyordu.

"Beni içeri almanı istiyorum."

O bir an sessiz kaldıktan sonra cevap verdi: "Ne şekilde?"

Tem ne kadarını söylemek istediğini düşündü. Zihinsel bağlantıları hakkında, özellikle de onunla konuşabilmesine rağmen kendisinin ona cevap verememesinin nedenini sormak istiyordu. Bu, güçlerinin dengesizliğinin bir başka örneğiydi ve onun bunu kontrol edip edemediğini, bir şekilde ona erişimini engellediğini merak ediyordu. Düşündüklerini söylemek yerine parmağını kaldırdı ve hafifçe onun şakağına dokundu.

Adam eliyle bileğini yakaladı ve avucunu yanağına bastırdı. "Bunu kontrol edemem, Tem."

"Kontrol edebiliyormuşsun gibi görünüyor."

Adam başını salladı. "Bu benim gücümün sınırlarının ötesinde."

"O zaman neden aramızda bir duvar varmış gibi hissediyorum? Neden beni dışlıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Adam yine başını salladı. "Bilmiyorum."

Tem sessiz kaldı. Onun yalan söyleyemeyeceğini bildiği için ona inandı. Ama sanki ondan bir şey saklıyormuş gibi hissediyordu, sanki söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Yarın eleme var."

Caspen'in gözleri dudaklarına kaydı. "Evet. Var."

"Ee?" diye ısrar etti. "Sen bana bana bana bana tavsiye ya da bir şey verir misin?"

Çenesindeki bir kas gerildi. "Verecek tavsiyem yok." "Ciddi misin?"

Onu zorluyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Onun, aralarındaki bağı onaylamasını, aralarında bir şey olduğunu kabul etmesini istiyordu.

Ama Caspen sadece başını eğdi, dudaklarını kadının boğazına dayadı ve "Bunu konuşmak istemiyorum, Tem" dedi.

Öfke dalgası içini kapladı. "Bana öğretmeye çalıştığın şeyi tartışmak istemiyor musun?"

Dişleri kadının çenesini sıyırdı. "Hayır."

"Yarın hazırlıksız olacağım anlamına gelse bile mi?" Başını kaldırdı. "O zaman bile."

Yüzündeki ifadeden, bu konuşmayı bitirmek istediği belliydi. Ama Tem bitirmek istemiyordu. "İkisini birden yapamazsın, Caspen."

Gözleri kısıldı. "Hangi iki şeyden bahsediyorsun?"

"Beni prens için hazırlayamazsın, bunu gerçekten yapmadan."

"Seni yeterince hazırladım. Yarın sadece onu öpmek zorunda kalacaksın."

"Ya daha fazlasını yapmam gerekirse?" "Gerekmeyecek."

"Bunu bilemezsin. Zaten bir eleme oldu. Bunun da olmaması gerekiyordu."

Caspen kaşlarını çatı ve Tem bir fırsat yakaladığını anladı.

"Ya yarın gecedен sonra kalede kalmamız gerekirse?"

Geleneksel olarak, son üç kız resmi bir baloda seçilirdi ve ardından eleme sürecinin son aşaması için kaleye taşınırlardı. Bu, prensle yakınlıklarını artırmak ve her kızla yatma şansı olmasını sağlamak içindi.

"Kalmayacaksınız," dedi Caspen tekrar. "Henüz çok erken."

Tem omuz silkti. "Sen öyle düşünüyorsun. Ama kraliyet ailesi kendi kurallarını koyar. Bunu bana sen söyledin."

Caspen'in kaşları daha da çatıldı. "Öyle olsaydı bana bildirilirdi."

"Emin misin? Kraliyet ailesi seni bilgilendirmeyi pek umursamıyor gibi görünüyor."

Çalışma odasındaki kafatası aklından geçti ve Caspen'in aklından da geçti mi diye merak etti.

Caspen doğruldu. "Yeter, Tem."

O da oturdu. Ama Tem, başka bir iğnelemeyle karşılık vermek yerine, elini onun yanağına koydu ve avucuyla onun çenesinin keskin kenarını kavradı. O haklıydı; bu kadarı yeterliydi. Tem, onun kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı saldırdığını biliyordu. Yarın için gergindi; kendisiyle

, çaresiz ve dengesiz hissediyordu ve tamamen kontrolünü kaybetmişti. *İhtiyaçla* tüketilmişti.

Tem daha fazlasını istiyordu. Bu mağaraya geldiği ilk geceden beri daha fazlasını istiyordu. Ama Caspen'i aceleye getiremezdi. O sarsılmazdı, ne onun ne de başka birinin etkisinde kalmayacak eski bir basiliskti. Ondan daha fazlasını istese de, o vermeye hazır olana kadar bunu elde edemezdi. Bu yüzden bir kez olsun geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi Tem sessizce.

Caspen'in gözleri onunla buluştu. Hafifçe gülümsedi. "Özür dileyecek bir şey yok."

Akşamın geri kalanını öpüşmekten başka bir şey yapmadan geçirdiler. Tem işleri daha ileriye götürmeye çalıştığında, Caspen onu durdurdu. Eli belinin altına her indiğinde, onu geri çekti. Dizleri her açıldığında, onları kapattı. Onu patikanın başına kadar götürdüğünde, altın rengi gözleri onun gözlerinde bir süre kaldı, sonra alnına nazikçe bir öpücük kondurdu. Sonra gitti.

Tıpkı geçen seferki gibi, ona bir elbise gönderildi.

Bu elbise koyu bordo renkteydi ve bel kısmında altın işlemler vardı. Dekoltesi vardı; Leo buna bayılacaktı. Tem elbiseyi yavaşça giydi ve Caspen'in onu başka bir erkeğe çekici gösterecek bir şey giydirmesinin ne anlama geldiğini bir kez daha düşündü. Kolyeyi de taktı ve altın pençeyi göğsünün ortasına yerleştirdi. Diğer pençe ise onun içindeydi. Geçen seferin aksine, Caspen ona hiçbir sinyal göndermedi. Bunun yerine, tüm öğleden sonra boyunca zihninden tamamen kayboldu ve onu kaleye götürmek için araba geldiğinde bile, eskiden onun varlığının olduğu yerde sadece boşluk vardı.

Kale, hatırladığı gibiydi. Tem, kapıda bir kez daha adını verdi ve daha önce olduğu gibi aynı balo salonuna alındı. İnanılmaz derecede yüksek tavanlar başını döndürüyordu. Kalabalık, son geldiği zamankinden daha gürültülüydü. Görünüşe göre kraliyet ailesinin alkol sıkıntısı yoktu. Odanın dört bir yanına dağılmış masaların üzerinde viski şişeleri ve bal likörü dolu kadehler vardı. Tem, Gabriel'i aradı ama onu hiçbir yerde göremedi. Lilly'yi fark etti, Lilly ona küstahça el salladıktan sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Leo bir masada oturuyordu, kolunu geçen haftaki eleme turunda birinci yaptığı sarışın kıza dolamıştı. Kız neredeyse kucağında oturuyordu

her sözüne gülüyordu. Tem yanlarından geçerken Leo kaşlarını kaldırdı ve viskisini ona doğru kaldırdı. Tem onu görmezden geldi.

Bunun yerine, kendine bir viski doldurdu ve ateşli sıvıyı tek yudumda içti. Tıpkı geçen sefer içtiği gibi, boğazında yanma hissi uyandırdı. Ama aynı zamanda sinirlerini yatıştırdı ve Tem, alkol duyularını uyuştururken kısa bir huzur anının tadını çıkardı. O anda duydu:

Yardım.

Bu kelime ilk başta zar zor duyuluyordu, zihninin köşesindeki bir fısıltıdan ibaretti. Tem bu sesle donakaldı ve panik içinde bir saniye boyunca bunun Caspen olabileceğini düşündü. Ama ses tekrar duyulduğunda, onun sesi olmadığını anladı.

Yardım et. Lütfen.

Bu ses çaresiz ve gergindi. Zayıf geliyordu, sanki konuşan kişi bayılmak üzereymiş gibi. Tem, partiyi engellemek için gözlerini kapattı ve tüm gücüyle konsantre oldu. Ama ses bir daha gelmedi. Geriye sadece midesinde ağır bir korku hissi kaldı. Sesin sahibi her kimse acı çekiyordu. Tem, onu tanımadığı halde onun için üzüldü. Korkusu daha da derinleşti.

Kaleden çıkmak istiyordu. Burada karanlık bir şeyler dönüyordu, bir şeyler *ters gidiyordu*. Anlamadığı bir şekilde enerjisine ters düşüyordu ve tek istediği oradan ayrılmaktı.

Tem kalabalığın arasından geçerek balo salonunun sonundaki devasa çift kapıya doğru yöneldi. Önüne çıkan herkesi iterek, bahçenin yeşil çitlerine doğru ilerledi. Dışarı çıktığı anda dondurucu gece havası onu vurdu, kollarına tüyleri diken diken etti ve kemiklerine kadar üşüttü. Birkaç metre ötede bir kuş banyosu vardı. Tem ona sarıldı, iki eliyle tutundu ve durgun suya bakakaldı. Yeniden başını kaldırmaya gücü yetmesi birkaç dakika sürdü ve başını kaldırdığında, gördüğünün sadece bir çit olmadığını fark etti. Orası bir labirentti.

Labirentin duvarları, oyulmuş köşelerden oluşan sonsuz bir yapı halinde uzanıyordu. Tem ilk geçidi geçemedi, ama labirentin kilometrelerce uzandığını biliyordu. Çit labirenti, kraliyet ailesinin para harcayacağı türden gereksiz bir şeydi.

Arkasında ayak sesleri yaklaştı. Leo'nun yansıması suda belirdi.

"Harika," diye mırıldandı Tem selam olarak.

"Sana da iyi akşamlar," dedi Leo, eğlenceli bir gülümsemeye.

Kız derin bir nefes aldı ve ona döndü. "İyi akşamlar, Leo." Leo'nun gülümsemesi genişledi.

"Randevunu terk ettin," dedi Tem sertçe. Leo omuz silkti. "O aldırmaz."

"Bence umurunda olabilir."

"Demek istediğim, *benim* umurumda değil. O pek konuşkan biri değil."

"O zaman neden onunla vakit geçiriyorsun?"

Leo sırtıttı. "Başka alanlarda yetenekli."

Tem kaşlarını çatı. Eleme sürecinde kızların Leo'ya atlamaları olağan bir durumdu. Çoğu, son eleme aşamasına gelmeden çok önce onunla yatmaya çalışırdı. Leo da elbette onlara izin verirdi. Tabii ki bununla övünürdü. Tem ona tokat atmak istedi. Bunun yerine, "Öyleyse neden benimle konuşarak zaman kaybediyorsun?" dedi.

"Senin arkadaşlığını tercih ediyorum. Seni burada istiyorum, hatırladın mı?" "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Leo onu açgözlülükle süzdü. "Hayal edemiyor musun?"

Leo, Tem'in rahat hissedemeyeceği kadar yakındı. Tem, cildi beyazlaşana kadar kuş banyosunun kenarlarını sıkıca tutarak uzaklaştı. Leo, neredeyse boşalmış olan içkisini karıştırdı.

"Bu partilerden hoşlanmıyorsun gibi görünüyor, Tem." "İyi fark ettin."

"İstersen başka bir yere gidebiliriz," dedi. "Nereye?"

"Benim odama."

Tem gözlerini devirdi. "Hayır, teşekkürler."

"Yazık," dedi Leo dramatik bir şekilde iç çekerek. "Bir süredir kimse gece kalmıyor. Belki de baştan çıkarma yöntemimi biraz değiştirmem gerekiyor."

"*Baştan çıkarma yöntemi mi?*"

Bu sözler, onu durduramadan ağzından çıkıverdi. Leo'nun gözleri ona kaydı.

Bir fırsat yakaladığını hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü yaklaşıp başını eğdi ve yüzleri aynı hizaya geldi. "Evet," dedi sessizce. "Bir yöntemim var. Dinlemek ister misin?"

Hayır demek istedi. Ama yapamadı. "Zaten bana anlatacaksın."

"Bir kızı odama çıkarırım," diye devam etti Leo, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi. "Ona şampanya ikram ederim." Bir süre durdu. "Sonra banyoyu hazırlarım."

Tem burnunu kırıştırdı. "Ciddi misin?"

"Evet." Leo'nun ağzı seğirdi. "Kızlar banyoyu sever."

Tem, gözlerini o kadar sık devirdi ki migreni tuttu.

Tem'in tepkisine Leo gülümsedi, elini uzatıp saçlarının ucuna dokundu, ince parmakları arasında dalgalı bir tutam saçını döndürdü. Tem geri çekilmeliydi. Ama çekilmedi.

"Banyo yapıyoruz," diye devam etti. "Şampanya içiyoruz." Leo gözlerine baktı. "Sonra da sevişiyoruz." Hâlâ saçını nazıkçe çeviriyordu. Nedense bu, Tem'e ürperti verdi.

"Ve bu işe yarıyor mu?" diye

fısıldadı Tem. "Her seferinde."

İkisi, labirentin kenarında durarak birbirlerine baktılar.

"Peki ya sen, Tem?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Senin üzerinde işe yarar mı?"

O çok yakındaydı. Ama bu sefer Tem onu uzaklaştırmadı. Leo'da onu çeken bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu, ama somut ve güçlü bir şeydi ve her zamanki gibi ona direnemiyordu. Ama kendini kaptırmasına da izin veremezdi.

Bu yüzden, "Ben banyoyu pek sevmem," dedi.

Leo gülümsedi. Yıldızlara bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde boynundaki kaslar gerildi. "Senden asla net bir cevap alamayacağım, değil mi?"

"Muhtemelen hayır. Ama bu şekilde daha eğlenceli değil mi?"

"Evet," dedi. "Kesinlikle öyle." Hâlâ gülümserken ona baktı. "Banyoyu her zaman atlayabiliriz, biliyorsun."

Tem omuz silkti. "Şampanyayı da pek sevmem."

Buna açıkça güldü. "O halde, sanırım senin için yeni bir yöntem bulmam gerekecek."

"Bulduğunda bana haber ver."

O bunu söylediği anda, Leo'nun gözlerinde zafer parladı. "Söylerim," dedi sessizce.

Tem yine gözlerini devirdi, ama artık çok geçti. Şakalarını çok ileri götürmüştü ve şimdi Leo bir şansı olduğunu düşünüyordu. En kötüsü de, gerçekten bir şansı vardı. Tem bunun neye mal olacağını bilmiyordu — elbette banyo ve şampanya ama doğru koşullar sağlandığında, onun odasına gidecekti.

"Biliyorsun," dedi Leo, bardağındaki buz küpünü karıştırarak. "Bu gece öpüşmemiz gerekiyor."

Tem içini çekti. "Biliyorum."

"Nerede ve ne zaman öpüşeceğimize dair bir tercihin var mı?" "Seçim şansım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

Tem kollarını kavuşturdu ve ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "*Senin* bir tercihin var mı?"

"Tabii ki. Ama senin tercihini duymayı tercih ederim."

Tem, onun tercihinin ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Omuz silktili. "Benim tercihim önemli değil."

"Aynı fikirde değilim." Sesi samimi geliyordu.

Tem ona ihtiyatla baktı. "Hiç öpüşmememizi tercih ederim."

Sözleri zar zor çıkardı. Ama onun nasıl tepki vereceğini görmek zorundaydı. Onun sürprizine, ona gülümsedi, ay ışığında altın rengi dişlerini gösterdi.

"Ben de yalan söylememeni tercih ederim. Ama bunu zaten biliyordun."

Uzun bir süre göz göze baktılar. Sonra Leo, bardağını bir kez daha çevirdi ve buz küpünü kuş banyosuna hafif bir sıçrama ile attı. Arkasını dönerken gülümsemesi genişledi.

"Gece daha genç, Tem. Hazır olduğunda beni bul."

Sonra gitti.

Tem, dayanılmaz hale gelene kadar dışarıda kaldı. Soğuğa daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, en yakın masaya doğru yöneldi. Ağızına aşırı miktarda kurutulmuş domuz pastırması tıktırırken

bir anda tanıdık bir ses kulağına fısıldadı. "Çok fazla yeme, Tem. *Şişmanlayabilirsin.*"

Tabii ki Vera'ydı, her zamanki gibi burnunu havaya dikmiş bakıyordu.

"Prens kıvrımlı kızları tercih eder," dedi Tem, ağzı pastırma dolu halde.

Vera alaycı bir şekilde güldü. Sonra omuzlarını silkiyor, inliyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu Tem, istemedi de olsa.

"Hiçbir şey, sadece..." Vera'nın ağzı büküldü. "Sırtım çok ağrıyor."

"Neden?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki tüm bu *seks* yüzünden. En azından medeni insanlar gibi yatakta yapabiliriz diye düşünürsün. Her yer, kirli, eski bir mağaranın zemini daha iyidir. Ama sanırım bir yılanlardan bekleyebileceğin tek şey bu."

Tem'in ağzı açık kaldı. Neyse ki, tam o anda kalabalığın içinden bir kız Vera'ya el salladı ve Vera ortadan kayboldu.

Vera'nın basilisk'i onunla seks yapıyor.

Midesinde bir ağrı hissetti. Belki de Vera sadece bir kez daha iğneleme yapıyordu. Belki de *gerçekten* seks yapmıyordu, sadece Tem'in öyle olduğunu *düşünmesini* istiyordu. Ama Tem kesin olarak bilmek zorundaydı.

Sonraki bir saatini, yarışmada kalan her kızı takip ederek geçirdi ve konuyu ustaca mağaralarda geçirdikleri zamana yönlendirdi. Her konuşmada göğsündeki sıkışma daha da artıyordu. Hepsi seks yapıyordu. Her biri. Bu da Tem'in basiliskinin onunla seks yapmayan tek kız olduğu anlamına geliyordu. Sanki yine sürpriz bir eleme yaşıyormuş gibi hissetti, sanki odadaki en çirkin kızmış gibi, sanki kimsenin istemediği kızmış gibi.

Tem'in güvensizliği, sarmaşıklar gibi etrafını sardı, midesini sıktı ve ciğerlerini sıkıştırdı. Diğer kızlar ne zamandır seks yapıyordu? Mağaradaki ilk geceden beri mi? Ama hayır, Vera o gece basilisk'inin ona dokunmadığını söylemişti. En azından bu konuda eşitlerdi. Ama bunun önemi yoktu. O günden beri her gün eşit değillerdi ve Tem yine odadaki en deneyimsiz kızdı. Aniden nefes alamadı. Bütün bu insanlardan uzaklaşması gerekiyordu ve bunu *hemen* yapması gerekiyordu.

Ya da belki de ihtiyacı olan bu değildi. Belki de ihtiyacı olan tek bir kişiydi. Şüphesiz onu sikmek isteyen tek kişi.

Leo'yu bulmak tam otuz saniye sürdü. Bir sütuna yaslanmış, partiyi izliyordu, başını taşa yaslayıp sıkılmış bir kayıtsızlıkla duruyordu. Onu görünce Tem, tanıdık bir inatçılık hissetti, pes etmeme isteği. Ama neden pes etmesin ki? Leo onunla seks yapmak istediğini açıkça belirtmişti. Ve belli ki tek isteyen oydu. Neden onu öpmemeliydi ki? Gece artık o kadar da genç değildi. Ve daha da önemlisi, o hazırды.

İnsanlar Tem'in etrafında sanki ateşten yapılmış gibi ayrıldılar. Leo'nun yanına vardığında, küçük bir daire oluşmuştu. O, sakın bir şekilde ona baktı, Tem ise ona doğru yürüdü, yüzünü tuttu ve onu öptü.

Bu doğru değildi.

Caspen değildi.

Ama bu bir öpücüktü ve ona ihtiyacı vardı. Leo tereddüt etmeden onu öptü ve sanki bunu başından beri bekliyormuş gibi onu kendine çekti. Belki de öyleydi.

Leo iyi öpüşüyordu. Sinir bozucu derecede. Parmakları saçlarına dolanıp başını geriye doğru eğerek dudaklarına yaklaşıırken, partinin geri kalanı ortadan kayboldu. Dili ustaca bir ritimle ağzına daldı, diline sürtünerek boğazının derinliklerinden küçük bir inilti kopardı. Onun duymadığını umdu. Ama parmaklarının sıkışmasından, duyduğunu anladı.

Aniden sırtı sütuna dayandı. Leo'nun elleri aşağıya doğru iniyordu. Öpücük artık neredeyse uygunsuz hale gelmişti ve Tem, Jonathan ve Vera'nın Horseman'da birbirlerini okşadıkları anı aniden gözünün önüne getirdi.

Tem geri çekildi. Leo onu bıraktı, ama zar zor. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, dudakları hala birbirine değiyordu ve fısıldadı, "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

İnsanlar bakıyordu; Tem kendini akvaryumda gibi hissetti.

"Majesteleri?" Lord Chamberlain'in sesi, Tem'in kulaklarında çınlayan kalp atışlarının arasında duyuldu.

"Ne var?" Leo, Tem'den gözlerini ayırmadan dedi.

"Artık tüm kızları öptün. Vakit geldi."

"Peki."

Leo sonunda onu bıraktı, bir adım geri çekildi ve kol düğmelerini düzeltti. Sonra, Tem'in büyük şaşkınlığına, elini uzattı. Tem, Leo'nun parmaklarını kendi parmaklarının arasına geçirdiğini izleyerek, dikkatlice elini tuttu. Ellerini birbirine kenetleyerek

, tüm balo salonu onların geçişini izledi.

Leo tereddüt etmedi. Tem'i doğrudan ilk podyuma götürdü ve kalabalığa dönene kadar ona tutundu. Son bir jestle dudaklarını kızın parmaklarına bastırdı. Sonra elini bıraktı ve bir sonraki kıza işaret etti.

Leo iki yarışmacıyı eledi: geçen sefer birinci sırayı verdiği sarışın ve kahverengi, dalgalı kâküllü kız. Tem bunların hiçbirini fark etmedi. Sadece podyumda, *ilk* podyumda durdu ve buraya nasıl geldiğini merak etti. Leo'nun oyununu anlamaya başlamıştı. Onu öpücük için ödüllendirdiği açıktı, bu pozisyonu elde etmek için vücudunu bir para birimi olarak kullanmıştı. Leo bu konuda çok açıktı. Kabul etmek ne kadar saçma gelse de, sözünün eri bir adamdı. En azından onunla ilgili olarak, oyunun kurallarını anlıyordu.

Eleme bittiğinde, Tem diğer kalan kızlarla birlikte hemen arabalara götürüldü. Eve kadar olan yol boyunca pencereden dışarıya donuk bir şekilde bakarak olanları tekrar tekrar düşündü.

"Hanımefendi? Beni duydunuz mu?"

Kızın kulübesine varmışlardı. Uşak onunla konuşuyordu.

"Pardon, ne dediniz?"

"Yarın akşam biri sizi almaya gelecek dedim. Saat sekizde hazır olun."

Tem, onun sözlerini anlamak için bir an zaman aldı. Sonra ne dediğini anladı. Leo onu birinci seçmişti: bu onur bir ödülle birlikte geliyordu.

Tem, prensle randevusu vardı.

Sekizinci Bölüm

"Seninle gurur duyuyorum, canım."

Ertesi sabahdı. Tem uyanmış sayılmazdı.

"Ben onun çıktığı ikinci kızım, anne. Fazla umutlanma."

"Bu *iyi* bir şey. Bu, başkalarından önce iyi bir izlenim bırakma şansın olduğu anlamına gelir."

Tem tabağındaki yumurtaları itip kakıyordu. Leo'ya iyi bir izlenim bırakmak *istediğinden* bile emin değildi. Leo ona pek de iyi bir izlenim bırakmamıştı.

"Bunun için bir gece antrenmanımı kaçırıyorum," diye mırıldandı.

"Önemli değil, Tem. Prensle randevu çok daha önemli. Antrenmanların seni ona hazırlamak için. Prens dikkatini çekemezsen antrenmanların bir anlamı kalmaz."

Tem iç geçirdi. Leo'nun dikkatini çekmişti.

Dün geceki olaylar hâlâ onun için bulanıktı. Şafak sökene kadar dönüp durmuş, Leo ile öpüşmesini tekrar tekrar hatırlayarak her anını ezberlemişti. Ağzındaki dilini ve belindeki ellerini hatırlıyordu. Onu, soluduğu hava gibi sıkıca tuttuğunu hatırlıyordu. Leo'yu öpmek Caspen'i öpmekten farklıydı; prens daha genç, daha rahat ve *özgürdü*, basilisk'in yaydığı kısıtlayıcı güç veya derin, karmaşık ciddiyet yoktu onda. Karakter derinliği de yoktu.

Ama en azından prens onunla yatmak istiyordu.

Tem, henüz seks yapmamış tek kızın kendisi olduğuna hala inanamıyordu. Sanki evren ona karşı komplo kurmuş gibi, bu bir tür kötü şaka gibiydi. Bunun olmasına izin verdiği için Caspen'e derin ve keskin bir öfke duyuyordu

Nasıl ondan bunu saklayabilirdi? Özellikle de geleceği buna bağılyken? Bu tarıfsız bir zulümdü.

Caspen hakkında ne hissettiğine bakılmaksızın, Tem hayatında ilk kez fırını ziyaret etmeyi dört gözle bekliyordu. Tem'in prensle randevusu olduğu için Vera'nın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Ama sürpriz bir şekilde Vera orada değildi. Onun yerine Vera'nın babası Geoff tezgahın arkasında duruyordu.

"Vera nerede?" diye sordu Tem. Yeni gelişmeyi ona göstermek için sabırsızlanıyordu ve bunu yapmadan gitmek istemiyordu.

"Hasta," diye homurdandı Geoff.

"Oh." Tem kaşlarını çatı. "Ne hastalığı?"

Geoff omuz silkti ve yumurtaları saymaya başladı.

Tem'in kaşları daha da çatıldı. Vera'nın işe gelmemesi hiç ona göre bir şey değildi. Fırın onun sahnesiydi; tüm köyün hüküm sürdüğü, dedikodu yaptığı ve sonuçlarını hiç düşünmeden yargıladığı yerdı. Bir keresinde, hoşlandığı çocuk en sevdiği pastayı sipariş etmek için gelme ihtimali olduğu için kar fırtınası sırasında bile çalışmıştı. Vera doğaüstü bir güçtü ve Tem, onu bir soğuk algınlığının devirebileceğini hayal bile edemiyordu.

"Peki, ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye ısrar etti

Tem. Geoff başını salladı. "Yakında."

Geoff uzun konuşmalardan hoşlanan biri değildi.

"Peki," diye iç geçirdi Tem. Yarın övünmek zorunda kalacaktı.

Horozları kontrol etmeyi bitirdiğinde öğleden sonra olmuştu ve Tem gerginleşmeye başlamıştı. Prensle randevunun nasıl geçeceğini hiç bilmiyordu. Yalnız mı kalacaklardı? Bir refakatçi olacak mıydı? Bir yere mi gideceklerdi yoksa kalede mi kalacaklardı? Keşke eğitim sürecinde randevulara hazırlıklı olsaydı. Erkeklerle konuşmakta pek iyi değildi, prenslerle ise daha da kötüydü. Caspen ona konuşma dersleri vermeliydı. Bunu da ona öğretemediği şeyler listesine ekleyin.

Bu sefer ona elbise gönderilmemişti.

Tem ne düşüneceğini bilmiyordu. Caspen, prensle randevu ayarladığı için ona kızdığı için mi ona elbise göndermiyordu? Tem bu düşünceye gizlice sevindi. Ancak giyecek hiçbir şeyi olmaması onu mutlu etmiyordu. Uygun bir şey bulmak için odasını alt üst ederken, annesi kapıyı çaldı.

"Canım? Bir beyefendi seni bekliyor."

Tem, kollarında bir yığın iç çamaşırı ile donakaldı. *Bir adam mı?*

Başını mutfığa soktu ve önceki geceki uşak kapıda garip bir şekilde duruyordu.

"Hanımefendi?" Ona bir paket uzattı. "Prens bunu giymenizi istedi."

Tem iç geçirdi.

Artık Caspen'den neden elbise gelmediğini anlamıştı. Tabii ki Leo ona giyecek bir şey seçmek istiyordu, onu kontrol etmenin başka bir yolu olarak, onun sorumlu olduğunu bilmesini sağlamak için. Tem bu düşünceden nefret ediyordu.

Uşağın elinden paketi kapıp kapıyı çarparak kapattı ve paketi yatağın üzerine attı. Bir yarısı ne olduğunu görmek için can atıyordu. Diğer yarısı ise onu giymeye niyetli değildi.

Onu giyeceksin.

Tem sıçradı. Caspen'in sesiydi. Bütün gün ortalarda yoktu, *şimdi* ortaya çıkmaya mı karar verdi? Tem ona bir düşünce göndermeye çalıştı ama yapamadığını fark etti. Sözleri, aralarında her zaman duran aynı duvara çarptı. Bunun yerine, sözlerini yüksek sesle söyledi.

"Kim diyor bunu?"

Cevabı mizahsız bir katılıkla geldi: *Prens diyor.*

"Peki ya sen? Sen giymemi mi istiyorsun?" Ama o gitmişti.

Tem pakete baktı. Bir iç çekerek, belki de gereğinden fazla agresif bir şekilde kağıdı yırttı ve bir elbise ellerine düştü. Elbise çok güzeldi. Buna şüphe yoktu. Dar, kadife ve tehlikeli derecede dekolteydi. Ama Tem onu sevmedi. Elbise seksi ve açık saçık ve açıkça sadece Leo'nun zevki için tasarlanmıştı. Caspen'in elbiseleri *ona* yakışır, güzelliğini vurgular. Leo'nun elbisesinin amacı ise tamamen farklıydı: Vücudunu olabildiğince ortaya çıkarmak. Tem'in kökleşmiş inatçılığı, böyle bir elbise giyme fikrine karşı çıkıyordu. Tek düşünebildiği, Caspen'in seçeceği elbiseden ne kadar farklı olduğuydu.

Ama Caspen'in ne seçeceği önemli değildi. O, Tem'i umursamıyordu. Onunla seks yapmayı reddediyordu. Ve bu gece kesinlikle onunla randevuya çıkmayacaktı.

Yapacak bir şey yoktu.

Elbiseyi giydiğinde, gitme vakti gelmişti. Tem annesine veda öpücüğü verdi ve arabaya bindi, midesi çoktan düğümlenmişti. Ne bekleyeceğini bilmiyordu ve kaleye giden uzun yolculuk da yardımcı olmuyordu. Tek düşünebildiği Caspen'di. Neden aralarında tek yönlü bir engel vardı? Neden onunla konuşmasına izin vermiyordu? O onu kendine çekmek isterken, neden mesafesini korumakta ısrar ediyordu? Onun ilgisizliği sinir bozucuydu ve o geceki olayların, zihnini kemiren endişelerden uzaklaşmasını sağlayacağı için neredeyse minnettardı.

Uşak onu kale girişinde indirdiğinde, Tem derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

Sürpriz bir şekilde, kapıyı Leo açtı.

Prens kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, başını yana eğmiş, gözleri onun vücudunu tarayarak elbisesinin her ayrıntısını inceliyordu.

"Muhteşem," dedi. "Her zamanki gibi."

Tem kollarını kavuşturdu. "Sen seçtin."

Başını ters yöne eğdi. "Sana yakışacağını düşündüm. Beğenmedin mi?"

"Kendi seçimlerimi yapmayı seviyorum."

"Ah." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Demek seni çoktan kırmışım."

"*Kırılmadım*. Sadece sinirlendim."

Leo elini uzattı. "O zaman telafi etmeme izin ver."

Tem eline sert bir bakış attı. Sonra, çok uzun bir süre sonra, elini tuttu. Prens parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi ve onu kalenin içine, giriş holünün hemen yanındaki bir odaya çekti. Oda geniş ve sıcaktı, uzak köşede çıtır çıtır yanan bir şömine vardı. Duvarlar yağlı boya tablolarla kaplıydı ve Tem'in burnuna pipo dumanı kokusu geliyordu.

"Bu ne?" diye fısıldadı Tem.

Leo ağzını kulağına yaklaştırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Yani, ben... randevuya çıktığımızı sanıyordum."

"Salonda ailemle tanışmak senin için yeterince romantik değil mi?"

Tem, kraliyet ailesinin soy ağacını hatırlamak için bir an durdu. Elbette, kral Maximus'un tek oğlu Leo vardı. Annesi onu doğururken ölmüştü. Bir kardeşi vardı: büyük kız kardeşi Lilibet, bir yerlerin dükü olan Edward Fitzwilliam ile evliydi. İki çocukları vardı, Aurora ve Desmond. Kralın kardeşi, yani Leo'nun amcası, Lord Chamberlain'di, ama Tem onun adını hatırlamıyordu. Karısı yoktu, yani çocuğu da yoktu.

"Şey," dedi Tem. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Leo, yüzündeki ifadeye gülümsedi. "Benimle çıkmak, bir köy delikanlısıyla çıkmak gibi değil, Tem. Sen gelecekteki kraliçesin. Bunun bazı formaliteleri var."

Tem, Leo'nun şimdiki zaman kipini kullanmasını sindiremeden kapı açıldı. "Başlıyor," diye mırıldandı Leo.

"Tem!"

Lilly'di. Sarı bir elbise giymişti ve onlara doğru koşarak Tem'i sıkıca kucakladığında çok güzel görünüyordu. Sonra Leo'nun omzuna bir şaplak attı.

"Haklıydım, değil mi? Ondan hoşlanıyorsun."

Leo, Lilly'nin elini itti. "Bu, her konuda haklı olduğunu göstermez," diye tısladı.

"Sadece önemli konularda."

Leo gözlerini devirdi. Sonra ifadesi ciddileşti ve sesi alçaldı. "Bugün keyfi yerinde mi?"

Lilly dudaklarını büzdü ve sesini alçaltarak, "Hayır," dedi.

Tem ikisinin arasında bakışlarını gezdirdi. "Kimden bahsediyorsunuz?" "Babamdan," dediler aynı anda.

Sanki onu var etmişler gibi, bir adam aniden Lilly'nin yanında belirdi. Soğuk gözleri hemen Tem'in gözlerine takıldı, sonra kısa bir süre vücudunu süzdü. Tem, Leo'nun daha az dekolte bir elbise seçmesini diledi, bu ilk kez olmuyordu. Bu kadar dekolte bir elbiseyle kralı karşılamak pek uygun görünmüyordu.

Leo, Tem konuşmadan önce konuştu. "Baba, bu Temperance."

Kralın büyük eli, Tem'in elini avuçladı. Bileğinde, Leo'nun bileziğiyle aynı olan altın bir bilezik vardı.

"Temperance," dedi yavaşça ve Tem, kralın ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi hissetti. "Tavuk çiftçisinin kızı."

Tavuk boku kız.

Maximus'un gözleri Leo'ya kaydı. "Onun güzel olduğunu söylemiştin." Sözleri havada asılı kaldı. Suçlama gibi geliyordu. "Öyle," dedi Leo, sesi sertleşmişti.

"Israr ediyorsan."

Tem gözyaşlarının yükseldiğini hissetti ve onları bastırmak için mücadele etti. Yanında, Leo'nun tüm vücudu gergindi. Baba ve oğul birbirlerine bakarken, ikisi de sessizliği bozmak istemediğinden, sessizlik yavaş yavaş gergin bir hal aldı. Tem, bu çıkmaza tamamen şaşkın bir şekilde ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. Burada açıkça derin bir geçmiş vardı, ama Tem bunun nereden kaynaklandığını bilmiyordu. Lilly bile alışılmadık bir şekilde sessizdi, Tem'in yanında gergin bir şekilde duruyor ve dudaklarını ısıırıyordu.

Tam da durum tehlikeli bir hal almaya başladığında, Maximus Tem'in elini bıraktı.

Tem bu olayı sindiremeden, başka biri onu yakaladı. Sonraki birkaç dakika, Tem birbiri ardına insanlarla tanışıp el sıkışarak geçip gitti. Herkesin soyunu doğru bir şekilde hatırlamaya çalışırken isimlerini ve rütbelerini ezberlemeye çalıştı, ama sonunda hepsi birbirine karıştı. Sanki bir dizi ayçiçeği ile tanışmak gibiydi; hepsi eşit derecede güzeldi, ama hiçbirinin sunabileceği bir şey yoktu. Bir ara Leo, Lord Chamberlain tarafından uzaklaştırıldı ve Tem kendini köşede yalnız buldu. Bu fırsatı değerlendirerek kalabalığı inceledi.

Leo'nun ailesi geniş, uzun boylu ve... *asilzadeydi*. Kendilerini kusursuz bir zarafetle taşıyorlardı, köy halkının kambur ve yorgun hallerinden çok farklıydılar. Bu odadaki herkes el işçiliğine yabancıydı; avuç içleri pürüzsüzdü, parmakları altından damlıyordu. Tem boynundaki küçük altın pençeyi dokundu. Hâlâ bu kadar değerli bir şeyi takmaya alışamamıştı. Caspen'in bunu almak için ne kadar para ödediğini merak etti. Bir ses aniden düşüncelerini böldü.

"Temperance."

Kraldı.

Tem, onun küçümseyen bakışlarının farkında olarak rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Majesteleri." Garip bir reverans yaptı. Elbisesiyle hareket etmek zordu

"Thelonius senden hoşlanmaya başladı."

Keşke hoşlanmasaydı, diye düşündü Tem şiddetle. Yüksek sesle, "Öyle görünüyor," dedi.

"Onun duyguları karşılıklı mı?"

Yüzünü buruşturma isteğiyle mücadele etti. "Bu sizi ilgilendirmez," diye mırıldandı.

Maximus eğildi. Leo ile aynı altın dişlere sahipti. "Oğlumun kimi sevdiği her zaman beni ilgilendirir."

"Seviyor mu?"

"Gözlerini senden ayıramıyor."

"Belki gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyordur," dedi

Tem sertçe. "Bunu hafife alma. Şu anda bile seni izliyor."

Tem, salonda Leo'yu aradı. O, elinde viskiyle şömineye yaslanmış, dudaklarında hafif bir gülümsemeye ona bakıyordu. Gözleri buluştuğunda, bardağını ona doğru kaldırdı.

Maximus'un parmakları Tem'in kolunu sımsıkı kavradı, acı verici bir şekilde derisine batırdı. "Herkesin bir yeri vardır, Temperance. Katılmıyor musun?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Demek istediğim" —parmakları sıkılaştı—"her şeyin doğal bir düzeni vardır. Bir hiyerarşi, diyebiliriz."

Tem burnunu kırıştırdı. Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı.

"Bu hiyerarşiye saygı duymalıyız," diye devam etti kral. "Aksi takdirde, işler... dengesiz hale gelebilir."

"Dengesiz mi?"

"Evet. Dengesiz."

Hâlâ kolunu tutuyordu.

"Örneğin basiliskleri ele alalım. Onlar bir hizmet sunuyorlar. Onların yeri bizim altımızda."

Tem, kralın ona konuşma şeklinden nefret ediyordu; sanki küçük bir çocuğa basit bir kavramı açıklıyormuş gibi.

"Yılanlar yerlerini sorgularlarsa, denge bozulabilir. Söylesene Temperance, yerini biliyor musun?"

Tem cevap vermedi. Cevap verirse, oldukça kaba bir şey söyleyeceğinden korkuyordu.

"Uygun bir eş seçmek oğlumun görevidir." Maximus'un keskin gözleri onun gözleriyle buluştu. "Bu ayrıcalığa layık mısın?"

Tem onun bakışlarını karşıladı. "Bunu oğlunuz karar verecek." "Görünüşe göre oğlumun kararı şüpheli."

Tem'in yanına bir kin dikenini batmıştı.

Leo'yu istemiyordu. Onu daha az isteyemezdi. Ama Maximus, onun o sinsi oğluna layık olmadığını söyleyerek onu aşağılıyordu. Neden layık olmasın ki? Dünya ona aksini söylese de, o Vera kadar iyiydi, ya da diğer kızlar kadar. Tem içindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı, ama durduramadı. Maximus'a döndü.

"Oğlunu isteseydim, onu alırdım," dedi soğuk bir sesle. Sonra kolunu onun elinden çekip Leo'ya doğru yürüdü.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Dur da tahmin edeyim," dedi Tem yaklaşırken. "Babam sana benim için layık olmadığını söyledi."

"Nereden bildin?"

Tem'in sürprizine, Leo'nun yüzünde sert bir karanlık belirdi. "Korkarım bu onun uzmanlık alanı."

Tem kaşlarını çattı. Onun ruh halindeki değişimi açıkça belliydi. Düşünmeden, Tem Leo'nun koluna uzandı. Ona dokunduğu anda, Leo gevşedi ve yüzünde alıştırmış bir kayıtsızlık ifadesi belirdi. Viski bardağını bir dikişte bitirdi.

"Gidelim mi?" diye
sordu. "Nereye
gidelim?"

"Randevumuza devam edelim. Tabii bütün akşam burada kalıp ailemle sohbet etmeyi tercih etmiyorsan."

Tem bunu tercih etmezdi.

Tem'in yüzündeki ifadeyi gören Leo güldü. Sonra dirseğini bükerek, Tem'in koluna girmesini istediğini açıkça belli etti. Tem de öyle yaptı. Leo, başka bir şey söylemeden, onu salondan çıkarıp arka verandaya götürdü.

küçük, mum ışıklı bir masa labirenti görüyordu. Sandalyelerden birini çekip, ona oturması için zarif bir hareket yaptı.

"Önden buyurun," dedi.

Tem yavaşça oturdu ve tüm bu süre boyunca Leo'yu izledi. Sakin görünüyordu, ama yüzeyin hemen altında Tem'in nasıl ele alacağını bilmediği bir öfke parıltısı vardı. Gerginliği bozmak için karar verdi. "Bu... çok güzel." Elini masaya doğru salladı.

"Sen güzelsin," dedi Leo hiç duraksamadan. Tem alaycı bir şekilde, "Bunu yapma," dedi.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana iltifat etmeyi. Bu konuda çok kötüsün."

"O kadar da kötü olamam. Hala buradasın, değil mi?"

"Hala buradayım çünkü açım. Ve görünüşe göre yemek de var."

Leo gülümsedi. "Kesinlikle yiyecek bir şeyler vardır." "Harika."

"O zaman anahtar bu mu?" "Neyin anahtarı?"

"Sana. Seni beslersem, senin gözüne girebilir miyim?" "Ben at değilim, Leo."

Leo derin bir kahkaha attı. "Kesinlikle değilsin."

Tem gözlerini devirdi ve hemen konuyu değiştirdi. "Baban... çok yoğun görünüyor."

Leo'nun kahkahası acı bir hal aldı. "Bu, onun hakkında duyduğum en nazik tanımlama."

"Sen onu nasıl tanımlarsın?"

Leo'nun yüzünde gerçek, filtrelenmemiş bir acı belirdi. Sandalyesine yaslandı, boynunu geriye doğru eğerek yıldızlara baktı. Tem sessizliği bozmadı, Leo'nun sıkı çene hatlarını inceledi. Sonunda fısıldadı, "Kalpsiz."

Bu kelimeyi o kadar acı bir buruklukla söyledi ki, Tem'in omurgasından bir ürperti geçti.

"Leo." Onun adını daha önce hiç söylemediği bir şekilde yumuşakça söyledi.

Leo onun gözlerine baktı ve bir an için Tem onun maskesinin düştüğünü gördü. Kendine güvenen prensin sadece bir çocuk olduğunu gördü; babasıyla gergin bir ilişkisi olan bir çocuk. Aralarında ne olduğunu ve ona anlatıp anlatmayacağını merak etti. Tem daha fazla soru sormak istedi.

Ama Leo parmaklarını küçümseyici bir hareketle salladı ve "Babam hakkında konuşmak istemiyorum" dedi. Yüzü tekrar sıırtmaya başladı. O anın bittiği açıktı.

Tem iç geçirdi. "O zaman ne hakkında konuşmak istersin?" "Tabii ki seninle."

"Benim neyim?"

"Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Tem gözlerini kıırttı. Prensın bu kadar sıradan bir soru soracağını beklemiyordu. Aslında hobisi yoktu, en azından normal insanların sahip olduğu türden bir hobisi yoktu. Çiftlik zamanının çoğunu alıyordu ve annesine yardım etmediği zamanlarda Gabriel ile birlikte Horseman'da oluyordu. Basitçe gerçeği söylemeye karar verdi. "İçki."

Leo gülümsedi. "Çok hoş."

Omuz silkti. "Sen sordun."

"Evet, sordum."

O hala ona bakıyordu, o da hala ona bakıyordu. "En sevdiğin içki nedir?" diye devam etti.

"En ucuz olanı. Seninki?" "En sert olanı."

"Çok hoş."

"Sen sordun."

Bir uşak birdenbire ortaya çıkıp Tem'in önüne bir salata koydu. Aynı salatayı Leo'nun önüne de koydu, şarap kadehlerini doldurdu ve ortadan kayboldu.

"Senin bir at olmadığını anladık," diye devam etti Leo, sanki bir kesinti olmamış gibi. "Ama dışarıda vakit geçirmeyi sever misin?"

Tem soruyu düşündü. Şu anda dışarıdaydılar ve bu hoşuna gidiyordu. Ama doğuştan bunu tercih etmiyordu. "Özellikle değil."

Leo başını eğdi. "Neden?"

"Dışarıda geçirilen zaman genellikle çiftlikte çalışarak geçirilen zamandır."

"Ah," dedi. "Tabii ki. Çiftlik."

Nedense, onun cevabı onu eğlendirmiş gibiydi. "Komik bir şey mi var?" diye sordu Tem.

"Kesinlikle olmaz." O düzenledi ifadesini ifadesini düzeltmeye ifadesini tarafsızlığa benzeyene kadar. "Seni bir çiftlikte hayal edemiyorum."

Gözleri göğüslerine kayd. Bütün gece oraya kaymışlardı, ama şimdi orada kalakaldılar.

"Şaşırtıcı," diye karşılık verdi Tem, "domuz gibi davrandığını düşünürsek."

Leo yine derin bir kahkaha attı. Ona ne kadar kötü davranırsa, o kadar eğleniyor gibiydi. "Gördüğüm şeyi beğeniyorsam ne yapayım?"

"Bunu görüyorsun çünkü bu elbiseyi sen seçtin."

"Kırılmadığını söylediğini sanıyordum."

"Sen de bana telafi edeceğini söylemiştin." "Ettim de."

Leo uşakları çağırdı ve kulağına bir şey fısıldadı.

Tem onu görmezden geldi ve ağzına bir lokma salata attı. Tüy gibi yeşillikler ve tatlı bir sosla süslenmiş, şık bir salataydı. Çiftlikte yetiştirdikleri doyurucu sebzelere hiç benzemiyordu. Gümüş çatal bıçaklar bile altındandı. Bu masadaki tek bir çatal, köydeki bir aileyi bir ay boyunca besleyebilirdi.

Uşak geri geldi ve Tem'in önüne küçük bir kadife kutu koydu. "Bu ne?" diye sordu.

"Sana olan borcumu ödemek için," diye cevapladı Leo. "Ben takı takmam."

"Kolyesi takıyorsun."

Küçük altın pençeyi dokundu ve sıcaklığını hissetti. "Bu... özel." Leo kutuya başını salladı. "O da özel olabilir."

Tem başını salladı. "İstemiyorum." "Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Bu rüşvet. Ben rüşvet almam."

Leo öne eğildi. "Belki doğru rüşvet olsaydı alırdın."

Tem kollarını kavuşturdu. "*Hayır* kelimesini duymaya alışkın değilsin, değil mi?"

Leo geriye yaslandı. Gülümsedi. "Hayır."

İkisi birbirlerine baktılar, aralarında küçük kadife kutu duruyordu. Tem kutuyu açmayacaktı. Onu açması için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kutuyu açarsa, ıvır zıvır ve altınla etkilenebileceği mesajını vermiş olacaktı. Kutuyu açarsa, Leo kazanmış olacaktı. Leo'nun onu sığ biri olarak görmesini istemiyordu ve kesinlikle başka bir kolyeye de ihtiyacı yoktu.

Leo içini çekerek şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Seni memnun etmek ne zor. Seninle ne yapacağım ben, Tem?"

Tem dikkatini salatasına geri çevirdi. "Bunu senin bulman gerek."

Salatadan sonra iki yemek daha vardı: çıtır çıtır ekmekle servis edilen balkabağı çorbası ve yumuşak bir rosto. Tem hepsini silip süpürdü. Leo ise neredeyse hiç yemedi; şarabını içip onu izlemekle yetindi. Kuşkusuz, şatonun yemeklerine alışmıştı. Bu yemek Tem için bir lüks, Leo içinse sıradan bir akşam yemeğiydi.

"Bana bir şey söyle," dedi Leo bir süre sonra. "Neden buradasın?"

Bu, Caspen'in mağaralarda söylediği sözlerin yankısı gibiydi. *Burada olmak için çaresiz görünmüyorsun.* Tem, insanların kararlarını sorgulamalarından biraz bıkmaya başlamıştı.

"Sen bana burada olmamı söyledin," dedi kısa bir cevapla.

"Sanki başka seçeneğin yokmuş gibi konuşuyorsun." "Yoktu."

Tem'in sürprizine, Leo kaşlarını çattı. "Senin her zaman bir seçeneğin vardır, Tem." O buna burun kıvırdı.

"Gerçekten gitmene engel olacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Hayır. Ama ben kalmak istiyorum."

Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı. Tem neden böyle dediğini bile bilmiyordu.

Leo, itirafına şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Hediyesi bile kabul etmiyorsun."

Çatalını masaya bıraktı. "Bu kalmak istemediğim anlamına gelmez," dedi sessizce.

Leo'nun hediyesini istememesi önemli değildi. Şimdi gidersen, yarışmadan elenirsin. Şimdi gidersen, annene,

çiftliğe, Vera'nın acımasız alaylarına geri dönmek zorunda kalacaktı. Doğruyu söylüyordu: kalmak istiyordu. O halde bunu bir avantaja çevirebilirdi.

Tem koltuğunda yerini değiştirdi, öne doğru eğildi, böylece elbisesinin dekoltesi özellikle çekici bir görüntü oluşturdu. Leo'nun çenesi bu ani harekete sıkılaştı ve Tem onun şaşkınlığından yararlanarak, "Başka ne istiyorum biliyor musun?" dedi.

Leo cevap vermek için çok uzun süre bekledi. "Neymiş o, Tem?" "Bir özür."

Leo gözlerini kırptı. "Ne için?"

"İlk eleme turunda beni son sıraya koyduğun için."

Gözleri yavaşça onun gözlerine geri döndü. "Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Geçmedik."

Leo içini çekerek saçlarını eliyle düzeltti. "Seni son sıraya koyduğum için özür dilerim."

Tem başını salladı. "İçtenlikle söyle." Altın dişlerini gösterdi. "Bu bir emir mi?"

Gözlerine bakarak cevap verdi. "Evet."

Gözlerindeki aşırı açlık inkar edilemezdi. Tek parmağını şarap kadehinin sapına sürerek, cevap vermeden önce biraz zaman geçirdi.

"Tem," dedi sessizce, "o gece odadaki en güzel kız sendin. Seni son sıraya koymamalıydım. Bu da bir yalan sayılır ve bunu yaptığım için üzgünüm."

Tem, bu gece ikinci kez bir ürperti hissetti. Leo, onun zayıf anını sezmiş gibiydi, çünkü o şeytani gülümseme bir kez daha yüzüne yayıldı.

"Özrümü kabul ediyor musun?"

"Evet," diye homurdandı Tem.

"Güzel." O sırttı.

Tem gözlerini devirdi. "Bana öyle bakma." "Ne bakışıymış o, Tem?"

"Sanki bir şey kazanmışsın gibi."

Leo uzun parmaklarını masaya kayıtsızca vurdu, dudaklarında hala sırıtış vardı. "Öyle değil mi?"

"Bir kez olsun uslu davranamaz mısın?"

"Uslu davranınca hayatın tadı kalmaz."

Tem buna cevap veremedi. *Kraliyet ailesi kendi kurallarını koyar.*

Kalan şarabını içmek üzereyken duydu:

Yardım.

Tem donakaldı. Bu ses, en son kaleden duyduğu sesin aynısıydı. Gözleri hâlâ onu izleyen Leo'ya kaydı. Aklının sesine karşı gelerek, "Duydun mu?" diye sordu.

Leo merakla kaşlarını kaldırdı. "Neyi duydum?" "Hiçbir şeyi."

İşe yaramadı. Elbette duymamıştı — ses, Caspen'inki gibi, kafasının içindeydi. Ama öyleyse, bu ses bir baziliske ait miydi? Aniden Caspen'le konuşabilmeyi diledi. O cevabı bilirdi.

Lütfen. Yardım et bana.

Tem aniden ayağa kalktı.

Leo şaşkınlıkla başını kaldırdı, yüzünde gerçek bir endişe belirdi. "Tem? Her şey yolunda mı?"

Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. "Sadece... çok fazla şarap içtim."

Leo da ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Bahçede biraz dolaşalım mı?"

Tem burnunu kırıştırdı.

"Dönüş mü?"

Leo elini tuttu. "Beni takip et."

Leo'nun onu veranda merdivenlerinden aşağı indirmesine izin verdi ve Leo'nun parmaklarını kendi parmaklarının arasına geçirerek elini bırakmamasını sağladığını fark etti. Birlikte bahçeye girdiler, ama Tem labirentin kenarına geldiklerinde durdu.

Leo ona baktı. "Kaybolacağımızdan mı korkuyorsun?"

"Hayır," dedi Tem otomatik olarak. Leo'nun labirentte yolunu bildiğinden şüphe duymuyordu. Sadece onu oraya soktuğunda dışarı çıkaracak mı diye şüphe duyuyordu.

"Hadi o zaman." Ona küçümseyici bir göz kırptı.

Tem, Leo'nun onu labirente çekmesine izin verdi.

Dünya bir anda sessizleşti. Sürekli duyduğu ve alıştığı kuş sesleri bile, yükselen yeşil duvarların içinde sessizdi. Leo önden giderek, onları bir dönüşten diğerine yönlendirdi. Tem, Leo'nun labirenti ezberlemiş olup olmadığını merak etti. Sonunda, Leo sessizliği bozdu.

"Ee, Tem," dedi. "Seninle bir şansım var mı?"

Şaşkınlıkla ona baktı. Bu tuhaf bir soruydu. Tüm eğitim süreci, *onunla* bir şans elde etmek için yarışan kişinin *kendisi* olması için tasarlanmıştı. "Ben... bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır," diye ısrar etti Tem. "Bilmiyorum."

Bu doğrudu. Bir saat öncesine kadar, Leo'nun kurtarılabılır hiçbir yanı olmadığını düşünmüştü. Ama babasından bahsederken gerçek kişiliğini ortaya çıkarmıştı. Dayanılmaz görünüşünün altında bir *insan* vardı. Ve o insan onunla bir şansı vardı.

Yolda durdular.

Leo eğildi, gözlerini kısarak. "Sana inanmıyorum."

"İnanmalısın."

"Ama *inanmıyorum*. Kayıtsızlığın sinir bozucu."

"Kayıtsız değilim."

"Kesinlikle öyle

davranıyorsun." "Bu senin

yorumun."

O burun kıvırdı. "Bana kendini atmayan tek kızın sen olduğunu biliyor musun? Diğerleri benimle tanıştıkları ilk gece ellerini pantolonumun içine soktular. Ama sen yapmadın. Bunu nasıl yorumlamalıyım, Tem?"

Kız sertçe omuz silkti. "Nasıl istersen öyle yorumla."

O daha da eğildi. "Benim istediğim, bana karşı ne hissettiğini söylemen."

Ona çok yakındı. Ama yakınlığına rağmen, Tem geri çekilmek istemediğini fark etti. Onun kokusunu seviyordu. Ve ona bakışını seviyordu. Tem, erkeklerin ona bu şekilde bakmasına alışkın değildi —onu istiyorlarmış gibi, değerliymiş gibi. Bu his uyuşturucu gibiydi.

Lilly'nin sözleri aklından geçti: *O her zaman sahip olamadığı şeyi ister.*

Leo'nun onu takip etmesinin nedeni bu muydu? Çünkü onun pantolonunun içine elini sokmamış tek kız oydu? Bu, Tem için yeterli bir neden değildi. Onun sadece elde edemediği için değil, *özellikle* onu *istediğini* hissetmesi gerekiyordu.

Bu yüzden, "Sana gerçeği söylüyorum. Senin için ne hissettiğimi henüz bilmiyorum" dedi.

"Henüz mi?"

"Seni iki haftadır tanıyorum Leo. Ve bu iki hafta boyunca, sadece birkaç saat birlikte geçirdik. Gerçekten bu kadar zamanın doğru bir fikir oluşturmak için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sonunda, ona bakarak geriye doğru eğildi. "Şey, öyle diyorsan, belki de yeterli değildir."

Tem gözlerini devirdi. "Aynen öyle."

İkisi de labirentten geri dönerken konuşmadılar. Sonunda kale görünmeye başladı. Leo tekrar konuşmaya başladığında neredeyse verandaya varmışlardı.

"Senin hakkında ne hissettiğimi merak etmiyor musun?" "Sanırım tahmin edebilirim."

"Tahmin edebiliyor musun?" Leo ona baktı. "O zaman, Tem, lütfen tahmin et." Ellerini açarak gösterdi. "Tahmin et."

Tem, onun gri gözlerine baktı ve ne kadarını söylemek istediğine karar verdi. Bu hassas bir konuydu ve dikkatli davranmazsa onu gücendirebilirdi. Ama öte yandan, Leo'yu hiçbir şey gücendiremiyor gibiydi. Sanki onun hakaretlerinden zevk alıyordu. Tem, onun hayatında her isteğini ve ihtiyacını tam olarak karşılayan tek kişi olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, bu onu güçlü bir konuma getiriyordu ve o da bunun tadını çıkarıyordu.

"Sanırım kafanı karıştırıyorum."

Leo kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Beni sevdiğini düşünüyorum, ama nedenini bilmiyorsun. Beni istiyorsun, ama istemediğini diliyorsun. İsteddiğini elde etmeye alışkınsın, ama bir parçanı elde edememeyi seviyor."

Diğer kaşı da kalktı. "Almam mı?"

"Hayır," dedi Tem kararlı bir şekilde. "Beni hak edene kadar olmaz."

Gözleri vücudunu aşağıya doğru kaydırды, sonra tekrar yukarıya döndü. "Ve sen kazanılmaya değer olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tem onun bakışlarını karşıladı. "*Sen* benim kazanılmaya değer olduğumu düşünüyorsun."

"Hm," dedi, ağzının köşesi eğlenerek yukarı kıvrıldı. Bir an için sadece birbirlerine baktılar ve Tem, Leo'nun diğer kızlara da böyle davrandığını merak etti. Sanki beklenmedik bir düzeyde bağ kuruyorlardı — Tem'in asla tahmin edemeyeceği ve tam olarak anlayamadığı bir düzeyde.

Tem, kaleye geri girdiklerinde randevunun bitmek üzere olduğunu fark etti. Fuayeye vardıklarında Leo ona döndü.

"Seni öpmeyeceğim," dedi.

Tem şoktan doğru tepki veremedi. "Neden?"

O yaklaştı. "Çünkü seni öpersem, seni yukarı çıkarmaya çalışacağım. Ve sen buna izin vermeyeceksin."

Tem ağzını açtı, ama o konuşmaya devam etti.

"Ve haklıydın. *Hayır* kelimesini duymaya alışkın değilim. Ve bunu senden duymak istemiyorum. Özellikle de seni bu elbiseyle gördükten sonra" — parmak uçlarıyla belini o kadar hafifçe okşadı ki, o bitene kadar neredeyse fark etmedi — "bütün akşam boyunca."

"Sen seçtin," diye fısıldadı.

"Görünüşe göre işkenceye meraklıyım." Bir duraklama oldu ve o daha da yaklaştı. "Seni öpmeyeceğim. Bunun yerine, o elbiseyi giymeden sana yapmak istediğim her şeyi hayal edeceğim. Ve bir gün bana bunu yapmama izin vereceğini hayal edeceğim."

Boğazı sıkıştı. Nefes alamıyordu, düşünemiyordu.

"Ama bir konuda yanıldın," diye devam etti Leo, sesi ürkütücü bir şekilde sakindi.

"Nedir o?" Tem zorlukla konuştu.

Elini eline aldı, ters çevirdi ve avucundaki çillere dudaklarını bastırdı. Sonraki sözlerini onun tenine fısıldadı. "Seni neden sevdiğimi çok iyi biliyorum."

Sonra salona doğru kayboldu.

Tem tek başına kaldı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Az önce olanları tarif edecek kelime yoktu. Sanki görünmez bir iplik

Leo'ya bağlanmıştı, sanki onun savunmasızlığı ve samimiyeti, ona karşı savunmasını zayıflatmıştı. Bu akşamın tek bir saniyesini bile tahmin edemezdi ve artık hiçbir şey hakkında ne hissettiğini bilmiyordu.

Tem tam dönüp gitmek üzereyken salondan bir ses duydu. Elini kapıya koymuş, donakaldı. Ses Maximus'a aitti. Sessiz bir sesle, neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Durup, onun "Ona aşıksın" dediğini dinledi.

"Nereden biliyorsun? Bizimle on dakika bile geçirmedin ki."

"Seni tanıyorum, Thelonius. Seni daha önce de böyle gördüm."

Bir duraklama. Sonra Leo, "Beni daha önce böyle gördüysen, ne yapacağımı biliyorsun demektir." dedi.

"Onu seçemezsin."

"Neden seçemeyeyim?" diye karşılık verdi Leo, sesi oldukça yükselmişti. "Kendi seçimimi yapamazsam, eleme sürecinin ne anlamı var?"

"O bir tavuk çiftçisi."

"*Ne olmuş yani?*"

"Bunu sadece beni kızdıracığını bildiğin için yapıyorsun."

Bir duraklama.

"Belki de eğlencenin bir parçası budur," dedi Leo soğuk bir sesle.

Tem bir bardağın tıkırdaması duydu ve viski dökülmüş mü diye merak etti. "Geçmişteki hatalarını tekrarlamana izin vermeyeceğim," diye devam etti Maximus
devam etti.

"Evelyn bir hata *değildi*."

Kral sıkıcı bir kahkaha attı. "O zaman da aptaldın, şimdi de aptalsın."

Bir başka duraklama. Leo konuştuğunda, sesinde nefret vardı. "Bir kez seni kontrol etmene izin verdim. Bir daha izin vermeyeceğim."

"Koruyacağımız bir itibarımız var, Thelonius. İşler böyle yürümüyor *olmaz*."

"İşler bizim dediğimiz gibi yapılır. Bana hep böyle söylemiyor musun? *Kanunlar çiğnenmek için vardır*."

"Oğlumun bir tavuk çiftçisiyle evlenmesine izin vermeyeceğim." "O zaman oğlun olmayacak."

İçlerinden biri uzaklaşırken ayak sesleri duyuldu.
Keşfedilmeden önce Tem de uzaklaştı.

Dokuzuncu Bölüm

Tem, ertesi gece mağarada ne olacağını hiç bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Caspen'den ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu; ona ilgi gösterecek miydi, uzak mı kalacaktı, şefkatli mi yoksa soğuk mu davranacaktı? Prensle randevusunu soracak mıydı? Terasta akşam yemeği yediklerini ona anlatmak zorunda kalacak mıydı? Leo'nun onu öpmediğini? Yoksa Caspen her zamanki gibi prensin varlığını yok sayacak mıydı? En son birlikte olduklarında Caspen onu tatmaya çalışmıştı. Bu gece onu ne bekliyor olursa olsun, Tem bunun için hazır olmadığına emindi.

Ve sonra seks yapmadıkları gerçeği vardı.

Tem'in bir kısmı, Caspen'e ona karşı dürüst davranmadığı için bağırarak istiyordu. Onun davranışını anlayamıyordu ve bunun açıklaması olmadan daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Diğer kısmı ise onu kendinden uzaklaştırmaktan korkuyordu. Aralarındaki bağ zaten tehlikeli bir durumdaydı; en son istediği şey, ona bu bağı koparmak için bir neden vermektir.

Endişeleri gün boyu onu takip etti; çiftlikte işlerini yaparken, Vera'nın hala sinir bozucu bir şekilde ortada olmadığı fırında ve mağaranın girişine kadar. Ama Caspen'i şöminenin yanında gördüğü anda, endişeleri yok oldu. Onun taş gibi yüzünde endişe izi yoktu, herhangi bir sorunu olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Gözleri sadece ona odaklanmıştı ve o, gözlerindeki sıcaklığı hayal etmediğini biliyordu.

"Buraya gel, Tem."

O söylesin ya da söylemesin, Tem gelecekti.

Sonunda karşı karşıya geldiklerinde, Caspen parmağını Tem'in çenesine koydu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. Bu tek hareketle Tem, prensle olan randevusunu unutmaya izin verdi. Caspen'in bu konuyu soracağı belli değildi. Öfkesini, hayal kırıklığını, güvensizliğini unuttu.

Mağarada geçirdikleri bu değerli saatlerin sahip oldukları tek şey olduğunu hatırladı ve bunları konuşarak boşa harcamak istemedi.

"Bu gece ne yapalım?" diye mırıldandı Caspen.

Tem, ona bunu soracağına inanamadı. Bu, eğitimin amacını tamamen bozuyordu. Kontrolü ona veriyordu. Acaba bu, onu yatıştırmak için yaptığı bir şey miydi? Şu anda kontrolün kendisinde olması gerektiğini bir şekilde biliyor muydu?

Cevabını düşünmek için bir an durdu. Yapmak istediği yüzlerce şey vardı. Ama bu gece yapılacak tek bir şey mantıklıydı. Tem bunu yaparsa, karşılığında cesaret kazanabileceği bir şey.

"Seni tatmak istiyorum."

Caspen'in gözlerinde ilkel bir açlık belirdi. "Nasıl istersen," dedi sessizce, parmağı kadının boynunda aşağı kayarken. "Dizlerinin üzerine çök."

Bir tanrıya tapmak, başka bir tanrıya tapmaktan gerçekten bu kadar farklı mıydı?

Tem, Kora'ya diz çöktüğü gibi Caspen'e de diz çöktü ve Caspen pantolonunu çözüp kalçalarından aşağı indirirken ona baktı.

Ona hiçbir talimat vermedi. Bunun yerine, parmaklarını saçlarına geçirdi, ensesini kavradı ve onu öne doğru çekti. Diğer eliyle ise penisini ağzına yaklaştırdı.

Bir an durakladı.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Tem'in dudakları açıldı.

Caspen, ıslak dili kadife gibi tenine dokunduğunda acı dolu bir inilti çıkardı —yumuşak ve sert, su ve taş. Tem, eliyle kafasını hareket ettirip kendini boğazının derinliklerine doğru ittiğinde gözlerinin geriye döndüğünü gördü. Ona nasıl dokunacağını öğrettiği gibi, Caspen ona bunu da öğretti. Hareketlerini yönlendirdi, onu ileri geri, yukarı aşağı yönlendirdi. Onun en derinlerini içine alıyordu—onun müthiş gücünü simgeleyen kısmını tadıyordu.

Ve yine de Tem de güç hissediyordu.

Caspen'in zevk aldığına şüphe yoktu — sanki hayatı buna bağlıymış gibi saçlarını tutuyordu ve onun bu kadar önemli bir parçası ağzındayken, Tem bunun gerçekten de öyle olup olmadığını merak etti. Onu kendine çekti, birleşmelerini derinleştirdi, her seferinde bir santim daha içine girdi.

Sonunda, onu tutuşu gevşedi ve mesaj açtı: *Şimdi sıra sende.*

Tem tereddüt etmeden itaat etti, harekete devam etti, onu boğazına alırken ağzının köşelerinde tükürük biriktiğini hissetti, onu mümkün olduğunca çok tüketmeye çalıştı.

Ama alabileceği kadar alabilirdi.

Onun büyük olduğunu hep biliyordu; bu yadsınamaz bir gerçektir. Ama onu ağzında hissetmek, onun uzunluğunu farklı bir şekilde hissetmek anlamına geliyordu. Dudaklarının onu almak için gerilmesi, çenesinin fiziksel olarak mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla açılması anlamına geliyordu. O, boğazının arkasına çarptığında, Tem yüzünü buruşturdu.

"Sakin ol, Tem." Sesi, onun üstünden geliyordu.

Tem itaat etmeye çalıştı, ama bu imkansız bir istektir. Onu kaldıramazdı, çünkü o çok büyüktü.

Aniden Caspen geri çekildi ve onu boş bıraktı.

Sonra, Tem'in tamamen şok olmasına neden olacak şekilde, basilisk onun önünde diz çöktü. Kalbi birkaç kez atlamıştı, önce göğsü, sonra omuzları ve sonunda parlayan gözleri görünür hale geldi.

"Rahatlamalısın, Tem. Tek yol bu."

Diz çökmüş olsa bile, hala ondan daha uzundu. Tem başını salladı ve ellerine baktı.

"Sanırım yapamam."

"Tem." Avucuyla çenesini kavradı ve bakışlarını kendine çekti. "Sen her şeyi yapabilirsin. Bundan eminim."

Gözleri tamamen siyahtı. Onu, mağaranın en derin köşelerinden daha karanlık, ölümün kendisinden daha karanlık, dipsiz bir havuz gibi delip geçiyordu. Tem, bu manzarayı görünce bir parçası korkuya kapıldı. Ama başka bir parçası gördüğünü beğendi. Onun karanlığını tanıdı ve onunla bir akrabalık hissetti.

Caspen ağırlığını geriye kaydırды ve onun için daha da eğildi. "Buradan dene," dedi. "Dinlenmen gerekirse, elini kullan." Çenesini bıraktı ve tekrar denemeye hazır olduğunda karar vermesine izin verdi.

Onun dokunuşu yokken, Tem bir an nefes almaya odaklandı. Ağzı uyuşmuştu ve avuç içleri nemliydi. Her yeri nemliydi.

"Tem," diye fısıldadı Caspen. "Durmak ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır."

O eğildi ve sıcaklık birkaç derece yükseldi. "Emin misin?"

İçinde bir ateş alevlendi. *Elbette* emindi. On üç yaşında bir erkekle öpüşmek istediğini fark ettiğinden beri emindi. *Caspen*, ilerlemelerini yavaşlatan kişiydi. *Caspen*, onu uzak tutan kişiydi. *Caspen*, görevi gerektirdiğinde bile onunla seks yapmayı reddeden kişiydi.

O emindi. O emin olmasa bile.

Başka bir şey söylemeden başını eğdi. Ama bu sefer onu bir kerede ele geçirmeye çalışmadı. Bu sefer kendini keşfetmeye bıraktı, eliyle onu kaldırdı ve penisinin gövdesini öperek aşağı doğru indi. Penisinin tabanının testislerinin şişkinliğiyle birleştiği yerde dilini döndürdü ve bunu yaptığında onun elinin hemen saçlarına döndüğünü fark etti.

Artık Caspen onun seviyesinde olduğu için Tem rahatlayabilirdi.

Son istediği şey yavaş gitmek olmasına rağmen, acele etmeden, kendi hızında ilerledi. Penis sıcaktı, gergin derisinin altında her damar belirgindi. Tem, penisinin gövdesini yukarı doğru ilerleyerek, sadece başını ağzına aldı ve nazıkçe emdi. Caspen keskin bir nefes aldı, parmakları saçlarını sıkıca kavradı. Onun tüm dikkatini çektiğinden emin olduğunda, onu olabildiğince derine aldı, kendini gelgitler kadar düzenli hissettiren bir harekete kaptırdı. Vera bunu çok klinik, gerçekleştirilmesi gereken bir işlem gibi göstermişti. Ama bu hiç de doğru değildi. Tem, bunun kendi kalp atışları kadar doğal bir ritim, bir uyum, bir *akış* olacağını asla tahmin edemezdi.

Kafasını her eğişinde, Caspen'in inlemeleri daha da çaresiz hale geliyordu. Sonunda, vücudu onun altında hareket etmeye başladı. Tem, o kontrolü ele geçirirken burnundan nefes aldı, ani bir aciliyetle ağzına girerek kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece penisi boğazında pürüzsüzce kaydı.

Sonra dışarı.

Sonra tekrar

içeri.

Tem gözlerini kapattı ve ona tamamen teslim oldu. Onun kendisine nabız gönderdiğini fark etti — o ona bakarken, o da ona bakıyor, onun da kendisi kadar zevk almasını sağlıyordu. Bacaklarının arasındaki sıcaklığa dayanamıyordu. Islaklığı uyluklarından aşağı damlıyordu ve

elindeki görev bu kadar konsantrasyon gerektirmiyor olsaydı, aynı anda kendine dokunmaya çalışırdı.

Bu deneyim sırasında bir noktada, Caspen'in varlığı zihnine girdi.

Onun bilinci, bir mengene gibi onun bilincini sardı ve kafatasının tabanından onu kavradı. Görüşünün kenarları bulanıklaştı ve aniden başı döndü. Bir an sonra, içine bir güç girdi ve bunun Caspen'den geldiğini fark etti. Onun enerjisinin kendisinininkiyle birleştiğini hissetti, o bağlantılarını güçlendirirken zihni anında berraklaştı. Tem, eskisinden daha hızlı devam edebileceğini fark etti ve Caspen'in onayını hissetti, sanki zihninde başını sallıyormuş gibi beyninin arkasında hissetti. Onunla bu şekilde iç içe olmak çok güçlü bir duyguydu. Tem, teslim olmaktan başka bir şey yapamayacağını biliyordu - onun varlığına karşı koymak imkansızdı ve zaten bunu istemiyordu. Tek istediği onu memnun etmektir ve tam da bunu yaptığı açıktı.

Caspen'in nefesi düzensiz ve zorluydu; uylukları terden kaygandı. Tem, inlemelerinin ilerleyişinden onun tamamen onun merhametine kaldığını biliyordu. O, onun zayıflığıydı - asla tam olarak direnemeyeceği tek şey. Ona verdiği şeye *ihtiyacı vardı*.

Penisi dayanılmaz derecede sertleşmişti; onu boğazının en dibine kadar almak imkansız hale geliyordu. Caspen eskisinden farklı görünüyordu, sanki derisinin altında kas yerine metal varmış gibi daha sertleşmişti. Tem, dinlenmek isterse elini kullanmasını söylediğini hatırladı. Bu yüzden geri çekildi, onu ağzından çıkardı ve yerine eliyle kavradı. Kafasını kaldırdığı anda, Caspen'in dudakları onun dudaklarına çarptı.

Öpücük, alıştığı kontrollü zarafetten yoksundu.

Aksine, Caspen sanki ruhunu bedeninden çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissettirdi, elbisesini yırtıp onu öne doğru çekti, kucağına oturttarak onu okşarken bacaklarını onun üzerine atmasını sağladı. Birbiri ardına nabızlar gönderdi, bazıları o kadar yoğun ki acıya yakın bir his uyandırıyorlardı. Tem nefes almaya çalıştıkça, Caspen bir tane daha gönderdi, her biri bir öncekinden daha derine işliyordu. Bu aşırı derecede eziciydi. Tam devam edemeyeceğini düşündüğü anda, Caspen'in eli onun eline katıldı, uzun parmakları onun penisini daha sıkı kavradı ve okşamalarını yıldırım hızına çıkardı. Artık birlikte hareket ediyorlardı, ateşli bir yoğunlukla öpüşüyorlardı, vücudunun her santimi

onun her santimetresine dokunuyordu. Tem, bir darbe daha gönderirse patlayacağından emindi.

Bir saniye sonra, eli sanki yanıyormuş gibi hissetti.

Hava aniden metal gibi keskin bir tada büründü. Tem aşağı baktığında, Caspen'in penisinde koyu kırmızı bir çizgi gördü. İlk başta gördüğü şeyi anlamadı. Elini kaldırdığında avucunun kanadığını fark etti. Tem gördüğü manzarayı anlayamadı. Caspen'e sorgulayan bir bakış attı ve şoku daha da arttı. Gözleri kapalıydı, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Derisinden duman yükseliyordu.

Ama bu deri değildi, pullar vardı ve bunlar birbirine kenetlenerek göğsünde endişe verici bir hızla yayılıyordu. Aynı pullar penisinde de vardı; bunlar Tem'in elini sıyırmıştı. Tem, gözlerinin önünde vücudunun değişmeye başlamasını dehşetle izledi; gövdesi uzuyor, omuzları genişliyordu. Tem, olanları çok geç anladı.

Caspen gerçek haline dönüşüyordu.

Caspen geriye doğru sendeleyerek Tem'i ittiğinde, kulakları sağır eden bir tıslama mağarayı doldurdu.

"Gitmelisin," diye homurdandı. Tem sözleri zar zor anladı — iki keskin diş ağzını deforme ediyordu. Dili ikiye bölünüyordu.

"Hayır," dedi.

Caspen'in elleri matın üzerine yumruk gibi çakılmıştı, sırtı doğal olmayan bir açıyla kavislenmişti. "Ben sormuyorum."

Tem cevap veremedi, vücudu şiddetle sarsıldı. Sanki biri onu görünmez iplerle yukarı çekip aniden bırakmış gibiydi. Acı dolu bir kükremeyle matın üzerine düştü, o kadar işkence dolu bir seski Tem ağlamak istedi.

O buna direniyor, diye aniden net bir şekilde fark etti.

Ama Caspen bile doğanın iradesine karşı koyamadı. Vücudu başka bir dünyadan gelen bir güçle çırpınırken mağara dumanla doldu. Şokun sisinde bir yerlerde, Tem, Caspen gerçek haliyle gözlerine bakarsa öleceğini hatırladı. Bir sonraki emri, zihninde gök gürültüsü gibi çınladı.

Beni bırak, Tem.

Ama Caspen'i terk edemezdi. Bu, yapabileceği en son şeydi.

İçgüdüleri aksini haykırsa da, Tem ona yaklaştı. Artık bir insan sayılmazdı. Bir zamanlar pürüzsüz olan cildi, şimdi parlak siyah pullarla kaplıydı. Keskin, çıkıntılı boynuzlar sırtını deliyor, omurgasından dümdüz çıkıyordu. Köşeli başı yere doğru eğikti ve Tem, onun kendisini korumaya çalıştığını biliyordu. Avuçlarını, omuzlarından geriye kalanlara bastırdı. Ateş gibi sıcaktı

—ona dokunmaya devam etmek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu— ama temas kurduğu anda, adam hareketsiz kaldı.

"Caspern," diye fısıldadı. "Benimle kal."

Büyük bir titreme onu sardı. Tem, pullarının parmaklarının altında dalgalandığını hissetti ve yakıcı sıcaklığına rağmen, elini bırakmadı.

Yapamam.

"Evet," diye ısrar etti. "Yapabilirsin."

Onun bilinci hala Tem'inkine bağlıydı. Tem, aralarındaki bağlantıya odaklandı, onun zihnindeki karanlık iplikleri çekerek onu kendine daha da yaklaştırdı. O inledi ve bir titreme daha onu sardı.

Tem. Gitmelisin.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Güvenli değil. Sana zarar vereceğim.

"Yapmayacaksın. Yapmayacağını biliyorum."

Onları çevreleyen tıslama sesi giderek yükseldi. Vücudu hâlâ değişiyordu, başı yavaşça kadınınkine doğru yükseliyordu.

Bunu kontrol edemiyorum, Tem.

"Denemelisin."

DENİYORUM.

Öfkesi hissedilebilirdi. Tem terden sıırıslıkladı; daha fazla da y a n amazdı. Pullarının arasından duman sızıyordu, gözlerini yakıyordu.

"Başka bir şeye odaklan," diye yalvardı. "Bana odaklan."

Caspern cevap vermedi. Belki de cevap verecek durumda değildi. Ama Tem vazgeçmeye niyetli değildi.

"Bana odaklan, Caspern."

Emir verir gibi kesin bir şekilde söyledi. *Gözlerini kapat*, diye emretti. "Hayır. Benimle kal."

Bir şey matın üzerine damlıyordu. Tem aşağı baktığında Caspen'in ağzından kan sızdığını gördü. Kendi dilini ısıırıyordu.

"Casper, lütfen," diye fısıldadı.

Odadaki enerji aniden değışti, sanki dumanın içinden güçlü bir rüzgar esmiş gibi.

Kora aşkına, gözlerini kapat.

"Casper," diye fısıldadı tekrar. "Lütfen."

KAPAT LANET OLASI GÖZLERİNİ, TEM.

Tem gözlerini kapattı.

Gözlerini kapattığı anda, Casper kendinden uzaklaştı. Kendini bir arada tutmak için bedenine çekiliyor, kendini parçalıyordu. Tem, neler olduğunu görmek için onu görmesine gerek yoktu. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Dua etmekten başka bir şey yapamazdı. Ama duaları bile yetmedi.

Mağarada yankılanan vahşî bir hırıltı duydu; zihninin kendisinininkinden şiddetle ayrıldığını hissetti. Etrafındaki hava sanki ateşe verilmiş gibiydi. Tem, içgüdüsel olarak onun dönüşüm geçirdiğini, artık bir avcının huzurunda olduğunu biliyordu.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı, korkmuyordu.

Bunun yerine, mağaralara ilk geldiği geceden beri hissettiği aynı huzuru hissetti. Yanağında aynı nefesi hissetti, tek bir nefes, tenine dokunan bir tüydan daha yumuşak. O zaman şüphelendiği şeyi artık biliyordu: rüyadaki Casper'di, onu bir kelebek ışığa çekilir gibi kendine çekmişti.

Gözleri hala kapalıydı. Ama onları açmak istiyordu, açması gerekiyordu. Casper'i gerçek haliyle görmek istiyordu. Onun bu son ve en temel özelliğini anlamak istiyordu. Bunun onu kesinlikle öldüreceği önemli değildi. Tem zaten ölmekten hiç korkmamıştı.

Bu yüzden gözlerini açtı.

Kalın, siyah duman mağarayı doldurdu. Boğazını tıkadı ve gözyaşlarını yanaklarından aşağı akıttı. Önünde karanlık bir kütle belirdi. Gözlerini kısarak baktığında bile onun tam şeklini ayırt edemedi.

Tem.

Sesi zihninde, vücudundaydı. *Her yerdeydi.*

"Caspern," diye cevap verdi.

Adını duyunca pençe titredi ve Tem çaresizce inledi.

Her zamankinden çok daha güçlüydü, sanki gerçek hali gücünün tam olarak etki etmesine izin veriyormuş gibi.

"Tekrar," diye yalvardı.

İlkinden daha şiddetli bir başka dalga geldi. Tem, klitorisi zevk yerine acı ile zonklarken çığlık attı.

Güzel.

Tek kelime. Ama onun ihtiyacı olan tek şey buydu.

Tem'in eli bacaklarının arasına gitti, pençeye bastırarak aralarındaki bağı güçlendirdi. Duman, kıvrımlar ve girdaplar halinde cildinin üzerinde süzülerek omuzlarından saçlarını geriye attı ve göğüslerini ortaya çıkardı. Sırtını kavisleyerek, onun için *her şeyi* yapacağını, her şeye *dayanacağını* göstermesini istedi. Sonraki sözleri mağarayı doldurdu, havanın her santimini kapladı:

Seni canlı canlı yiyebilirim.

"Sana izin verebilirim."

İçinde bir şey filizleniyordu, gerçek bir şey.

Tem boşalmaya saniyeler kalmıştı. Elini kaldırdı, ona uzandı. İlk başta sadece duman vardı. Sonra parmakları tutunacak bir yer buldu, daha önce hissettiği aynı pulları okşadı. Öne doğru eğildi, çıplak vücudunu onun vücuduna bastırdı.

Tem, onun çok ileri gittiğini hemen anladı.

Caspern, kulak zarlarını patlatacak kadar şiddetli bir acı çığlığı attı. Tem geriye doğru sıçrayıp ellerini başına korurken, çığlık mağarada yankılandı. Onun silüetinin dumanın içinde küçüldüğünü görebiliyordu. Yine dönüşüyordu, insan formuna geri dönüşüyordu. Pullar deriye, dikenler kaslara dönüştü. Tem, onun daha da uzaklaşıp karanlığa doğru kıvrılırken sıcaklığın düştüğünü hissetti.

"Caspern," diye başladı Tem. "Özür dilerim..."

O sözünü bitirmeden duman dağıldı ve bir kez daha bir adam onun önünde diz çökmüştü. Ter, göğsünden ince damlalar halinde akarak, sert hatlı gövdesinden aşağı sızıyordu. Ateşin ışığı onun

parıldayan vücuduna vurarak onu sanki ışık saçıyormuş gibi gösteriyordu. Penisinde hâlâ kadının kanı vardı.

"Casper?" diye fısıldadı Tem.

Adam ona baktı ve gözlerindeki öfke onu ürpertti. "Ne düşünüyordun?" diye tısladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne *düşünüyordun* demek istiyorum? Seni öldürebilirdim."

"Ama öldürmedin."

"Bu bir mucize sayılır. Sana söyleneni yapmalıydın. Gitmeliydin."

"Seni bırakamazdım..."

"Gerçek halimdeyken kendimi kontrol edemiyorum, Tem. Ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyorsun."

"Belli ki yapabiliyorsun..." Ona uzandı, ama o geri çekildi.

"Sen *aptal, pervasız* bir kızsın. Talimatlara uymuyorsun ve beynini kullanmıyorsun." Casper ayağa kalktı, elbisesine doğru yürüdü ve onu kızın önüne attı. "Giyin," dedi. "Ve git."

Onu dışlıyordu. Buna dayanamıyordu. Bir daha olmazdı.

"Casper," diye fısıldadı. "Bunu yapma."

"Sana sadece bir kez daha söyleyeceğim. *Git*."

"Casper, lütfen."

Ama o ona bakmayı reddetti.

Tem gözyaşlarını sildi. Hala kanayan sağ elini kullanmamaya çalışarak elbisesini dikkatlice giydi. Mağaranın girişine neredeyse varmıştı ki adını duydu.

"Tem."

Döndü. Casper arkasında duruyordu.

"Elini ver," dedi sessizce.

Tem tereddüt etti. Sonra elini uzattı ve Casper onu tuttu, parmaklarını açarak yaydı. Tem bu hareketle yüzünü buruşturdu ve Casper gözlerini ona dikip hemen avucuna geri döndü. Tem'in cildi kızarmış ve yaralanmıştı, çillerinin arasında yüzeye sızan küçük kan damlacıkları vardı.

Caspen tek kelime etmedi. Sadece avucunu Tem'in avucunun üzerine koydu ve Tem, Caspen'in elinden bir nabız aktığını hissetti. Pençesiyle ona gönderdiği sıcak ve kalıcı nabızların aksine, bu nabız serin ve yatıştırıcıydı ve nabız kaybolmadan önce şömine bir anlığına karardı. Caspen elini kaldırdığında, Tem'in avucunun pürüzsüz ve iyileşmiş olduğunu gördü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Tem. Parmaklarını dikkatlice kıvırdı ve kalıcı bir acı hissetmediğine şaşırdı.

Caspen cevap vermedi. Sadece arkasını döndü ve gölgelerin içinde kayboldu. Başka seçeneği olmayan Tem de oradan ayrıldı.

Caspen uzun zamandır ilk kez onu patikanın başına kadar eşlik etmemişti ve Tem onun yokluğunu derinden hissetti. Tem, bu geceden sonra ilişkilerinin ne durumda olduğunu bilmiyordu. Her şeyin neden bu kadar ters gittiğini anlayamıyordu; sanki işler daha önce hiç olmadığı şekilde ilerlemişti. Açıkçası, aralarında eşi benzeri görülmemiş bir bağ vardı. Tem, başka hiç kimsenin basiliskleriyle bu şekilde bağ kurduğunu duymamıştı. Aralarında bitmemiş o kadar çok konuşma vardı ki, hiçbir yere varmayan o kadar çok kopuk ip vardı ki. Bu tam bir işkenceydi. Ama her yakınlaştıklarında Caspen onu uzaklaştırıyordu.

Tem eve vardığında, umutsuzluğun derinliklerindeydi.

Annesi çoktan yatmıştı ve Tem, karanlıkta tek başına düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu. Bunun yerine bahçeye çıktı, en sevdiği bankta oturdu ve yıldızları seyretti. Serpens takımyıldızının en parlak yıldızı olan Alpha Serpentis'i gördü. Bu yıldız, izleyicinin en çok ihtiyaç duyduğu anda en parlak şekilde parlaması gerekiyordu ve o gece Tem, sanki sadece onun için parladığını hissetti.

Caspen'in de aynı yıldızlara bakıp bakmadığını merak etti. Ya da belki de sadece dağın altına çekilmiş ve onu zihninden tamamen silmişti. Ama Tem buna inanmak istemedi. Bu gece olanları düşünmemesi, *onu* düşünmemesi mümkün görünmüyordu. Elbette, aralarındaki bağ tek taraflı değildi.

Tem, bunu öğrenmenin zamanının geldiğine karar verdi.

Gözlerini kapattı ve konsantre oldu, zihninde onun adını olabildiğince güçlü bir şekilde tekrarladı:

Caspen.

Sessizlik.

Ama Tem kararlıydı. İşlerin böyle bitmesine izin vermeyecekti — aralarındaki ilişkinin düzeltilmeye değer olduğunu bilmek istiyordu. Bu yüzden adını tekrar söyledi, bu sefer zihninde haykırarak: *Caspen!*

Sessizlik.

Tem gözlerini açtığında, gözleri yaşlarla dolmuştu. Belki de uğraşmamalıydı; belki de Caspen ile iletişim kurmak onun rızasına bağlıydı ve kendisi onunla konuşmak istemeyen biriyle konuşmaya çalışarak zamanını boşa harcıyordu.

Bu tamamen haksızlıktı.

Onun adına kararlar verilmesinden bıkmış ve usanmıştı. Caspen'in tüm gücü elinde tutmasından bıkmış ve usanmıştı. Bir hayal kırıklığı dalgası onu sardı ve ayağa kalkarak, sanki onları gökyüzünden sarsabilecekmiş gibi yıldızlara onun adını haykırdı:

CASPEN!

Sessizlik. Ve sonra:

Bağırmana gerek yok, Tem.

Onunçu Bölüm

Tem donakaldı.

Caspen'in sesi her zamanki gibi kafasının içindeydi, derin, zengin ve bilgili. Bu onu o kadar şaşırttı ki, ağzı açık bir şekilde bankın üzerine oturdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Zihninde benimle konuş, Tem.

"Oh," diye sesli olarak söyledi, sonra ağzını kapattı ve bunun yerine düşündü:

Oh.

Onun eğlendiğini hissedebiliyordu ve bununla birlikte göğsünden bir yük kalkmıştı. Sonunda aralarındaki engel ortadan kalkmıştı. Sonunda, her zaman olması gerektiği gibi birbirlerine bağlanmışlardı. Caspen ile konuşmak, düşüncelerini uzun, karanlık bir koridordan ve açık bir kapıdan geçirmek gibiydi.

—şimdiye kadar sıkı sıkıya kilitli olan bir kapı. Onunla bu şekilde birleşmek doğal geliyordu ve Tem, buna izin vermesinin bu kadar uzun sürmesine inanamıyordu.

Ee, Tem. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?

Artık konuşmaya başladıklarına göre, Tem aniden korkmaya başladı. Ne söylemek istediğinden emin değildi ve nasıl söyleyeceğinden de emin değildi. Ama Caspen buradaydı, zihnindeydi ve ona erişimini kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden sordu: "*Yanlış bir şey mi yaptım? Yani, daha önce.*"

Caspen yanında değildi, ama iç çekişini duyabiliyordu.

Yanlış bir şey yapmadın.

Onun sözleri onu rahatlattı ama onlara inanıp inanmadığından emin değildi. *Ama ben bir şey yaptım... değil mi? Ya da en azından... bir şeye neden oldum.*

Caspen tekrar konuşana kadar sonsuz bir süre geçmiş gibi geldi. Sonunda konuştuğunda, sesi kafasının içinde bir fısıltıdan ibaretti. *Olanlar senin hatan değildi. Benim hatamdı.*

Tem, bir sonraki sorusu için cesaretini topladı. *Ama tam olarak ne oldu? Anlamıyorum.*

Tem, ilk kez Caspen'in tereddüt ettiğini hissetti. O her zaman kendinden çok emindi; şimdi ise ihtiyatlılığı onu korkutuyordu. Cevap vermeyeceğinden ya da daha kötüsü, aralarındaki bağı tamamen keseceğinden endişelendi. Bunun yerine, sesi geri geldi, hala sessiz, hala bastırılmış:

Kontrolümü kaybettim.

Tem, onun cevabını sindirirken, çok daha fazlasını istiyordu. Kendini ona yasladığında ondan uzaklaştığını hatırladı — onu neredeyse parçalayacak kadar acı dolu çılgınlığı. O cevap vermek istemese de, cevaplara ihtiyacı vardı.

Sana zarar verdim mi?

Caspen'in varlığı zihninde giderek büyüdü.

Seni inciten benim.

Omuzlarını silkti ve onun onu görebildiğinden emindi.

Sen beni iyileştirdin.

Onun onaylamadığı belliydi, ensesini yokluyordu. Bu tuhaf bir duyguydu ve her ne kadar hoş olmasa da, onun hala burada olduğu anlamına geldiği için tadını çıkardı. Tem onu yanında tutmalıydı.

O konuşmadan önce konuştu: *Derslerimiz devam edecek mi?*

Sorgulama aniden durdu. *Elbette devam edecek.*

İnanılmaz bir hafiflik onu sardı. *Yani bana kızgın değilsin?*

Onun ruh hali yumuşadı. *Kendime kızgınlım.*

Tem onun üzüntüsünü ve bunun altında yatan derin pişmanlığını hissedebiliyordu. Tek istediği, mağaraya koşup onu teselli etmektir.

O harekete geçmeden önce Caspen şöyle dedi: *Bu seni ilgilendirmez. Dediğim gibi, sen yanlış bir şey yapmadın.*

Onun kaybolmaya başladığını hissetti ve onu geri çekmek istedi. *Lütfen gitme.*

Onun varlığı durakladı. *Kalamam, Tem. Öncelikle böyle konuşmamalıydık.*

Ama neden?

Çünkü bu sadece acıya yol açar.

Kafasını salladı. *Sen bana hiç acı vermedin ki.* Rüzgâr yanağını okşadı ve o rüzgârın onun gönderdiğine yemin etti.

Bu gece yaptım.

O yine kayboluyor, uzaklaşıyordu. Onu tutması gerekiyordu. *Eğer bu sadece acıya yol açacaksa, neden bana... kendinden bir parça verdin?*

Caspen'in varlığı, sanki elleri omuzlarında gibi, giderek güçlendi. Pençe hâlâ içindeydi ve kız onun nabzını hissediyordu. *Bunu da yapmamalıydım.*

Onun sözleri onu mahvetti. Elbette pişman olmuştu. Elbette o bu jesti hak etmiyordu. Utancını yuttu. *Sana geri vereyim mi?*

Caspen zihninde parladı. *Geri istediğimi söylemedim. Sadece sana vermemeliydim dedim. Yaptıklarımın pişman olduğumu düşünme. Ben kararlarını hafife alan biri değilim.*

Sözleri çığ gibi yağdı, o kadar hızlıydı ki Tem zar zor yetişebildi. Gözlerini kırpıştırarak sakın kalmaya çalıştı ve sordu: *Yani pişman değil misin?*

Cevabı sessizdi. *Hayır.*

Tem, sanki onu tutabilmek için bankı sıkıca kavradı. *Beni düşünecek misin?*

Cevabı, rüzgarda kaybolan bir fısıltıdan ibaretti. *Sürekli.*

Caspen zihnindeki kontrolünü bıraktı ve Tem onun enerjisinin azaldığını hissetti. Tem dayanmaya çalıştı, ama bu sefer onun kalmayacağını biliyordu. Onun varlığı kayboldu ve Tem bahçede tek başına kaldı, yine yıldızlara bakıyordu. Bir dakika önce sıcakken, şimdi titriyordu.

Evin içinden parmak uçlarında geri döndü, annesinin odasının önünden geçerken onun güven verici horlamalarını duydu. Tem'in odası karanlıktı ama sıcaktı ve Caspen'in onu izlediğini hayal ederek yavaşça soyundu. Pençenin ucu bacaklarının arasında parıldıyordu, inci gibi parlaklığı karanlıkta ışıldıyordu. Onun için dünyadaki en güzel şeydi, kesinlikle sahip olduğu en güzel şeydi. Gerçi gerçekten ona ait olup olmadığını merak ediyordu. Birinin bir parçasını sahip olmak mümkün müydü? Caspen'in herhangi bir parçası ona ait miydi? Tem emin değildi. Tek bildiği, Caspen'in istese de istemese de ona tamamen sahip olduğuydu. Tem pençeye dokundu, Caspen'in henüz girmedığı ama onun girmesini çok istediği yere daha derine itti.

Bunu yaptığı anda, Caspen zihnine geri döndü.

Onun uyarılması da kendisinininkiyle aynıydı; onu ne kadar istediğini hissedebiliyordu, ısısı ikisinin arasındaki bağlantının ortak koridorunda aşağı doğru ilerliyordu. Pençenin sivrilen ucu klitorisine bastırdı ve bunun yerine Caspen'in ona bastırıldığını hayal ettiğinde, kendini güçsüz hissetti.

Tem yatağa tırmandı, çarşaf lar parmaklarının altında yumuşaktı. Omuzlarına battaniyeyi çekiyorken, onun sesi kulağına geldi:

Onları bırak.

Onun emriyle göğsünde sevinç patladı. Onu düşünceğini söylediğinde ona pek inanmamıştı; ama yine de, hiç inanmamıştı. Yine de, birkaç dakika sonra, sözünü tutmuştu.

Tem, battaniyeyi ayaklarının yanında bıraktı, yastıklara uzandı ve beklentiyle titredi. Bacaklarının arasında tek bir nabız titredi, vücuduna yayıldı ve meme uçlarını sertleştirdi. Nabız hızlandı ve onunla birlikte kalp atışları da hızlandı. Dizlerini açarak, parmaklarını karnına doğru kaydır dı ve kendine dokunmaya hazırlandı.

Sakin ol.

Tem, eli vücudunun ortasında donakaldı.

İzle.

Tem merakla oturdu ve bacaklarının arasına baktı. İlk başta hiçbir şey olmadı. Sadece hafif bir titreşim hissetti, bu da onu daha da acıttı.

Sonra pençe hareket etmeye başladı.

Yavaşça içeri girip çıkıyordu, tamamen kendi kendine hareket ediyordu. Tem, sabit momentumuyla büyülenmiş bir hayranlıkla izledi. Gözlerini ayıramıyordu; böyle bir sihri görmek muhteşemdi ve onu hissetmek daha da şaşırtıcıydı. Pençe, ona nüfuz ederken parlıyor gibiydi, asla tamamen içine girmiyordu — her zaman sivrilen ucu ile duruyordu, parmak ucu gibi davranarak her penetrasyonda klitorisine baskı uyguluyordu.

Diz çök.

Tem öyle yaptı, kalçalarının kıvrımı topuklarına yaslandı, uylukları yatakta açık bir açı oluşturdu. Battaniyeleri sıkıca kavradı, pençe daha derine inerken nefesine odaklandı, bu da onu yatakla sürtünmek için kalçalarını hareket ettirmeye teşvik etti. Bu hislerin birleşimi o kadar iyi hissettirdi ki, boğazından bir inilti kaçarken sırtını kavisledi.

Şimdi ıslaktı ve çarşafı sırlıslam olmuştu. Ama Tem umursamıyordu; kendini okşamayı bırakamıyordu ve Caspen'in bunu istemediğini biliyordu. Kalçalarını ileri geri kaydırarak, bacaklarının arasında sertleşmiş pençenin ucuna odaklandı. Keşke Caspen burada olsaydı. Keşke çarşafını sürdüğü gibi onu da sürebilseydi. Keşke ona kendini ne kadar vermek istediğini hissedebilseydi. Tem, onun ne kadar tahrik olduğunu, vücudunun ne kadar itaatkar ve uysal hale geldiğini bilmesini istiyordu.

Bütün gücüyle hayal etti: kendisi üstte, o altta, avuç içleri göğsüne düz bir şekilde yayılmış, elleri kıcını kavıyor. Onu keskin darbelerle kendine doğru çekeceğini, tekrar tekrar, ikisi birlikte boşalana kadar hayal etti.

Onları birlikte hayal ederken, Caspen'in arzusu arttığını hissetti.

O da ona bir görüntü gönderdi — kendisinininkinin aynısı, ama bu sefer onun bakış açısından. O, Tem'in üzerine çıkarken ona bakıyordu, Tem'in yüzü ateşten kızarmış, göğüsleri birbirine yapışmıştı.

Ona göre böyle mi görünüyordu? Elbette, görüntüyü abartıyordu. Tem kendini hiç böyle görmemişti: güzel, vahşi, cinsel bir varlık —bir *kadın*. Onun gördüklerini görmek, kendi arzularının merceğinden kendini görmek inanılmazdı.

Pençe onunla birlikte hareket ediyor, içeri girip çıkıyordu, böylece o da üzerinde zevk alabiliyordu. Caspen'in zihnindeki varlığı giderek büyüyordu — onu, kendini hissettiği kadar net bir şekilde hissedebiliyordu.

Dört ayak üstüne çök.

Emir bir hırıltıydı. Tem hemen itaat etti, hava ıslaklığıyla buluştuğunda bir soğukluk hissetti. Ama bu sadece bir an sürdü, sonra pençe sıcak bir şekilde yaktı ve o çığlık attı, yumruklarını çarşafı sıkıştırdı. Caspen onu içine daha da derine sokarken hareketsiz kalmaya çalıştı, ama tepki vermemek imkansızdı. Ucu klitorisine baskı yapmaya devam etti ve o onu daha derine soktukça baskı daha da arttı.

Harika.

Pençe daha derine girdi.

Mükemmel.

Daha da derine.

Melek... lanet olası melek.

Bir saniye daha dayanamazdı.

Güzel, mükemmel Tem. Kahrolası mükemmellik.

Devam etti. Caspen tatlı sözler fısıldayarak onu orgazma gittikçe yaklaştırdı. Tam bitmek üzereyken, baskı aniden kayboldu.

Tem şaşkınlıkla nefesini tuttu, onunla oynadığını, onu doruğa getirip sonra da orgazm olmasını engellediğini fark etti. Tem itiraz etmek istedi, ama bunu yapamadan, o pençesini tekrar içeri soktu, varlığı o kadar güçlüydü ki, onun arkasında olduğuna yemin edebilirdi. Arka arkaya ikinci kez, onu doruğa getirdi ama bitirmesine izin vermedi. Bunun yerine şöyle dedi:

Çıkar onu.

Tem buna zar zor uyabildi, çünkü bu onun istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeye aykırıydı. Ama yine de öyle yaptı, pürüzsüz sertlik ellerinde kayıyordu.

Sırt üstü yat.

Tem öyle yaptı.

Boğazına koy.

Tem, pençenin kıvrımını boynunun önünü saracak şekilde yerleştirdi. O kadar ağırdı ki, nefes borusunda baskı hissetti. Caspen'in zevk dolu homurtusu daha da derinleşti.

Şimdi bitir.

Parmaklarını bacaklarının arasına sokmak, klitorisine sürtmek ve bitirmek dünyadaki en kolay şeydi. Orgazm olduğunda, pençenin boynunu sıkıştırdığına yemin edebilirdi ve Tem boğulacağını düşündü. Paniklemeden önce pençe gevşedi ve bir coşku dalgası onu sardı. Tem'in sevinci onunkiyile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Caspen'in doruğuna kendi doruğuyla birlikte ulaştığını hissetti, onun zevki o kadar derin ve durmak bilmeyen bir dalga halinde akıyordu ki, onun altında kaybolup bir daha asla çıkamayacağından korktu. Tem, onun orgazm olduğunda böyle hissettiğini bilmiyordu. Bu, onun şimdiye kadar yaşadıklarından çok daha güçlüydü; onun böyle bir zevkten sağ çıkabileceğine inanamıyordu. Onun orgazmının nerede bittiği ve Caspen'inin nerede başladığı belli değildi; belki de ikisi bir ve aynıydı. Onun zevki onunkindi ve tam tersi. Aralarındaki bağın sonu yoktu, birlikte başarabileceklerinin sınırı yoktu.

Tem çıplak bir şekilde yatıyordu, pençe hala boynuna sıkıca tutunmuştu. Orgazmlarının ardından gelen haz o kadar güçlüydü ki, Caspen'in sorusunu zar zor duyabildi: *Hoşuna gitti mi?*

Sesi mırıldanır gibiydi.

Evet. Sen beğendin mi?

Cevabı gelmesi biraz zaman aldığında, Tem paniğe kapıldı. Sonunda cevap geldiğinde, *"Tabii ki hoşuma gitti"* dedi.

Gurur onu sardı. Memnundu. Onaylamıştı.

En çok neyi sevdin?

Tem gerçekten cevabı bilmek istiyordu. Caspen çok gizemliydi; sanki her zaman savunmasız olan oymuş gibi görünüyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmek, onu nasıl memnun edeceğini öğrenmek ve onun bu konuda kendisine güvenmesini sağlamak istiyordu.

Sana söyleneni yapış şeklini beğendim.

Bu, onun istediği cevap değildi. Tem, onun kendisinde bir şeyi sevmesini istiyordu, özellikle onun sağladığı bir şeyi.

Onun hayal kırıklığını hissetmiş olmalıydı, çünkü varlığı zihninde kıvrılıp kafatasının tabanına yerleşmişti.

Arayacağın benim onayım değil. Kalbini prens için saklamalısın. Bunu biliyorsun, Tem.

Tem bunu biliyordu. Ama bu, onun onayını aramasını engellemedi. Caspen kendisi ona, onun evcilleştirilmeye uygun biri olmadığını söylemişti. Neden kalbini evcilleştirsin ki?

Sadece benim hakkımda neyi sevdiğini bilmek istiyorum.

Onun eğlendiğini hissedebiliyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

Ses tonunu sertleştirerek, *"Bana gülüyor musun?"* diye sordu.

Onun eğlencesi daha da arttı. *Kesinlikle hayır. Sadece seni bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum.*

Kaşlarını çattı. *Beni nasıl bu hale getirdi?*

Onun cevabı tek kelimelikti: *Israrıcı.*

Tem şaşırdı. Daha önce kimse ona inatçı dememişti. Bunun doğru olduğunu düşündü; o pes eden biri değildi. Çocukken bile, bir şeyin gerçekleşmesini istiyorsa, bunu başarmanın kendisine bağlı olduğunu öğrenmişti.

Sanırım ben öyle doğdum.

O güldü ve sesi kilise çanları gibi çınladı. *O zaman bilmen gerekirse, senin bu yönünü seviyorum.*

Tem gülümsemeden edemedi. Soğuyana kadar bir süre daha orada uzandı. Yavaşça oturdu ve Caspen itiraz etmediğinde yatağının başına sürünerek gitti. Tem pençeyi yatağının yanındaki çekmeceye koymak için uzandığında, bir ses duydu:

Dur.

Elini uzatmış halde durakladı.

Seni tekrar isteyebilirim.

Tem'in içinde bir heyecan dalgası yükseldi. Hevesle pençeyi tekrar içine soktu. Kolayca girdi; hala ıslaktı. Sonra battaniyeyi üzerine çekti ve heyecanına rağmen hemen uykuya daldı.

Caspen o gece onu iki kez daha aldı.

İlk seferinde, Tem aniden içinden geçen bir titreşimle uyandı. Bu, rüyalarını paramparça etti ve derisini anında ateşe verdi. Caspen, Tem çığlık atana kadar yoğunluğu artan titreşimler gönderdi; Tem bacaklarını sıkıca birbirine kenetledi ve parmaklarıyla pençeyi daha da derine bastırdı. Bu hem heyecan verici hem de yorucuydu ve bittiğinde Tem ter içinde kalmış ve nefes nefese kalmıştı.

İkinci sefer farklıydı.

Nabız yumuşak ve tereddütlüydü, o kadar nazikçe yankılanıyordu ki, ilk başta hissetmedi bile. Ama nabız ısrarla onu uyandırdı ve dalga büyüdükçe Tem, sanki içinden dışına doğru çözülüyormuş gibi hissetti — sanki Caspen onu güneş ışığıyla dolu bir tarlada açıyormuş gibi. Orgazmı uzun ve kalıcıydı, vücudunun kenarlarında nazikçe uğuldadıktan sonra yok olup gitti. Sonunda bittiğinde, onun derin sesinin fısıldadığını duydu: *"Uyu, Tem."*

Tem uyudu.

Annesinin kapıyı ısrarla çalmasıyla uyandı. "Uyan canım. Seni görmek isteyen biri var."

Tem, gözlerini ovuşturarak inledi. Görmek istediği tek bir kişi vardı ve onun mutfakta olmadığına emindi. Yatak odasından sendeleyerek çıktığında, Gabriel'in neşeli gülümsemesi odayı aydınlattı.

"Günaydın, güneş ışığı."

Tem, kurutma rafının önünde dikkat çekici bir şekilde duran annesine baktı.

"Selam." Tem masada onun yanına oturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu teslim ediyorum." Bir mektubu gösterdi.

Tem kraliyet mektup kağıdını tanıdı. "Bu neden sende?" Gabriel omuz silkti. "Peter teslim edecekti. Ben de ona eşlik ettim." Tem gülümsedi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi ki eşlik etmişsin."

Herkes mektubu açmasını izledi. Üç satırlık ince siyah yazılar vardı ve Tem bunları yüksek sesle okudu:

Temperance Verus,

Prens, bu akşam resmi bir grup yemeği için kalede bulunmanızı rica ediyor.

Lütfen saat 20:00'de hazır olun.

"Bu ne?" Gabriel mektubun arkasını işaret etti.

Tem mektubu ters çevirdi. Orada, dağınık kırmızı mürekkeple yazılmış iki kelime daha vardı:

Bana işkence et.

Leo'nun sesi hemen aklından geçti: *Görünüşe göre işkenceye meraklıyım. Görünüşe göre Tem de öyle.*

Gabriel mektubu parmaklarından aldı. "Bana işkence mi yapacaksın?" diye sordu. Tem iç geçirdi. "Leo," dedi basitçe.

Diğer kızların mektuplarına da kişisel bir ekleme yapıp yapılmadığını merak etti. Nedense, bundan şüphe duyuyordu.

Son yirmi dört saat o kadar bulanıktı ki, Tem, prensle randevusunun sonunda fuayede duyduklarını düşünme fırsatı bulamamıştı

ama şimdi her şey aklına geldi. Leo'nun Maximus ile nasıl tartıştığını, babasının geçmişteki aynı hataları yaptığı için onu nasıl azarladığını hatırladı. Bahsettiği hata Evelyn miydi? Tem onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama Evelyn'in Leo için önemli biri olduğunu biliyordu. Evelyn, baba ile oğul arasındaki ayrılığın sebebi olabilir miydi?

Tem, konuşmalarından başka bir şeyi daha hatırladı; bu, kanını öfkeyle donduran bir şeydi:

Bunu sadece beni kızdıracağını bildiğin için yapıyorsun.

Belki de eğlenenin bir parçası budur.

Leo, babasını kızdırmak için Tem'in peşindeyse, ona bir insan olarak saygı duymuyordu. Bu, Tem için kabul edilemez bir durumdu. O bir strateji değildi; prensin planlarını gerçekleştirmek için kullanılmaya izin vermeyecekti. Bunun ona rekabette avantaj sağlaması önemli değildi. Bu, onu Leo'nun oyununda bir araç haline getiriyordu. Tem ise bundan çok daha fazlasıydı. O, çok değerli biriydi ve başka bir şey olarak görülmeyi reddediyordu.

"Ee?" Gabriel soruyordu.

Tem gözlerini kırptı. "Ee ne?"

"Onu nasıl işkence edeceksin?" "Bir şeyler bulurum herhalde."

"Tem," annesi azarladı. "Onu etkilemeye çalışmalısın." "Onu işkence ederek etkilerim anne. Sen anlamazsın." Annesi başını salladı.

Gabriel ise daha da geniş bir gülümsemeyle, "Eğer acı çekmekten hoşlanıyorsa, şunu düşünebilirsin..."

"Dışarı!" diye bağırdı annesi.

Gabriel son bir kez hüzünlü bir gülümsemeyle odadan çıktı.

Tem, davet hakkında düşünerek otomatik pilotta ev işlerini yaptı. Bu gece grup yemeği olacağına şaşırمامıştı. Dokuz kız kalmıştı, bu da eleme sürecinin ikinci aşamasına geçtikleri anlamına geliyordu. Bu noktadan itibaren etkinlikler daha samimi hale gelecekti, böylece her kız prensle mümkün olduğunca fazla zaman geçirebilecekti. Tem, Leo ile daha fazla zaman geçireceği için ne hissedeceğini bilmiyordu.

etkinliğe katılmak, bu gece mağaralara gidemeyeceği anlamına geliyordu. Bu düşünce onu hayal kırıklığına uğrattı; Caspen'i görmekten başka bir şey istemiyordu.

Yarın görüşeceğiz.

Tem, artık zihinlerinin birbirine bağlı olduğunu hatırlayınca neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Aralarındaki bariyeri yıkmak için o kadar uzun süre uğraşmıştı ki, bariyerin yıkılmasına alışık değildi.

Ne zamandır oradasın? Çok uzun değil.

Tem kaşlarını çattı. Onun izni olmadan düşüncelerini dinlemesinden hoşlanmamıştı.

Kötü bir niyetim yoktu, Tem. Seni... görmezden gelmek zor.

Nedense bunun bir iltifat olduğunu biliyordu. O cevap veremedi, adam tekrar konuştu.

Bundan sonra, sadece sen çağırdığında geleceğim.

Varlığı kayboldu.

Tem onu geri çağırmak istedi ama yapmadı. Bu gece Leo'yu görmek yeterince zordu. Caspen her kelimesini dinliyorsa, bu daha da zor olacaktı.

Paket saat yedide geldi.

Leo'nun geçen sefer gönderdiğinden daha büyüktü ve Tem onu açtığında nedenini anladı. Üç elbise yatağının üzerine düştü. Biri gümüştü ve Tem onu hemen reddetti. Kolyesinin altın rengiyle uyumsuz bir şey istemiyordu. Bir sonraki elbise koyu mordu ve o kadar dekolteydi ki Tem gerçekten kızardı. Tipik Leo. Sonuncusu, nedense, mütevazıydı. Siyah ve vücudu saran, yüksek yakalı ve uzun kollu bir elbiseydi. Tem, üçünü birden görebilmek için elbiseleri yatağın üzerine dizdi.

Tem, Leo'nun seçimini kendisine bıraktığını, kendi seçimlerini yapmayı sevdiğini söylediğinde onu dinlediğini fark etti. Acaba kendini gösterdiği gibi bir domuz değil miydi? Mor elbisenin yakasına bir bakış bu olasılığı çürütmüştü. Yine de Tem, Leo'nun bu jestini anlamıştı.

Elbiseleri düşündü. Sonra Leo'nun isteğini düşündü.

Beni işkence et.

Leo'ya istediği her Şeyi göstermek bir Şeydi. Ona hiçbir Şey göstermemek ise tamamen başka bir Şeydi. Ayrıca, prensi kim reddedebilirdi ki?
Tem gülümsedi ve siyah elbiseye uzandı.

On Birinci Bölüm

Vera kaleye gelen son kızdı.

Tem, burnunu havaya kaldırarak fuayeye girip, uşaktan bir kadeh şarap kaparak yarısını bir dikişte içmesini izledi. Ağzı, kiraz kırmızısı rujla parlak bir daire gibiydi ve çiçek kokulu parfüm kokuyordu. Bu kombinasyon, duylara bir saldırı gibiydi.

"Daha iyi misin?" Tem, elinden geldiğince kibarca sordu. Vera ona şüpheyile baktı.

"Neden ilgileniyorsun?"

"Baban hasta olduğunu söyledi. Sadece sohbet ediyorum." Vera iç geçirdi. "Bilmek *istiyorsan*, Jonathan benden ayrıldı."

Tem neredeyse gülecekti. Jonathan'ın ilişkilerini bitirmesine üzülürken, aynı zamanda prensin elini istemek için rekabet etmek tam Vera'ya göre bir davranıştı. Vera için hiçbir şey yeterli değildi; her zaman her şeye sahip olmak zorundaydı.

"Şey... Ben... Bunu duyduğuma üzüldüm." "Üzülmelisin."

"Anlamadım?"

"Üzülmelisin. Eğer Yılan Kral ile birlikte olsaydım, onu nasıl elde tutacağımı bilirdim."

"*Ciddi* misin?"

Vera buklelerini omzunun üzerinden attı. Uşak, diğer kızlarla birlikte onları loş ışıklı yemek odasına götürürken, şarabın diğer yarısı da ağzına kayboldu. Odanın ortasında büyük, yuvarlak bir masa vardı ve etrafı kadife koltuklarla çevriliydi. Parlak altın isimlikler her tabağı süslüyordu.

"*Çok* nankörsün Tem," diye tısladı Vera, uşak daha fazla şarap dağıtırken. "Herkesin içinde en iyi öğretmene sahipsin. Herkes bunun

biliyorsun."

Tem buna cevap veremedi. Vera, Yılan Kral'ın ona neredeyse hiçbir şey öğretmediğini ve Leo'nun babasını kızdırmak istediği için randevuyu aldığını bilmiyordu.

"Prens senden hoşlanıyor belli ki," diye devam etti Vera. "Rahibe gibi giyinmişsin ama yine de sana bakmaktan kendini alamıyor."

Tem, yemek salonunun karşısına bakarak Leo'nun çoktan orada olduğunu gördü, uzak duvara yaslanmış duruyordu. Gözleri, elbisenin yüksek yırtmaçından görünen bacağına takılmıştı. Görünürde tek cilt orasıydı, ama o bir şekilde onu bulmayı başarmıştı.

Tem başını salladı. "Bu elbiseyi sevmediği için bakıyor." "Her neyse."

Vera gözlerini devirdi. "Bu gece elbiseler önemli değil zaten." "Ne demek istiyorsun?"

Vera'nın yüzünde, özellikle skandal bir dedikodu yapmak üzereyken gördüğü ifade belirdi. Eğildi, kırmızı dudakları sevinçle kıvrıldı. "Frisky Sixty bu gece."

Tem'in midesi düğümlendi. "Nereden biliyorsun?" "Yılanım söyledi. Seninki söylemedi mi?"

Tem şoktan cevap veremedi.

Frisky Sixty, eleme sürecinin kötü şöhretli bir parçasıydı. Her kız, prensle kapalı kapılar ardında, başka hiç kimse yokken altmış saniye geçirecekti. Köylüler buna "Frisky Sixty" adını vermişlerdi, çünkü altmış saniye, kıyafetlerini çıkarmaktan başka bir şey yapmak için gerçekten yeterli bir süre değildi. Ve kızlardan beklenen de tam olarak buydu. Sonuçta prens bir eş seçiyordu. Frisky Sixty, ona her kızın neler sunabileceğini görme fırsatı veriyordu. Bu, eski moda, saldırgan ve iğrenç bir gelenektir. Ama aynı zamanda amaca ulaşmanın en basit yoluydu. Leo'nun bilinçli bir seçim yapmasını garanti etmenin, ona seçeneklerini önceden göstermekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Tem, yanını delen keskin öfke duygusunu bastırmaya çalıştı. Caspen'in bu gece böyle bir şey olacağını ona haber vermediğine inanamıyordu. Ama neden haber versin ki? Yarışmanın diğer kısımları için de onu hazırlamamıştı. Ona şüpheyi yer bırakmak istiyordu, bunu bilmediğine inanmak istiyordu. Ama Vera'nın basilisk'i biliyordu ve ona söylemişti. Elbette Yılan Kral da

bilgi sahibi olurdu. Tem sadece hazırlıksız değildi; Caspen'in onu sabote ettiğini hissetmeye başlamıştı.

Kulağına hafif bir *tıkır tıkır tıkır* sesi geldi. Uşak, bir şarap kadehine bıçakla vuruyordu. O, "Lütfen oturun. Akşam yemeği hazır." dediğinde oda sessizleşti.

Herkes itaat etti, masanın etrafında dolaşarak isim etiketlerini aradı. Tem kendi etiketini bulmuşken, Leo'nun çevik parmakları onu elinden aldı.

"Ne yapıyorsun..." diye başladı Tem, ama Leo çoktan masanın diğer tarafına geçip Tem'in isim etiketini kendi yanındaki etiketle değiştirmişti. Bir dakika önce Tem'in etiketinin olduğu yere diğer isim etiketini yerleştirmek için geri döndü. O etiket Vera'ya aitti.

"İnan bana, bunu yapmak istemezsin," dedi Tem.

"Bana güven" — tanıdık yaramaz gülümseme dudaklarını kıvrımlaştırdı —
"İstiyorum."

Tem, yarın fırında yaşayacağı konuşmayı hayal edebiliyordu. Ama prence karşı gelemezdi.

Tem iç çekerek Leo'yu masanın diğer tarafına kadar takip etti. Leo onun için sandalyesini çekti ve Tem isteksizce oturdu, olacaklara kendini hazırladı. Ona öfkeyle bakan Vera'ya bir bakış attı.

Tem, Leo'ya döndü. "Hayatımı çok daha zor hale getirdin."

Leo kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Vera çok kızacak."

Leo geniş bir gülümsemeyle, "Vera bunu atlatacaktır," dedi. "Sana garanti ederim, atlatmayacak."

Omuz silkti. "Senin yanımda olmanı istiyorum. Bu bir suç mu?"

Tem cevap veremedi, uşak ilk yemeği servis etti ve akşam yemeği başladı.

Şarap akıyordu; Tem, kadehinin kaç kez doldurulduğunu saymayı bıraktı. İkinci yemek olan yumuşak kızarmış tavuğa gelindiğinde Tem sarhoş olmaya başlamıştı. Tek sarhoş olan o değildi. Leo viskiyi su gibi içiyordu ve her kadehi içtikçe hareketleri giderek daha öngörülemez hale geliyordu, sanki biri eklemlerini gevşetmiş gibi.

eklemlerini gevşetmiş gibi. Tem, onun neden sıvı cesarete ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordu. Prens, bu masada bu gece savunmasız olmak zorunda olmayan tek kişiydi. Tek yapması gereken izlemektir.

Kızlar sırayla Leo ile flört ediyor, ona yalakalık yapıp birbirlerine sert bakışlar atıyorlardı. İzlemesi içler acısıydı ve Tem kendini hayal kurarken buldu. Dün geceki orgazmını zihninde tekrar canlandırmak üzereyken duydu:

Yardım.

Yine aynı ses, daha önce duyduğu ses.

Aklına aniden bir fikir geldi. Caspen ile konuşabiliyorsa, belki o sesle de konuşabilirdi. Zihnini uzattı, başka bir koridor açtı ve düşüncelerini oraya gönderdi:

Neredesin?

Ses zar zor duyuluyordu. *Buradayım.*

Tem bir başarı hissi duydu. Artık bir yerlere varıyordu.

Daha fazla anlat. Şatoda mısın?

Cevap yok.

Tem tekrar denedi. *Seni nasıl bulabilirim?*

Hala cevap yoktu. Kızarmış tavuk kaldırıldı ve yerine beyaz bir katlı pasta getirildi. Uşak şarabını yeniden doldurdu. Masadaki sohbetler ve alkolün etkisiyle konsantre olmak zordu. Tem gözlerini kapattı ve kendini odaklanmaya zorladı.

Sana yardım etmek istiyorum. Ne yapabilirim?

Bu sefer cevap çabuk geldi: *Krala güvenme.*

Tem'in gözleri Leo'ya kaydı. Sağındaki kıza kulak veriyordu. Kız, enerjik bir şekilde sohbet etmekle, açıkça baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü bir şekilde dudağını ısırarak arasında gidip geliyordu.

Neden ona güvenmemeliyim?

Ama koridor kapanmıştı; ses kesilmişti.

O anda Leo'nun ona dokunduğunu fark etti.

Bakışları hiç kaymamıştı, hâlâ sağındaki kıza bakıyordu. Ama parmakları Tem'in elbisesinin yırtmaçından aşağıya doğru kaymaya başlamış, çıplak bacak derisini okşamaya başlamıştı.

Elini itti.

Sanki hiçbir şey yapmamış gibi; Leo gözünü bile kırpmadı. Ama bir an sonra, eli tekrar bacağına döndü, uzun parmakları şaşırtıcı bir otoriteyle dizini kavradı.

Ona döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın, Tem?"

Gri gözleri çok yakındaydı. Tem, ilk kez gözlerinin yeşil benekli olduğunu fark etti.

"Ne tür bir iyilik
olduğuna bağlı." "Öp
beni."

"Sarhoşsun."

"Sen de muhteşemsin. Öp beni."

"Herkesin önünde mi?"

O eğildi. "Tabii banyo ve şampanya konusundaki fikrini değiştirmediyse."

"Değişmedim."

"O zaman öp beni. Hemen şimdi."

Bu artık bir istek değildi. Bir emirdi ve Tem, itaat etmezse ne olacağını hiç bilmiyordu. Gözleri, onların etkileşimini şahin gibi izleyen Vera'ya kaydı. Leo'ya tekrar baktığında, Leo ona sinsi bir gülümseme attı.

"Başka birini öpmemi tercih etmiyorsan tabii," dedi sessizce.

Tem'i kıskançlık duygusu sardı. Nedenini açıklayamıyordu, ama Leo'nun başka birini öpmesini istemiyordu. Özellikle de Vera'yı.

Ama aynı zamanda pes de edemezdi. Leo, ona bir borcu varmış gibi davranırken pes edemezdi.

Tem, Leo'nun elini tekrar itti. "Bu akşamın geç saatlere kadar sürmemesini tercih ederim. Yarın sabah erkenden çiftliğe gitmem gerekiyor."

Leo'nun gözleri kısıldı. "Anlıyorum. Tabii ki seni alıkoymak istemem."

Parmaklarını şıklattı ve uşak omzunun üzerinden eğilerek ortaya çıktı. "Vakit geldi mi, Majesteleri?"

"Evet."

"Peki. İlk önce kimi görmek istersiniz?"

Tem ile göz teması kurmaya devam eden Leo, Vera'yı işaret etti.

Uşak başını salladı. Küçük bir zili çaldı ve masa sessizliğe büründü.

"Majesteleri akşamın etkinliklerine başlamak istiyor." Uşak elini Vera'ya uzattı. "Lütfen beni takip eder misiniz, hanımefendi?"

Vera'nın yüzünde saf bir zafer ifadesi belirdi. Tem'e sert bir bakış attıktan sonra uşakın elini tuttu ve onun kendisini yemek odasının uzak ucundaki bir kapıya götürmesine izin verdi.

Uşak Leo'ya döndü. "Majesteleri?"

Leo, elinde viskiyle ayakta duruyordu. Arkasına bakmadan Vera'yı odaya kadar takip etti. Uşak arkalarından kapıyı kapattı.

Diğer kızlar hemen kıkırdamaya ve fısıldamaya başladılar. Tem, Vera'nın Leo ile nihayet yalnız kaldığı için ne kadar alaycı bir zafer hissettiğini hayal edebiliyordu. Muhtemelen kıyafetlerini yeterince hızlı çıkaramıyordu.

Leo onun hakkında ne düşünecekti? Gördüklerini beğenecek miydi? Bu düşünce Tem'in midesini bulandırdı.

Altmış saniye, Tem'in hayal ettiğinden çok daha yavaş geçti. Vera ortaya çıktığında, sanki bir saat geçmiş gibi hissetti. O kapıyı açıp elbisesinin yakasını abartılı bir şekilde düzeltirken, masada sessizlik oldu. Ruju bulaşmıştı. Yemek odasından çıkmadan önce Tem'e alaycı bir gülümseme attı.

Uşak masaya yaklaştı ve elini başka bir kıza uzattı, kız kızardıktan sonra elini tuttu.

Ve böyle devam etti.

Kızların sırasını belirleyenin Leo olduğu açıktı. Yine podyumlar gibi olmuştu. Tem, sonuncu olacağından emindi. O, sonradan akla gelen biriydi; prens diğer herkesi gördükten sonra görmeye değer biriydi. Tem, aniden vücudunun her kıvrımını, her çukurunu, Caspen dışında kimsenin görmediği her şeyi aşırı derecede fark etti. Gerçekten, bunu hak etmeyen birine kendini ifşa etmek üzere miydi?

Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçiyordu.

Kızlar odadan çeşitli derecelerde çıplak olarak çıktılar. Beşinci kız hala yarı çıplaktı — elbisesini omuzlarından düşürmüş, temkinli bir şekilde dışarı çıktı ve uşak onu uzaklaştırırken Tem'e pişmanlık dolu bir gülümseme attı.

Altıncı kız içeri girdi.

Tem soyunmayı reddederse ne olurdu? Sessizce orada durup zamanın dolmasını beklerse ne olurdu? Leo onu o anda eler miydi?

Peki soyunursa ne olurdu? Birdenbire bir aydınlanma dalgası onu sardı.

Tem, vücudu hakkında endişelenerek çok fazla zaman kaybettiğini ve o odada çıplak kalırsa ne olacağına dair gerçekçi sonuçları yeterince düşünmediğini fark etti. Prensle yalnız kalırsa, onun önünde kıyafetlerini çıkarırsa, Leo onun her yerini görecekti. Her yerini.

Pençe hala içindeydi, pürüzsüz ucu klitorisine bastırıyordu. Onu çıkarmak için hiçbir yolu yoktu — uşak bir buçuk metre ötede duruyordu. Çıkarabilse bile, nereye koyacaktı? Masaya mı? Bu düşünce imkansızdı.

Altıncı kız çıktı. Yedinci kız içeri girdi.

Tem'in sırası gelene kadar sadece iki dakikası kalmıştı. Gözlerini kapattı ve zihninde konuştu.

Casper.

Nefesini tutarken, onun cevap vermeyeceğinden bir anlık korkuyla, donuk bir panik dalgası onu ele geçirmek üzereydi. Sonra: *Tem.*

Midesinin bulandığını hissetti.

O bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü sordu: *Ne oldu, Tem?*

Bunu başka türlü söylemenin yolu yoktu. *Prensle altmış saniye geçireceğim. Yalnız başıma.*

Belki hayal ediyordu, ama Caspen'in bağlantıdan duyduğu hoşnutsuzluğu hissettiğine yemin edebilirdi. Konuştuğunda sesi kontrollüydü.

Evet. Ve?

Demek Frisky Sixty'nin bu gece olduğunu biliyordu. Ve ona söylememeyi tercih etmişti. Bunun için daha sonra ona bağırarak için zihninde bir not aldı. Şu an için, sınırlı zamanını iyi değerlendirmeliydi.

Ve kızların soyunması gelenekseldir.

Ardından gelen keskin sessizlikte Tem, bir öfke dalgası hissetti. Caspen bunu yüzyıllardır yapıyordu — tüm eğitim sürecine aşinaydı

ve o altmış saniye boyunca geleneksel olarak neler olduğunu çok iyi biliyordu. Neden ona bunu açıklamaya zorluyordu?

Giysilerini çıkaracak mısın?

Tem şok olmuştu. Geçmişlerini düşünürsek, bu soru neredeyse acımasızdı. Gözlerini kısarak sordu.

Henüz karar vermedim. Sen ne düşünüyorsun?

Sesindeki öfkeye şüphe yoktu. *Benim ne düşündüğümün önemi yok. Senin görevin prensi etkilemek.*

Bana görevden bahsetmeye cüret etme.

Anlamadım?

Kapı açıldı. Yedinci kız çıktı. Sekizinci kız içeri girdi.

Tanıştığımız ilk günden beri görevini ihmal ettin. Bu geceki olaydan benim dışımda herkes haberdardı. Benim dışımda herkes seks yaptı. Bana kötülük yapıyorsun ve bunu biliyorsun.

Caspen öfkелendi. *Yöntemlerimi mi sorguluyorsun? Bunun açık olduğunu sanıyordum.*

Öfkesi daha da arttı. *Açık olan şey, senin sabırsız, itaatsiz ve çocukça olduğun.*

Tem, onun sözlerinden incinmeye vakit bulamadı. *Benim durumumda herkes sabırsız olurdu.*

Bu konuşmanın bir nedeni var mı? Yoksa sadece tartışmak için mi çağırdın beni?

Tem'in midesi düğümlendi. Onu bunu söylemeye zorlayacaktı. *Eğer soyunursam, prens bana verdiğin şeyi görececek.*

Bir duraklama.

Eğer isterseniz, onu çıkarabilirim.

Tem kaşlarını çatı. Onun ses tonunu anlayamıyordu. *Çıkarırsan, bana başka bir tane verir misin?*

Bu seferki duraklama daha uzundu.

Tem saniyelerin geçmesini fiziksel olarak hissedebiliyordu.

İstediğin her şeyi sana verirdim, Tem.

Bu kaçamak bir cevaptı. Caspen'den bu tür cevaplar almaya başlamıştı.

Bunu iyice düşünmek için zaman yoktu. Leo ile yüz yüze gelmesine bir dakikadan az bir süre kalmıştı. Soyunup soyunmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Caspen'in onu buna hazırlamadığıydı. O, kasıtlı olarak ondan önemli bilgileri saklamıştı. Ve şimdi o, tek başına, onun eylemlerinin sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Çıkar onu.

Caspen'in cevabı buz gibiydi. *Nasıl istersen.*

Tem, aralarındaki bariyeri tekrar kapatırken yüzünü buruşturdu. Bir an sonra, pençeden patlayan bir nabız geçti. Güçlenmek yerine, bu nabız parlak bir şekilde alevlendi ve sonra azaldı ve bittiğinde, Tem sanki orada hiçbir şey olmamış gibi acı verici bir boşluk hissetti.

Sekizinci kız dışarı çıktı.

Tem'in yanından geçerken "İyi şanslar," dedi. "O bugün huysuz."

Tem bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vakti olmadı. Uşak çoktan onu içeri çağırıyordu. Tem yavaşça ayağa kalktı, titrek kalbinin her atışını fark ederek. Uşak kapıyı açtı ve duvarlarında kitaplar bulunan, koyu renk halılarla kaplı bir oda ortaya çıktı. Bir kütüphane.

Tem içeri girdi. Uşak kapıyı kapattı.

Leo'yu gördüğünden bu yana on dakikadan az zaman geçmişti, ama o süre içinde birkaç viski daha içtiği belliydi. Koltuğa yaslanmış, saçları dağınık, gömleği düğmesizdi. Pantolonu açıktı; Tem, iç çamaşırının beyaz keten kumaşını görebiliyordu. Kırmızı ruj lekesi, ağzının köşesini korkunç bir şekilde sokmuş, boynuna kadar lekeler halinde uzanıyordu. Vera'nın eseri.

Tem, istemese de onu görünce bir sıcaklık hissetti. Leo'nun şu anda açıkta olan kısımlarını hiç görmemişti: keskin köşeli köprücük kemiği, kalçasının hemen altındaki kas çukuru. Penisi sertleşmiş, pantolonunun kumaşına baskı yapıyordu. Tem, bir an önce onu çıkarmış mıydı diye merak etti.

Leo onu görünce dik oturdu. "Tem,"

dedi boğuk bir sesle.

O, tam bir sessizlik içinde duruyordu.

Masada, özenle işlenmiş metal bir kum saati duruyordu. Cam gövdesi altın pullarla doluydu ve hepsi dibe çökmüştü. Hiç şüphesiz

altmış saniye sürecek şekilde mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı. Leo'nun uzun parmakları kum saatini kavradı ama henüz çevirmedi. Tem cesaretini kaybetmeden önce konuştu.

"Eğer kıyafetlerimi çıkarmamı bekliyorsan..."

"Öyle bir şey beklemiyorum," diye sözünü kesti.

Tem alaycı bir şekilde güldü.

Leo'nun ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bana inanmıyormusun?" "Neden inaneyim ki?"

Leo'nun gözleri vücudunu süzdü. Boynundan ayak parmaklarına kadar örtülü olsa bile, sanki içini görüyor gibi hissetti. "Beklediğim ve istediğim iki farklı şey, Tem."

"Peki tam olarak ne bekliyorsun?"

"Zorlu olmanı bekliyorum. Her zamanki gibi."

Tem kollarını kavuşturdu. "Peki ne istiyorsun?"

Leo viskisini uzun bir yudumla içti. "Bana vermek istediğin her şeyi."

Ama Tem gerçeği biliyordu. Erkeklerin doğasını ve onların neyi arzuladıklarını biliyordu. Leo'nun sahip olamayacağı şeyi istediğini biliyordu. Bunu elde etmesi ne kadar sürerdi?

"Peki *Vera* sana ne verdi?"

Elinin tersiyle ağzını sildi, ruj izini daha da yaydı. "Değerli bir şey değil."

"Oh, lütfen."

"Seninle geçirdiğim 60 saniye, Vera ile geçirdiğim bir saate bedel," dedi sessizce. Tem, hissetmediği bir kayıtsızlıkla omuz silkti.

Leo dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve dengede kalmak için masaya tutundu.

Tem onu daha önce hiç bu kadar sarhoş görmemişti ve bu manzaradan nefret ediyordu.

Kum saatine doğru başını salladı. "Onu ters çevirecek misin?"

Leo, oyulmuş metale tek parmağıyla hafifçe vurdu. "Eğer ters çevirirsem, o elbiseyi çıkaracak mısın?"

Belki Vera'ya olan öfkesi yüzündendi. Belki Caspen'in ona danışmadan bağlantılarını kesmiş olması yüzündendi. Ya da belki şu anda hayatındaki en küçük şeyi bile kontrol edemediğinin farkına varması yüzündendi. Her halükarda, Tem artık yeterince katlanmıştı.

"İstediğin her şeye sahip olamazsın," diye tersledi.

Leo, sonunda ondan bir tepki kopardığını görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belki de alamam," dedi sessizce. "Ama istediğim her şeyi hayal edebilirim." Ona doğru adım atarken gözleri yavaşça vücudunu taradı. "Ne zaman istersem."

Leo'nun yüzündeki ifadeden, Tem onun ne hayal ettiğini tam olarak anladı. Yüzünün kızardığını hissetti ve kendini zorlayarak bunu bastırmaya çalıştı. Neden sahip olamayacağı bir şeyi hayal etmesin ki?

"Ne istersen hayal et," dedi. "Bu elbiseyi çıkarmayacağım."

Ağzının köşesi seğirdi. "Henüz," diye fısıldadı.

O kadar yakındaydı ki, Tem onun kirpiklerini sayabilirdi. Çenesinin altında küçük bir yara izi vardı. Yaz aylarında dışarıda içilen purolar gibi zengin ve misk kokulu kolonyasının kokusunu alabiliyordu.

Onun onu öpmeye çalışmasını bekliyordu, ama yapmadı. Bunun yerine, çok yakınında durup onu izlemeye devam etti.

"Biliyorsun," dedi, sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Sen de istediğini hayal edebilirsin."

Ona yumruk atmalıydı. Ama Tem düzgün düşünmekte zorlanıyordu, ona neden direndiğini hatırlamakta zorlanıyordu. "Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi.

Leo, bunun tam olarak doğru olmadığını biliyormuş gibi gülümsedi.

"Çok, *çok* zor." "Sen bunu seviyorsun."

Leo onun gözlerinin içine baktı. "Seviyorum. Ama bu, sonsuza kadar buna tahammül edeceğim anlamına gelmez."

"Anlamadım?"

"Bu gece iki kızı elemeliyim, Tem. Neden seni elemeyim ki?"

"Çünkü beni bir daha asla göremezsın."

Omuz silkti. "Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir. Sen etrafta olduğunda penisimin sürekli sertleşmesinden biraz yoruldum."

Tem'in ağzı açık kaldı.

Leo hafifçe güldü. "Bunun seni şaşırttığını söyleme."

Tem ne diyeceğini bilemedi.

Leo bir elini başının arkasındaki kapıya koydu. Eğilip, bir sonraki sözlerini kulağına fısıldadı. "Asıl soru, ben etrafta olduğumda ıslak olup olmadığın."

Tem'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Leo'nun dudakları cildine dokunuyordu, bu hissi görmezden gelmek imkansızdı. Dişleri kulak memesini ısırды. "Islandın mı, Tem?" diye fısıldadı.

Tem ıslaktı.

Elinde değildi. Leo'nun ondan hak ettiği son şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama ağzı boynuna yakındı. Ve güzel kokuyordu. Gömleğinin altındaki vücudunun görünüşü, ona kesinlikle istememesi gereken şeyler istemesine neden oluyordu. Bu yüzden, "Sen söyle," dedi.

Onun sözleri üzerine Leo'nun tüm tavırları değişti. Daha önce açıkça mesafeli davranırken, şimdi gözleri kararlı bir odaklanma ile kısıldı. Leo, bir an bile tereddüt etmeden elini elbisesinin yarıklarından içeri kaydırды. İç çamaşırı giymemişti, dar kumaş buna izin vermiyordu. Leo bunu fark edince çenesini sıktı.

"Siktir, Tem."

Tem'in ciğerleri, Leo'nun eli bacaklarının arasına dalıp onun için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için daldığında daralmış gibi görünüyordu. Leo bir, sonra iki, sonra üç parmağını içine soktuğunda Tem nefesini tuttu. Dördüncü parmağını sokmak istediğinde Tem, Leo'nun elini itti.

Leo sırtıttı. "Hepsi bu mu?"

"Sadece altmış saniyemiz var."

Sırtışı daha da derinleşti. "Kum saatini hiç çevirmedim." Haklıydı.

"Ayrıca," diye devam etti, "yetkili benim. Seni daha uzun süre tutmak istersem, tutarım."

"Daha fazla hak iddia edebilir misin?"

"Evet, olabilir. İster istemez, senin amına hakkım olduğunu iddia edebilirim."

Tem meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Benim hiçbir parçama hakkın yok." Onun cevabı Leo'yu eğlendirmiş gibiydi. "Her zaman böyle alay edersin, Tem." Tem dişlerini sıktı. "Madem bu kadar alaycıyım, neden beni yanında tutuyorsun?" Tem'in sürprizine, Leo güldü.

"Eğer alaycı olmanın beni soğutacağını düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

O her zaman sahip olamadığı şeyi ister.

Tem, bakışlarını sakın bir şekilde karşılayan Leo'ya baktı. Hiçbir şeyin onu rahatsız etmemesi sinir bozucuydu, özellikle de akşamın başından beri kaç viski içtiğini düşünürsek. Tem, ne söylerse söylesin, onun gözünü bile kırpmayacağını hissetti. Bu teoriyi test etmeye karar verdi.

"Ya seni asla sikmeme izin vermezsem?"

Kafasını eğerek onu düşündü. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir soru. Aslında basit bir soru."

Leo tekrar güldü. "*Aslında*, hiç de basit değil. Bu sürecin amacı, benim sikmek istediğim bir eş bulmak. Eğer benimle sikişmek istemiyorsan, seni burada tutmanın bir anlamı yok."

"Öyle mi?" dedi Tem. O anda sadece güç hissetti. "Hayır." Leo tembelce kum saatine baktı. "Öyle değil."

Şimdi Tem yaklaşan kişiydi. Vera'nın Jonathan'a yaptığı gibi, herhangi bir kadının bir erkeğe yapabileceği gibi, vücudunu onun vücuduna yaslayarak yanına yanaştı. Leo kayıtsız kalmak için elinden geleni yapsa da, kalçaları onun penisine değdiğinde nefesinin kesildiğini hissetti. O bunu çok *kolaylaştırdı*.

"Seninle sevişmeme gerek yok," dedi yumuşak bir sesle, dudakları Leo'nun boğazını okşarken. "Giysilerimi çıkarmama bile gerek yok. Beni o kadar çok istiyorsun ki, beni çıplak görebilmek için benimle evlenirdin. Yanılıyor muyum?"

Tem cesaretinin nereden geldiğini bilmiyordu. Her şeyi riske atıyordu: yarışmadaki yerini, annesinin itibarını, *kendi* itibarını. Leo'nun öngörülebilirliğine güveniyordu, kız kardeşinin tuvalette onun hakkında dikkatsizce söylediği şeylerin sadece tamamen doğru olduğunu değil, aynı zamanda onun gelecekteki davranışlarının kesin bir göstergesi olduğunu varsayıyordu. Bu, şimdiye kadar yaptığı en büyük kumardı ve yanılırsa, her şeyini kaybedecekti.

Leo'nun boynundaki bir damar seğiriyordu. Tem onu yalamak istedi.

Bunun yerine bekledi. Leo sonunda konuştuğunda, sesi çiğ bir inilti gibiydi.

"Sen asla yanılmazsın, Tem." Gözleri kısılmıştı ve içindeki açgözlülük apaçık ortadaydı. "Senin bu yönünü nefret ediyorum."

Kalbi bir kez daha atamadan dudakları dudaklarına değdi.

Leo'nun elleri belini kavradı, vücudu onunla birleşmek için eğilirken onu yerden neredeyse kaldırdı. İçtiği viskinin her damlasını tadabilirdi, bal gibi tatlı bir şeyin tadını da.

Yavaşlamaya gerek duymadılar.

Dili onun ağzındaydı; göğüsleri onun göğüslerine bastırılmıştı. Tem, Leo'nun enerjisine ayak uydurarak, ona tam olarak onun kendisine verdiği şeyi verdi, sonuçlarını düşünmeden istediği kadar sertçe onu öptü. Burada, tamamen yalnız, kimsenin yaptıklarını göremeyeceği bir yerde onunla birlikte olmak özgürleştiriciydi. Tem, açık denizin üzerinde uçuyormuş gibi, tartışılmaz bir özgürlük hissetti. Leo'nun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti.

Dilini onun altın dişlerinin üzerinde gezdirdiğinde, onun gülümsediğini hissetti. "Onları seviyor musun?" diye fısıldadı dudaklarına.

"Hayır," diye mırıldandı.

"Yalancı."

Leo alt dudağını ısırды, onu kendine doğru çekti — ona acı verecek kadar değil, sadece ona karşılık ısırmak isteyecek kadar. Tem de öyle yaptı.

Tem'in bir sonraki hatırladığı şey, omurgasının kapıya çarpmasıydı. Şimdiye kadar belini saran Leo'nun elleri, elbisesini kalçalarına kadar yukarı çekiyordu. Penisi bacaklarının arasında sertleşmişti, aralarındaki tek engel pantolonunun kumaşıydı. Tem, bir an için o son engeli ortadan kaldırmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Leo'nun tam da bunu istediğini biliyordu. Ama aynı zamanda Leo'nun Vera'yı ve diğer yedi kızı çıplak gördüğünü de biliyordu. Bu gece istediğini yeterince almıştı. Tem ona daha fazlasını vermeye niyetli değildi.

Onu sertçe geriye iterek aralarındaki mesafeyi açtı. "Hâlâ senin için kıyafetlerimi çıkarmayacağım," dedi.

Leo eğildi ve kollarıyla başını bir kafes gibi sardı. "Giysilerin üstünde seni sikmeyeceğim sanıyorsun."

Tem gözlerini devirdi. "Fazla zorlama. Beni öpmenize izin verdiğim için mutlu olmalısınız."

Leo alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Öyleyim." Ellerini yavaşça indirdi ve sırtışı kayboldu. "Çok mutluyum."

Bir duraklama oldu ve Tem de mutlu olup olmadığını merak etti.

Bir dakika boyunca sadece birbirlerine baktılar. Sessizlikte Tem, Leo'yu gerçekten görmeye izin verdi. O da kendisi gibi zor nefes alıyordu. Saçları dağınık ve karışık bir haldeydi, ruj lekeli gömleği ise kesinlikle mahvolmuştu. Mükemmel, parlak bir insan gibi görünüyordu. O anda, istemese de Tem, kalbinin ona doğru eğildiğini hissetti.

"Kum saatini hiç çevirmedi," diye fısıldadı. Leo gülümsedi. "Haklısın."

Masaya doğru yürüdü ve kum saatini ters çevirdi. Tem, parıldayan altın pulların düşmeye başlamasını izledi. Leo ona döndüğünde, onu tekrar öptü. Bu seferki gerçek bir öpücüktü; yavaşça gelişen, Tem'i içten dışa ısıtan bir öpücük. Kollarını ona hiç görülmemiş bir şefkatle sararken, dili onun dilini takip etti. Onu, kendisi için çok değerli, kutsal bir şey gibi tuttu.

Onun kucaklamasının güvenli limanında Tem, o akşamı unuttu. Vera'yı, Caspen'i, kaledeki sesi unuttu. Şu anda sadece Leo ile olan bu öpücük vardı. Sonunda ayrıldıklarında, kum saati çoktan bitmişti.

"Peki," diye fısıldadı Tem, dudakları hâlâ onun dudaklarından bir santim uzaktaydı. "Beni yanında tutacak mısın?"

Leo gülümsedi, altın dişleri loş ışıktaki parlardı. "Sen izin verdiğin sürece."

Onikinci Bölüm

Tem yıkanmadan doğruca yatağa gitti.

Kendine bunun yorgun olduğu için olduğunu söyledi, ama kalbinde bunun Leo'nun kokusunu yıkamak istemediği için olduğunu biliyordu. Kolonyası saçlarında, elbisesinde, ellerinde kalmıştı. Bu, vücudunun ona bastırıldığında nasıl hissettiğini hatırlattı ona — elbisesini yukarı çekip ona dokunduğunu. Tem, onun uzun parmaklarını hayal etti, başka neler yapabileceklerini düşündü. Leo'yu düşünerek uykuya daldı.

Caspen'i düşünerek uyandı.

Pençesiz geçirdiği ilk gündü ve Tem gözlerini açar açmaz onun yokluğunu hissetti. Klitorisine çekinerek dokundu, eskiden onu nasıl okşadığını özledi.

"Tem, canım?" Annesi kapısını çaldı. "Uyanık mısın? Bizi meydanda bekliyorlar."

O anda Tem, o günün hangi gün olduğunu hatırladı.

Her sonbaharda, köy halkı savaşta kazandıkları zaferin yıldönümünü, kraliyet ailesini onurlandıran bir haftalık bir festivalle kutlardı. Bu, saygı ve şükran dolu bir dönemdi ve kasaba meydanında düzenlenen görkemli bir kutlamayla doruğa ulaşırdı. Tem ve annesi, basilisklerin yenilgisini simgelemek için her zaman horoz tüyleri sağlardı. Bu yıl festival daha da önemliydi: özel bir tören düzenleneceği söylentileri dolaşıyordu.

Taç Devri, kraliyet ailesinde uzun süredir devam eden bir gelenektir. Bir prens evlenmek üzere olduğunda, kral ona tacını devrederdi. Bu, resmi bir iktidar devri değildi; o, düğünde gerçekleşirdi. Daha çok, mevcut kralın gelecekteki kralın potansiyelini takdir etmesinin bir yoluydu. Bu jest, bir babanın oğlunun hükümdarlık yeteneğine olan inancını temsil ediyordu. Bu son derece önemli bir olaydı ve Maximus'un Leo'ya onayını vermesinin bir yoluydu.

Tem sırt üstü yattı ve gözlerini kapattı.

Krala güvenme.

Sesin nereden geldiğini hâlâ bilmiyordu. Ama sesin kalenin içinde bir yerden geldiğini biliyordu ve Tem, bir dahaki sefere oraya gittiğinde sesin kaynağını bulacağına yemin etti.

Tem, festival için tüy toplamak üzere annesinin yanına tavuk kümesine gitti. Kasaba meydanına vardıklarında, meydan insanlarla doluydu. Tem hemen Gabriel'i buldu ve onunla birlikte meydanı çevreleyen dükkanların saçaklarına altın bayraklar astı.

Gün, bir dizi önemsiz görevle geçti.

Tem, Leo'yu ve Caspen'i düşünmek arasında gidip geliyordu. Acaba ikisinden biri onu düşünüyor muydu? Caspen'le iletişim kurma girişimleri sonuçsuz kalmıştı; aralarındaki duvar sağlam bir şekilde yerinde duruyordu ve Tem zihnindeki koridordan bir düşünce göndermeye çalıştığında her seferinde dirençle karşılaşılıyordu. Sonunda denemeyi bıraktı.

"Çok sessizsin," dedi Gabriel. Kasap dükkanının dışına bayrak asıyorlardı.

"Düşünüyorum

." "Ne

hakkında?"

Tem iç geçirdi. "Dün geceyi."

Gabriel'e kalede olan her şeyi anlattı, sadece Caspen ile olan konuşmasını ve bedensiz sesi hariç tuttu. Gabriel, kapalı kapının ardında olan her şeyi sınırsız bir neşeyle kıkırdarak, Leo ile geçirdiği altmış saniyeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmasını istedi.

Tem anlatmayı bitirdiğinde Gabriel,

"Ee?" diye sordu. "Ee ne?"

"*Peki* kim daha iyi öpüşüyor? Yılan mı, prens mi? Hadi ama Tem. Bana söyleyebilirsin."

"Buna cevap *vermeyeceğim*."

"Bahse girerim prens," dedi Gabriel, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi. "Kanıtlaması gereken bir şeyi var gibi görünüyor. Kanıtlaması gereken bir şeyi olan erkekler yatakta her zaman daha iyidir. Sanki orada oldukları için minnettarlarmış gibi..."

"Bir kelime daha edersen, Henry'ye Peter'la ne yaptığını anlatırım."

Gabriel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buna cesaret edemezsin."

"Cesaret ederim."

Gabriel, alaycı bir şekilde incinmiş gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Seks seni değiştirdi, Tem. Artık eskiden tanıdığım kadın değilsin."

"Henüz seks yapmadım."

Gabriel parmaklarını küçümseyerek salladı. "Ağızına bir penis aldın, Tem. Bazıları bunu seks olarak kabul eder."

"*Henry. Ve. Peter,*" diye tısladı Tem.

"Tamam, *tamam.*" Gabriel düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek başka bir bayrak astı. "Ama bu tartışma bitmedi."

Tem tekrar itiraz etmeden önce Vera ortaya çıktı. Gabriel'e onaylamayan bir bakış attıktan sonra Tem'e döndü. "Frisky Sixty'yi beğendin mi, Tem? *Ben* beğendim."

Tem iç geçirdi. Zaten kötü bir ruh hali içindeydi ve Vera bunu daha da kötüleştiriyordu.

"Senin için sevindim," dedi sert

bir sesle. "Prens de beğendi."

"Onun için sevindim."

Vera burnunu kırıştırdı, açıkça daha fazla tepki bekliyordu. "Sonuçta ilk beni istedi. Belli ki beni görmek için can atıyordu."

"Ya da bir an önce bitirmek için can atıyordu,"

diye karşılık verdi Tem. Gabriel burnunu çekti.

Vera ona öfkeyle baktı. "Peki sen ne zaman sıranı aldın, Tem? Söylentilere göre en son senmişsin."

Elbette böyle bir söylenti yayılacaktı. Muhtemelen bunu yayan da Vera'ydı.

"Sonuncu olmuş olabilirim," dedi Tem dişlerinin arasından. "Ama aynı zamanda altmış saniyeden fazla kaldım."

Vera'nın yüzü gerildi.

"*Ne?*" diye tersledi.

Tem omuzlarını dikleştirdi. "Prens kum saatine dokunmak bile istemedi. Ona kum saatini çevirmesini hatırlatmak zorunda kaldım."

Vera, kalp şeklindeki yüzünden gözleri dışarı fırlayarak balık gibi ağzını açtı. Bu mükemmel bir cevaptı; Vera, Tem kütüphaneye girmeden önce oradan ayrıldığı için bunu yalanlamanın bir yolu yoktu. Aslında doğru olduğu için daha da iyiydi.

Hayatında ilk kez, Vera ipucunu anladı ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

"Bugün biraz kindar mısın?" dedi Gabriel. Tem ona bir bakış attı.

"Ne?" Gabriel sırttı. "Senin küçük düşürücü olmanı seviyorum." "*Lütfen* sus."

Gabriel, nazikçe susmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Saatler geçti. Geri kalan bayrakları astılar. Sonunda Gabriel, kalede akşam yemeği servisi için ayrıldı.

Tem'in zaten yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Öğleden sonrasını marangozlara tahtın devri için sahneyi kurmalarına yardım ederek geçirdi. Tem ahşap işlerinde pek yetenekli değildi, ama el işlerine yabancı da değildi ve çekiçe çalışmaya dalarak endişesini yatıştırmayı başardı. Eve dönmeye hazır olduğunda, gece çökmüştü. Tem, ağaçların arasında yavaşça kıvrılan orman yolunu takip etti.

Aniden, arkasında bir ses duydu:

"Hey!"

Tem arkasını döndü.

Ses Jonathan'a aitti. Yanında, Tem'in okuldan tanıdığı başka bir çocuk vardı. Christopher.

"Senin adın Temperance, değil mi?" Jonathan, ona doğru yürüyerek sordu.

"Evet," dedi. "Ama bana Tem derler."

"Tamam. Tem."

İki çocuk da ona sırtıyordu, ama bu dostça bir sırtış değildi. Sırtışları yırtıcı ve öngörülemezdi ve Tem aniden kaçma isteği duydu.

"Serpent King'in yanında olduğunu duyduk. Doğru mu?" Tem, Vera'yı ve onun koca ağzını lanetledi.

"Evet," diye yavaşça başladı. "Ama ben..."

"O zaman sana epey bir şeyler öğretmiş olmalı, değil mi?"

Tem rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Ha v a kararıyordu ve çocuklar eve giden yolunu kapatıyordu. Gitmek istiyordu ama onların yanından geçemiyordu.

"Ben... hala öğreniyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Jonathan'ın gülümsemesi genişledi, Christopher'ınki de öyle. "Biz de öğrenmek isteriz. Değil mi, Chris? Belki bize bir şeyler öğretirsin."

Christopher'a baktı, o da açgözlülükle başını salladı, gözleri Tem'den hiç ayrılmadı.

"Gerçekten eve gitmem gerek," dedi, sesi titriyordu.

"Hayır. Bize gerçekten bir şeyler öğretmelisin."

Jonathan yaklaştı, Tem geri çekildi. Tamamen savunmasızdı. Aniden, daha önce aldığı çekiçlerden birini saklamış olmayı diledi.

"Lütfen," diye yalvardı Tem. "Eve gitmem gerek."

Jonathan elbisesini yakaladı ve kumaşı elinde bükerek "Ama henüz bitirmedik," diye alaycı bir şekilde dedi. "Daha başlamadık bile."

Tem kendini çekmeye çalıştı, ama Christopher aniden arkasına geldi ve Jonathan elbisesinin önünü yırtarken onun kollarını geri çekti.

"Hayır," diye bağırdı Tem. "Beni rahat bırak."

"Neden?" diye sordu Jonathan. "Sadece sana yardım ediyorum. Böyle dokunulmaya alışmalısın." Göğüslerini *sertçe* kavradı ve Tem acı içinde çığlık attı. "Sonuçta, prens de böyle yapacak."

Tem, Christopher'ın kulağında güldüğünü duyunca gözleri yaşlarla doldu. Jonathan ona acı veriyordu; onun acımasız elleri, Caspen ve Leo'nun ona dokunduğu şekilde ellerinden çok farklıydı ve o, buradan başka herhangi bir yerde olmayı çaresizce diledi.

Jonathan geri çekildi ve pantolonunu çözdü.

"Öğrendiklerini bana göstermeye ne dersin?" diye alaycı bir şekilde gülerek pantolonunu yere attı. Tem, Jonathan'ın çoktan sertleştiğini, penisinin dikleşerek testislerini ortaya çıkardığını fark edince tiksinti dalgasını bastırdı. Jonathan, Caspen'in yarısı kadar bile değildi ve nedense bu düşünce ona güç verdi.

Tem ne yapacağını biliyordu.

Jonathan bir eliyle penisini okşayarak yaklaşırken, Tem aniden hareketsiz kaldı, artık direnmiyordu.

"Hadi o zaman," dedi sırtarak. "Göster bana."

İşe yaraması için yeterince yakındı.

Tem bir saniye bile tereddüt etmeden bacağını tüm gücüyle yukarı kaldırdı ve dizindeki sert kemiği Jonathan'ın testislerinin yumuşak dokusuna çarptı. Jonathan çığlık attı, ikiye katlandı ve yere düştü. Christopher şaşkınlıkla nefesini tutarken Tem'i tutan eli gevşedi ve Tem bu fırsatı değerlendirerek onun elinden kurtuldu.

Düşünmeden, patikadan atlayarak mağaralara doğru koştu. Gidecek başka bir yer bulamıyordu. Diğer yönde sadece orman vardı ve çocuklar onu yakalamadan eve kadar koşamayacağını biliyordu.

"Hey!" Jonathan'ın arkasında bağırıldığını duydu. "Geri gel, seni küçük *sürtük*!"

Ama Tem hızla koşuyordu, nefes nefese kalmış bir halde kendini duvardaki kapıdan içeri attı. Kapıdan geçer geçmez Jonathan'ın alayları kesildi. Tem hızını kesmedi, ayakları onu yokuş yukarı dağın eteğine taşıdı. En uzak mağaraya doğru koştu, girişe tırmandı ve avuç içlerini kayalara sürttü. İçerisi tamamen karanlıktı, şömine yanmıyordu ve hava soğuktu. Ya o burada değilse? Ya çocuklar onu takip etmişse ve şimdi köşeye sıkışmışsa? Ya...

"Tem?"

Caspen gölgelerin arasından çıktı. Üzerinde bol bir keten gömlek ve pantolon vardı, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Parmaklarını şıklattığında şömine alev aldı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben..." Tem başladı ama nasıl bitireceğini bilemedi. Buraya geldiğinde, bu planın ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Caspen ona hiçbir şey borçlu değildi. Neden ona sığınak versin ki? Onunla pek dostane olmayan bir ilişki içindeyken, hiç haber vermeden evine gelmişti. Ya bu onu kızdırırsa?

Caspen yaklaştı. "Burada olmamalısın," dedi, en kötü korkularını doğrulayarak.

Tem çaresizce başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece... o çocuklar vardı ve onlar... onlar..."

Ama yine durdu, devam edemeyecek kadar utanmıştı. Bunun yerine, bir adım geri çekildi, durumu daha da kötüleştirmeden gitmeye hazırды.

"Bekle," dedi Caspen. Bakışları, ellerinde tuttuğu yırtık elbisesine düştü. Kaşlarını çatı. "Ne yaptılar?"

Sesinde gerçek bir endişe vardı. Onun ses tonunu duyunca, kendini sakinleştirmeye çalışarak yutkundu.

"Onlar... bana dokundular."

Caspen tamamen hareketsiz kaldı. "Benim dokunduğum gibi mi?"

"Evet. Şey, hayır, tam olarak değil." Tem yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Ama sözlerini durduramıyor gibiydi. "Kaba davrandılar. Ben... hoşlanmadım."

Caspen'in gözleri yırtık elbisesine kaydı. Daha da yaklaştı. "Adları ne?"

Tem dudaklarını sıktı. Soruş şekli, cevap vermek istemediğinden emin olmasını sağladı.

"Tem." Sesi alçak, kontrollü bir hırıltıydı. "Cevap ver." "Jonathan... ve

Christopher. Benden bir yaş büyükler. Jonathan..."

Tem utançtan sesini alçaltmıştı. "Bana dokunan oydu. Christopher sadece ona yardım etti."

Caspen, yumruklarını sıkarak yanlarında duruyordu.

O hiçbir şey söylemeyince, Tem mırıldandı, "Seni rahatsız etmemeliydim. Gitmeliyim..."

"Hayır." Caspen başını salladı. "Kalacaksın."

Geçici bir rahatlama hissetti.

"Onu çıkar." Caspen, hâlâ sıkıca tuttuğu elbisesine başıyla işaret etti.

Tem tereddüt etti. Şu anda çıplak kalmak istemiyordu, özellikle de az önce olanlardan sonra. Buraya dersleri için gelmemişti; teselli için gelmişti. Belki de basilisk'in ona teselli vereceğini ummakla aptallık etmişti. Belki de koruma karşılığında ödeme bekliyordu.

Tem nasıl cevap vereceğine karar veremeden, Caspen gömleğini çıkardı. Gömleği ona uzattı ve o da dikkatlice aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Caspen başını salladı, gözleri Tem'den hiç ayrılmadı. Tem elbisesini yere bırakırken onu izlemeye devam etti. Tem gömleği giyemeden Caspen öne çıktı.

"Yaralanmışsın," dedi. Tem, onun bakışını takip ederek göğüslerine baktı. Jonathan'ın açgözlü parmakları, üzüm büyüklüğünde birkaç morluk bırakmıştı.

"Ben iyiyim," diye başını salladı.

Caspen ona uzandı, o da keskin bir hareketle geri çekildi ve gömleği yukarı çekerek onu engelledi.

Caspen ellerini indirdi, kaşlarını çatarak. "Sadece seni iyileştirmek istiyorum, Tem. Başka bir şey değil."

"Oh," dedi Tem. "Üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok." Bir süre durdu. "İstersen daha sonra yaparım."

Sesi yumuşaktı. Tem onun bu ses tonuna alışık değildi. İlişkileri daha yeni karşılıklı hale gelmişti ve bu gece ona davranışını nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. Ama bir şeyi biliyordu: Caspen ona Jonathan'ın dokunduğu gibi asla dokunmayacaktı.

"Şimdi yapabilirsin," diye fısıldadı

Tem. Gömleği yavaşça indirdi.

Caspen'in gözleri bir süre onun gözlerinde kaldı, sonra tekrar göğüslerine döndü. Yaklaştı, ellerini nazıkçe göğüslerine koydu, elleri göğüslerine sıcaklığını yaydı. Onun teninden Tem'in tenine yayılan serinlik, ateşi söndürdü. İşini bitirdiğinde, Caspen başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı, sanki dokunuşuyla Jonathan'ın yaptıklarını silebilecekmiş gibi. Tem gözlerini kapattı, bu hissin tadını çıkardı.

"Sadece zevki bilmelisin," diye mırıldandı Caspen, göğüslerinin kıvrımlarını izleyerek avuçlarını onlarla doldurdu. "Asla acıyı."

"Bunu Jonathan'a söyle," dedi Tem düşünmeden. Aklına gelen ilk şey buydu ve hemen pişman oldu.

Caspen'in gözleri kısıldı. Gözlerine baktı ve orada dünyadaki tüm öfkeyi gördü. "Öyle yapacağım."

Tem, onun sesinde daha önce hiç böyle bir öfke duymamıştı. "Ben... kimsenin incinmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

Caspen soğuk bir gülümsemeyle ellerini indirdi. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Tem."

O arkasını döndü ve Tem titreyerek orada kaldı. Hızla gömleğini giydi. Gömlek duman kokuyordu. Gömleği giyindiğinde, Caspen ona işaret etti.

"Gel."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu

Tem. "Odama."

"Oh," dedi Tem. Caspen'in gecelerini mağarada, taşların arasında kıvrılmış, gerçek haliyle geçirdiğini düşünmüştü hep.

"Beni takip et." Caspen, gölgelerin içinde neredeyse görünmez olan bir geçide başını salladı. "Ve gözlerini aşağıda tut."

Mağaranın loş ışığından çıktıklarında sıcaklık önemli ölçüde arttı. Caspen'in omuzları karanlıkta geniş görünüyordu ve Tem, taş tünelde dolambaçlı bir yol izleyerek birbiri ardına kapıları geçerken onun hemen arkasında kaldı. Tem, Caspen'in neden gözlerini aşağıda tutmasını söylediğini aniden anladı. Gerçek şekliyle bir basilisk ortaya çıkıp gözlerine bakarsa, ölecekti.

Tünelde ışık yoktu ve Tem, pürüzlü taş zeminde tökezledi. Bir an dengesi bozuldu ve Caspen elini beline dolayarak düşmesini engelledi.

"Dikkatli ol, Tem," dedi sessizce. Diğerleriyle aynı olan bir kapıya ulaşana kadar kolunu onun belinde tuttu. Caspen kapıyı iterek açtı. "Önden buyur," dedi.

Tem yavaşça içeri girdi, gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu. Caspen parmaklarını şıklattı ve bir meşale yaktı, aniden girdikleri odayı görebildi.

Oda çok büyüktü.

Uzak duvarda, koyu bordo çarşaflar ve ipek yastıklarla kaplı devasa bir yatak vardı. Yatak doğrudan taşla yerleştirilmişti ve ona çıkan küçük bir merdiven vardı. Köşede boydan boya altın yaldızlı bir ayna duruyordu ve Tem, Caspen parmaklarını bir kez daha şıklatarak şömineyi titreyen ışıkla doldururken kendi yansımasına bakakaldı. Burası tünel gibi sıcaktı. Taş zemin pürüzsüzdü ve zengin halılarla süslenmişti.

"Beklediğin gibi mi?" diye sordu Caspen, gözlerini Tem'den ayırmadan.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevapladı Tem. Aslında hiçbir şey beklemiyordu. "Düşündüğümden daha... insani."

"Çünkü burada yaşadığımda insan formumu giyiyorum."

"Gerçek şeklinle nerede yaşıyorsun?" Ağzının köşesi seğirdi. "Başka bir yerde."

Ondan daha net bir cevap alamayacağı belliydi. Aslında bir cevap istediğinden bile emin değildi. Birine uyuduğu yeri göstermek çok özel bir şeydi. Tem zaten burada olduğu için minnettardı ve ona kendisini kovması için bir neden vermek istemiyordu.

"Beni ağırladığın için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunun bir yük olduğunu biliyorum."

Caspen kollarını kavuşturdu, çıplak omuzlarındaki kaslar derisinin altında hareket etti. "Sen yük değilsin."

Söylediği tek şey buydu, ama nedense bu onu rahatlattı. Caspen ona sakın bir şekilde bakıyordu ve o, onun böyle bir konuda yalan söylemeyeceğini biliyordu. Onun yalan *söyleyebileceğinden* bile emin değildi. Efsaneye göre, basiliskler gerçeklerden başka bir şey söylediklerinde alevler içinde kalırlardı.

"Aklında ne var, Tem?"

Soruya şaşırarak gözlerini kırptı. Bu soruyu sorması önemliydi. İkisinin de bildiği gibi, o kadının düşüncelerini kolayca okuyabilirdi. Ama az önce olanlara bakılırsa, dikkatli davranıyor gibiydi.

"Hikayelerin doğru olup olmadığını merak ediyordum." "Hangi hikayeler?"

"Basilisks hakkındaki hikayeler."

"Duruma göre değişir," dedi Caspen, başını eğerek. "Hakkımızda birçok hikaye var."

Tem, aklındaki soruyu sormak için cesaretini toplamaya çalışarak başını salladı. "Yalan söylediğinde gerçekten alevler içinde kalır mısınız?"

Tem'in sürprizine, Caspen başını geriye atarak kahkahaya boğuldu. Tem onu daha önce hiç böyle gülerken görmemişti ve buna kendisinin neden olduğuna inanamıyordu.

"Ne bu kadar komik?" diye sordu, birdenbire utangaçlaşarak.

Caspen gülümsedi. "Sorun," diye cevapladı. "Beklediğim bir soru değildi. Cevaplamak gerekirse, hayır, alev almam. Ama yalan söylemek... rahatsız edici."

"Rahatsız edici mi?"

"Evet. Çaba gerektirir ve vücudumuz bunu reddeder."

Tem başını salladı. Demek ki efsanelerde biraz da olsa gerçeklik payı vardı.

Caspen'in ağzı eğlenceli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Tem soruyu düşündü. Ona her zaman sormak istediği pek çok şey vardı, ama şimdi bunu yapma fırsatı bulduğunda, hiçbirini hatırlayamıyordu. Aklına gelen tek bir acil konu vardı.

"Neden aynan var?"

Caspen kaşlarını kaldırdı. "Dişlerimde bir şey var mı diye kontrol etmek için."

Tem, onun şaka yaptığını anlaması epey zaman aldı. "Oh," dedi. "Tabii."

Onun mizahına nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Caspen onu o kadar bariz bir eğlenceyle izliyordu ki, kızarmasından kendini alamadı.

"Aynaya bakarken nasıl ölmediğimi merak ediyorsun," dedi, o ne yapacağını düşünmeden önce.

"Şey... evet."

"Şu anda sana bakarken seni öldürmeden bakabildiğim gibi. İnsan formundayken bakışlarım ölümcül değildir."

Tem kaşlarını çattı. "Ama bu demek oluyor ki sen..." Sesi kesildi. Eğer insan formundayken aynaya bakabiliyorsa, köyü çevreleyen aynalı duvarı geçebileceğini söyleyecekti.

"Ne yapabilirim, Tem?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Baziliskler köyü istila edecek olsalardı, bunu çoktan yaparlardı. Yapmamış olmaları, duvarın işe yaramadığını bildikleri ve yine de dışarıda kalmayı tercih ettikleri anlamına geliyordu. Tem bunun nedenini anlayamıyordu.

Bu yüzden başını salladı. "Boş ver."

Caspen, ona pek inanmamış gibi düşünceli bir şekilde baktı. "Başka bir şey aklına gelirse, çekinme."

Tem, ondan böyle açık bir davet beklemiyordu. O başını salladı, o da başını salladı. Sonra, "Bir şey içmek ister misin?" dedi.

Tem şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ne tür bir içki?" "Ne istersen."

Tem, denese bile tek bir içki bile sayamazdı. Akşam zaten o kadar yoğun geçmişti ki, sanki beyni bir elekten geçirilmiş gibi hissediyordu.

"Sen ne içiyorsan onu alayım," dedi sonunda.

Adam başını salladı. "Hemen dönerim."

Tem, onun yokluğunda, yatak ucuna çekinerek oturdu.

Diğer kızların başına da böyle bir şey gelmiş miydi acaba? Vera, basilisk'in odasını görmüş müydü? Yoksa bu, Caspen'e özgü bir alışkanlık mıydı, Yılan Kral'ın öğrettiği herkese yaptığı bir şey miydi? Şimdiye kadar, onunla olan ilişkisi tamamen yüzeyseldi. Zihinleri birbirine bağlıyken bile, gerçekten önemli hiçbir şeyi konuşmamışlardı. Şimdi ise farklı bir şekilde vakit geçiriyorlardı: sanki flört ediyorlarmış gibi konuşuyor ve birbirlerini tanıyorlardı.

Tem bu düşünceyi bastırdı. Çıkmıyorlardı ve basilisk onun erkek arkadaşı *değildi*. O, onun akıl hocası ve öğretmeni olan, onu bir rol için eğiten korkunç bir yaratıktı. Onun gibi sıradan bir kıza ilgi duyması imkansızdı. Son konuşmalarının, Tem'in Leo'nun önünde soyunabilmesi için pençesini çıkarmasını söylemesinden ibaret olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Caspen muhtemelen ona çok kızgındı.

Yine de.

Onu iyileştirmişti. Onu özel odasına almış ve onu korumuştı. Bunlar, umursamayan birinin yapacağı şeyler değildi. Yırtık elbisesiyle ortaya çıktığında onu gönderebilirdi. Bunun yerine, onu teselli etmeyi seçti. Bu kesinlikle bir anlam ifade ediyordu. Tem şömineye bakarak kendini alevlerin içinde kaybetti. Bu gece ne olmasını umduğunu biliyordu.

Ama olacak mıydı?

Bir süre sonra Caspen, koyu renkli bir şişeyle geri döndü. Tem bunun şarap olabileceğini düşündü ve Caspen ona bir kadeh doldurduğunda, kokusundan haklı olduğunu anladı. Caspen, kendine de bir bardak doldurmadan önce yatağın kenarına oturdu ve ikisi sessizce içtiler. Şarap tatlıydı ve Tem'i olduğundan daha da sıcak hissettirdi. Caspen'le oturup içki içmek, Tem'e birlikte yedikleri yemekleri hatırlattı ve aklına başka bir soru geldi. Caspen'in ona soru sormasını teşvik ettiğini hatırladı.

Böylece, "Gerçek halinle ne yersin?" diye sordu.

Caspen bu sorudan hiç rahatsız olmadı ve kolayca cevap verdi: "Birçok farklı şey. Yüzmek istersem balık. Avlanmak istersem küçük hayvanlar. İsteğime göre değişir."

Tem, bu bilgiyi sindirerek başını salladı. Basilisks'lere bu kadar yakın olmalarına rağmen, kimse onlar hakkında kesin bir şey bilmiyor gibiydi ve Tem, her zaman merak ettiği bazı şeyleri nihayet öğrenmeyi büyüleyici buldu. Bir kez başladığına göre, daha fazla soru sormadan duramadı.

"Dönüşüm sırasında ne hissediyorsun? Farklı kıyafetler giymek gibi mi?"

Caspen gülümsedi, yatağa yaslanıp kendini kaldırarak ona baktı. "Daha çok kıyafetleri *çıkarmak* gibi. Gerçek halim benim en doğal halim. Var olmam gereken halim bu, bu yüzden ona bürünmek hiç çaba gerektirmiyor."

"Yani acı verici değil mi?"

"Hiç de değil." Başını salladı. "Bu bir coşku."

"O zaman neden insan formunu kullanıyorsun? Neden basilisk olarak kalmıyorsun?" "Çünkü insan olduğumda kimse beni öldürmeye çalışmıyor."

"Oh," dedi Tem sessizce, sorduğu için hemen kendini aptal hissetti. Savaş hakkında her şeyi biliyordu; bu konuyu açmamalıydı, özellikle de o bu kadar misafirperver davranırken. "Özür dilerim."

Caspen elini uzattı ve avucunu Tem'in uyluğuna koydu. "Özür dilenecek bir şey yok."

Bu gece ikinci kez böyle diyordu. Eli bacağına ağır bir şekilde basıyordu ve Tem, parmaklarının dokunmasını istediği her şeye ne kadar yakın olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

Tem şarabı büyük bir yudumla içti.

"*Sana* bir şey sorabilir miyim?" dedi Caspen sessizce.

"Tabii ki." Tem, bu istek karşısında şaşkınlıkla başını salladı. Basilisk'in kendisi hakkında ne bilmek isteyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Elini bacağının üzerinde sıkılaştırdı. "O çocuklardan nasıl kurtuldun?"

"Oh. Şey..." Tem, hikayeyi anlatmak zorunda kaldığı için utanarak durakladı. "Neden soruyorsun?"

Caspen çenesini sıktı. "Çünkü kaçışını hayal etmem gerekiyor," dedi, sesi alçaktı. "Aksi takdirde, sadece yaralandığını hayal ediyorum ve buna dayanamıyorum."

Onun sözleri üzerine Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. Bir kez daha, onun kendisini önemseydiğine kendini ikna etmek üzereydi. Bir kez daha, asla gerçekleşmeyecek bir fanteziye kapılıyordu. Ama yine de buna kapıldı ve sorusuna olabildiğince sakın bir şekilde cevap verdi.

"Ben... Jonathan'ı dizimle vurdum."

Tem'in sürprizine, Caspen'in yüzünde aniden bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten mi?" "Evet," dedi Tem, onun tepkisi karşısında şaşkın.

"Oldukça etkili oldu, aslında."

"Bundan şüphem yok," dedi Caspen, hala gülümsüyordu.

Tem onun ruh halini nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi. "Bu sana komik mi geliyor?"

Tem, Caspen'in yüzündeki ifadeyi gördü ve gülümsedi. "Bu, onunla ilgili değil.

Tem gülümsemeden edemedi. Muhtemelen prens için kızları eğitmekle geçen yüzyıllar boyunca birçok kez dizle vurulmuştu. O istatistiğe katkıda bulunmadığı için mutluydu.

Yine sessizce içtiler. Tem, Caspen'in söylediği bir şeyi hatırladı ve sorması gerektiğini biliyordu. "Onlara ne yapacaksın?"

Caspen'in gözleri ona kaydı. İkisi de kimi kastettiğini biliyordu. "Bunu bilmen gerekmiyor," dedi sessizce.

"Bilmek istiyorum."

Caspen içini çekti ve sonunda elini bacağından çekti. Şarabını yere koyduktan sonra sırt üstü uzandı ve bakışlarını tavana çevirdi. Konuştuğunda sesi fısıltı gibiydi. "Onları cezalandıracağım."

"Ama nasıl?"

O hala ona bakmıyordu. Tem bardağını yere koydu ve o da uzandı, vücudunu onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yaklaştırdı.

"Söyle bana," diye mırıldandı. "Lütfen."

Caspen yine iç geçirdi. Sanki onun isteğini duymazdan gelmek istercesine gözlerini kapattı. "Tem," dedi sessizce. "Bazı şeyler seni ilgilendirmez."

Tem buna cevap veremedi. Eğer ona söylemek istemiyorsa, onu zorlayamazdı. Yine de, onun sahip olabileceği güçler konusunda endişeliydi. Bir basilisk, Jonathan ve Christopher gibi sıradan çocuklara ne yapabilirdi? Caspen zihinlere sızabilirdi; onun hayal edebileceğinden çok daha fazla sihre sahipti. Verebileceği zararın sınırı yoktu.

"Ciddi bir şey değildi," dedi sessizce. "Sadece... oyun oynuyorlardı."

Caspen'in şakakları gerildi. "Senle oynanmaz."

Tem'in aklına çarpıcı bir anı geldi: Caspen ona ilk kez dokunduğunda ona sorduğu soru: *Benimle oynanacak mıyım?*

O zaman verdiği cevap farklı olmuştu. "Onlar sadece çocuk," diye fısıldadı.

"Sana zarar veren çocuklar. Bunun hesabını verecekler. Şimdi bırak gitsin."

Tem dudaklarını sıktı. Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığı açıktı ve zaten tartışmak istediğinden de emin değildi. Çocukların ona zarar verdiği doğrudu ve bir parçası onların bunun hesabını vermesini istiyordu. Ama Caspen'in işi çok ileri götüreceğinden, onarılamaz bir zarar vereceğinden endişeleniyordu. Tem ellerine kan bulaşmasını istemiyordu.

Ama bu açıkça onun kontrolü dışındaydı.

Tem başını yatağı koydu ve Caspen'in yüzündeki keskin hatları inceledi.

Caspen ona dönüp baktı, yüzündeki ifade yumuşadı. "Sadece seni korumak istiyorum," dedi sessizce.

"Bu koruma değil." "O zaman nedir?"

"İntikam."

"Hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun?" "Merhametli olmanı istiyorum."

Caspen burnunu çektirdi. "*Merhamet* aptallara göredir. Kimseye merhamet borçlu değilim." "Bana bile mi?"

Bir duraklama. Titrek ateş ışığında birbirlerini incelediler.

"Sana birçok şey borçluyum, Tem. Ama merhamet bunlardan biri değil." *Birçok şey.* Ona ne borçluydu?

O, parmaklarını yüzüne doğru kaldırıp yanağını nazikçe okşarken, kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı.

"Seni korumama izin yok mu?" diye fısıldadı.

"Koruyabilirsin," diye mırıldandı kız. "Sadece bunu istediğini fark etmemiştim."

Caspen onun bakışlarını yakaladı. "Seni korumak, yapmak istediklerimin sadece başlangıcı."

On Üçüncü Bölüm

Tem, Caspen'in ona bakışını anlayamıyordu. Eğer daha iyi bilmiyor olsaydı, kendine umut vermeyi kabul ederdi. Ama umut acı vericiydi ve kalbinde ona yer yoktu. Bu yüzden oturdu.

Caspen de oturdu ve bir an sessizlik oldu. Konuştuğunda sesi fısıltı gibiydi.

"Sana neden kendimden bir parça verdiğimi biliyor musun?"

Pençeyi kastediyordu. Tem, neden bunu yaptığını, bunun onun için tam olarak ne anlama geldiğini hep merak etmişti. "Hayır," dedi sessizce.

"Neden?"

Parmakları tekrar yüzüne döndü ve avucuyla yanağını kavradı. "Beni şaşırttın."

Tem'in kalbi onun sözleriyle durdu. Onun olağanüstü uzun hayatında tanıştığı onca insanı düşünürsek, bu en büyük iltifattı.

"Nasıl?"

Ağzının köşesi seğirdi. "Bana soyunmamı söyledin." "Oh. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Seni kızdıracağını düşünmüştüm."

"Aksine. Beni meraklandırıdı."

"Meraklandırıdı mı?"

"Evet." Hâlâ yüzünü tutuyordu. "Seni tanımak istememi sağladı." "Ama neden?"

"Çünkü, Tem." Onu kendine çekti. "Seni tanımaya değer birisin."

Tem başını salladı. Anlaşılmaz bir durumdu. Başka bir kelimeyle ifade edilemezdi. Bir basilisk'e değerli bir şey sunabileceğini düşünmek imkansızdı. Anlamıyordu ve asla anlayamayacağından korkuyordu.

"Biz yabancıyız," diye fısıldadı. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

Caspen başparmağını çenesinin altına koydu ve bakışlarını kendine çevirdi. "Seni olağanüstü buluyorum, Tem."

Tem bunu anlayamıyordu.

Tem'in ifadesini görünce Caspen eğildi. "Buna inanmak o kadar zor mu?" Tem alaycı bir şekilde güldü. "Olağanüstü olan sensin."

Caspen, bir şeyi düşünürken yaptığı gibi başını eğdi. "Bende neyi olağanüstü buluyorsun?"

"Her şey," diye cevapladı hemen. "Daha spesifik ol."

Tem kaşlarını çatı. Neden bunu istediğini anlamıyordu. Ama zor bir soru değildi ve kolayca cevap verdi: "Bilgin. Sabrın. Benim ikisi de yok."

"Bilgimi yüzyıllar boyunca edindim. Sabrımı da öyle. Bu şeyler beni olağanüstü yapmaz ve sen kendini bunlarla kıyaslamamalısın."

Tem, onun ses tonuna şaşırdı. Neredeyse kızgın gibiydi. "Sana iltifat etmek istedim."

"Kendini feda ederek bana iltifat ettin." Omuz silkti.

"Başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum." Adam başını salladı. "Olağanüstü olan sensin." "Hayır, değilim. Ben tamamen sıradan biriyim."

Caspen iç geçirdi. "Bu açıkça doğru değil. Ama bana inanmanı beklemiyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır," dedi, loş ateş ışığında altın rengi gözleri parladı. "Sen kendini benim gördüğüm gibi görmüyorsun."

Sözleri sanki mutlak gerçekmiş gibi sakın bir şekilde konuştu. Yine de Tem ona inanamıyordu. Yıllarca süren acımasız alaylar aklından geçti — Vera'nın, diğer okul çocuklarının. Tem, diğer insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü biliyordu; diğerlerine kıyasla nasıl hissettiğini biliyordu. Bir gün kendini Caspen'in gördüğü gibi görmeyi umuyordu, ama o günün bugün olduğunu sanmıyordu.

Yine de sordu: "Beni nasıl görüyorsun?"

Gözleri uzun bir süre onun gözlerinde kaldı. "Sana göstermek daha kolay olur."

Tem bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vakit bulamadan, Caspen onu ayağa kaldırdı. Onu tam boy aynanın önüne, kendisi de arkasına geçecek şekilde konumlandırdı. O kadar yavaş ve nazik bir hareketle, Tem neredeyse farkına bile varmadan, keten gömleğin bağcıklarını çözdü ve omuzlarından çıkardı. Gömlek yere düştü. Sonra saçlarını geriye doğru tarayarak Tem'in vücudunu tamamen ortaya çıkardı.

Tem, istemese de kızardı. Evde nadiren aynayı kullanırdı ve kullandığında da asla çıplak halini izlemezdi, hele ki uzun süre izlemezdi. Vücudunun, en son gerçekten gördüğünden beri değiştiğini fark etti. Çocukluğundaki garip vücut hatları çoktan gitmişti. Artık kıvrımları vardı ve Caspen ile yaptığı antrenmanlardan sonra yediği ekstra yemekler sayesinde oldukça etkileyici kıvrımlardı. Çiftlikte geçirdiği saatler sayesinde teni bronzlaşmıştı ve saçları uzadıkça sıkı buklelerini kaybetmiş, yüzünü yumuşak, zarif dalgalarla çerçevesliyordu.

Caspen'in elleri tekrar hareket etmeye başladı, kollarından boynunun dibine kadar hafifçe dokundu. Parmakları boğazını kapattı, sonra sıktı, ardından göğüslerini okşadı ve beline doğru devam etti. Kalçalarına ulaştığında, kollarını ona doladı ve onu vücuduna sıkıca çekti. Çenesi kafasına yaslandı.

"Şu haline bak," diye fısıldadı. "Mükemmelsin."

Tem aynada ikisini izledi. Birinin onu güzel bulmasının mümkün olduğunu düşündü. Ama Caspen'e bir kez bakması, *onun* böyle bir şeye inanabileceği fikrini ortadan kaldırmaya yetti. Kasları mükemmel bir şekilde şekillenmişti; kolları belini sert bir hassasiyetle kavırıyordu. Çenesi, yüzünün yumuşak hatlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu ve saçları bir şekilde mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Tem ona bakarken içini kıskançlık kapladı. Asla onun gibi, o kadar kolay bir zarafetle durmayı başaramazdı; asla o kadar *doğal* görünemezdi. Kendini içe çekildiğini hissetti, okulda zorbalardan saklanmayı öğrendiği yere. Caspen'in sesi aniden zihninde yankılandı.

Bunu yapma.

Neyi?

Kendini benimle karşılaştırma. Sana zaten söyledim, ben örnek alınacak biri değilim.

Bu o kadar yanlış bir şeydi ki, Tem gerçekten burnunu çektirdi. Uzaklaşmaya çalıştı, ama Caspen onu daha sıkı tuttu.

Bunu anlayana kadar seni bırakmayacağım.

O zaman burada uzun süre bekleyeceğiz.

Caspen'in sinirlenmesi bir anda yükseldi, sonra da geri çekildi. Onun yerine, nazik bir anlayış dalgası geldi — Tem'in kalbine sızan ve onu içten içe ısıtan saf bir empati ışını.

Farklı bir şey deneyeceğiz.

Tem ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Bir an sonra, tuhaf bir his onu sardı. Sanki Caspen onu *çekiyormuş* gibi hissetti — bilincini bedeninden uzaklaştırıp, zihinleri arasındaki ortak koridora doğru *çekiyormuş* gibi. Bir an için her şey tamamen karardı. Işık geri geldiğinde, Tem hala aynada kendine bakıyordu. Ama dümdüz ileriye bakmak yerine, aşağıya bakıyordu ve bunun *Caspen'in* bakış açısı olduğunu birden fark etti. Onun gözlerinin içindeydi, *zihninin* içindeydi ve kendini tam anlamıyla onun bakış açısından görüyordu.

Tem paniklemeye başladı. Ya zihnine geri dönemezse? Ya o...

Sakin ol, küçük yılan.

Caspen'in sesi o kadar yüksekti ki, Tem aynadaki yansımasının sıçradığını gördü. Sanki küçük bir odanın ortasında duruyor ve yüzlerce kişi ona *bağırıyormuş* gibi, ses her yönden geliyordu. Tem bir şey söylemeye çalıştı ama yapamadığını fark etti. Panik daha da arttı ve bununla birlikte Caspen'in eğlencesi de arttı.

Her zamanki gibi zaptedilemez.

O bunu söyler söylemez, Tem paniğinin kaybolduğunu hissetti. O sakindi çünkü o sakindi.

Şimdi dikkatini ver.

Onun ve onun dikkati aynaya geri döndü.

Kaleydoskopla kendine bakmak gibiydi — kiliseden sonra pazarda oynadığı çocuk oyuncakları gibi — ama kırık renklerden oluşan bir gökkuşağı görmek yerine, beş duyusuyla kendini görüyordu. Aniden kendi kokusunu alabildi — en azından Caspen'in burnuna gelen kokuyu — sıcak ve zengin bir kokuydu ve hemen tanıdığı ama adını koyamadığı başka bir şey daha vardı.

Deniz, diye Caspen yumuşak bir sesle cevap verdi. Sen hep deniz kokarsın.

Tem hiç denize gitmemiştir. Ama annesi şifonyerinde bir şişe tuzlu su spreyi bulundururdu ve Tem hatırlayabildiği kadarıyla, o spreyden gizlice alıp saçlarına sıkarak buklelerine hacim kazandırır, bileklerine sürerek gün boyu kokusunu içlerine çekmeye çalışırdı. O şeffaf cam şişeye hep ilgi duymuştu, tavuk çiftliğindeki hayatından uzak yerleri hayal etmesini sağlayan serin, tuzlu spreyi hep sevmişti.

Tem'in gözleri, *Caspen'in* gözleri, bir kez daha vücudunu taradı. Bu his tamamen sinir bozucuydu ve Caspen onu tutmasaydı, bayılacağından emindi. Ama her paniklemeye başladığında, Caspen onu sakinleştiriyor, ona bakmanın nasıl bir his olduğunu gösterirken zihniyle onu yatıştırıyordu.

Bakışları tam olarak cinsel değildi, ancak bir basilisk'in zihninden cinselliği tamamen çıkarmak imkansızdı. Her şeyden çok samimi bir bakıştı ve Tem, Caspen'in gözlerinin kalçalarının kıvrımlarını, köprücük kemiklerinin çukurunu, uyluklarının birbirine değdiği yumuşak kıvrımı keşfetmesini büyülenmiş bir şekilde izledi. Onun için duyduğu arzuyu hissetti — düşüncelerinin yüzeyinin hemen altında gizlenen arzu acısını — ve bunu bastırmak için gösterdiği herkülvari çabayı.

Onun arzusunda o kadar sınırsız bir kesinlik, o kadar eşsiz bir sahiplenme vardı ki, Tem sonunda Caspen'in daha önce söylediği şeyi anladı. Onu korumak, onun en temel içgüdüydü. Bu, onun zihninin en ön saflarında yer alıyordu, hatta onun şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha güçlü olan şehvetinden bile daha öndeydi. Caspen onu istiyordu, ona ihtiyaç duyuyordu. Onun güvenliğini sağlayacaksa, onun için yapmayacağı hiçbir şey, feda etmeyeceği hiçbir şey yoktu, kendisi dahil. Tem, Caspen'in bu kadar savunmasız olmaya razı olduğuna inanamıyordu. Sanki onun kalbini görebiliyordu. Söylediği her şey doğrudu.

Onu olağanüstü buluyordu.

Gözleri, nabzının belirgin bir şekilde attığı boynuna tekrar tekrar kayıyordu. O bölgenin hoşuna gittiğini zihninde not etti.

Bu şaşırtıcı olmamalıydı.

Onun düşüncelerini duyabildiğini unutmuştu. Bu kadar yakın mesafede, muhtemelen onları kontrol edebiliyordu.

Kimse seni kontrol edemez, Tem. Ama edebilsem bile, etmem.

Caspen parmaklarını yavaşça belinde gezdirirken Tem onu izledi. Bu his Tem için tamamen yabancıydı. Parmaklarının altında kalp atışlarının her birini ısrarla hissedebiliyordu, hızlanıyordu

Elinin aşağı indiği her yerde cildinin sıcaklığı artıyordu ve parmaklarını içine soktuğunda, bacaklarının arasında bir şey hissettiği için değil, nefesini tuttu.

Bunun yerine, *onun* hissettiğini hissetti, o kadar derin, hayvani ve çaresiz bir açlık dalgasıydı ki, onun bunu hemen serbest bırakmamasını anlayamıyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, fiziksel olarak mümkün olsaydı, onun onu istediğinden daha fazla. Onu tatmak, onu sikmek, kendini onun içine gömmek istiyordu. O boşaldığında çıkardığı sesleri duymak istiyordu ve bunları tekrar tekrar duymak istiyordu. Onun vücudunu anlayan tek kişi, onu neyin tahrik ettiğini bilen tek kişi, ona zevk veren tek kişi olmak istiyordu.

Caspen onu ilkel bir düzeyde istiyordu, gerçek formunun sınırlarının ve onun prensle olan ilişkilerinin çok ötesinde bir düzeyde. Onu sahiplenici, geri dönüşü olmayan ve ona sahip olamazsa sonuçları kesin olan bir şekilde istiyordu. Onu hayattan daha çok istiyordu, çünkü onsuz bir hayat yaşamak istemiyordu.

Sonunda Tem, Caspen üzerinde yarattığı etkiyi, onun için ne kadar dayanılmaz olduğunu, aralarındaki bağın fiziksel olanın çok ötesine geçtiğini anladı. Tanıştıkları geceden beri tehlikeli bir bıçak sırtında dengede durduklarını gördü ve Caspen sonunda kaçınılmaz olanla savaşmayı bıraktı. O, onun gneşiydi. O, onun etrafında dönüyordu.

"şimdi bana inanıyor musun?" diye kulağına fısıldadı.

Tem kendi zihnine geri dönmüş, aynanın önünde duruyordu.

Bir kez olsun, cevap evetti. Ama bunu söylemek yerine, Tem Caspen'in en çok istediği şeyi yaptı; arkasını döndü ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Birlikte yatağa düştüler, vücutları ipek çarşafların üzerinde birbirine dolandı.

Caspen onu daha önce birçok kez pmşt, ama bu seferki farklıydı. Bu sefer Caspen Tem'e emir vermedi. Bu sefer eşitlerdi, ikisi de birbirlerinden zevk almayı hak ediyorlardı. Artık o onun ğretmeni değildi; o da onun ğrencisi değildi. Onlar sadece iki sevgiliydiler ve sevgililerin yapması gerektiği gibi birbirlerini deneyimliyorlardı.

Tem, Caspen'in zihninin içini görmüştü, bu yüzden onun kendisiyle yapmak istediği her şeyi biliyordu. Yine de Caspen onun liderliğini takip etti, ona şefkatle pşt, Tem onu kendine çektiğinde öpücüğü derinleştirdi, Tem bacaklarını açtığında parmaklarını onun içine soktu. Onun bu çekingenliği Tem'i daha da tahrik etti.

Tem'i daha da tahrik etti. Ona öncülük etmesine izin veriyor, gücünü ona devrediyordu — daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Onu nazikçe okşadı, dokunuşu durgun bir gölün dalgalanması gibiydi. Tem de ona dokundu, pantolonunu çıkardı ve parmaklarını onun penisine doladı. Caspen bunu yaparken titredi ve onun tepkisiyle Tem aniden kendine güven duydu. Avucunu göğsüne koydu ve onu kendinden uzaklaştırdı.

Caspen'in yüzünde anlık bir endişe belirdi. Tem onu sakinleştirmek için yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra dizlerini eğdi ve bacaklarını tamamen açtı.

Artık hazırды.

"*Tem,*" diye fısıldadı Caspen.

Tek söylediği buydu, ama bu fazlasıyla yeterliydi. Bir an için, sadece ona saygıyla bakmaktan başka bir şey yapmadı. Gözleri karardı, altın rengi izler kayboldu. O öne eğilip dudaklarını karnının kıvrımlarına doğru kaydırırken, etraflarındaki hava daha da ısındı. Parmakları uyluklarını kavradı ve onları daha da açtı. Caspen bacaklarının iç kısımlarını öptü, önce birini, sonra diğerini.

Durup ona baktı, son bir kez sessizce izin istedi. Tem başını salladı.

Sonra başını eğdi ve ağzı, bir erkeğin tadına bakacağını sadece rüyalarında hayal ettiği kısma değdi.

Caspen'in dili ona dokunduğu anda, bir açlık dalgası zihninden geçip Tem'in zihnine ulaştı ve aralarındaki sınırları bulanıklaştırdı, ta ki Tem onun arzusu nerede bitiyor, kendisinininki nerede başlıyor bilemez hale gelene kadar. Caspen dilini klitorisinin etrafında yavaşça döndürürken, ağzını ona yaslayarak Tem inledi. Daha yeni başlamışlardı, ama Tem kontrolünü kaybetmesine saniyeler kaldığını hissediyordu. Kendine rağmen, aniden utangaçlık hissetti.

Tem. Caspen zihninde konuştu. *Bırak bunu senin için yapayım.*

Tem gözlerini kapattı.

O bu konuda çok, *çok* iyiydi. Tem şaşırmamalıydı; sonuçta yüzyıllar boyunca deneyim kazanmıştı. Ama onun zihnindeki varlığı onu daha da iyi hale getiriyor muydu acaba? Sanki onun her isteğini yerine getiriyor gibiydi

düşüncesini yerine getiriyor gibiydi. Daha derine inmesini istediğinde, öyle yaptı. Onu belirli bir şekilde dokunmasını istediğinde, öyle yaptı.

Önce dili klitorisindeydi, sonra içindeydi, ıslaklığına daldı, uzun zamandır tatmak istediği cenneti tattı. Bunu ne kadar sevdiğine şüphe yoktu. Her vuruşunda onun hayranlığını hissetti, inlemelerinin kendisinininkine katılmasıyla onun bağlılığını duydu. Parmağını içine kaydırды ve geçici duygu değişikliği onu zayıflattı. Tem, onun onu genişlettiğini biliyordu — bir çiçeğin yaprakları gibi onu ayırıyordu — onu daha sonra gelecek olan şeye hazırlıyordu.

Caspen bir parmağını daha içine soktuğunda, dilinin daha rahat hareket edebilmesi için onu açık tutarken, Tem nefesini tuttu. Başının bacaklarının arasında olması, sanki dua eder gibi ona eğilmesi heyecan vericiydi. Tem, bu zevki bu kadar uzun süre nasıl yaşayamadığını bilmiyordu ve bir daha asla hissetmezse, o zaman da yaşayamayacağını biliyordu.

Dili durdurulamazdı, parmakları gittikçe daha derine giriyordu. Hayal ettiğinden daha iyi hissettiriyordu ve o bunu yüzlerce kez hayal etmişti. Caspen kendini ona kaptırıyordu, verdiği kadar alıyordu, sanki o ana kadar açlıktan ölüyormuş gibi onu yutuyordu.

Parmaklarını düzenli bir ritimle pompalarken, aynı anda klitorisini emmeye başladı. Duyguların birleşimi o kadar yoğun ve eziciydi ki, Tem çıkardığı seslerden korkarak eliyle ağzını kapattı.

Aniden durdu.

Caspen oturduğunda Tem'in gözleri açıldı. Caspen öne eğildi ve Tem'in elini ağzından çekti.

Benden saklanma.

Tem, onu kendinden uzaklaştıracak hiçbir şey yapamayacağını anladı. O sadece ondan daha fazlasını istiyordu — vücudundan, zihninden, kalbinden daha fazlasını.

Caspen tekrar eğilmek yerine, avucunun tamamını bacaklarının arasına koydu, parmaklarını karnına düz bir şekilde yaydı ve elinin iç kısmını ıslaklığı üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Sıkı, tekrarlayan hareket Tem'in dayanabileceğinden fazlasıydı. Klitorisi onun acımasız dokunuşunun altında zonkluyordu ve aniden, denese bile sessiz kalamazdı.

Caspen ona dokunurken onu izledi, gözleri vücudunun her santimini içiyordu. Elleri göğüslerine gitti, sıkıp avuçladı

. Ancak şimdi bacaklarının arasında kendi elleri yerine Caspen'in elleri vardı; şimdi her zaman yapmaları gereken şeyi yapıyorlardı — her zaman olmaları gereken şey haline geliyorlardı.

Caspen'in gözlerinde arzuyla parladı. Onu tatmadan daha fazla dayanamazdı.

Başı tekrar eğildi ve bu sefer Tem parmaklarını saçlarına geçirdi, onu olabildiğince kendine çekti. Çaresizce inledi; hala yetmiyordu.

Caspen dilini sabit tuttu.

Beni kullan, Tem.

Tem onun emrini anladı. Kavrayışını sıkılaştırdı, kalçalarını onun ağzına doğru eğdi, tekrar tekrar ona süründü. O da onu kavradı, böylece Tem'in ondan tam olarak ihtiyacı olanı almasını kolaylaştırdı. Tem utanmadan inledi. Evrende bundan daha iyi hissettiren hiçbir şey yoktu. İçinde neyin olduğunu biliyordu; onun için parçalanmak üzere olduğunu biliyordu.

Tam da doruğa ulaşmak üzereyken, Caspen geri çekildi.

Tem keskin bir nefes aldı. *Çok* yakındı. Ama Caspen hep böyleydi; ona asla kolayca ulaşmasına izin vermezdi.

Klitorisi şişmiş ve hassaslaşmıştı. Caspen tek parmağını klitorisinin üzerinde gezdirdiğinde, tüm vücudu alev aldı ve çaresizce inledi. Sesi zihninde yankılandı.

Benim. Sadece benim.

Tem hevesle başını salladı. *Senin. Sadece senin.*

Onun onaylayan tıslaması odada yankılandı.

Caspen başını tekrar eğdi ve bu sefer öylece kaldı. Parmakları ve dili arasında Tem artık kendini kontrol edemiyordu. Sırtını çarşaftan kaldırarak çaresizce inlemeye başladı.

Caspen, diye haykırdı zihninde.

Buna ihtiyacım var, Tem, diye cevap verdi. *Ver bana.*

Tüm duvarları yıkılmış, tüm savunmaları yok olmuştu. Tem'in Caspen'e istediğini vermek ve karşılığında istediğini elde etmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Bu yüzden bunun gelişmesine izin verdi.

Israrcı zevk dalgası büyüdü ve Tem, bu sefer ikisinin de bunu durduramayacağını biliyordu. Beklenti omurgasını ürpertti; vücudu gerildi, kıvrıldı, boşalmaya hazırlandı. Caspen parmaklarını yukarı doğru eğdiğinde çarşafları kavradı ve onun en derinlerine bastırırken boğazından bir inilti çıktı. Klitorisini dişleriyle sıkıca kavradığında, Tem'in işi bitmişti.

Tem, vücudu sonunda kendini bıraktığında çığlık attı.

Zihnindeki bağlantıları olmasaydı, Caspen'in de boşaldığını bilemeyebilirdi. Ama onun zevkini inkar edilemez bir şekilde kendininkine karıştığını hissetti ve bu onu tek başına ulaşabileceğinden çok daha uzağa götürdü. Birlikte dalgaların üzerinde sörf yaparken, Tem aralarında bir şeyin kendini mühürlediğini hissetti - asla koparılamayacak bir bağ. Artık birbirlerine aittiler; bu temel, vazgeçilmez şeyi paylaşmadan önceki hallerine geri dönmeleri mümkün değildi.

Tem, orgazmından dolayı tamamen ıslanmıştı, ama Caspen'in durmaya niyeti olmadığı belliydi. Onun ıslaklığını yalıyor, *yutuyor*, sanki şimdiye kadar tattığı en güzel şey gibi tadını çıkarıyordu. Onun zevkinden şüphe yoktu. Zihinleri birbirine bağlı olmasa bile, onun inlemelerinden bunu anlayabilirdi — onu tattıkça daha da acil hale gelen inlemelerden.

Hava inkar edilemez bir şekilde ısınmaya başlamıştı.

Tem, bilinmeyen bir bölgede olduklarını biliyordu. Kendisinin içinde bulunduğu tehlikeyi, *ikisinin de* içinde bulunduğu tehlikeyi görmezden gelmek imkansızdı. Caspen geçen seferki gibi kontrolünü kaybederse, ona zarar vermeyeceğinin garantisi yoktu. Odada baş başa kalmışlardı; bir şey olursa, tamamen korumasız kalacaktı. Tem, risk aldıklarını biliyordu. Ama onun için ne kadar değerli olduğunu da biliyordu.

Caspen'in dili aniden klitorisine sert ve kaba bir şekilde dokundu. Tem, dokudaki ani değişiklik karşısında nefesini tuttu, vücudu şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı. Caspen onu daha sıkı tuttu, elleriyle kalçalarını sabitleyerek onu aşağıda tuttu, böylece onu daha derin bir şekilde yalayabilecekti.

Aralarındaki dinamik değişiyordu.

Onun tek amacı artık sadece onu memnun etmek değildi. Artık Caspen verdiği kadar alıyordu — hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu gibi onun ıslaklığını tüketiyordu. Dilini onun içine daha da ittiğinde, mağarayı sağır edici bir tıslama doldurdu. İmkansız bir şekilde çok derine girdi — sanki gerilmiş gibi acı duyuyordu.

Tem, klitorisini okşarken *aynı anda* onun merkezine nüfuz ettiğinde inledi. Aniden bir şimşek çakmış gibi farkına vardı.

Dili bölünmüştü.

Tem, Caspen'in sadece bu tek kısmını dönüştürmek için ne kadar olağanüstü bir irade sergilemiş olabileceğini fark etti. Omuzlarından duman yükseldi, havayı doldurdu ve yumuşak, gölgeli akıntılar halinde Tem'in vücudunu kapladı. Sarmallar göğüslerinin yanlarına dolandıktan sonra kollarına doğru akararak bileklerini yatağa sabitledi.

Onun bir avcı, kendisinin ise avı olması önemli değildi. Bundan sonra ne olacağı kaçınılmazdı. Onu durdurmak mümkün değildi ve zaten Tem de bunu istemiyordu. Caspen'in karşılanması gereken bir ihtiyacı vardı. Sadece Tem'in tatmin edebileceği bir açlık.

Bacakları genişçe açılmıştı; her yeri açıktaydı. O, pervasızca onu yalayıp yutuyor, başını tekrar tekrar eğip dilini kullanarak onu beceriyordu. Tem çaresizdi, elleri sıcak duman dalları tarafından başının üstünde sabitlenmişti. Önemli değildi; zaten hareket etmek istemiyordu. Ona yapmayacağı hiçbir şey yoktu, isterse kendisine ait hiçbir parçayı ona vermeyecek değildi. Onun açlığı, onda ikiz bir alev uyandırdı —beslenmeyi arzulayan bir ikiz alev.

Tem, Caspen'e, kendine, *zevke* teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Dili klitorisindeydi. Ve içindeydi. Parmakları da içine girdiğinde, hemen orada boşalmak üzereydi. Bu çok fazlaydı; patlamak üzereydi.

"*Caspen!*" diye bağırdı.

O ise sadece daha derine gömüldü. Dumanlı kısıtlamalara karşı çırpınıyordu, o, onun hissedebileceğini bilmediği bir şeyi uyandırırken kalçaları sıçırıyordu. Her şey zirveye ulaştı, vücudunun yayılan kenarları tek bir mükemmel noktada çarpıştı. Tem'in merkezi kasıldı.

Coşkulu bir rahatlama ile orgazm oldu.

Caspen'in onaylayan tıslaması kulakları sağır ediyordu. Ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi verdiği, orgazmının onu arzulayan kısmını beslediği konusunda hiç şüphe yoktu.

Tem, sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi aniden kendini güçsüz hissetti. Caspen onu nazıkçe yaladı ve o, dilini bir kez daha

daha insan formuna döndürdüğünü anladı. Bacaklarının iç kısmına öpücükler kondururken, parmaklarını içinde tuttu ve uyluğunu ısırđı, dişleriyle derisini çimdikledi, kesinlikle bir morluk bırakarak, birleşmelerini inkar edilemez bir şekilde hatırlattı.

Tem, yarın o morluğu görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda Caspen başını kaldırdı. Sessiz bir hayranlıkla birbirlerine baktılar, sanki ikisi de az önce olanlara inanamıyormuş gibi. Sanki paylaştıkları şey akıl almaz bir şeymiş gibi.

Kendini kaldırdı ve öpüşmek için eğildi. Dili onun diline kaydđ ve o, dilinde kendi tadını aldı.

Gördün mü?

Sorunun geri kalanı söylenmemişti, ama Tem onun ne sorduğunu biliyordu. Tek bir cevap vardı:

Evet.

Yavaşça geri çekildi.

Caspen penisini bacaklarının arasına koydu, başđ neredeyse göbek deliğine değiyordu.

Elini penisinin tabanına koydu, onu ıslaklığına bastırdı ve penisini avucunun içinde yavaşça kaydđrdı, onun içinde yapmak istediğı hareketi taklit ederek.

"Tem." Gözleri kadının vücudunu taradı. "Sana ihtiyacım var. Şimdi." Kadın gözlerini ona kaldırdı.

"Öyleyse beni al."

On Dördüncü Bölüm

Caspen hiç vakit kaybetmedi.

Elleriyle kadının kalçalarını kavradı ve vücudunu kendine doğru eğdi.

Onun penisi ona dokunduğu anda, Tem'in zihni boşaldı. Artık düşünemiyordu. Tek yapabildiği *hissetmektir*. Havadaki sıcaklığı ve cildindeki teri hissetti. Caspen'in içine girmeye başladığında, sadece bir santim içeri girip hemen geri çıkarken, onun acımasız bakışlarını hissetti. Bu bile Tem için çok fazlaydı, ona verdiği şeyi zar zor kaldırılabiliyordu. Tekrar içeri girdi, bu sefer bir santim daha ileri gitti.

Tem, birleşmelerinin noktasını hayranlıkla izledi. Birlikte ne kadar iyi göründüklerine inanamıyordu — sanki vücudu onun sığınağıymış ve o sonunda eve dönüyormuş gibi.

İkisi de bunu istiyordu. İkisi de buna ihtiyaç duyuyordu.

Caspen'in nefesi düzensizdi. Yoğun bir şekilde konsantre oluyordu; Tem, onun kendini tutmak için ne kadar büyük bir güç harcadığını bir kez daha gördü. Onun tek istediğinin içine girip onu sikmek olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda bununla başa çıkamayacağını da biliyordu ve Caspen de bunu kesinlikle biliyordu. Tem'e bakmak, hızı ayarlamak ve onu güvende tutmak onun göreviydi. O görevi ciddiye alacağına güveniyordu.

Yolun yarısını kat etmişlerdi.

"Öp beni," diye fısıldadı Tem, ondan daha fazlasını istemekten çaresiz. Caspen onu öptü.

Tem bacaklarını olabildiğince açtı, onu içine almak için zorladı, onu istediği kadar derinden hissetmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Sonunda, zamanı gelmişti.

Zihinleri o kadar iç içe geçmişti ki, Tem, o tamamen içine girerken tek bir kelime söyleyenin kendi sesi mi yoksa onun sesi mi olduğunu bilmiyordu.

Sonunda.

Bu, onunla ilk kez rüyasında gördüğü gece başlayan bir döngünün tamamlanmasıydı. Her zaman bu noktaya gelmeleri gerekiyordu. Bütün yollar buraya çıkıyordu.

Caspen yavaşça, azami dikkatle çekildi. Sonra tekrar içeri girdi.

Tem, ritmini bulurken nefesini tuttu, ona bu son eylemi öğretti, her bir sabit itişle aralarındaki bağı meşrulaştırdı. O, onu isteyerek kabul etti, her santimini içlerine çekti. Gözlerine baktı, deniz dibinden daha siyah gözlerine. O gözler yüzyıllar boyunca yaşamı görmüştü.

Şimdi ise onu görüyorlardı.

"İyi hissediyor muyum?" diye fısıldadı Tem.

Onunla tanıştığı andan beri bilmek istediği tek şey buydu. Onu kavrayışından, cevabını biliyordu. Ama Caspen bunu yüksek sesle söylemek yerine, Tem'in zihnine ezici bir onay dalgası gönderdi. Onu birden fazla şekilde penetre ediyordu, bilinci bir ağacın dalları gibi onun bilincine dolanmıştı.

Tem. Tem. Tem.

Sadece adı. Tekrar tekrar.

Sanki bunu asla yeterince söyleyemeyecekmiş gibi söylüyordu, sanki kendini bu anın, buradaki, onunla birlikte olduğu anın içine gömüyordu. Tem daha önce hiç böyle sevilmemişti. Caspen'in sevinci, sonsuz bir akım gibi onun vücudundan Tem'in vücuduna geçiyordu. Böyle bir coşkunun kaynağı olduğuna inanamıyordu. O, ondan başka hiçbir şeyi, hiç kimseyi istemiyordu.

Ona prensi nasıl baştan çıkaracağını öğretirken, aynı zamanda onu nasıl baştan çıkaracağını da öğrenmişti. Onun vücudu hakkında her şeyi biliyordu; nasıl ve nereden dokunulmaktan hoşlandığını ve ne kadar süreyle dokunulması gerektiğini biliyordu.

Tem de aynı şeyi biliyordu.

Haftalarca süren dersler, Tem'in Caspen'in ona öğrettiği dili akıcı bir şekilde konuşmasını sağlamıştı. Boynunu eğerse, onun kokusunu içine çekerek burun deliklerini genişleteceğini biliyordu. Onun boğazını sıkarsa, onun da karşılığında onun boğazını sıkacağını biliyordu.

Caspen. Caspen. Caspen.

Onun adını tekrar tekrar söyleyerek, onun sevgisinin karşılıklı olduğunu, aralarındaki bağı kopmaz olduğunu gösterdi. Caspen onu sikerken öptü, dili sanki onun diliyle dans etmek için yaratılmış gibi hareket ediyordu. Ona karşı kendini sakladığını fark etti. Seksi çok iyi yapıyordu. İnanılmaz derecede iyi. Yüzyıllar süren eğitim onu sezgisel bir canavara dönüştürmüştü, onu nasıl sikmesi gerektiğini tam olarak bilen bir canavara.

Onu farklı pozisyonlara yönlendirdi, birbirlerine nasıl sahip olabileceklerini gösterdi. Önce dizlerinin üzerine oturdu, kalçalarını kaldırarak onun sikini almasını izleyebildi. Sonra ona geri döndü, bacaklarını omuzlarına çekerek, yapboz parçaları gibi birbirine kenetlendi. İnanılmaz derecede samimiydi; o kadar yakındılar ki Tem, onun göz bebeklerinde kendi yansımaları görebiliyordu. O, inanılmaz derecede sert sikiyle, gelgitler kadar sabit bir hızla içinde girip çıkarken, o inledi.

Tem zaman kavramını tamamen kaybetti. Caspen'in odasında pencere yoktu ve saatlerin mi dakikaların mı geçtiğini anlamak imkansızdı. Tam devam edemeyeceğini düşündüğü anda, Caspen ona kendi arzusunun on katı kadar güçlü bir dalga gönderdi. Onun üzerinde böyle bir etki yarattığına inanamıyordu. Onun kendisine direnmesinin zor olduğunu hep biliyordu, ama şimdi onun zihninde olduğu için, onunla bu şekilde birlikte olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu tam olarak anladı.

Onun çıkardığı her ses onu çılgına çeviriyordu. *Onun* zevkinden zevk alıyordu. Bunun için çok uzun süre beklemişti ve şimdi sonunda o buradaydı, onun penisini sarmış, onun emrindeydi. Onu asla bırakmak istemiyordu.

Sonunda Caspen ellerini uyluklarına kaydırıp ve onu yan çevirdi. Artık arkasında duruyordu, parmaklarının klitorisine ulaşabilmesi için dizleriyle bacaklarını açıyordu. Tem, ona dokunduğu ve aynı anda onu becerdiği için nefesini tuttu. Bu, hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Bu, açık ve net bir şekilde cennetti.

Uzun süre öyle kaldılar, Tem'in mümkün olduğunu düşündüğünden daha uzun süre. Caspen, Tem'in bundan ne kadar hoşlandığını şüphesiz anlayabilirdi. Tem'in ıslaklığı Caspen'in penisine, parmaklarına, çarşaflara bulaşmıştı. Tem utanmıyordu; bunun tam da Caspen'in istediği şey olduğunu biliyordu. Caspen, birkaç dakikada bir parmaklarını ağzına götürüp Tem'in tadına bakıyor, sonra tekrar ona dokunuyordu.

Tam orgazmının başladığını hissettiği anda, Caspen onu döndürdü. Yatakta birbirlerine baktılar ve bir an için, o sadece ona baktı

ona baktı. Ne sesli ne de zihninde tek kelime etmedi. Ama Tem, Caspen'in hissettiklerini sanki kendisi söylemiş gibi net bir şekilde gördü. Bu akşamın Caspen için ne kadar önemli olduğunu, onu bu şekilde görmekten ne kadar zevk aldığını gördü: savunmasız, çıplak, önünde uzanmış. Tamamen onundu.

Caspen ona uzandı.

Bu sefer, öncekinden daha hızlıydı. Tem nefes almakta zorlanıyordu, ama önemi yoktu. Ne olacağını biliyordu; neredeyse vardıklarını biliyordu.

Caspen'in cildi yakıcıydı. Duman geri dönmüştü, Tem'in saçlarına dolanmış ve sırtında sıcak bir şekilde kayıyordu. Terden sıırılsıklamdı, ama önemi yoktu; o da öyleydi.

Sorması gereken tek bir şey kalmıştı.

Birlikte mi?

Caspen'in cevabı, onun cevabının mükemmel bir yansımasıydı.

Birlikte.

Bilinçlerinin iplikleri tek bir akıntıya birleşti ve kaçınılmaz sonuca doğru hızla ilerledi. Daha önce de birlikte bitirmişlerdi, ama böyle değil, o onun *içindeyken* değil. Tem, Caspen ile daha önce bu tür deneyimler yaşamamış olsaydı, olacıklardan, onun önünde kendini bu şekilde açığa çıkarmaktan korkabilirdi. Bunun yerine, o ondan ihtiyacı olanı alırken, o da ondan ihtiyacı olanı alırken, sadece ezici bir mutluluk dalgası hissetti. Bu temel bir gerçektir: O Caspen için yaratılmıştı, Caspen de onun için yaratılmıştı.

Tem.

Orgazmda bile, onun adı onun ışığıydı.

Caspen.

Sonunda, ikisi de doruğa ulaştı.

Yüzünü kendine doğru çekti, ağızları birbirlerinin inlemelerini yutuyordu. Sanki Tem, kendisine çok küçük gelen bir kutuya sığmaya çalışarak geçirdiği bir ömrü serbest bırakıyormuş gibi hissediyordu — kim olduğunu umursamayan ve ondan daha fazlasını beklemeyen bir dünyada, yirmi yıl boyunca yerini bulmaya çalışıp başarısız olmuştu. Onun yeri burasıydı. Caspen'in yanındaydı.

Olağanüstü.

Tem onu zar zor duyuyordu. Hayatında hiç hissetmediği kadar yoğun ve yakıcı bir zevk hissediyordu, sırf onun için parçalanırken.

Sonrasında Tem huzur buldu.

Caspen'e bir bakış, onun da aynı şeyi hissettiğini gösterdi. Yüzü rahattı, ifadesi hiç görmediği kadar kaygısızdı. Sadece ona bakıyordu; başka hiçbir şey dikkatini çekmiyordu. O, onun için dünyadaki en önemli şeydi. Tıpkı onun da Tem için olduğu gibi.

Tem parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Bunu her zaman yapmak istemişti.

Caspen elini tuttu, ters çevirdi ve avucundaki çilleri öptü, sonra dudaklarını bileğine doğru kaydırды. Dirsek içini, omzunu, köprücük kemiğini öptü. Başını göğüslerine eğdi.

"Caspen," diye fısıldadı, yüzünü tekrar kendine doğru çekerek. "Tem."

"Bunu tüm kızlarla yapar mısın?"

Onun şaşkınlığına rağmen, adam güldü. "Hayır." Onu öptü. "Öyle değil."

O soruya sadece yarı ciddiye. Ama yine de onun cevabını duyduğuna sevindi.

Caspen baktı ona gözgöz gözüne aniden aniden
hareketsiz " her şey umduğun gibi miydi?"

Şimdi gülme sırası Tem'deydi. Ona bunu sorduğuna inanamıyordu. "Evet," dedi. "Ve daha fazlası."

Adam başını salladı. "Bir dahaki sefere iki kez
geleceksin." "Bir dahaki sefere mi?"

"Sen izin verirsen, bunu seninle birçok kez yapmayı planlıyorum,
Tem." O tekrar güldü. "İzin veririm."

Adam onu öptü.

Tem, onun penisinin kendisine bastırıldığını hissetti. Adam çoktan sertleşmeye başlamıştı.

"*Ciddi misin?*" dedi.

Caspen'in ağzının köşesi seğirdi. "Basilisklerin yolu budur." Tekrar tekrar seviştiler.

Caspen'in onun içinde olmadığı tek bir an bile olmadı. Onun vücudu bir uyuşturucu gibiydi ve Caspen de dozu alan bir bağımlıydı. Tem de ondan farksızdı, ona doyamıyordu.

yeterince doyamıyordu. O kadar çok seviştiler ki Tem dayanılmaz bir ağrıya kapıldı; bu kadar çok sekse alışık değildi ve tüm vücudu Caspen'in dokunuşunun sonuçlarını taşımaya başladı. Sırtını kamburlaştırmaktan ağrıyordu; bağarmaktan boğazı yara olmuştu; dudakları onun ısırıklarından morarmıştı. Acısına rağmen, onu daha çok istiyordu ve devam etmenin imkansız olduğunu hissettikten sonra bile onu tekrar tekrar istedi.

Sonunda Tem bitkin düştü. Her itiş acı vericiydi; tüm vücudu ağrıyordu. Artık acı çekmediğini iddia edemiyordu ve devam ederlerse kanamaya başlayacağından korkuyordu.

"Durmaliyız," diye fısıldadı Caspen. Dudakları kulağına değiyordu, penisi hala içindeydi. "Sana acı veriyorum."

Tem bunu inkar edemedi. O, onun zihnindeydi ve vücudunun itirazlarını hissedebildiğini biliyordu. Yavaşça içinden çıktı, her seferinde bir santimlik mesafeyle.

"Yorgun değil misin?" diye sordu Tem, boşaldığında. Caspen güldü. "Hayır. Hiç de değil." Onu kendine doğru çekti. "O zaman deneyebilirim..." "Tem." Elini bileğine doladı. "Hayır." "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Caspen tekrar güldü ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Asla yapamazsın." "Yalan söyleme."

O titredi başını salladı, dudakları dudaklarını dudaklarıonun onun çenesini " yapamam.

Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu, ama inanmıyordu. Güvensizliği, basit bir efsanenin yatıştırabileceğı kadar derin değildi. Onun daha fazlasını istediğini biliyordu ve bunu engellediğı için vücudundan nefret ediyordu. Tem tekrar ona uzandı, eliyle onu tatmin etmek niyetindeydi. O, bileğini yatağı doğru itti.

"*Tem*," dedi sertçe. "Dur."

Tem ağlamak üzereydi. "Sadece acıyı dindir," diye ısrar etti. "Sonra devam edebiliriz."

Caspen başını salladı. "Bu bir alışkanlık haline gelmemeli. Seni bu şekilde kullanmak yanlış olur."

"O zaman seni nasıl tatmin edebilirim?"

Gülümsedi. "Bu gece beni zaten birkaç kez tatmin ettin, Tem. Eminim fark etmişsindir."

Tem, onun kasıtlı olarak konuyu hafife aldığını biliyordu. Ama Tem ikna olmuyordu. "Ben sana yetmiyorum," diye fısıldadı.

Onun sözleri üzerine Caspen iç geçirdi. Sessizlik oldu ve bu sessizlikte birbirlerine baktılar, nefesleri uyumluydu. "Sen insansın, Tem," dedi sonunda. "Bir insanın başarabileceğinden fazlasını beklemiyorum."

"Peki ya insan olmasaydım?"

Caspen kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir basilisk senin dayanıklılığınla boy ölçüşebilir mi?"

Başını eğdi. Hareketi o kadar belirgin bir şekilde sürungen gibiydi ki, Tem sorusunun daha da haklı olduğunu hissetti.

"Basiliske bağlı," dedi yavaşça. "Hepimiz aynı değiliz. Ama evet. Gerçek formumda seks..."

Cümlesini bitirmedi. Tem, onun bitirmesini istemediğini fark etti. Kendisinin ne kadar yetersiz olduğunu bilmek istemiyordu. Bir dişi basilisk'in ona kendisinden çok daha uygun olacağını doğrulayan sözleri duymak istemiyordu. Bunu zaten biliyordu.

Tem'in yüzündeki ifadeyi gören Caspen, ona doğru eğildi. "Yatağıma girmesi için *seni* seçtim, Tem. Seçimlerimi hafife aldığımı mı düşünüyorsun?"

Tem, onun hafifçe karar vermediğini biliyordu. Ama aynı zamanda, geçmişte başkalarını da seçtiğini ve onlardan daha çok keyif aldığını neredeyse doğruladığını da biliyordu.

"Bence sen bile hata yapabilirsin," diye fısıldadı. Caspen iç geçirdi. "Sözlerim seni rahatlatmıyorsa, ne rahatlatacak?"

Tem'in cevabı yoktu. Caspen'in söylediklerine bakılmaksızın ondan memnun olduğunu anlayamıyordu. Bu yüzden bir şey söylemek yerine onu öptü. Kısa süre sonra Tem, içinde daha fazlasını isteyen tanıdık bir heyecan hissetti. Caspen'in elini bacaklarının arasına çekti.

"Tem," diye fısıldadı Caspen dudaklarına. "Sana hayır demeye devam edemem." "O zaman deme," diye fısıldadı Tem, onu daha derine yönlendirerek. "Evet de."

"Tem," dedi Caspen yine. Ama ona dokunmayı bırakmadı.

Onu nazikçe keşfetti, ilk iki parmağını yavaş ve yumuşak hareketlerle içeri ve dışarı kaydırdı. Klitorisini okşadığında, o kadar hassastı ki Tem yüzünü buruşturdu. Parmakları hemen geri çekildi.

Onu geri çekmeye çalıştı, ama o avucunu göğüslerinin arasına, tam göğüslerinin üzerine koydu. Aşağı doğru bastırdı ve Tem içinden bir serinlik dalgası geçtiğini hissetti. Avucunu çektiğinde, artık sıcak değildi. Bacaklarının arasındaki sıcaklık kalmıştı, ama birdenbire kayıtsız hissetti, sanki artık seks yapmak istemiyormuş gibi. Ani değişiklik onu nefes nefese bıraktı.

"Az önce ne yaptın?" diye nefes nefese sordu.

"Artık beni arzulamayasın diye arzunu ortadan kaldırdım."

Tem dehşetle ona baktı. Doğruydı; bir saniye önce onu tüketen ateşli susuzluk gitmişti.

"Geri koy," dedi hemen.

"Tem," diye Caspen sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Geri koyarsam, sen yine istemeye devam edeceksin..."

"*Geri koy dedim.*"

Kaşlarını çattı. Daha önce ona hiç bu tonda konuşmamıştı ve bu ikisi için de sürpriz oldu. "Anlamıyorum," dedi yavaşça. "Bana acını gidermemi söyledin..."

"Bu farklı." Tem onu keskin bir şekilde susturdu. "Acı fiziksel bir duygu. Arzu ise bir duygudur. Duygular benim bir parçam. Benim duygularımı manipüle edemezsin. Bu, gücünü kötüye kullanmak ve bana ihanet etmek demektir. Jonathan'ın yaptığından daha kötü bir şey." Elini tutup göğsüne bastırdı. "O yüzden geri koy. Hemen."

Tem, Caspen'in gözlerinin arkasında birçok düşüncenin dolaştığını gördü. Ama sonunda, anlayışın ve ardından pişmanlığın yavaşça yüzeye çıktığını izledi.

"Ben öyle düşünmemiştim," dedi sessizce. Göğsüne hafifçe bastırdı.

Tem tekrar nabızı hissetti ve bununla birlikte arzusu da geri döndü, eskisi kadar ateşli ve çaresiz. Ama bu sefer, buna göre davranmadı. Bunun yerine, Caspen'in elini kendinden uzaklaştırdı ve ona sert bir bakış attı, konuşmasını bekledi.

Sonunda konuştu. "Beni affet, Tem. Sadece yardım etmek istedim."

"Ne yapmak istediğini biliyorum," diye tersledi. "Ve bunu yaparak beni küçümsedin. Sana uygunsuz geldiğinde duygularımı bastıramazsın. Beni bir daha böyle kontrol edersen sana asla güvenmem."

O, onu sessizce dinledi.

"Bana söz ver," dedi Tem, hala gözlerinin içine bakarak.

"Söz veriyorum."

"Daha açık ol." Şimdi taleplerde bulunan oydu.

Caspen derin bir nefes aldı, göğsü düzenli bir şekilde yükseldi. "Bir daha duygularını değiştirmeyeceğime söz veriyorum. Söz veriyorum."

Birbirlerine baktılar.

"Sana çok kızgıyım," dedi Tem sonunda.

Tem'in sürprizine, Caspen'in ağzının köşesi seğirdi. "Evet. Anlıyorum."

"Bu komik değil."

"Elbette değil." Caspen, yüzünde kararlı bir ciddiyet ifade etti. "Sadece seni daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Çenenin sıkılmışsın." Nazikçe çenesine dokundu. "Bu seni güçlü gösteriyor."

"Görünüşüm ne olursa olsun ben güçlüyüm."

Caspen'in parmağı kadının boynunu okşadı. Bir kez daha gülümsedi. "Bunu biliyorum."

Uzun süre sessizce yattılar, tek ses ateşin yumuşak çıtırtılarıydı. Tem az önce olanları düşündü. Caspen herkesin duygularını kontrol edebiliyor muydu, yoksa sadece onunkini mi? Eğer gücü gerçekten bu kadar sınırsızsa, bu basilisklerin herkesin bildiğinden daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Ve aynalı duvarı geçebildiklerini düşünürsek, neler yapabileceklerini kimse bilemezdi.

Ama bunlar başka bir gün için endişelenilecek şeylerdi.

Şu anda Tem, Caspen'in odasındaydı. Ve bunun dışında başka şeyler düşünerek zaman kaybetmek istemiyordu.

Sonunda, birbirlerini tekrar buldular.

Tem parmaklarıyla onun cildini okşadı, göğsünün tepeciklerini ve çukurlarını keşfetti. Vücudu inanılmaz derecede *sertti*. Cildinin hemen altında pulları görebiliyordu ve onları bir daha görebilecek mi diye merak etti.

Onun penisine dokunduğunda, o yumuşak bir tıslama çıkardı.

Tem, tek parmağını nazikçe onun penisinin gövdesinde gezdirdi, tabandan başlayıp damarı takip ederek sonuna kadar gitti. O, baş kısmına geldiğinde tamamen sertleşmişti.

Ona daha yakınlaştı ve penisinin sadece ucunu içine aldı. "Beni istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Bana bunu sorma."

"Neden?"

"Çünkü benim istediğim ve senin ihtiyacın olan şeyler çok farklı." "Ben sadece sana ihtiyacım var."

"Tem." Başını salladı. Ama onu itmedi.

Bunun yerine, Caspen sırt üstü yattı ve onu üstüne çekti. Tem, liderliği ele alması gerektiğini anladı; Caspen, ona sadece dayanabileceği kadarını yapmasını istiyordu, çünkü kendi istediği gibi olsaydı, onu daha sert sikiyor olacaktı. Kalçalarını yavaşça ileri geri salladı, avuçlarını gövdesine düz bir şekilde koyarak üzerine oturdu ve kaldırabileceği bir hızda onun penisi üzerinde yukarı aşağı kaydı. Onu bu şekilde kızdırmayı seviyordu; Caspen'den bir şey saklamak tatmin ediciydi, özellikle de onun onu ne kadar çok istediğini bildiği zaman.

Tem, klitorisi onun penisinin tabanına sürtünerek uyarılsın diye vücudunu öne doğru eğerek, onun penisi üzerinde sallanmaya başladı. Caspen'in onu izlediğini fark etti ve onun, onun orgazm olmasını ne kadar sevdiğini biliyordu. Gözleri, yüzünden boynuna, oradan da göğüslerine açgözlülükle kayıyordu. Çenesi, kendini tutmak için gergindi.

Orgazm hızla yükseldi; orgazm onu sarstığında çığlık attı ve orgazm olurken eğilip onu öptü.

Bunu yaptığında, Caspen'in elleri aniden vücudunda aşağı kaydı, kalçalarını tutup kendine doğru çekti, böylece aşağıdan ona girebilsin. O oturmaya çalıştı, ama o dudaklarını ısırды ve daha hızlı girerken onu kendine tuttu. Tem'in dayanabileceğinden neredeyse fazlasıydı, ama gözlerini kapattı ve ona izin verdi, altında sertleşmiş vücudunun çaresizliğini hissetti, tek bir şiddetli itişle işini bitirirken dişleri neredeyse dudağını parçalıyordu.

Başı yatağa düştüğünde, gözleri vahşi, karanlık ve dipsizdi, sanki Tem sonsuz bir kuyunun derinliklerine bakıyormuş gibi. Orada *o kadar* çok arzu, o kadar çok çıplak açlık ve sınırsız güç vardı ki, derinliği o kadar anlaşılmazdı ki, Tem bir an için korktu. Hiç şüphe duymadan, insan formunda olsa da onun bir canavar olduğunu hatırladı. Karanlığın kaybolduğunu gördü, nefesini düzenlerken göğsü inip kalkıyordu, yavaşça kendine geliyordu.

Kendini neye bulaştırmıştı?

Tem parmağını dudağına dokundurdu ve parmağı kanlı çıktı. Bunu gören Caspen oturdu.

"Tem," dedi, sesinde hala katran gibi yapışmış kaba açlık izleri vardı. "Beni affet."

Bu gece ikinci kez böyle diyordu. Tem nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Elbette onu affetmişti. Bir yandan, onun için o kadar çekici olduğunu ve durduramadığını seviyordu. Ama onu incitmişti, bunu inkar edemezdi.

Bir kısmı da bunu seviyordu.

"Ben iyiyim," dedi. Jonathan'dan sonra söylediği şeyin aynısını söyledi.

Caspen elini tereddütle Tem'in dudaklarına götürdü. Dudaklarına dokunduğunda ateşin ışığı söndü ve Tem, Caspen'in onu iyileştirdiğini anladı. Ama ısırığının izi muhtemelen asla silinmeyecekti ve ikisi de bunu biliyordu.

"Ben... kendimi kaybettim," dedi Caspen sessizce. "Bir daha asla olmayacak." Tem onun gözlerine baktı. "Evet, olacak."

Nasıl olacağını bilmiyordu, ama bunun doğru olduğunu biliyordu. O bir insandı ve o bir basiliski, ve birlikte oldukları her an kadarı kışkırtıyorlardı. Bu tekrar olacaktı ve o buna izin verecekti. Dünyada bundan daha büyük bir gerçek yoktu.

"Ben... buna henüz alışamadım," dedi Caspen, kelimelerini dikkatlice seçerek.

"Buna mı?"

"Sana."

Tem başını salladı. Bunun onun için zor olduğunu anlıyordu. Gerçek duygularını bastırmaya çalışmaktan daha acı verici bir şey yoktu. Bir basiliski için bu duygular bir insanınkinden kesinlikle daha güçlüydü. Onlara direnmek işkence olmalıydı.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldadı Tem.

Caspen başını sallayarak hafifçe güldü. "Hiçbir şey. Sadece durumu daha da kötüleştirebilirsin."

O geri çekildi.

"Tem," dedi, onu kendine doğru çekerek. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yaklaştıkça... benim için daha da zorlaşıyor."

Kız başını salladı, gözlerinde yaşlar belirdi.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Bunu görmeye dayanamıyorum." Tem omuz silkti, kendini tutmaya çalışıyordu.

"Beni çok etkiliyor," dedi Caspen sessizce. "Ama pes edemem. Aksi takdirde..." Sessizce sustu, parmakları kızın çenesini okşadı.

Kız, onun dokunuşuna yaslandı, cildinin sıcaklığını tadını çıkardı. Tem kendini tutamadı. Tehlike umurunda değildi. Ona ihtiyacı vardı. "Neden oluyor bu?" diye sordu.

"Neden ne oluyor?"

"Dönüşüm. Neden her seferinde... birlikte olduğumuzda oluyor?" Caspen içini çekti, başını tavana doğru kaldırdı. "Bu karmaşık bir konu, Tem."

"O zaman açıkla."

Yine iç geçirdi ve gözlerine baktı. "Basilisks ve insanlar birlikte olmamalı. Biz sizin düşmanınız. Sizin avcılarınız. Sizi yok etmeye, acınızdan zevk almaya yatkınız. Birlikte olduğumuzda, seni memnun etmekle... sana zarar vermek arasında bir çizgide yürüyorum. İnsan formum ilkinizi istiyor. Gerçek formum ise ikincisini."

Tem onun sözlerini yavaşça sindirdi.

Onun anlamını kavradığı anda, Caspen yüksek sesle söyledi: "Bir parçam sana acı çekirtmekten zevk alıyor."

Sözleri utançla doluydu ve Tem, bunları söylemesinin ona çok pahalıya mal olduğunu biliyordu. Ama bunun sürpriz olmadığını fark etti. Onun dudaklarını ısırıp kanattığını düşündü. O çekilmeye çalışsa da ona nasıl girdiğini düşündü. İşini bitirdiğinde gözlerindeki sınırsız karanlığı hatırladı. Onun açlığını.

Ona olan açlığını.

Caspen ona, vücudunun sadece zevki bilmesi gerektiğini, asla acıyı bilmemesi gerektiğini söylemişti. Ama ya onun zevki sadece onun acısından geliyorsa?

Ona tekrar uzandı.

Caspen bileğini yakaladı ve onu nazikçe üzerinden yuvarladı. "Tem," dedi. "Yeter."

Tem itiraz etmek istedi. Ama verecek başka bir şeyi kalmadığını biliyordu. Caspen de bunu biliyordu; zihni onun zihninin içindeydi ve acısını ondan saklayamıyordu. Gözlerine baktı ve orada öfke ya da sabırsızlık

belirledi. Belki de durmak daha kolaydı; belki de artık onun yanında kendine güvenmiyordu.

Tem başını sallayarak son emrini kabul etti.

Caspen dudaklarını Tem'in dudaklarına bastırdı ve tek yaptıkları öpüşmekti. Tem artık öpüşemeyecek hale geldiğinde, öylece yatmaya devam ettiler ve Caspen parmak uçlarıyla Tem'in vücudunu yukarı aşağı okşadı.

"Uyu, Tem," diye fısıldadı basilisk kulağına. O da öyle yaptı.

Uyandığında, Caspen'in kolları hâlâ onu sarıyordu.

Tem, onun uyumasını izledi ve bunu ilk kez gördüğünü fark etti. Nefes alışını inanılmaz derecede yavaştı. Tem, omuzlarının her kalkışında ve alçalmasında nefesini tutmaya çalıştı ama bunu bir kez bile başaramadı. Yüzünde doğal bir huzur vardı; her zamanki yoğunluğu ve ciddiyeti tamamen yok olmuştu. Daha genç görünüyordu, bu onun uzun basilisk hayatında ne anlama geliyorsa. Şakağında küçük bir kan lekesi vardı. Kuşkusuz, onun dudağını ısırduğunda oluşmuştu.

Caspen'in penisi, çoktan sertleşmiş halde, uyluklarına bastırılmıştı.

O şey hiç dinlenmez mi? diye merak etti.

Hayır, almaz.

Caspen gözlerini açtığında Tem neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Bunu yapmadan önce bir kızı uyarabilirdin," diye söylemeyi başardı.

Cevap olarak, onu öptü.

"Caspen," diye mırıldandı, Caspen boynuna doğru ilerlerken. "Yapamayız. Eve gitmem gerek."

Caspen avucunun tamamını kızın bacaklarının arasında gezdirdi. "Gitmen mi gerekiyor?" "Çiftlik... Ben..."

Ama nafileydi. Zaten ıslanmıştı ve şu anda tavukları umursuyormuş gibi davranamazdı.

Adam penisinin başını kadının içine kaydırды, sonra durdu ve gözlerini kadının gözlerine dikti.

"Devam et," dedi Tem önceden. O kadar ağrısı vardı ki, onu alt edebilecek miydi, hiç bilmiyordu. Ama bunu istiyordu ve bu yeterli olmalıydı.

Caspen başını yana eğerek onu düşündü. İçinde yaşadığı içsel ikilem açıkça onu zorluyordu. Ama Tem, onu bekletirse sonunda pes edeceğini biliyordu. Bir an onu izledikten sonra, Caspen'in gözleri vücuduna kaydı. Göz bebekleri büyüdü. Sonra onu yatağın üzerinde birbirlerine bakacak şekilde çevirdi, bacakları beline dolanmıştı. Penisini biraz daha içeri kaydıldıktan sonra durdu.

Rahatla, Tem. Beni içeri al.

Ama Tem rahatlayamıyordu. Bu durumda *rahatlayacak* hiçbir şey yoktu. Tem vahşi ve tedirgin hissediyordu, sanki Caspen ondan vazgeçmeden önce, mümkün olduğunca çabuk, *hemen şimdi* sevişmesi gerekiyormuş gibi. Ama ona bir bakış attığında, Caspen'in yakın zamanda vazgeçmeyeceğini anladı. Caspen tamamen sakin görünüyordu, kolları Tem'i sıkıca sarıyordu. Penisini bir seferde yarım inç kaydırarak Tem'i yerinde tutuyordu. Ama bu bile Tem için çok fazlaydı.

Rahatlayamıyorum.

Evet, rahatlayabilirsin. Kendini bana

aç. Çok acıyor. Ve sen çok büyüksün.

Sorun zihinsel. Rahatlaman lazım.

Yapamıyorum.

Tem. Seni zorla içime almayacağım. Beni içeri alman gerekiyor.

Beni kabul edebileceğini göster.

O inledi. Onun bakışları sinir bozucu bir şekilde sabitti.

Amin sırılsıklam olmuş, Tem. Ne kadar ıslak olduğunu

hissetmeme izin ver. Dışarıdan hissedemiyor musun?

Onu kendine doğru çekti. Bir santim daha içeri girdi. O kıvrandı, ama onun kolları daha da sıkılaştı.

Sikimi al, Tem. Yapabileceğini biliyorum.

Ona konuşması hoşuna gidiyordu. Bu onu daha da ıslatıyordu.

Böyle şeyler söylemeye devam et.

Caspen'in eli boğazını kavradı, başını yukarı kaldırarak gözlerine bakmasını sağladı.

Sikimi istediğini biliyorum, Tem. Uyandığında onu istiyordun ve şimdi daha da çok istiyorsun. Benim için ne kadar ıslandığını çok iyi biliyorum. Amin benim. Öyleyse bana ver.

Gözlerini kapattı ama o konuşmaya devam etti.

Benim olanı bana ver, Tem. İsteddiğini biliyorum. Sikimi tamamen içinde istediğini biliyorum.

Bir santim içeri girdi.

İçime gir de seni boşaltayım. Ve boşaldığın anda seni temizleyeceğim, sonra seni tekrar boşaltacağım. İçime gir, Tem.

Bir santim daha.

Bır

ak.

Ba

na.

İçeri.

Gözleri birden açıldı.

İşte buradasın.

Son birkaç santim içinden kayarken, ikisi de inledi, onu tamamen doldurarak. Bir an için ikisi de kıpırdamadı, ikisi de birbirlerinin hissettiklerine sarhoş olmuştu. Sonra Caspen tamamen dışarı çıktı ve tekrar içine girdi, aynı anda onu sırt üstü çevirerek altında açılmış bir şekilde yatmasını sağladı. Tem acı ve zevk karışımı bir çığlık attı, o tekrar tekrar girerken tırnakları omuzlarına batıyordu, onun penisinin düzenli *şap şap şap* sesi onun inlemeleriyle mükemmel bir şekilde senkronize oluyordu.

İlk orgazmı birdenbire geldi, o kadar ani oldu ki Tem hem şaşkınlık hem de zevkten nefesini tuttu. Kalçalarını kaldırdı ama onun penisinin sert ve acımasızlığıyla karşılaştı. Sözüne sadık kalarak, Tem orgazm olur olmaz Caspen çekildi, ağzını bacaklarının arasına daldırdı ve ıslaklığının son damlasını yutana kadar onu yaladı. Sonra kalçalarını kendine doğru çekti ve bir kez daha içine girdi. Kız onunla bir oluyordu, vücutları kumlara çarpan dalgalar gibi birbirlerine uyum sağlıyordu.

"Daha fazla," diye yalvardı.

Caspen geri çekildi ve bir an için kadının hoşnutsuz olduğunu düşündü.

Sonra elleriyle onu yakaladı, kaldırdı ve dizlerinin üzerine çökerek yatağa dönmesini sağladı. Tem, onun penisi tekrar içine girdiğinde çığlık attı. Caspen inledi ve o, onun durma noktasını geçtiğini anladı. O, gittikçe daha sert itiyordu, kalçaları o kadar hızlı bir şekilde kıcına çarpıyordu ki, o buna zar zor dayanabiliyordu. Ama ona yavaşlamasını istemeye cesaret edemedi, denese bile yapamayacağını biliyordu. Tam bitirmek üzereyken, Caspen eğildi

eğildi, boynunun dibinden tuttu ve onu dikleştirdi, böylece sırtı göğsüne yaslandı.

Ani pozisyon değişikliği onu nefes nefese bıraktı. "Caspern," diye inledi. "Bitmek üzereydim."

"Biliyorum." Elleri boğazına kayd ve başını kendine doğru çevirdi. Dizleriyle bacaklarını ayırdı, diğer eliyle parmakları arasında klitorisini ritmik bir şekilde okşadı. "Boşaldığın zaman yüzünü görmek istiyorum."

"Her seferinde yüzümü görüyorsun." "Ve bu yetmiyor."

Hâlâ ona girip çıkıyordu — ona hiç ara vermeden, hiç durmadan. Parmakları kadının boynunu sıktı. Kadın zar zor nefes alabiliyordu.

Bırak, Tem.

Gözlerini sıkıca kapattı ve onun tutuşuna teslim olarak, onu doğrudan bilinçsizliğe itmesine izin verdi. Onun boşalmasının sarkacı sallanmaya başladığında, Caspern'in tıslaması odayı doldurdu. Onun doruğuna ulaşmasıyla birlikte itmeleri hızlandı ve Tem, birleşen ıslaklıklarının uyluklarından aşağı damlamaya başladığını hissetti. Birlikte parçalandılar.

Sonunda, itişleri yavaşladı, sonra durdu.

Caspern, ondan çıkarken ağırlığını geriye kaydırıldı. Eli bacaklarının arasına girdi, ikisinin menisini topladı ve avucunda tuttu. Tem, onun ne yaptığını fark edince nefesi kesildi. Diğer avucunu elinin üzerine koydu ve geçen seferki gibi, ateş tamamen söndü, sonra aniden yeniden alevlendi. Elinde başka bir pençe vardı.

Bu sefer, tek bir parça yerine iki parlak maddeden yapılmıştı.

Tem ona hayretle baktı. Bu, onun gördüğü en güzel şeydi. İki parıldayan girdap birleşerek tek bir pençe oluşturmuştu. En güzel kısımları, tek bir nesnede bir araya gelmişti. Caspern onu ona uzattığında, Tem başını salladı.

"Sen yapmanı istiyorum." Ağzı seğirdi.

Sonra onu kucağına çekerek üzerine oturtdu. Gözlerini hiç ondan ayırmadan, yavaşça pençenin kalın ucunu onun içine soktu. O, pençeyi tamamen içeri sokarken, omuzlarına tutunarak sabit durdu.

Tamamen içeri girdiğinde, Caspen kollarını ona doladı, başını boynuna gömdü ve kokusunu içine çekti.

"Bugün benimle kal," diye fısıldadı kızın saçlarına.

Tem onun tenine gülümsedi. "Yapamam. Çiftliğe dönmem gerek. Festival bu gece başlıyor."

Onun sözleri üzerine Caspen sertleşti.

Tem, söylediklerinin farkına çok geç vardı. Festival, basilisklerin yenilgisini anmak için düzenlenen bir etkinlikti. Onun yanında bu konuyu açmaması gerekirdi. "Özür dilerim," dedi çabucak. "Düşünemedim..."

Dur.

O, zihninde bu kelimeyi söyledi ve Tem hemen durdu.

Atalarının günahlarından seni sorumlu tutmuyorum.

Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi. Caspen onu sorumlu tutmayabilir, ama onu geçmişten kurtarmak imkansızdı. O, basilisklerin prensin müstakbel eşini eğitmesi gerektiği için buradaydı. İlişkileri, atalarının günahlarının bir *sonucuydu*.

"Festival zaten aptalca," diye mırıldandı. Caspen, köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. "Öyle."

Her zamanki gibi onu patikanın başına kadar eşlik etti. Veda öpücüğü verdiğinde, sanki onu ezberlemek istercesine elleri son bir kez vücudunda gezdirdi.

Sonra gitti.

Tem, eve kadar kalan yolu sersemlemiş bir halde yürüdü. O kadar ağrısı vardı ki, çok yavaş hareket etmek zorunda kaldı ve kulübesine vardığında güneş tam tepesindeydi.

"*Yine* dışarı mı çıktın, Tem?" diye sordu annesi, içeri girer girmez. "Sana o çocuğun başını belaya sokacağını söylemiştim."

Tem, annesinin Gabriel'den bahsettiğini anlaması uzun bir süre aldı. "Özür dilerim anne."

Gerçekte nerede olduğunu açıklamak anlamsızdı. Annesi onun Gabriel ile içki içmeye çıktığını düşünüyorsa, bu gerçeklerden tartışmasız daha iyiydi.

"Berbat görünüyorsun. Yıkan, sonra seni bahçeye istiyorum." Tem başını sallayacak gücü bile zor buldu.

Yıkayıp temizlendi. Sonra bahçede uzun ve zorlu bir öğleden sonra geçirdi. Sonbaharın son günlerinde güneş acımasız bir sisle üzerine vuruyordu ve Caspen'in pençeyle gönderdiği titreşimler olmasaydı, günü atlatabileceğinden şüpheliydi. Tek düşünebildiği şey onunla seks yapmaktı. Eğer mağaraya koşup onunla tekrar sevişebilseydi, bunu yapardı.

Sabırlı ol, Tem.

O eğleniyordu. O huzursuzdu.

Sonunda gece çöktü ve festival zamanı gelmişti.

Tem ve annesi, beklendiği gibi herkesin meydanda toplandığı köye doğru yola çıktılar. Ancak festivalin gürültülü sesleri yerine, ara sıra duyulan fısıltılarla bozulan bir sessizlik vardı.

Tem kaşlarını çatarak annesine döndü. "Neden herkes bu kadar sessiz?" Annesi omuz silkti.

Tem, kalabalığın ön tarafında Vera'nın pembe kurdelesini gördü ve ona doğru ilerledi.

"Ne oluyor?" diye sordu Tem, ona ulaştığında.

Ama Vera sadece başını salladı. Bir eliyle ağzını sıkıca kapatmış, diğer eliyle ise dümdüz ileriye işaret ediyordu.

Sonunda Tem, herkesin baktığı şeyi gördü.

Meydanın ortasında iki taş heykel vardı. Arnavut kaldırımlarının üzerinde kambur durmuş, ellerini başlarının üzerine koymuş, sanki kendilerini korumaya çalışır gibi korkmuş bir haldeydiler. Kurumuş kanla kaplı kurdeleler etraflarına sıçramıştı.

Tem, onların yüzlerini hemen tanıdı ve midesi buz gibi oldu. Jonathan ve Christopher.

On Besinci Bölüm

Kalabalığın mırıldanmaları artık daha yüksek sesle duyuluyordu, tek bir soru tekrar tekrar soruluyordu: *Bu nasıl oldu?*

Gerçeği sadece Tem biliyordu.

"Bu gece buluşacaktık," diye fısıldadı Vera. "Sanırım tekrar bir araya gelmek istiyordu."

Böylesine korkunç bir anı kendine mal etmek, tam Vera'nın yapacağı bir şeydi. Ama Tem'in endişelenecek çok daha önemli şeyler vardı.

"*Sadece seni korumak istiyorum,*" demişti Caspen.

Şimdi Caspen'i korumak isteyen Tem'di. Köylüler, kendi içlerinden birine karşı yapılan böyle bir şiddet eylemini affetmeyecekti. Kraliyet ailesi de affetmeyecekti. Caspen'in eylemlerinin sonuçları, Tem'in onurunu kurtarmakla kalmayıp çok daha ötesine uzanacaktı. Bu, yüzyıllar önce yapılan ateşkesin ihlaliydi ve cezasız kalmayacaktı.

Caspen bütün gün aklından çıkmamıştı. Bunu yapmak için ne zaman vakit bulmuştu? Tem, günün saat saatini tekrar tekrar gözden geçirerek aralarındaki bağı düşündü. Onunla birlikte olmadığı bir an bile olmamıştı. İletişim kurmadıkları tek zaman, dün gece onun odasında uyudukları zamandı.

Tem durakladı. *O* uyuyordu.

Caspen'in bütün gece onunla birlikte olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Seks yüzünden o kadar yorgundu ki, bir kez bile uyanmamıştı. Karanlığın örtüsü altında kolayca dışarı çıkıp Jonathan ve Christopher'ı öldürdükten sonra ona geri dönebilirdi. Tem, şakağındaki kan lekesini düşündü. Onun kanı olduğunu varsaymıştı.

"Sence bu gece ne olacak?" Vera'nın fısıltısı Tem'i düşüncelerinden kopardı.

Festivalin ilk gecesi her zaman çılgın geçerdi; köylüler genellikle bal arabı içer ve sabaha kadar kasaba meydanında dans ederlerdi. Ama bu gece dans olmayacaktı. İnsanlar çoktan evlerine çekilmiş ve kapılarını kilitlemişlerdi.

Tem başını salladı. "Bilmiyorum."

Tek bildiği, Caspen ile konuşması gerektiğiydi. Aralarındaki bağlantıya uzandı, zihinleri arasındaki koridoru birleştiren kapıyı aradı.

Ama kapı kapalıydı.

Tem aşışmamalıydı. Caspen kesinlikle dağın derinliklerinde, kendi türünün arasında olmalıydı. Diğer basilisklerin onun yaptığını biliyor muydular acaba? Ya da daha kötüsü, bunu onaylamışlar mıydı?

"Tem." Annesi aniden yanına geldi. "Eve gidiyoruz." Tem itiraz etmeden, annesi onu uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

Sessizce yürüdüler. Annesi kararlı bir şekilde önüne bakıyordu, elleri yanlarında birleştirilmişti. Korkmuş görünmüyordu. Daha çok, uzun zamandır beklediği, yakında gerçekleşecek bir şeye kendini hazırlıyor gibiydi.

"Anne?" Tem sessizce sordu.

"Evet?"

"Onları geri getirmenin bir yolu var mı?" Annesi başını salladı.

"Hayır, canım. Onlar taşlaşmışlar. Bu kalıcı bir durum."

"Ama bir sihir olsaydı, tersine çevirmenin bir yolu olsaydı..."

"Ölümü tersine çeviremezsin, Tem. Ruhları Kora'ya gitti." Eve kadar yol boyunca ikisi de tek kelime etmedi.

Tem, annesi yatmaya gittiğinde gizlice dışarı çıkıp Caspen'i görmeyi planladı. Ama annesi gece yarısını geçene kadar mutfakta uyanık kaldı ve Tem, onunla oturmak için bahanesi kalmadı. Sonunda, yatak odasına çekilip tavana bakmaktan başka seçeneği kalmadı. Saatler geçti. Annesi hiç yatmadı. Tem nihayet uykuya daldığında, horozlar ötmeye başlamıştı. Uyandığında, uykuya daldığı pozisyonda yatıyordu.

Annesinin mutfakta olduğunu fark etti. İkisi de konuşmadan, kapı çalındı. Bir uşak Tem'e bir

mektup uzattı.

Temperance Verus,

Bu akşamki etkinlik planlandığı gibi devam edecek.

Lütfen saat 20:00'de hazır olun.

Tem mektubu ters çevirdi ve bu sefer kırmızı mürekkeple yazılmış ek bir not olmadığını görünce hissettiği hayal kırıklığına şaşırdı.

Sonra bu geceki etkinliğin ne olduğunu hatırladı.

Yedi kız kalmıştı: eleme sürecinin yarısına gelinmişti. Yarışmanın bu aşamasında, prensin kızların eğitimlerini ince ayar yapma fırsatı bulması için kızları ve öğretmenlerini kalede ağırlamak geleneksel bir uygulamaydı. Bu, Tem'in ilerlemesinin değerlendirileceği anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda Caspen'in Leo ile tanışacağı anlamına da geliyordu.

Tem bu düşünceyle midesinde rahatsız edici bir ağrı hissetti. Daha garip bir ikili hayal edemiyordu: korkunç basilisk ve insan prens. Her ikisi de kendi alanlarında güçlüydü. Ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

Tem, Caspen ile bağlantıları üzerinden iletişim kurmaya çalışmadı. Bütün gece ona cevap vermemişti ve şimdi cevap vereceğini de sanmıyordu. Bunun yerine, annesine çiftlik işlerinde yardım etti ve her geçen saat daha da mutsuz oldu.

Jonathan ve Christopher, Tem yüzünden ölmüştü.

Bundan kaçış yoktu, durumu kendi hatası dışında başka birinin hatası olarak göstermenin bir yolu yoktu. Caspen'i vazgeçirmek için daha fazla çabalamalıydı. *En azından* denemeliydi. Ama Tem, Caspen'in vazgeçirilemeyeceğini içten içe biliyordu. O sahiplenici, uzlaşmaz biriydi ve Tem'i *kendine ait* görüyordu. Bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu sefer ona iki paket gelmişti.

İki pakette de not yoktu, ama Tem paketleri açtığında kimin hangi elbiseyi gönderdiğini hemen anladı. Caspen'inki yeşildi; Leo'nuki ise

Kırmızı. Caspen'inki beline güzelce oturacak şekilde dökümlüydü. Leo'nunkinde ise yan tarafta bir yırtmaç vardı — Frisky Sixty için giydiği elbiseye açık bir gönderme. Hangisini giymek istediğini biliyordu.

Yine de tereddüt etti.

Hem Caspen hem de Leo şatodaki etkinliğe katılacaklardı. İkisi de onun hangi elbiseyi seçtiğini hemen görecekti. Tem aniden bir rahatsızlık hissetti. Neden ikisi de ona giymesi için bir şeyler göndermişti? Neden onu seçim yapmaya zorluyorlardı? Bu adil değildi.

Elbiselere bakarak, birinin ortadan kaybolmasını diledi. Hiçbiri kaybolmayınca, işi kendi eline almaya karar verdi.

"Anne?"

Annesi ocaktan başını kaldırdı. "Evet, canım?"

"Bu gece giyebileceğim bir elbisen var mı?"

Annesi kaşlarını çatı.

"Ben sandım ki..." Gözleri, elbiselerin hala yatakta durduğu Tem'in yatak odasına kaydı.

"Onlar bana olmuyor," dedi açıkça. Bu yarı doğruydı. Tem'in ihtiyaçlarına uymuyorlardı.

Annesi dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Bir bakayım," dedi.

Tem annesini ana yatak odasına kadar takip etti, gözleri hemen şifonyerin üzerindeki tuz spreyi şişesine takıldı. Şeffaf cama dokundu, Caspen'in onun deniz gibi koktuğunu söylediğini hatırladı. Annesi dolabını karıştırdı, iki elbise çıkardı ve onları havaya kaldırdı. Biri kahverengiydi; bu hiç uygun değildi. Tem'in gözleri hemen diğereine kaydı.

Beyazdı, ketendi ve kalede yapılacak resmi bir etkinlik için son derece uygunsuzdu. Ama annesi için yeterince iyiyse, Tem için de yeterince iyiydi.

"O olsun," dedi.

Annesi elbiseyi ona uzattı.

Tem pençeyi içinde ve altın zinciri boynunda tuttu. Onu kaleye götürecek araba geldiğinde, Caspen'den hala haber almamıştı. Onun yokluğuna kızmamak zordu.

"Hanımefendi?" Arabasının kapısı açıldı ve bir uşak elini uzattı. "Vardık."

Tem kendini şatoya yönlendirdi.

Balo salonu her zamanki gibiydi: altınla parıldıyor ve insanlarla doluydu. Tem kalabalığın içinde Caspen'i aradı, ama o henüz gelmemiştir. Ne zaman geleceğini merak etmeye vakit bulamadan, kolunda bir el hissetti. Gabriel'di.

"Bu gece rahat bir kıyafet giydin, değil mi?" Yanağına bir öpücük kondurdu. "Beğendim."

"Muhtemelen bunu beğenen tek kişi sensin."

"Lütfen, Tem. Prens seni keten giysiler içinde istemiyorsa, ipek giysiler içinde seni hak etmiyor demektir."

Tem sırtıttı. Haklıydı.

"Basilisks ne zaman gelecek biliyor musun?" diye sordu.

Gabriel omuz silkti. "Her an gelebilir."

Tem odayı tekrar taradı, bu sefer Leo'yu arıyordu. Onu hemen gördü, her zamanki gibi mermer bir sütuna yaslanmış duruyordu. Maximus yanındaydı ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. İkisi de endişeli görünüyordu. Tem nedenini tahmin edebiliyordu.

Ateşkesi ihlal etmenin kraliyet ailesinin zihninde ağır bir yük oluşturduğuna şüphe yoktu. Basilisklerin bu gece kaleye gelmesi tesadüf değildi. Kraliyet ailesi, durumu kontrol altına almak ve halka açık bir ortamda hakimiyetlerini göstermek niyetindeydi.

Yardım edin.

Tem donakaldı.

Son birkaç gündeki olaylar o kadar yoğun geçmişti ki, o sesi bir kez bile düşünmemişti. Ama şimdi Tem bir kez daha kalededi ve her şey çarpıcı bir dalga gibi geri geldi. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde o sesi bulacağına dair kendine söz vermişti. Tem, Gabriel'e dönerek izin isteyecekti.

O bir kelime bile söylemeden, Gabriel onu dürttü ve "Gösteri zamanı" diye fısıldadı. Basilisks gelmişti.

Yedi öğretmen salona girdiğinde tüm balo salonu sessizliğe büründü. Zahmetsiz zarafetleri büyüleyiciydi: sanki buz üzerinde kayıyorlardı.

"Ee," diye fısıldadı Gabriel. "Hangisi senin?"

Tüm basiliskler nesnel olarak güzeldi. Ama Caspen başka bir seviyedeydi.

Diğerlerinden yarım ayak daha uzundu, altın rengi gözleri, zar zor gizlediği küçümsemeyeyle etrafını değerlendiriyordu. Nereye giderse gitsin, kalabalık onun için su gibi ikiye ayrılıyordu.

Tem sadece işaret etti.

"*Bu Caspen mi?*" Gabriel tısladı.

"Evet."

"Seni küçük yalancı."

"Anlamadım?"

"Seni küçük *yalancı*, Tem. Onun mükemmel bir erkek olduğunu söylemeyi unuttun."

"O erkek değil."

"Güven bana, Tem. *O* bir erkek."

Tem gözlerini devirdi. "Lütfen uslu durur musun? Sen ona sanki bir tanrıymış gibi bakmadan da bu yeterince zor zaten."

"Onu *gördün* mü? *O* bir tür tanrı." "Kora aşkına."

"Daha güzel bir erkek görmedim." Tem iç geçirdi. O da görmemişti.

"Onunla *seks* yapabileceğine inanamıyorum."

Tem yine iç geçirdi. O da inanamıyordu.

Camların tiz sesi, onun düşüncelerini böldü.

"Herkesin dikkatini rica ediyorum." Maximus odanın ortasına doğru yürüyordu, sesi Tem'in hatırladığı kadar derindi. Leo sütunun yanında duruyordu, parmaklarında bir bardak viski sallanıyordu. Tem'in gözlerine baktığında, ona göz kırptı.

Gabriel, Tem'in bakışını takip etti. "Prens az önce sana *göz kırptı* mı?" Tem onu itti. "Kırpmadı."

"Sen de göz kırpmalısın."

"Ölmeyi tercih ederim."

Gabriel gözlerini kısarak baktı. "Çene hattı oldukça belirgin, değil mi?"

"Hayır," diye dişlerini sıkarak tısladı Tem. "Değil." "Oh, lütfen Tem. Çene hatlarını iyi bilirim ve *bu* bir çene hattı."

Gabriel, şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldıran Leo'ya cilveli bir şekilde parmaklarını salladı.

Tem elini indirdi. "*Tamam*, güzel bir çene hattı var."

"Muhtemelen başka güzel yerleri de vardır."

Tem buna cevap veremedi. Kral hala konuşuyordu.

"Bu gece misafirlerimizi burada ağırlamaktan büyük onur ve ayrıcalık duyuyoruz. Oğlum ve ben onların hizmetlerine çok minnettarız."

Maximus'un sözleri tesadüfi değildi. Tem aniden salondaki konuşmalarını hatırladı: *Onlar bir hizmet sunuyorlar. Onların yeri bizim altımızda.*

Kral, basiliskleri küçümsüyor, onları öğretmenlik rollerine indirgiyordu. Konuşması bir uyarıydı, kraliyet ailesinin gücü elinde tuttuğunu hatırlatmanın bir yoluydu. Ama öyle miydi? Aynalı duvar işe yaramazdı. Köylüler bir kez daha dağın altındaki canavarlardan korkarak yaşıyorlardı. Barış varsa bile, artık garanti edilemezdi. Eğer hiç olmuşsa tabii.

Maximus konuşmaya devam ederken Tem, Caspen'in çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördü.

"Eleme süreci, köklü bir gelenektir. Bu, oğlumun" —kralın gözleri kısa bir süre Leo'ya kaydı—"doğru seçimi yapmasını sağlar. Ve belki de daha da önemlisi, krallığımızın dengesinin bozulmamasını sağlar."

Yılanlar yerlerini sorgularsa, denge bozulabilir.

"Kadehlerinizi kaldırır mısınız?" Maximus, odadaki herkesle birlikte kadehini kaldırdı. "Bir kadeh kaldırmak istiyorum."

Gabriel, Tem'in elini aldı ve sanki bir kadehmiş gibi ironik bir şekilde kaldırdı.

Maximus konuşmadan önce bir süre durakladı ve sonunda gözleri Tem'in gözlerine takıldı ve "Doğru seçimi yaptığımız için" dedi.

Leo hariç herkes içkisini içti.

Gabriel, Tem'in parmaklarına dudaklarını değdirdi ve elini bıraktı. "Ben gidiyorum. Birazdan görüşürüz?"

"Tabii," dedi Tem.

"Görüşürüz." Gabriel ortadan kayboldu.

Tem hazır olmadan, Caspen onun karşısına çıktı.

"Tem," dedi, sesi hevesli bir fısıltıydı.

Ayrılmalarının üzerinden sadece bir gün geçmişti, ama Tem'e bir ömür gibi gelmişti. Onun için de aynı mıydı, yoksa sönmüş bir mum gibi kolayca aklından çıkmış mıydı, merak etti.

"Caspern," dedi, adı boğazındaki düğümden zar zor çıkıyordu. "Nasılsın?"

Bu soru sormak aptalca görünüyordu. Ama ona başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, özellikle de içinde bulundukları durumu düşününce.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Sadece başını sallayabildi. Sanki bir şey ciğerlerini sıkıştırıyor ve nefes almasını imkansız hale getiriyordu.

"Bir içki ister misin?" diye sessizce sordu. "Evet, lütfen," diye cevapladı kadın.

Adam ortadan kayboldu ve bir dakika sonra narin bir şampanya kadehi ile geri döndü. Kadehi kadına uzattı.

"Şampanyadan nefret ederim."

Caspern gülümsedi ve kızın kalbi bir an durdu. "Affet beni," dedi. "Bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

Gülümsemesi genişledi. "Ne içmek istersin, Tem?" "Viski."

Neden böyle dediğini bilmiyordu. Ama nedense, o anda Leo'yu düşünmüştü.

Caspern tekrar ortadan kayboldu ve geri geldiğinde ona bir viski uzattı.

"Teşekkür ederim." "Rica ederim."

Yaklaştı. "Gönderdiğim elbiseyi giymemişsin." Bu bir soru değildi. Sadece bir ifadeydi.

"Prens bana da bir tane gönderdi." Caspern başını eğdi.

Onun ifadesini okuyamazdı.

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Ve sen seçim yapamadın."

Bir başka ifade. "*Seçebilirdim*," diye açıkladı Tem. "Ama istememiştim."

"Anlıyorum," dedi yine, gözleri vücudunu tarayarak mütevazı beyaz keten elbisesini inceledi.

Sessizlikte, Tem kalbinin göğsünde çarptığını hissetti. Caspen'e Jonathan ve Christopher hakkında soru sorması gerekiyordu, itirafı onun ağzından duyması gerekiyordu. Ama daha acil bir sorun vardı.

"Bir ses duyuyorum," dedi kendini durduramadan. Caspen'in gözleri tekrar ona döndü. Kaşlarını çattı. "Bir ses mi?"

"Evet. Kalede. Yani, kafamın içinde. Ama ses kaleden geliyor."

Tem, bu açıklamanın kafa karışıklığına ya da en azından şüpheyile karşılanacağını düşünmüştü. Ama Caspen, sanki başka kimse dinlemiyor mu diye emin olmak istercesine omzunun üzerinden arkasına baktı.

Yaklaşarak, "Bunu burada konuşamayız," dedi.

Onun cevabı onu şaşırttı. Ondan bazı açıklayıcı sorular ya da *herhangi* bir soru sormasını bekliyordu. Onun şaşkınlık göstermemesi tek bir anlama gelebilir.

"Sen de duyabiliyor musun?"

Dudaklarını büzdü ama cevap vermedi.

Şimdi Tem ona yaklaştı. "Eğer duyabiliyorsan, o zaman yardım istediğini biliyorsun demektir."

"Bunu burada tartışmayacağımı söyledim."

Bu kadar fazla gelmişti. Caspen'in ondan bilgi saklamasından bıkmıştı.

"*Affedersin?* Yapabileceğimiz bir şey olmalı..." Ama Caspen onu kesip sözünü bitirdi. "*Bunu burada tartışmayacağım.*"

Tem geri çekildi, gözleri yaşlarla doldu. Sert emrine rağmen Caspen kızgın görünmüyordu. Aksine, neredeyse üzgün görünüyordu. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Söylesene Tem. Prens hakkında ne düşünüyorsun?"

Tem avuçlarının terlemeye başladığını hissedebiliyordu. Caspen neden ona bunu soruyordu? Kıskanıyor muydu? Yoksa sadece öğrencisini kontrol ediyor muydu?

"O..." Durakladı, gözleri kalabalığın içinde Leo'yu arıyordu. Leo, balo salonunun uzak ucundaki bir kapıdan geçiyordu, bir tarafında bir kız

ve diğerk tarafında bir basilisk eşliğinde. Bu gece gerçekleştireceğı yedi özel görüşmeden biri.

Tem başını salladı, odaklanmaya çalıştı.

"O bir kraliyet mensubu. Hepsi aynıdır."

Caspen eğildi. "Sana ilgi duyuyor mu?"

Doğrudan bir soru. Kaçınamayacağı bir soru. Dürüstçe cevap verdi. "Evet. Öyle düşünüyorum."

Caspen'in gözleri kısıldı.

Keskin bir ağrı pençesini sardı. O kadar şiddetliydi ki Tem nefesini tuttu ve ağrıyı hafifletmek için elini bacaklarının arasına attı. Caspen'in genellikle ona gönderdiği nazık, ağırlı nabızların aksine, bu seferki o kadar rahatsız ediciydi ki, bunun zevk için olmadığını biliyordu.

Tem şok içinde ona baktı. "Bu *acıttı*."

Caspen'in yüzünde pişmanlık belirdi. Ağzını açtı, ama konuşmadan Tem çoktan arkasını dönmüştü.

Caspen kolunu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Çıkarmak için," diye tersledi Tem.

"Hayır," diye bağırdı. Onu hiç bu kadar çaresiz duymamıştı. "Tem, ben..."

"Bu ne cüret?" diye tısladı. "Bana acı vermek için bunu kullanmaya nasıl *cüret* edersin? Sana güvendiğim için koydum."

Caspen'in yüzü pişmanlıkla kaplıydı. "Sana acı vermek istemedim."

"Hiçbir zaman istemedin."

"Ben tepki verdim ve..."

"Beni onun için eğiten sensin."

Caspen ona baktı. Gözleri sertleşti. "Bunun çok iyi farkındayım, Tem."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Eli, parmakları Tem'in parmaklarına dokunana kadar kolundan yavaşça aşağı kaydı. Tem, balo salonunun kenarında baş başa durdukları pozisyonun farkındaydı. Pençe hafifçe titriyordu.

"Her şeyi."

Tem başını salladı. "Öyle deme."

"Neden?"

"Çünkü sen bunu içten söylemiyorsun." "Tabii ki ben..."

"Beni isteseydin, beni içeri alırdın. Ama istemiyorsun. Hiçbir zaman istemedin. Benden sır saklıyorsun. Bana hiçbir zaman dürüst cevap vermiyorsun. Beni *susturuyorsun*."

"Sen susturulamazsın, Tem. Bu çok açık." "Jonathan ve Christopher'ı sen mi öldürdün?"

Caspen çenesini kaldırdı ve ona baktı. "Tabii ki öldürdüm."

"Kimsenin zarar görmesini istemediğimi söylemiştim."

"Ben de sana bazı şeylerin seni ilgilendirmediğini söyledim." "İnsan hayatının kaybı beni ilgilendirir."

"Onların hayatları pek de *kayıp* sayılmaz."

Kalp atışları hızlandı. Tartışıyorlardı, ama o onu tahrik ediyordu. "Kes şunu," diye emretti.

"Neden?"

"Bu adil değil," diye ısrar etti. "Karşılık verecek hiçbir yolum yok." "Sanki savaştaymışız gibi konuşuyorsun."

"Sanki öyleymişiz gibi geliyor."

Nabızlar durdu. Onları özlemesini hiç sevmiyordu.

Caspen eğildi, gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Seni incitmek istemiyorum, Tem."

"O zaman ne istiyorsun?"

Çevrelerindeki kalabalık yok olmuş gibiydi.

"Seni hazırlamak."

"Neye?"

Nabız geri geldi, bu sefer nazikçe, iç çamaşırına ritmik bir şekilde vuruyordu. Gözlerini kapattı, bu hissin tadını çıkardı.

Caspen'in "Gelecek olan şey için" diye fısıldadığını duyduğunda gözleri hâlâ kapalıydı.

Tem gözlerini açtığında, artık yalnız değillerdi.

Caspen'in yanında başka bir basilisk duruyordu. Bu basilisk'in omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve ışığı yansıtan keskin elmacık kemikleri vardı. O

Caspen'den birkaç santim daha kısaydı ve aynı sert duruşa sahipti. Tem'i açıkça hor gören bir bakışla süzdü.

"Demek, Caspenon," dedi, hala Tem'e bakarak. "Bu senin öğrencin."

"Öğrenci" kelimesini kullanış şekli, bunun bir hakaret olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Adı Temperance," dedi Caspen, sesini bilerek düz tutarak. Tem onun ses tonunu tanıdı; öfkesini bastırmaya çalışırken kullandığı tondan belliydi.

"*Temperance*," dedi basilisk yavaşça, onu daha iyi görebilmek için başını eğdi. "İlginç."

"Peki siz kimsiniz?" Tem, kendini tutamadan sordu.

Basilisk, ona doğrudan hitap etmesine şaşırması gibi gözlerini kırptı. "Ben Rowe Seneca."

"İlginç."

Rowe tehlikelidir. Onu kızdırma.

Caspen'in sesi zihnine geri döndüğünde Tem neredeyse zıplayacaktı.

Neden olmasın?

Ama o çoktan gitmişti.

Rowe'un bakışları boynundaki altın pençeye düştü. Yüzünde inanamama ve öfke karışımı bir ifade belirdi. Caspen'e baktı.

"Bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Caspen gerildi. "Bu seni ilgilendirmez."

Rowe yaklaştı ve Caspen'in eli Tem'in beline uzandı. Rowe'un gözleri bu hareketi tiksintiyle takip etti. "Sen ok kılıfının utancısın," diye homurdandı.

Caspen'in tutumu daha da sertleşti. "Ve sen de kendi ailen için bir yükün." Rowe acı bir kahkaha attı. "Hain olmaktansa yük olmak daha iyidir."

Caspen öne eğildiğinde, yüzü Rowe'un yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta kaldı ve balo salonu küçülmüş gibi göründü. "Yerini bil. Yoksa sana hatırlatırım."

Rowe ona meydan okurcasına baktı, ama Tem gözlerindeki korkuyu kaçırmadı. İki basilisk birbirine bakarken sonsuz bir an geçti. Tem sessizliği bozmaya cesaret edemedi. Burada bir geçmiş olduğu açıktı, ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Caspen'in basiliskler hakkında ona anlattıklarını hatırladı: titreşimlerinin klanlarına benzediğini

Rowe başka bir yaydan geliyordu, belki de Caspen'inkiyle gerginlikleri olan bir yaydan. Basilisklerin siyasi ortamını hayal bile edemiyordu. Kesinlikle, kraliyet ailesinden bile daha karmaşıktı.

Hâlâ sessizce dururken Vera ortaya çıktı. "Elbisen mi bitti, Tem?" diye cıvıladı.

Sesi, basilisklerin çıkmaza girmiş durumunu bozdu. Rowe, Vera'ya döndü. "Prens bizi çağırınca kadar beni bekle demiştim."

Tem kaşlarını kaldırdı. Rowe, Vera'nın basilisk'iydi.

Vera'nın gözleri kıskançlıkla Caspen'in hala Tem'in belinde olan eline kaydı. Rowe'un koluna dokunarak bu hareketi taklit etti.

"Biliyorum, ama ben..."

Rowe onu itti. "Bizi yalnız bırak," diye bağırdı.

Vera'nın yüzü buruştu. Bu, nazik olmayan bir reddiye idi. Bir an için, itiraz edecekmiş gibi göründü. Ancak Rowe'un yüzüne bir bakış, fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu. Son bir memnuniyetsiz homurtuyla, öfkeyle uzaklaştı.

Rowe, Vera hiç orada olmamış gibi davranarak Caspen'e döndü. "Onu boynundan koparmalıyım." Tem'in kolyesini işaret etti.

Caspen hemen kendini, Rowe ile Vera'nın arasına koyarak vücudunu bir kalkan gibi kullandı. "Elini kaybetmek istiyorsan tabii."

"Onu koruma şeklin..." Rowe'un burun delikleri genişledi. "*İğrenç*."

"Bir kelime daha edersen," diye tısladı Caspen ve Tem omurgasından bir ürperti hissetti. "Babanın yanına gidersin."

Rowe'un gözlerinde dehşet belirdi, ardından saf, filtrelenmemiş bir nefret. Sonra arkasını dönüp gitti.

Tem, Caspen'e baktı. Caspen, çenesini sıkmış, Rowe'un arkasından bakıyordu. Tem'in pek çok sorusu vardı, ama Caspen'in hiçbirine cevap vermeyeceğinden emindi. Nereden başlayacağına karar veremedi, bir uşak yanına geldi.

"Majesteleri sizi kabul edecek."

Az önce olanların ardından rahatlamak için zaman yoktu. Uşak, onları kalabalığın içinden balo salonunun sonundaki kapıya doğru yönlendiriyordu. Tem aniden bir korku hissetti. Caspen sadece Leo ile yüz yüze gelmek üzere değildi, aynı zamanda çoktan sinirlenmişti. Kışkırtılırsa ne yapacağı belli değildi. Leo tam olarak bir barış elçisi değildi; o

Tem'den bile daha fazla bozulmaya meyilliydi. Uşak kapıyı açtı.
Leo orada duruyordu.

On Altıncı Bölüm

Prens elinde bir bardak viski tutuyordu ve onu rahatça çeviriyordu. Gözleri Tem'in elbisesine kısa bir süre baktıktan sonra Caspen'e odaklandı. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra Leo öne çıktı.

Yavaşça ilerledi ve basilisk'in önünde durdu. İkisi de aynı boydaydı, ama Caspen'in yapısı onu daha uzun gösteriyordu. Tem, ikisinin ne düşündüğünü öğrenmek için çok para öderdi. Ama Caspen'in zihni ona hala kapalıydı ve Leo'nun zihnine de hiç erişememişti. Hayatındaki iki erkeğin birbirine bakışını çaresizce izledi. Leo sessizliği bozdu.

"Teşekkür ederim."

Caspen gözlerini kırptı. "Ne için?"

Leo Tem'e baktı. "Onun için."

Caspen sertleşti. Elleri yavaşça yumruk haline geldi. "O gerçekten özel biri, değil mi?" Leo kayıtsızca dedi. Tem, Leo'nun içinde bulunduğu tehlikenin farkında olup olmadığını merak etti.

"Evet," dedi Caspen dişlerinin arasından. "Öyle."

"Elbette." Leo, Tem'e sırtıttı. "Aynı zamanda oldukça zor biridir."

Caspen buna cevap vermedi. Monoton bir sesle sordu, "Onun performansından memnun musun?"

Bir duraklama oldu ve Tem, bu toplantının amacının kendisine *not vermek* olduğunu hatırlayınca midesi burkuldu.

Leo güldü. "Performansı tanımla."

Caspen'in bakışları Tem'e kaydı, sonra hemen Leo'ya geri döndü. "Henüz birlikte yatmadınız mı?" Sözleri odada duman gibi asılı kaldı.

Leo viskisini yudumladı. "Şaşırmış gibisin. İkiniz iletişim kurmuyor musunuz?"

Pençeden bir titreşim geçti. Prens, onların *nasıl* iletişim kurduğunu bilseydi keşke.

"Birlikte yattığınızı varsayıyorum," diye devam etti Leo hiç duraksamadan. "Bana ne beklemem gerektiğini söyler misin?"

Tem'in ağzı açık kaldı. Leo seks konusunda her zaman kayıtsız davranmıştı, ama bu konuyu bu kadar hafifçe konuşması yine de şok ediciydi.

Caspen sinirlendi. Tem'in avuç içleri tekrar terlemeye başladı.

"O seni tatmin edecek," dedi sert bir sesle. "Eğer tatmin etmezse, bu benim başarısızlığımdır. Onun değil."

Tem onun sözlerini düşündü. Eğitimi hiç bu şekilde düşünmemişti. Caspen'in bir yansıması olduğunu ve prens onu seçmezse bunun onun kadar prensin de suçu olacağını düşünmemişti.

"Hm." Leo viskisini karıştırdı. "Beni neyin tatmin edeceğini bildiğini varsayıyorsun."

Caspen omuzlarını silkti.

Tem, Leo'nun hayatı için Kora'ya sessizce dua etti.

"İnsan erkekler hakkında bildiklerimden ötesini varsaymıyorum."

Leo kaşlarını çattı ve konuşma başladığından beri ilk kez ses tonu sertleşti. "Peki insan erkekler hakkında ne biliyorsun?"

Bir başka duraklama. Caspen'in gözleri Leo'nun gözlerine kilitlendi ve Tem, odadaki enerjide somut bir değişiklik hissetti. "Kolayca tatmin olurlar."

Caspen'in sesindeki meydan okumada hiçbir şüphe yoktu. Esasen Leo'yu basit ve tahmin edilebilir olarak nitelendirmişti. Onu küçümsüyordu, Leo'nun ve tüm insanların derinliği olmadığını ima ediyordu. Tem, prensin bunu bir hakaret olarak kabul etmeyeceğini biliyordu.

Leo viskisini tutan parmaklarını sıktı. Altın rengi, sivri dişlerini gösterdi. "Yerini unutuyorsun, yılan."

Caspen hemen hareketsiz kaldı.

Bu, az önce Caspen ve Rowe arasında tanık olduğu konuşmanın aynısıydı, ancak bu sefer Caspen'i yerine oturtan Leo'ydu. Tem, Caspen'in hayatının önemli bir parçası olmasına rağmen Leo için hiçbir anlam ifade etmediğini aniden hatırladı. Prens için Caspen

bir araçtan, bir amaç için bir araçtan, yüzlerce yıllık bir geleneğin bir dışlisinden başka bir şey değildi. Leo, babasının inandığı şeye inanıyordu: basiliskler ondan aşağıydı.

Ne kadar yanılıyordu.

"Yeter," diye bağırdı Tem.

İkisi de ona baktı, kaşlarını kaldırarak.

"Ben *hayvan* değilim." İkisi de sözünü kesmeden önce devam etti. "Sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşamazsınız."

Ölümcül bir sessizlik oldu. Tem, kafatasında nabzının attığını duyabiliyordu. Leo'ya döndü.

"Ben senin gelecekteki karınım. Ve öyle muamele görmeyi hak ediyorum."

Leo'nun kaşları daha da yukarı kalktı. Tem onun bakışlarını karşıladı. Öfkesini açıkça gösteren Caspen'e bakmaktan daha güvenli görünüyordu. Prens bir şeyleri düşünüyormuş gibiydi — *onu* düşünüyormuş gibiydi. Leo daha önce ona defalarca bakmış olsa da, Tem onun onu bir meta olarak değil, bir *insan* olarak gördüğü anın bu olup olmadığını merak etti. Bu, onun hak ettiği en azından asgari şeydi.

"Haklısın," dedi Leo sonunda.

Caspen hiçbir şey söylemedi.

Bu sefer Tem sessizliği bozmadı. Onların söylediklerini düşünmelerini, bu süreçteki yerini gerçekten anlamalarını istedi. Bunun kendileriyle ilgili olduğunu düşünmeleri ona kabul edilemez geliyordu. Seçim yapması gereken kişi Tem'di. Gücü elinde tutan kişi Tem'di. Bu odadan çıkmaya karar verirse, ne basilisk ne de prens onu durdurabilirdi. İkisi de onu istiyordu. Öyle davranmaya başlamalıydılar.

Leo elini uzattı.

Tem'in zihninde ani bir öfke dalgası yükseldi. Ama bu onun öfkesi değildi; Caspen'in öfkesiydi. Tem, bir kez olsun onu içeri almadı. Aralarındaki kapıyı çarparak kapattı ve onu dışarıda tutmak için elinden geleni yaptı. Leo'nun elini tuttu ve elinin verdiği hissi hissetmeye odaklandı — sıcak ve güçlüydü, uzun parmakları onun parmaklarıyla iç içe geçmişti ve Leo, "Benden ne istiyorsun, Tem?" diye sordu.

Sanki odada sadece ikisi varmış gibi sessizce sordu. Tem soruyu düşündü. Leo'dan ihtiyacı olan tek bir şey vardı, kendisinden ihtiyacı olanla aynı şey.

"Sabır."

Leo'nun ağzının köşesi seğirdi. "Korkarım bu benim uzmanlık alanım değil."
Öfke giderek güçleniyordu. Onu bastırmak için tüm gücünü kullanması gerekti.
Direnmek imkansız hale geldiğinde, Leo Caspen'e döndü. "Bizi yalnız bırak."

Tem onun itiraz etmesini bekliyordu. Ya da belki patlamasını. Bunun yerine kısa bir baş sallama yaptı ve bir saniye sonra ortadan kayboldu. Kapı kapanır kapanmaz, Caspen'in öfkesi zihninden çekildi. Tem gözlerini kırıştırdı ve kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Leo hâlâ elini tutuyordu.

"Tem." Elini daha sıkı tuttu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ama ben... onu kontrol etmeliyim." Leo kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü..."

Söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Öğretmenini kontrol etmesi için mantıklı bir neden yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. Ama yine de Caspen'i görmesi gerektiği gerçeği değişmiyordu. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi söyledi. "Hemen dönerim Leo. Söz veriyorum."

Leo hala kaşlarını çatıyordu. Cevap vermeden önce uzun ve ağır bir sessizlik oldu. "Tabii ki. Acele etme."

Tem, onun fikrini değiştirmesine fırsat vermedi. Parmaklarını onun parmaklarından çekip kapıdan geçerek balo salonuna geri döndü. Caspen'in uzun boylu silueti kalabalığın kenarında duruyordu. Kimlerin yoluna çıktığını umursamadan ona doğru koştu.

"Caspen!"

Caspen döndü, yüzündeki ifade okunamazdı.

"*Seni tatmin edecek mi?*" Tem ona ulaştığında, öfkesiyle incinmişliğini gizleyerek tısladı. "Benim hakkımda nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Caspen gülmeden güldü. "Görevimi yaptım, Tem. Daha fazlasını değil."

Arkasını döndü, ama Tem kolunu tuttu. "*Görevini mi?* Ben senin için sadece bu muyum?"

Caspen bir saniyede aralarındaki mesafeyi kapatarak hızla döndü. "Benim için ne olduğunu çok iyi biliyorsun, Tem. Ama ellerim bağlı."

Tem ona öfkeyle baktı. "Aslında, bağlı olan *benim* ellerim."

Caspen'in gözleri kısıldı. "Öyle mi? Sen onun *müstakbel karısı* değil misin? Böylesine saygın bir konum yük olamaz ki."

Tem, tokat yemiş gibi geri adım attı. "Kendimi savunmak için öyle söyledim," diye fısıldadı. "Ve bu sadece bir gerçek. Sen de biliyorsun."

"Tek *gerçek*, onun seni istediği. Hele ki şimdi benden bir meydan okuma hissettiği için daha da çok istiyor."

"Hissediyor..."

"Ve benim olanı alabileceğini düşünüyorsa." Caspen onu keserek, daha da yaklaştı. "Yanılıyor."

Bu sefer ayrılmak için döndüğünde, Tem onu bırakmadı.

Gözlerini kapattığında balo salonunun sesleri boğuk bir uğultuya dönüştü. Caspen, Leo'nun adını bir kez bile anmamıştı. Belki de bu, onu küçük düşürmek, kraliyet ailesinin uygulamakta ısrar ettiği hiyerarşiyi zayıflatmak için bir yoldu. Jonathan ve Christopher'ın heykelleri aniden Tem'in zihninde belirdi. Leo'ya bunun olmasına izin vermeyecekti. Asla.

Tem gözlerini açtı.

Gabriel, bir uşakla gülüyordu. Vera, Rowe'u özlüyordu. Kalabalık balo salonundaki hiç kimse, Tem'in az önce yaşadıklarını —Caspen'in yaptıklarını ve yapabileceklerini. Bu, Tem için dayanılması zor bir hal almıştı. Böyle sırları tek başına taşımaya devam edemezdi.

Bir şekilde Leo'nun yanına geri döndü. O odaya girdiğinde Leo başını kaldırdı.

"O neydi öyle?" diye sordu. Yüzünde, bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi tuhaf bir ifade vardı.

"Hiçbir şey," dedi Tem otomatik olarak. En iyi cevabı değildi, ama başka verecek bir şeyi kalmamıştı.

Leo yaklaştı. "Bana yalan söylememeni tercih ederim, Tem. Hatırladın mı?"

Tem iç geçirdi. Elbette hatırlıyordu. Ama Leo'ya gerçeği de söyleyemezdi. Bu yüzden, "Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu," dedi.

Onun ona inanmadığını biliyordu.

"O hep böyle mi?" diye sordu Leo.

"Ne gibi?"

"Biraz kaba." "Caspen

kaba biri değil."

Sözleri, istediğinden daha keskin çıkmıştı. Leo, ses tonuna şaşırarak kaşlarını kaldırdı.

"Seni kırdım mı?"

"Benim değer verdiğim birini aşağıladın."

Tem, bunun tamamen yanlış bir şey olduğunu fark ettiğinde artık çok geçti. Leo'nun yüzündeki saf tiksinti ifadesi, Rowe'un daha önce Caspen'e gösterdiği ifadeyle aynıydı.

"Onu *önemsiyor* musun?"

Tem durumu düzeltmeye çalışarak onun koluna uzandı. "Onun bir canavar olduğunu düşünmüyorum. Sonuçta beni sana hazırladı. Ona minnettar olmamız gerekmez mi?"

Leo, Tem'in elinden kurtuldu. Tekrar konuşurken sesi düzdü. "Seni bana hazırlamak onun görevi. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Sen de öyle."

"Leo..." diye başladı, ama o başını salladı ve o da sustu.

Leo yaklaştı. Gri gözleri buz parçaları gibiydi. "Bu yüzden benimle yatmak istemiyor musun? *Onun* yüzünden mi?"

Tem'in ağzı açıldı, sonra kapandı.

Sessizlikte onu inceledi.

Tem konuşmaya cesaret edemedi. Leo akıllıydı; sözlerle kandırılmazdı. Tem'in, onun kendi sonucuna varmasına izin vermekten başka seçeneği yoktu. Prens sonunda konuştu, sesi farkına vardığını gösteren sessiz bir mırıldanmaydı.

"O senin için önemli biri."

Gözleri yaşlarla doldu. Tem, kontrol edemediği bir yöne çekiliyordu; asla açıklamayı düşünmediği bir şeyi açıklamaya zorlanıyordu. Her şey *şu anda* doruğa ulaşıyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Yalan söylerse Leo bunu hemen anlayacaktı. Bu yüzden Tem, "Evet" diye fısıldadı.

Leo'nun yüzünde gerçek bir acı ve inanamama ifadesi belirdi. "Ne kadar?" diye sordu.

"Ne kadar ne?"

Ona bakmaktan başka bir yere bakamayacağı şekilde eğildi. "Senin için tam olarak ne kadar

senin için *tam olarak* ne kadar değerli?"

Tem bunun olduğuna inanamıyordu.

"O..." diye başladı ama bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi. Caspen onun için ne kadar Caspen onun için *ne kadar* önemliydi? Çok önemliydi. Ama bunu Leo'ya söyleyemezdi.

Bir cevap bulamadan, Leo çok daha kötü bir soru sordu. "Onu seviyor musun?"

Yalan söylemesi gerekiyordu. Hepsi bu kadar; sadece bu seferlik gerçeği saklaması gerekiyordu. Ama Tem bunu yapamadı. Ne kadar denerse denesin, göğsü o kadar sıkıştıyordu. Sanki emici bir tüpün içinden konuşmaya çalışmak gibiydi. Dişlerinin arasından zar zor şu kelimeyi çıkardı: "Hayır."

Leo'nun tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Tem ona uzanmak istedi ama yapmadı. Söyleyecek hiçbir şey yoktu, bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Hiç şüphesiz, geri alınamayacak bir şeyi harekete geçirdiğini biliyordu. Bir an için Tem, Leo'nun ona bağırmasından korktu.

Ama sonra, açıklanamaz bir şekilde yumuşadı. Omuzları çöktü, gözleri yere indi. Konuşması uzun bir süre aldı ve konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Seni paylaşmam mı gerekiyor?"

Tem, sesindeki ıstıraba inanamadı. Leo'nun cesur tavırlarının altında, onun da kendisi gibi bir kalbi olduğunu unutmuştu. *İstek* duyabilen, *sevebilen* bir kalp. Leo'nun egosu onu kırılganlığından koruyordu; onun ne kadar hassas olduğunu unutmak kolaydı. Ama böyle anlarda Tem, onu kendinden daha iyi anlıyordu. Özlemenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Bu... sana kalmış, sanırım," dedi sessizce.

Prens ona o kadar yıkılmış bir şekilde baktı ki, Tem ağlamak istedi. "Hayır, Tem. Bu sana bağlı."

Tem tekrar ona uzandı, ama o geri çekildi. "Ona git," dedi.

"Ne?"

"*Caspen'i* seviyorsun." Sesi bıçaktan daha keskindi. "O zaman ona git."

Tem irkildi. "Leo, lütfen..."

"Sadece git."

Sonra arkasını döndü ve gitti.

Sonunda yalnız kalan Tem, gözyaşlarını akıttı.

Orada kalmanın bir anlamı yoktu. Tem, Leo'nun bu gece onu ortadan kaldırırsa ne olacağını düşünmemeye çalışarak kaleden kaçtı. İlk ve

En önemlisi, annesi onu asla affetmezdi. Tem, prens için sık sık antrenmanlara gittiği için çiftlik daha da büyük bir yük haline gelmişti. Annesi geçimini sağlamak için ek işler yapıyordu: köydeki kadınların küçük çocuklarına bakıyor, komşular evden yokken kedilerine bakıyordu. Bu sürdürülebilir bir yaşam tarzı değildi. Tem'in prensle olan ilişkisi, onların tek can simidi, onları kurtarabilecek tek şeydi. Ve şimdi bu da muhtemelen yok olmuştu.

Ona git.

Leo'nun sözleri, arabalara doğru yürürken kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. Bir kısmı itaat etmek, Caspen'in yanına gidip kendini onun kollarında kaybetmek istiyordu. Diğer kısmı ise Leo'nun elini tuttuğunda Caspen'in hissettiği öfke dalgasını hatırlıyordu. Ya o öfke ona yönelirse? Bu gece onu incitmek için pençesini kullanmıştı zaten. Bunu tekrar yapmayacağının garantisi yoktu. Ama eve giderse, annesiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı ve Tem, ona az önce olanları anlatma düşüncesine dayanamıyordu.

"Nereye, hanımefendi?" diye sordu uşak, o arabaya binerken.

"Ormana."

Tem yolculuk boyunca başını ellerinin arasına aldı. Üzüntüsüne rağmen gözyaşları akmadı. Bunun yerine, dişlerini gıcırdatacak kadar sonsuz bir adrenalin dalgası hissetti. Caspen'den cevap beklemekten bıkmıştı. Ondan bilgi saklaması adil değildi; sürekli karanlıkta kalması adil değildi. Tem, onunla olan ilişkilerinin ne durumda olduğunu bilmek istiyordu. Tek bir gecede, kendisi için önemli olan her şeyi kaybetmediğini bilmek istiyordu.

Araba ormanın kenarına vardığında, uşak ona inanamayan bir bakışla yardım etti.

"Sizi eve götürmemi istemez misiniz, hanımefendi?" "Hayır," dedi Tem basitçe.

Gözlerini yere dikerek hızla ağaçların arasına doğru yürüdü. Bu yolda en son yürüdüğünde, Jonathan ve Christopher ona saldırmıştı. Şimdi ise meydanın ortasında donmuş, zararsız taş heykeller haline gelmişlerdi. Ne kadar da değişmişti her şey.

Mağara karanlıktı, şömüne soğuktu.

Tem karşılama komitesini beklemele uğraşmadı. Hemen gölgelerin arasına daldı ve sadece hafızasını kullanarak geçidi geçti. Caspen'in odasının kapısına ulaştığında durdu. Onun ne tür bir ruh hali içinde olacağını bilemezdi. Onu görmek ister miydi ki? Caspen ve Leo, bu gece birbirlerinin onun için önemli olduğunu keşfetmişlerdi. Bu yüzden ikisini de kaybetmesi çok acımasız bir ceza olurdu.

Tem bir saniye bile tereddüt etmeden kapıyı açtı. Şömine yanıyor, ama oda boştu.

Tem, Caspen'in yatağının kenarına oturdu ve bunun korkunç bir hata olup olmadığını merak etti. Davet edilmeden odasına gelerek ne düşünmüştü? Ya onu görmek istemiyorsa, ya da daha kötüsü, başka birine sığınmışsa? Bu düşünce midesini bulandırdı. Kendisi prensle ilişkisi varken Caspen'den sadakat bekleyemezdi.

Ateş sönmeye başladı.

Ya hiç gelmezse? Tem, Caspen'in nerede olabileceğini ya da onun burada olduğunu bilip bilmediğini hiç bilmiyordu. Ormanın derinliklerinde, gerçek haliyle avlanıyor olabilirdi. Saatlerce dönmeyebilirdi. Tem ayağa kalktı ve eve dönmeye karar verdi. Tam o sırada duydu.

"Temperance."

Tam adı.

Tem, kapıda duran Rowe'u gördü. Kaleye yeni dönmüş olmalıydı. Caspen olmayan bir basiliskle dağda tek başına kaldığı için ne kadar savunmasız olduğunu hemen fark etti. Durum tamamen kontrolünün dışındaydı.

"Caspen'i görmeye geldim," diye söylemeyi başardı. "Burada mı?"

"Yakınlarda," diye cevapladı Rowe, sanki bir şey dinliyormuş gibi başını eğerek. "Ve yaklaşıyor."

Tem'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Caspen yakındaysa, neredeyse güvendedeydi.

Rowe odaya girdi ve Tem içgüdüsel olarak geri çekildi. Basilisk onun geri çekilmesine güldü. "Korkuyor musun, Temperance?"

Tem hiçbir şey söylemedi. Rowe gülümsedi ve Tem'in kanı dondu. "Cevap ver," diye emretti.

"Evet," diye fısıldadı. "Korkuyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Korkmalısın da."

Tem çenesini kaldırdı. Ona karşı gelmek için yapabileceği tek şey buydu.

Rowe, gözlerini Tem'den ayırmadan yavaşça şömineye doğru yürüdü. Caspen gibi, aynı ulaşılmaz zarafetle hareket ediyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi düşünceli bir şekilde, sanki bu sıradan bir sohbetmiş gibi, son derece tehlikeli bir durum değilmiş gibi, "Caspenon'un sana olan hayranlığını anlayamıyorum. Pek de çekici bir kadın değilsin."

Tem, hakarete uğramış gibi davranacak gücü kendinde bulamadı. Rowe'u yenemeyeceğini biliyordu.

"Elbette," diye devam etti, "Caspenon her zaman... *duygusal* olmuştur."

Tem, zihniyle Caspen'e ulaşmaya çalıştı ama aralarındaki kapı hala sıkıca kapalıydı. "O ne istediğini biliyor," dedi sertçe.

"Bu çok açık," dedi Rowe alaycı bir şekilde. "Ama bunu elde etmek için ödeyeceği bedeli bildiğini sanmıyorum."

"Anlamıyorum," dedi Tem, istemese de.

"Hayır." Gözleri boynundan aşağıya, küçük altın pençeye kaydı. "Anlamazsın."

Tem konuşmayı kontrol etmek için çabaladı. "Bana bir şey olursa, Caspen intikam alacaktır."

Rowe karanlık bir kahkaha attı. "Anlamadığın şeyler hakkında konuşma. İntikam zaten benim hakkım."

Bir an için, tek ses ateşin çıtırtılarıydı.

Rowe, sanki bir şey duymuş gibi omzunun üzerinden kapıya baktı. Sonra dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi ve "Ama belki bu gece değil" dedi. Bakışları tekrar ona döndüğünde, onu son bir kez baştan aşağı süzdü. "Tekrar görüşene kadar, Temperance."

Sanki hiç orada olmamış gibi, Rowe ortadan kayboldu.

Tem uzun bir nefes verdi. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve az önce ölümden döndüğü hissini bir türlü atamıyordu. Daha önce akmak istemeyen gözyaşları şimdi onu boğmak üzereydi. Rowe tehlikeliydi. Buna hiç şüphe yoktu. Ve açıkça Caspen'le kişisel bir sorunu vardı; bu sorunu Tem'i kullanarak daha da kötüleştirmeye hazırdı.

Tem'i kullanmaya *hazır olduğu* bir *s o r u n* . *İntikam zaten benim*. Bu ne anlama geliyordu? Caspen ne yapmıştı?

Bunu daha fazla irdeleyemedi, adını tekrar duydu. "Tem?"

Bu sefer kapıda Caspen duruyordu. Hemen yanına geldi, ona dokunmak üzereyken durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Buraya yalnız gelmemeliydin."

"Biliyorum."

"Bu senin için tehlikeli. Seni koruyamam eğer..." Sözüünü keserek, gözleri aniden endişeyle ona doğru kaydı. Burun delikleri genişledi. "Rowe. Onun kokusunu alıyorum. Buraya mı geldi?"

Tem başını salladı. Bu gece bir şey daha ters giderse, çılgılık atacaktı. "Caspen," dedi. "Rowe hakkında konuşmak istemiyorum."

Caspen dudaklarını sıktı. Başka bir şey söylemek istediğı belliydi, ama Tem, söylemekten kaçındığı için minnettardı. Birbirlerini incelerken, gecenin ağırlığı aralarında asılı kalmıştı.

Tem sorusunu dikkatlice seçti. "Nasıl ilerleyeceğiz?" Caspen iç geçirdi. "Bu... duruma bağlı."

"Neye?"

"Tem," diye tekrar iç geçirdi. "Şu anda bunu tartışmak istemiyorum."

Ama Tem bıktı. Caspen'in neyi tartışabileceklerini ve tartışamayacaklarını belirlemesine izin vermekten bıkmıştı. Kale'deki ses hakkında konuşmuyordu, ilişkilerinin durumu hakkında konuşmuyordu, önemli hiçbir şey hakkında konuşmuyordu. Yeterdi. Artık belirsizlik içinde yaşamayı reddediyordu.

"Nasıl ilerleyeceğiz?" diye ısrar etti, sesi keskinleşmişti.

Caspen gözlerini kısarak ona baktı. Tem daha önce ona hiç bu tonda konuşmamıştı. "Geleceğı tahmin edemem Tem," dedi, sesi de aynı derecede keskin.

"Senden bunu istemiyorum. Sadece ne istediğini soruyorum." "Ne istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Ama ben *öyle yapmıyorum*," diye ağladı. "Bana hiç güvenmiyorsun. Bana hiç nasıl hissettiğini söylemiyorsun. Aklını okumamı bekliyorsun, sonra bunu yapamadığımda sinirleniyorsun. *Beni* kendine yaklaştırmayan sensin. Tam tersi değil."

Tem ağlamak üzereydi. Bir an bekledikten sonra sessizce sözlerini bitirdi: "Sen asla gelecekten bahsetmezsin. Ben... senin için ne ifade ettiğimi bilmiyorum."

Caspen ona sınırsız bir inanmazlıkla bakıyordu. Onun sözlerinden mi, yoksa sözlerini söyleme şeklinden mi şok olduğunu bilmiyordu. Her halükarda, konuşması uzun zaman aldı ve konuştuğunda sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"*Sen* benim geleceksin. Bu kadar basit."

Şimdi gözyaşları akmaya başladı.

Çünkü bu basit değildi. Hiç de bile. Caspen'den duymak istediği her şey olsa da, Tem nasıl birlikte olacaklarını bilmiyordu. O, onun halkına uymuyordu, o da Tem'in halkına uymuyordu. Caspen ile bir gelecek, annesi veya çiftliği için hiçbir fayda sağlamayacaktı. Hiçbir şey bu kadar imkansız gelmemiştir.

"Neden daha önce söylemedin?"

Omuzlarını silktiler, hareketi yapmacıktı. "Bu, durumu karmaşıktırıyor." "Zaten karmaşık değil miydi?"

Caspen başını salladı. "Şimdi daha da karmaşık. Benim içinde bulunduğum zorluğu anlayamazsın."

"O zaman söyle bana."

Yine başını salladı. Onu çok zorlamıştı; kendinden uzaklaşıyordu. Ama Tem artık buna izin vermeyecekti. Birlikte bir gelecekleri varsa, bu konuda söz sahibi olmayı hak ediyordu.

"Caspen." Ona dokunarak yaklaştı. "Söyle bana."

Caspen uzun süre hareketsiz kaldı. Sonra parmak uçlarıyla omzunu okşadı ve altın zinciri takip ederek göğüslerinin arasındaki küçük pençeye dokundu.

"Bu sadece bir kolye değil," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman nedir?"

Caspen durakladı, parmakları kolyeyi okşuyordu. "Bu... bir niyet göstergesi."

Tem kaşlarını çattı. "Ne niyetinin?" Gözleri onun gözlerine baktı.

"Seninle evlenme niyetinin."

On Yedinci Bölüm

"Nişanlandığımızı mı söylüyorsun?"

Oda birdenbire ısındı. Tem nefes almakta zorlanıyordu.

"Hayır," dedi Caspen çabucak. "Nişanlanabilmemiz için teklifimi kabul etmen gerekiyor."

"Oh," dedi Tem, bu açıklamadan hâlâ sersemlemiş halde.

Şimdi Rowe'un kolyeye gösterdiği aşırı tepki mantıklı geliyordu. Elbette bir basilisk ile bir insanın çiftleşmesi alışılmadık bir durumdu, hatta hoş karşılanmazdı.

"Şey..." dedi yavaşça, "Kabul ediyorum."

Tem'in şaşkınlığına, Caspen'in yüzü karardı. "Kabul edemezsin."

"Anlamadım?"

"Demek istediğim, kabul edemezsin. Eğer bu evliliği onaylarsa, benim ok kılıfım senin adına kabul eder."

Tem bu bilgiyi sindirdi. Bu tamamen tuhaftı; kendi teklifini kabul edemeyen birini hiç duymamıştı. Bu, bariz bir soruyu akla getiriyordu: "Bu evliliği onaylayacaklar mı?"

"Bundan çok şüpheliyim."

"Anlamadım?" diye tekrarladı.

"Tem." Ellerini tuttu. "Kişisel bir şey değil. Basiliskler ve insanlar nadiren çiftleşir. Bizimki olağandışı bir durum ve ailem buna karşı temkinli davranacaktır."

Tem, Caspen'in kendisine evlenme teklif ettiği gerçeğini hala sindirmeye çalışıyordu. Ona kolyeyi verdiği anı hatırladı; bu, Caspen'in ona ilk kez dokunduğu sabahın ertesi günüydü. Caspen onu orgazma ulaştırmış, o da aynısını Caspen için yapmıştı. Sonra, ilk kez birlikte yemek yemişlerdi. Tem, o gece aralarındaki bağın ne kadar heyecan verici olduğunu, birbirlerini orgazma ulaştırmanın ne kadar keyifli ve *önemli* olduğunu hatırladı.

O gece onun için çok anlamlıydı. Ancak şimdi, bunun Caspen için daha da anlamlı olduğunu fark etti.

Tem'in bilmesi gereken son bir şey vardı.

"Beni ne zamandır seviyorsun?"

Caspen onun bakışlarını karşılayarak fısıldadı: "Senin beni sevdiğinden çok daha uzun zamandır."

Tem bunun ne kadar uzun bir süre olduğunu merak etti.

Onun önünde kendini okşadığı an mıydı? Yoksa daha önce, mağarada ilk kez kıyafetlerini çıkardığı an mıydı? Ya da daha da önce, rüyalarında onu ziyaret ettiği an mıydı? O zaman onu sevdiğini biliyor muydu? O da biliyor muydu?

Caspen ona her zaman bir anomali, Tem'in kelimelerle ifade edemeyeceği bir varlık olarak gelmişti. Onun için işlerin, Tem'in asla tahmin edemeyeceği bir şekilde gelişmiş olması onu şaşırtmamalıydı. Bir basilisk'i anlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Yine de Tem, onun itirafından korkmuyordu. *Ondan* korkmuyordu. Hiç korkmamıştı. Caspen, aralarındaki eşitsizliğe rağmen ona her zaman eşit davranmıştı. Onu destekleyen, ona sürekli olarak yeterli olduğunu söyleyen tek kişi oydu.

Birbirlerine bakarken, Tem'in kalbinde bir şey filizlendi. Onun jestinde, onun asla bilemeyeceği kadar çok takdir ettiği bir samimiyet vardı. Birinin geleceği olduğunu duymak, Tem'in hiç beklemediği bir şeydi. Vera gibi kızların bir erkeğin ilgisini çekebilecek tek kızlar olduğunu, dünyadaki diğer tüm kızların sevgiye layık olduğunu, ama kendisinin olmadığını düşünürdü. Caspen ona bunun doğru olmadığını göstermişti. Onu birçok yönden açmıştı ve bu yüzden Tem sonsuza dek değişecekti.

Caspen'in yüzünde belirgin bir ihtiyat ifadesi vardı, şüphesiz ona az önce söylediği şeye nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordu. Onu daha fazla bekletmek için bir neden yoktu.

Tem parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü.

Caspen dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve onu korkunç bir güçle kollarına çekti. Öpücük, onun ihtiyacı olan her şey ve daha fazlasıydı. Aldıkları risklerin buna değer olduğunu, önlerine çıkan her şeye rağmen her zaman birbirlerini seçeceklerini doğruluyordu.

Öpücük derinleştii. Tem, onu her yerinden tuttu, kendine doğru çekti, onu *yiye bitirebilmeyi* diledi. Onunla ilgili her şey onu vahşii bir hayvan gibi, kafesinden yeni çıkmış bir hayvan gibi yaptı. Bu gece olan her şeyi bir kenara itip, sadece Caspen'e odaklandı, arzuyla kör olana kadar kendini bu ana adadı. Elleri pantolonunun içine kayarak onun penisini hissetti. Ona dokunur dokunmaz, Caspen geri çekildi.

"Tem," dedi, sesi gergindi. "Yapmamalıyız."

"Neden?"

Caspen parmaklarını nazikçe alt dudağına dokundurdu. "Senin yanında kontrolümü kaybetmem çok kolay."

Tem, onun geçen sefer onu nasıl ısırıldığını hatırladı. Kanını akıttığını. "Beni seviyorsun," dedi.

"Seviyorum."

Tem, onun dokunuşuna doğru eğildi. Gözleri kararıyordu. "O zaman kontrol et." Başparmağıyla Tem'in dudağını çekip açtı. "Yapamam," diye fısıldadı.

Eli tekrar pantolonuna uzandı, ama o pantolonunu indirmeden önce onu durdurdu.

"Tem," dedi kararlı bir sesle. "Kendime güvenmiyorum." "*Ben* sana güveniyorum."

Caspen sadece başını salladı. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım." "Ama beni seviyorsun," dedi kadın tekrar.

"Sana olan aşkım benim taşımam gereken bir yük."

Onun sözleri üzerine, kız aniden geri çekildi. "Ben senin için bir yük müyüm?" "Hayır," dedi. "Tabii ki hayır. Demek istediğim o değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

Kora'dan cevap beklercesine başını tavana doğru eğdi. "Demek istediğim, bunun olmasına asla izin vermemeliydim."

O, onun elinden kendini çekip kurtardı. "O zaman neden bunun olmasına izin verdin?" "Çünkü ben *zayıfım*." Caspen neredeyse bağırarak söyledi.

Tem şok içinde geri adım attı.

O da yaklaştı. "Sen söz konusu olduğunda *zayıfım*, Tem. Eylemlerimi kontrol edemiyorum. Mantık ve akıl yürütmeyi takip edemiyorum. Tek düşündüğüm sensin.

Ne yaptığını ve kiminle yaptığını merak ediyorum. İnsan prensiyle birlikte olduğun her anı takıntı haline getiriyorum ve sana her dokunduğunda kafasını omuzlarından koparmak istiyorum. Bu mantıklı değil. Kabul edilemez. Ama bu benim gerçekliğim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Tem aniden bayılacak gibi hissetti. "Beni sevmek gerçekten bu kadar korkunç mu?" diye fısıldadı. "Tabii ki değil."

"Seni zayıflattığımı mı söylüyorsun?"

Başını salladı. "Hayır."

"O zaman ne demek istiyorsun? Bana kızgın mısın?"

"Hayır."

"Bildğin tek kelime bu mu? Çünkü..."

"Tem." Ellerini omuzlarına koydu ve gözlerine baktı. "Sana kızgın değilim. Kendime kızgıyım. Daha iyi bilmeliydim. Baştan çıkaran bendim. Zayıf olduğumu söylediğimde kastettiğim budur."

"Ayartılmaya mı? Ben miyim o?"

Omuzlarını daha sıkı kavradı. "Cezbeden şey, kurtuluş, cennet, cehennem —sen her şeysin, Tem. Sen benim sonumsun. Sen anlaşılamazsın. Seni tarif edecek yeterli kelime yok, ne benim dilimde ne de senin dilinde." Elleri yüzüne doğru kayd, çenesini avuçladı. "Pusulam seni gösteriyor. İstesem bile yönümü değiştiremem."

Tem onun gözlerine baktı, o dipsiz siyah havuzlarda kendini kaybetti.

Onun pusulası da onu gösteriyordu. Her zaman öyleydi. Onları birbirlerine çeken, ikisinin de kontrol edemeyeceği veya tersine çeviremeyeceği, kendilerinden daha büyük bir şeydi. Tem, geleceklerinin kolay olmayacağını biliyordu. Ama aynı zamanda, gelecekte birlikte olmak istediği başka kimse olmadığını da biliyordu. Eğilip onu tekrar öpmek, dünyadaki en kolay şeydi.

Caspen'in dudakları yumuşaktı, vücudu sertti.

Kısıtlayıcı maskesinin altında bile, Tem onun kendisini ne kadar istediğini hissedebiliyordu. Cildi şöminedeki alevler kadar sıcaktı, dokunduğu her yeri yakıyordu. Tem, onu tekrar soymaya çalışmak yerine, beyaz keten giysilerini çıkarıp yere düşürdü. Caspen'in gözleri çıplak vücudunda dolaştı, cildinin her santimini içti.

Güzel.

Aniden, aralarındaki engel ortadan kalktı. Onun sesi zihnine geri döndü ve onunla birlikte tüm varlığı da geri geldi. Tem onu kolayca karşıladı, bilincini onun bilincine açarak, zihninin onun zihniyle iç içe geçmesini zevkle izledi. Caspen'in elleri beline gitti, parmak uçlarıyla onun kıvrımlarını izledi. Sonra kalçalarının yumuşak etine gömüldü, onu kaldırdı ve yatağa yatırdı.

Bu sefer Tem onun pantolonunu indirdiğinde, onu durdurmadı. Penis ortaya çıkar çıkmaz, onu tatmak için öne eğildi. Caspen onu geri çekerek, yatağın kenarında ayakta kaldı.

Dön.

Tem döndü. Bir an sonra, Caspen'in elleri omuzlarında, onu sırt üstü yatırmak için aşağı çekiyordu, boynu yatağın kenarına doğru eğilmişti. Caspen tek parmağıyla boğazını okşadı, başını daha da geriye doğru çekerek. Bu açıdan, bir anıt gibi görünüyordu. Onun için manzara daha da iyiydi. Tem, onun bu halinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti — tüm vücudu onun önünde uzanmış, her santimi onun görmesi için açıkta. Caspen, başını ellerinin arasına aldı.

Kıpırdama.

Tem, başparmakları boğazının ortasını kavradığında onun kucağında gevşedi. Yavaşça, sabırla, penisini ağzına soktu. O daha derine inerken gözlerini kapattı, onu yerinde tutmasına izin verdi, sadece onun onu doldurduğunu hissetmekten memnun kaldı.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı, kalp atışı kadar düzenli.

Penis zonklamaya başladı ve Tem hemen tahrik oldu. Göğüs uçları sertleşti ve o da onları çekinerek dokundu.

Evet, Tem.

Caspen'in onu izlediğini, tüm dikkatinin onda olduğunu, yaptığı her şeyi izlediğini hatırladı. Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Tem göğüslerini sıktı. Belki de hayal gücünün bir ürünüydü, ama Caspen'in daha da sertleştiğine yemin edebilirdi. Penis boğazında mermer gibiydi, sınırsız hareket eden müthiş bir sütun. Nabızlar durmak bilmiyordu; klitorisi arzuyla zonklarken sırtı kavislendi.

Çıkar onu.

Tem pençenin ucunu buldu, parmağını etrafına doladı ve onu dışarı çekti.
Kendine dokun.

Caspen'in emirleri keskin ve çaresizdi. Buna *ihtiyacı vardı*.

Tem itaat etmek için konsantre olmak zorundaydı. Elleriyle kendini okşarken boğazını onun için gevşek tutmak için tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. Ama bir süre sonra bu onun için doğal bir şey haline geldi. Kendine zevk vermekten daha kolay bir şey yoktu ve bunu Caspen'in önünde yapmaktan daha iyi bir şey yoktu. Parmaklarını bacaklarının arasına derinlemesine soktuğunda oda ısındı. Caspen inledi, penisi ağzına daha da derinlemesine girdi. Elleri boynundan ayrıldı ve göğüslerine ulaştı, meme uçlarını okşadı ve parmaklarıyla hafifçe vurdu.

O, onun penisi etrafında inledi. Aynı anda bu kadar çok yerde uyarılmak neredeyse işkence gibiydi. Caspen ile olmak her zaman böyleydi — her zaman yeniydi, her zaman eziciydi, neredeyse onun kaldırabileceğinden fazlaydı. Ama Tem bunu seviyordu. Caspen'in onu sınırlarına kadar zorlamasını seviyordu, çünkü ona da aynısını yaptığını biliyordu. İlişkileri hiçbir zaman tek taraflı olmamıştı; o da en az onun kadar bağımlıydı.

Aniden, Caspen'in parmakları onun parmaklarına katıldı. Üzerine eğilirken penisinin açısı değişti, ellerini kendi elleriyle kavrayarak ikisini de daha derine itti. Tem kontrolü bıraktı, onun kendisini yönlendirmesine izin verdi, parmaklarını birlikte içeri ve dışarı pompalmasına izin verdi. Ama çok geçmeden, bu bile yetmedi. Caspen'in elleri uyluklarını kavradı ve onları tamamen ayırdı. O daha da eğildi ve Tem kalçalarını kaldırarak ona karşılık verdi. Dilini onun en derin noktasına ulaştırdı ve Tem cennete kayboldu.

Saklanacak hiçbir yer, direnecek hiçbir yol yoktu. Tem, boğucu *yakınlığa* teslim olmaktan başka çaresi yoktu, parmaklarını Caspen'in saçlarına geçirdi ve başını bacaklarının arasında tuttu, böylece o da en az kendisi kadar sabit kalmıştı. Penisi boğazının en dibine kadar girmişti. Gövdesi onun gövdesine yapışmıştı, vücudu onu yatağa bastırıyordu. Mükemmel bir uyum içindeydiler — başlangıcı ve sonu olmayan sonsuz bir tamamlanma döngüsü. Tek bir vücut olmuşlardı. Onun ihtiyaçları ile onun ihtiyaçları arasında hiçbir fark yoktu. O, onu kullandığı gibi onu da kullanıyordu, ikisi de sonsuz bir döngü içinde zevk alıyordu. Caspen'in dişleri klitorisini okşarken, dili ıslaklığına daldı. İnemeleri göğsünde titreşiyordu, doruğa ulaşması an meselesiydi.

Tem, Caspen'in yaklaştığını anlayabilirdi. Yine de bilmek zorundaydı: *Sen benim misin?*

Parmakları uyluklarında kasıldı. *Ben seninim.*

Bir saniye sonra Caspen geldi.

Tem ilk kez onu tattı — tümünü. Spermi ılık, yumuşak ve *pürüzsüzdü*, erimiş altın gibi boğazından aşağı akıyordu. Ona vermek istediği her şeyi elde etmek için hepsini yuttu. Kendi orgazmı geldiğinde, onun penisi hala ağzındaydı. Caspen tekrar inledi ve Tem onun da onu yuttuğunu biliyordu. Caspen onu yalarken, derin, şehvetli hareketlerle ıslaklığını tadarken, Tem titredi. Sonra Caspen dikleşti ve penisini yavaşça ağzından çıkardı. Caspen sonunda onu bıraktığında, Tem oturdu ve ona dönüp baktı.

Gözleri siyahtı, göğsü terden kaygandı. Tem de terlediğini fark etti ve boynunu bu kadar uzun süre doğal olmayan bir açıda tutmaktan ağrıyordu. Ama umursamadı. Seksin vücudunda yarattığı etkileri hissetmeyi seviyordu, Caspen'in üzerinde iz bırakmasını seviyordu.

Caspen çoktan ona uzanmış, onu öpmeye başlamıştı.

Yavaşça öpüştüler, birbirlerinin tadını keşfettiler. Tem, onun alt dudağını nazikçe emdi. O da aynısını yaptı. Ağızları muhteşem bir şekilde birbirine dolandı ve Tem, omuzlarından duman yükselirken onun dilinin ikiye ayrıldığını hissedebiliyordu. Onun ellerini saçlarına dolarken, vücudunu tamamen onun gövdesine bastırarak onu daha derin öptü. Tek bir şey istiyordu ve bunu onun zihnine söyledi:

Daha fazlasını.

Ama Caspen geri çekildi.

"Sana zaten söyledim, Tem. Yapmamalıyız."

Gözleri kapalıydı, ona bakmaya çok korktuğunu biliyordu. Duman, araştırmacı dallar halinde vücudunun etrafında kıvrılıyordu ve hava sanki yanıyormuş gibi hissediliyordu.

Tem, onu sakinleştirmek için elini göğsüne koydu. "Lütfen, Caspen. Dene." O kıpırdamadı.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Benim için dene."

O bir süre daha hareketsiz kaldı. Düşük, sabit bir tıslama odayı doldurdu. Sonra gözlerini açtı. "Güvenliğini garanti edemem." Kız başını salladı. "Biliyorum."

Tem, onun pes edeceğini biliyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki direnemedi. Yine de, Caspen ellerini kızın yüzüne koyup gözlerinin içine baktığında zaman sanki yavaşlamış gibi geldi. Düşünceleri, içten bir fısıltıyla ona ulaştı: *Kora bile senin gibi beni etkileyemez.*

Tem gülümsedi. *Siktir git, Caspen. Şimdi.*

O da gülümsedi ve Tem, onun dişlerinin başlangıcını gördü.

Caspen bacaklarının arasına yerleşirken ikisi de yatağa düştüler. Dudakları bir kez daha dudaklarına değdi, penisinin başı ona girmeye başlamıştı.

Ve seni nasıl sikmeliyim?

Yavaşça.

Caspen, telaşsız ve rahat bir zarafetle onun içine girdi. Tem, onun dokunaklı temposuna inledi. Bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu, o kadar ki, Caspen dudaklarını kulağına yaklaştırıp "Ne hoşuna gidiyor, söyle bana" dediğinde onu zar zor duydu.

Ona bunu daha önce hiç sormamıştı. Mağaradaki dersleri her zaman onunla ve dolayısıyla prensle ilgiliydi. Caspen'in onun cinsel tercihleri hakkında bildiği her şey, birlikte yaşadıkları deneyimlerden öğrenmişti. Ona yatakta neyi sevdiğini bu kadar açıkça sorduğuna inanamıyordu.

"Bana karşı koyamadığın zaman

hoşuma gidiyor." Adam kadının

çenesini öptü. "Başka?"

"Halka açık yerlerde beni tahrik etmeni seviyorum." Pençeyi

kastediyordu. "Başka?" Cildine fısıldayarak, kendini ona her şekilde kendini ona kaptırdı.

"Beni orgazm ettiğinde hoşuma gidiyor."

Caspen dudaklarını bir kez daha kulağına yaklaştırdı. "Bu zor bir şey değil." Hala yavaşça onu sikiyordu, sanki bunu yapmak için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi. Tem bunun böyle hissettirebileceğini bilmiyordu, her zaman vahşi olmadığını.

ve hızlı ve çaresizdi. Arzulandığını hissetmek bir şeydi, Caspen, her yavaş itişiyse sevgisini gösterdi, hareketlerini onun nefesine uydurarak onu adeta transa geçirdi. Boynunu öptü, onu geriye doğru eğerek kollarında savunmasız ama güvende hissetmesini sağladı.

Tem daha önce hiç bu kadar ıslanmamıştı. Artık onu gerçekten kabul etmenin, onun penisini olması gerektiği gibi kabul etmenin ne demek olduğunu anlıyordu —

sonuna kadar, acımasızca derin darbelerle. Yanakları kızardı, tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplandı. Sanki ateşi varmış gibi kızarmış hissediyordu.

"Ne hoşuna gidiyor, söyle," diye fısıldadı. Caspen gülümsedi. "Adımı söylediğinde hoşuma gidiyor."

Tem bacaklarını onun etrafına doladı, onu daha da derine çekti. "Başka ne?" "Nefesini tutamadığın zaman hoşuma gidiyor."

Şu anda nefesini alamıyordu. "Başka ne?"

"Seni hızlıca becerdiğimde çıkardığın sesleri seviyorum."

Caspen'in söylediklerine rağmen, onu hızlıca sikmedi. Ona hoşuna giden şeyleri yapmaya devam ederken, *kendi* hoşuna giden şeyleri de ona anlatıyordu. Bu tam da Tem'in ondan istediği şeydi ve bu onu daha da tahrik etti.

Caspen'in eli bacaklarının arasına girdi. Klitorisini nazıkçe masaj yaptı, hareketini itişleriyle senkronize etti, böylece her seferinde onun içine girdiğinde parmakları daha da fazla baskı uyguladı. Bu, Tem'in dayanabileceğinin neredeyse ötesindeydi.

"Bunu sevdiğini *biliyorum*," dedi Caspen sessizce.

Tem başını sallayamadı bile. Onu doruğa doğru yönlendiriyordu, onu boşalmaya hazırlıyordu. Gözleri siyah havuzlar gibiydi, onu tamamen kendinden geçmiş bir şekilde izliyordu. Onun için boşalmak, ona birlikteliklerine ne kadar bağlı olduğunu göstermek, *ona ait olduğunu* göstermek istiyordu.

Tam orgazma ulaşmak üzereyken, Caspen geri çekildi ve sırt üstü yattı. "Üzerime bin," diye emretti.

Tem itaat etti, üzerine oturdu ve utanmaz bir iniltiyle onun penisine oturdu. Kalçalarını hızla salladı, yaklaştığını bildiği coşkuyu kovaladı. Dumanla çevriliydiler: Caspen gözlerini kapatıp onun boynuna bakmak arasında gidip geliyordu ve Tem onun kontrolünü kaybetmemek için mücadele ettiğini biliyordu. Tem bunu ona kolaylaştırmayacaktı.

Orgazmı içinden yükseliyor, yükseliyor, *yükseliyordu* — vahşi bir kararlılıkla büyüyor, ısrarıyla onu boğmakla tehdit ediyordu. Yine birkaç saniye kalmıştı ve bu sefer hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeyecekti. Tem tırnaklarını Caspen'in derisine geçirdi, kendini o ana sabitledi. Onu böyle sürmek, kendi zevkine sahip çıkmak ve gitmesi gereken yere ulaşmak cennetti.

Tem, ecstasy'ye ulaşırken çılgılık attı.

O bitirir bitirmez, Caspen'da bir değişiklik oldu ve o artık kendini tutamadığını anladı. Göğüslerini o kadar sertçe kavradı ki, Tem ılgık attı. O ılgık attığı anda, Caspen onu bıraktı, avuçlarını belinin kıvrımlarına kaydırđı ve iki eliyle kığını sıktı.

"Sana yetişemiyorum," diye nefes nefese söyledi.

Onun sözleri üzerine Caspen dik oturdu, kollarını ona doladı ve onu kendine sıkıca çekti. Bir an için ikisi de tamamen hareketsiz kaldılar, dudakları birbirinden birkaç santim uzaktaydı, vücutları iç içe geçmişti. Tem, Caspen'in kalbinin göğsünde düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyordu, kendi kalbinden çok daha yavaştı, kendi kalbi vahşî bir at gibi dörtmala koşuyordu. Onun kalp atışlarında bir bilgi hissetti - onun yaşamından çok daha uzun süredir var olan ve onun ölümünden çok sonra da var olmaya devam edecek derin, engin bir *bilgi*. O kalbin ne kadar zamandır attığını merak etti.

Sonra Caspen kalçalarını kaldırdı ve ritmik bir şekilde ona girdi. Gözlerini ondan ayırmadan, her itişinde nefesinin kesilmesini sakın bir şekilde izledi.

"Lütfen, Caspen," diye nefes nefese söyledi.

Tem ne için yalvardığını bile bilmiyordu.

Kavrayışı sıkılaştı, onu yerinde tutarken tekrar tekrar içine girdi. Üstte olan oydu ama kontrol onda idi, her zamanki gibi hızı o belirliyordu. Tem gözlerini kapattı ve inledi, ona teslim oldu çünkü teslim olmamak çok zordu, ona teslim oldu çünkü başka seçeneğı yoktu.

"Söyle bana," diye nefes nefese söyledi. "Bana karşı ne hissettiğini söyle." Onun bunu söylemesini duymaya ihtiyacı vardı. Şimdi, birleşmişken.

Caspen tereddüt etmedi. "Sen beni mahvettin," dedi. "Kokunu, tenini, sesini arzuluyorum. Seni sürekli düşünüyorum, yok olana kadar. Dayanılmaz derecede ezici birisin. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım sana karşı koyamıyorum."

Caspen'in onu, onun Caspen hakkında hissettiğı şekilde tanımlaması, inanılmazdı. Tem daha fazlasını duymak istedi.

O sormadan önce, Caspen konuşmaya başlamıştı bile, her itişinde sözleri daha da vurgulu hale geliyordu. "Senin benim için ne kadar değerli olduğundan korkuyorum. Aklımın her santimetresini kaplıyorsun. Seni inciten olursa, onu paramparça ederim. Kimse seninle kıyaslanamaz. Hiçbir basilisk ya da insan

senin beni büyülediğin gibi büyüleyemedi. Seni her zaman sikmek istiyorum. İçine boşalmak istiyorum."

Hızı artıyordu. Tem nefes alamıyordu. "Sen."

İtme.

"Sen."

İtme.

"Mükemmelsin."

Bu sefer o boşaldığında, zihnine bir emir verdi:

Ağzını aç.

Tem sorgusuz sualsiz bunu yaptı.

Caspen'in eli boğazını kavradı ve boynunu geriye doğru eğdi, böylece yüzünü doğrudan onun yüzünün üzerine getirebildi. Ağzını açtı ama onu öpmedi. Bunun yerine, boğazından gelen bir ses çıkardı — tıslama ile hırıltı arasında bir ses, tamamen ve inkar edilemez bir şekilde insanlık dışı bir ses. Tem, ağzından siyah bir sıvı çıktığı anda onun boşaldığını hissetti.

Tem'in gözleri, madde boğazının arkasına damlarken açık kaldı.

Tadı duman gibiydi.

Sıvının son damlası ağzından onun ağzına aktığında, Caspen sonunda onu öptü. Terden sıırılsıklamdı, Tem de öyle. Birleşen ıslaklıkları bacaklarına yayılıyordu, ama ikisi de temizleme zahmetine girmede. Bunun bir anlamı yoktu; Tem onunla kaplı olmaktan hoşlanıyordu. Birleşmelerinin titreşimleri yavaşça azaldı ve hava soğumaya başlayana kadar Tem sonunda sordu: "O neydi?"

Caspen'in gözleri yeniden altın rengine dönüyordu. Tek parmağını Tem'in boynundaki zincire takarak onu kendine çekti.

"Zehirim."

"Zehirin mi?"

"Evet."

"Ama bu beni öldürmez mi?"

Caspen alaycı bir şekilde güldü.

"Tabii ki öldürmez."

Tem dik oturdu ve sesini sertleştirdi. "Bunu sorduğum için beni aptal yerine koymaya *cüret etme*. Herkes basilisk zehirinin öldürücü olduğunu bilir."

Caspen'in ifadesi yumuşadı. "Benim zehrim sadece seni ısırırsam ölümcül olur. Tek başına zararsızdır."

"Ne?"

Bu Tem için tamamen yeni bir bilgiydi. Hayatı boyunca basilisk zehrinin ölümcül olduğunu düşünerek büyütülmüştü.

"Zehir, diştten doğrudan uygulandığında ölümcüldür," diye devam etti Caspen.

"Yani ölmeyeceğim mi?"

Dudaklarını boynuna bastırdı. "Az önce yaptığım şeyden dolayı ölmeyeceksin."

Tem aniden bir heyecan dalgası hissetti. Az önce ne yapmıştı? Bir basilisk'in bir insana zehirini verdiği, ölümcül olmasa bile, hiç duymamıştı. Ona ağzını açmasını söylemişti ve o da itaat etmişti. Ona güvendiği için emrini yerine getirmekte hiç tereddüt etmemişti. Bu kadar basitti. Ama bunu yaparak aptallık mı etmişti?

Onu itti. "Önce bana sormalıydın." Caspen kaşlarını çatı.

Tem, o konuşmadan devam etti. "Bana ne yapacağına tek başına karar veremezsin. Ben de eşit söz hakkına sahibim."

"Aldığım her karar için sana danışmam, Tem." "Kararların benim bedenimle ilgiliyse danışabilirsin."

Cevap vermedi.

"Evet derdim, Caspen," diye fısıldadı Tem. "Ne istersen. Sana her zaman evet derim. O yüzden bir dahaki sefere sor."

Sonunda ona baktı. "Peki," dedi sessizce. "Bir dahaki sefere sorarım."

Tem başını salladı. Sonra, "Ama... tam olarak ne yaptın?" "Sana zaten söyledim. Sana zehrimi verdim."

"Ne yaptığını biliyorum. Ama neden yaptın?"

Caspen'in gözleri onun gözleriyle buluştu. "Benim dünyamda güvende değilsin, Tem. Buraya her geldiğinde, bir risk alıyorsun."

Tem, dağın altındaki gezilerinin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda bunların buna değer olduğunu da biliyordu. "Sen beni güvende tutuyorsun," dedi.

Caspen başını salladı. "Ben her zaman burada değilim. Bu gece Rowe ile yalnızdın."

"O hiçbir şey yapmadı."

"Sadece ben yakınlarda olduğum için. Bir dahaki sefere tereddüt etmeyecek." "Ne yapacak?"

"Seni becermek için."

Tem kaşlarını çattı. Crest mi? Bu terimi daha önce hiç duymamıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermek yerine, Caspen onu kucağından kaldırdı ve yatağın yanına oturttu. O, "Arma, basilisklerin güç kazanma yoludur," dediğinde, Tem'in omurgasından bir heyecan dalgası geçti.

Tem bunu düşündü. Basiliskler güçlerini seksten alırlardı. Rowe'un onunla seks yapacağından mı endişeleniyordu?

"Caspen." Elini onun omzuna koydu ve ona doğru eğildi. "Aramızda hiçbir şey olmadı. Söz veriyorum."

Caspen başını salladı. "Arma seks değildir." "O zaman nasıl çalışır?"

"Arma için sınırlı temas gerekir. Rowe'un sana dokunması yeterlidir" — sanki bunu göstermek istercesine, Caspen elini onun boğazına doladıktan sonra sessizce sözlerini bitirdi — "sana arma vermek için. Arma verildiğinde, orgazm olmaya zorlanırsın. Bu şiddet içeren, rıza dışı bir eylemdir. Zehrim seni bundan koruyacaktır."

"Ama Rowe neden bana orgazm yaşatmak istesin ki?" "Bunu vermek olarak değil, almak olarak düşün."

"Anlamıyorum," dedi Tem.

"Zirve, bir insandan güç elde etmenin bir yoludur. Sen doruğa ulaştığında, seni zirveye ulaştıran basilisk daha da güçlenir. Rowe senden güç elde etmek istiyor."

"Kimseyi öldüremez mi? Neden ben?"

"Yapabilir." Caspen'in sesine öfke karışmıştı. "Ama ben onun için değerli bir şeyi elinden aldım. O da bana aynısını yapmak istiyor."

"Ne aldın?" Caspen cevap vermedi.

İntikam almak zaten benim görevim.

Tem, düşüncelerini toparlamak için bu duraklamayı kullandı. Caspen'in dünyası hakkında ne kadar az şey bildiğini ve bu dünyada ne kadar uyumsuz olduğunu bir kez daha fark etti.

Burada her köşede anlatılamaz tehlikeler vardı; varlıklarından haberi olmadığı için öngöremeyeceği tehlikeler. Bu, aşılmaz gibi görünen bir sorundu. Dezavantajlı durumda olduğunu anlıyordu; Caspen, onun bilgisi olmadan sık sık onun çıkarları için hareket etmek zorundaydı. Ama onun bunu yapma şeklini her zaman sevmiyordu. Ve bu ilk kez olmuyordu; Jonathan ve Christopher'ın taş heykelleri zihninde canlandı. Caspen'in onu korumak için aldığı bir başka karar daha. Tem hala onların ölümlerinden kendini sorumlu tutuyordu. Muhtemelen hep öyle olacaktı.

Tem daha fazlasını bilmek istiyordu. Ama Caspen bu tür soruları hiç sevmiyordu. Bu konuşma bir mayın tarlası gibiydi ve ilerlemek giderek imkansız hale geliyordu.

Otuz uzun saniye saydıktan sonra sordu: "Neden beni hiç damgalamadın?"

"Çünkü bu bir ihlal." "Bunu yapmanı istiyorum."

Caspen, birbirlerine bakacak şekilde yer değiştirdi. "Hayır, Tem." "Neden? Zehrin bunu engelliyor mu?"

"Zehirim, başka kimsenin seni taçlandırmasını engelliyor. Teknik olarak, ben hala yapabilirim. Ama bunu asla yapmam, Tem. Sen bunu hak etmiyorsun."

"Acıtacağını mı söylüyorsun?"

"Hiç de değil. Ama yine de bir tür istismar."

Tem çoktan kararını vermişti. Caspen'den böyle bir orgazm yaşamak kesinlikle inanılmaz olurdu. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. "Yap," dedi tekrar.

Ama Caspen başını sallıyordu. "Dahası var, Tem. Crest, insan ve basilisk arasında bir bağ oluşturur. Kırılmaz bir bağ."

"Zaten bağlanmamış mıyız?"

"Bu şekilde değil. Sana arması takarsam, her zaman benim dediklerimi yapmak zorunda kalırsın. Bu, senin iradeni ortadan kaldırır."

Tem kaşlarını çatı. Bu hoşuna gitmemiştir.

Caspen fikrini net bir şekilde ifade etti. "Sana herhangi bir emir verebilirim ve sen itaat etmek zorunda kalırsın. Sana bıçakla kendini bıçaklamayı söylersem, tereddüt etmeden yaparsın."

"Bana asla böyle bir şey söylemezsin."

"Elbette söylemezsin. Ama bağ, sözlü önerilerin ötesine geçer. Ben açlıktan ölüyorsam ve yiyecek yoksa, emretmiş olsam da olmasam da, beni beslemek için kolunu kesersin."

Tem yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

Caspen'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Aynen öyle. İğrenç." Bir an sessiz kaldılar.

"Diğer basiliskleri de yaratabilir misin?" diye sordu.

"Bir basilisk başka bir basilisk'i taçlandırması yasaktır. Bu sadece

"İnsanlar," diye tamamladı Tem. Elbette öyleydi.

"Evet." Caspen, titreyen ateş ışığında onun yüzünü inceledi. "İnsanlar, bize güç vermek için yaratıldıkları için bu işarete dayanabilirler. Basiliskler birbirlerini domine etmek için yaratılmamışlardır. Kendi türümüzü işaretlemek, doğanın bir iğrençliğidir."

"Ama bu mümkün, değil mi?"

"Evet," dedi yine, bu sefer sessizce. "Mümkün."

Ses tonundaki bir şey Tem'e "Hiç yaptın mı?" diye sormasını sağladı.

Çenesi kilitlendi. Tem, onun armasını başka birine kullandığını düşününce içini kaplayan keskin kıskançlık duygusunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Caspen," diye fısıldadı, onun cevabından korkarak. "Sana bağlı bir basilisk var mı?"

Onun şaşkınlığına rağmen, Tem "Hayır" dedi.

Tem, onun daha ayrıntılı bir açıklama yapacağını düşündü, ama yapmadı. Soracak tek bir şey kalmıştı. "Basilisks'ler öldürüldüklerinde ne olur?"

Caspen cevap vermek için uzun

bir süre düşündü. "Ölürler."

On sekizinci bölüm

Tem daha fazlasını bilmek istiyordu. Daha fazlasını bilmesi *gerekiyordu*.

Ama zaten çok fazla soru sorduğunu, zaten stresli geçen bir akşamın ardından Caspen'in geçmişini çok fazla kurcaladığını ve bu yüzden onun kapanmak üzere olduğunu düşündü.

Dudaklarını onun yanağına bastırdı.

"Şu anda bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz," diye mırıldandı. Sözleri kasıtlıydı; Tem, şüphesiz, bir ara bunun hakkında konuşmak istiyordu. Ama Caspen'i daha fazla zorlamanın bir yararı olmazdı. İkisi de bu gece yeterince zorlu bir gece geçirmişti.

Tem ona daha yakınlaştı ve kollarını boynuna doladı. Caspen ona yaslanarak rahatladı ve bir an için ikisi de konuşmadı. Sonra Caspen, "Eve gitmelisin, Tem," diye mırıldandı.

Midesinde bir ağrı hissetti. Ondan uzaklaştı. "Kızdın mı? Öyle demek istemedim —"

"Kızgın değilim." Onun yüzündeki ifadeyi görünce, ses tonunu yumuşattı. "Kızgın olmadığımı söz veriyorum, Tem. Ama eve gitmen gerektiği doğru."

Tem kaşlarını çattı. Nişanlanmışlardı, ya da neredeyse. En azından sabaha kadar birlikte kalacaklarını ummuştu. "Ama neden?"

"Okçular konsey toplantısı çağırdı. Katılmam gerekiyor."

Tem bu gece zaten çok fazla soru sormuştu. Ama Caspen bu konuyu tartışmaya çok daha istekli görünüyordu, bu yüzden bir soru daha sordu.

"Toplantının konusu ne?"

"Ben."

"Oh."

Tem onun omzuna dokundu. "Gitmem gerektiğinden emin misin? Seni bekleyebilirim."

O başını salladı. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Tem buna karşı çıkamadı. Rowe ile olanlardan sonra, güvende olacağını iddia edemezdi. "Toplantıda ne olacak?" diye sordu.

Caspen elini onun beline koydu. Gitmesi gerektiğini söylemesine rağmen, ondan kurtulmak için pek istekli görünmüyordu. "Son zamanlardaki... başarılarım... tartışılacak."

Tem, boynundaki altın pençeyi düşündü. Caspen'in bir insana evlenme teklif ettiği gerçeği hakkında titremeyenlerin söyleyecek çok şeyi olacağı kesindi. Ayrıca Jonathan ve Christopher'ın cinayetleri de vardı.

Tem daha da yaklaştı. "Başın belaya girecek mi?" diye fısıldadı.

Caspen'in dudakları omzunu okşadı. "Belki."

Tem tekrar kucağına tırmandı ve parmağının ucuyla, zaten sertleşmiş olan penisinin başına dokundu. "Sana ne olacak?"

"Buna kral karar verecek."

Tem durakladı. "Senin Yılan Kral olduğunu sanıyordum."

Tem'in sürprizine, Caspen hafifçe güldü. "Sadece insanlar bana öyle der. Asıl unvanımla hiçbir ilgisi yok."

Bu Tem için yeni bir bilgiydi. Herkes Caspen'e Yılan Kral derdi. O bir efsaneydi; Tem doğmadan önce bile tüm köy onun hakkında konuşuyordu. Eğitime uygun tek bir kız bile onun ününü bilmiyordu.

"Öyleyse." Kalçalarını eğerek, onun penisine oturdu. "Gerçek unvanın nedir?"

Caspen, kız tamamen oturana kadar cevap vermek için bekledi. "Ben kralın oğluyum."

Tem, onun içinde hissettiği şeylerden dolayı bu bilgiyi tam olarak kavrayamayacak kadar dikkatini kaybetmişti. Ama yavaşça onun penisi üzerinde yukarı aşağı kaymaya başladığında, yeterince odaklanarak "Yani... sen bir prens misin?" diyebilirdi.

Caspen de aynı derecede dikkati dağılmıştı. Parmakları kadının uyluklarını sıkıca kavrayarak hareketlerini yönlendiriyordu. Sonunda cevap verdi: "Evet. Ben bir prensim."

Tem bu açıklamayı bir an için sindirdi. Bu çok saçmaydı. Bir değil, *iki* prensle birden ilişkisi vardı. *Hem de aynı anda*. Bu, kendisi için asla tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Ama buna daha sonra hayret edecekti. Şu anda istediği tek bir prens vardı.

Caspen, onun hızını belirlemesine izin verdi ve o onu sürerken boynunu yumuşakça öptü. Tem, ritmini belirlerken omuzlarını kullanarak dengede kalmaya çalıştı ve onun sıcak tenine sıkıca sarıldı. Böyle seks yapmayı seviyordu: yavaşça, samimi bir şekilde. Caspen de bunu seviyordu. Ona filtelenmemiş bir hayranlıkla bakıyor ve her fırsatta onu kendine çekiyordu. Elleri vücudunun her yerine dokundu, kalçalarını okşayarak göğüslerini okşadı, avuçlarını düz tutarak, sırtını her kavradığında meme uçlarını avuçlarına bastırabilmesini sağladı. O, ona sormadan onu tamamen anlıyordu. Onun deneyim kazanmak istediğini, vücudunun neyi sevdiğini öğrenmek istediğini, bunu yapmak için onu kullanmak istediğini biliyordu. Onun zevki söz konusu olduğunda ego yoktu. İkisi de onun zevk almasını istiyordu.

Tem yaklaşıyordu. Klitorisi hassastı, meme uçları sertleşmişti. Artık hızlıca itiyordu, çaresizce ona biniyor, boşalmak için can atıyordu. Caspen'in parmakları boynunun arkasına dolandı. Diğer eli kalçalarını kavradı, kalçalarını hızlıca kendine doğru çekti.

Bu, onun için yeterliydi.

"*Caspen*," diye bağırdı.

Bu, onun için de yeterliydi.

Zirveleri birleşti, ikisini de boğacak gibi görünen şiddetli bir dalga halinde ilerledi. Tem buna asla alışamayacaktı: sadece seksin ortaya çıkarabileceği ham enerji alışverişi. Birbirlerine sarıldılar, nefes nefese, birleşmelerinin dalgası aralarında akarken. Yüzleri birbirinden bir santim uzaktaydı. Tem dilinin ucuyla onun alt dudağını okşadı, zehrinin izini tattı. Onu hafifçe ısırды, dudağını ağzına çekti.

Daha sert, Tem.

Dişlerini sıkarak kanını emdi. Caspen sert bir homurtu çıkardı ama geri çekilmedi. Tem'e bu çok doğal geliyordu, onun her parçasını tatmak istiyordu. Zaten zehirini içine almıştı. Neden kanını da almayacaktı ki?

Tem, dudaklarını nazikçe emdi. Uzaklaştığında, Caspen'in ona yaptığı gibi yaranın kendi kendine iyileştiğini hayranlıkla izledi.

Caspen gülümsedi. "Hoşuna gitti mi?" Tem başını salladı.

"Güzel."

"Sen beğendin mi?"

"Evet."

"Ama sana acı çektirdim."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin, Tem. Emin ol, bundan zevk alacağım."

Caspen'in gözlerindeki arzuyu yanlış anlamak mümkün değildi. Tem, göz bebekleri küçülüp gözleri yeniden altın rengine dönerken bu arzunun yavaşça kaybolduğunu izledi. Omzuna hafif bir öpücük kondurdu.

"Seni dışarıya kadar geçireyim," dedi.

Tem itiraz etmek istedi. Onunla sonsuza kadar burada kalmak istiyordu. Ama onun daha acil işleri olduğunu da biliyordu; geleceklerini etkileyebilecek işler. Onun bu işleri yapmasına izin vermesi daha iyi olacaktı.

Tem pençesini geri çekti. Caspen onu dışarıya kadar geçirdi.

Yolun başına vardıklarında, Caspen onu kollarına aldı ve sarıldı. Orada, birbirlerine sarılmış olarak durdular, onu sıcak tutan tek şey onun vücuduydu.

"Toplantının nasıl gittiğini bana anlatacak mısın?" diye mırıldandı göğsüne yaslanarak.

"Evet," diye mırıldandı Caspen. "Ama oldukça uzun sürecek. Muhtemelen sabaha kadar."

"Beni uyandır."

"Hayır." Başını salladı. "Uyumaya ihtiyacın var."

Tem itiraz etmedi. Haklıydı, uykuya ihtiyacı vardı. Zorlu bir yirmi dört saat geçirmişti ve adrenalin seviyesi düşmüştü. Rahat kır evindeki yatağı düşüncesi son derece çekiciydi, uykuya dalma düşüncesi ise daha da çekiciydi.

Caspen bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü alnına bir öpücük kondurup, "Git, Tem," dedi.

Tem gitti.

Eve giderken, yarışmada hala olup olmadığını bilmediğini fark etti. Leo son beş kızı açıklamadan önce kaleden ayrılmıştı.

beş kızı açıklamadan önce kaleden ayrılmıştı. Şimdi, geleceğin ne getireceğini düşünürken kalbi gergin bir şekilde atıyordu. Caspen ile nişanlanmaya bir adım kalmıştı. Ama ya konsey onu cezalandırırsa? Ya da daha kötüsü, onu cezalandırırsa? Tem, basiliskslerin davranış biçimleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onları gibi bir nişan için herhangi bir sonuç olsaydı, bunların ne olacağını tahmin etme umudu yoktu.

Ve bir de Leo vardı.

Tem hakkında ne düşünüyordu acaba? Öğretmenine aşık bir öğrenci. Caspen ile işler ilerlerse yarışmadan ayrılmak zorunda kalacaktı. Onun ayrılması tüm eleme sürecini baltalayacaktı. Böyle bir şey duyulmamıştı.

Yoksa öyle miydi?

Aniden bir konuşma aklına geldi ve onu yıldırım çarpmış gibi etkiledi:

"Hiç kimse ayrıldı mı?" diye sordu.

"Bir kez," dedi Caspen. "Ama o benim öğrencim değildi."

Eski öğrencisi neden ayrılmıştı? Tem bunu bilmek isterdi. Birçok şey diledi: konseyin nişanını onaylamasını, Leo'nun onu affetmesini, annesinin rahat bir hayat sürmesini. Ama bu dilekler bu gece gerçekleşmeyecekti. Bu gece Tem'in yapabileceği tek şey eve gidip uyumaktı. Öyle de yaptı.

Horozların ötüşüyle uyandı.

Tem, annesinin bahçeyle ilgilenmesini izlerken mutfakta birkaç dakika yalnız kalmanın tadını çıkardı. Festival bu gece kesinlikle devam edecekti. Taç Devri birkaç gün sonraydı ve uygun hazırlıklar başlamalıydı. Bu geceki etkinlik önemliydi: Prens, köyün tüm halkının önünde kalan adayların her birini öpecek ve bu sırada köylüler en beğendikleri kıza oy verecekti. Oylama basitti: Kalabalık en çok kimi alkışlarsa o kazanacaktı.

Görünüşte, bu, köylüleri eleme sürecine dahil etmenin bir yolu gibi görünüyordu. Prensın seçeceği kişi, sonuçta onların kraliçesi olacaktı. Krallığın tebaası, kendilerini kimin yöneteceğine dair söz sahibi olmayı hak ediyordu. Gerçekte ise, prensin kimi seçeceği üzerinde neredeyse hiç etkisi yoktu. Her şey gösteriş içindi, kalabalığı yatıştırmak ve onlara söz sahibi olduklarını hissettirmek için yapılan bir şeydi. *Tavuk boklu kız* Tem için ise

bu sadece bir başka kamuoyu önünde aşağılanma idi. Tabii Leo onu çoktan elemiş olmasaydı.

Tem, dün gece ona baktığı şekli asla unutmayacaktı — sanki kalbini göğsünden söküp almış gibi. Bir erkeğin ona öyle bakmasını sağlayabileceğini bilmiyordu. Şimdi iki erkeği avucunun içinde tutuyordu. Tem, cildine dağılmış çillerine baktı. Dün gece Caspen başını bacaklarının arasına gömdüğünde, aynı parmaklarını onun saçlarına nasıl geçirdiğini düşündü.

Pençe titredi.

Tem zihniyle Caspen'e ulaşmaya çalıştı, ama aralarındaki koridor kapalıydı. Bunun için endişelenmeye fırsat bulamadan, "Nasıl gitti, canım?" sesini duydu.

Annesi kapının eşiğinde duruyordu. Tem ona nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. En son istediği şey, daha iyi bir gelecek için umut besledikleri yanılsamasını yıkmaktı. Ama annesine Leo ile ilişkilerinin ne durumda olduğunu söyleyemezdi, çünkü Tem'in kendisi bile bunu tam olarak bilmiyordu.

"Beklediğimden... daha iyi gitti."

Caspen ve Leo'nun buluşmasının kanlı bir sonla biteceğini düşündüğünü göz önünde bulundurursak, söyleyebileceği en iyi şey buydu.

"Bu harika." Tem

cevap vermedi.

Pençe yine attı, bu sefer daha şiddetli. O kadar güçlüydü ki, ıslaklığının bacaklarından aşağı damlamaya başladığını hissedebiliyordu. Tem aceleyle izin isteyerek, yalnız kalmak için çaresizce odadan çıktı. En yakın yer banyoydu ve oraya vardığında, hissettiği duygu neredeyse dayanılmaz hale gelmişti.

Tem, kapıyı zar zor kapatıp tek pencereye doğru koştu, dışarı çıkıp mağaralara geri koşmaya hazırdı. Tek düşünebildiği Caspen'e ulaşmaktı. Onu tatmak, onun da kendisini tatmasını sağlamak istiyordu. Tek istediği, onun odasında yalnız kalmak ve kimse görmeden birbirlerine dokunmaktı. Tem dudağını ısırdı, çılgılık atmaya hazırdı —bitirmeye hazırdı. Aniden, atımlar durdu.

Şoktan ağzı açık kaldı.

Sınırın eşiğine gelmek, o kadar yaklaşmak, ama reddedilmek, işkenceden başka bir şey değildi. Pencerenin pervazına ellerini koyarak bekledi, sadece bir nabız daha için çaresizce.

Ama gelmedi.

Bunun yerine, Caspen zihnine tek bir kelime fısıldadı:

Kal.

Tem donakalmış bir şekilde açık pencereden dışarı bakıyordu. Banyoya esen bir rüzgâr onu sersemliğinden uyandırdı.

Caspen onun kalmasını istiyordu. Onu reddetmiş, sonra da terk etmişti. Dünyada bundan daha kötü bir his olabilir miydi? Nişanlanmaları gerekiyordu; *şu anda* konseyin onayını alması gerekiyordu.

Tem gözyaşlarını tutarak pencereyi kapattı ve perdeleri çekti. Ne yapacağını bilmiyordu. Yarıyı ağlamak istiyordu. Diğer yarıyı ise sanki çiğ eti dişleriyle parçalayabilecekmiş gibi, tam anlamıyla açgözlüydü. Caspen'in, yanında olmasa bile, üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmasından nefret ediyordu. Tam mutfığa dönmek üzereyken, başka bir kelime geldi ve kalbi hızla çarpmaya başladı:

Soyun.

Ve işte böylece, onu yine tuzağa düşürmüştü.

Ona karşı gelemezdi. Karşı gelmek bile istemiyordu.

Tem, Caspen'in onu görebildiğini bilmiyordu. Ama görebildiğini varsayarak, ilk tanıştıkları gece yaptığı gibi yavaşça soyundu. Geceliğinin düğmelerini tek tek açtı, omuzlarından çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. İç çamaşırlarını da çıkarıp yere attı. Tamamen çıplak kaldığında, başka bir emir bekledi, bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Sonunda emir geldi:

Banyoyu hazırla.

Küvete doğru yürüdü, suyu açtı ve kokulu yağlar ekledi. Banyo yapmayı hiç sevmezdi. Ama bunun keyif alacağı bir banyo olacağını biliyordu.

Tem, küvet dolarken içinde oturdu ve köpüklerin bacaklarından yukarı doğru yükselmesini izledi. Nabız tekrar atmaya başladı ve onu tanıdık sıcaklığına geri çekmeye başladı. Beyaz porselene yaslandı ve boynunu geriye doğru eğdi. Tüyleri diken diken oldu ve meme uçları o kadar sertleşti ki acımaya başladı. Avuçlarını meme uçlarının üzerine dikkatlice koydu ve göğüslerini elleriyle kavradı.

Sık.

Bunu yaptı ve cennetteymiş gibi hissetti.

Tekrar.

Bu sefer inledi, sesi akan suyun sesinin altında kayboldu. Tüm vücudu sanki camdan yapılmış gibi hissediyordu, en ufak bir tahrikte parçalanacakmış gibi.

*Bunu benim için yapmaktan
hoşlanıyor musun? Evet.*

Benim için başka ne yapardın, Tem? Göster bana.

Tem ellerini banyoya daldırdı, yağ ve suyla ıslattı. Sonra göğüslerine tekrar dokundu, nazikçe ovuşturdu, Caspen'i önünde hayal etti, her hareketini izlediğini hayal etti. Yağ kaygandı ve gül kokuyordu. Meme uçlarını yumuşattı, sonra tekrar sertleştirdi, Caspen'in arzusu kendisinininkiyle aynı seviyeye geldiğini hissetti.

Onun kendisine gelmesini diledi. Onun burada olup kendisini bu şekilde görmesini, ellerini ellerinin üzerine koyup istediği kadar sıkmasını diledi.

Çıkar şunu.

Terreddüt etti.

Yap şunu, Tem. Hemen.

Tem pençeyi çıkarmak istemiyordu; onu doldurmasını seviyordu. Ama ona itaatsizlik de etmek istemiyordu, bu yüzden parmağını pençenin kıvrımına takıp bacaklarının arasından çıkardı. Çıkarmak bile iyi hissettirdi ve boşluğu hissedince iç geçirdi.

Yala.

Tem tereddüt etmedi. Pençeyi dudaklarına dokundurdu, ince ucundan başlayarak dilini yavaşça kıvrımları boyunca gezdirdi. Bunu yaparken kendi tadını aldı ve bir şekilde Caspen'in tadını da aldı. Pençenin ucuna ulaştığında, pençenin elinde büyüdüğünü fark etti. Eskiden avucuna sığabilen pençe, artık iki eliyle tutması gerekiyordu. Pençenin tanıdığı bir şekle dönüşmesini hayranlıkla izledi: uzun, sert ve korkutucu bir şekle. Bu, Caspen'in en önemli parçasıydı — ona emanet ettiği parça — ve Tem onu tutmaktan onur duyuyordu.

Ucunu ağzına aldı, geniş ucunu diliyle yaladı, onun hoşuna gittiğini bildiği şeyi yaptı. Sonra onu boğazına kadar aldı, düzenli bir ritimle içeri ve dışarı kaydırdı.

Daha hızlı.

Tem itaat etti, dirseklerini küvetin kenarına dayayarak onu olabildiğince derine alabildi. Caspen'in bitirmeye yakın olduğunu duyana kadar bunu yaptı. Onu içinden geçen bir acı hissetti ve bunun kendisinininkiyle aynı olduğunu fark etti. Tem, onun boşalmasına sadece birkaç saniye kaldığını biliyordu, bu yüzden tereddüt etmeden onu ağzından çıkardı ve bir kez daha bacaklarının arasına kaydırıldı. Bunu yaparken yüzünü buruşturdu; pürüzsüz taş acımasızdı, onun gerçek penisi kadar sert değildi.

İçine girer girmez, zihninde bir zevk patlaması yaşadı. Bu dalga o kadar güçlüydü ki, Tem çılgılık attı, başını geriye atarak tamamen teslim oldu ve onun tatmin dalgasının, beynindeki tek düşünceyi silip süpürmesine izin verdi:

Benim.

Tem, bağlantıları kesildiğinde hala orgazmın etkisindeydi.

Küvette uzanmış, nefes nefese, vücudu zevkten kızarmış halde yatıyordu. Banyo suyu soğuyana kadar orada kaldı, pençe normal şekline dönüp klitorisine ısrarla baskı yaparken sessizce oturdu. Tem giyinmeden önce kendini yıkadı ve mutfakta annesinin yanına gitti.

Günün geri kalanı, sıkıcı çiftlik işleriyle geçti.

Orgazmının hafifliğinden sonra, Tem tüm varlığıyla festivalden korkmaya başladı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: yarışmadan elenmek ve annesine başarısız olduğunu söylemek mi, yoksa yarışmada kalmak ve tüm köyün önünde Leo'yu öpmek mi? Burada iyi bir seçenek yoktu. Hiçbir zaman olmamış gibi görünüyordu.

Köye doğru yürürken, Tem beklentiden hasta olmuştu.

Gece çökmüştü; tek ışık, uzaktaki kasaba meydanının şamdan gibi aydınlattığı sıcak ışıdıydı. Festivale vardıklarında, kutlamalar tam anlamıyla başlamıştı. Meydanın bir ucundan diğer ucuna renkli mumlar asılmıştı ve bu da kaldırım taşlarına büyülu bir hava katıyordu. Alan, yiyecek, biblo ve Vera'nın saçında her zaman taktığı kurdeleler gibi süs eşyaları satan satıcılarla doluydu. Jonathan ve Christopher'ın heykelleri kaldırılmıştı; meydanın ortasında sadece büyük ahşap bir sahne vardı. Tem, kalabalığın içinde sinirlerini yatıştıracak tek kişiyi aradı.

Beklendiği gibi, Gabriel bal likörünün yanındaıdı.

"Gabriel," dedi ona ulaştığında. "Ben elendim mi?"

Gabriel kolunu onun omzuna attı. Belli ki erken başlamıştı.
"Bilmiyorum canım. Prens kimseyi eledi."

"Ne? Neden?"

Omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Basilisklerin yarısıyla bile görüşmedi.
Kral ile tartıştı, sonra herkesi gönderdi." "Babasıyla kavga mı etti?"

"Evet, kavga etti."

Tem'in içini bir ürperti kapladı. Bunun sebebi oydu. Öyle olmalıydı.
Leo'nun elemeyi sürdürmemesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Ee, ne oldu?"

Gabriel, Tem'in omuzlarına doladığı koluyla bal şarabını içiyordu.
Gabriel'in bardağı ağzına her götürdüğünde, Tem bardağı kaçırmak zorunda kalıyordu.

"Gerçekten çok soru soruyorsun."

"Gabriel." Kolunu tutup onu kendine doğru çekti, böylece yüz yüze geldiler. "Odaklan. Leo, Maximus'a ne dedi?"

"Biliyorsun," dedi hafifçe, parmağının ucuyla Tem'in burnunun ucuna dokunarak. "Bu gece oldukça otoriter davranıyorsun."

Tem iç geçirdi.

Gabriel cevap vermeden önce dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Ne söylendiğini duymadım. Mutfaktaydım. Ama eminim Vera biliyordur."

Tem'in gözleri, meydanın kenarında duran ve her zamankinden daha az üstün görünen Vera'yı buldu. O, basilisk'i prensle hiç tanışmamış kızlardan biri miydi? Tem, Caspen'in beline dokunduğunu gördüğünde Vera'nın yüzündeki kıskançlığı hatırladı. Belki de Rowe ile geçirdiği akşamın yarıda kesilmesine kızmıştı.

"Vera ile konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı Tem. "Sen de ben de."

Tem gözlerini devirdi, Gabriel'in bal şarabı kadehini aldı ve kalanını bir yudumda içti.

Gabriel sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Hırsız." "Oh, kes sesini. Bir sonraki benden."

Gabriel güldü. "Ne kadar cömertsin."

Festival süresince herkes bedava içki içiyordu. Alkol kraliyet ailesi tarafından sağlanıyordu ve çok sert olduğu biliniyordu. Tem ve Gabriel sonraki bir saat boyunca meydanda dolaşarak, içmeleri gerekenden çok daha fazla içki içtiler. Tem için bu, daha sonra olabileceklerden dikkatini başka yöne çekmenin bir yoluydu. Gabriel için ise sıradan bir hafta içi gecesi idi.

Onuncu bardak bal şarabını içiyorlardı ki, Caspen'in varlığı aniden Tem'in zihninde belirdi.

Tem.

Tem hemen içkisini yere döktü. "Oy," diye bağırdı

Gabriel geriye atlayarak. "Dikkat et!"

"Üzgünüm," diye mırıldandı Tem. Caspen'e, "*Konsey toplantısı nasıldı?*" diye sordu.

Uzun bir sessizlik.

Olaylı.

Bu, Caspen'in tipik bir cevabıydı. Onu yatıştırmaya yetecek kadar, ama gerçekte ne olduğunu anlatmaya yetmeyecek kadar.

Başın belada mı?

Bir başka sessizlik. *Hayır.*

Onun yalan söylemediğine güvenmek zorundaydı. Yine de, yaptıklarının hiçbir sonucu olmayacağı imkansız görünüyordu. Tem konuyu zorlamaya karar verdi: *Ok kılıfın nişanımızı kabul edecek mi?*

Bu sefer duraklama o kadar uzun sürdü ki, Tem, aralarındaki zihin kapısını kapattığını düşündü. İçinde bir öfke patlaması yaşadı.

Caspen? Kabul edecekler mi?

Onun sesi ona geri döndü. *Bir şartla. Ne şart?*

Tereddüdü hissedilebilirdi. Ona ısrarcı bir sabırsızlık dalgası gönderdi ve daha fazla beklemeyeceğini açıkça belirtti.

Söyle.

Şimdi

olmaz.

Neden şimdi değil?

Bir dahaki sefere geldiğinde konuşuruz.

Bu gece?

Hayır. Yarın bana geleceksin. Ama biz...

Bu gece halletmem gereken işler var, Tem. Ama...

Caspen bağlantıyı kesti.

Tem'in içinde öfke kıvrımları oluşmaya başladı. Onun böyle davranmasından nefret *ediyordu*. Zaten önemli bir güç dengesizliği olan bir ilişkide kendini çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

"Tem." Gabriel'in kolu yine onu sarmıştı ve bu hareket onu aniden gerçeğe geri döndürdü.

"Ne?"

"Bay Jawline geldi."

Dünyadaki tüm bal likörü bile Tem'i Leo'yu görmeye hazırlayamazdı. Leo, babası ve Lord Chamberlain'in arasında, uzun bacaklarıyla sahneye doğru ilerliyordu. Lilly hemen arkalarından geliyordu ve Tem, Lilly'nin tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak etti. Kardeşinin halka açık bir kur yapma sürecini izlemek garip olmalıydı. Ama yine de, kraliyet ailesinin yaptığı hiçbir şey özellikle normal sayılmazdı.

"Üzgün görünüyor," diye fısıldadı Gabriel, Tem'i düşüncelerinden kopararak.

Tem, Leo'nun yüzünü inceledi. Ağzı sıkı bir çizgi halindeydi, yürürken gözleri yere bakıyordu. Aniden içini bir şefkat dalgası kapladı. En son istediği şey Leo'nun üzgün olduğunu görmektir. Onun yüzünden üzgün olabileceğini düşünmek dayanılmazdı.

Gabriel onu dürttü. "Sanırım onu neşelendirmek zorundasın."

Tem'in sürprizine, bunu yapmak istediğini fark etti. Cevap veremeden, Leo ellerini çırpı ve kalabalık sessizleşti.

"Flört etme şerefine nail olduğum yedi güzel bayan, lütfen sahneye çıkarak bana bu onuru yaşatır mısınız?"

Tem, Vera'nın kalabalığın içinden neredeyse koşarak geçmesini izledi. Gözlerini devirdi, Gabriel'e bal şarabını uzattı ve diğer kızların arkasına geçerek sıraya girdi. Sahneye vardıklarında Lilly her kıza elini uzattı ve merdivenleri çıkmalarına yardım etti. Eli Tem'in eline değdiğinde ona göz kırptı.

Tem ona göz kırpma şansı bulamadı.

Leo, Tem merdivenleri çıkarken gözlerini ondan ayırmamıştı ve Tem, Leo'nun ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamadı. Kızgın mıydı? Yoksa Gabriel'in dediği gibi sadece üzgün müydü?

Kalabalık yine gürültü yapmaya başlamıştı; birkaç dakikadan fazla sakin kalamıyorlardı. Sınırsız bal likörü genellikle böyle bir etki yapardı. Kızlar sıraya girip Leo, sıranın başındaki Vera'ya elini uzattığında tezahüratları daha da arttı. Vera elini hevesle tuttu ve onu sahnenin önüne kadar takip etti. Karşı karşıya geldiklerinde kalabalık coştı. Aniden farkına vardılar.

Leo, her öpücükle kimi eleyebileceğine karar verecekti.

Bu, podyumdan bile daha kötüydü. Tem, tüm köyün önünde elenecek miydi? Daha utanç verici bir şey hayal edemiyordu. Belki de bunu beklemeliydi. Sonuçta kraliyet ailesi kalpsizdi.

Leo ellerini Vera'nın beline koyduğunda, kıskançlığın keskin bıçağı Tem'in midesini burktı. Prensün dün gece, incinmiş bir sesle fısıldadığı sözleri hatırladı:

Seni paylaşmak zorunda mıyım?

Paylaşılan tek kişi o değildi. Leo, sessiz irade savaşında kendi avantajına sahipti; o, Tam'in tam olarak kontrolünde değildi ve Tam, onun hiçbir zaman kontrolünde olduğunu düşünerek aptallık etmişti. Tem, herkesin önünde olduklarını umursamadı; tek istediği, öne koşup Leo'nun ellerini Vera'dan çekip koparmaktı. Bunun yerine, Leo'nun eğilip Vera'yı dudaklarından öpmesini izledi.

Kalabalığın tezahüratı kulakları sağır ediyordu.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi: Vera köyün gözdesiydi. Her erkek tarafından sevilen, her kadın tarafından kıskanılan biriydi. Tem, böylesine inkar edilemez bir çekicilikle asla rekabet edemezdi. Öpücük kısa ama tutkuluydu ve sonunda ayrıldıklarında, tezahürat o kadar uzun sürdü ki Leo protesto etmek için ellerini kaldırmak zorunda kaldı ve kalabalığı makul bir seviyeye indirgemek için el salladıktan sonra sıradaki kıza uzandı. Leo kızları tek tek öptü. Kalabalık coşkuyla bağırmaya devam etti.

Her öpücükle bıçak daha da derine saplanıyordu.

Leo sondan bir önceki kıza geldiğinde, ona bakmaya bile tenezzül etmedi. Bunun yerine, eğilirken gözleri doğrudan Tem'in gözlerine dikildi. Öpüşürken onun bakışlarını karşıladı, bakışlarını kaçırmamaya kararlıydı, onun kendisini etkilemesine izin vermemeye kararlıydı.

Onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti. Herkesin izlemesi önemli değildi. Kalabalığın Leo'nun kollarında olan kıza tezahürat etmesi önemli değildi. Tem, Leo'nun başkasıyla öpüşmesini izlemekten hoşlanmıyordu. Ve Leo'nun bunu onun önünde sergilemesinden kesinlikle hoşlanmıyordu. Caspen ile olan ilişkisini gizli tutmak için bu kadar uğraşmış olması nedeniyle bu özellikle haksızlıktı. Tem, Leo'yu kıskandırmak için bunu hiç kullanmamıştı. Belki de kullanmalıydı.

Leo ona doğru gelirken, Tem kızgındı.

Sadece bir şey onu rahatlatabilirdi. Leo'nun birbirlerine karşı ne ifade ettiklerini hatırlamasını sağlayacak tek bir şey. Tem, Caspen'in artık aklında olmamasına seviniyordu. Leo'nun omuzlarını tutup onu kendine doğru çekişini görmesine gerek yoktu. Dudaklarını açgözlülükle onun dudaklarına bastırırken boğazından çıkan iniltiyi duymasına gerek yoktu. Hemen, Leo'nun penisinin sertleştiğini hissedebildi. Tem ona dokunmak istedi.

Bunun yerine, tüm gücüyle Leo'yu öptü, kendini ayartılmaya teslim etti, insan prens için bir şeyler hissetmesine izin verdi. Sonuçta, Leo'nun istediği de bu değil miydi? Tem'in onu istemesi? Belki onu Caspen'i istediği gibi istemiyordu; belki Leo ile olan bağı, basilisk ile olduğu gibi ruhani, başka dünyaya ait ve *büyülü* değildi. Ama gerçektir. Her zaman öyleydi. Tem'in Leo'ya, Leo'nun ona çekildiği gibi çekildiğini, tanımlanamaz bir şekilde birbirlerine ihtiyaç duyduklarını inkar etmek mümkün değildi.

Leo mükemmel değildi. Ve Tem bunu seviyordu.

Vücudu onun vücuduna yaslandı, parmakları onun buklelerine derinlemesine dolandı. Dilinde hafif bir viski tadı kalmıştı. Tem onu içti, onu içti.

Leo onu diğer kızlara öptüğünden çok daha uzun süre öptü. Başlangıçta bir şüphe varsa bile, artık ona olan tercihinde hiçbir şüphe kalmamıştı. Tem sonunda uzaklaştığında, Leo onu bırakmak istemedi. Koyu gri gözleri onunkilerden birkaç santim uzaktaydı ve Tem, o gözlerde sadece zafer gördü. Prensın meydan okumayı sevdiğini biliyordu — Caspen'i bir rakip, bir *düşman* olarak gördüğünü ve Tem'i kazanılacak bir ödül olarak gördüğünü biliyordu. Ona tam olarak istediği şeyi verdiğini biliyordu. Ama belki de, bir kez olsun, bu onun da istediği şeydi.

"Çok uzun süre öpüştük," diye fısıldadı.

"İmkansız," diye soluk soluğa konuştu. "Yapabilseydim, seni sonsuza kadar öperdim."

O anda Tem kalabalığın sessiz olduğunu fark etti.

Vera'ya olduğu gibi ona da tezahürat yapılmıyordu, çılgınca alkışlar yoktu. Köylüler tek bir oy kullanacaktı ve bu oy Tem'e gitmeyecekti. Onu alkışlayan sadece iki kişi vardı: Gabriel ve annesi. Şaşırmış gibi davranmadı.

Leo sessizliği umursamadı. Tem'i sırasına geri götürdü, bileğine bir öpücük kondurdu, sonra elini bırakıp yanındaki kıza döndü.

Leo eğildi, köşeli yüzünü yana eğerek, "Üzgünüm, canım," dedi.

Kız dehşetle geri çekildi.

Tem, Leo'nun aynı şekilde kızlarıelediği, kalede geçirdiği ilk gecesini aniden hatırladı. Herkes sessizce izlerken, Leo sıra boyunca ilerledi ve hemen ağlamaya başlayan kızıl saçlı bir kızın önünde durdu. Kız, Leo konuşma fırsatı bile bulamadan sahneden kaçtı. Leo bir an hareketsiz durdu ve önündeki boş yeri izledi. Sonra bir kez daha kalabalığa döndü.

"Oylarınız için teşekkür ederim." Sıranın sonunda dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmiş bir şekilde duran Vera'ya bir bakış attı. "Sesinizin duyulduğundan emin olabilirsiniz."

Kalabalık tekrar alkışladı. Birkaç bal likörü kadehi kaldırım taşlarına çarparak parçalandı. Leo, başka bir şey söylemeden sahneden inip, yüzü öfkeyle kaplı babasının yanına gitti. Tem, Maximus'un ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyordu. Oğlunun kasabanın paryasını kayırmasını izlemek, kesinlikle öfkeye neden olacaktı. Kral, Leo'nun küstahlığını hoş karşılamayacaktı. Bu, zaten kırılğan olan ilişkilerini daha da gerginleştirecek ve Tem'i Maximus'un hedef tahtasına oturtacaktı; Tem'in hiç de olmak istemediği bir yer. Ama bunlar başka bir zaman için endişelenilecek şeylerdi.

Şimdilik, şükürler olsun ki gösteri bitmişti.

Tem, diğer kızlarla birlikte sahneden indi ve Gabriel'in yanına döndü. Gabriel ona bir bardak uzattı ve Tem onu hemen içti.

"Sekiz veririm," dedi Gabriel.

"Anlamadım?"

"Formun," dedi. "On üzerinden sekiz."

"*Formum* mu?"

"Bana göre biraz fazla dil kullanıyorsun, ama prens hoşuna gidebilir. Bir dahaki sefere parmak uçlarında dur. Aksi takdirde, o senin için biraz fazla uzun."

Tem, onun *öpüşmesini* değerlendirdiğini fark edince inanamayan bir kahkaha attı. Bunun, kalabalığın önünde sergilediği kötü performanstan dikkatini başka yöne çekmek için bir yol olduğunu biliyordu. Gabriel her şeyi daha iyi hale getirmeyi her zaman bilirdi. Tem'in hayatında pek bir şeyi yoktu. Ama her zaman Gabriel vardı.

Gecenin geri kalanını kalabalığın kenarında geçirdiler ve Vera birine kirpiklerini kırptığında bir yudum içtikleri bir içki oyunu oynadılar. Sonunda, Tem'in annesi yanına geldi.

"Saat geç oluyor, canım."

"Tabii ki anne. Evde görüşürüz."

Annesi başını salladı. "Bu gece köyde kalacağım." "Oh."

Tem, anne babası şehir dışındayken annesinin kasabın küçük kızına baktığını unutmuştu. Kalabalığın sessizliği bir kez daha Tem'in zihninde beliriverdi. Annesi, Tem'in herkesin önünde rezil olmasını görmek nasıl hissettirmişti? Suçluluk duygusu boğazını sıkıştırdı. Eski bir yara, yeniden açılmıştı.

Tem bir anlık bir hevesle annesine sarıldı. Nadiren bu şekilde birbirlerine dokunurlardı. Tem, birbirlerine kısa bir andan daha uzun süre sarıldıkları anları bir elin parmaklarıyla sayabilirdi. Annesi şaşırırsa da bunu belli etmedi. Sadece başını Tem'in omzuna yaslayıp ona sarıldı.

Ayrıldıklarında Tem, "Yarın görüşürüz anne" dedi. Annesi ona küçük bir gülümseme attı. Sonra ayrıldı.

"Öyleyse." Gabriel kaşlarını oynattı. "Atlı?"

Tem iç geçirdi. Daha fazla içmeye gerek yoktu. Ama annesi evde olmayacaktı ve Caspen'i görmeye gidemezdi. Akşamını başka nasıl geçirebilirdi ki?

"Atlı."

Birlikte bara doğru sendelediler. Bara vardıklarında, insanlar festivalden gelmeye başlamıştı bile. Gabriel yanağına bir öpücük kondurdu. "İlk tur benden."

Tem itiraz etmedi.

Herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmesine rağmen, en sevdikleri masaya oturdu. Hiç şüphesiz insanlar bu gecenin olaylarını uzun süre konuşacaklardı.

Düşünceleri Caspen ile olan konuşmasına ve onun ok kılıfının nişanlarını kabul etmesinin tek şartına geri döndü. Bu şart ne olabilirdi ki? Ve bu arada onun ilgilenmesi gereken "önemli işler" neydi? Tem'i bir sinir dalgası sardı. Onun hiçbir uyarıda bulunmadan aralarındaki bağlantıyı kesmiş olması hâlâ kafasına takılıydı. Gücünü bu kadar tek taraflı kullanması kabul edilemezdi. Onunla iletişim kurmazsa düzgün bir ilişki kuramazlardı. Tem her zaman karanlıkta kalıyordu, her şeyi en son öğrenen oydu. Bu durmalıydı.

Gabriel kabine kaydı ve ona bir bira uzattı. "Al bakalım, canım."

"Teşekkürler." Bir gülümseme zorladı. Bardaklarını tokuşturdular ve birlikte bir yudum aldılar.

"Biliyor musun?" Gabriel ona yaklaştı. "Yaşlı Steve bu gece oldukça iyi görünüyor."

"Bir kelime daha etme."

"Sadece söylüyorum. Prensle işler yolunda gitmezse, onunla evlenebilirsin. Eminim o da biraz dilini kullanmayı sever."

"Seninle evlenemez miyim?"

"Lütfen, Tem. Benim etrafımda bir sürü seyis var." Tem iç geçirdi.

"Gerçi," dedi düşünceli bir şekilde. "Bir ara arabada sevişmeyi deneyebilirsin. *Geniş*."

Tem gözlerini devirdi. Sonra Gabriel'e baktı. O sarhoştı, o da sarhoştı ve nedense, tek istediği ona hayatında olan biten her şeyi anlatmaktı. Ona pençe hakkında, Caspen ile olan bağı hakkında, Jonathan ve Christopher hakkında anlatmak istedi. Sırlar onu içten içe yiyip bitirmeye başlamıştı.

"Gabriel," dedi yavaşça. "Sana kötü bir şeyden sorumlu olduğumu söylersem ne yaparsın?"

Birayı uzun bir yudumla içti. Bardağı zaten yarısı boşalmıştı. "Merak ediyorum."

"Ya gerçekten çok kötüyse?"

Gabriel omuz silkti. "ok, çok merak ederdim."

Tem bir yudum bira içti. Gerçekten bunu yapacak mıydı?

Karar veremededen Gabriel elini kaldırdı. "Tem," dedi sahte ciddi bir tonla. "Bana önemli bir şey söyleyeceksen, sert içki içmem lazım."

Buna gülümsemek zorunda kaldı. Açıkçası, ona söylemek için sert ikiye ihtiyaı vardı. "Peki."

Tem ayağa kalktı ve Old Steve'in ona sarkıntılık ettiği bara doğru yürüdü. Tem cebinde bozuk para aramaya bağlamadan önce, şöyle bir ses duydu:

"Ben ısmarlıyorum."

Tem'in kanı dondu. O sesi her yerde tanırdı. Leo.

On Dokuzuncu Bölüm

Leo'nun sırık gibi vücudu bara rahatça yaslanmış, kaşları önceden eğlenmiş bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı Tem.

"Sana içki ısmarlıyorum. Bunun açık olduğunu sanıyordum." "Burada olamazsın."

"Ama buradayım."

"Leo." Kız onun kolunu tutup kapıya doğru çekti. "Çık dışarı." "Bana emir verdiğinde hoşuma gittiğini biliyorsun." Elleri belini sıkıca kavradı ve onu geri çekti. "Ama korkarım ki sana karşı gelmek zorunda kalacağım."

"Leo, Tem'i kolayca köşeye sıkıştırdı ve vücudunu kendi vücuduna doğru bastırdı.

Ona dirsek atmaya çalıştı, ama işe yaramadı. Adam onu sıkıştırmıştı. "Bu arada, çok güzelsin."

"*Bu arada mı?* Güzelliğim sonradan akla gelen bir şey mi?"

Leo'nun yanakları gülümsemeye başladı. "Hoşnut etmek çok zor."

Tem hala ondan kurtulmaya çalışıyordu. "Sen her zaman iltifatlarda berbat olmuştundur."

"Sen öyle diyorsan."

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" diye tersledi.

"Burası küçük bir köy, Tem. Gördüğüm ilk kişiye sordum."

"Onları öldürmemi hatırlat bana."

"Ve cinayete ortak mı olayım? Sanmıyorum."

Ona öfkeyle baktı, ama o sadece daha geniş bir gülümsemeye karşılık verdi. "Kızdığında çok güzelsin," dedi.

"Ben her zaman güzelim. Şimdi bana burada ne yaptığını söyle."

Bir duraklama. Leo'nun gülümsemesi sönükleşti. "Korkarım babamla bir... anlaşmazlık yaşadık."

"Ne tür bir anlaşmazlık?"

"Söylemek istemiyorum."

"Söylesene."

"Arkadaşın bekliyor, Tem. Beni tanıştırmam gerekmez mi?"

"Başka bir yere gitmen gerekmez mi?"

"Buraya gelmeyi ben
seçtim." "Ama *neden*?"

Bir başka duraklama. Sonra: "Seni görmek istedim."

Tem iç geçirdi. Leo her zaman onu görmek isterdi. Ama o onu görmek istiyor muydu? Tam olarak uygun bir zaman değildi; Gabriel'e sırrını açmak üzereydi. Artık bunun beklemesi gerekecekti. Leo ile öpüşmesinin Tem'de bir şeyleri uyandırdığına şüphe yoktu — keşfetmeye istekli olduğu bir şey. Ve prensin onu tutuşundan, ne derse desin onun gitmeyeceğini biliyordu.

"*Kora*." Sonunda pes etti. "Ama sadece bir sonraki içkiyi değil, *her* içkiyi sen ödeyeceksin."

Leo sırtıttı. "Elbette."

Tem gözlerini devirdi ve son bir itmeyle onun kollarından kurtuldu. "Viski," dedi basitçe. Sonra onu barda bırakıp Gabriel'in yanındaki masaya oturdu.

"O, düşündüğüm kişi mi?" diye sordu

Gabriel. "Evet," diye tersledi Tem.

"O burada *ne* arıyor?" "Babasıyla
kavga etmiş."

"Baba sorunları," dedi Gabriel bilmiş bir şekilde.

"Seksi." "Sadece çeneni kapat ve bedava
içkilerinin tadını çıkar."

Gabriel, Leo masaya dönüp ikisine de birer viski uzattığında hâlâ gülümsüyordu.

"Teşekkürler... Majesteleri."

Leo güldü. "Lütfen. Bana Leo de."

"Bana Gabriel de."

"Elbette öyle yapacağım."

"Bu donanım da neyin nesi?" Gabriel, barın loş ışığında parıldayan Leo'nun altın dişlerini işaret etti.

Tem, Gabriel'e dirsek attı. Ama Leo sadece daha geniş bir gülümsemeyle metalin tümünü gösterdi.

"Onlar gelenekseldir," diye cevapladı Leo. "Ailemdeki erkekler yirmi yaşına geldiklerinde, diğer hediyelerle birlikte bunları alırlar."

"Kadınlar almıyor mu?"

Omuz silkti. "Kadınlar başka şekillerde altın alırlar. Genellikle mücevher." "Altın alabilecek kadar zengin olmak güzel olmalı."

"*Gabriel*," dedi Tem.

Leo, onun protestosunu durdurmak için bacağına dokundu. "Güzel bir şey," dedi dikkatlice. "Ama bunu hak ettiğimi iddia etmiyorum."

"Hm." Gabriel, Tem'e baktı. "Onu sevdim."

"Bunu düşünen tek kişi sen değilsin."

Leo ona gülümsedi. "Bana karşı olan düşüncen, gösterdiğinden daha olumlu."

Tem gözlerini devirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Buradayım, değil mi? Kalmana izin verdin."

"Sen yardıma muhtaç bir kızdın. Yapmak zorundaydım." "Sen bunu seçtin ve ben sana çok minnettarım."

Tem yine gözlerini devirdi. Adamın eli hâlâ onun uyluğundaydı. "Buna alışma," diye fısıldadı.

Adam yine gülümsedi, altın dişleri parladı. "Kesinlikle alışmayacağım." Gabriel öne eğildi. "Yardıma olacaksa, *benim* fikrim *çok* olumlu." Tem masanın altında ona tekme attı. "Yardıma olmaz."

Leo ona göz kırptı. "Yardıma *dokunur*, teşekkürler." Tem onu da tekmeledi.

Horseman kapanırken, Leo dört tur daha içki ısmarlamıştı ve Tem düzgün göremiyordu. Gabriel de daha iyi durumda değildi. Sürekli Tem ve Leo'ya sarılmaya devam ediyor, onların düğününde sağdıç olacağını söylüyordu.

"Onur duyarız," dedi Leo her seferinde.

"Bunun için bir düğün olması gerekir," diye cevapladı

Tem her seferinde. Leo sadece güldü.

Hepsi kol kola girerek bardan birlikte çıktılar. Gabriel biraz zorlanarak kendini kurtardıktan sonra onlara gösterişli bir selam verdi.

"Sizinle tanışmak bir zevkti

beyler." "Ben bir bayanım," dedi

Tem.

"Zar zor."

Tem, Gabriel'in göğsüne vurdu.

Leo onu geri çekti. "Sen bizim sağdıcımıza sataşıyorsun."

"*Bunun için düğün olması gerekir*," diye ısrar etti Tem.

Leo buna karşılık dudaklarını Tem'in yanağına bastırdı.

"Bir *oda* tutun," dedi Gabriel, parmaklarını sallayarak onlara veda etti ve karanlıkta kayboldu.

"Öyle yapacağım," dedi Leo, kulağına fısıldayarak.

Tem de ona vurmadan önce, başka bir ses havayı yırttı:

"*Thelonius*."

İkisi de döndü.

Orada, parlak beyaz tüyleri sokağın kasvetli kiriyle tamamen tezat oluşturan bir ata binmiş Maximus duruyordu.

Leo hemen kolunu Tem'in önüne attı ve kral attan inerken onu arkasına itti. Gözlerinde öfkeyle onlara doğru yürüdü, bakışları önce Tem'e, sonra Leo'ya kaydı.

"Kaçmak çocuklara yakışır," dedi Maximus. "Senden daha fazlasını beklerdim."

Leo meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Bana her gün gençliğimi hatırlatıyorsun. Yaşıma uygun davrandığımda şaşırmamalısın."

"Yeter. Şimdi benimle birlikte geri

döneceksin." "Sanmıyorum."

Maximus bir kez daha Tem'e baktı. "Seni uzaklaştıran şey bu mu? Tavukçu kız mı?"

Tem ağzını açtı, ama Leo onu savunmaya başlamıştı bile.

"Onun adı Temperance. Benim karım olacağını düşünürsek, adını öğrenmek isteyebilirsin."

"Onu seçmene izin vermeden önce unvanını elinden alacağım."

"Ve Lilly'yi kral mı ilan edeceksin? Bu oldukça ilerici bir davranış. Kadınların liderlik konusunda tutumunu değiştirdiğini fark etmemiştim. Annem seninle gurur duyardı."

"Yeter."

Ama Leo henüz bitirmemişti. "Kendi seçimimi kendim yapacağım, baba. Yapabileceğin hiçbir şey yok..."

"Yeter," diye bağırdı kral. "Şimdi benimle birlikte geri döneceksin."

Leo tamamen kaskatı kesildi, parmakları Tem'in elbisesinin kumaşını sıkıca kavradı, onu hala arkasında tutuyordu. Sonraki sözleri o kadar sessizdi ki, o kadar *ölümcül* ki, Tem omurgasından bir ürperti hissetti: "Canım ne zaman isterse o zaman döneceğim."

Maximus'un gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. Bir adım öne çıktı —sadece bir adım—ve şöyle dedi: "Cahil çocuk. Bunun sonuçlarına katlanacaksın."

Leo kararından vazgeçmedi. "O zaman karımla birlikte onlarla yüzleşeceğim." Baba ve oğul birbirlerine baktılar.

Sonsuz gibi gelen bir anın ardından, Maximus döndü, atına bindi ve gitti.

Sokakta yalnız kaldılar, Leo'nun bakışları babasının uzaklaşan silüetine kilitlenmişti. Tem, vücudundaki gerginliği hissederek, elini tereddütle omuzlarının arasına koydu.

Bir anda, "Beni bir yere götür, Leo," dedi.

Leo yavaşça ona döndü. "Seni nereye götüreyim, Tem?"

"Bilmiyorum. Beni şaşırt."

Leo başını eğdi, isteğini düşündü. "Peki." Elini uzattı.

Tem elini tuttu.

Birlikte sokaklarda dolaşarak kiliseye doğru ilerlediler. Kiliseye vardıklarında, Tem'in tahmin ettiği gibi merdivenlerden yukarı çıkmadılar. Bunun yerine, Leo onu arka tarafa götürdü, burada geniş bir mezarlık eğimli bir tepenin zirvesine kadar uzanıyordu. Tem, Leo'nun omzuna hafifçe vurdu.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Leo hafifçe gülümsedi. "Bu gece değil, Tem."

Mezarların arasında yavaşça yürüdüler. Tem, bir kez olsun Leo'nun önderlik etmesine razı oldu. Leo nereye gittiğini biliyor gibiydi, ancak Tem burada kimin gömülü olabileceğini hayal edemiyordu. Leo'nun yakın ailesinden ölen tek kişi annesi, kraliçeydi. Kraliyet ailesinin kalenin derinliklerinde kendi mezar odaları vardı. Kraliçeyi köylüler arasında gömmek için hiçbir neden yoktu.

Sonunda durdular. Ama bir mezarın başında değil.

Bunun yerine, mezarlığı gören tepeye çıktılar, burada sarkık bir söğüt ağacının altında bir bank vardı. Leo'nun bakışları ağacın gövdesine odaklanmıştı. Tem, onun neye baktığını görmek için gözlerini kısarak baktı. Döngüsel ahşaba iki harf oyulmuştu:

E + L.

Tem'in kalbi bir şey tarafından sarsıldı.

"E ve L mi?" Tem, zaten bildiği halde fısıldadı.

Leo ağaca bakarak, gözleri odaklanmamış bir şekilde, "Evelyn ve Leo," diye fısıldadı.

Evelyn bir hata değildi.

"O kimdi?"

"O benim için... önemliydi."

Tem, Leo'nun elini sıktı.

"Ona ne oldu?"

Leo'nun çenesi gerildi. Tem'e döndü. "Bir prens, eğitimden önce istediği kişiyle yatabilir. Aslında bu teşvik edilir, ne kadar çok olursa o kadar iyidir. Ama ilişkiler yasaktır. Karım için kendimi saklamam gerekiyor. Evelyn ile tanıştığымda, onun da yatağımdaki diğer kızlardan biri olacağını düşündüm. Ama öyle olmadı. O..." Durdu ve Tem, gözlerindeki acıyı görebiliyordu. "...her şeydi."

Uzun bir süre geçtikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Orada buluşurduk" —bankı işaret etti—"saatlerce konuşurduk. Daha önce kimseyle öyle konuşmamıştım. Kalede herkes benimle konuşur. Evelyn benimle konuşurdu. Ve dinlerdi. Sanırım ona bu yüzden aşık oldum. Sonra babam öğrendi."

Tem'in kalbindeki acı daha da şiddetlendi. "Ne yaptı?" diye sordu, istemeden.

"Onaylamadı. Asla onaylamaz. Evelyn balıkçı bir aileden geliyordu. Anne babası ölmüştü, teyzesi onu büyüttü. Benden bir yaş büyüktü, bu yüzden eğitime katılamazdı. Bana bunu bitirmem gerektiğini söyledi."

"Peki sonlandırdın mı?"

"Hayır," dedi Leo basitçe. "Sonlandırmadım."

Tem bu bilgiyi zihninde çevirdi. Leo bir kıza kur yapmıştı; babasının onaylamadığı, Tem gibi bir kıza. Maximus'un neden ilişkilerine bu kadar karşı olduğunu, neden onları ayırmakta ısrar ettiğini şimdi anlıyordu. Bu, Leo için bir alışkanlıktı. Bu da bariz bir soruyu akla getiriyordu:

"Peki... ne oldu?"

Leo içini çekti. "Kaçmak için planlar yaptık."

Bu Tem'i şok etti. "Onun için aileni terk mi edecektin?" *"Evelyn benim ailemdi."*

Tem omurgasından bir ürperti hissetti. Leo'ya baktı. Gözlerinde sadece acı vardı. "Onu sevmiştin," diye fısıldadı Tem.

"Evet," diye fısıldadı Leo, sesi neredeyse kırılmak üzereydi. "Kesinlikle sevdim."

Leo o kadar kesin bir şekilde konuştu ki, sözleri Tem'in ruhunun küçük bir parçasını yaraladı.

Tem, Leo'nun aşık olduğunu, mutlu olduğunu, Evelyn'le birlikte olduğunu hayal etmeye çalıştı. Daha önce onu delen kıskançlık bıçağı şimdi yine içini parçalıyordu. *Onu umursamıyorsun*, diye hatırlattı kendine. *Bunların hepsi gösteriş için*. Ama bunu düşünürken bile, Tem bunun doğru olmadığını biliyordu. İstesin ya da istemesin, artık onu umursuyordu.

Leo elini bıraktı. Sessizce devam etti, "Ayrılmamız gereken sabah, o gelmedi. Sonunda, fikrini değiştirdiğini düşündüm ve gittim."

Tem, ağaçtaki oymaya baktı. Sadece o iki harf vardı, başka hiçbir şey yoktu. Beklersen Leo ayrıntıları anlatırdı.

Yine de, sessizlik dakikalarca sürdü ve sonunda Leo, "Hizmetçilerime onu aramalarını söyledim. Ama o gitmişti." dedi.

"Nereye gitti?"

Leo başını salladı. "Bilmiyorum." Leo durakladı ve sonraki sözleri kesik kesik bir fısıltıydı. "Ben... hala çoğu sabah buraya geliyorum. Ne olur ne olmaz diye."

Sessizliğe büründü ve bu kez Tem sessizliği bozmadı, Evelyn'i okulda hiç görmüş müydü acaba diye merak etti. Bir üst sınıftaki kimseyle pek ilgilenmemişti; Tem'in okul günleri sadece hayatta kalmaya çalışmakla geçmişti. Belki Gabriel onu tanıyordu. Köy küçüktü; bu tamamen mümkündü. Ama Evelyn gitmişse, şimdi nerede olduğu belli değildi.

Tem, Leo'nun geçmişinin bu kısmının gelecekleri için ne anlama geldiğini düşünmek için bir an durdu. Eğer hala Evelyn'e aşıkta, kalbi kapalıydı - sadece Tem'e değil, herkese. Eğer tekrar aşık olmaya hazır değilse, eleme süreci anlamsızdı.

Leo'nun en başından beri ona nasıl çekildiğini düşündü; babasının sinirini bozan kur yapma şeklinden nasıl zevk aldığını düşündü. Eğer tek yaptığı Tem'e Leo'nun müsait olmadığını, onu kullandığını göstermekse, Evelyn'den bahsetmenin ne anlamı vardı? Tem sadece bir yer tutucu muydu, prensin kederini atlatmaya çalışırken acısını saklayabileceği bir yer miydi? Eğer durum gerçekten böyleyse, kızgın olmaya hakkı var mıydı?

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Leo iç geçirdi. "Çünkü beni etkilememi istedin. Ve seni etkileyen tek şey dürüstlük gibi görünüyor. Bu yüzden geçmişim hakkında dürüst olmaya çalışıyorum." Durdu ve gözlerine baktı. "Eğer bu bir hataysa, beni affetmeni diliyorum. Ama kim olduğumu bilmeni istiyorum."

"Bu bir hata değildi." Tem, sözleri ağzından çıkmadan önce iki kez düşünmedi. Samimi bir şekilde söyledi.

Leo başını salladı. "Sevindim."

Tem ona baktı, vücudundaki her kemik keşke durum farklı olsaydı diye düşünüyordu. Keşke birbirlerini tanımak için daha fazla zamanları olsaydı, belki o da Leo'nun kendisine açıldığı gibi kendisine açılabilirdi. Leo dürüst ve açıktı, Caspen'in başaramadığı bir şeydi bu.

Nasıl devam edeceğini karar vermeden, Leo, "Bana güvenmiyorsun, değil mi Tem?" dedi.

Ona sadece gerçeği söyleyebilirdi. "Pek sayılmaz."

Leo, cevabı onu şaşırtmamış gibi başını salladı. "Bunu değiştirmek için ne yapabilirim?" diye sordu sessizce.

Tem iç geçirdi. "Bilmiyorum, Leo. Yaptığın hiçbir şeyin bunu değiştireceğinden emin değilim."

Yine bir sessizlik oldu ve Leo ona uzandı, parmak uçlarıyla beline dokundu. "Denemek isterim."

Dokunduğu yer sıcaktı. "O zaman bana gerçeği söyle," diye fısıldadı.

"Ne hakkında?"

"Niyetlerin hakkında."

Leo başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Tem, ağaçtaki oymayı işaret etti. "Beni sadece babanı kızdıracağını bildiğin için mi takip ediyorsun? Yoksa beni gerçekten istiyor musun?"

Leo ilk başta cevap vermedi. Cevap verdiğiğinde sesi yumuşaktı. "İkisi de."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. "Kullanılmaktan hoşlanmıyorum, Leo," dedi Tem sessizce.

Onun hemen cevap vermesini bekledi.

Oysa Leo ona yaklaştı, diğer elini kaldırıp avucuyla yüzünü nazikçe kavradı. Bakışları dudaklarına indi ve Tem onu öpeceğini sandı. Ama Leo başparmağının ucuyla alt dudağını okşadı, o kadar nazikti ki Tem bunu zar zor hissetti, parmağı bir taraftan diğer tarafa kayarken sanki sonsuz bir zaman geçti.

Bittiğinde Leo, "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı. Leo, Tem'den sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Evet," diye fısıldadı Tem.

Leo gülümsedi. "Bu bir başlangıç." "Leo..."

Ama cümlesini tamamlayamadı. Ona hala güvenmediğini söyleyemezdi, şimdi değil, ilk sevdiği kızla oturduğu bankın yanında dururken, sonunda ona karşı savunmasız olmayı seçtiğinde değil. Tem'in kendisi de pek çok sır saklarken değil. Bunun yerine, elini onun eline aldı ve parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi.

El ele tutuşmuş, mezarlığın sessizliği içinde birlikte durdular.

Tem orada ne kadar kaldıklarını bilmiyordu. Ayrıldıklarında hava çok soğuktu ve Leo pelerinini çıkarıp Tem'in omuzlarına örttü.

Tem onu eliyle uzaklaştırdı.

"Ama titriyorsun," dedi Leo sessizce. "O zaman ben de titreyim."

Leo'nun yüzünde bir anlık acı belirdi. "Peki."

Tem, bu hareketin samimi olduğunu birden fark etti. Leo'nun hareketlerine satranç tahtasındaki hamleler gibi alışmıştı; onun ne zaman samimi olduğunu neredeyse anlayamıyordu.

"Bekle." Elini onun koluna koydu.

Leo, pelerinini hala elinde tutarak durakladı. Gözleri, derin bir endişeyle onun gözlerini aradı.

"Bana verebilirsin."

Leo'nun gülümsemesinin gölgesi geri döndü ve ona yaklaştı.

Leo pelerinini Tem'in omuzlarına örterken, Tem tamamen hareketsiz kaldı. Leo parmaklarını Tem'in ensesine dokundurdu ve saçlarını nazikçe kaldırarak buklelerinin sırtına dökülmesini sağladı.

Bunu yaparken o kadar mutlu görünüyordu ki, o kadar inkar edilemez bir tatmin duygusu vardı ki, pelerininin sıcaklığına rağmen Tem'in tüm vücudu titremeye başladı.

Leo gözlerine baktı. "Sana bakmam için bana ihtiyacın olmadığını anlıyorum," dedi sessizce. "Ama bunu yapmak benim için bir zevk."

Tem başını salladı, boğazı aniden düğümlendi.

Leo'nun ona bakmayı sevdiğini biliyordu. Horseman'da içkilerini ödediğini, her zaman yeterince yemek yediğinden emin olduğunu hatırladı. Bu tür jestlerle aralarında güven inşa ediyordu. Ama bu, Tem ona izin verdiğinde işe yarıyordu ve bundan daha zor bir şey olamazdı.

Tem, kiliseye doğru yürürken pelerinini omuzlarına daha sıkı sardı. Leo, Evelyn'e pelerinini vermek yerine Tem'e vermek ister miydi? Ve Tem, Leo yerine Caspen'in ona pelerinini vermesini ister miydi? Artık bilmiyordu.

Ana caddeye tekrar çıktıklarında, Leo ona baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Tem ona baktı.

Leo'nun eve gitmek istemediğini biliyordu. Normalde Tem de gitmek istemezdi. Ama annesi kasabın kızına bakıyordu ve Tem yalnız kalmak istemediğini fark etti.

Bu yüzden öncülük etti ve sessizce onları parke taşlı sokaklardan geçirerek köyün sınırına doğru ilerledi. Leo'nun parlak siyah ayakkabıları buraya hiç yakışmıyordu; Tem, küçük kulübesine vardıklarında kendini kızarıırken buldu. Leo, Tem'in evinin iç karartıcı olduğunu düşünse de bunu söylemedi. Bunun yerine, Tem bahçe kapısından geçerken onu takip etti ve sadece şunu sordu:

"Ailen evde değil mi?"

"Babamı hiç tanımadım," dedi Tem. "Annem ise köyde bir çocuğa bakıyor."

Leo cevap vermedi.

İçeri girer girmez Tem, Leo'nun pelerinini omuzlarından çıkarıp askıya astı ve mutfak masasını işaret etti. "Otur."

Leo'nun dudakları seğirdi, ama gülümsemedi. "Israr ediyorsan."

Tem, annesinin çiftlikte özellikle uzun bir günün ardından içki içmesi gereken nadir durumlar için mutfakta bir içki stoğu tuttuğunu biliyordu. Leo otururken o içkiyi aradı ve sonunda unun arkasındaki dolapta şişeyi buldu.

Şişeyi kaldırdı.

"Sadece sen de içersen," diye cevapladı Leo.

Tem iki bardak buldu ve ikisini de doldurdu. Birini Leo'ya uzattı.

"Kora'ya," dedi.

"Kora'ya."

Kadehlerini tokuşturdular ve tanıştıkları ilk gece olduğu gibi birlikte içtiler. Leo kadehini bir yudumda bitirdi. Tem hemen yeniden doldurdu.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu, alaycı ses tonu her zamanki gibi değildi.

"Zaten sarhoşsun."

"Öyleyim."

Tem ona baktı. Çenesi sıkıydı, vücudu hala gergindi. Onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu, ama bunu yapmak istediğini fark etti.

"Baban yanılıyor, biliyorsun," dedi sessizce. Leo ona baktı. "Hayır, yanılmıyor."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Babamın yanıldığını, benim çocuk olmadığımı, kendi kararlarımı verebilecek kapasitede olduğumu ve hayatımı istediğim gibi yaşamama güvenmesi gerektiğini söyleyecektin. Ama bu doğru değil. Seni seçerek tamamen bencil davranıyorum. Yaptıklarımın sonuçları olacak. Ve babamı tanırıyorsa, bu sonuçlar hoş olmayacak."

Tem içkisini bir yudum daha aldı. "Sen cahil değilsin diyecektim. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin."

Leo kaşlarını kaldırdı. "Dikkatli ol, Tem. Fazla iltifat edersen egom gelişebilir."

Tem gözlerini devirdi. "Lütfen. İkimiz de *bunun* için çok geç olduğunu biliyoruz." Sonunda Leo gülümsedi.

Bir süre sessizce içtiler ve sonunda Tem, "O hep böyle miydi?" dedi.

"Babam mı? Evet, her zaman. Neden soruyorsun?"

Tem omuz silkti. "O çok kızgın. Senin böyle olmana şaşırdım..." Ne diyeceğini bilemeden sözünü yarım bıraktı.

Leo hâlâ ona bakıyordu.

"Nasıl biri oldum, Tem?" diye sordu yumuşak

bir sesle. "Senin gibi," diye cevapladı kız.

Cevabında belirli bir şey yoktu. Aslında hiçbir şey söylememişti. Yine de ona iltifat etmiş gibi hissetti ve nedense onun da öyle algılamasını umdu. Belki de öyle algılamıştı, çünkü "Seni etkilemeyi başardım mı?" diye sordu.

Tem, Leo'nun bu geceki davranışlarını düşündü. Gabriel'e, kendisinden çok daha aşağıda olan birine, nezaketle davranmıştı. Onun sürekli iğnelemelerine sadece mizahla karşılık vermişti. *Leo her zaman böyle davranmıştı*, fark etti Tem. Tek istediği, onun gözüne girmekti, oysa gözüne girmesi gereken kişi Tem'di. Leo'nun kırılganlığı, onun farklı bir yönünü ortaya çıkardı, Tem'in sevdiği bir yönünü. Bu yüzden fısıldadı, "Evet."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Tem, bunu söylediğine memnun olduğunu fark etti.

An, daha da derinleşti. Aniden, kulübede yalnız olduklarını ve bundan sonra olacakları engelleyecek hiçbir şeyin olmadığını fark etti. Leo, altın rengi kesici dişlerini göstererek gülümsedi. Gözleri onun gözlerinde kalarak, "Seni memnun etmek zor, biliyorsun," dedi.

"Öyle söyleniyor."

Leo kaşlarını kaldırdı. Her zamanki tavrına biraz geri döndü.

"Neyse ki ben zorlukları hep sevmişimdir."

Tem gözlerini devirdi.

"Kendini fazla kaptırma. Bu gece benimle yatmayı bekliyorsan, unut gitsin."

O hafifçe güldü. "Bunu beklemek aklımın ucundan bile geçmez." O ona bir bakış attı, ama o sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Beklediğim ve istediğim şeyler farklı şeyler, Tem."

Bu sözler tanıdıktı; Frisky Sixty sırasında, kız onun için soyunmayı reddettiğinde söylemişti. O zamanlar hayat ne kadar basitti.

"Sen de benim yatağında yatmayacaksın," dedi Tem açıkça. Leo sırttı. "Yapmak istediğim şey için yatak gerekmiyor."

Ona sert bir bakış attı. "Geceyi mutfakta geçirebilirsin. Sandalyeler kaya gibi serttir."

Leo'nun gülümsemesi genişledi. "Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Tem buna diyecek bir şey bulamadı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Leo'nun eğlendiği belliydi. Tem'in büyük şaşkınlığına, o da eğleniyordu. Tam olarak eğleniyor sayılmazdı, bu gece bunun için çok fazla duygusal olay yaşanmıştı. Ama Leo ile olan karşılıklı konuşmalarında tatmin edici bir şey vardı: şakalaşmaları doğal geliyordu, sanki değerli bir rakiple yarışıyormuş gibi. Ama Leo'nun ne istediğini bilmiyordu. Leo'nun da bildiğinden şüpheliydi. Evelyn ile olan yarası açıkça hala tazeydi. Yine de burada, mutfağındaydı ve Tem onun gitmesini istemediğini biliyordu.

Tem içkisinin kalanını içti, Leo da içkisinin kalanını içti.

"Seni sikmeyeceğim konusunda anlaştık," dedi. "Ama seni öpmeme izin verecek misin?"

Tem kollarını kavuşturdu. "Şunu keser misin?" Kaşlarını çattı. "Neyi keseyim?"

"Benimle flört etmeyi." Leo'nun hemen cevap vereceğini bekliyordu, ama o bunun yerine başını eğdi.

"Bu seni gerçekten rahatsız mı ediyor?" diye sordu sessizce. Tem'in cevabı istemeden çıktı. "Hayır."

Leo yaklaştı. Mutfağın duvarları küçülmüş gibi görünüyordu. "O zaman neden durmamı istiyorsun?"

"Çünkü sen benimle flört ettiğinde, ben de flört ediyorum." "Amaç da bu zaten."

"Ve ben de flört ettiğimde, kendimi... ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum."

Caspen demek istedi. Ama nedense, Leo'nun önünde onun adını söylemeye cesaret edemedi. Prens hâlâ başını yana eğmiş onu izliyordu. Tem sessizce oturmuş, viski bardağına bakıyordu. Leo tekrar konuştuğunda, sesi samimiydi, alaycı tonu tamamen kaybolmuştu.

"Bunun sana böyle hissettirdiğini bilmiyordum. Kendi evinde sana saldırmak istemem tabii ki."

Bir an durakladı. Tem bir şey söylemek istedi, ama nefes alamıyor gibiydi.

Onun sessizliği üzerine Leo devam etti, "Misafirperverliğin için minnettarım, bu yüzden bu gece seninle flört etmekten kaçınacağım. Ama şunu bil, Tem." O eğildi ve kız onun kolonyasının kokusunu aldı. "Seninle flört etmek bir zevk. Ve bir dürtü. Dürüst olmak gerekirse, bunu durdurabileceğimi sanmıyorum."

Tem, gözlerine bakamadan viskisine bakakaldı. Boğazı düğümlenmişti.

"Tem," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Senin nasıl hissettiğini herkesten daha iyi anlıyorum." "Yapma..."

"Ve *anlıyorum*," dedi, sözünü keserek, daha da yaklaşarak, "sadakatin başka bir yerde. Düşündüğünün aksine, bunu senin için daha zor hale getirmek niyetinde değilim. Kalbi dolu olmanın ne demek olduğunu bilirim. Ama hislerime engel olamıyorum. Ve sen, bana hiçbir hakkın olmadığını, kalbini ve bedenini kazanmam gerektiğini çok açık bir şekilde belirttin. Ben sadece bunu yapma şansı istiyorum."

Tem artık kızardığından emindi.

"Onun senin için doğru kişi olduğunu düşünebilirsin," diye fısıldadı Leo. "Ama belki de ben de haklıyım. Ve bu gece beni öpmeyi seçersen, o asla bunu bilmeyecek."

Leo sözleriyle *çok iyiydi*. Her zaman onu duraksatacak tam da doğru şeyi söylerdi. Bu sinir bozucu bir yetenektir ve şu anda ona çok iyi hizmet ediyordu.

Sessizce sözlerini bitirirken nefesi yanağına değdi. "Öyleyse, seni öpmeme izin verecek misin?"

Tem gözlerini kapattı.

Leo'dan etkilendiğini inkar edemezdi. Ama Evelyn'den bahsederken gözlerinde gördüğü bakışı da inkar edemezdi. Onu seviyordu.

—*hala* onu seviyordu—kolayca solmayan, hatta hiç solmayan türden bir sevgiydi bu. Tem, başka birini seven birini öpmek istemiyordu. O, Horseman'a giren adamla aynı adam değildi. Bu adamın bir geçmişi vardı. Geleceklerini derinden etkileyebilecek bir geçmişi.

Tem gözlerini açtı. "Bu gece olmaz."

Leo'nun gülümsemesi onu şaşırttı.

"Komik bir şey mi var?"

"Hayır," dedi basitçe.

Karanlıkta birbirlerine baktılar. Sonbahar akşamı olmasına rağmen mutfak sıcaktı ve Tem kendini tedirgin hissediyordu. Prens'in öpücüğünü reddettikten hemen sonra, neden birdenbire tek istediği şey bu olmuştu? Bu anı bozması gerekiyordu.

"Uyumaya gidiyorum."

Leo parmağını bardağın kenarında gezdirdi. "Peki. İyi geceler, Tem."

Bir duraklama oldu ve Tem neredeyse gitmek istemedi. Ama çok yorgundu. Aralarında olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı ve bu gece başka kararlar almaya cesaret edemiyordu.

Tem yatak odasının kapısını kapatmak üzereyken aniden bir dirençle karşılaştı. Birdenbire Leo'nun kapıyı diğer taraftan tuttuğunu fark etti. Kapı kolunu yavaşça bıraktı ve Leo'nun kapıyı açarak aralarında 15 santimlik bir boşluk bırakmasını izledi. Bir an için Tem, Leo'nun içeri gireceğini sandı. Ama girmede. Bunun yerine sessizce, "Fikrini değiştirirsen diye," dedi.

Sonra arkasını döndü.

Fikrini değiştirirse diye mi?

Leo, Tem'in fikrini değiştirmenin eşiğinde olduğunu bir şekilde anlayabilmiş miydi? Caspen kadar sık sık Tem'in zihnindeymiş gibi grnyyordu. Caspen'i düşününce, Tem yatak başındaki komodine doğru yürüdü. Leo'nun onu göremeyeceğinden emin olmak için açık kapıya bir bakış attı, i çamaşırlarına kadar soyundu, bacaklarının arasına uzandı ve pençeyi çıkardı. Neden yaptığını bilmiyordu. Bu gece onu açıklayamadığı bir şey yönlendiriyordu; dahance hiç hissetmediğı bir şekilde onu Leo'ya çekiyordu. Tem, başparmağıyla okşayarak pürüzsüz kıvrımı inceledi.

Bir an sonra, eli boştu.

şok içinde avucuna baktı. Pençe yok olmuştu, sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Bu dahance sadece bir kez olmuştu, Tem'in isteğizerine, Frisky Sixty'dennce. Caspen, Leo'ya ne yapmayı düşündüğünü biliyor muydu? Zihniyle ona ulaşmaya çalıştı, ama aralarındaki kapı sıkıca kapalıydı. Tem inanamadan parmaklarını büktü. Artık bununzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Bunun yerine, Tem yatağa girip hemen uykuya daldı. Ama bira saat sonra uyandı ve ne yaparsa yapsın, tekrar uykuya dalamadı. Açık kapıya bakmamaya çalışarak şiddetle dönüp durdu.

Ama bunu görmezden gelemedi.

Bu gece Leo'yu nasıl kabul ettiğini düşündü. Leo haklıydı; bu onun tercihi idi. Ve bunu dışardan bir etki olmadan, sadece istediğı için, hiç tereddüt etmeden yapmıştı. Aklından acı bir şekilde silinen Caspen'i düşündü. Aralarındaki sınırı her zaman Caspen iziyordu. İlişkilerinin ne zaman ve nasıl ilerleyeceğine her zaman Caspen karar veriyordu. şimdi ise Tem, Leo ile aralarına sınır koyan, aralarında mesafe bırakan, onun davranışlarını denetleyen ve onu uzak tutan kişiydi.

Artık sınırları belirleyen kişi oydu.

Peki neden insan prene bu kadar karşıydı? Leo'da Tem'i bu kadar tiksindiren neydi? Onunla ilgili gerçekten bir sorun mu vardı, yoksa sadece babası Maximus olduğu için miydi? Bu, onun kontrol edemediğı, kendisinin de tiksindiğini ifade ettiğı bir şeydi. Bir oğul, babasının günahları için acı çekmeli miydi? Maximus, Tem'i sürekli yargılıyordu, hiçbir gerekçe veya pişmanlık duymadan. O da Leo'ya aynı şeyi mi yapacaktı?

Leo ona hiç yalan sylenemişti. Babasının önünde onu savunmuştu, birden fazla kez, büyük bir bedel ödeyerek. Tem, Leo'nun sürekli ilgisini hiç ciddiye almamıştı, ama şimdi bunun sadece Caspen'in tam tersine o kadar alışmış olmasından kaynaklandığını merak ediyordu. Sadece kendisine gösterilmediğinde mi ilgileniyordu? Leo, Tem ona inanmasa bile, onu istediğini defalarca kanıtlamıştı. Leo, onun hakkındaki görüşünü onun davranışlarına göre oluşturmuştu, ama onun Leo hakkındaki görüşü kendi önyargılarına dayanıyordu. Leo'nun tek suçu soyuydu. Leo, kızlar ona sağdan soldan atılıyor olmasına rağmen, sadece Tem'i takip etmişti. Neden ikisinin de istediği şeyden kendini mahrum etmeliydi? Leo haklıydı. Caspen'in bunu bilmesi gerekmiyordu.

Tem yataktan kalktı.

Hâlâ aralık olan kapıya doğru yürüdü. Sanki bir rüyadaymış gibi, kapıdan geçti. Leo hâlâ masada, başı duvara yaslanmış, derin uykundaydı. Keskin elmacık kemikleri karanlıkta daha yumuşak görünüyordu, kalın sarı saçları arkada dağınıktı. Tem, Leo'nun açıkta kalan boynuna, belirgin adem elmasına baktı. Leo tamamen savunmasızdı. Nedense, onu bu halde görmek Tem'in kararını doğruladı.

Omzuna dokundu.

Tem dokunduğunda Leo'nun gözleri açıldı. Sanki Tem'in ne söyleyeceğini biliyormuş gibi sakin bir şekilde ona baktı.

Tem yine de söyledi. "Fikrimi değiştirdim."

Yirminci Bölüm

Birbirlerine bakarken mutlak bir sessizlik vardı.

Nedense Tem kendini tamamen rahat hissediyordu. Leo'nun yüzündeki ifadeden, o da öyle hissediyordu. Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı ve gözlerini ondan ayırmadan yavaşça ayağa kalktı.

Leo fısıldadı, "Ne yapacağız, Tem?"

Aklı çoktan boşalmıştı, kolları onu sarmıştı. "Ne istersek onu yapacağız," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü.

Bu ilk öpüşmeleri değildi, ama nedense yeni bir şey gibiydi. Nedense, bu sefer eşit şartlarda olduklarını hissediyorlardı — sanki Tem'in kulübesi, üzerlerinde baskı yaratan her şeyden çok uzaktaymış gibi, sanki ikisi de birbirlerinin yanında güvende olduklarını biliyormuş gibi. Yavaşça öpüştüler, ikisi de acele etmedi, ikisi de henüz gerekliliğe boyun eğmedi.

Tem, Leo'nun gömleğini çekti. "Çıkar şunu," dedi.

Leo yumuşak bir kahkaha attı. "Israr ediyorsan."

O, Leo'nun gömleğini çıkarmasını izledi. Leo'nun gövdesi köşeli ve zayıftı, Caspen'in vahşi kaslarından çok farklıydı. Çenesinin altında küçük bir yara izi vardı ve o, çekinerek ona dokundu.

"O nereden geldi?" diye sordu. "Araba kazası."

Tem kıkırdadı.

"Komik mi?" diye mırıldandı.

Elleri de hareket ediyordu, kalçalarının kıvrımlarını okşuyordu. "Sadece zengin insanlar araba kazalarından yara izleri olur."

"Ben zengin biriyim, Tem."

"Bana hatırlatma. Bu senin en berbat özelliklerinden biri."

Leo güldü.

Sonra eğildi, bacaklarının arkasını kavradı ve onu kaldırdı. Tem, bacaklarını beline dolayarak hareketi tamamladı ve Leo onu yatak odasına taşıdı. Yatağa düştüklerinde, Tem Leo'nun onu ne kadar istediğini tam olarak anladı. Elleri, açgözlü ve ısrarcı bir şekilde vücudunun her yerine uzanmış, utanmadan aceleyle iç çamaşırlarını çıkarıyordu. Tem, onun kollarında kendini kaybetti, onun onu istemesini, ona ihtiyaç duymasını ve kendisinin de onu istemesini zevkle karşıladı. İkisi de çıplak kaldıklarında, ciltleri ilk kez birbirine değdiğinde birlikte nefeslerini tuttular. Tem'in eli Leo'nun bacaklarının arasına kayarken, Leo'nun eli de onun bacaklarının arasına kaydı ve Leo klitorisini sıkınca Tem bir çığlık attı.

"Leo."

Karanlıkta bile onun sırtışını görebiliyordu.

"Tem." Sesi, zar zor bastırılmış bir hırıltı gibiydi. "Beni bu kadar uzun süre beklettiğin için nazik davranmamı bekleme."

Tem onu daha fazla bekletmemeye karar verdi. Parmaklarını onun penisine doladı — hayatında dokunduğu ikinci penis — ve okşamaya başladı.

Leo dişlerinin arasından sıkıca nefes aldı.

"Siktir, Tem."

Tem gülümsedi.

Leo'nun penisi onun mükemmel bir uzantısıydı — uzun, gururlu ve *asil*, kontrolsüz egosunun bir başka somutlaşmış hali. Tem, onun neden böyle davrandığını, neden kimseye hesap vermek zorunda hissetmediğini, neden dünyayı bu kadar umursamaz bir kibirle dolaştığını anlıyordu. Parmaklarını onun penisine doladığında, inkar edilemez bir güç dalgası hissetti. Bu, Tem'in o ana kadar anlayamadığı bir ayrıcalıktı ve onu boşa harcamaya niyeti yoktu.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

Leo yanıt olarak parmaklarını onun içine soktu.

Caspen dışında kimse ona bu şekilde dokunmamıştı. Ama vücudu ne yapacağını biliyordu ve Tem de buna izin vermeyi biliyordu. Caspen'in sözleri aniden aklına geldi:

Hayatı boyunca istediği herkese sahip olmuştu. Bu yüzden kadın vücuduna aşınaydı.

Leo gerçekten de aşınaydı. Ona nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. Klitorisini nasıl okşayacağını biliyordu; onu arzuyla *yakıp kavuran* o kanalı nasıl okşayacağını biliyordu. Tem bunu hayal etmemiş gibi davranamazdı. Onun çevik, güzel parmaklarına bakıp, en hassas yerini okşarken nasıl hissettireceğini hayal etmemiş gibi davranamazdı. Tüm hayal gücü, gerçek hayatta nasıl hissedeceğini ona hazırlayamazdı. Leo nefes kesici bir sezgiye sahipti; Tem'in çıkardığı seslere göre ritmini değiştiriyor, tam da Tem'in istediği yerde ve zamanda baskı uyguluyordu. Tem konuşmuyordu bile, ama Leo onu dinliyordu.

Birlikte hareket ediyorlardı, onun eli onun bacaklarının arasında, onun eli de onun bacaklarının arasındaydı. Nefesleri senkronize, ritimleri uyumluydu. Ona dokunmak çok kolaydı. Caspen ona ne yapması gerektiğini öğretmişti. Tem bir erkeği nasıl tahrik edeceğini, Leo'yu nasıl *inleteceğini* ve onu nasıl hoşnut edeceğini biliyordu. O da ona dokundu, ona karşı koyamayacağı bir şeyleri ortaya çıkardı, onun belki de kendisi için doğru kişi olabileceğini kabul etmesini sağladı.

Artık hızlı hareket ediyorlardı, Leo'nun her santimi Tem'in her santimine bastırıyordu, ciltlerinin sürtünmesi Tem'i çaresiz bir çılgınlığa sürükledi. Kendini kızgın bir hayvan gibi hissediyordu.

Dudakları onun boynundaydı.

"Leo," diye fısıldadı. Onu bir arada tutuyor ve parçalıyordu. "İste, Tem," diye emretti.

"Şimdi," diye kulağına fısıldadı. "Lütfen, Leo. Hemen şimdi."

Leo hemen itaat etti. Tek kelime etmeden, kalçalarını kavradı ve kendini ortaladı, bir an sessizce ona baktı. Tem ona baktı, bacaklarını açtı, sadece onun için kendini açtı. Şakaklarında nabzının attığını fark etti — ifadesinde şiddetli arzu ile derin tatmin arasında bir karışım vardı, zaferinin tadını çıkarıyordu, şimdi bile. Kalçalarını eğdi, o da aynısını yaptı.

Leo'nun penisi ona dokunduğu anda, Tem'in zihni acı içinde patladı.

Sanki biri keskin olmayan bir baltayla kafasını ikiye bölüyormuş gibiydi. Bu his o kadar güçlüydü ki, çılgılık attı, Leo'dan uzaklaşarak kendini bir top gibi kıvrıldı.

"Tem? Ne oldu? *Tem!*"

Ama Tem cevap veremedi. Zihnini ele geçiren işkenceyi tarif edecek kelime yoktu. Tek hissettiği işkenceydi, tek duyduğu

tek bir acı dolu ıglık duyuyordu, sonsuza kadar tekrar eden, hiç bitmeyen, okyanus kadar dipsiz bir ıglık. Tarif edilemez bir acıydı ve bunun kendi acısı olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Tem." Leo omzuna dokundu. Acı daha da şiddetlendi.

"Caspern." Tek söyleyebildiği buydu. "O burada."

"Nerede?" Leo şaşkın bir şekilde sordu.

Tem kafasını işaret etti. Acı artıyordu, her şeyi dışlıyordu.

"Senin zihninde mi?"

Ama Tem cevap veremedi. Acı o kadar dayanılmazdı ki, tek bir düşünce bile kuramıyordu. Kafası keder, öfke ve acı kıskançlık ile doluydu, her duygu o kadar güçlüydü ki, sanki bıçakla bıçaklanıyormuş gibi hissediyordu.

"Tem, bana bak. *Tem!*"

Leo onu çağırıyordu. Onu çağırıyordu ama o cevap veremiyordu.

Kafası, Caspern ile geçirdiği zamanların bir montajıyla doluydu. Mağarada tanıştıkları anı gördü, ona soyunmasını istediği anı. Onun bakış açısından, ilk öpüşmelerini gördü, parmaklarını saçlarına dolayarak onu dudaklarına çektiği anı. Neredeyse dönüşüm geçirdiği anı gördü. Jonathan'dan sonra onu iyileştirdiğini gördü. İlk kez onun odasında seviştiklerini izledi, vahşi ve çaresizce, sonunda kısıtlama olmadan birlikte olabilen iki insan. *Beni ne zamandır seviyorsun?* diye fısıldamıştı dün gece. *Seni sevdiğinden çok daha uzun zamandır,* diye fısıldamıştı o da. Tem daha fazla dayanamadı. Nefes almakta zorlanıyordu. Ama zihninin parçalanmış koridoruna tek bir kelime göndermek için kalan tüm gücünü topladı:

Dur.

Acı geldiği gibi aniden kayboldu. Bağlantıları kopunca kafasındaki baskı nihayet azaldı, binlerce cam parçasına bölündü. Tem şok ve rahatlamadan eşit ölçüde nefes aldı, ani acı yokluğu neredeyse bir ıstırap gibiydi.

"Tem? *Tem.*"

Leo hâlâ onun adını söylüyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, Caspern kafasının içindeyken ne kadar ıglık attığını bilmiyordu. Onun dehşete kapılmış gözlerine baktı.

"Leo," diye fısıldadı.

"Buradayım." Leo, Tem'in yüzünü avuçlarıyla tuttu. "Ne yapabilirim?" Ama Tem konuşamadı. Bunun yerine ağlamaya başladı.

Leo, omuzları titrerken onu sıkıca kollarına çekti. Caspen'in hissettiği her gram umutsuzluğu hissetmediğini iddia etmeye çalışmadan, gözyaşlarını tutmaya çalışmadan, onun tenine yaslanarak hıçkırarak ağladı. Onun kendisini dışlamasından, sadece kendisine uygun olduğunda kabul etmesinden, kendisini kontrolü altında hissettirmesinden çok yorulmuştu. Tem kendi başına düşünmek, kendi başına *hareket etmek* istiyordu. Kendi teklifini bile kabul edemediği halde, geleceği hakkında nasıl söz sahibi olabilirdi ki? Caspen'le hiçbir şey basit değildi, hiçbir şey açık değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Onu Leo'nun kollarına ittiği için ona kızgındı ve Leo'nun kollarında bulduğu teselliden nefret ediyordu.

Sonunda, hıçkırıkları kesildi.

Sessizce uzandılar, Tem'in başı Leo'nun çıplak göğsüne yaslanmış, kolları onu sarmış, bacakları birbirine dolanmıştı. Leo, parmaklarıyla yavaşça, rahatlatıcı hareketlerle kolunu yukarı aşağı okşayarak, cildine nazik şekiller çizdi. Birkaç dakikada bir, başının üstüne öpücükler kondurdu.

"Özür dilerim, Leo," diye fısıldadı Tem sonunda. Sesi kısılmıştı.

Leo'nun parmakları durdu. "Ne için?"

"Yapmadığımız için... yapamadığım için..."

Leo başını salladı ve parmakları tekrar hareket etmeye başladı. "Önemli değil, Tem," dedi sessizce. "Elime ne geçerse onu alırım."

Onun sözleri Tem'i mahvetti. Leo'dan gelen bu sözler daha da acı vericiydi, çünkü Leo, Tem söz konusu olduğunda her zaman alabildiğini almak zorundaydı. Tem'in ayırabildiği ilgiyi alıyordu; Tem'in ona verebileceği sevgiyi alıyordu. Leo, Tem'in tamamını asla elde edemedi ve hiç şikayet etmedi. Asla yeterli olmasa bile, alabildiğini aldı. Bu, Tem'e, kendini iki kişiye bölmenin sürdürülebilir olmadığını bir kez daha hatırlattı. Bir şeylerin kırılması gerekecekti. Umarım bu kişi kendisi olmazdı.

"Yine olabilir," dedi.

Leo omuz silkti. "Eğer olursa, bununla başa çıkarız."

Tem, sanki bu işte birliktymiş gibi "*biz*" kelimesini kullandığını fark etti. Belki de öyleydi.

Bir dakika daha geçti ve Leo sordu: "O nasıl senin zihninde olabilir?"

Sesindeki tereddütlü merakı duydu ve bu geceye kadar Leo'nun basilisk ile zihinsel bağını bilmediğini hatırladı.

"Tam olarak bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladı. "Ama o... seninle konuşabiliyor mu?"

"Evet."

"Peki ne dedi?" "Hangi seferinde?"

Leo'nun parmakları yine durdu. Tem, Caspen'in az önce ilk kez zihnine sızdığını varsaydığını çok geç fark etti.

"Seninle birçok kez konuştu," dedi Leo.

Bu bir soru değildi. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Evet."

"Sen... onunla bağlantı kuruyor musun?"

Şoku belliydi. Tem durumu yatıştırmak için çabaladı. "*O* benimle bağlantı kuruyor."

Bu doğruydı. En azından kısmen. Tem'in bu bağı zevkle yaşadığı doğruydı, ama onu kontrol eden Caspen'di.

Leo onu sıkıca kavradı.

"Peki, aranızdaki bağı niteliği *tam olarak* nedir?"

Tem ne diyeceğini bilemiyordu. Hiçbir cevap Leo'yu tatmin etmeyecekti: hiçbir açıklama bu durumu onun için kabul edilebilir kılmayacaktı. Caspen ile olan zihinsel bağının boyutunu ona nasıl anlatabilirdi? Bu bağ sayesinde *seks* yaptıklarını, Caspen'in onu tahrik ettiğini ve onun da aynısını yaptığını, sayamayacağı kadar çok kez birbirlerini orgazma ulaştırdıklarını ona nasıl anlatabilirdi? Bu, Tem için bile anlaşılmaz bir şeydi.

"O benimle konuşuyor... ve ben... cevap veriyorum."

"Anlıyorum," dedi Leo sessizce. "O konuşuyor. Ve sen cevap veriyorsun."

Sesi sabitti. Ama Tem, çok tehlikeli, *çok* bilinmeyen bir bölgede olduklarını biliyordu.

O, "Bu ne sıklıkla oluyor?" dediğinde nefesini tuttu.

"Bu... tutarlı değil. Tahmin edemiyorum." "Peki bu gece sana ne dedi?"

Keşke sormamış olmasını dilediğı bir soru daha. Leo'ya Caspen'in ne hissettiğini, tüm ilişkilerinin acı verici bir işkence seli içinde gözlerinin önünden nasıl geçtiğini anlatamazdı.

"Aslında hiçbir şey söylemedi. Sadece..." Tem, yaşadıklarını kelimelere dökmeye çalışırken sözünü kesti. "Kıskanıyor," diye bitirdi basitçe.

"Peki," diye mırıldandı Leo ve Tem'in sürprizine, sesi yumuşadı. "Onu bunun için suçlayamayız."

Tem başka bir şey söylemek istedi. Tekrar özür dilemek istedi. Ama bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Bunun yerine başını eğdi ve Leo'nun dudaklarına öptü. Leo da ona karşılık verdi ve bir an için Tem huzur hissetti. Tekrar seks yapmaya çalışmadılar. Sadece yavaşça öpüştüler, vücutları battaniyenin altında birbirine dolandı. Tem hala Caspen'in geri döneceğinden korkuyordu ve Leo'nun da öyle olduğunu biliyordu.

Tem artık öpüşemeyecek kadar yorgun olana kadar öpüştüler. Durduklarında Leo onu kucakladı ve vücudunu kendine yasladı. Tem, başını Leo'nun çenesinin altına sokarak uykuya daldı.

Tem uyandığında, bacakları Leo'nun bacaklarına dolanmıştı. Leo hala uyuyordu, kolları onu sıkıca sarmıştı. Kafasını kaldırmaya çalıştığında, hemen pişman oldu; baş ağrısı o kadar şiddetliydi ki, bunun sadece alkolden kaynaklandığını sanmıyordu. Bu, Caspen'in sızmasının bir yan etkisi olmalıydı.

Tem hareket edince Leo'nun gözleri açıldı.

Tek kelime etmeden eğildi ve dudaklarını Tem'in dudaklarına bastırdı. Vücutları daha da yakınlaştı, uyku nedeniyle ciltleri hala sıcaktı. Sonunda Leo elini Tem'in bacaklarının arasına kaydırđı. Yaptığı şey o kadar iyi hissettiriyordu ki, Tem tüm gücünü toplayarak fısıldadı: "Yapamayız Leo. Annem."

"Köyde bir çocuğa bakıyor." "Her an geri dönebilir."

"Çabuk hallederiz."

"Çabuk olmasını istemiyorum."

Leo buna hafifçe güldü. "Bunu bilmek güzel."

Hâlâ ona dokunuyordu. "Leo," dedi nazikçe. "Dur."

Durdu.

Sabahın loş ışığında birbirlerine baktılar. Tem onu reddetmiş olmasına rağmen, Leo tartışmasız mutlu görünüyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

Leo'nun gülümsemesi genişledi. "Fikrini değiştirdiğine sevindim." "Her ne kadar..."

Sözleri söyleyemedi. Her şeyi göz önünde bulundurursak, gece tam bir felaketti. Caspen'in varlığı, aralarında konuşulmamış bir lanet gibi asılı duruyordu ve Tem, Leo'nun yarışmadaki diğer kızlarla olan deneyiminin bu kızla olduğu gibi gitmediğinden çok şüpheleniyordu.

Leo omuz silkti. "Seninle birlikte olmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel." Ama Tem ikna olmamıştı. "Bunu kontrol edemiyorum, Leo." Gözlerinin içine baktı.

"Anlıyorum, Tem."

Tek söylediği buydu. Ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Sessizce giyindiler, kulübeyi terk etmeden önce birbirlerine gizlice bakışlar attılar. Bahçe kapısına vardıklarında, Tem ona döndü.

"Peki," dedi. "Yakında görüşürüz."

"Elbette."

Söylemek istediği çok şey vardı. Ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Tem arkasını döndü.

"Bekle." Leo elini tuttu. "Benim için bir şey yapar mısın?" O da ona baktı. "Ne?"

Elini daha sıkı tuttu. "Buna tutun."

"Neyi tutayım?"

"Dün gece fikrini değiştiren her neyse ona tutun. Sadece... ona tutunmaya çalış. Lütfen?"

Birbirlerine baktılar ve o anda Tem, dün gecenin Leo için ne kadar önemli olduğunu anladı; onunla birlikte olmayı ne kadar derinden ve çaresizce istediğini, Caspen ile olan bağının, aralarında olan küçük ilerlemeyi mahvetmemesini ne kadar çok umduğunu anladı. Tem onu rahatlatmak istedi, ama yalan söylemek istemedi. Bu yüzden sadece başını salladı.

"Deneyeceğim."

Leo da başını salladı. Sonra elini bıraktı, döndü ve caddede kayboldu.

Tem trans halindeymiş gibi ayakta durdu. Bu, hayatının en önemli gecelerinden biriydi. Sadece Caspen ile ilişkisi belirsizliğe düşmekle kalmamış, birdenbire Leo da hiç beklemediği bir şekilde ortaya çıkmıştı. "*Kalbin dolu olmanın ne demek olduğunu bilirim*," demişti Leo. "Korkunç bir şeydi." Tem, iki kişi için de böyle hissetmek istemiyordu —kendini ikiye bölmek istemiyordu.

Annesi bahçe yolunda belirdi. "Canım,"

dedi. "Nasılsın?" Ne soru ama.

Buna cevap vermenin bir yolu yoktu. Tem sadece omuz silkti. Birlikte mutfağa döndüler ve annesi yarısı boş likör şişesini kaldırdı.

"Gerçekten mi, Tem?"

"Sadece ben değildim," dedi Tem çabucak.

"O *lanet olası* çocuk," diye mırıldandı annesi ve Tem, onun Gabriel olduğunu varsayacağını biliyordu. Onu düzeltmenin bir anlamı yoktu.

Tem kendini çiftlik işleriyle meşgul etmeye çalıştı, ama tavuklar onun dikkatini hiç dağıtamadı. Tek düşünebildiği, Leo'nun ellerinin vücudunda bıraktığı hislerdi; bir zamanlar sadece Caspen'in ateşleyebileceğini düşündüğü bir şeyi onda nasıl ateşleyebildiği idi. Tem'in, artık gerçek olduğu anlaşılan en temel şeyi kavramaktan başka seçeneği yoktu: Kalbi iki yerdeydi ve işler onun için kolay olmayacaktı.

Leo.

Ve Caspen.

İkisini de seviyordu.

Bu onun için bir şok olmamalıydı, çünkü çok fazla şey onu yavaş yavaş bu sonuca getirmişti, bu yüzden bu bir sürpriz değildi. Yine de, ikisine de nasıl bu kadar çekilebildiğine, iki kişiyi aynı şekilde, içgüdüsel, saf ve gerçek bir şekilde nasıl *isteyebildiğine* hayret ediyordu.

Caspen ile nişanlıydı. Ya da neredeyse. Ve bir gün, kendi kontrolü dışındaki faktörlere bağlı olarak, Leo ile de nişanlı olabilirdi. Tem bunu şimdi hayal edebiliyordu: beyaz bir gelinlikle koridorda yürürken,

. Bu zor olmayacaktı. Bu, o ana kadar ona karşı hissettiği her şeyin bir uzantısı, aralarındaki bağı gerçek, somut bir şeye dönüştürmenin bir yoluydu.

Ve yine de.

Caspen damarlarında dolaşıyordu. Kanında, zihninde, ruhunda vardı. Akciğerlerindeki nefes, hayata bağlayan ipi idi. Caspen her şeydi.

Öyleyse neden onu bu kadar boş hissettiriyordu?

Tem, her zamanki gibi ekmekçiye yumurta sepetini götürmeden önce sabah işlerini özenle yaptı. Oraya vardığında, bundan sonra olacıklardan korkuyordu.

Vera, pembe giysiler içinde duruyordu.

"Ee, Tem?" diye alaycı bir şekilde sordu, kalp şeklinde yüzü beklentiyle parılıyordu. Açıkça, artık Jonathan'ın yasını tutmuyordu. "Sence prens kimi kaleye götürecekt?"

Tem, kalabalığın Vera için nasıl bağırdığını ve onun için nasıl sessizce durduğunu hatırladı. Vera'nın Tem'in aşağılanması her anını zevkle izlediğini biliyordu.

"Bilmiyorum," dedi sert bir şekilde. "Sanırım kimi isterse onu."

"Evet, ama" Vera öne doğru eğildi ve Tem, onun parfümünün kokusundan neredeyse boğulacaktı

— "Sence kimi istiyor?"

Leo'nun dün gece ona dokunma şeklini düşününce, Tem onun kimi istediğini oldukça iyi tahmin edebiliyordu. Ama bunu Vera'ya söyleyemezdi.

"Eminim krallık için en iyisini düşünecektir," dedi dikkatlice. "Sadece kendisi için en iyisini değil."

Vera'nın gülümsemesi genişledi. "Peki sence krallık için en iyisi kim?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Tem kararlı bir şekilde yumurtalara baktı.

Bir saniye bile geçmeden Vera devam etti. "Babası benimle konuştu, biliyor musun?"

Tem'in gözleri birden ona çevrildi. "Ne?"

"Kral" —Vera bu kelimeyi çikolata gibi tadını çıkararak söyledi—"bana onun ilk tercihi olduğumu söyledi."

"Bu *seçim*," dedi Tem aynı vurguyla, "prens yapacağı bir seçim. Kralın değil."

"Belki." Vera omuz silkti. "Ama prens kesinlikle babasının görüşünü dikkate alacaktır."

Maximus'un sözleri aniden Tem'in aklına geldi: *Onu seçmene izin vermeden önce unvanını elinden alacağım*. Tem, onun gerçekten ciddi olabileceğini düşünmemişti. Maximus eleme sürecine müdahale ederse, bu en üst düzeyde bir skandal olurdu. Bu, korumak için çok uğraştığı kontrol görünüşünü zedeleyecekti.

Vera hala konuşuyordu: "Sonuçta, bir baba çocukları için en iyisinin ne olduğunu bilir." Gözleri kısıldı ve ağzı acımasızca kıvrıldı. "Sen bunu anlayamazsın, Tem."

Sözleri Tem'in kalbine saplanan kızgın bir bıçak gibiydi. Vera için bile alçakça bir darbeydi.

Ama Tem, Vera'nın kızgın olduğunu anladı. Leo'nun onu öptüğünü görmüştü ve kalabalığın - ve görünüşe göre kralın - onayı olmasına rağmen, Vera kendini tehdit altında hissediyordu.

Bu düşünce garip bir şekilde ona güç verdi.

"Bunları şimdi alacağım," dedi Vera neşeyle, Tem'in elinden yumurtaları kaparak. Parfüm kokusu eşliğinde uzaklaşırken, Tem az önce olanları düşünmeye devam etti. Ödemeye geri döndüğünde, Tem parayı aldı ve tek kelime etmeden ayrıldı. Eve giderken, konuşmaları kafasında tekrar tekrar canlandı.

Ya Vera haklıysa? Ya Maximus, Leo'nun seçiminde söz sahibi ise? Eğer bu doğruysa, Tem'in prensle hiç şansı yoktu ve bu ihtimali nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Yarışma sırasında ne olursa olsun, Tem her zaman Leo'nun kendi seçimini yapacağını varsaymıştı. Ama ya bu karar, hayatının en önemli kararı, babası tarafından verilmişse? Bu hiç de adil görünmüyordu.

Tem, günün geri kalanında endişelenmeye devam etti ve sonunda gece geldi.

Dağın eteklerine vardığında, cildi soğuk terlerle kaplanmıştı. Tem, mağaralara ilk gittiği zamanki kadar gergindi, hatta belki daha da fazla. Sanki tüm vücudu gerginmiş gibi hissediyordu, her hücresi heyecanla titriyordu.

Caspen'in mağarasına vardığında durdu.

Her şeyi kaplayan karanlığın ötesinde geleceği vardı — ok kılıfı izin verirse *kocası*. Bu Tem için önemsiz bir şey değildi. Bu konuda hafife aldığı hiçbir şey yoktu, onu derinden etkilemeyen hiçbir şey yoktu. Parmak uçlarıyla soğuk, pürüzlü taşa dokundu ve içinde onu neyin beklediğini merak etti. Caspen, Leo'nun geceyi orada geçirmesine izin verdiği için ona kızacak mıydı? Onları birlikte, çıplak ve birbirine sarılmış halde, yatağında görmüştü. Caspen'in ona verdiği acıdan, zihninde yarattığı işkenceden bahsedecekler miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Tem karanlığa adım attı.

Caspen her zamanki gibi onu bekliyordu. Mağaranın ortasında sessizce duruyordu ve şimdi bile güzelliği Tem'in nefesini kesiyordu. Basilisk tek kelime etmedi. Bunun yerine döndü ve Tem onu sessizce odasına kadar takip etti. Ateşin önünde karşı karşıya geldiklerinde Caspen nihayet konuştu.

"Özür dilerim, Tem."

Tem gözlerini kırttı. Bunu beklemiyordu. "Ne için?"

Caspen uzun bir nefes verdi. Birkaç adım öne çıktı, aralarında sadece birkaç santim kalmıştı. "Öncelikle, dün gece seni incittiğim için. Güç dengesine ilişkin algını biliyorum ve bunu pekiştirmek istemiyorum."

Tem, onun sözlerini zihninde düşündü. Güç dinamikleri hakkındaki *algısını*, sanki algısı doğru değilmiş gibi belirtmiş olduğunu fark etti. Ama doğrudu. Güç Caspen'deydi. Her zaman öyleydi. Tem konuyu daha fazla uzatmadan, Caspen devam etti.

"Niyetlerimle ilgili herhangi bir karışıklık için de özür dilerim." "Niyetlerin mi?"

"Sana olan hislerimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Görünüşe göre, etmemişim." "Oh," dedi Tem, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Az önce söylediklerine rağmen, Caspen ona olan duygularını açıkça ifade etmedi. Her zaman böyle konuşur, belirsiz ifadeler kullanır, açık sözlü açıklamalardan kaçınırdı. Hiç şüphesiz, yüzyıllar boyunca yalan söylememeyi öğrenerek edindiği bir alışkanlıktı bu.

Tem daha fazla bekleyemeyecekti. "Bana karşı hislerin *ne*?"

Caspen, bu onun için çok zor bir şeymiş gibi iç geçirdi. "Seni seviyorum."

Sözleri yatıştırıcı bir merhem olmalıydı. Ama bunun yerine, bir kafes gibiydi; Tem'in bir daha düşmeyeceği bir tuzak.

"Biliyorum," dedi kararlı bir sesle. "Ama bu bana yardımcı olmuyor."

Bunu içtenlikle söylüyordu. Caspen'in duyguları ona hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Onun Tem'e olan sevgisi, ailesinin itibarını düzeltmiyordu, Leo'ya olan aşkını çözmüyordu, Tem'in geleceğini garanti etmiyordu. Caspen'in Tem'e olan sevgisi hiçbir şeyi düzeltmiyordu ve Tem bu durumdan tamamen bıkmıştı. Ona bağışlamak istiyordu.

Bunun yerine, "İşler eskisi gibi devam edemez" dedi.

"Katılıyorum" dedi Caspen sessizce.

Elini kaldırdı ve parmağıyla Tem'in çenesini okşadı. Tem, istemese de onun dokunuşuna kendini bıraktı. Zaten ona karşı yumuşadığını hissedebiliyordu. Caspen için tek gereken buydu: tek bir dokunuş ve Tem yine onun olmuştu.

Ama bu sefer o kadar kolay baştan çıkarılamayacaktı.

Son yirmi dört saatte çok şey olmuştu; çok şey *değişmişti*. Tem artık eskisi gibi bir kız değildi. Leo ile aralarında olanlardan geri dönüş yoktu, yapılanları geri almaya imkân yoktu. Hayır cevabını kabul etmekten, Caspen'in kurallarına göre oynamaktan bıkmıştı.

Tem ona doğrudan baktı. "Dün gece Leo'yla neredeyse sevişecektim," dedi açıkça.

Caspen'in gözleri kısıldı. "Bunun farkındayım, Tem."

"Ee?" diye ısrar etti Tem. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Caspen'in bakışları Tem'in gözlerine saplandı. Kuru bir kahkaha attı. "Hayır."

Tem, onun sinir bozucu derecede mükemmel yüzüne baktı. "*Hayır mı?*"

"İnsan prensin benim için önemli olduğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

İnsan prensi.

Artık her şey açıktı.

Tem, Caspen'in Leo'yu nasıl gördüğünü sonunda anladı: rakip olarak değil, sadece bir baş belası olarak. Leo, Caspen'in endişelerinin büyük ölçeğinde yer bile almıyordu. Bir basilisk prensi karşısında bir insan prensi ne yapabilirdi ki?

Belki insan prensi Caspen'i etkilememişti. Ama Tem'i etkilemişti.

Bunu inkar etmek, aralarındaki bağı silmek mümkün değildi. Leo, Caspen'in asla sağlayamayacağı bir şeyi ona vermişti: güvenlik. Leo onu istiyordu.

Bu açıktı ve basitti, ve bir basilisk'i etkilemekten çok daha kolaydı. Tem neden kesin sonuç verecek seçeneği tercih etmesin ki? Tem neden onu isteyen yere gitmesin ki?

"Senin için önemi olmayabilir," dedi sessizce. "Ama benim için önemli." Onun sözleri üzerine Caspen sertleşti. "Anlıyorum."

Bir an için ikisi de konuşmadı. Nedense Tem bir öfke dalgası hissetti. Elbette Leo onun için önemliydi. Caspen ile ilişkisi o kadar belirsiz, o kadar çekişmeli ki, onun bu küçük mutluluk şansını kıskanmamalıydı.

"Tem," dedi Caspen sessizce. "Başka bir yerde teselli aramak istersen seni suçlamam."

Açıkça incinmişti. Ama sözleri onu daha da öfkeliendirdi.

"Başka bir yerde teselli aramak *istemiyorum*," diye tersledi. "*Seninle* teselli aramak istiyorum."

Caspen başını salladı. "Belki de ben sana bunu sağlayamam."

"*Saçmalık*." Tem öne adım attı ve boynundaki zinciri tuttu. "Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Pençeyi salladı. "Bu bir *yalan* mı?"

"Tem," dedi Caspen sessizce. "Birlikte olmamız için neyin gerekli olduğunu anlamıyorsun."

"Çünkü bana söylemiyorsun."

Caspen tavana baktı. "Çünkü bunu yapmanı istemem."

İşte buradaydı: Ok kılıfının nişanlarını kabul etmesi için ondan istediği gizemli şart. Tem bunu duymak için daha fazla bekleyemedi. Caspen'i boynundan yakaladı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Neden?"

"Bu düşünülemez bir şey. Ve sen asla kabul etmezsin. Kabul etsen bile, ok kılıfımın onayı garanti değil."

"Nedir o?"

"Bunu tartışmaya değmez, Tem."

"Yani *ben* tartışmaya değmezim."

Caspen elini Tem'in elinin üzerine koydu ve onu kendine doğru çekti. "Demek istediğim o *değil*."

"Başkalarının ne düşündüğü önemli olmamalı."

"Önemli değil. Benim için önemli olan tek şey sensin."

Tem ona doğrudan baktı. "Öyle hissetmiyorum."

Pişmanlık Caspen'in gözlerini kararttı. "O zaman seni hayal kırıklığına uğrattım."

Cevap vermedi, çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Onun sözleri artık yeterli değildi. Tem, Caspen'in bir gün nasıl hissettiğini, ertesi gün nasıl hissetmediğini biliyordu. O, Tem'in gerçekten başa çıkamadığı tek şeydi: tutarsızlık.

Ateş çıtırdadı ve Tem kendini ateşe atma dürtüsüne direndi.

Caspen'in bakışları Tem'in dudaklarına düştü. "Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye fısıldadı. "Basilisks insanlara saygı duymaz. Sen düşman olarak görülüyorsun. Seninle birlikte olarak kendi türümü ihanet ediyorum."

"Ama bunun olduğunu, insanlarla basilisklerin çift oluştuğunu söylemiştin."

Caspen iç geçirdi. "Evet. Var."

"O zaman nasıl oldu bu?"

"Büyük zorluklar ve fedakarlıklar sonucu. Çoğunlukla insan tarafında."

"Ne demek istiyorsun?"

Caspen uzun süre sessiz kaldı. Tem, onun konuşmasını beklemesi gerektiğini biliyordu. Bu sefer vazgeçmeyecekti. Onunla birlikte olmak için ne yapması gerektiğini tam olarak öğrenecek ve geleceği hakkında bilinçli bir karar verecekti.

"Bir ritüel var," dedi Caspen sonunda. "Ne tür bir ritüel?"

"Nişanımızı meşrulaştıracak bir ritüel. Ama sadece dayanabilirsen."

"*Dayanmak* mı?"

"Evet."

"Sanki bir saldırıymış gibi konuşuyorsun." "Öyle de olabilir."

"Nedir bu?"

Ama tereddüt etti. Bunun onun için zor olduğu belliydi.

"Caspen," diye ısrar etti Tem. "Söyle bana."

"Sana zaten bunun tartışmaya değer olmadığını söyledim." "Ama açıkça bunu tartışmak istiyorum."

"Ama ben tartışmak istemiyorum."

"Ama *neden*?" Tem elini çekmeye çalıştı, ama Caspen elini daha da sıkı tuttu.

"Bu sana saygısızlık olur," dedi.

"Çok belirsiz konuşuyorsun."

Ama Caspen sadece başını salladı. Onun tepkisi üzerine Tem tekrar çekilmeye çalıştı. Bu sefer, Caspen onun bileklerini tutup onu sabit tuttu.

"Tem," dedi, sesi alçaktı, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Halkımın buna izin vermesinden utanıyorum."

"*Neyi* izin veriyor?"

Cevap vermediğinde, onu itti, kollarını kavuşturdu ve ateşe bakmaya başladı. Bu sinir bozucunun da ötesindeydi. Kalbi çarpıyordu, omuzları gergindi. Tek istediği bu odadan kaçmaktı. Ama daha da önemlisi, Caspen'in ona karşı dürüst olmasını istiyordu. Ve bunun ancak kalırsa gerçekleşeceğini biliyordu. Bu yüzden Tem inatla orada durdu ve onun karar vermesini bekledi.

Sonunda Caspen konuştu. "Basilisks cinsel yaratıklardır," dedi yavaşça.

"Evet," dedi Tem başını sallayarak. "Belli ki öyle."

"Bu ritüel çok eskidir," diye devam etti. "İnsanların bize kendilerini kanıtlayabilecekleri tek yol budur, bizim anladığımız tek dilde."

Tem ona döndü. "Ama bu ne anlama geliyor?"

Sonraki sözleri neredeyse bir fısıltıydı. "Kültürümüz kralımız etrafında döner." Yine durakladı ve ateş çıtırdadı.

"*Ee*?" diye ısrar etti Tem.

"Yani," dedi Caspen ve kız, meselenin özüne geldiklerini anladı. "Ok kılıfımın lütfunu kazanmak için, ona kendini kanıtlaman gerekir."

"Peki ona kendimi nasıl kanıtlayacağım?"

Caspen, ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Senin bana kendini kanıtladığın gibi."

Onun sözleri yavaşça, sonra birdenbire kafasına dank etti.

Sonunda Tem anladı: "*Babanla* seks yapmam mı gerekecek?"

Yirmi Birinci Bölüm

Tek bir an için zaman durdu.

Sonra Tem, "Bu *barbarca!*" diye bağırdı.

Caspen gözlerini açtı. Gözlerinde sadece pişmanlık vardı. "Bu bir gelenek, Tem. Bunların genellikle aynı şey olduğunu göreceksin."

"Benden bunu yapmamı beklediğine inanamıyorum..."

"*Senden hiçbir şey yapmanı beklemiyorum.*" Caspen omuzlarını tuttu ve onu şok ederek susturdu. Başını eğip alnını nazikçe alnına dayadı ve içini çekti. "Bunu aklından çıkar. Böyle bir şey olmayacak. Senden bunu asla istemeyeceğim."

Tem'in sürprizine, bir öfke dalgası hissetti. "Neden olmasın?" Dik durdu. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Caspen yine içini çekti. "Tem. Bunu yapma." "Neyi?"

"Bana karşı kullanacağın bir şey söylemem için beni kışkırtma. Senin yeteneksiz olduğunu düşündüğümünden değil. Kimseye beklenmemesi gereken bir şeyi sana asla yaşatmak istemediğimden. Bu, benim de parçası olmak istediğim bir gelenek değil."

"O zaman neden bana evlenme teklif ettin?"

Caspen onu daha sıkı tuttu. "Sana evlenme teklif ettim çünkü sensiz bir hayat yaşamak istemiyorum."

Onun sözleri onu durdurdu. Caspen'sız bir hayat, onun da yaşamak isteyeceği bir hayat değildi. Ama bu, onun yaptığını daha iyi hale getirmiyordu.

Şimdi Tem'in gözlerini kapatma sırası gelmişti. Hâlâ önündeki Caspen'in ve yanlarındaki yanan ateşin farkındaydı. Ama bir an durup kendi içine daldı, sadece kendi zihnini dinledi. Tem, Caspen'in bunu ondan sakladığına inanamıyordu. Yine de neden böyle yaptığını anlıyordu.

Bir hafta önce bile bu bilgiyi sindiremeyeceğinden emindi. Ama şimdi durum farklıydı. *O* da farklıydı.

Tem gözlerini açtı. "Eğer kabul edilmemin tek yolu buysa, neden bana bunu yapmam için yalvarmadın?"

Caspen'in kaşları hafifçe çatıldı. "Çünkü bu bir hakaret, Tem." "Aynı zamanda bir gelenek."

"*Siktir et* geleneği."

Onun şaşkınlığına, gözlerinde gerçek bir öfke vardı. Caspen bazen sert, çoğu zaman katıydı, ama nadiren bu kadar vurgulu küfürler kullanırdı. Tem, babasıyla gergin ilişkisi hakkında yaptıkları konuşmayı hatırladı — Tem onunla seks yaparsa kesinlikle düzelmeyecek bir ilişki. Bu ritüelden etkilenecek tek kişinin kendisi olmadığını fark etti; Caspen de kendi çapında acı çekecekti.

"Bu seni sınamak içindir," diye devam etti Caspen. "Basilisks seks her şeyden önemlidir. Bu, yeteneklerimizi ölçtüğümüz, kimin başarılı olacağını, kimin yükseleceğini, kimin hüküm süreceğini belirlediğimiz yoldur. Hem saygı duyulan hem de derin bir şekilde ilkel bir eylemdir —ne kadar çok yapılırsa ve ne kadar iyi yaparsan, toplumumuzdaki konumun o kadar yüksek olur. Kral, erkekler arasında en yüksek konuma sahiptir. O konumu seks yaparak kazandı."

"*Kazanmış mı?*"

"Evet, Tem. Basilisklerin yolu budur."

Tem şok olmuştu. Yüzündeki ifadeyi gören Caspen iç geçirdi.

"Kral seni onaylarsa, herkes onaylar. En azından öyle olmalı. Fikir şu ki, eğer krala layıksan, o zaman herhangi bir basilisk'e de layıksındır."

Yani bu bir kabul töreni idi. Tem bunu temel düzeyde anlayabiliyordu; basilisklerin bir insanın layık olduğunu kanıtlamasını istemesini *teorik olarak* anlayabiliyordu.

"Ama o senin *baban*," diye fısıldadı.

Caspen yine iç geçirdi. "Evet. Bunun çok iyi farkındayım. Ama işler her zaman böyle yürümüştür. Babamla bu durumu yaşayan ilk oğul ben değilim."

Tem başını salladı. Söyleyecek söz yoktu.

Leo'nun babasıyla olan ilişkisini düşündü. Caspen'in de bir prens olarak benzer sorunları olduğunu tahmin edebiliyordu — tek bir konuşmayla çözülemeyecek, Tem'in derinliğini anlayamayacağı sorunlar.

Bunu yapması imkânsızdı, oğluna yaptığı gibi babasına da yapamazdı. Tem, basilisklerin cinselliğe ne kadar değer verdiğini hep biliyordu. Ama bu, akıl sağlığının sınırlarını o kadar aşıyordu ki, bunu sindirmekte zorlanıyordu.

Caspen'e baktı.

"Yapmazsam ne olur? Hala birlikte olabilir miyiz?"

"Olabiliriz. Ama..."

Tereddüt etti. Tem onun konuşmasını bekledi.

"Halkım seni kabul etmeyecek," dedi Caspen sonunda. "Seni bir aksesuar, bir oyuncak, bir..." Doğru kelimeyi ararken durakladı. Sonunda bulduğunda, sessizce sözlerini bitirdi, "Seni benim evcil hayvanım olarak görecekler, Tem."

Öfke onu sardı. Tem kimsenin evcil hayvanı değildi. "Bizim için istediğin gelecek bu mu?" dedi keskin bir sesle. "Sahip ve evcil hayvan olarak mı?"

"Hayır." Başını salladı. "Tabii ki hayır."

"O zaman nasıl devam etmemizi öneriyorsun?"

Ardından gelen sessizlikte Tem, Caspen'in gözlerinde binlerce duygu geçip gittiğini gördü; pişmanlık, arzu ve endişe bunlardan en önemlileriydi. Tek istediği, Tem'in güvende olmasıydı; ilişkilerinin kaçınılmaz olarak getireceği zorluklar olmadan, hayatına sorunsuz bir şekilde uyum sağlamasıydı. Ama kaderinde böyle yazılmamıştı. Artık Tem gerçeği biliyordu: Bu tek ve anlaşılmaz şeyi yapmadıkça, asla kabul edilmeyecekti, halkının gözünde onunla eşit olarak yanında duramayacaktı.

Caspen cevap vermedi. Onun yerine, onu öptü.

Öpücüğünde, onun söyleyemediği her şeyi hissetti. Mağarada Caspen ile tanışana kadar bastırılmış ve mutsuz olan yanlarını hatırladı. Caspen'den önce hayatı boştu. Ona yetenekli olduğunu, *önemli olduğunu* göstermişti. Tem artık buna tüm kalbiyle inanıyordu ve hak ettiğinden daha azıyla yetinmeye niyetli değildi. Bu, hiç kimseye sahip olmamak anlamına gelse bile.

Caspen'in dudakları onun dudaklarına nazikçe değdi. Onu kendine çekmedi ya da soyunmaya çalışmadı. Tem, onun kasıtlı olarak kendini tuttuğunu biliyordu ve bu kısıtlamasına minnettardı. Tek ilerleme içseldi; sanki zihninin kapısını çalıyor gibi, bağlantılarının sınırını temkinli bir şekilde okşadığını hissetti.

Tem onu henüz içeri almadı.

Önce öpücüğün derinleşmesine izin verdi, Caspen'in ellerini saçlarına kaydırmasına izin verdi, vücudunu kendisine doğru çekmesine izin verdi. Onun arzusu açtı, kendisinininki de öyle. Ama Tem şimdi acele etmiyordu. Tek istediği bu öpücüğün tadını çıkarmaktı.

Bunu yapmak zor değildi.

Caspen'in elleri yüzünü okşadı, yüzünü kendine doğru çekti. Dili, onun dilini yumuşakça okşadı, boğazından bir inilti kopardı. Dudaklarını kısa bir süre yanağına değdirdi, sonra tekrar ağzına döndü, ona o kadar özen ve ilgi gösterdi ki, sanki dünyadaki tek kız oymuş gibi hissetti.

Sonunda, zihnini açtı.

İlk başta ikisi de hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Caspen'in varlığı onun etrafını sardı, ellerinin yaptığı gibi onu aynı şekilde tuttu: şefkatle, sanki ona çok değerli bir şeymiş gibi. Tem son savunmasını da bıraktığında, Caspen fısıldadı: "*Seni seviyorum, Tem.*"

Tem de onu seviyordu. Aralarındaki bağ yadsınamazdı; Tem'in vücudunun her santimetresinde dalgalanıyor, başından parmak uçlarına kadar titriyordu. Dilinin her dokunuşunda direncinin azaldığını hissedebiliyordu, onunla birlikte olma arzusu, ona kızgın olma arzusunu hızla aşındırıyordu. Caspen zihnindeydi ve Tem onun bunu hissedebildiğini biliyordu. Yine de, işleri daha ileriye götürmedi. Bunun yerine, geri çekildi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, tek ses şöminenin çıtırtılarıydı.

Caspen ilk konuştu. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

"Nereye?"

"Sana bir şey göstermem gerek."

O, Tem başını sallayana kadar bekledi, sonra elini tuttu.

Birlikte geçide girdiler ve Tem hemen gözlerini yere dikti.

"Nereye gidiyoruz?" "Sabırlı

ol, Tem."

"Artık sürprizlere dayanamıyorum,
Casperen." Cevap vermedi.

Dağın altında, kapı kapı geçerek gittikçe daha derine indiler. Burada zamanın nasıl işlediğini bilmek imkansızdı, güneşin ya da ayın üstlerinde olup olmadığını ona söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Casperen?

Elini sıkı. *Tem?*

Burada mı yaşıyorsun?

Bazen. Avlanmak için dışarı da çıkarım. Ama evet, dağın altında yaşıyorum.

Tem'in gözleri karanlığa alışmaya başladı. *Ne kadar var? Uzak değil. Söz veriyorum.*

Sözüne sadık kalarak, birkaç dakika sonra durdular.

Devasa bir odanın girişinde duruyorlardı. Büyük taş kemerler başlarının üzerinde sonsuz karanlığa doğru kıvrılıyordu. Tem tavana bakmaya çalıştı, ama gözlerini kısarak bile göremezdi.

"Neredeyiz?"

Cevap vermek yerine, Casperen onu ileriye doğru yönlendirdi.

Tem, soğuk taş zeminde yürürken titredi. Casperen'in şöminesi ve kendi vücut ısıyla ısınan odalarının aksine, burası soğuktu; burada ölümün inkar edilemez çekimini hissetti. Tem, Casperen'e sokuldu.

"Neredeyse vardık, Tem."

O, onun peşinden giderek karanlığın daha da derinliklerine doğru ilerledi. Sonunda, odanın ortası gibi görünen bir yere ulaştılar. Casperen durdu, Tem de durdu.

Önlerinde büyük bir taş monolit duruyordu.

Monolit, insan gözünün görebileceğinden çok daha öteye, etere doğru kayboluyordu. Tem boynunu uzatsa bile tepesini göremezdi.

"Bu nedir?" diye fısıldadı.

Casperen elini sıkıca tuttu. "Bu bir anıt."

Tem, taşın üzerindeki oyulmuş yazıları, isimlere benzeyen oyulmuş yazıları zar zor seçebiliyordu. Gözlerini kısarak oyulmuş kelimeleri okumaya çalıştı. "Onlar kim?"

Caspen cevap vermedi ve Tem de sormadı. Yaklaşarak, büyük taş levhadaki isimlere baktı; hepsi büyük bir hassasiyetle kazınmıştı.

Tem birdenbire tek bir kelimeyi tanıdı: *Drakon*. "Ok kılıfın..." dedi, daha da yaklaşarak.

"Evet."

Başka bir kelime daha gözüne çarptı: *Seneca*.

Rowe'un ok kılıfı.

"Onlara ne oldu?" "Kayıp oldular."

Tem kaşlarını çattı. "Ne zaman?" "Savaştan sonra."

"Savaştan sonra mı?"

"Evet."

Tem bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Mantıklı gelmiyordu. Savaş bitmişti; kraliyet ailesi basiliskleri yenmiş ve ateşkes sağlamıştı, o zamandan beri de hiçbir savaş olmamıştı. Basilisklerin neden kaybolduğunu anlayamıyordu.

"Nereye gittiler?"

Bu soruyu sorar sormaz, cevabı zaten bildiğini fark etti.

Yardım et.

Duyduğu ses, kaleye her gittiğinde onu rahatsız eden bedensiz yalvarış, bir basilisk olmalıydı. Caspen'in cevabı, zaten bildiği şeyi doğruladı.

"Kale."

Tem omurgasından bir ürperti hissetti.

"Kraliyet ailesi, savaştan bu yana her şeyin sakın olduğunu size inandırmak istiyor," diye devam etti Caspen, sesi alçak ve acil bir tondaydı. "Ama durum böyle değil. Halkım yüzyıllardır kayıp."

"Ama *neden*?" diye kekeledi Tem. "Kraliyet ailesi neden kalede basiliskleri tutuyor?"

"Bizi

kullanmak

için." "Ne

için?"

Caspen tereddüt etti. Çenesini gerginleştirerek ona döndü. "Tem," dedi sessizce. "Sana bir şey sormam gerek. Ve sen de tamamen dürüstçe cevap vermelisin."

Tem gözlerini kırptı. O kadar ciddiydi ki, o kadar endişeli görünüyordu ki, onun ses tonuna nasıl tepki vereceğini bilemedi. Aklına gelen tek şeyi söyledi: "Sor."

Caspen yine tereddüt etti. Beline dokundu, parmak uçlarını yavaşça vücudunda aşağı doğru kaydırды. "Ona sadık mısın?"

Tem, onun insan prensini sorduğunu anladı. Leo'nun kalbinin bir parçasını elinde tuttuğuna şüphe yoktu. Ama Caspen de öyle. Her zaman öyle olacaktı.

"Sana sadığım."

Evet ya da hayır değil. Sadece bir gerçeklik ifadesi. Tem'in ona verebileceği en iyi cevaptı ve Caspen onun cevabını kabullenmiş görünüyordu. Eli onu sıkıca kavradı, parmakları kalçalarına gömüldü ve "Kraliyet ailesi kan akıtmak için basiliskleri kullanır" dedi.

Tem kaşlarını çattı. "Kan alma mı?"

"Bu, kanımızın altın haline dönüştürüldüğü bir işlemdir. Bu" —Caspen, boynundaki altın pençeyi dokundu—"benim bir parçam."

Anlayış Tem'i bir tsunami gibi vurdu. Kolye sadece bir jest değildi, onun niyetini simgeleyen basit bir biblo da değildi. Caspen onun için *kanını dökmüştü*.

"Bizi avlıyorlar, Tem," diye devam etti, sözleri aceleci ve gergindi. "Bizi kaleye götürüyorlar ve verecek hiçbir şeyimiz kalmayana kadar kanımızı akıtıyorlar." Anıtı işaret etti. "Orada yüzlerce kişi öldü."

Tem bu gerçeğin şokuyla sarsıldı. Böylesine bir zulmü anlamak zordu. Artık her şey mantıklı geliyordu: kraliyet ailesinin nasıl bu kadar çok altın biriktirdiği, servetlerini kendilerine karşı gelen herkese güç uygulamak için nasıl kullandıkları, Maximus'un basiliskleri nasıl kontrol altında tuttuğu. Leo'nun dişlerini, altınla kaplı sivri kesici dişlerini düşündü: zenginlik, güç ve hakimiyetin sembolü. Dişlerinin sivri şekli, kanlarından yapıldıkları basilisklerin taklidi ve alayından başka bir şey değildi. Tem, dün gece dilinin o dişlere dokunduğunu hatırlayarak mide bulantısıyla mücadele etti. Aklına daha da kötü bir şey geldi.

Leo bu korkunç uygulamadan haberdar mıydı?

Babası gibi bunu onaylar mıydı? Leo basilisklerden nefret ediyordu. Bu nefret, yıllarca süren önyargıların sonucu oluşmuştu ve geri dönüşü olmayan bir şekilde derinleşmişti. Tem, Leo'nun altın manşetini hatırladı: Maximus'un bileğini saranla aynı manşet.

Baba gibi oğul.

"Onlara yardım etmenin bir yolu var mı?" Tem fısıldadı. "Onları oradan çıkarmak için?"

"Evet," dedi Caspen yavaşça, altın rengi gözleriyle Tem'in gözlerine bakarak. "Ama bu... zor olacak."

Tem bundan emindi. Kraliyet ailesini uyandırmadan kaledeki basiliskleri kurtarmanın bir yolu yoktu. Onları dışarı çıkarmak için yapılacak herhangi bir planın kan dökülmesini gerektireceği kesindi. Tem, hangi tarafın daha fazla acı çekeceğini düşünmek istemiyordu.

"Tem," diye mırıldandı Caspen, onu düşüncelerinden kopararak. "Seçim yapman gereken zaman gelecek."

Tem buna inanmak istemiyordu. İnanmayı *reddediyordu*.

Yine de ruhunun derinliklerinde bir yerlerde Caspen'in haklı olduğunu biliyordu. Şüphesiz bir taraf seçmek zorunda kalacağını, sonunda kalbinin kaçınılmaz olarak kırılacağını biliyordu.

"Seçim yapmak istemiyorum," diye fısıldadı. Caspen hüznle gülümsedi.

"Biliyorum."

Oda daha da soğumuş gibiydi.

Tem'in parmakları boynundaki küçük altın pençeye dokundu. Onun Caspen'in vücudundan, kanından yapıldığını düşündü. Onun yaptıklarına kelimeler yetmezdi.

Gözleri onun gözlerine takıldı. "Caspen," diye fısıldadı.

Tek parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Tem," diye mırıldandı. "Buna değdi. Senin için her şeyi verirdim." Elleri yüzünün iki yanına kaydı. "Seni seviyorum."

Bunu birkaç dakika önce de söylemişti. Ama bu seferki bir rica, sadece Tem'in cevabını bildiği bir soruydu. Onun tarafında olup olmadığını, Leo'ya olan duygularının tartışmaya açık olup olmadığını, insanları değil de basiliskleri seçecek olup olmadığını soruyordu.

Tem bu soruların hiçbirine cevap veremedi.

Caspen ona baktı ve Tem, ilk kez onun için durumun ne kadar zor olduğunu anladı. Leo'nun bu sabah ona baktığı gibi. Her iki erkek de Tem'i kendileri için istiyordu. Ama ikisinin de tahmin edemediği bir faktör vardı: Tem. O bir taraf seçmek istemiyordu, seçim yapmak istemiyordu. Başka bir yol olmalıydı.

Uzun süre anıtın önünde durdular. Sonunda Tem tekrar titremeye başladı ve birlikte geçitlerden geri döndüler. Caspen'in odasına vardıklarında Tem yatağa uzandı. Caspen onu takip etti, kollarını ona doladı ve omzuna yorgun bir nefes verdi. Tem, onun bunların hiçbirini istemediğini biliyordu.

O da istememişti.

Caspen'in parmakları nazikçe sırtını okşadı. "Lütfen Tem," diye fısıldadı. "Seni kaybetmediğimi söyle."

Sesindeki çaresizliği fark etmemek imkansızdı. Ama Caspen'in ne hissettiği gerçekten önemli değildi. Önemli olan tek şey, Tem'in ne yapmaya hazır olduğuydu, onun için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğuydu.

"Beni kaybetmedin," diye fısıldadı.

Caspen boynuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra yanağına. Sonra dudaklarına.

Tem ona karşılık verdi, son yirmi dört saatte olan her şeyi unuttu. Leo'nun Horseman'a nasıl geldiğini, kulübesine nasıl geldiğini, ona dokunduğunda onun da ona dokunduğunu unuttu. Sadece bu anı, burada, Caspen'le birlikte olduğunu biliyordu.

İlk başta yavaşça hareket ettiler, birbirlerinin hislerini hatırlayarak. Tem giysilerini çıkardı, Caspen'in onu izlemesinden zevk aldı. Caspen hala çekiniyordu, işleri daha ileriye götürmek için izin bekliyordu. Tem buna hazırды.

Caspen.

Tem.

Bana dokun.

Caspen parmaklarını yavaşça vücudunda gezdirdi, belinin kıvrımlarını okşadıktan sonra onu altına çekti. Tem dizlerini açtı ve Caspen'in gözleri anında karardı.

Çok güzelsin, Tem.

Her zaman öyle

dersin.

Çünkü doğru.

Caspen iki parmağını derinliklerine, eklemlerine kadar soktuğunda, Tem'in içinde arzu filizlendi. Sonra durdu. İkisi de hareketsiz kaldılar, birbirlerini izlediler. Caspen'in bakışları, sınırsız bir hayranlıkla vücudunu taradı.

Tem, bu şekilde bakılmaktan asla bıkmazdı.

Parmakları onun içinde sabit bir şekilde hareket ediyor, her vuruşta onu ısıtıyordu. Diğer eli boynunu sardı, başını geriye doğru eğdi, böylece eğilip boğazını öpebildi. Onunla bu şekilde bağlantılı olmak, sanki hiç ayrılmamışlar gibi birlikte hareket etmek çok doğru geliyordu. Caspen onu hiç kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu; vücudu sadece onun çalabileceği bir enstrümandı.

Caspen, Tem ıslanana kadar bekledi, sonra parmaklarını çıkardı. Eli penisine gitti, ama ona girmede. Bunun yerine, *"İzin verir misin?"* dedi.

Tem, onun sormasının önemli olduğunu düşündü. Bunun bir jest olduğunu, onun affını istemek için bir yol olduğunu biliyordu. Onu sikmek için izin istiyordu, onun içine girme ayrıcalığı için yalvarıyordu. Bu, Tem'e kendini güçlü hissettirdi ve o bu hissi sevdi.

Evet.

Onun rızasına rağmen Caspen yine de yavaş davrandı. Bacaklarının arasına yerleşti ve bacaklarını sırayla gövdesine doladı. Sonunda ona girdiğinde gözleri onunla buluştu ve penisinin sadece bir santimini içeri soktu, sonra geri çekti. Caspen bunu tekrar yaparken Tem inledi, bu sefer bir santim daha ileri gitti, Tem'in onun çok yapmak istediğini bildiği her şeyden kendini alıkoydu.

Daha fazla, Caspen.

O da ona daha fazlasını verdi.

Tem, onu tamamen doldururken rahat bir nefes aldı ve Caspen de aynısını yaptı. O, onun eviydi ve o da onun eviydi. Birliktelikleri kutsaldı. Bu gerçektir.

Tem, Caspen'i itti ve onun üzerine çıkabildi.

Onun her santimini görmesini istiyordu, ona sahip olmak için izin alması gereken her şeyi göstermek istiyordu. Caspen'in gözleri arzuyla kararmıştı, altın rengi izler tamamen kaybolmuştu. Cildi sıcaktı, neredeyse dayanılmazdı.

Ter damlaları Tem'in göğüsleri arasında yuvarlanarak Caspen'in gövdesinde birikiyordu. Parmaklarını sahiplenircesine onun cildine batırdı, onu kendine ait ilan etti.

Bana dokun, Caspen.

O da ona dokundu.

Avuç içlerini kışına, kalçalarına, göğüslerine gezdirdi. Parmak uçlarıyla meme uçlarını okşadı, onları hevesli bir şekilde sertleşmeye ikna etti. Tem tüm vücudunu ona yasladı, tam da istediği gibi kendini tatmin etti, orgazmını kendi ellerine aldı. Hayatında ilk kez, Tem kontrolü elinde tutuyordu. İnemelerini bastıramıyordu. Onun üzerinde binmek, penisi üzerinde yukarı aşağı kaymak, kendini sonuna kadar doldurmak *çok iyi* geliyordu.

Caspen sadece onu izledi, istediği her şeyi yapmasına izin verdi, ne zaman ve nerede dokunmasını isterse ona dokundu. Onun için endişelenmiyordu; onun orgazmı, güneşin doğudan doğup batıdan batması gibi kaçınılmazdı. Sadece kendisiyle ilgileniyordu, kendi zevkinden başka hiçbir şeyin peşinde değildi, ne yaparsa yapsın, onun penisinin altında sert kalacağını biliyordu.

Otur.

Caspen oturdu. Şakaklarında ter vardı. Kız onu yaladı.

Bu açıdan, klitorisi neredeyse işkence derecesinde uyarılmıştı ve o da bu hissi güçlendirmek için kalçalarını olabildiğince hızlı bir şekilde salladı. Caspen, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona sıkıca sarıldı. Belki de öyleydi. Belki de karşılaştıkları duruma bakılırsa, sahip oldukları tek şey birbirleriydi. Belki de önemli olan tek şey buydu: bu geçici dakika, her an elinden alınabilecek bu kozmik bağlantı anı. Tem onu daha çok istiyordu, daha derinden istiyordu. Kendini ikiye bölüp ona sarılabilseydi, bunu yapardı. Ve Caspen'in de aynısını yapacağını biliyordu.

Omuzlarından duman yükseldi. Duman, onun boynuna dolandı.

Daha fazla.

Caspen başını salladı. *Beni kışkırtma.*

Tem kendini ona bastırdı. *Daha fazla, Caspen.*

Ona karşı koyamadı. O da en az onun kadar bunu biliyordu.

Gözleri siyahtı, cildi dokunulduğunda yakıcıydı. Duman yoğunlaştı ve odayı düşük bir tıslama sesi doldurdu. Caspen yakındı. Her itişinde bunu hissedebiliyordu; her nefesinde bunu hissedebiliyordu. Omuzları gergindi

Caspen bile zevkin cazibesine karşı koyamadı. Onun doruğa ulaştığı anda, Caspen de doruğa ulaştı.

Tem.

Dudakları onun boynundaydı.

Tem. Tem. Tem.

Onun adının ritmine göre hareket ettiler, birlikte uçuşumun kenarına düştüler.

TEM.

Düşünmeden onu ısırdı.

Caspen geri çekilmek yerine onu kendine daha da yaklaştırdı. *Ben seninim, Tem.*

Boynunu emdi, dişlerinin arasında onun sıcak tenini koparana kadar çekiştirdi — Caspen'in kanının çarpıcı metalik tadını alana kadar. Ona verdiği şeyi kabul ederken, sıcak bir ıslaklık isteyerek dalgalar halinde ağzına aktı. Tem ona iz bırakmak, ona verdiği acının bir gölgesini ona tattırmak istedi. Caspen'in parmakları başını kavradı ve onu kendine doğru çekti. O da, Tem'in kendisine verdiği gibi kendini ona verdi, tıpkı herhangi bir sevgilinin gücünü diğerine teslim etmesi gibi. Tem onu bıraktığında, zaferle başını geriye doğru eğdi. Caspen onun boğazını öptü.

Küçük yılan.

Sonra, başı onun göğsünde yatarak birlikte uzandılar. Tem parmaklarını onun boynunda gezdirdi. Yara çoktan iyileşmişti.

"Yarın görüşecek miyiz?" diye fısıldadı, onun tenine, tadını ezberleyerek.

O hafifçe iç çekerek onu kendine çekti. "Korkarım ki hayır. Halletmem gereken işler var."

Yine gizemli işler. Tem sormaya zahmet etmedi. Bu noktada ne olduklarını bilmek bile istemiyordu. "Peki ya ertesi gün?"

"Taç Geçişi var." "Ee?"

"Yani," diye tekrar iç geçirdi. "Törene katılman bekleniyor."

Yarışmada beş kız kalmıştı. Bir sonraki eleme baloda yapılacaktı, ardından son üç kişi prens karısını seçene kadar kalede kalacaktı. Tem bu kadar ilerleyeceğini hiç düşünmemişti.

Tem onu öpmeye çalıştı. Konuşmaktan daha iyi görünüyordu.

Onun sürprizine, Caspen yemi yutmadı. Onu geri çekerek, gözlerinin içine bakarak şöyle dedi: "Tem. İnsan prensin seni sevdiğini biliyorum."

Şimdi Tem'in iç çekme sırası gelmişti. "O ne istediğini bilmiyor."

Bu da doğrudu. Leo hâlâ Evelyn'e aşıktı. Sonuç olarak, o öngörülemezdi, duygularıyla hareket ediyordu ve tehlikeli bir şekilde spontane davranmaya meyilliydi. O tamamen insandı ve her zaman öyle kalacaktı.

"O *seni* istiyor."

Tem yine iç geçirdi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Caspen onu kendine daha da yaklaştırdı. "Kime ait olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Asla unutamam," diye fısıldadı Tem. Tekrar seks yapmak istiyordu. Ama hala cevaplanması gereken sorular vardı, ruhunu eşsiz bir ısrarla kemiren şeyler. "Bana kimin armasını taşıdığını hiç söylemedin."

Caspen aniden hareketsiz kaldı. Karanlık gözleri Tem'in gözlerine kilitlendi. "Bu kasıtlıydı."

"Biliyorum. Ama bana söylemelisin." "Neden?"

"Çünkü artık benden sır saklamayacaksın. Ve senin geçmişin önemli."

Caspen, ondan beklediği aynı derin zekâ ile onu gözlemledi. Onun gözlerinde kaybolmak, ilk başta ne sorduğunu unutmak çok kolaydı. sorduğunu unutmak çok kolaydı.

"Önemli olmamalı," dedi.

"Ama önemli." Tem elini nazıkçe onun göğsüne koydu. "Caspen," diye fısıldadı. "Söyle bana."

Vücutları birbirine yapışmıştı. Aralarında boşluk yoktu, saklanacak yer yoktu.

Sonunda Caspen konuştu. "Drakons, insanlarla savaştan çok önce, yüzyıllardır Senecas'larla sorunlar yaşıyordu."

Tem sessiz kaldı, nefesini onun nefesine uydurdu.

"Her iki kabile de güç için savaştı. Bazen bu savaşlar şiddetli hale geldi." Caspen durakladı. "Babam," dedi yavaşça, "gücü her şeyden üstün tutar. Bunun için her şeyi feda etmeye hazırdır."

Tem, Caspen'in babasının gerçek Yılan Kral olduğunu düşündü. Böyle bir unvanı kazanmak ve korumak için ne kadar çaba gerektiği konusunda sadece tahminde bulunabilirdi.

"Öyle misin?" diye sordu.

Caspen'in gözleri ona kaydı. "Ne?" "Güç için her şeyi feda etmeye hazır mısın?"

Caspen, Tem'in kaçacağından korkmuş gibi onu kendine çekti. "Her şeyi değil."

Nedense Tem'in içi soğudu. "Caspen," diye fısıldadı. "Bana ne olduğunu anlat."

"Karmaşık bir şey değil," dedi sessizce. "Babam tahtı istiyordu. Başka bir basilisk onun önünde engeldi. Babam onlardan kurtulmamı istedi, ben de öyle yaptım."

"Kim?"

Dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. "Rowe'un babası."

Tem, balo salonundaki konuşmayı çok net bir şekilde hatırlıyordu:

Bir kelime daha et, babana kavuşursun.

Rowe'un Caspen'e tam bir nefretle baktığını, ona hain dediğini hatırladı. Caspen kendi türünü öldürmüştü. Başka bir basilisk'i öldürmüş ve bu süreçte düşmanlar edinmişti. Tem, bir babanın oğlundan neden böyle bir şey istediğini anlayamıyordu.

"Neden yaptın?"

Caspen iç geçirdi. "Sevdiklerim için yapmayacağım şey yok."

Tem, durumlarının benzerliğini fark etmeden edemedi. İmkansız bir seçimle karşı karşıya kaldığında, Caspen daha zor olan yolu, sonuçları olan yolu seçmişti. Şimdi, ritüelün beklentisiyle karşı karşıya kalan Tem, benzer bir çekim hissetti. Dudaklarını nazikçe onun dudaklarına bastırdı.

O da sevdiği insanlar için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Yirmi İkinci Bölüm

Tem hazır olmadan sabah geldi.

Caspen her zamanki gibi onu patikanın başına kadar eşlik etti. Her zamanki gibi veda öpücüğü verdi. Ancak bu sefer farklıydı. Bu sefer, onun dünyasının bir parçası olmak için ne gerektiğini biliyordu ve bu bilgi, bir taş gibi kalbinin derinliklerine yerleşmişti. Caspen dudaklarını dudaklarına bastırduğunda, bu bir özür gibi geldi.

Tem eve yalnız yürüdü.

Annesi bahçede otları ayıklıyordu ve Tem sessizce ona katıldı. Tüm bastırılmış enerjisini bu işe vererek otları tek tek kopardı.

Kaçınılmaz olarak, düşünceleri ritüele yöneldi.

Bu iğrençti. Açık ve net. Yine de Tem bunu anlıyordu. Seks, basiliskler için bir para birimiydi. Onların saflarına katılmanın tek yolunun baştan çıkarmak olduğu, onların onayını kazanmanın tek yolunun seks yapmak olduğu mantıklıydı. Ama Tem bile Caspen'in babasıyla yatmanın en iyi ihtimalle sıradışı, en kötü ihtimalle ise korkunç olduğunu inkar edemezdi. Ne tür bir toplum böyle bir şeye izin verirdi?

Basilisks'in yolu böyleydi.

Tem içini çekerek başka bir ot kopardı. Ritüeli yaparsa, Caspen'le tam anlamıyla birlikte olabilirdi, birlikte olmaları gerektiği gibi. Ama yapmazsa, onun dünyasına asla tam olarak kabul edilmeyecekti. Bir çıkmaza girmişti ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Canım?"

Tem, annesinin onu bekleyerek baktığı şimdiki zamana geri döndü. "Ne?"

"Sessizsin. İyi misin?"

Tem elindeki otlara bakakaldı. İsteği dışında ağlamaya başladı.

Annesi hemen tırnığını bırakıp ona sarıldı. "Ne oldu Tem?"

Tem daha da çok ağladı. Durumunu anlatacak kelimeleri yoktu, ne kadar çaresiz hissettiğini ifade etmenin bir yolu yoktu. Basitçe söylemek gerekirse, bu imkansızdı.

Annesi, ağlaması dinene kadar onu kucakladı. Tem bu temasa hayret etti; iki gün içinde ikinci kez böyle sarılmışlardı. Aniden, eleme sürecinin diğer anne ve kızları da birbirine yaklaştırıp yaklaştırmadığını merak etti. Sonuçta bu, ortak bir deneyimdi. Annesi de Tem gibi mağaralara girmişti; aynı duygusal ve fiziksel yolculuğu yaşamıştı. Tem ilk kez annesine güvenmeyi düşündü. Bir zamanlar aşık olmuştu. Ve aşk, en azından, evrensel bir duyguydu.

"Anne?" Tem omzuna yaslanarak sordu. "Evet, canım?"

"Babamı neden terk ettin?"

Annesi sertleşti.

"Lütfen," diye fısıldadı Tem. "Bilmem gerek."

Uzun bir süre geçti. Tem'in sürprizine, annesi geri çekilmedi. Bunun yerine, başını Tem'in başına yaslayarak daha rahat bir şekilde birbirlerine sarıldılar ve Tem, annesinin kızına doğrudan bakmadığında bu konuyu konuşmasının daha kolay olup olmadığını merak etti.

"Birlikte olamadığımız için onu terk ettim."

"Neden?"

"Ailesi izin vermedi."

Tem bunu düşündü. Annesinin acısının kaynağı bu olabilir miydi? Babasının ailesi onu hor mu görmüştü ve bu yüzden hayatının aşkını kaybetmiş miydi?

"Üzgünüm anne."

Şimdi annesi uzaklaştı. "Neden, canım?"

Tem omuz silkti. El ele tutuştular. "Hayatın hiç kolay olmadı." Annesi başını salladı. "Sadece *senin için* her şeyin kolay olmasını diliyorum." Bir süre durdu, sonra gülümsedi. "Prens seni seviyor, canım. Seni diğerlerinden daha uzun süre öptü. Bence onunla gerçek bir şansın var."

Suçluluk duygusu Tem'in midesini burktu. Caspen ile birlikte olmak için ne yapması gerektiğini yeni öğrenmişti ve bunu ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. İşler yarışmanın kapsamını çoktan aşmıştı; artık söz konusu olan tek şey Leo'nun ilgisi değildi ve sonuçta onunla bir şansı olup olmadığı da önemli değildi. Caspen'i seçerse, Leo'yu terk etmiş olacaktı.

Annesi Tem'in ellerini kendi ellerinin içine aldı ve avuçlarındaki çilleri izledi.

"Yıldızlar avuçlarının içinde," diye fısıldadı. "Tıpkı baban gibi."

Bunu daha önce binlerce kez söylemişti. Ama bu sefer, sanki bu iyi bir şey değilmiş gibi, üzüntüyle söyledi.

"Anne," dedi Tem sessizce. "Birinin seni sevip sevmediğini nasıl anlarsın?"

Annesi onun gözlerine baktı. "Senin mutluluğun için kendi mutluluğunu feda ettiğinde."

Tem, annesinin sözlerini düşündü ve Caspen ile Leo'nun onun mutluluğu için kendi mutluluklarından fedakarlık yapıp yapmayacaklarını merak etti. Daha da önemlisi, o onların mutluluğu için kendi mutluluğundan fedakarlık yapar mıydı? Caspen zaten ona bir taraf seçmesini istiyordu. Leo'nun da aynısını yapması sadece an meselesiydi. Ama neden böyle bir fedakarlığı Tem yapmalıydı? Neden *onlar onu* seçmek zorunda kalmasınlardı?

Annesi tekrar konuştu. "İşimizi bitirmeliyiz."

"Elbette."

Günün geri kalanını dostane bir sessizlik içinde geçirdiler ve Tem bu zamanı konuşmalarını düşünmek için kullandı. Annesinin ona herhangi bir şey söylemiş olması bile şaşırtıcıydı. Ama Tem, annesinin ifşa ettiği küçük ayrıntıları öğrenmekten memnundu ve ellerine her baktığında babasını düşünüyordu. Annesini özlüyor muydu? Tem'i özlüyor muydu? Açıkçası, onların mutluluğu için *kendi* mutluluğunu feda etmeye istekli değildi. Belki de tüm erkekler böyleydi. Belki de fedakarlık yükünü taşıyanlar kadınlardı.

Sonunda akşam oldu.

Tem akşam yemeğini es geçerek yatağına yığıldı. Kısa bir süre pençeyi takmayı düşündü, ama sonra onun artık olmadığını hatırladı. Bunun yerine, parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды, hayatı boyunca yaptığı gibi kendini okşadı, Caspen'le tanışmadan çok önce yaptığı şeyi yaptı. Kimsenin ona yön vermemesi, bu şekilde yapmanın özel bir yanı vardı. Gözlerini kapattı ve parmakları ıslaklığına kayarken yumuşak bir inilti çıkardı.

Caspen'i düşündü, dün gece onu nasıl penetre ettiğini. Leo'yu düşündü, onu ağlayana kadar klitorisini nasıl çimdiklediğini.

Sonra ikisini birden düşündü.

Hepsini bir arada hayal etmek gerçekten o kadar yanlış mıydı? Belki de zihni, asla taraf seçmeyeceği tek yer olan son gerçek sığınağıydı. Seçim yapmak istemiyordu ve burada buna gerek yoktu. Daha önce hiç hayal etmediği bir şeydi: üçünün ipek örgü gibi birbirine dolanması. Ama bir kez başladığında, duramayacağını fark etti.

Tem, Caspen'i öptüğünü hayal etti. Sonra Leo'yu. Sonra ikisini birden.

Dudaklar, eller ve *arzunun* hayalinde kendini kaybetti, birbirleriyle nasıl hareket edebileceklerini hayal etti. Bu ona doğal bir şey gibi geliyordu: kendisini seven erkeklere kendini vermek. Neden birlikte zevk aramasınlar ki? Neden onu kendilerine ait olarak görmekten başka bir şey istemeyen iki kişi tarafından tapınılmasın ki? Bir penisin üzerine oturmak, sonra diğerinin üzerine oturmak istedi. İkisini de tatmak istedi.

Parmakları klitorisine çaresizce dokundu, artık daha fazla dayanamayana kadar ovuşturdu. Önünde Leo'yu, arkasında Caspen'i gördü. Hareketleri ateşli bir bulanıklıkta birleşti, sarışın siyah, gri altın rengine dönüştü. Hepsi bir olmuştu, hepsi aynıydı.

Tem, Kora orgazm olduğunda onun adını haykırdı.

Uykuya dalarken, prenslerin her iki yanında olduğunu, vücudunu aralarında salladıklarını hayal etti.

Ertesi gün soğuk ve neşesiz bir şekilde başladı.

Tem, otomatik pilotta çiftlik işlerini tamamladı ve kendini alacakaranlığa kadar meşgul kalmaya zorladı. Güneş nihayet batarken, annesiyle birlikte köye giden yola çıktı.

Kasaba meydanı huzursuz insanlarla doluydu ve Tem kalabalığın içinde Gabriell'i aradı, ama onu hiçbir yerde bulamadı. Meydanı tek başına dolaşarak, özenle hazırlanmış süslemeleri inceledi. Her yerde altın varak vardı — meydana bakan kulübelerin panjurlarına yapıştırılmış, ahşap sahneyi süsleyen, hatta parke taşlarının üzerine serpilmiş. Tem bu manzarayı görünce titredi.

Taç Devri her zaman yarışmanın bu aşamasında, prensin bir eş seçmeye neredeyse hazır olduğu zaman gerçekleşirdi. Bu,

O zaman, ta devri sorunsuz geçerse, köylüler kralın düğün gününde prence tahtını devredeceğini umabilirlerdi.

Biri Tem'in eline bir bardak bal şarabı tutuşturdu. Tem, meydandaki koşuşturmanın içinde kendini kaybederek yavaşça şarabı yudumladı. Kalabalık sessizliğe büründüğünde başını kaldırıp Leo'nun sahneye çıktığını gördü.

Leo, köylülerin karşısına geçmek için sahnenin kenarına doğru yürüdü. Arkasında, sarı saçlarını daha da parlak gösteren yeşil bir pelerinle ışıl ışıl duran Lilly vardı. Onun yanında, yüzünde gergin bir endişe ifadesi olan Maximus duruyordu. Tem, onun ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyordu.

"Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," dedi Leo, sesi meydanı doldurdu. "Varlığınızla beni onurlandırdınız."

Tem'in sürprizine, bu duyuru alkışlarla karşılanmadı. Bunun yerine, kalabalığın içinden, açıkça onaylamadıklarını gösteren bir mırıldanma yükseldi. Tem bu durum hakkında endişelenmeye başlamadan önce, Maximus da öne ıktı.

"Hepinizin bildiği gibi, Ta Devri çok önemli bir olaydır," diye başladı kral. "Bu, yüzyıllardır süren ve daha uzun yıllar sürecek bir gelenektir."

Konuşması uzundu ve Tem'in zihni dalıp gitmişti. Caspen'i ve basilisk geleneklerinin insan geleneklerinden ne kadar farklı olduğunu düşündü. Keşke onun halkı tarafından kabul edilmesi için tek gereken, izlemek üzere olduğu gibi basit bir tören olsaydı.

Ama yine de, bu iki gelenek gerçekten o kadar farklı mıydı?

Ta Devri, aynı zamanda baba ve oğul arasındaki ilişkinin de bir sınavıydı. Maximus'un ta devri yapmak zorunda olduğuna dair bir yasa yoktu. Tem, bir kralın oğluna kutsamasını esirgediğini hiç duymamıştı, ama krallığın uzun tarihinde böyle bir şeyin yaşandığına emindi. Kraliyet ailesi için bundan daha kötü bir şey hayal edemiyordu. Ateşkes bozulduğu için gerginlik zaten yüksekti; özellikle köylüler huzursuzlanmaya başladığı için, birleşik bir cephe sergilemekten başka bir şey yapmak akıllıca olmazdı. Bu gece enerjilerinde hissedilir bir değişiklik vardı; havada sis gibi asılı duran, altta yatan bir gerginlik dalgası. Tem bu hissi sevmiyordu ve nedense ondan korkuyordu.

Maximus ellerini keskin bir şekilde ırdtığında düşünceleri tekrar şimdiki zamana döndü. Tem, Lord Chamberlain'in ne çıkıp kralın başına altın bir ta takmasını izledi. Tem, bunun mevcut iktidar durumunu sembolize ettiğini biliyordu. Maximus, sahnenin önünde diz km olan Leo'ya döndü. Maximus ellerini kaldırıp parmak uçlarıyla tataki altın tacı dokunduğunda kalabalık sessizliğe büründü.

Tereddüt etti.

Tem, Maximus'un Leo'yu çocukça davrandığı için eletirdiğini, onun içgüdülerine güvenmediğini hatırladı. Vera'ya şahsen onun en sevdiği kişi olduğunu söylediğini düşündü. Leo'nun Tem ile olan ilişkisi şüphesiz kralı duraksatacaktı. Ancak Maximus tacı devretmezse, kraliyet ailesinin korumak için çok uğraştığı görünüşü, her şeyin mükemmel olduğu, temelde hiçbir çatlak olmadığı yanılsamasını tehlikeye atmış olacaktı. Maximus, ta devretmeyerek Leo'ya bir ders vermek istese de, böyle bir hareketin sonuçları bu gecenin olaylarının çok ötesine uzanacaktı. Kraliyet ailesinin itibarını zedeleyecek ve onların yönetme yetenekleri hakkında şüphe tohumları ekecekti. Dengeyi bozacaktı.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre geçti.

Sonra, kraldan beklediği aynı sakın kontrolle, Maximus kendi baından tacı kaldırdı ve yavaşça Leo'nun başına yerleştirdi. Bir an sessizlik oldu.

Kalabalıktan bir ses bağırdı: "*Jonathan için adalet!*"

Herkes birdenbire ıglığın geldiği yere döndü. Jonathan'ın ağabeyi Jeremy, yumruğunu havaya kaldırmış bir tahta sandığın üzerinde duruyordu. Tem bu manzarayı görünce omurgasından bir ürperti geçti.

"Jonathan için adalet!" diye tekrar bağırdı.

"Ve Christopher için!" diye başka bir ses haykırdı.

Tem birkaç onay sesi duydu. Köylüler aynı fikirdeydi.

Yavaşça ayağı kalkan Leo'ya baktı. Gözlerinde Tem'in çok iyi bildiği bir soğukkanlılık vardı.

"Böyle bir kayıp yıkıcıdır," dedi Leo, sesi kararlı ve netti. "Bu kabul edilemez ve ailem sizinle birlikte yas tutuyor. Yılanların cezasız kalmayacağına söz veriyorum."

"Nasıl?" dedi Jeremy. "Onları nasıl cezalandıracaksınız?"

Leo babasına baktı. Maximus çenesini kaldırdı, bu hareket o kadar hafifti ki neredeyse fark edilemezdi. Bu bir sınavdı ve Tem prensin bu sınavı geçmesini yürekten diledi. Kral oğluna dizginleri ele almasını söylüyordu. Leo taç giymeye layıkça, bir gün böyle durumların üstesinden gelmesi gerekecekti.

Leo, devam etmeden önce boğazını temizledi. "Adalet ihtiyacını anlıyor ve paylaşıyorum. Ancak bu konular uzun tartışmalar gerektirir. Aceleci kararlar almayacağız."

"Tartışmalarınızı *siktirin*. Kardeşim öldü. Yılanları mağaralarından kovmalıyız!"

Kalabalık kükredi. Tem'in midesinde bir korku dalgası belirdi. Köylüler heyecanlıydı; onları sakinleştirmek imkansızdı. Tezahürat yavaşça başladı. Tem ilk başta zar zor duyabiliyordu, ama tezahürat durdurulamaz bir ritme dönuştü ve çılgın bir kükremeye dönuşen sözlerin anlamı çok açıktı.

"Yılanları öldürün! Yılanları öldürün!"

Leo'nun alnında bir kırıışıklık belirdi. Bir kez daha babasına döndü, babası ona sert bir bakış attıktan sonra, inkar edilemez bir otoriteyle öne çıktı. Tem, babasının yüzündeki ifadeye irkildi.

"Halkım," diye bağırdı Maximus, dayanışma içinde ellerini kaldırarak. "Acınızı anlıyorum."

Ama kalabalık yatışmak bilmiyordu. Kan istiyorlardı.

"*Yılanları öldürün! Yılanları öldürün!*"

Maximus bile bunu kontrol edemedi. Sanki sloganları savuşturmak istercesine ellerini daha yükseğe kaldırdı.

"Yılanların günahlarının bedelini ödeyeceklerinden emin olacağız," diye bağırdı halkının çığlıklarının üstüne. "Yaptıklarının sonuçlarına katlanacaklar."

Ama bu yeterli değildi. Köylüler daha da yüksek sesle bağırmaya başladı.

Tem, onların öfkeli olduklarını, geçim kaynaklarının en temel kısmının ihlal edildiğini anladı. Ateşkes onları korumalıydı; güvenliklerini garanti etmeliydi. Ateşkesine güvenemezlerse, hiçbir şeye güvenemezlerdi. Köylüler kraliyet ailesinin koruması altında yaşıyorlardı ve bu koruma başarısız olduğunda, kraliyet ailesine ne ihtiyaçları vardı? Leo için iyi bir durum değildi. Tehlikeliydi.

Kalabalığın çığlıkları yükselirken Tem itilip kakıldı. Gözleri Leo'nun gözleriyle buluştu ve onda ani bir endişe gördü — kendisi için değil

kendisi için değil, kendisi için olduğunu fark etti. Leo sahnenin kenarına, ona doğru adım attı. Tem hızla başını salladı. Kalabalığın içine girerse, kesinlikle etrafı sarılırdı. Ona "*Ben iyiyim*" diyen bir bakış attı.

Leo ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Tem ilk kez insan prensi için endişelendi. Çenesi sıkıydı, yumrukları yanlarında sıkılıydı. Kralın oğlu olduğu için tehlikeye karşı bağışık değildi. Bu onu tehlikeye daha yatkın hale getiriyordu. Tem, Maximus'un tacı devrettiği tehlikeli gecikme anını hayal etmediğini biliyordu. Ve şimdi de bu.

Başka bir şey yapamadan, Leo'nun gözleri korkuyla büyüdü.

Bir adam sahneye tırmanıyordu.

Köylü hemen prensin yönüne doğru atıldı, kolları uzanmış, ağzı öfkeli bir çizgi halindeydi. Leo savunma için ellerini kaldırdı, ama darbeyi engellemek için öne çıkan Maximus'tu.

Tem, başka bir adamın da ilk adama katılmasıyla nefesini tuttu.

İki adam, ellerini yumruk haline getirerek prens ve krala doğru ilerlerken, o sadece izlemekle yetindi. Bu eşi görülmemiş bir durumdu; hiç bu kadar açık bir isyan gösterisi görmemişti. Bir başka kişi sahneye atladı ve bu sefer tanıdı: Gabriel. İlk adamı Leo'dan uzaklaştırdıktan sonra ikinci adama döndü. Kraliyet personeli, sahneye daha fazla köylü akın ederken koşarak ilerliyordu. Kalabalık çılgılık attı ve Tem kulaklarını bu sese karşı kapattı.

Bir el kolunu tuttu. Annesi idi. "Gel, canım. Burası güvenli değil."

Annesi haklıydı, burası güvenli değildi. Kalabalık çılgına dönmüştü, bağırıyor, slogan atıyor ve kraliyet ailesine bir şeyler fırlatıyordu. İnsanlar meydanı kaplayan büyük altın bayrakları yırtıp attıkça camlar kaldırım taşlarına parçalanıyordu. Tam bir çılgınlıktı.

Tem, Maximus'un Leo'yu omuzlarından tutup, ellerini ağzına kapatan Lilly'nin yanına çekmesini izledi. Tem'in annesi de onu benzer şekilde çekerek kalabalığın kenarına yönlendiriyordu. Tem'in son gördüğü şey, babası onu sahnenin arkasından uzaklaştırırken Leo'nun sarı saçlı kafasındaki altın taçtı.

Tem ve annesi eve giden yolda aceleyle yürüdüler, hiçbir şey için durmadılar. Kasabanın meydanındaki kargaşadan sonra küçük kulübeleri fazlasıyla sessiz görünüyordu

Tem, bunun annesinin sinirlerini yatıştırmanın bir yolu olduğunu biliyordu ve ona destek olmak için yanında durup bulaşıkları birer birer kuruladı.

İkisi de konuşmuyordu.

Tem, sessizliği fırsat bilip zihniyle Caspen'e ulaşmaya çalıştı. Caspen hemen cevap verdi:

Ne oldu, Tem?

Az önce Taç Devri töreninden geldim. Köylüler öfkeli. İsyan etmekten bahsediyorlar.

Sessizlik.

Tem devam etti: *Ateşkesi ihlal ettin. Bunu affetmeyecekler.*

Caspen'in sinirlendiğini hissetti.

Affedilemez günahları olan tek kişi ben değilim.

Tem başını salladı. *Durumu düzeltmezsen daha fazla insan zarar görecektir.*

Caspen gülmeden güldü. *Onların türleriyle ilgilenmiyoruz.*

Benim türümden bahsediyorsun.

Bir duraklama. Caspen'in cevabı acımasızdı. *Sana bir gün seçim yapman gerekeceğini söylemiştim.*

Ya yapamazsam?

Yine sessizlik. Bağlantıları hala açıktı, ama Caspen konuşmuyordu. Tem, bu çıkmazı bozma dürtüsüne direnerek onun konuşmasını bekledi. Bu konuşmadan kaçmasına izin vermeyecekti; pes etmeyecekti.

Sonunda Caspen cevap verdi. *O zaman seçimin senin için yapılmış olduğunu görebilirsin.*

Tem öfkelendi. *Peki benim seçimimi kim yapacak? Seni mi? Seni asla kontrol etmeyeceğim, Tem.*

Tem ilk kez bunun doğru olup olmadığını merak etti.

Gerçekten savaş mı istiyorsun, Caspen?

Benim ne istediğim önemli değil. Savaş çoktan başladı.

Evet ya da hayır değil. Yine yarı gerçek. Yine yalan.

Tem, ok kılıfları arasındaki gerginliği, Caspen'in babasının iktidara gelme şeklini düşündü. Köylüler şimdi kızgın olabilirlerdi, ama basiliskler yüzyıllardır kızgındı. Barış bıçak sırtında duruyordu.

Aniden kapı çalındı. Havluyu yere bırakıp kapıyı açtı.
kapıyı açtı.

Leo duruyordu.

Tem, Caspen ile olan bağlantısını hemen kesti. Bundan sonra ne olursa olsun , onun bunu duymasına gerek olmadığına emindi.

"Leo," diye fısıldadı, annesinin onları izlediğinin farkındaydı. "Burada ne işin var?"

"Seni görmem gerekiyordu." Hâlâ tacı takıyordu.

"Şey, bu..." Beklenmedik bir durumdu. Ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Bunun yerine, "Neden?" dedi.

Leo biraz daha yaklaştı ve Tem, Leo'nun yanağında küçük bir kesik gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Tek bir damla kan cildine sızıyordu. "Güvende olduğundan emin olmak istedim. Kalabalık..."

Leo cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Kalabalığın davranışı sadece gürültücü olmanın ötesindeydi; isyana yakındı. Tem, onun neden böyle bir düşünceyi dile getirmek istemediğini anladı, özellikle de onun önünde. Onun varlığı onu etkilemişti; ona değer verdiğini gösteriyordu.

"Ben iyiyim," dedi. "Senin için daha çok endişelendim."

Leo'nun yüzünde neşeye yakın bir ifade belirdi. Sonra omuz silkti. "Babam beni bir arabaya bindirdi. Buraya getirdim."

Bir duraklama oldu ve o, ne kadar yakın durduklarını fark etti. Bu tamamen uygunsuz bir durumdu; annesi *hemen yanlarındaydı*. Yine de Leo'nun gözleri vücudunu taradı ve o, Leo'nun en son buraya geldiği zamanı düşünüp düşünmediğini merak etti. Tem, yatakta birbirlerine dokunduklarını, Leo'nun penisinin avucunda nasıl sertleştiğini hatırladı.

"Tem," dedi Leo sessizce ve Tem aniden geri döndü. "Baloya az kaldı."

"Biliyorum."

Leo ona yaklaştı. "Orada olacak mısın?"

Bu tuhaf bir soruydu. Tem son beş kızdan biriydi; baloya katılması gerekiyordu. Leo'nun buraya gelmesinin asıl nedeninin bu olup olmadığını merak etti

gelmesinin gerçek nedeni olup olmadığını merak etti.

"Neden bana bunu soruyorsun?"

Leo elini kaldırıp saçlarının ucuna dokundu, parmak uçlarıyla bir tutamını okşadı. Gevşek bukleyi nazikçe çekti, sonra bıraktı. "ünkü senden ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum."

"Peki. Orada olacağımı bekleyebilirsin."

Leo başını salladı. "Başka ne bekleyebilirim?" "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim." Başını ona doğru eğdi ve kız onun kolonyasının kokusunu aldı. "O da orada olacak mı?"

Tem, Leo'nun Caspen'in adını söylemediğini fark etti, sanki adını söylemek onu davet etmek gibi.

"Basilisks baloya katılmıyor," dedi sert bir şekilde.

"Benim demek istediğim o değildi."

Tem ne demek istediğini anladı. Caspen'in aklında olup olmadığını, onu bilinçaltında bile olsa yanında getirecek mi diye soruyordu. Tem nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Olabilir," dedi dürüstçe.

Leo'nun çenesi seğirdi. "Peki."

Uzun bir sessizlik oldu ve Tem, annesinin mutfakta telaşlı bir şekilde dolaştığını duyabiliyordu. Yalnız olmadıkları önemli değildi. Önemli olan, Leo'ya hala bir şansı olduğunu göstermekti. Bu yüzden parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Tem, annesinin şaşkınlık sesini hayal etmediğini biliyordu. Ama bunu ve diğer her şeyi görmezden geldi, sadece Leo'ya onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeye odaklandı. Leo tereddüt etmeden ona karşılık verdi, elleriyle onu kendine doğru çekti. Onun aciliyeti, Tem'in onu daha da çok istemesine neden oldu. Utanmadan ona sarıldı, vücudunu kendine olabildiğince sıkı tuttu. Tem öpücüğün ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, ama prens geri çekilen taraf oldu.

Gri gözlerine bakarak ne düşündüğünü merak etti. Tem, Caspen ile zihinsel bağlantısına o kadar alışmıştı ki, Leo ile de aynı şekilde bağlantı kurabilmeyi diledi. Ama Caspen'in aksine, Leo ona karşı savunmasız olmaktan asla çekinmiyordu.

Bu yüzden basitçe sordu: "Ne düşünüyorsun?"

Onun rahatlamasına neden olacak şekilde, Leo gülümsedi. "Keşke annen evde olmasaydı diye düşünüyorum."

Tem kızardı. Annesinin bunu duymadığını umdu. Leo, sanki kızarıklığı silmek istercesine parmak uçlarıyla Tem'in yanağına dokundu. Tem de aynı şeyi yaparak tek bir damla kanı sildi.

"Peki ya sen, Tem?" diye fısıldadı. "Ne düşünüyorsun?"

Tem, her şeyin çok kötüye gitmek üzere olduğu düşüncesiyle meşguldü. Ama bunları dile getirmenin bir anlamı yoktu. Sonuçta, aklında tek bir şey vardı: "Sen."

Gülümsedi ve altın rengi dişlerini gösterdi. "Sonunda hoşuma giden bir cevap." Dişlerini görünce, dişlerini sıktı.

İçlerindeki durumun bağlamı göz ardı edilemezdi. Tem, kraliyet ailesi hakkında öğrendiği sırrı, onların zulmünün gerçekte ne kadar derin olduğunu asla unutmayacaktı. Leo'nun ağzında ne olduğunu bilmediğine inanmak zorundaydı; prenslerin bu korkunç geleneğe ancak kral olarak taç giydikten sonra aşılandıklarına inanmak zorundaydı.

Tem, iki tarafı bir araya getirecek bir yol bulmalıydı: Leo'yu ve sevdiği herkesi koruyacak bir yol. Tem, basilisk toplumunda bir dayanağı olsaydı, Caspen'in dünyasında bir miktar etkisi olsaydı, bir değişiklik yapabilirdi. Ya da en azından Leo'yu gelecekte olacaklar konusunda uyarabilirdi.

Tem, prens güvenli bir şekilde arabasına binip kaleye dönene kadar bekledi, sonra Caspen'in zihninin kapısını açtı. Bağlantıyı kesmeden önce tek bir cümle söyledi:

Ayini ben yapacağım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Annesi yatak odasına çekildi, Tem de aynısını yaptı.

Leo'nun sahnede kalabalığın arasında ezildiği görüntü zihninde tekrar tekrar canlandı ve o görüntüde hissettiği korkuyu asla unutamayacağını biliyordu. Ama bu gece bu konuya takılmanın bir yararı yoktu. Şu anda yapabileceği tek şey uyumaya çalışmak ve gelecek olana kendini hazırlamaktı.

Tem uyudu.

Ertesi sabah pek rahatlamadı. Tem her zamanki gibi horozların ötüşüyle uyandı. Her zamanki gibi bu sesi nefret ediyordu. Şikâyet etmeden ev işlerini bitirdi ve sadece yemek yemek için ara verdi. Annesi prensin ziyaretini sormadı; aralarındaki samimi anlar geçmiş gibi görünüyordu. Tem, bugün Leo ve Maximus arasında da benzer bir mesafe olup olmadığını merak etti. Baba ve oğul, Taç Devri'nde olanları konuşacaklar mıydı? Leo, kralın altın tacı başına takmadan önce tereddüt ettiğini fark etmiş miydi? Tem, fark etmemiş olmasını yürekten umuyordu. Ebeveynin reddedilmesiyle yüzleşmek zor bir şeydi. Kimseye böyle bir şeyin olmasını istemezdi.

Tem farkına varmadan akşam olmuştu.

Ormanın içinden yavaşça yürürken, kuşların neredeyse hiç cıvılamadığını fark etti. Sonbahar hızla kışa dönüşüyordu; yakında basilisklerin yaşadığı dağ karla kaplanacaktı. Mağaraya girer girmez sıcaklık yükseldi.

Caspen onu bekliyordu.

Tek kelime etmeden başını eğdi ve Tem onu takip etmesi gerektiğini anladı. Odasına vardıklarında Caspen ona döndü. Yüzündeki ifade ihtiyat ve saygının karışımıydı. Tem, onun ağzından çıkan ilk kelimelerin "Bu kararı almana neden olan şey nedir?" olması şaşırtıcı gelmedi.

Tem cevap vermedi. Caspen'in kararından *vazgeçirmeye* çalışmaması ona oldukça anlamlı geldi. Bu, zaten bildiği şeyi bir kez daha doğruluyordu: Caspen gizlice onun bunu yapmasını istiyordu.

Leo'ya söylediği şeyi tekrarladı: "Fikrimi değiştirdim."

Caspen başka bir soru sormak istiyor gibi görünüyordu, ama sormadı. Bunun yerine, "Teşekkür ederim, Tem" dedi.

Ritüeli kabul ettiği, onun için hayatını tehlikeye attığı için ona minnettardı. Ama Tem henüz iyilik yapmaya hazır değildi. "Ne zaman olacak?" diye sordu.

Caspen geniş, zarif ellerini açtı. "Sen ne zaman istersen." Tem ona baktı. "Kaleye taşınmadan önce yapmak istiyorum."

Bunu sanki bir garantiymiş gibi kendinden emin bir şekilde söyledi. Caspen, geleneklere göre baloda prensin son üç kızı seçeceğini Tem kadar iyi biliyordu. Tabii ki Leo onu seçmeyebilirdi. Ama dün gece onun iyiliğini bu kadar açıkça koruduğu, sadece zarar görmediğinden emin olmak için kapısına geldiği düşünülürse, Tem içten içe onun seçeceğini biliyordu.

Caspen düşüncelerini böldü. "Öyleyse," dedi yavaşça, "yarın gece için hazırlıkları yapacağım."

Yarın gece. Bundan yirmi dört saat sonra.

Tem, neden bunu yaptığını hatırlayarak korkusunu yuttu; başarısız olursa neyin tehlikede olduğunu hatırladı.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi. Caspen başını eğdi. "Daha fazla mı?"

"Ritüel hakkında," diye ısrar etti Tem. "Her şeyi bilmem gerekiyor." "Peki," dedi Caspen. "Ne bilmek istiyorsun?"

İlk sorusu kolayca geldi. "Nerede yapılacak?" "Bu amaç için özel olarak ayrılmış bir salon var."

Korku geri dönmek üzereydi. "Yani halka açık mı?" "Evet."

Tem kızarmadan edemedi. O kadar insanın, o kadar basilisk'in onu seks yaparken izleyeceğini düşünmek onu zayıflatmaya yetmişti. "Kaç basilisk olacak?"

"Ok kılıfımdaki herkes katılacak."

"Ama... yüzden fazla mı? İki yüz mü?"

"Tam sayıyı bilmiyorum. Ama evet. Yüzlerce." Tem gözlerini kapattı.

Yüzlerce.

Gözlerini açtığında, Caspen onu izliyordu. "Peki ya baban?"

"O ne olacak?"

"Bana nasıl yapılacağını öğretmelisin..."

Caspen elini kaldırdı. "Bundan bahsetme."

"Onun ne yaptığını bilmem gerek..."

"Bunu tartışmak

istemiyorum..." "Ben

istiyorum."

Birbirlerine baktılar. Konu ikisi için de rahatsız ediciydi. Ama Tem haklıydı. Krallığın geleceği onun ritüelde başarılı olmasına bağlıysa, tam olarak ne bekleyeceğini bilmesi gerekiyordu. Caspen babasını herkesten iyi tanıyordu; onu buna hazırlayabilecek tek kişi oydu.

"Bu sadece başka bir ders," diye fısıldadı Tem. "Hepsi bu." Caspen başını salladı.

Caspen'in koluna nazikçe dokundu. "Bana her şeyi öğrettin. Şimdi bunu da öğret."

Caspen ateşe döndü ve o kadar uzun süre baktı ki ateşin parlaklığı azalmaya başladı. Sonunda konuştu. "En üstte olacaksın," dedi, hala ona bakmadan, "ritüele kendi isteğinle geldiğini göstermek için."

"Bütün zaman boyunca mı?" diye sordu Tem, sesi çok kısık.

"Evet. Seni öpmeyecek ya da gereğinden fazla dokunmayacak."

Tem ona baktı. "Duygularımı asla değiştirmeyeceğine dair söz verdiğimi biliyorum," dedi. "Ama bu sırada beni sakinleştirecek misin?"

Caspen başını salladı. "Müdahale edemem. Babam bunu sana karşı kullanır."

Tem başını salladı.

"Ama öncesinde ve sonrasında seni sakinleştireceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Tem başını salladı. "İzleyecek misin?"

"Evet."

Bu düşünce onu tiksindirdi. "Gerçekten izlememeni tercih ederim."

Caspen çenesini sıktı. "İnan bana, ben de öyle olmasını tercih ederim. Ama mecburum, Tem. Ellerin kaymadığından emin olmalıyım. Eğer kayarsa, onu öldürürüm."

"Ellerinin kayması bilinen bir şey mi?"

Yüzündeki ifadeden Tem cevabı tahmin edebiliyordu.

"Benim yüzümden kendi babanı öldürmeni istemem."

"Onun yüzünden olacak."

"Yine de."

Tüm bu konuşma saçmalıktı. Tem, bu konuyu konuştuklarına inanamıyordu; gerçekten Caspen'in babasıyla halka açık bir salonda seks yapacaktı. Bu konuda normal olan hiçbir şey yoktu.

"Başka ne var?" diye sordu.

"O güvene değer verir. Korkuyor ya da kendinden şüphe duyuyorsan bunu hisseder."

"Korkmuyorum."

Caspen'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Asla korkmazsın." İkisi de ateşe bakakaldı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Tem.

Caspen iç geçirdi. "Daha fazlası var. Benimle ve babamla seks yapacaksınız."

Tem ona baktı. "Aynı

anda mı?"

"Hayır," dedi Caspen hemen. "Birbiri ardına. Babamın kıdemi daha fazla, bu yüzden önce onunla olacaksın. İdeal olarak, onu orgazma ulaştıracaksın. Eğer başaramazsan, ritüel o anda sona erer. Başarırsan, sonra benimle seks yapacaksın. Hem babamın hem de benim çabuk bitirmemiz çok önemli. Eğer uzarsa, onun onayını alma ihtimalimiz azalır. Her iki durumda da, senin içine boşalmayacağız."

Tem kaşlarını çattı. "Neden?"

"Ok kılıfıma kanıt sunmak için. Böylece, başarını sorgulamak mümkün olmaz."

Tem bu bilgiyi sindirdi. Bu kadar çok kural olacağını bilmiyordu. "Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

"Neredeyse. Her iki durumda da başarılı olursan, babamın rızasını hak edersin. O rızasını verirse, sen ve ben belirlenen bir süite gideriz."

"Süit mi? Orada ne olacak?"

Caspen iç geçirdi.

"Ee?"

"Bizden... kralın kararını kutlamamız beklenecek." "Nasıl kutlayacağız?"

Sessizlik uzadı.

"Oh, Kora *aşkına*," diye bağırdı Tem. "Söyle bana, Caspen. *Hepsini* anlat, hemen şimdi, yoksa eve yürüyeceğim."

Caspen itiraz etmedi. Tekdüze bir sesle, "Seks yaparak kutlayacağız. Sürekli olarak." dedi.

"*Sürekli mi?*"

"Evet. En yakın benzetme, insanların balayı dediği şeydir. Yeni evli çiftlerin gece yarısına kadar birlikte yatması gelenektir. Eğer yapmazsak, babam kutsamasını geri alabilir."

"Her an iptal edebilir mi?"

"Evet."

"Ama gece yarısına kadar seks yapmadığımızı nasıl bilecek?"

Caspen aynı sakin ses tonuyla cevap verdi. "Süit, ritüel gibi halka açıktır. Herkes bizi izleyecek."

Her şey anlaşılmazdı. Tem'in zihninde saf, filtrelenmemiş bir inanmazlık vardı ve bu onu durdurulamaz bir dalga gibi yutmak üzereydi. Aniden oturma ihtiyacı hissetti.

"Hepsi bu mu?" diye fısıldadı. "Evet. Hepsi bu."

Tem bunu duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti.

Gözlerini kapattı. Bir an sonra Caspen ona sarıldı ve o da buna izin verdi. Tem, yarın ne olacağını düşünmemeye çalışarak göğsüne yaslandı. Ama bundan kaçınmak mümkün değildi. Her şey burada doruğa ulaşıyordu.

"Tem." Caspen'in sesi gergin bir fısıltıydı. "Lütfen. Ne düşündüğünü söyle bana."

Gözlerini açtı. "İlk tanıştığımız gece sana soyunmanı söylediğimde neye bulaştığımı hiç bilmediğimi düşünüyorum."

Kollarını ona daha sıkı sardı. "Evet. Bundan eminim."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Tem uyuşmuştu.

Caspen onu uzun süre kucakladı ve sonunda, giysilerini çıkararak yatağına tırmandılar. Seks yapmadılar. Bunun yerine, Caspen parmak uçlarıyla Tem'in vücudunu yukarı aşağı okşarken, loş ve titrek ateş ışığında birbirlerine baktılar. Caspen'in bu hareketi hem kendini hem de Tem'i sakinleştirmek için kullandığını biliyordu.

Sanki önemli bir şeyin eşiğindeydiler, ilişkilerini sonsuza dek değiştirecek bir şeyin. Tem, bu ritüelin onları nasıl etkileyeceğini, ilişkilerini iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi değiştireceğini bilmiyordu. Caspen bir basilisk olduğu için halkının geleneklerine saygı duyuyordu. Ama aynı zamanda bir erkekti ve üstelik sahiplenici bir erkekti. Tem, babasıyla yatmanın aralarındaki ilişkiyi iyileştireceğini hayal edemiyordu.

Caspen'in eli hala belindeyken birlikte uykuya daldılar.

Adının sesiyle uyandı:

Tem.

Caspen'in sesi gün gibi açıktı, zihninde bir çan gibi çınlıyordu. Tem dik oturdu, kalbi sanki bir mil koşmuş gibi çarpıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermedi. Gözleri kapalıydı, göğsünün hafifçe inip kalkması dışında vücudu hareketsizdi. Tem eğildi, gözlerini kısarak ona baktı. Uyuduğunu fark edince yavaşça gülümsedi.

Caspen onu rüyasında görüyor olmalıydı.

Bunu düşünür düşünmez, bunun doğru olduğunu anladı. Onun zihni, Tem'in zihniyle etkileşime giriyor olmalıydı; bariyer düşmüş, aralarındaki koridor ardına kadar açılmıştı.

Tem.

Yine aynı şey oldu.

Tem, ona dönmek için yer değiştirdi. Gözlerini kapattı ve elinden geldiğince konsantre oldu.

Caspen.

Cevap yoktu. Zihinleri arasındaki koridor tıkanmış gibiydi, sanki dumanla dolmuş gibi. Tem, bunun Caspen'in bilinçsiz olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Onun tekrar seslenmesini bekledi, ama seslenmediğinde aniden hayal kırıklığına uğradı.

Adını sadece iki kez söylemeye değer miydi? Bu hiç de iyi değildi.

Tem, şakağına dokundu ve aralarındaki bağlantıya konsantre oldu. Dumanın içinden geçerek koridorda ilerledi ve onun zihninin kapısına doğru yol aldı. Kapının hemen dışında durdu.

Bu bir ihlal miydi?

Tem, Caspen'in izni olmadan onun zihnine sızmak istemiyordu. Ama Caspen ona bunu yapmamasını söylememişti. Üstelik, bir keresinde aynanın önünde birlikte dururken onu zihnine çekmişti. Ayrıca, onlar birbirlerine ait değil miydiler? Onun bilmeye hakkı olmayan ne sırları olabilirdi ki?

Tem, Caspen'in zihnine girdi.

Tamamen karanlıktı; *görece* hiçbir şey yoktu. Daha çok, etrafında, bir ağacın dalları gibi zihnine dolanan hisler *hissetti*. En başta gelen, cinsel arzuydu — onu o kadar yoğun bir şekilde sarmıştı ki, Tem hemen tahrik olduğunu hissetti. Odaklanacak başka bir şey, *herhangi bir şey* aradı ve Caspen'in zihninde tek bir şeyin daha net bir şekilde var olduğunu fark etti: endişe. Bilincinin arka planında kalın bir endişe ipliği belirliyordu ve etrafındaki her şeye bir gölge düşürüyordu.

Neden bu kadar endişeliydi?

Tem bu duyguyu görmeye çalıştı ama yapamadığını fark etti. Bunun yerine, sadece hissedebiliyordu, endişe ve kaygı sanki kendi duygularıymış gibi ona da bulaşıyordu. Daha fazla araştırdığında, endişenin *onu* çevrelediğini fark etti. Caspen'in zihninde şu anda bulunan hali değil, Tem'in etrafında olmadığı zamanlarda düşündüğü hali. Tem için endişeleniyordu. Aslında bu tam olarak doğru değildi; daha çok Tem *için* endişeleniyordu. Belki de ritüel yüzündendi. Ama Tem, bunun yarınki olaylarla ilgisi olmadığını hissediyordu. Bu daha geniş bir endişeydi, korkuya yakın derin bir tedirginliğin yankısıydı. Tem için duyduğu korku.

Tem.

Caspen uyanmıştı. Sesi, aynanın önünde birlikte durdukları zamanki gibi etrafında yankılanıyordu. Bilincinin kendisinininkine katıldığını hissetti ve aniden, onun zihninde aktif olan tek kişi o değildi. Caspen gözlerini açtığında, Tem onun gördüklerini gördü, yani kendi vücudunun onun yanında yatakta diz çökmüş halini. Onun onu algılama şekli, sanki o, Caspen'in gördüğü en güzel şeymiş gibi, Tem'i bir kez daha etkiledi. Caspen'in bakışları açgözlülükle Tem'in vücudunu taradı, kalçalarının kıvrımlarını ve omuzlarının etrafında nazıkçe kıvrılan saçlarını inceledi.

Tem aynı anda iki yerdeydi: onun zihninde ve kendi bedeninde. Her ikisinde de kontrolün kendisinde olduğunu fark etti. Gülümsedi ve Caspen'in zihninde parlak bir sevinç dalgası yayıldı. Ona uzandı, parmaklarını saçlarına geçirdi ve yüzünü kendine doğru çekti. Dudakları değdiğinde, Tem onu öptüğünde hissettiği şeyi hissetti: saf, acıtan bir arzu. O da onu öptü, onu kendine daha da yaklaştıırken zihnini kaplayan açlığı tadını çıkardı. Caspen'in elleri vücuduna gitti, avuç içlerini cildine düz bir şekilde koyarak onu olabildiğince hissetmeye çalıştı. Her inlediğinde, bir şehvet dalgası onu sardı. Onu parçalamaması bir mucizeydi.

Öpücük derinleşti.

Caspen onun üzerine yuvarlandı, kalçalarının kucağına yerleşerek. Tem onu karşılamak için bacaklarını açtı ve bunu yapar yapmaz, endişesi zihninden kayboldu. Tek odak noktası oydu; sadece *daha fazlasını* istiyordu. Yine de, seks yapmaya başlamadı. Onun liderliğini takip etti, Tem'in hızını belirlemesine izin verdi, işlerin ne zaman ve nasıl ilerleyeceğine onun karar vermesine izin verdi. Tem, onun yavaş gitmek için ne kadar çaba sarf ettiğini ilk elden hissetti. Bakışlarının vücudunun belirli bölgelerinde - boynunda, köprücük kemiklerinde, dudaklarında - nasıl takıldığını gördü, kontrolünü kaybetmek üzere olduğu her seferinde tek bir düşünceye nasıl odaklandığını gördü: *Onu güvende tutmak*.

Tem'in çıplak vücudu ona karşı koyamayacağı kadar çekici hale geldiğinde, bunu durmaksızın tekrar tekrar düşündü.

Onu güvende tut. Onu güvende tut. Onu güvende tut.

Onu bu şekilde görmek olağanüstü bir deneyimdi. Tem'e tamamen aşıktı, onun deneyimi dışında hiçbir şey onun için önemli değildi. Onun zevki, Tem'in zevkinden geliyordu. Tem'in yaptığı her şey onu tahrik ediyordu; onu düşünmek bile penisini sertleştirmek için yeterliydi.

Onun göğüslerini avuçladı ve kızın yanaklarının kızardığını izledi. Caspen bu manzaraya inledi.

Bana ne yaptığını görüyor musun?

Şimdi kendi zihninde ona sesleniyordu. Tem, bu şekilde birleşmişken ona nasıl cevap vereceğini hala bilmiyordu. Bu yüzden bedenini kullanarak iletişim kurdu, onu kendine çekti ve dudaklarından öptü. Etrafında bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Mükemmel, mükemmel kız.

Tem onu daha da sert öptü.

Caspen bir parmağını içine soktu, sonra bir tane daha. Tem kendi ıslaklığını hissetti — merkezinin ona ne kadar yumuşak ve davetkar olduğunu. Ona nazıkçe dokundu, daha da derine daldı, çıkardığı seslere göre tekniğini ayarladı. Onun bedenini çok iyi tanıyordu, onu iniltmeye zorlamak için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. Kulak memesini ısırdı, o çığlık attı ve o tekrar ısırdı.

Şu anda zihninin derinliklerinde tehlikeli bir şey oluşuyordu. Tem bunun, dönüşüm geçirmek isteyen, insan formunu terk etmek ve sonuçlarını düşünmeden ona saldırmak isteyen kısmı olduğunu fark etti.

Onu güvende tut.

Sözler sessizdi, gergindi. Onları takip etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Tem, burada bir gücü olduğunu fark etti — onun içgüdülerine direnmesine yardım edebilirdi. Avuçlarını onun gövdesine koydu, onu iterek aralarında mesafe yarattı. Caspen ona izin verdi. Sonra içinde olmayan elini aldı ve dilinin ucuyla onun parmak uçlarını okşadı. Onun dikkatini dağıtıyordu — onu seks dışında bir şeye odaklanmaya zorluyordu. İçindeki canavar sakinleşti, Tem'in ilk iki parmağını nazıkçe emmesini izlemekten memnun kaldı. Caspen öne eğildi, parmaklarını ağzının derinliklerine, boğazının en arkasına kadar itti. Tem gözlerini kapattı, onun bu şekilde içine girmesine izin verdi, onu ne kadar ileri götürebileceğini hissetmesine izin verdi.

Kendine bir bak.

Tem bir kez olsun bunu yapabildi. Caspen'in gözlerinden kendini izledi, onun gördüğü her şeyi gördü, sevdiği her şeyi gördü. Ağzının ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissetti, onun herhangi bir parçasını isteyerek içine aldığından ne kadar gurur duyduğunu hissetti. Bakışlarında sahiplenme vardı ama kontrol yoktu. Onu domine etmek istemiyordu, sadece onu tamamen kendine ait etmek istiyordu. Bu, ona karşı hissettiklerinden

Tem, Caspen'in sadece kendisine ait olmasını istiyordu.

Sana zaten söyledim, Tem. Ben seninim.

Caspen parmaklarını ağzından çekti ve yerine dudaklarını bastırdı. Penisi tamamen sertleşmişti ve Tem avucunu onun etrafına dolayarak onu içine çekmeye başladı. Caspen isteyerek onu takip etti ve tamamen içine girdiğinde, Tem onunla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu nihayet anladı.

Bu, onun hiç bilmediği bir zevkti. Onun için çok *daha büyük*, çok *daha fazlasıydı*. Basilisks, insanların anlayamayacağı bir ruhsal düzeyde seks yaşıyordu. Sanki onun içine girmeden tamamlanmamış gibiydi, sanki Tem olmadan kendisinin sadece bir parçası var gibiydi. Onun vücudunu dinlediğini, kalp atışları kadar ince ipuçlarına göre hareketlerini ayarladığını hissetti. Hatta cildi bile bir hikaye anlatıyordu. Caspen'in parmak uçları her ter damlasını, her tüylerin diken diken olmasını, her küçük sıcaklık değişimini hissediyordu. O, Tem'den önce orgazm olacağını biliyordu; nefesinin ritmindeki farklılığı duyabiliyordu. Caspen'in ona öğrettiği onca şey arasında, Tem *kendine* nasıl seks yapacağını öğreneceğini hiç düşünmemişti. Bu olağanüstü bir şeydi.

Caspen, her itişte kızın yüzünü görebilmek için dirseklerine dayandı. Tem ona bakıyordu, yüzünde açık, güven dolu ve rahat bir ifade vardı. Kız, onun kollarında mutlu ve tatmin olmuştu; huzur içindeydi. Onu bu şekilde görmekten daha fazla gurur duyduğu bir şey yoktu. Onun içinde olmaktan daha büyük bir onur yoktu.

Canavar hızla geri dönüyordu. Caspen'den siyah dumanlar yükseliyordu. Tem'in vücuduna değdikleri zaman, onun bir uzantısı gibiydiler; ellerinin dokunduğu gibi ona dokunuyor, parmaklarıyla hissettiği gibi onu hissediyorlardı. Havayı dolduran tıslama sesi, zihninde sağır ediciydi. Tem neredeyse kulaklarını kapatmak istedi. Ama orgazmın yaklaşması çok daha acil bir meseleydi. Tem'de orgazm yaklaşırken, Caspen'de de orgazm yaklaşıyordu ve Tem, bir basilisk'in orgazmının gücünün gerçekten ne kadar durdurulamaz olduğunu hissedebiliyordu. Caspen dönüşmeyecekti; Tem'i güvende tutacaktı. Ama aynı zamanda, insan formunun sınırlarını parçalamakla tehdit eden zevkin tek bir gramını bile geri tutmayacaktı.

Son anda, Caspen onu zihninden uzaklaştırdı.

Bunu, artık onu orada istemediği için yapmadı. Aksine, ona vermek için çok uğraştığı orgazmı yaşayabilmesi içindi. Tem, orgazmı geldiği anda kendi zihnine geri döndü ve zevkin ilk anları vücudunda yankılanırken nefesini tuttu. Ona bakan Caspen'e baktı.

Orgazm olurken gözlerini kapattı.

Caspen'in elleri kalçalarını kavradı, parmakları derisinin derinliklerine gömüldü. Tem nefes almakta zorlanacak kadar hızlı bir şekilde, tekrar tekrar ona doğru iterek onu kendine doğru çekti. O da boşalıyordu — tam da Tem kadar yoğun, tam da Tem kadar *çaresizce*.

Sonunda işleri bittiğinde, başı onun göğsüne yaslanmış olarak birlikte uzandılar. Tem, az önce olanlara hayretle, parmaklarını onun koyu saçlarında gezdirdi.

Sonunda Caspen sordu: "*Neden aklıma geldin? Uykunda benim adımı söyledin.*"

Onun cildinde gülümsediğini hissetti.

Anlıyorum. Ve? Ve ne?

Başını kaldırıp gözlerine baktı.

"Aradığını buldun mu?"

Tem, onun zihninde hissettiği şeyi düşündü: Onunla ilgili düşüncelerini saran karanlık korku bulutu. Bunun hakkında soru sormak istedi. Ama aynı zamanda onunla bu anın tadını çıkarmak da istedi. Bu yüzden, "*Evet*" dedi.

Güzel. İstediğin zaman gelebilirsin.

Birlikte uykuya daldılar.

Tem uyandığında, ilk düşüncesi ritüeldi. Bu gece bunun gerçekleşeceğine inanamıyordu; birkaç saat sonra, Caspen'in ok kılıfına kendini kanıtlamak için akıl almaz şeyler yapacaktı. Zamanı gelene kadar Caspen'le burada kalmak istiyordu. Ama annesi onu çiftlikte istiyordu ve oyalanma şansı yoktu.

Caspen onu patikanın başına kadar geçirdi. Onu öpmek yerine, ellerini omuzlarına koydu.

"Alacakaranlıkta başlayacak," dedi. "Müsait olduğuunda gel."

Tem başını salladı. Sakin kalmaya çalışıyordu, ama midesi ona uymuyordu.

"Bir şey getirmem gerekiyor mu?" Başka ne soracağını bilmiyordu.

Caspen başını salladı. "Hayır. Ama bugün kendini yorma. Gücüne ihtiyacın olacak."

Tem tekrar başını salladı. Endişelenmeye başlamadan önce, Caspen onu öptü. Yavaşça öpüştüler ve ayrıldıklarında Tem yine ıslanmıştı. "Keşke seninle kalabilseydim," diye fısıldadı dudaklarına.

"Yakında," diye fısıldadı Tem.

Tem, bu geceyi düşünmemeye çalışarak çiftlik işlerini yavaşça yaptı. Annesi köye bir iş için gitmişti, en azından Vera'yı ziyaret etmek zorunda kalmamıştı. Ama bugün gibi bir günde, Tem dikkatini başka yere yöneltmek isterdi. İşlerini erken bitirdi; endişelenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Annesi döndüğünde, öğleden sonrasını mutfakta birlikte geçirdiler, kışlık paltolarını onardılar. Saatler sessizlik içinde geçti ve Tem'in zihni dönüyordu.

Düşünceleri mağaralardaki ilk gecesine gitti — önündeki kızın çığlık atarak patikadan aşağı koşarak kaçışını. Tem, o kızın şimdi nerede olduğunu ve kaderinden kaçtığına pişman olup olmadığını merak etti. Annesi o gece uyluklarına yağ sürdükten sonra ona söylediği şeyi hatırladı: *Sana cesaret verecekler.*

Tem'in şimdi o cesarete ihtiyacı vardı.

"Anne?" diye sordu.

Annesi dikişinden başını kaldırdı. "Evet, canım?"

"Ylang-ylang ve sandal ağacı hala sende var mı?"

Annesi kaşlarını çattı. "Evet. Neden soruyorsun?"

Tem tereddüt etti. Eğitim sürecinin ilerlemiş bir aşamasındaydılar; Tem'in mağaralardaki ilk gecesinde ihtiyaç duyduğu şeye neden ihtiyaç duysun ki? Yine de o gece hissettiği gibi hissediyordu: sanki bildiği her şey değişmek üzereymiş gibi.

"Bu gece... cesarete ihtiyacım var."

Başka bir şey açıklamadan söyleyebileceği tek şey buydu. Annesinin kaşları daha da çatıldı, ama başka soru sormadı. Bunun yerine dikişini bir kenara bırakıp kehribar rengi cam şişeleri çıkardı ve Tem'e eteğini kaldırmasını işaret etti. Yağı her iki uyluğuna nazıkçe sürdü ve Tem bu temasla hemen sakinleşti. Bu, ona neden bunu yaptığını hatırlattı: sevdiği insanlar için.

Annesi konuşmasını bitirdiğinde, "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Annesi de buna karşılık olarak onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Yürüyüş soğuk ve rüzgârlıydı.

Tem, sonbaharın soğuğuna karşı omuzlarını kamburlaştırarak, dağın eteklerine doğru aceleyle yürüdü. Caspen, mağaranın sıcak karanlığında onu bekliyordu ve selamlamak için elini tuttu, dudaklarını bileğine değdirdi. Tem onu odasına kadar takip etti ve yatağın kenarına oturdular. Her zamanki gibi seks yapmaya başlamaktansa, beklenti içinde sessizce birbirlerine baktılar. Caspen, elini sıktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Tem gözlerini devirdi. "Bana bunu söyleme."

"Tem." Caspen onu kendine çekti ve gözlerine bakmasını sağladı. "Son ana kadar bunu söyleyeceğim, böylece bir seçeneğin olduğunu bilirsin."

Ama Tem sadece başını salladı. Çünkü bir seçeneği yoktu, en azından gerçek anlamda. Şu anda bir görevdeydi, Caspen'in anlayamayacağı bir görev. Bu sadece onunla ilgili değildi. Ya da onunla. Ya da Leo ile. Bu, krallığın geleceği ile ilgiliydi ve Tem şimdi tereddüt etmeyecekti.

"Ben seçimimi yaptım," dedi.

Caspen ona küçük bir gülümseme attı. "Ne kadar inatçısın," diye fısıldadı. "Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

Küçük gülümseme büyüdü. "Öyle olmalı."

Bir süre daha yatakta uzanıp ateşi izlediler ve olacaklardan başka her şey hakkında konuştular. Sonunda gitme zamanı gelmişti. Tem ayağa kalkmaya başladığında Caspen onu durdurdu. Elbisesi altından onu çekti.

"Buna gerek yok," dedi. Anladı.

"Çıplak mı gitmem gerekiyor?"

"Evet."

"Ama neden?"

"Basilisks'lerin insanlardan farklı kuralları vardır." "Anlamıyorum."

"Biz cinsel varlıklarız."

"Bunu zaten biliyorum."

"Demek istediğim, biz... açıkız." "Açık derken neyi kastediyorsun?"

"Dışarıda" —Casper kapıya doğru başını salladı, Tem'in bildiği kadarıyla kapının ötesinde dolambaçlı geçitler vardı— "bir basilisk insan formunu giymeyi seçerse, onu giysilerle yüklemes."

Tem kaşlarını çatı. "Yani... her zaman çıplak mıdır?"

Casper'in ağız seğirdi. "Aynen öyle." "Yani herkes... herkesi görebilir mi?"

"Evet."

"Ama neden?"

"Çünkü bu onlar için önemli değil, Tem. *Sen* onlar için önemli değilsin. Bir basilisk için insan şekli, bizim gerçek şeklimizden daha aşağıdır. İnsanların mahremiyete olan takıntısı, basilisklerin paylaştığı veya anladığı bir şey değildir. Onlar senin vücuduna saygı duymazlar."

Tem öfkelen. "Vücudum saygıyı hak etmiyor mu?"

"Elbette." Dudaklarını omzuna bastırdı. "*Elbette* hak ediyor. Ama zaten çıkaracağın kıyafetlere gerek yok."

Tem buna karşı çıkmadı, bu yüzden elbisesini çıkardı.

Birlikte, Tem'in daha önce hiç gitmediği kadar dağın derinliklerine uzanan dolambaçlı tünellerden geçtiler. Ara sıra görünen meşaleler dışında her yer tamamen karanlıktı ve Tem, yolunu bulmak için Casper'e güvenmek zorundaydı. Casper, geçitte her bir çatala geldiklerinde onu yönlendirmek için belinden tuttu. Sonunda, eski bir çift ahşap kapının önünde durdular. Casper kapıyı iterek açtı.

Oditoryum, Tem'in beklediği gibi değildi.

Meşalelerle çevrili, dairesel şekilli, devasa bir taş heykelin önüne doğru hafifçe eğimli taş sıralar vardı. Tem boynunu uzatarak heykele baktı. Neye baktığını fark ettiğinde kalbi durdu. Casper'e döndü.

"Ritüelin bir oditoryumda yapılacağını söylemiştin." "Öyle."

Heykeli işaret etti. "O zaman *bunu* açıkla."

Caspen, onun bakışını takip ederek yukarı baktı. "O..." Sesi kesildi ve Tem onun yerine cümleyi tamamladı.

"O Kora."

"Evet. Öyle."

Tem heykelin üzerine donuk bir bakışla baktı. Bu, onun gördüğü en büyük Kora heykeli idi, mermer gibi görünen bir taştan oyulmuş, üzerine ince altın iplikler işlenmişti. Tanrıça oturmuş pozisyonda, bacaklarını çaprazlamış, özenle örülmüş saçları kemerli tavana neredeyse değiyordu.

"Nerede..." Tem başladı, ama soru dilinde kaldı. Ritüelin gerçekleşebileceği tek bir yer vardı. Kora'nın elleri avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağında duruyordu, bacaklarının tam ortasında mükemmel bir düzlük oluşturacak şekilde açılmıştı. Bir sunak.

"Elleri," dedi Caspen, Tem zaten biliyor olmasına rağmen.

"Ve benden ne yapmamı bekliyorsun..."

"Senden hiçbir şey yapmanı *beklemiyorum*."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Bu..." Ama söyleyecek söz bulamadı.

Caspen, kolunu hala beline dolamış halde onu sunak kadar götürdü. Heykelin önünde durup Kora'nın huzurlu yüzüne baktılar.

"O çok güzel," dedi Tem, neredeyse kendine rağmen.

"Senin gibi."

Tam o sırada çift kapı açıldı ve insanlar içeri girmeye başladı.

Caspen onu kendine çekti. "Seni seviyorum," diye kulağına fısıldadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Lütfen bunu söylemeyi bırak."

Caspen cevap vermedi. Salon dolarken onu sadece daha sıkı tuttu. Tem, yılanlarla dolu bir kalabalık bekliyordu, ama tüm basiliskler insan şekillerini almışlardı.

Böylece kimse seni kazara öldürmez.

Tem bunun mantıklı olduğunu düşündü. Yine de, bir anda bu kadar çok çıplak insan görmek sinir bozucuydu; Tem buna alışık değildi. Ve hepsi çok *güzeldi*. Kadınların hepsi yumuşak kıvrımlara sahipti ve erkeklerin hepsi uzun boylu,

ve heybetliydiler. Bu kadar çok çarpıcı vücutun arasında, kendini acınacak derecede aşağılık hissetmemek zordu.

Tem, Caspen'e baktı. Gözleri kısılmıştı; onu hiç bu kadar gergin görmemişti. O böyle olduğunda ne yapacağını bilmiyordu. Genellikle sakın olan oydu; her zaman bir şey hakkında endişelenen Tem'di. Şimdi ise sanki hayatta kalan son kişiymiş gibi ona tutunuyordu, parmakları derisine o kadar sıkı basıyordu ki, Tem yüzünü buruşturdu. Böyle devam edemezdi. En son ihtiyacı olan şey, enerjisi bu kadar öngörülemezken babasına bağırmasıydı.

"Casper," dedi yumuşak bir sesle, dudaklarını göğsüne, sonra köprücük kemiğine, sonra çenesine bastırarak. "Beni sakınleştir."

O, onun dokunuşuna doğru eğildi ve tutuşunu biraz gevşetti. "Nasıl istersen."

Onun zihninden Tem'in zihnine yatıştırıcı bir dalga yayıldı ve dağınık kalp atışlarını yavaşlattı. Bir ara dudakları birbirine değdi. Yavaşça öpüştiler ve Tem herkesin onları izlediğini biliyordu.

Tem sonunda uzaklaştığında Casper fısıldadı, "Seni seviyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Sorun şu ki, o da onu seviyordu. Ve onunla birlikte olmak için bunu yapmak zorundaydı.

Kalabalıkta ani bir sessizlik oldu. Tem, onların bakışlarını takip ederek çift kapıya doğru baktı ve orada uzun boylu bir figür duruyordu.

Yılan Kral gelmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tem, Caspen'in çok etkileyici olduğunu düşünmüştü.

Onun sert hatları, babasında daha da belirgindi. İkisi de aynı gururlu duruşa ve aynı sert kas yapısına sahipti. Ancak Caspen'in yüzünde ruhani bir hava varken, babasının güzelliği korkutucu ve sert bir izlenim bırakıyordu. Gözleri tamamen siyahtı, Caspen'inkilerdeki altın rengi yoktu. Gözleri salonu dolaştı, önce kalabalığı, sonra oğlunu, son olarak da Tem'i gördü. Gözleri onunla buluştuğunda Tem irkildi. Yanında duran Caspen'in tüm vücudu kaskatı kesildi. Onu nefes alamayacak kadar sıkı tutuyordu, ama Tem onun kendisini daha da sıkı tutmasını diledi. Caspen kulağına fısıldadı:

"Sana zarar vermeyecek. Eğer verirse, onu asla affetmeyeceğimi biliyor." Tem sadece başını sallayabildi.

"Eğer herhangi bir anda fikrini değiştirir ve durmak istersen, bana bakman yeter, ben bu işi bitiririm."

"Peki bunu nasıl bitireceksin?"

Cevabı tek kelimelikti: "Çabucak."

"Benim yüzümden kendi babanı öldürmeni *gerçekten* istemem."

Kral onlara doğru yürümeye başladı. Tem'in içinde bir şey alevlendi — tanıdık bir his, Caspen'le daha önce birçok kez hissettiği bir şey. Belki de kralın oğluna benzemesi onu sıcak hissettirmişti. Ya da belki de Caspen'le tamamen bağımsız bir şeydi. Kral, diğer herkes gibi çıplaktı ve Tem, kralın penisini görünce kızarmadan edemedi. Caspen'inkiyle aynı mükemmel şekle sahipti, sadece tabanı biraz daha kalındı. Zaten sertleşmişti, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Bu noktada, Tem sert penislere yabancı değildi.

Kral kalabalığın içinden geçerken basiliskler diz çöktü. Her adımında zaman yavaşladı ve tam önlerine geldiğinde tamamen durdu.

Sonsuz bir an boyunca, baba ve oğul birbirlerine baktılar. Tem, onların ne düşündüklerini sadece tahmin edebiliyordu. Sonra kral elini uzattı. Tem, birdenbire onun elini tutması gerektiğini fark etti. Caspen'in dudakları kulağına eğildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Tem cevap vermedi.

Bunun yerine, kralın elini tuttu. El çok büyüktü; kral onu heykelin merdivenlerine çıkarırken avuç içi parmaklarını yuttu. Kalabalık, onlar merdivenleri çıkarken bir uğultu yaydı ve Tem, kulaklarını tıkamak için gelen dürtüye direndi. Kora'nın ellerinin tam önünde durduklarında, kral ona döndü.

Sakinleştirici sükunet dalgası yavaşça dağıldı. Ama Tem Caspen'e bakmadı. Bunun yerine, krala baktı ve dokunmak üzere olduğu her şeyi gördü. Heyecanlanmaması gerektiğini biliyordu. Heyecanlanmamalıydı.

Ama heyecanlanmıştı.

Tem buna engel olamadı. Kral ilk içeri girdiğinde hissettiği sıcaklık, kral onun önünde çıplak kaldıkça daha da arttı. Bunun sadece fiziksel bir his olduğunu anlardı, sonuçta güzel bir vücuda bakıyordu. Ama Tem, ona karşı açıklayamadığı garip, manyetik bir çekim hissetti. Kral, Caspen'in her zaman yaptığı gibi başını eğmiş, ona o tanıdık, sürüngenvari bakışıyla bakıyordu. Yüzündeki ifade okunamazdı. Ama Tem, gözlerinde Caspen'in gözlerinde sürekli yanan ateşle aynı bir ısı kıvılcımını fark etti. İçinde başka bir şey daha kıpırdadı: kemiklerine işlemiş tanıdık bir inatçılık. Bunu yapmak *istiyordu*. Ve bunu iyi yapmak istiyordu.

"Adın ne?"

Kralın sesi çakıl gibi sertti. Tem, Caspen'in sesinin yankılarını duydu; ikisi de aynı derin ritmi ve boşluklu tınıyı paylaşıyordu.

"Temperance."

Mağaradaki ilk gecesiyle olan paralellikler inkar edilemezdi. Aynı şekilde Caspen'in önünde durmuş ve şimdi yaptığı gibi kendini tanıtmıştı.

"Temperance," dedi kral yavaşça, adını denercesine. Siyah gözleri Tem'in gözlerine dikildi ve Tem, kralın zihninin derinliklerine baktığı izlenimine kapıldı.

Omuzlarını dikleştirdi, çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Peki ya sizinki?"

Kralın kaşları bir santim kadar kalktı. Sonra yumuşak bir sesle, "Ben Bastian," dedi.

Artık birbirlerinin isimlerini bildiklerine göre, Tem garip bir şekilde sakinleşti. Kral artık belirsiz, bilinmeyen bir güç değildi. Bastian da diğerleri gibi sıradan bir adamdı ve Tem onu baştan çıkarmak için eğitilmiş bir kadındı.

"Buradaki amacını anlıyor musun?" diye sordu Bastian.

Amaç. Nedense, bu soru ritüelden daha önemliymiş gibi geldi. Tem amacını anlıyor muydu?

"Evet."

Kral başka bir şey sormadı. Konuşma zamanı geçmiş gibi görünüyordu.

Başka bir şey söylemeden, arkasını döndü ve Kora'nın ellerine tırmandı, sırt üstü uzandı, böylece avuç içleri omuzlarını kavradı. Bastian'ın hiçbir şey başlatmayacağı açıktı; ritüeli başlatmak Tem'e kalmıştı. Ve bu onun için gayet iyiydi. Tamamen kontrolü dışında hissettiği bir durumda ona kontrol sağladı ve yalnız kaldığı kısa anı gözlerini kapatarak, olacıklara hazırlanmak için kullandı.

Zihni boştu, Caspen'in varlığı belirgin bir şekilde yoktu. Onu özliyordu, ama onun yanında olmasını istemiyordu. Önümüzdeki birkaç dakika onunla ilgili değildi. Tem'le ilgiliydi, Bastian'la ilgiliydi ve bu odadaki herkese onun neler yapabileceğini göstermekle ilgiliydi. Nedense, tamamen sakindi. Bir parçası bunu *seviyordu* — zorluğun heyecanını. Köyde geçirdiği tüm hayatı boyunca kendini özellikle yetenekli hissetmemişti — hiçbir şeyde pek başarılı olmamıştı. Ama bunda başarılı olacaktı.

Tem gözlerini açtı.

Zamanı gelmişti.

O, sıcak ve pürüzsüz taşla ellerini bastırarak öne doğru adım attı. Sonra Kora'nın avuç içlerine tırmandı ve dizlerini Bastian'ın iki yanına yerleştirdi. Bacaklarını açtığı anda, kralın burun delikleri genişledi ve o, kralın uyluklarındaki sandal ağacı ve ylang-ylang kokusunu aldığını anladı. Tem henüz ona binmedi, ona dokunmadı bile. Sadece ona baktı

vücudunda Caspen'i hatırlatan her şeyi fark etti. Derisi aynı pürüzsüz, kusursuz parlaklığa sahipti. Çenesi de aynı köşeli şekle sahipti. İki adam da inkar edilemez avcılardı — Bastian onu o anda orada yutmak istermiş gibi bakıyordu. Bu, Caspen'den alıştığı bir bakıştı ve her zaman sevdiği bir bakıştı.

Tem, aralarındaki farkları da fark etti.

Bastian'ın şakaklarında gümüş rengi çizgiler vardı. Omzunda pürüzlü bir şimşek şeklinde bir yara izi vardı. Belki de eski bir savaş yarasıydı. Caspen'in göğsü çıplakken, Bastian'ınki penisine doğru sivrilen koyu renkli kıllarla kaplıydı. Tem parmaklarını o kılların arasında gezdirmek istedi. Bunun yerine, yavaşça eğildi, elini uzattı ve avucuyla testislerini kavradı. Bunun izin verilip verilmediğini bilmiyordu, ama onun bu kısmını, savunmasız kısmını hissetmek istiyordu, krala onun sorumlu olduğunu hatırlatmak için. Caspen haklıydı: Tem inatçıydı. Ve başlamaya hazırды.

Bastian itiraz etmedi. Sadece onu izledi, kurnaz gözleri odaklanarak kısıldı. Tem, onun ne düşündüğünü, hakkında bir izlenim oluşturup oluşturmadığını merak etti. Onu doruğa ulaştırabileceğine inanıyor muydu? Yoksa sadece başarısız olmasını mı bekliyordu? Neye inandığı önemli değildi. *Tem* bunu yapabileceğini biliyordu.

Eli testislerinden penisine kaydı, parmakları inanılmaz kalın tabanını sardı. Onu okşamaya zahmet etmedi. Bunun yerine, Bastian'ın üzerine oturdu, penisi neredeyse ona değene kadar kendini indirdi. Gözleri bir kez daha onun gözlerine kaydı. Kral ona sanki "*Yap şunu. Cesaretin varsa*" der gibi baktı.

Tem korkmuyordu.

Penisinin ilk birkaç santimini yavaşça içine aldı. Ne bekleyeceğini zaten biliyordu; Caspen ona böyle bir penisi içine almayı öğretmişti. Genişleme, gerilme hissini çok iyi biliyordu. Yine de, en dibine kadar inmek zordu ve tüm çabalarına rağmen, onu tamamen içine alamadı. Ama önemli değildi. Bastian onun içine girer girmez, Tem'in endişesi kayboldu ve içgüdüleri devreye girdi.

Kalçalarını yavaşça hareket ettirerek, onun penisini denedi, onu sürmenin nasıl bir his olduğunu öğrendi. Kralın gözlerinde gördüğü ısı, şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktı. Tem biliyordu.

Bir erkek tahrik olduğunda nasıl göründüğünü biliyordu ve Bastian'ın ona şu anda bakışları tam da öyleydi. Bunu kendi lehine kullanarak, sabit bir tempo oluşturdu ve bir ritim yakaladı. Onu çabucak bitirmesini sağlaması gerektiğini biliyordu, ama aynı zamanda bu gerilimin gücünü de biliyordu. Caspen'in sözleri kafasında yankılanıyordu: *O güvene değer verir.* Bu yüzden Tem, sanki *Bastian onunla birlikte* burada olduğu için şanslıymış gibi, kibirli bir güvenle krala baktı. Bastian'ın onun onayına ihtiyacı olan kişi olduğunu, tersinin geçerli olmadığını varsayarak, tam da onun sikilmesi gerektiğini düşündüğü şekilde onu sikti.

Tırnaklarını göğsüne geçirdi, sert karın kaslarını kendini dengelemek için kullandı, yukarı aşağı kayarken, Caspen'in ona öğrettiği gibi ileri geri hareket etti. Tem, Caspen'in ellerinin kalçalarında olduğunu, onu yönlendirdiğini, bir erkeğin vücudunu anlaması için onu eğittiğini hayal etti. Daha da öne eğildi, göğüslerini birbirine yaklaştırdı, kralı onlara bakmaya cesaretlendirdi. Ama kral bakmadı. Alışılmış bir soğukkanlılıkla onun bakışlarını karşıladı, keyif aldığının tek işareti, kesintisiz bir coşkuyla ona odaklanmış, sonsuz siyah göz bebekleriydi.

şimdiye kadar Tem, kralın penisinin tabanından kaçınıyordu. Bastian, oğlundan daha büyüktü ve Tem, onu tamamen içine aldığında vücudu isyan etmeye başladı. Bastian onu tamamen doldurduğu anda, Tem yüzünü buruştırmaktan kendini alamadı.

O böyle yapar yapmaz, Bastian homurdandı. Caspen'in sözleri aniden aklına geldi:

Seni yok etmeye, acından zevk almaya yatkınsınız. Birlikte olduğumuzda, seni memnun etmekle... sana acı vermek arasında bir çizgide yürüyorum. İnsan formum ilki arzuluyor. Gerçek formum ise ikincisini arzuluyor.

Bastian bu konuda Caspen'den farklı değildi, o da onun acısını arzuluyordu. Onu bitirmek istiyorsa, hem de çabuk bitirmek istiyorsa, bunun bir bedeli olacaktı.

Tem kalçalarını hızla salladı, acıyı bastırarak, bunun yerine Bastian üzerinde yarattığı etkiye odaklandı. Çenesi kilitlenmişti ve her sığ nefes alışında vücudu daha da geriliyordu. Kendini onun penisine sertçe, daha da sertçe attı, dudaklarından birbiri ardına çığlıklar kaçtı. Acı zevkle birleşti. İki bir ve aynıydı.

Aniden, Bastian da onu sikmeye başladı, kalçalarını onun kalçalarına uydurmak için hareket ettiriyordu. Bunun normal olup olmadığını bilmiyordu, ama amaç onu boşaltmaksa, bu iyi bir şey olmalıydı. Tem, şükürler olsun ki

sapmamış olduğunu gördü. Ama kralın ritüele katıldığına şüphe yoktu, bu da Caspen'in babasının onu sikmesini izlediği anlamına geliyordu. Tem bunu düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine kendini bıraktı, sırtını kavisledi ve penisinin tabanı klitorisine baskı uyguladığında inlemeye başladı.

Kral yakındaydı. Her itişte boynundaki kasların gerildiğini görebiliyordu. Artık yarı oturur pozisyondaydı, gözleri Tem'in gözlerine dikilmişti, cildinden narin dumanlar sızıyordu. Tam da doruğa ulaşması gereken andı — Tem, Caspen ile geçirdiği seanslardan bunu biliyordu ve bir kadın olarak içgüdüsel olarak da biliyordu. Ancak kral bitirmiyordu. Tem paniğe kapılmaya başlamadan önce, aniden zihnini kaplayan bir varlık hissetti. Bir an için Caspen olabileceğini düşündü. Sonra bunun Bastian olduğunu fark etti.

Şu ana kadar, Caspen zihnine giren tek basiliskti. Sesi, kendi sesi kadar tanıdıktı. Ama babasının varlığı farklıydı — daha yaşlı, *daha eski*, denizden daha engin. Geri çekilmeden önce sadece iki kelime söyledi:

Önce sen.

Caspen'in mağaralarda geçirdikleri ilk gecede ona söylediği şeyin aynısıydı. Babası gibi, oğlu da. Ama bu ritüelin bir parçası olmamalıydı; Caspen *onun* bitirmesinden bahsetmemişti, sadece babası ve kendisinden bahsetmişti. Ya Bastian'ın bitirmesinin tek yolu buysa? Ya onun onayı, Tem'in orgazm olmasına bağlıysa?

Durum ne olursa olsun, Tem bitirmek istiyordu. Ve sadece o söylediği için değil. Ritüelden tahrik olmadığını söylemek yalan olurdu. Kralın Caspen olduğunu hayal etti ve bir bakıma, o Caspen'*di*. İki adam aslında o kadar da farklı değildi. İkisi de korkutucuydu. İkisi de güçlüydü. Tem o güce çekiliyordu: her zaman çekilmişti. Onun penisinin içindeki hissine odaklandı ve bir an için gerçek zevki hissetmesine izin verdi. Hissettiği anda, Bastian'ın zihnine sızmasını tersine çevirip onun zihnine sızabilirmiş gibi, elinden geldiğince sertçe onu Bastian'ın yönüne *itti*. Bastian'ın burun delikleri genişledi, gözleri kısıldı. O anda, onu ele geçirdiğini anladı.

Tek bir son hamle ile Tem orgazm oldu.

Bu gerçekleştiği anda, kral belinden tutup onu penisinin üzerinden kesin bir şekilde kaldırdı. Tem ani boşluğa nefesini tuttu ve kralın uyluklarına boşalmasını şaşkınlıkla izledi.

Cildindeki spermi izledi — ylang-yang ve sandal ağacı yağlarıyla karışmış, Caspen'inki kadar kalın ve parlak. Caspen'in sadece bu madde sayesinde var olduğunu uzak bir şekilde fark etti.

Bastian onu Kora'nın taş parmaklarının üzerine koyduktan sonra sunaktan indi. Elini Tem'in uyluklarının üzerinde gezdirdi ve avucunu başının üzerine kaldırdı. Tem, kralın izleyicilere spermlerini göstererek, onun başarılı olduğunu kanıtladığını fark etti. Kalabalıktan sağır edici bir uğultu yükseldi ve Tem hemen bayılacakmış gibi hissetti. Düşmeden önce, bir çift el onu tanıdık ve güçlü bir şekilde yakaladı. Caspen'in cildi onun cildine değdiği anda, Tem'in içine huzur yayıldı. Bu huzur, sırtından aşağıya doğru yatıştırıcı bir dalga gibi yayıldı ve Tem, Caspen'in onu sakinleştireceğine dair verdiği sözü tuttuğunu anladı. Caspen onu sunaktan kaldırdı ve göğsüne sıkıca sarıldı.

Dudakları kulağına değdi. "*Mükemmeldin, Tem.*"

"Mükemmel mi?"

"Kesinlikle."

Kız onun omzuna yaslandı.

Bastian elini indirdi ve tıslama sesi kesildi. Caspen'e döndü ve yüksek sesle bir şey söylemese de, Tem onların zihinleriyle birbirleriyle konuştuklarını biliyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, sakinliği bozuldu.

Caspen onun duygularını kontrol ediyor olmalıydı; kalbi çılgınca atmaya başlayıp göğsünde aniden patlayan endişeyi hissetmemesi gerekiyordu. Tem bu duyguların kendisine mi yoksa Caspen'e mi ait olduğunu anlayamadı. Endişe korkuya dönüştü; dün gece Caspen'in zihnini ziyaret ettiğinde hissettiği korkunun aynısı. Tem, hiçbir uyarı olmadan, aralarındaki konuşmadan tek bir cümle duydu:

Buna izin vermeyeceğim.

Bu sözleri Caspen söylemişti ve o bunları söylerken Bastian'ın kaşları çatıldı.

Tem, kralın yüzünde bir anlık öfke belirdiğinde olduğu yerde donakaldı. Kralın cevabı hızlıydı:

Benim dediğimi yapacaksın.

Belirsizlik midelerini burkmaya başladığı anda, kral ona döndü. Elini uzattı ve bunu yaptığı anda, sakinlik dalgası geri döndü.

Tem, Caspen'e baktı. O da başını salladı. Sanki otomatik pilotta gibi, elini kaldırdı ve avucunu kralın avucunun üzerine, tam cum'unun üzerine nazıkçe koydu. Kral, parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ve kolunu havaya kaldırdı. Bunu yaptığı anda, kalabalığın uğultusu geri döndü.

Caspen'in yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. Tek kelime bile konuşulmamıştı, ama imkansız başardığını anladı.

Tem, kralın kutsamasını kazanmıştı.

Bastian elini bırakıp seyircilerin arasına çekildi. Tıslama sesi giderek yükseldi; Tem'in duyabildiği tek şey buydu, sanki bir tsunami dalgası gibi içinden geçip gidiyordu. Caspen'e baktı ve gözleri onunla buluştuğunda, endişe, arzu ve şiddetli gururun karışık bir duygusunu gördü. Onun kendisi için endişelendiğini biliyordu, ama bu anın onun için, *onlar için* ne kadar anlamlı olduğunu da biliyordu.

"Şimdi sıra bizde," dedi, sesi alçaktı. "Devam edebilir misin?"

Tem tekrar başını salladı. Ayın daha yeni başlamıştı; kralın kutsaması işin sadece yarısıydı. Tem, nihayetinde Caspen'in onayını aradığını ve kral ile yattıktan *sonra* olacaklara göre karar vereceklerini biliyordu.

"Sorumluluk sende, Tem. Senin liderliğini takip edeceğim. Ne yapmamı istersin?"

Tem'in tek bir cevabı vardı:

"Sadece beni öp."

Caspen onu öptü ve o anda Tem kendini rahatlamış hissetti. Ritüel yoktu, seyirci yoktu, kral yoktu. Sadece Caspen vardı, vücudunu ve kalbini ona güvenle emanet ettiği Caspen. O odada sadece ikisi varmış gibi öpüştiler ve aslında öyle de olabilirdi. Elleri uyluklarının arkasına kaydılar ve onu sunak kenarına kaldırdılar. Penisleri onun içine girerken ayakta kaldılar.

Tem.

Caspen.

O kadar iyi hissettiriyordu ki. O kadar doğru hissettiriyordu ki. Kendini evinde hissettiriyordu.

Tem, Caspen'i tatmin edebileceğini biliyordu; bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştı. Ama bu sefer hızlı olmaları gerekiyordu. Bu yüzden ona, odasında tek başına, onun hiç girmediği odasında, bazen pençesini, bazen parmaklarını kullanarak, ayrı olduklarında ne yaptığını gösteren görüntüler gönderdi. Onu tekrar tekrar doruğa ulaştırdı

tekrar tekrar oynattı, bunun onu alt edeceğini, onu uçurumun kenarına iteceğini biliyordu.

Bu onu da o noktaya itti.

"Caspern," diye inledi. Sadece adı, başka bir şey yoktu.

Caspern hemen içinden çıktı, omuzları öne doğru eğildi ve acil bir iniltiyle avucuna boşaldı. Tem nefes almaya vakit bulamadan, elini kalçasına sertçe vurdu, uyluk boyunca aşağı kaydırды ve herkesin görebileceğı ıslak, kaygan bir iz bıraktı.

Seyircinin onayından şüphe yoktu. Toplu olarak çıkardıkları ısıklık sesi kulakları sağır ediyordu. Tem sonunda bakışlarını Caspern'den ayırdı ve kalabalığa baktı.

Şoktan ağzı açık kaldı. "Caspern," diye nefes nefese söyledi. "Ne oluyor?"

Caspern onun bakışını takip etti.

Basiliskslerin hepsi seks yapıyordu.

Bazıları birbirleriyle, bazıları kendileriyle. Çiftler halinde, gruplar halinde, terli, çalkantılı uzuv yığınları halinde. Erkekler kadınlarla, erkekler erkeklerle, kadınlar kadınlarla. Hiçbir düzen yoktu — Tem daha önce böyle bir şey görmemişti. Yüzlerce çıplak insanı birden görmek zaten yeterince şok ediciydi, ama hepsinin birbirleriyle sevişmesini izlemek Tem'in anlayabileceğinin çok ötesindeydi. Üç kadının şiddet sınırındaki bir yoğunlukla birbirlerine saldırmasını izledi. Bir adam dizlerinin üzerindeyken, başka bir adam penisini ağzına sokuyordu. Başka bir adam bir kadını öperken, başka bir kadın onun penisinin üzerine oturmuştu. Tamamen ve tamamen kaos vardı. Tıslama, sürekli bir dalga halinde yankılanıyor, toplu hareketleriyle birlikte titriyordu. Bir şekilde, sadece bir ses olmaktan öteye geçiyor gibi görünüyordu. Tem, havadaki basıncın değişmeye başladığını hissetti. Duman kokusunu tanıdı.

"Caspern?" Tem, küçük bir sesle fısıldadı.

Caspern onun yüzünü tuttu. Tem'in sürprizine, Caspern'in gözleri korkuyla kararmıştı. "Gitmelisin," dedi. "Hemen."

"Ne? Hayır, seni bırakmam."

Caspern ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Tem bacaklarını sıkıca ona doladı ve onu kendine daha yakın tuttu. Caspern çoktan tekrar sertleşmişti.

"Tem, lütfen," dedi çaresizce. "Gitmelisin."

"Bana neler olduğunu anlat."

"Dönüşüm yapmak üzereler."

"Hepsi mi?"

"Açıklayacak zaman yok. Gözlerini kapatmalısın. Ben söylemeden açma."

"Ne? Neden..."

"Onlar geldiğinde, dönüşecekler. *Ben de dönüşeceğim.*"

"Anlamıyorum."

"Bunu durduramam, Tem. Ben onlarla bir bütünüm. Sadece gözlerini kapat." "Ne demek onlarla bir bütünüm..."

"Gözlerini kapat, Tem!"

Bu bir emirdi. Tem gözlerini kapattı.

Tıslama, tarif edilemez bir sese dönüştü, içinden dışarıya doğru yayıldı, kafatasına o kadar şiddetli bir şekilde delindi ki, dayanması neredeyse imkansızdı. Bacakları hâlâ Caspen'e dolanmıştı, ama bir an sonra, bacakları birbirinden ayrıldı. Bir an önce, onun sıcak, nemli tenine bastırılmışken, şimdi sert pulların uyluklarına sürtündüğünü hissediyordu. O, gerçek halini alıyordu — şu anda — tam onun önünde. Ama onu göremiyordu. Sadece vücudunun şeklinin belirgin bir şekilde insandan belirgin bir şekilde... insan olmayan bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordu. Onun doğal vücut ısısı zaten onunkinden daha yüksekti, ama şimdi sanki yazın en sıcak gününde teneke bir çatıya dokunuyormuş gibi hissediyordu. Tem'in cildi yanmaya başladı. Geriye doğru sendeledi, kendini kıvrarak onun hiçbir yerine dokunmamaya çalıştı. Tek duyduğu, kulak zarlarını parçalayan, kulakları sağır eden kalabalığın uğultusuydu.

Tem bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Tıslama gürültülü bir kreşendo'ya ulaştı ve o, bunun doruk noktasına ulaştığını anladı. Kulaklarını kapattı, çığlıkları dışarıda bıraktı, boynundaki tüyleri beklenti ve korkuyla diken diken eden her şeyi dışarıda bıraktı.

Sonunda, tıslama sesi kesildi.

"Tem."

Adı.

"Artık gözlerini açabilirsin, Tem."

Hareket etmedi.

"Gözlerini aç benim için."

Tem gözlerini açtı.

İlk başta, duman dışında hiçbir şey göremedi.

Sonra Caspen'i gördü — insan halini — ona bakıyordu. Tem başını kaldırdı. Kora'nın kollarında, sunakta kıvrılmış yatıyordu. Oda boşalmıştı; tüm basiliskler yeniden insan hallerine dönmüştü. Bastian ortalarda yoktu.

Dik oturdu ve ellerini Caspen'in göğsüne koydu. Cildi sıcaktı.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

O, sıkıcı bir kahkaha attı. "Benim endişelendiğim kişi sensin." "Ben iyiyim."

Bakışları, taze pembe yanıkların oluştuğu uyluklarına düştü. Avuçlarını onun cildine bastırdı ve serinletici bir nabızla yanıkları iyileştirdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim," diye

tekrarladı kız. Adam sadece

başını salladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kız. "Hâlâ..."

"Evet." Caspen başını salladı. "Ayin devam etmeli. Yani, eğer sen..."

"Yapabilirim."

Caspen dudaklarını büzdü. Ama itiraz etmek yerine, onu nazıkçe kollarının arasına aldı, sunaktan kaldırıp yere indirdi. Tünellerden geçerken parmakları beline dokundu ve Tem, gece yarısına kadar seks yapacakları süite gittiklerini anladı. Tem yüzlerce soru sormak istiyordu, ama aynı zamanda enerjisini korumak da istiyordu. Bu yüzden Caspen'e zihnini kullanarak konuştu:

Hala ne olduğunu anlamıyorum. Neden hepsi dönüşüm geçirdi?

Ritüel onları topluca tahrik etti. Bu olduğunda, bir arı kovanı etkisi yaratır. Hepimiz bir oluruz ve içimizden biri boşalırsa, hepimiz boşalırız.

Tem bunu sindirdi. Bu korkunç bir kavramdı.

Ama neden oldu bu? Senin

yüzünden.

Tem onun söylediklerine inanamıyordu.

Bu... iyi bir şey, değil mi?

Evet. Ama aynı zamanda tehlikeli de, özellikle senin için. Gözlerini açsaydın...

Ama açmadım. Ben iyiyim, Caspen.

Konuyu değiştirmeden önce şakağına bir öpücük kondurdu. *Sırada gelecek olana hazır mısın?*

Tem, bundan sonra olacakların kendisi için kolay olmayacağını biliyordu. Şimdiye kadar Caspen ile geçirdiği tüm geceleri düşündü; seks yapmaktan bir mola vermek istediğinde onun her zaman ona uyum sağladığını. Bu sefer bunu yapamayacaktı. Ritüel tamamlanana kadar durmadan tekrar tekrar seks yapmaları gerekiyordu. Vücudunun buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Sanırım dayanabilir.

Ona verebileceği en iyi şey buydu. Belini daha sıkı kavradı.

Seni koruyacağım, Tem.

Bunu deneyeceğini biliyordu. Ama az önce gördüğü şeyi de biliyordu: Caspen, ok kılıfına bağlıydı, gerçek haline bağlıydı. İçgüdülerini sonsuza kadar bastıramayacaktı.

Tem, Caspen'e babasıyla yaşadığı anı sormak istedi —onun zihninden Tem'in zihnine sızan korkuyu. Ama bu konuyu açmanın zamanı değildi.

Ayrıca, süite varmışlardı.

Önlerinde, mağaraların geri kalanıyla aynı taş duvarlara sahip büyük bir oda açıldı. Tavan yoktu; Tem gece gökyüzünü görebiliyordu. Caspen onun bakışını takip etti.

Böylece ne zaman duracağımızı bileceğiz. Yıldızlar gece yarısı olduğunu gösterdiğinde, ritüel sona erer.

Odanın ortasında büyük, alçak bir yatak vardı. Battaniye ya da yastık yoktu, sadece siyah ipek bir çarşaf vardı.

Yatak tamamen açıktaydı; etrafında hiçbir bariyer yoktu. Ancak seyircilerin odak noktası olan sunakla aksine, burası herkesin istediği zaman yanlarından geçebileceği bir akvaryum gibiydi. Baziliskler çoktan süitin içinde dolaşmaya başlamışlardı, bazıları duvarlara yaslanmış, bazıları ise gruplar halinde yere oturmuştu.

Bütün zaman boyunca izleyecekler mi?

İstedikleri gibi gelip gidecekler.

Bazı basiliskler yataktan sadece birkaç adım uzaktaydı. *Çok yakındalar.*

Caspen yüzünü kendine doğru çekti. *Sadece bana bak, Tem.* Başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. *Sadece bana bak.*

Tem başını salladı. Sadece ona bakarsa, daha önce defalarca yaptıkları gibi, onun odasında olduklarını hayal edebilirdi. Caspen hâlâ zihnindeydi ve birlikte yatağa yaklaşırken onu sakinleştiriyordu. Tem önce yatağa tırmandı, sırt üstü uzandı ve yıldızlarla çevrili yüzüyle Caspen'e baktı. Caspen eğildi, önce dudaklarını karnına bastırdı, sonra vücudunda yukarı doğru bir öpücük izi bıraktı. Ona dokunduğu anda Tem kendini güvende hissetti.

Seni seviyorum.

Onun sözleri fısıltı gibi zihnini okşadı. Onun altında içini çekti, bacaklarını açtı ve her zamanki gibi onu içine aldı. Tem çoktan ağrımaya başlamıştı. Ama aynı zamanda ıslaktı ve onun penisini kolayca içine aldı. Caspen acele etmeden ileri geri hareket etti.

Ben de seni seviyorum.

Etraflarındaki her şeyi görmezden gelerek, sadece birbirlerine odaklanarak yavaşça hareket ettiler. Tem, Caspen'in onu sanki koruyormuş gibi altında tuttuğunu fark etti.

Üstüne çıkmaya çalıştığında, onu aşağıda tuttu.

Caspen, ne yapıyorsun?

Mahremiyetini korumaya çalışıyorum. Kes şunu.

Caspen'in yanağına gülümsediğini hissetti. *Sen insansın, Tem. Böyle izlenmeye alışkın olmadığını biliyorum.*

Beni koruman gerekmiyor, Caspen.

Sadece yardım etmek istedim.

Tek bir pozisyonda sevişirsek bu çok uzun bir gece olacak.

O tekrar gülümsedi ve bu sefer, kızın üstüne çıkmasına izin verdi. Süitte bir tıslama yankılandı ve Tem, az önce oditoryumda olanları hatırlayınca aniden bir endişe duydu.

Yine dönüşecekler mi?

Tem, bu kadar çok sayıda gerçek şekillerini almış basiliskle bu kadar küçük bir odada mahsur kalma fikrinden hoşlanmamıştı.

Bu pek olası değil. Kovan orgazmı son derece nadirdir. Bir günde iki kez olması duyulmamış bir şey olurdu.

Ne kadar nadir?

Sonuncusu benim yaşamımdan önceydi.

Bu, özellikle basilisklerin ne kadar cinsel olduklarını düşünürsek, ona sürpriz oldu. Onların sık sık kovan orgazmı yaşadıklarını düşünmüştü.

Caspen doğruldu ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. *Korkma.*

Tem onu geri itti. *Korkmuyorum.*

Ellerini göğsüne düz bir şekilde yayarak, onu sürerken dengede kalabilmek için kendini merkezledi. Tıslama sabitti ama daha yüksek sesli hale gelmedi ve Tem kendini rahatlamaya izin verdi. Sonuçta onlar onun için buradaydılar. Neden onun neler yapabildiğini görmesinler ki?

İlk orgazmı yavaş yavaş yükseldi. Tem, daha birçok orgazm olacağını bildiği için acele etmeyi umursamadı. Caspen'in içindeki hissi tadını çıkararak, kasıtlı olarak hızını ayarladı. Gözleri şehvetle kararmıştı ve Tem, Bastian'la sevişmesini izlemenin onun sahiplenici yanını tetikleyip onu daha da tahrik edip etmediğini bir an için merak etti. Bu noktada hiçbir şey onu şaşırtmazdı; Tem'e de benzer bir şey yapmıştı.

Tam yaklaşmışken, Caspen belinden tutup onu kaldırdı ve ters yönde onun penisine binmesi için döndürdü. Tem ani değişiklik karşısında nefesini tuttu. Bir an sonra, elleri saçlarına uzandı, saçlarını omuzlarının üzerine çekerek göğüslerini ortaya çıkardı. Tem, onun onu sergilemek, yatağın etrafını saran basilisklere göstermek istediğini anladı. Onlar onu izlerken, o da onları izledi, gözlerinin vücudunu taramasından zevk aldı.

Basiliskslerden biri öne çıktı. Elini uzattı ve yüzüne dokundu.

Caspen? Ne oluyor? Sana

dokunmak istiyor.

İzin vereyim mi?

Bu sana kalmış. Bir şey söyle, ben ona yapmamasını söylerim.

Cevabı kolayca geldi: *Hayır. Bırak dokunsun.*

Tem, basilisk'in parmaklarını nazikçe kızın çenesine dokundurmasını izledi. O geri çekildiğinde, bir diğeri onun yerini aldı. Basilisk'ler tek tek ona yaklaşıp, kısa süreliğine dokundular — asla oyalanmadan — sanki onun gerçek olduğunu doğrulamak dışında bir şey istemiyorlarmış gibi. Yüzüne, saçlarına, dudaklarına dokundular. Erkekler güçlü ve kendinden emindi, kadınlar ise yumuşak ve nazikti. Ara sıra bir el göğüslerine uzanırdı, ama bu her olduğunda Caspen düşük bir hırıltı çıkarırdı ve basilisk geri çekilirdi.

Tem bitirmek üzereydi. Tüm bu insanların önünde bunu yapma düşüncesi, onu daha da istekli hale getiriyordu. Onlara bu konuda ne kadar iyi olduğunu, Caspen'in ona ne kadar iyi öğrettiğini göstermek istiyordu.

Basilisks hala ona dokunuyordu, birbiri ardına. Tem, sıradaki basilisk'i fark ettiğinde bir sarsıntı geçirdi.

Rowe.

Yirmi Besinci Bölüm

Bir saniye içinde Caspen ayağa kalktı. Kolları Tem'in belini sardığında göğsü Tem'in omuzlarına çarptı, hareketlerini durdurdu ve onu kendine sıkıca çekti.

O burada olmamalıydı. Ritüel sadece benim ok kılıfım için yapılmıştı.

Rowe yatağa yaklaşırken kalabalık onun için yol açtı, gözleri Tem'den hiç ayrılmadı. Süit sessizdi; tıslama sesleri tamamen kesilmişti. Tem, arkasında Caspen'in vücut ısisının yükseldiğini hissedebiliyordu. Hâlâ onun içindeyken dönüşüm geçirmemesini diledi.

Rowe yatağın ucunda durdu. Elini yavaşça kaldırdı.

Caspen'in tutuşu daha da sıkılaştı. Oda o kadar sessizdi ki Tem, kendi kalp atışlarının göğüs kafesinde çılgınca attığını duyabiliyordu. Rowe'un gözleri Caspen'inkilere kaydı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve Tem, zihinleriyle konuşuyor olmaları gerektiğini anladı.

Rowe'un bakışları ona kaydı.

Tem, parmağının ucuyla kızın çenesinin altını okşayarak başını kendine doğru eğdi. Kızın boynu tamamen kavisli hale geldiğinde, Tem durakladı.

"Seni çok iyi kabul ediyor," diye fısıldadı Rowe.

Caspen parmaklarını kızın boğazına doladı ve onu kendinden uzaklaştırdı. "Benim olan şeye dokunma."

Rowe'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. Soğuk bir gülümsemeydi, içinde kötülükten başka hiçbir şey yoktu. Tem'in gözlerinin içine bakarak, "Umarım o seni mahveder," dedi.

Tem bir cevap düşünmeden, Rowe geri adım attı ve gölgelerin içinde kayboldu.

Kalabalığın toplu tıslaması geri dönerken Tem, Caspen'den yardım istedi. Caspen, çenesini sıkarak Rowe'un arkasından bakıyordu. Tem, yüzüne nazikçe dokunarak onun bakışlarını kendine çekti.

"Casper," diye fısıldadı. "Sadece bana bak."

Onun sözleriyle, Caspen gevşedi. Boğazını sıkıyan eli gevşedi, göğsündeki gerginlik kayboldu. Onu bir kez daha kaldırdı ve yüzünü kendisine dönük olacak şekilde çevirdi. Tem, bu sefer kesintiye uğramayacaklarını bilerek, kalçalarını kasıtlı olarak hareket ettirdi. Caspen'in parmakları klitorisine dokunup en çok ihtiyaç duyduğu yere baskı uyguladığında, içindeki dalga büyümeye başladı.

Casper, diye haykırdı zihninde, *ben...*

Düşüncesini tamamlayamadan orgazm oldu.

Casper de boşaldı, kalçalarını hızla kendine doğru çekerek içini ona bıraktı. Onun ıslaklığının kendisinininkine karıştığını, uyluklarına yayıldığını ve çarşafa damladığını hissetti. Onu tutuşunda bir sahiplenme vardı. Onu tutuş şekli, herkese *onun olduğunu*, *ona* ait olduğunu söylüyordu. Tem kendini ona teslim etti, istediği kadar sertçe içine girmesine izin verdi, istediği şekilde iz bırakmasına izin verdi.

Tekrar seviştiler. Ve tekrar.

Casper her boşaldığında, birkaç saniye sonra tekrar sertleşiyordu. Bazen çıkarmaya bile zahmet etmiyordu. Saatlerce seviştiler ve sonunda yatak spermeleriyle sıırıslılam oldu. Bir ara, iki basilisk öne çıktı ve Casper, onlar ipek çarşafı değıştirirken Tem'i ayakta becerdi.

Kalabalık gelip gidiyordu. Basiliskler gelip gidiyor, birkaç saniye ya da saatlerce izliyorlardı. Bazıları kendilerine dokunuyor, bazıları ise sadece bakıyordu. Bu, dikkatini dağıtacak kadar aşırı uyarıcıydı. Bazen Tem, onların onu izlerken, sonsuz güzel çıplak bedenlerin geçit törenini izlerken kendini buluyordu.

Sadece bir kişi tüm süre boyunca orada kaldı.

Bastian yatağın yanına yaklaşmadan kenarda duruyordu. Açıkça ereksiyon olmasına rağmen kendine dokunmadı. Sadece sessizce orada durup Tem'e odaklandı. Tem, Bastian'a baktığını fark ettiğinde, bakışlarını Casper'e çevirdi ve her orgazmda daha da koyulaşan gözlerinde kendini kaybetti.

O dönüşmeye başlamıştı.

Derisini sertleştirmeye başlayan pulları açıkça görülüyordu. Yavaş ama emin adımlarla göğsünden aşağıya doğru yayılıyorlardı, her saat başı çoğalıyorlardı. Bunu durdurmanın, tersine çevirmenin bir yolu yoktu. Caspen'in her zaman korktuğu an sonunda gelmişti. Caspen daha agresif hale geliyordu; elleri göğüslerini, boynunu, kalçasını sıkıyordu. Parmakları saçlarına dolanmış, onu sahiplenirken ağzını ağzına yapıştırıyordu.

Yıldızlar gökyüzünde yavaşça ilerliyordu ama yeterince hızlı değildi. Özellikle sert bir doruk noktasından sonra, Caspen Tem'in yüzünü avuçlarında tuttu.

Böyle devam edersek kanayacaksın. Öyleyse beni iyileştir.

Hayır. Seni iyileştirebiliyorum diye sana zarar vermeyeceğim. Umurumda değil, Caspen.

Ben umursuyorum.

Tem, Caspen'in kendisi için endişelendiğini biliyordu. Ama bu endişenin altında, onda fark ettiği doyumsuz bir arzu vardı. Bir noktada, çok yakında, denese bile kendini durduramayacağını biliyordu. Tem, zihnine sızdığında gördüklerini hatırladı. Ona bağımlıydı; yaptığı her şey onu tahrik ediyordu, hatta acı çektiğinde bile bu onu daha da tahrik ediyordu, basilisk içgüdüğü onu güvende tutmak isteyen kısmını bastırıyordu.

Onun kendini tutmasının ne kadar zor olduğunu görebiliyordu; özellikle de üstteyken ona çok uzun süre bakmadığını, her bir itişte kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu. Onun pes edip onu gerçekten istediği gibi tahrip etmesi sadece an meselesiydi.

Sadece bana zarar

ver, Caspen. Hayır.

Başka yolu yok.

Başka bir yol bulacağım.

Peki o yol tam olarak nedir?

Nazik olacağım.

Ama nazik olamazdı. Gözleri her buluştuğunda, onun açlığını neredeyse hissedebiliyordu. Omuzlarındaki pullar yayılıyor; cildi dokunulduğunda yakıcıydı. Dilinde duman tadı alabiliyordu.

Onun önünde dönüşüm geçiriyordu, vücudu iradesine karşı gerçek şekline bürünüyordu. Hiç kimse, eşsiz iradesine sahip Caspen bile, onun temel doğasını değiştiremezdi. Tem tekrar tartışmaya hazırdı. Ama o konuşmadan, Bastian öne çıktı.

Tem, baba ve oğul bir kez daha birbirlerine bakarken donakaldı.

Kalbi heyecanla çarptı. Bir sorun mu vardı? Yanlış bir şey mi yapmışlardı? Ayın bitmiş miydi? Tem gökyüzüne baktı. Henüz gece yarısı olmamıştı. Caspen'e baktı, ama yüzünde hiçbir şey belli değildi. Bir süre sonra Bastian tekrar geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve tekrar duvara yaslandı.

Ne dedi?

Caspen'in gözleri onunla buluştu. *Bir saatimiz kaldı.*

Tem'in midesinde bir korku belirdi. Bir saat.

Bu çok uzun bir süreydi. Vücudunu tanıyordu; bir saat daha böyle dayanamazdı.

Nazik olmaya çalışacağım, Tem. Ama ben...

Caspen cümlesini tamamlamadı. Tem onun yerine tamamladı: *Ama yapamazsın.*

Hâlâ yavaşça itiyordu, hâlâ direnmeye çalışıyordu. Başını omzuna gömdü; artık ona bakamıyordu bile. Normalde çok yavaş ve düzenli olan kalp atışlarının, göğsüne düzensiz bir şekilde çarptığını hissedebiliyordu.

O mücadele ediyordu. Ama kaybediyordu.

Caspen'in vücudu itaat etmiyordu; içindeki canavar dışarı çıkmak için can atıyordu. Tem avuçlarını onun omuzlarına bastırdı. Cildi ateş gibi sıcaktı.

Beni incit, Caspen.

Hayır.

Sen nazik olsan bile, ben başaramayacağım.

Kafasını salladı. Ama ikisi de onun haklı olduğunu biliyordu.

Bana zarar ver, Caspen. Sonra da iyileştir. Tek yol bu. Yapamam.

Başka seçeneğin yok.

Yapmayacağım.

Ama bu bir istek meselesi değildi. *Sana güveniyorum, Caspen.*

Bu doğruydu. Ondan daha çok güvendiği kimse yoktu.

Basilisks kalabalığı büyümüştü. Tem şaşırmamıştı; sonuçta bu büyük finaldi. Bu son saat, her şeyin buna değer olup olmadığını, *Tem'in* buna değer olup olmadığını belirleyecekti.

Caspen onun üzerine yuvarlandı. Tem, bunun onu kendisinden korumak için yaptığı bir şey olduğunu biliyordu. Böylelikle vücudu örtülmüştü, artık sergilenmiyordu ve Caspen hızı kontrol edebiliyordu. Tem, onun zihninde tek bir düşünce duydu, çaresiz ve kararlı:

Onu güvende tut.

O, bu düşünceye bir can simidi gibi sarıldı, ritmine göre hareketlerini senkronize etti, bunu tekrar tekrar mırıldandı. Bu geçici bir çözümdü; yaklaşan şeyi hiçbir şey engelleyemezdi. Caspen onu yatağa bastırıyordu; cildi onu canlı canlı yakıyordu. Sırılısklam olmasına rağmen, Tem onun penisini almaya zorlanıyormuş gibi hissediyordu, sanki o onun içinde büyüyordu. Artık her zamanki gibi hissetmiyordu. Daha sert hissediyordu. Tem, mağarada onu ilk kez okşadığında, elinin nasıl kanadığını hatırladı.

Onu koru. Onu koru. Onu koru.

Zihnindeki varlığı bile değişiyordu, insani bir şeyden Tem'e tamamen yabancı bir şeye dönüşüyordu - hayvani ve vahşi bir şeye. Beyninin kenarlarını kemiriyor, görüşünü bulanıklaştırıyor ve doyumsuz açlığıyla bilincini tüketiyor, onu ezip *boğuyordu*.

Caspen'in penisi sert, esnek ve *ıkıntılıydı*, Tem'in vücudu için çok büyük bir şeye dönüşüyordu. Onu gererek bacaklarını rahatlık sınırının ötesine, Tem'in kalçalarının doğal olarak alabileceğinin çok ötesine zorluyordu. Kan, ıslaklığına katıldı.

Acı ve zevk arasındaki ince çizgi, yok olana kadar bulanıklaştı, her iki duygu da vücudunda ve zihninde ayırt edilemez bir şekilde birbirine dolandı.

Onu güvende tut.

Ama Tem gten düşüyordu. Çok uzun bir gün olmuştu; çok fazla şey yaşamıştı. Saatlerce süren seks onu bitkin düşürmüştü ve artık kendisinin sadece bir kabuğu haline gelmişti.

Onu güvende tut.

Vücudu onu kabul etmek için zorlanıyordu, ama bu imkansızdı. Caspen onu parçalıyordu, Rowe'un umduğu gibi onu kırıyordu. Her çekildiğinde, penisinin her bir çıkıntısı onu parçalıyordu, sonra tekrar içeri giriyordu. Her yer kan içindeydi. Tem, onu mengene gibi saran panik dalgasına karşı gözlerini kapattı.

Sonra, korkunç bir *çatırtıyla*, Tem pelvisinin kırıldığını hissetti. Acı o kadar keskin bir şekilde vurdu ki, çığlık attı.

Çığlığının sesiyle Caspen vahşi bir kükremeye boşaldı, bu kükreme kulak zarlarını parçaladı ve süitin taş duvarlarını çatlattı. O kadar güçlü bir enerji dalgası yaydı ki, etraflarını saran basiliskler hep birlikte diz çöküp başlarını hemen yere eğdiler.

Tem bayılmadan önce gördüğü son şey, Bastian'ın bir kez daha onlara doğru yürüdüğüydü.

Caspen'in varlığı yavaşça zihnine geri döndü, kafatasına su gibi damladı. İlk kez adını fısıldadığını zar zor duydu:

Tem.

Ancak tekrar konuştuğunda sesi daha net hale geldi:

Lütfen, Tem. Bana geri dön.

Tem gözlerini açtı.

Caspen'in karanlık, endişeli yüzüne baktı. Tek bildiği şey acıydı.

"Sadece götür şunu," diye yalvardı, sözleri neredeyse bir fısıltıydı. "Caspen. Lütfen."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Tem acının azaldığını hissetti ve rahat bir nefes aldı. Vücudu kendini onarmaya başladıkça acı giderek azaldı. Hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Pelvisindeki acı azalırken ve kalça kemikleri yeniden hizalanırken rahatlama hissi onu sardı.

Tem oturmaya çalıştı, ama Caspen hemen onu tuttu.

"Hareket etme," dedi, sesi korkuyla gergin.

Tem başını yatağa geri bıraktı. Hâlâ süttediler, hâlâ basilisklerle çevriliydiler. Yıldız ışığının bir parıltısı yüzüne değdi.

Gece yarısıydı.

Caspen onu kollarının arasına aldı ve kaldırdı. Kimse onları durdurmadı.

Caspen onu tünellerden geçerek odasına kadar taşıdı. Onu yatağına nazıkçe yatırdığında, bacaklarında kan gördü ve bunun kendisinininki olduğunu anladı.

"Özür dilerim," dedi, sesi kısılmıştı.

Caspen başını salladı. "Ne zaman özür dilenecek bir şeyin olmadığını öğreneceksin? *Ben* üzgünüm."

Tem sadece başını sallayabildi.

Caspen bir an ortadan kayboldu, sonra temiz bir çarşafı geri döndü. Onun bacaklarını nazıkçe açtı ve uyluklarındaki kanı silmeye başladı. Tem onu izledi ve yorgunluğuna rağmen, onun şefkatinden çok etkilendi. Çarşaf sıcak ve yumuşaktı. Onun her yerini temizledi ve işini bitirdiğinde, kendi bacaklarını da havluyla silerek ritüelin son izlerini sildi.

Sonra ona baktı. "Sana bir şey getireyim mi, Tem?" "Hayır."

"Emin misin?"

"Sadece seni istiyorum."

Ağzının köşesi seğirdi. Yatağına yanına uzandı ve onu kollarına aldı. "Ben varım."

Cevap olarak, ona öpücük verdi ve bir süre boyunca tek yaptıkları buydu. Ama sonunda, Tem bacaklarını onun etrafına doladı. Parmaklarını nazıkçe onun penisine doğru kaydırarak ve onu bacaklarının arasına çekti.

"Tem," diye mırıldandı Caspen. "Bitti. Uyumalısın." Ama

kız başını salladı. "Lütfen."

Caspen iç geçirdi. "Sana hayır diyemem, Tem."

"O zaman deme."

Bir kez daha seviştiler. Sadece ikisi, yalnız, kimse izlemiyordu. Yavaşça seviştiler, acele etmeden, zaman sınırlaması olmadan. Birkaç kez, tekrar başlamadan önce sadece öpüşmek için durdular. Caspen, Tem'in cildinin her santimini dudaklarıyla nazıkçe okşadı, boynuna, bileklerine, köprücük kemiklerine öpücükler kondurdu. Parmak uçlarını tek tek öptü, sonra avuç içilerindeki çilleri öptü. Yaralarını çoktan iyileştirmişti,

ama sanki onu yeniden iyileştiriyormuş gibi hissediyordu, cildinin Tem'in cildine değdiği her yerde, büyüsünün serinletici nabızı çiçek açıyordu.

Tem bir daha orgazm olabileceğini düşünmüyordu. Yine de Caspen bacaklarının arasında yavaşça hareket ederken, bir kez daha orgazma doğru gittiğini hissetti.

"Caspern," diye fısıldadı.

"Tem," diye fısıldadı o da.

O orgazm oldu. Bir an sonra Caspen de orgazm oldu. O hala içindeyken uykuya daldı.

Tem sis içinde uyandı.

Zihni yorgundu, vücudu daha da yorgundu. Sanki bir araba tarafından ezilmiş gibiydi. Gözlerini açtığı anda, Caspen'in çoktan uyanmış olduğunu ve onu izlediğini gördü.

"Tem." Sesi alçak ve umut doluydu. "Nasıl hissediyorsun?"

Tem yanıt olarak inledi. Her yeri ağrıyordu; sırtı ağrıyordu, kalçaları ağrıyordu. Bir an için nerede olduğunu bilemedi.

Sonra hatırladı.

Önceki gecenin olayları acımasız bir dalga gibi üzerine çöktü, onu boğmak üzereydi. Salon, sunak, altında yatan kralın bedeni... Caspen'in onu kamu süitinde her defasında nasıl becerdiğini ve sonunda neredeyse ikiye bölündüğünü hatırladı.

"Tem." Sesi ona geri geldi, aciliyeti artmıştı. "Lütfen cevap ver. Ağrın var mı?"

Sadece başını sallayabildi.

Onun cevabına Caspen oturdu. Avucunu karnına koydu ve gözlerini kapattı. Soğuk bir nabız hissetti ve aniden ağrılar kayboldu. Tem fiziksel olarak hemen daha iyi hissetti, ama beynini duman gibi kaplayan duygusal yorgunluk için onun hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

"Caspern," diye fısıldadı. "Yeterli oldum mu?"

Gözlerini açtı ve ona sınırsız bir saygıyla baktı. "Fazlasıyla yeterliydin. Olağanüstüydün."

Ciğerleri sanki biri sıkıyormuş gibi hissetti. "Ama buraya geri döndüğümüzde..."

Sözünü yarım bıraktı. Caspen, ritüel bittikten sonra onu odasına taşıdı. Yolculuğun hatırası bulanıktı, ama Tem, tünelin karanlığında ona alaycı bir şekilde bakan sarışın dişi basilisk'i hayal etmediğini biliyordu ve kadının Caspen'e söylediği şeyi de kesinlikle hayal etmemişti:

"Kanayan ve kırık bir çocuk gibi yatağa taşınması gereken bir eş. Prens buna layık mı görüyor?"

Caspen hemen karşılık vermişti: "*Kral* onu layık görüyor. Senin sahip olamadığın bir onur."

Bu konuşma sadece birkaç saniye sürdü. Ama bu sözler Tem'in kalbine kazındı ve onları asla unutmayacağını biliyordu.

Caspen'in gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Önemli bir şey değildi, Tem." "Gerçek buydu," dedi sessizce.

"*Önemli bir şey değildi.* Kıskanç bir ruhun kıskanç sözleri." "O kim?"

Caspen şimdi başka yere baktı.

Kız, onun çenesini tutup yüzünü kendine doğru çekerek, "Benden sır saklayamazsın," dedi.

Caspen onun gözlerine baktı. Cümlesinin söylenmemiş kısmı ikisinin arasında havada asılı kaldı: *Senin için yaptıklarımın sonra olmaz.* Caspen, Tem kadar bunun doğru olduğunu biliyordu.

Uzun bir nefes aldıktan sonra, "Adı Adelaide. Seneca kabilesinden. Bizim... bir geçmişimiz var," dedi.

Tem, "geçmiş"in ne anlama geldiğini herkesten iyi biliyordu. Bu, birlikte yatmış oldukları ve Adelaide'nin onu Tem'in hiç yapamadığı kadar tatmin ettiği anlamına geliyordu.

"Onu sevdin mi?" diye fısıldadı

Tem. "Hayır."

Gözlerine baktı ve onun doğruyu söylediğini anladı. Ama bu, acıyı azaltmadı. "O zaman neden bu kadar kızgın?"

"Değerlerimiz uyuşmuyor."

"Nasıl yani?"

Caspen iç geçirdi. "Bunu konuşmak zorunda mıyız, Tem? Sen daha yeni

"Evet. Konuşmalıyız."

Yine içini çekerek, öfkeyle ona baktı. "Adelaide, basilisklerin insanlarla çiftleşmemesi gerektiğine inanıyor. Seneca kabilesi genel olarak bunu desteklemiyor. O, bizim birliğimiz hakkında... çekinceleri var."

"Benden nefret ediyor."

Caspen omuzlarını silkti. "Seni nefret edecek kadar iyi tanımıyor. Ama evet, seni... pek sevmiyor."

"Senden hoşlanıyor."

"Hayır. Sana söz veriyorum, Tem. Aramızda öyle bir şey yoktu." "Ne gibi?"

"Seninle benim aramdaki gibi. Asla gerçek olmadı."

"Ama fiziksel bir şeydi."

Caspen, sanki yüzüncü kez gibi, içini çekti. "Evet, Tem. Fizikseldi. Ama önemi yoktu. *Onun* önemi yoktu. Eğer benim yattığım herkese kızmaya karar verirsen, kıskançlığının sonu gelmez."

Tem geri çekildi. Onun tepkisi karşısında Caspen'in yüzünde pişmanlık belirdi.

"Seni incitmek için söylemiyorum. Bu sadece gerçek." Durakladı ve başparmağıyla Tem'in kalça kemiğini okşadı. "Kim olduğumu biliyorsun."

Evet. Tem onun kim olduğunu biliyordu. O bir prensdi: gelecekteki kral ve dağların altında en çok arzu edilen aday.

"O daha uygun bir eş," diye fısıldadı Tem.

"Hayır, değil."

"O bir basilisk."

"Bu onu daha uygun bir eş yapmaz."

"Ama..."

"*Tem.*" Eli kalçasını sıktı. "Sırf insan olduğu için bir erkekle çiftleşir miydin?"

"Buna eşleşme demiyoruz."

Caspen sinirli bir nefes verdi. "Ben bir karşılaştırma yapıyorum. Sırf o bir basilisk diye, uyumlu olduğumuz anlamına gelmez."

İkisi de sessiz kaldı. Onun sözleri mantıklıydı. Ama onun duygularında mantık yoktu ve Tem'in kendini güvensiz hissetmemesi imkansızdı.

"Bana inanman için ne diyebilirim?" diye fısıldadı Caspen.

Şimdi Tem iç geçirdi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. "Tem," diye devam etti. "Kralın onayı var."

Ona bir bakış attı.

"Sen de benimkini." Dudaklarını omzuna bastırdı. "Sana hayranım."

Tem, içindeki küçük bir gurur parçasının ortaya çıkmasına izin verdi. Vücudunun dün gecenin sonuçlarını uzun süre taşıyacağını biliyordu. Ama buna değmişti.

"Ok kılıfın beni kabul edecek mi?"

Caspen tekrar onun cildini öptü. "Onlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse." "Kararlarını ne zaman verecekler?"

"Muhtemelen çoktan karar vermişlerdir. Bugün babamla konuşacağım."

"Ama ya eğer..."

"Tem," dedi nazikçe, onu kendine çekerek. "Yeter. Yapabileceğin başka bir şey yok."

Sessizleşti, bir süre sadece nefes almaktan memnun kaldı. Orada uzanmak, Caspen'in kollarını hissetmekten başka hiçbir şey yapmamak iyi geliyordu.

Dudakları kulağının hemen yanındaydı ve fısıldadı, "Senin için bir şey yapabilir miyim?"

Tem bu isteği düşündü. Caspen ona daha önce hiç böyle bir şey sormamıştı ve nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemiyordu. Konuşmak yerine, avucunu göğsüne bastırdı ve parmaklarını yavaşça gövdesinden aşağı doğru kaydırды.

Caspen, elini tutarak daha aşağı inmeden onu durdurdu. "O hariç her şeyi yapabilirim, Tem."

Utanç onu sardı. "Beni istemiyor musun?" diye fısıldadı.

"Tabii ki seni istiyorum." Parmaklarını Tem'in parmaklarıyla iç içe geçirdi. "Sadece geleneği takip ediyorum."

"Artık gelenek istemiyorum," diye inledi Tem.

Caspen hafifçe güldü. "Bu oldukça uysal bir gelenek. Ritüelden sonraki gün birlikte yatmayacağız."

"Oh."

Bir kez olsun, makul bir gelenek. "Öyleyse, çiftliğe geri dönmeliyim."

Tem oturmaya çalıştı, ama Caspen onu kollarınınla sıkıca sardı. "Hareket etme," dedi. "Dinlenmen gerek."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

Ağız seğıirdi. "İnatçısın." Bir süre daha sessizce yattılar.

Ama Tem sonsuza kadar burada kalamazdı. Çiftliğe dönmesi gerektiğı doğruydu, aksi takdirde annesi endişelenecekti. Bunun ötesinde, uğraşması gereken başka bir şey daha vardı.

Baloya.

Tem, Caspen'in bu olayı ya da hafta sonuna kadar kaleye taşınabileceğini hiç gündeme getirmemesini tuhaf buldu. Elbette bu, nişanlarına bir etkisi olacaktı. Elbette, o da *önemsiyordu*.

"Caspen," dedi yavaşça, nefesi onun yanağına değıyordu.

"Tem."

"Bize ne olacak?" "Ne zaman?"

Tem ona bir bakış attı. Onun ne demek istediğini bildiğinden emindi, ama kasten gereğı söylemekten kaçınıyordu. Tem yine de açıklığa kavuşturdu. "Prens kaleye taşınacak kişiyi seçtiğinde."

"Seni seçecek."

Cevapladığı soru, onun sorduğı soru değıldi. Tem, onun kaçamak cevabına biraz sinirlendi. "Nasıl emin olabilirsin?"

Caspen hüzünle gülümsedi. "Çünkü sen mükemmelsin."

"Eğer ben mükemmelsen, bunun sebebi beni öyle yapan sensin."

Caspen, eliyle nazikçe çenesini kavradı, gözlerine bakarak şöyle dedi: "Sen zaten mükemmeldin."

Bunlar çok güzel sözlerdi. Ama Tem bu sözlerle kanmayacaktı.

"Soruma cevap ver. Bize ne olacak?"

Caspen doğruldu. Tem de doğruldu, eli onun geniş omzunda, dudakları birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Yüzünü incelediğinde, onu Bastian'ınkiyle karşılaştırmaktan kendini alamadı. Caspen'in zamanla nasıl yaşlanacağını görebiliyordu; elmacık kemiklerinin keskinleşeceğini, saçlarının gümüş rengi alacağını.

"Ne olacağını bilmiyorum," dedi sonunda. "Önce benim kabile beni kabul etmeli. Kabul ederlerse, sonra ne olacağını konuşabiliriz."

"Şimdi konuşmak istiyorum."

Caspen ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü. Tem yatakta kalarak, onun alevlere bakışını izledi. Kollarını kavuştururken sırtındaki kaslar gerildi.

Ona dönerek, "Prens seni seçtiğinde, son iki kızla birlikte kaleye taşınacaksın," dedi.

"Ne?"

Tem, onun kendisi için savaşmasını, yarışmadan çekilmesini ısrar etmesini bekliyordu.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan devam etti. "Kaleye gideceksin ve prens seninle evlenmeye karar verene kadar orada kalacaksın."

"Ama *neden*?"

Ateşe geri döndü.

Tem ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Benimle birlikte olmak niyetin yoksa neden beni bu ritüele soktun?"

"Seninle birlikte olmak için her türlü niyetim var, Tem. Ama benim dünyam tehlikeli."

"Bu her zaman böyleydi."

"Tem." Sesi alçaldı. "*Ben* tehlikeliyim."

Ritüel Tem için travmatik olmuştu. Ama birdenbire, Caspen için de aynı derecede travmatik olabileceği aklına geldi. Onun parçalanmış bedenine bakmak ve onu kıranın kendisi olduğunu bilmek zorunda kalan oydu.

Koluna dokundu. "Ben iyiyim, Caspen."

O da elini onun elinin üzerine koydu. "İyileşmiş bir yara hala iz bırakır."

Tem onun ne demek istediğini anladı: O, onun bedenini iyileştirmiş olsa da, ritüelin hatırası uzun süre ikisinin de aklından çıkmayacaktı. Ama artık bitmişti; bunu yapmışlardı. Geri dönüş yoktu. Sadece gelecek vardı ve Tem, onu nasıl geçireceklerini bilmek istiyordu.

"Asla birlikte olamayacak mıyız?"

Caspen'in eli sıkılaştı. "Birliğimizi çevreleyen, senin anlayamayacağın bazı koşullar var."

"Öyleyse açıkla."

"Tem," diye iç geçirdi. "Ben..."

"Bunu konuşmak mı istiyorsun?" diye sözünü keserek onu itti. "Bunu bir daha senden duymak istemiyorum. Senden istediğim her şeyi konuşacaksın ve bunu hemen şimdi yapacaksın."

Caspen iç geçirdi.

Tem kadar o da, onu korumak için zamanın geçtiğini biliyordu. Artık bu işin içindeydi ve her şeyi bilmeye hakkı vardı. Aralarında artık sır kalmayacaktı. Tem gerçeği öğrenmeliydi ve bir daha asla daha azıyla yetinmeyecekti.

"Dürüstlük hakkını kazandım, Caspen."

Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Öyle."

Konuşması için uzun bir süre geçti. Ama sonunda, "Şu anda oklar arasında işler... zor," dedi.

"Nasıl zor?"

"Bir darbe söylentileri var." "Krala karşı mı?"

Caspen başını salladı. "Evet. Ve dolayısıyla bana karşı." "Sana mı?"

"Rowe'un babasını tahttan indiren benim. Kendi babamın kral olmasının önünü açan benim."

"Darbe olacağını biliyorsan, neden bir şey yapmıyorsun?"

"Bir şeyler yapıyoruz. Bu gece bir konsey toplantısı var. Babam barış sağlamaya çalışacak."

"Nasıl?"

"Darbe tek etken değil. Titreyenler her zaman sorunları olmuştur, ama yine de ortak bir düşmana karşı birleşmiş durumdayız."

Düşmanın kim olduğunu belirtmesine gerek yoktu. Tem zaten biliyordu.

Caspen devam etti. "Babam kraliyet ailesini devirmek için bir plan yaptı. Böylece kendi saflarımızdaki isyanı bastırabileceğini umuyor. Drakons insanları yenerse, Senecas da onlara boyun eğecektir."

Tem, Leo için duyduğu sıkıcı bir korku hissetti. Basiliskler ve insanlar arasında zaten bir gerginlik vardı. Bastian bu gerginliği alevlendirmek istiyorsa, insan prensi en bariz hedef olacaktı.

"Peki babanın planı *tam olarak* nedir?"

"Bunun cevabı... karmaşık."

"Neden?"

"Çünkü bu plan seni de
içeriyor." Tem gözlerini
kırpı. "*Beni mi?*"

"Evet."

"Ama nasıl?"

Caspen beline uzandı. Nazık bir tutuş değildi; sanki kaçacağından korkuyormuş gibi onu tuttu. Uzun bir süre gözlerine baktıktan sonra yumuşak bir sesle sordu: "Neden yalan söyleyemediğini hiç merak ettin mi, Tem?"

Gözlerini kırpı. "Anlamadım?"

"Durum gerektirdiğinde bile, hayatın buna bağlı olsa bile
—her zaman doğruyu söylemelisin. Yanılıyor muyum?"

Tem alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki yalan söylemeyi
sevmiyorum. Kimse sevmez." "Yalan söylemeyi
sevmediğin için değil. Söyleyemiyorsun."

Tem, yalan söylediği tüm anları ve bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu düşündü. Boğazının nasıl sıkıştığını, kelimeleri zar zor çıkarabildiğini. Leo'nun ona Caspen'i sevip sevmediğini sorduğu anı düşündü. Cevabının kendisine fiziksel olarak nasıl acı verdiğini.

Caspen onu kendine çekti. "Bir basilisk için yalan söylemek neredeyse imkansızdır. Bunu yapmak bize bir bedel ödetir."

Caspen'e baktı, Caspen ona sanki bir darbeye hazırlıklıymış gibi bakıyordu. "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye fısıldadı.

"Yirmi yıl önce, bir kız eğitim sürecini bıraktı. Basilisk'inden hamile kalmıştı."

Tem bunun nereye varacağını zaten biliyordu. Bunu iliklerinde hissediyordu. Yine de fısıldadı, "Hayır."

"Evet," diye ısrar etti Caspen. "*Evet*, Tem."

Tem kulaklarını tıkamak istedi, Caspen'in ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi duymamak için her şeyi yapmaya hazırды.

"Terk eden senin annen."

Yirmi Altıncı Bölüm

"Bu imkansız."

Tem bunu söylerken, birkaç gün önce annesiyle yaptığı konuşmayı hatırladı:

"Neden babamı terk ettin?"

"Birlikte olamadığımız için onu terk ettim."

"Neden olamadınız?"

"Ailesi izin vermedi."

Tem, bunun babasının ailesinin onların mesleğini hor gördüğü anlamına geldiğini düşünmüştü. Ama şimdi, annesinin de Tem'in karşılaştığı aynı engellerle, aynı ritüelle karşı karşıya kaldığını merak ediyordu. Belki de basilisk'i Caspen kadar destekleyici değildi. Belki de onu kovmuştu. Ya da belki de ok kılıfı, annesine Drakons'un yaptığı gibi kendini kanıtlama şansı bile vermemişti. Annesi tavuk çiftçisi olmuştu, kendisini yılanlardan koruyacak tek şey olan horozlarla çevrelemişti. Bir daha asla incinmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Tem, Caspen'in göğsüne doğru bakarak, "Babamı tanıdığını mı söylüyorsun?" diye fısıldadı.

Ağır bir sessizlik. "Evet."

Öfke içinde kıvrıldı. "Nerede o? *Burada mı?*" Caspen başını salladı. "Hayır, Tem. O... kayboldu."

Tem'in kalbi neredeyse durdu. Anıtı hatırladı — kalenin derinliklerinde kazınmış basilisklerin isimleri, kraliyet ailesinin zenginliklerini korumak için kanlarını vermek zorunda bırakılan mahkumlar. Kalede duyduğu sesi hatırladı, yardım isteyen sesi.

Babası.

"Ama ben insanım, Caspen. Bana bak." Tem kendini işaret etti. "Ben *insanım*."

"Sadece öyle görünüyorsun, Tem."

O da ona işaret etti.

"*Sen* de öyle görünüyorsun."

"İnsan formum sadece bir illüzyon. Bu, benim kısmen insan olduğum anlamına gelmez."

Tem yüzünü ellerine gömdü. Her şey çok fazlaydı. Kendini insan dışında başka bir şey olarak hayal edemiyordu.

Yoksa hayal edebiliyor muydu?

Tem her zaman kendini yanlış giyinmiş gibi, yerinden yoksun hissetmişti. Çiftliği her zaman nefret etmiş, horozların sesinden her zaman tiksiniyordu. Bu ses moleküler düzeyde, *içgüdüsel* düzeyde onu rahatsız ediyordu. Hayatından her zaman başka bir şey, *daha fazlasını* istemişti. Ama bunu hiç beklemiyordu.

Caspen'e baktı ve kararlılığı daha da sertleşti. "Sen biliyordun."

Caspen başını salladı. "Sadece şüpheleniyordum."

"İlk başta belki. Ama sonunda öğrendin. Ve bana söylemedin." "Şimdi söylüyorum."

"Bu yeterli değil."

Tem geri çekildi. Ona bakmaya dayanamıyordu. Onun kaçamak cevaplarından, yarı gerçeklerinden, onu karanlıkta tutmak için yaptığı çarpık çabalarından bıkmıştı. Tem her zaman en son öğrenen olmuştu. Kendisiyle ilgili bu en önemli, en temel şeyi bile bilmiyordu. Öpülen son kişi, sevişen son kişi oydu. *Kendi anatomini biliyor musun?* Caspen bir keresinde ona sormuştu. Görünüşe göre, hiç de değil.

"Ne zamandır biliyorsun, Caspen?"

Cevap vermedi.

"Ne kadar."

Sessizlik sonsuza kadar sürdü. Sonunda Caspen ellerini tuttu ve çillerinin ateşin ışığını yansıtmaları için avuçlarını ters çevirdi.

"Bu belirgin bir özellik," diye fısıldadı. "Basilisks arasında bile. Bir insan olarak senin böyle nadir bir şeye sahip olman tesadüf değildi. Baban da aynı şeye sahip. O zaman senin bir melez olduğunu şüphelendim."

Melez. Yarı insan, yarı basilisk.

Tem, herkes gibi bu tür bir yaratığın var olduğuna dair hikayeleri duymuştu. Ama bunlar sadece hikayeydi, daha fazlası değildi. Hibritlerin gerçek olması mümkün değildi. *Onun gibi* olmamaları gerekiyordu.

"Zihnimle seninle konuştuğumda, o zaman emin oldum," diye bitirdi Caspen sessizce. "Sadece basiliskler birbirleriyle bu şekilde iletişim kurabilirler."

Tem, çilli avuç içlerine baktı. Birdenbire, avuç içlerinde bir desen olduğunu fark etti. Bunca yıldır, her avuç içinde tam olarak on iki çil olduğunu, bunların eşit olarak dağıldığını, başparmakları hariç her parmağın altında üçer çil olduğunu hiç fark etmemişti.

Tem başını salladı. Ellerini onun elinden çekti. "Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü seni korkutmak istemedim."

"Tabii," diye tükürdü. "Çünkü ikimiz de benim çok kolay korktuğumu biliyoruz." "Tem..." Adam tekrar ona uzandı, ama Tem onun ellerini itti.

"Yapma."

Birbirlerine bakarken sessizlik oldu ve Tem, içinden gerçek, durdurulamaz bir öfke akmaya başladığını hissetti. Göğsü sıkışmıştı, nefes almak zorlaşıyordu. Sakin kalmak için mücadele etti ve yumruklarını sıkarak bir sonraki sorusunu sordu.

"Ben insan bile değilim, neden bana ritüeli yaptırıyorsun?" "Ben sana yaptırmadım..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Caspen'in yüzü gergindi. Onu bu halde görmek ona acı veriyordu. Ama Tem umursamadı.

"Sadece insanlar bu ritüele tabi tutulur. Kimse senin başka bir şey olduğunu şüphelenmez."

Onun şaşkınlığına, bu cevap onu tatmin etti. Herkesi onun insan olduğuna ikna etmenin, sadece insanlara uygulanan bir ritüele tabi tutmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi? Ama yine de neden bunu yaptığını anlamıyordu.

"Neden herkesin benim insan olduğumu düşünmesini istiyorsun?" "Seni korumak için, Tem."

"Neden?"

"Her şey." Kollarını genişçe açtı. "Babam. Dünyam. Ok kılıfım. Eğer senin bir melez olduğunu öğrenirlerse, onlar..."

Ama sözünü yarıda kesti. Şimdi Caspen'in kendini toparlamak için bir dakika bekleme sırası gelmişti. Tem sabırsızlıkla devam etmesini bekledi. Devam ettiğinde, sesi alçaktı.

"Ben bir aptaldım, Tem." Yaklaştı. "Seni koruyabileceğimi sandım, ama işleri kıyaslanamayacak kadar daha da kötü hale getirdim."

Tem kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"Babam ritüel sırasında zihnine girdi. Senin ne olduğunu biliyor."

Tem, Bastian'ın ona önce bitirmesini söylediğini hatırladı. Ondan sonraki anı, baba ve oğul arasındaki anı düşündü — Caspen'in "*Buna izin vermeyeceğim*" dediği anı.

"Caspen," dedi kararlı bir sesle. "Baban benden ne istiyor?"

Caspen gözlerini kapattı. Tem bu sefer onu aceleye getirmede. Bir şekilde, sonunda bulmacanın son parçasına ulaştıklarını biliyordu. Gerçeği öğrenmek üzereydi.

Caspen gözlerini açtığında, Tem gözlerinde açıkça görülebilen bir korku gördü. Bu, zihninde gördüğü korkuyla aynıydı — onunla ilgili düşüncelerini saran kara bulut gibi endişe.

"Kraliyet ailesini taçlandırmanı istiyor."

Tem'in ağzı açık kaldı.

"Genellikle, armanın oluşturulması için temas gerekir," diye devam etti Caspen hızlıca, sesi alçak ve gergindi. "Ama senin gücün benzersiz. Melezler, hiç dokunmadan birçok kişiyi aynı anda armanın içine alabilirler. Tek ihtiyacın olan, tüm kraliyet ailesinin bir araya geleceği bir fırsat."

Tem başı dönüyordu. "Düğün," diye fısıldadı.

Onun düğünü.

Caspen başını salladı. "Onları damgaladığında, özgür iradelerini kaybedecekler. Savunmasız hale gelecekler. Halkım hemen kontrolü ele geçirecek."

Tem gözlerini kısarak, "Başından beri planın bu muydu?" diye sordu. "Prensini beni seçmesi için, böylece tüm ailesini damgalayabilecektim?"

"Tabii ki hayır. Senin için bunu hiç istemedim."

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"Yalan söyleyemem, Tem."

"Evet, yalan söyleyebilirsin. Sürekli gerçeği çarpıtıyorsun. Şimdi de yapmadığını nereden bileceğim?"

"Ne dememi istersin? Sen benim için çok değerlisin, Tem." Sesi neredeyse kırılacaktı. "Sana bir şey olmasını istemiyorum. Babam, senin ne olduğunu öğrenmesini en son isteyeceğim kişidir. O, tanıdığım en acımasız adamdır."

"Yine de onun için öldürmeye razıydın."

Caspen tamamen hareketsiz kaldı. "O çok uzun zaman önceydi. Ve bu benim en büyük pişmanlığım. Bunu biliyorsun."

Ama Tem sadece başını salladı, yeni gerçekliğini kavramaya çalışıyordu — Caspen'e güvenemeyeceği bir gerçekliği.

"Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Titrek ateş ışığında birbirlerine baktılar, tek ses alevlerin çıtırtılarıydı. Aralarında bir şey kırılmıştı, çok önemli bir şey. Tem bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Caspen'in ona yalan söylediği bir dünyada nasıl yolunu bulacağını bilmiyordu.

"Bu plan yüzyıllardır yürürlükte, Tem," dedi Caspen sessizce. "Babam, eğitimin sonunda hamilelikle sonuçlanacağını biliyordu. Yıllar sürse bile, bunu beklemek istiyordu."

Soğuk, kaygan bir şüphe boğazını kapladı.

"Baban bu yüzden mi bana onay verdi? Armayı gerçekleştirebilmem için mi?"

Tem'in sürprizine, Caspen başını salladı. "Hayır. Ritüel kutsaldır, Kora tarafından onaylanmıştır. O, bizim savaşımızda kutsamasını bir silah olarak kullanamaz."

Tem artık neye inanacağını bilmiyordu.

Caspen bunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü devam etti. "Seni onaylamak onun çıkarına değildi, Tem. Bana ne kadar yakın olursan, seni manipüle etmesi o kadar zorlaşır. Ritüelin sonucunu onurlandırdı. Onun rızasını hak ettin, sana söz veriyorum."

Onun sözleri Tem'i hiç rahatlatmadı. Ona inanıp inanmadığını, hatta umursayıp umursamadığını bile bilmiyordu. Belki de kralın rızasını gerçekten kazanıp kazanmadığı önemli değildi. Önemli olan tek şey, az önce öğrendiği şeydi

öğrendiği şeydi: Bastian'ın onun için planları vardı, basilisklerin yeniden güç kazanmasına yardım etmesi gerekiyordu.

"Kraliyet ailesini yok etmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"*Hayır*," dedi Caspen keskin bir sesle. "İstemiyorum."

"Neden?" diye suçlayıcı bir şekilde sordu Tem. "Halkının iktidarı ele geçirmesini istemiyor musun?"

Bir an durakladı. "Bunu istiyorum." İkinci duraklama bir an fazla uzadı. "Ama bir anda bu kadar çok insanı taçlandırman tehlikeli."

"Armanın güç kazanmanın bir yolu olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle. Ama sen böyle bir gücü kullanma deneyimin yok. Bunun seni nasıl etkileyeceğini bilemeyiz."

Öfke, ihanet ve ıstırap onu sardı. Bu konuyu konuşmaktan bıkmıştı.

"Eve gidiyorum."

"Tem," dedi dikkatlice. "Biz..." "*Eve* gidiyorum, Caspen."

Tem, odasında bir dakika daha kalmaya dayanamadı. Tek kelime etmeden yanından geçip gitti, arkadan adını seslendiğini duymazdan geldi ve karanlık koridorda koşarken zihinleri arasındaki bariyeri kapattı. Tem, mağaradan çıkıp ormanda koşarken soğuk sabah havası ciğerlerine doldu ve evinin kapısına ulaşana kadar durmadı.

"*Anne!*" diye bağırarak mutfığa daldı. Annesi dikişinden başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Ne oldu canım?"

"Neden bana gerçeği söylemedin?"

Annesinin bir an için hareketsiz kaldığı görüldü. Sonra iğnesini bıraktı, parmaklarını kucağında birbirine geçirdi ve Tem'e sakın bir şekilde baktı. Yüzündeki ifadeden, hesaplaşma anının geldiğini bildiği belliydi.

"Senin diğerlerinden farklı hissetmeni istemedim," diye itiraf etti annesi.

Tem alaycı bir şekilde güldü. "Bunun için çok geç, anne."

Annesi onun diğerlerinden farklı hissetmesini istememişti; Caspen onu korkutmak istememişti. Bunlar sadece bahanelerdi, başka bir şey değildi.

"Bunu bilseydin tehlikeli olurdu," dedi annesi, sanki yıllardır bu cevabı prova etmiş gibi, aynı sakinlikle. "Köylüler sana iyi davranmazlardı."

"Zaten nazik davranmadılar," diye ağladı

Tem. "Lütfen, canım. Anlamaya çalış."

Ama Tem sadece başını salladı. Suçlayıcı bir şekilde ellerini uzattı ve çilli avuçlarını salladı. "Bunu bilmeye *hakkım vardı*."

Annesi cevap vermedi.

Tem, öfkesini kontrol etmeye çalışarak mutfakta bir ileri bir geri yürüyordu. Kendisine bu kadar saygısızca davranılması affedilemezdi. Bu onun kimliği idi, *varlığıydı*. Kendisi bile bilmediği en mahrem sırrını bu kadar çok insanın bilmesi, bir ihlalden başka bir şey değildi. Kendi annesine güvenemezse, kime güvenebilirdi?

Parmaklarını durdurdu. "Gabriel'e gidiyorum."

Annesinin kaşları yukarı kalktı. "O çocuğa söyleyemezsin, Tem. Kimse bilmemeli."

"Gabriel güvenilirdir," dedi Tem keskin bir sesle, artık *kimin* güvenilir olduğunu bilmiyordu ama. "Ve o benim arkadaşım."

"Tem, sen..."

Ama Tem çoktan kapıdan çıkmıştı. Az önce söylediğinin aksine, Gabriel'in evine gitmeyecekti. Saat erkendi, muhtemelen hala uyuyordu. Bunun yerine, kesin olarak kendi tarafında olan tek kişiyi bulabileceğini bildiği yere gidecekti.

Ben... hala çoğu sabah buraya geliyorum. Ne olur ne olmaz diye.

Kilise çok uzak değildi. Oraya vardığında güneş iyice yükselmişti ve Tem geç kalacağından korktu. Ama mezarlığın içinden geçen yola girdiğinde, tepede bir bankta oturan yalnız bir figür gördü.

Leo, Tem yaklaşınca şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Tem?" Endişeyle kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Burada ne yapıyorsun?"

O anda Tem, hiçbir planı olmadığını fark etti. Leo'ya melez olduğunu söyleyemezdi. Ona ritüelden, Yılan Kral'ın kraliyet düğünü için yaptığı plandan, kalenin derinliklerinde kanları için işkence gören basilisklerden bahsedemezdi. Ona gerçeği söylemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Seni görmek istedim."

Leo'nun yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Leo cevap vermediğinde, Tem aniden prensin özel anına daldığının farkına vardı, onun burada olmasının tek nedeninin *başka bir kızın* gelmesini umması olduğunu anladı.

Tem bir adım geri attı. "Özür dilerim," dedi çabucak. "Yapmamalıydım..."

"Evet." Elini tuttu. "Öyle yapmalıydın."

Tem, uzun parmakları onun çilli parmaklarıyla iç içe geçmiş olan eline baktı. "Günü benimle geçir," dedi Leo.

Tem inanamayan bir kahkaha attı. "Yapman gereken işlerin yok mu?"

"İşlerim bekleyebilir."

Hâlâ iki adım ötede duruyordu, elleri birbirine kenetlenmiş halde. "Leo..."

Leo ona doğru adım attı ve onu kendine çekti.

Gözlerini kapattı, kolonyasının kokusunu içine çekti. Uzun zamandır ilk kez huzur hissetti. Tereddütle başını göğsüne yasladı.

"Tem," diye fısıldadı Leo. "Ne oldu?"

Tem buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Yorgundu, bütün gece uyanık kalmıştı ve hem bedeni hem de zihni tamamen bitkin düşmüştü.

"Bilmiyorum, Leo," dedi sessizce. "Ben..." Ama devam edemedi.

Leo onu daha sıkı sarıldı. "O canavar kalbini mi kırdı yoksa?" diye fısıldadı saçlarına. Sesi nedense hüznüydü, ama Tem bunun nedenini anlayamıyordu.

"Neredeyse," diye mırıldandı.

Leo geri çekildi ve iki elini bir kez daha avuçladı. "Günü benimle geçir," dedi tekrar. "Kaleye gel. Kimse bizi rahatsız etmez."

Tem başını salladı. "Yapamam."

Leo onu kendine çekti. "Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

Tem onun gerçekte ne istediğini biliyordu. Final üçlüsündeki yeri neredeyse garantiydi. Eğer günü Leo ile geçirecekse, bunun nedeni yarışma olmayacaktı. Bunun nedeni, onun bunu istemesi olacaktı. Tem içinde tanıdık bir inatçılık hissetti — pes etmeme inatçılığı.

Sonra Leo, "Seçim senin, Tem," dedi.

Onun seçimi. Caspen ve annesinin ona vermeyi reddettiği şey.

Tem, ona bakan Leo'ya baktı. Yüzünün dar hatlarını, şu anda bile sürekli bir sonraki hamlesini hesaplayan keskin gri gözlerini inceledi.

Parmağının ucunda yükseldi ve onu öptü.

Leo'nun vücudu, ağaçtaki yosun gibi doğal bir şekilde Tem'in vücuduna uyum sağladı. Çevik parmakları Tem'in saçlarına kayd, buklelerine dolandı. Sıcak, güçlü ve *sertti* ve Tem, daha fazlasını istediğini fark etti.

"Bu evet mi demek?" diye fısıldadı Leo, ayrıldıklarında.

"Evet," dedi sessizce. "Banyoyu hazırlamadığın sürece."

Leo'nun ağzı seğirdi, ama ifadesi ciddi kalmaya devam etti, sanki bunun onun için zor bir karar olduğunu biliyormuş gibi. Ama onun itidali altında bir zafer vardı ve onu yol boyunca çekip mezarlığın kenarında bekleyen bir arabaya doğru götürürken ona daha sıkı sarıldı.

Yolculuk boyunca ikisi de konuşmadı.

Tem, çok uzun zamandır ilk kez vücudunu dinlendirmek için Leo'ya yaslandı. Kaleye vardıklarında, prens onu zarif apliklerle süslenmiş bir koridordan geçirdi. Merdivenlerin dibinde duran devasa bir tablonun önünden geçtiler ve Tem durup tabloya bakmaya başladı.

Leo, kadife koltukta oturmuş, çok ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Maximus arkasında durmuş, elini Leo'nun omzuna koymuş, bileklerinde aynı altın manşetler parlıyordu.

"Baba ve oğul," dedi Leo sessizce.

Tem'in midesinde tanıdık bir sıkışma hissi geri döndü.

Leo kolunu ona daha sıkı doladı ve onu çekerek ilerledi. Tem, onun peşinden merdivenleri çıktı ve uzun, halı kaplı koridordan en sondaki kapıya doğru ilerledi.

Leo kapıyı itti.

Leo'nun odası beklendiği gibi çok büyüktü. Bir ucunda dört direkli bir yatak, diğer ucunda bir   mine vardı, aradaki duvarlar ise kitaplarla dolu raflarla kaplıydı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu. "Genelde bu saatlerde kahvaltı ederim."

O anda Tem a olduğunu fark etti. "Evet." "Peki içecek bir şey?"

" ampanya dışında her şey olur."

Leo, duvardaki püsküllü ipi çekerek gülümsedi. Bir an sonra kapı çalındı ve bir hizmetçi ortaya ıktı. Gözleri Tem'e kaydiktan sonra tekrar Leo'ya döndü. Leo kapıyı kapatmadan önce birkaç kelime konu tular.

"Korkarım herkes burada olduğunu öğrenecek," dedi eğlenerek gülümseyerek. "O, en konu kan hizmetilerimizden biriydi."

Tem omuz silkti. Kimsenin burada olduğunu bilmesi önemli değildi.  nemli olan tek şey, köydeki hayatından uzaklaşmış olmasıydı.

Burada olmak istemesine rağmen, Leo'nun odasında bulununca Tem hafif bir panik hissetti. Ya onunla yatmasını bekliyorsa? Prens, onun burada olmasının, onun yatağına atlamaya hazır ve istekli olduğu anlamına geldiğini d   n rd . Ama Tem'in şu anda seks yapmak gibi bir isteği yoktu. Ritüel tüm enerjisini t ketmi ti ve en son istediği şey bacaklarının arasında başka bir penis olmasıydı.

Leo bunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü "Senden hiçbir şey beklemiyorum, Tem" dedi.

Tem ona bir bakış attı. "Ama bir şey istiyorsun."

Leo onun bakışını karşıladı. "Tek istediğim senin arkada lığın."

Cevap vermediğinde, nazikçe beline dokundu.

"Sığınak aradığını anlıyorum. Buraya sığınmak için geldiğinde senden yararlanmak gibi bir niyetim yok."

Tem yere baktı. Bu noktada onun sığınağını hak ettiğinden bile emin değildi.

Leo sessizce sözlerini bitirdi, "Ben s z m n eriyim, Tem. Bana inansen da inanmasan da."

Tem neye inandığını bilmiyordu. Sonra titredi. Leo'nun odası buz gibiydi.

Leo bunu fark etti ve hemen, "Ateş yakayım," dedi.

Tem bu fırsatı değerlendirerek odayı dolaştı ve kitaplığa merakla baktı. Kitaplık, farklı dillerde yazılmış kitaplarla doluydu, o kadar çoktu ki raflar ağırlıklarından eğiliyordu.

Tem, titizlikle yapılmış yatağına döndü. Leo'nun bunu yapan kişi olduğundan çok şüpheliydi. Yatak çerçevesi karmaşık oymalı ahşaptan yapılmıştı ve en yakın başucu masasında beyaz mumların üstüne yığılmış kitaplar vardı. Mumlar o kadar çok yanmıştı ki, mumlar kitapların sırtlarına damlıyor ve ahşap üzerinde sert daireler oluşturunuyordu.

"Okumayı sever misin?" Leo'nun sesi arkasından geldi.

Tem dönüp şömineye yaslanmış onu izleyen Leo'yu gördü. "Pek sayılmaz," dedi. "Yani, zamanım olsaydı okurdum. Ya da kitaplarım olsaydı. Ama hayır, pek sayılmaz."

Şöminenin önündeki sandalyeleri işaret etti. "Oturmak ister misin?"

Leo, Tem oturana kadar bekledi. Ateşe bakarken bir an sessizlik oldu.

"En sevdiğin kitap var mı?" diye sordu Tem

sonunda. Leo kaşlarını kaldırdı. "En sevdiğim kitap mı?"

Tem başını salladı.

"Emin değilim," diye durakladı. "Her gün değişiyor." "Peki bugün en sevdiğin hangisi?"

Bir ara daha oldu. Sonra: "*Kuzgun ve Kuğu*."

Tem bu hikayeyi biliyordu. Herkes biliyordu; kuğuluk olmak isteyen bir kuzgunla ilgili eski bir masaldı. Ama kuzgun ne yaparsa yapsın —kuğuların göletinde yüzmek ve kuğuların yemeğini yemek dahil— kuzgun olarak kalıyordu. Gerçek doğasını değiştiremiyordu.

"Neden?"

Leo sandalyesinde kıpırdanarak uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı. "Kuzgun hayatından daha fazlasını istiyor."

"Ve sen bununla bir bağlantı kuruyorsun?"

Ağzı seğirdi. "Biraz."

Tem gözlerini devirdi. "Bana göre hayatın oldukça iyi görünüyor, Leo."

"Çünkü sen dışarıdan bakıyorsun, Tem." Yumuşak bir sesle, gözleri ateşe bakarak söyledi.

"Her şeye sahipsin," dedi Tem ve omuz silkti. "Başka ne isteyebilirsin ki?"

Uzun süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde, Tem kelimeyi zar zor duyabildi: "Ajans."

"Senin ajansın *var*."

"Sana öyle görünebilir. Ama önemli olan her konuda ellerim bağlı. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, kiminle çıkacağımı seçemiyorum. Her şey benim için karar veriliyor."

"Başını sokacak bir evin var. Yemeğin, kitapların ve yatak odanda bir şöminen var, Kora için. Ve bu arada, kiminle çıkacağını sen seçiyorsun. Aslında şu anda bile. Gerçekten mutsuz olduğunu mu söylüyorsun?"

Leo ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Evet. Korkarım ki öyleyim." Tem onu anlamaya çalışarak ona baktı.

O, herkesten çok, gerçekten hiçbir seçeneği olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Prensle aynı yıl doğduğu anda, eve götürecek hiçbir şeyi olmayan bekar bir annenin kızı olarak, onun yolu onun için belirlenmişti. Leo, her şeyin onun için belirlenmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. O, kullanmayı bilmediği kadar çok güce sahip bir kralın oğluydu ve kendi kendine koyduğu kafese karşı direniyordu.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu Leo.

Tem iç geçirdi. "Mutsuz olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum. Ama sandığından daha fazla gücün var."

"Peki bu gücü nasıl kullanacağım?"

"Bilmiyorum, Leo. Bir şey yap, ne olursa olsun. Kendinden başka birini düşün."

"Seni düşünüyorum."

O iltifatı görmezden gelerek eğildi. "Aileni düşün. Onların yaptıklarını düşün."

Leo kaşlarını çattı. "Ailem ne yapmış?"

Tem bunu söylememeliydi. Nasıl cevap vereceğini düşünemedi, kapı tekrar çalındı.

Leo'nun gözleri bir anlığına onun gözlerinde kaldıktan sonra, "Girin" dedi.

Tem ateşe bakarken, az önce gelen aynı hizmetçi bir tepsi yiyecek bırakıp tek kelime etmeden odadan çıktı. İkisi de yiyeceklere dokunmadı.

Leo eğildi. "Ailem ne yaptı, Tem?"

Sanki yalvarır gibi söyledi. Sesi meraklıydı, hatta endişeli. Sanki cevabı duymaktan korkuyormuş gibi. Tem o anda onun kan dökülmesinden haberi olmadığına karar verdi. *Olamazdı*. Leo böyle bir zulmü asla hoş görmezdi.

Ama ona söylemeyi de hayal edemiyordu.

Tam olarak ne söyleyecekti ki? Hapsedilmiş basilisklerin —kendi babası da dahil—olduğunu mu? Leo'nun sahip olduğu her şeyin kanla ödendiğini mi? Tem, Leo ve Maximus'un, ikisi de aynı altın kelepçeleri takan portresini düşündü.

Baba gibi oğul.

Kan dökülmesinden haberi olmasa bile, Tem Leo'ya güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Son yirmi dört saat bir göstergeyse, kimseye güvenemezdi. Leo'nun, Maximus'un Evelyn'e davranışından ve Tem'e davranmaya başladığı şekilde davranmasından dolayı ona kızgın olduğunu biliyordu. Ama babasının suçlarını kınayacak kadar kızgın mıydı? Leo'nun bilmediği o kadar çok sır, o kadar çok şey vardı ki, bunların hiçbirini duyması kolay olmayacaktı. Ona, kendisine saklanan onca şeyi saklamak istemiyordu.

Her yolculuk bir adımla başlar.

Ama henüz çok erkendi. Leo babasına kızgın olabilir, ama Tem, onun kendi evinde yaşanan zulmü öğrenmeye hazır olduğunu hiç sanmıyordu. Hayatı boyunca basilisklerin düşman olduğuna inanarak yetiştirilmişken, bu mümkün değildi.

Gerçek, başka bir güne kadar beklemek zorundaydı.

"Sen kendin söyledin." Tem, umduğu gibi kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Ailen seni kontrol ediyor. Eğer gerçekten istersen, babana karşı çıkabilirsin."

Leo başını eğdi ve onu değerlendirdi.

Başka bir şey söylemek istediğini anlayıp anlamadığını merak etti.

"Peki ona nasıl karşı çıkmamı önerirsin?"

"Kendi seçimlerini yaparak."

Önerisi havada asılı kaldı. Ayrıntılara girmedi ve Leo da ona sormadı. Caspen zihnine girdiğinde Leo hâlâ ona bakıyordu: *Tem. Ok kılıfım kararını verdi.*

İkinci Bölüm

Yirmi Yediinci Bölüm

Tem sessizliğı bozmadı ve Caspen'i tekrar konuşmaya zorladı:

Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama Drakons'un sana kutsamalarını verdiğini bilmelisin.

Bu haber Tem'i hiç etkilemedi. Yaşadığı onca şeyden sonra, onun ok kılıfının kutsamasını hak etmişti. Daha azını beklemiyordu.

Caspen devam etti. *Ve senin prensle birlikte olduğunu biliyorum.*

Şimdi Tem konuştu. *Kiminle olduğum seni ilgilendirmez.*

Sinirli bir duraklama. *Seni eleştirmiyorum. Kiminle vakit geçireceğın senin hakkın.*

Sözleri gergindi.

Hepsi bu mu? Kahvaltı yapacağım.

Caspen'in varlığı daha da belirgin hale geldi ve kız, onun kendisini yanında tutmak istediğini anladı.

Başka bir şey daha var. Bu akşam konsey toplantısına katılmam gerekiyor. Bunu bana zaten söyledin.

Senin de benimle birlikte katılmanı istiyorum.

Bu Tem için sürpriz oldu.

Neden?

Artık resmi olarak nişanlıyız. Bu, senin gelecekteki kraliçe olduğun anlamına geliyor. Senin varlığın bekleniyor.

Tem'i gelecekteki kraliçe olarak adlandıran ikinci kişi oydu. İlki Leo'ydu.

Katılmam güvenli mi?

Caspen durakladı. Sonra şöyle dedi: *Güvenli olmasını sağlayacağım.*

Tem, sesindeki kararlılığı duydu. Bu ona pek de rahatlık vermedi.

Tem? Caspen, sessizlik uzadığında konuştu. Katılacak mısın?

Tem iç geçirdi. *Sonra karar veririm.*

Yine uzun bir duraklama oldu. *Elbette. Kararını bekliyorum.*

Tem pişmanlık duymadan bağlantıyı kesti. "Tem?"

Gözlerini kırptı. Leo ona bakıyordu. "Ne?"

diye sordu.

"Nereye gittin?" "Ne

demek istiyorsun?"

"Yani, sen... az önce bir yere gittin. Onunla mı konuşuyordun?" Tem,

Leo'nun bunu anlayabilmesine şaşırdı. Saklamanın bir anlamı yoktu.

"Evet." Leo kaşlarını çattı. "Ne dedi?"

Tem tereddüt etti. Leo'ya Caspen ile zihinsel bağlantısından bahsedecek miydi? Gün daha garip olamazdı. "Bu gece beni görmek istiyor."

Leo'nun dudakları mutsuz bir çizgi oluşturdu. "Onu görmek

istiyor musun?" "Henüz karar vermedim."

"Burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

"Bu onu kızdırır herhalde."

Kiminle vakit geçirmek istediğin senin hakkın.

"Evet. Öyle."

"Bu yüzden mi geldin?"

Tem gözlerini kırptı.

"Ne?"

Leo yerinden kıpırdadı ve ona doğru eğildi. "Onu kızdırmak için mi buraya geldin?"

Bu soruyu düşündü. Buraya gelmesinin tek bir nedeni yoktu. Bir dizi olay bir araya gelerek mükemmel bir durum yaratmış ve Leo'nun yatak odasında kahvaltı yapmasına neden olmuştu.

"Kısmen. Ama aynı zamanda istediğim için de geldim." Leo'nun gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Onun ona inandığını bilmiyordu. Leo cevap vermediğinde, Tem fısıldadı, "Gitmeli miyim?"

Kafasını salladı. "Yapmamamı tercih ederim." "Az önce sana anlattıklarımın sonra bile mi?"

Onun sürprizine, adam gülümsedi. "Özellikle az önce anlattıklarından sonra." Tem'in midesi bulandı. Ona anlatması gereken çok daha fazla şey vardı.

Buzdağının görünen kısmına bile dokunmamışlardı. Leo, onun bir , onun bir isyan planlandığını bilmiyordu. Önemli hiçbir şeyi bilmiyordu.

Leo, Tem'in yüzündeki ifadeyi görünce içini çekti ve "Lütfen, her şeyi sırayla anlat, Tem," dedi.

Tem dudaklarını büzdü. O haklıydı. Her şey sırayla.

"Banyo yapmayacağını açıkça belirttin," diye devam etti Leo. "Ya da şampanya içmeyeceksin. Söylesene Tem, yapmak istediğin başka bir şey var mı?"

Bir an düşündü. "Bana kitap okur musun?" Leo kaşlarını kaldırdı. "Ne okuyayım?"

"Kuzgun ve Kuğu."

Leo başını eğdi ve onu inceledi. Sonra, "Peki," dedi.

Ayağa kalktı ve kitaplığa doğru yürüdü. Geri dönerken, yatağının ucundan bir battaniye aldı ve Tem'in omuzlarına örttü. Tem, bu beklenmedik jestten çok etkilendi. Bu, mezarlıkta ona pelerinini verdiği anı hatırlattı. Battaniye sıcaktı, ateş daha da sıcaktı. Leo sakin bir şekilde okudu ve Tem, onun sesinin sesine kendinden geçerek uykuya daldı.

Uyandığında, hala sandalyede, battaniyeye sarılmış haldeydi. Tem, Leo'nun derin uykuda olduğunu gördü, uzun bacakları hala çapraz, elinde kitap hala açıktı. Ateş neredeyse sönmüştü ve öğleden sonra güneşi yatak odasının penceresinden içeri sızıyordu.

"Leo," diye fısıldadı Tem.

Leo uyanmadı.

"Leo," diye tekrar fısıldadı, uzanıp kolunu çekiştirdi.

Gözlerini açtı ve oturarak ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Tem. "Öğleden sonra oldu. Sen uyuyakalmışsın."

Leo bacaklarını açarak gerindi. "Aksine, *sen* uyuyakaldın. Seni uyandırmanın kibar bir davranış olmadığını düşündüm."

Tem ona bir bakış attı.

Gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu. "Aslında, buna ihtiyacın var gibi görünüyordu." Durakladı ve sesi alçaldı. "Seni hiç bu kadar huzurlu görmemiştim."

Tem ona baktı. Samimi davranıyordu. "Oh," dedi. "Peki. Teşekkürler, sanırım."

"Rica ederim."

Birbirlerine bakarken bir an sessizlik oldu. Sonra Leo'nun ağzı seğirdi. "Zevkten bahsetmişken," dedi, kitabı kapatıp kol dayama yerine koydu. "Biz..."

"Hayır," dedi Tem kararlı bir şekilde. "Yapamayız. Mükemmel bir anı mahvetmek üzeresin."

"Hm," dedi, hala gülümsüyordu. "Bence bu anı daha da *güzelleştirir*. Ama ısrar ediyorsan..."

"Israr ediyorum," dedi Tem, ayağa kalkarak. "Beni eve götürebilir misin, lütfen?" "Peki, Tem." O da ayağa kalktı, eğlenerek başını salladı. "Seni seni eve götüreceğim."

Tem onu koridora ve merdivenlere kadar takip etti. Onun büyük rahatlamasına, çıkarken Maximus'la karşılaşmadılar.

Araba Tem'in kulübesine vardığında, Leo'ya döndü. "Teşekkür ederim," dedi.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

"Bana sığınak olduğun için."

Leo, Tem'in elini eline aldı ve dudaklarını Tem'in parmak eklemlerine bastırdı. "Bu benim için bir onurdu."

Tem gözlerini devirdi.

Leo'nun eli sıkılaştı. "Ciddiyim. Seninle geçirdiğim zamanın bir nevi... ödünç olduğunu biliyorum. Ama seninle geçirdiğim her an, ne kadar kısa olursa olsun, muhteşem."

Suçluluk duygusu Tem'in içini kemiriyordu. Leo şu anda anlayışlı davranıyor olabilir, ama sabrı sonsuza kadar sürmeyecekti. Prens istediğini elde etmeye alışkındı ve o da Tem'i istiyordu. Caspen ile olan bağınsu sonsuza kadar tolere etmeyecekti. Ve bu bağıns gerçekte ne kadar derin olduğunu öğrenirse, onu asla affetmeyeceğinden emindi.

"Leo..."

Leo onu bir öpücükle susturdu.

Tem direnmeye çalışmadı. Birbirlerine eridiler, kimse onları göremeyeceğini bilerek, dört duvar arasında, tek bir endişe duymadan öpüştüler. Leo'nun dili acımasızdı, Tem'inki de öyle. Sanki kayıp zamanı telafi ediyorlardı, bedenleri zihinlerinin gerçekten arzuladığı şeyi yapıyordu. Tem'in eli onun kucağına gitti, penisini avuçladı, pantolonunun üzerinden ne kadar sert olduğunu hissetti. Leo inledi, elini onun elinin üzerine koydu ve o da inleyene kadar *sıktı*.

Tem geri çekildi. "Pantolonunun düğmelerini aç," diye emretti.

Leo ona kurnaz bir gülümseme attı. "Zevke ilgi duymadığımı sanıyordum."

"Şimdi ilgileniyorum. Düğmelerini

aç." "Hayır. Sen söyleyene kadar

açmayacağım."

"Ne dememi?"

"Beni istediğini."

Tem alaycı bir şekilde güldü. Ayağa kalkmaya başladı, ama Leo onu hemen geri çekti. "Söyle, Tem." Dudakları onunkilerden bir santim uzaktaydı.

"Beni istediğini söyle,
benim sikim senin olsun."

Birbirlerine baktılar. Vagonun içi sıcaktı ve havada seks kokusu vardı.

Tem, Caspen'i ve ona ne kadar kızgın olduğunu düşündü. Onun kendisine yalan söylediğini, kendisini *aldattığını* düşündü. Caspen sadık olmadığı halde Tem neden sadık olmalıydı ki? Sonuçta o yarı basilisk'ti. Onun içinde, Caspen'in onu arzuladığı gibi Leo'yu arzulayan *önemli* bir kısmı vardı. Neden kendini ondan mahrum etmeliydi ki?

Leo'nun ondan yalan söylemesini istememesi iyi bir şeydi. "Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Sırıtiş geri döndü. "Aferin kızım. Şimdi düğmelerini kendin aç."

Tem tereddüt etmedi. Parmakları Leo'nun pantolonunun dikişini takip ederek düğmeleri açtı, sonra iç çamaşırına uzanıp penisini kavradı. Leo bunu yaptığında keskin bir nefes aldı ve bir saniye sonra, onu tamamen ortaya çıkarmıştı. Tamamen ereksiyon olmuştu - penisi, hatırladığı kadar uzun ve gösterişliydi. Tem hemen başını eğdi. Leo, onu boğazına kadar alırken şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Tem," diye nefes nefese söyledi.

Gurur onu sardı. Başını kaldırıp tekrar indirdi ve sabit bir ritim oluşturdu.

"Bu işte çok iyisin."

Tem onu zar zor duydu. Ağzında ne kadar sert olduğuna, Leo'yu *Leo* yapan kısmını emmenin ne kadar önemli olduğuna, onu daha da derine almak istediğine odaklanmıştı.

Leo'nun eli başının arkasına gitti, kalçaları ona uyum sağlamak için hareket etti. Parmakları saçlarını kıvırdı, Tem'i yerinde tutarken tembelce yukarı aşağı hareket etti. Acele etmiyordu ve Tem'in de umurunda değildi.

Leo'nun penisi boğazının arkasına çarptığında Tem küçük bir inilti çıkardı. "*Siktir*, Tem."

İtmeler hızlandı. Onun üzerinde yarattığı etkiyi görmek, Leo'nun onun yanında kendini kontrol etmesinin ne kadar imkansız olduğunu görmek inanılmazdı. Tem o anda büyük bir güç, inkar edilemez bir kontrol hissetti ve bunu korumaktan başka bir şey istemiyordu.

Bir sonraki itişinde, Tem oturdu, penisini ağzından çıkardı ve yerine elini kullandı. Leo çenesini tuttu ve başını kendine doğru çevirdi.

"Penisime otur, Tem."

Tem yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Hayır." "Tem, Kora'ya yemin ederim..."

Ama Tem dinlemiyordu. Başını tekrar eğdi ve onu bir kez daha boğazına aldı. Leo'nun eli tekrar saçlarına döndü ve onu yüzünden uzak tutmak için parmak eklemlerinin etrafında çevirdi.

"Seni sikmek istiyorum, seni çok sikmek istiyorum, sana ihtiyacım var..."

Her cümle, ağzını tekrar tekrar yukarı aşağı kaydırırken başının yukarı aşağı hareketleriyle vurgulanıyordu. Tem bu kadar çok sözlü eşlik etmeye alışık değildi. Caspen ara sıra konuşurdu, ama genellikle bir emir vermek veya seçici övgülerde bulunmak içindi. Leo sürekli konuşuyordu ve Tem bundan hoşlandığını fark etti. Onun kendisi hakkında ne hissettiğini gerçek zamanlı olarak duymak onu tatmin ediyordu.

"Seni sikmeme izin ver, Tem, *lütfen*."

Saçını tutmayan eli, elbisesinin bağcıklarını okşayarak onu çıkarmaya başladı.

Ama Tem bugün Leo ile sevişmeyecekti.

Ne burada, ne arabada, ne de kulübesinden yirmi metre uzakta. Vücudu hala ritüelin etkilerini taşıırken olmazdı. Prensi yatakta sikkemek istiyordu — onun yatağında — ve bunu doğru düzgün yapmak istiyordu. Şu an için, ona sadece değeri verdiğini göstermek istiyordu — onun misafirperverliğine minnettar olduğunu ve ona olan takıntısının buna değeceğini.

Dik oturdu. "Benimle sevişemezsin, Leo."

"Sana garanti ederim," dedi, elleriyle -ikisi de- elbisesinin bağlarını çözmeye çalışırken. "Yapabilirim."

"Hayır." O, prensin bileklerini tutup arabanın arkasına dayadı. "Yapamazsın."

İkisi de nefes nefese birbirlerine baktılar. Leo'nun saçları dağınıktı, yanakları pembeye dönmüştü. Tem de aynı şekilde rüzgârda savrulmuş gibi görüldüğünden emindi.

"Neden?" diye sordu Leo.

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Bu bir neden sayılmaz."

"Aslında öyle. Ve bu, sana verebileceğim tek sebep."

"Tem." Sinirlenerek başını geriye attı. "Seni tanımak hayatımın en işkence dolu deneyimi oldu."

Tem, dudaklarını onun açıkta kalan boynuna bastırdı ve cildine fısıldayarak şöyle dedi: "Bana seni işkence etmemi isteyen sendin, hatırladın mı?"

"Şu anda bundan oldukça pişmanım." "Bir uzlaşma yapmaya ne dersin?" "Ne tür bir uzlaşma?"

"Bunu çıkaracağım" — bileklerini bıraktı ve elbisesini işaret etti —ve başladığım işi bitireceğim —hala sert olan penisini işaret etti— ama sen bana dokunamazsın."

Leo kahkaha attı. "Bu uzlaşma *değil ki*. Bu sadece daha fazla işkence."

Tem omuz silkti. "Ya da ben içeri girebilirim ve sen kendi başına bitirebilirsin. Seçim senin."

Leo'nun ağzı büküldü. "Kötü, *kötü* kız." Onun ağzından çıkan bu sözün bir iltifat olduğunu biliyordu. "Anlaştık mı?" diye ısrar etti Tem.

Leo elini yüzüne sürdü. "Evet, *lanet olsun*."

"Güzel."

O fikrini değiştirmeden önce, bankta onun yanındaki yerinden kalkıp vagonun zeminine diz çöktü. Diz çöktüğü anda Leo'nun mizacı değişti. Gözlerinde açlık parladı — daha önce onda hiç görmediği, saf, hayvani bir arzu. Zaten sert olan penisi, gözle görülür şekilde daha da sertleşti. Leo öne eğildi, dirseklerini uyluklarına dayadı ve Tem'in elbisesini yavaşça başının üzerinden çıkarmasını sahiplenici bir bakışla izledi.

Tem çıplak kaldığı anda, bir şey çatırdayarak ortaya çıktı. Tem, vagondaki enerjinin değiştiğini hissetti, sanki aralarında bir köprü açılmış gibiydi. Leo'nun bakışları yavaşça vücudunu taradı ve Tem buna izin verdi. Gözleri boynundan aşağıya doğru indi, göğüslerinde bir süre durduktan sonra belinin kıvrımlarını takip etti. Sonunda, gözleri Tem'in merkezine odaklandı. Dudaklarını yaladı.

Neden ona bir hediye daha vermeseydi ki?

Tem parmaklarını nazikçe bacaklarının arasına kaydırđı.

Leo bir kez olsun söyleyecek bir şey bulamadı. Tem klitorisini ilk iki parmağıyla okşarken, saygıyla sessizce izledi. Sonra o parmakları daha derine soktu, yavaşça kendini okşadı ve Leo'nun yapmasına izin verilmeyen şeyi tam olarak görmesini sağladı. Orgazm olmaya çalışmadı. Bunun yerine, parmaklarını kaldırdı ve Leo'nun penisinin başını okşayarak ıslaklığıyla kapladı.

"Anlaşmamızı unutma," diye fısıldadı.

Leo ellerini yavaşça başının arkasında birleştirdi, sonra geriye yaslanıp gözlerini kısarak ona baktı.

"Senden kurtulamayacağım," dedi, sesi boğuk bir fısıltıydı.

"Sen bunu istiyor musun ki?"

Cevap vermedi.

Leo, Tem'in başını çevirip dudaklarını ayırarak penisinin tabanına dokunduğunu izledi. Aynı anda, avucuyla testislerini kavradı, sıkıca tuttu ve başparmağını penisiyle birleştiği köşeye bastırdı. Tem, dilini yavaşça penisin üzerinde yukarı doğru hareket ettirerek tabandan uca kadar yaladı. Başına ulaştığında, en az on saniye boyunca emdi ve devam etmeye hazır olduğunda, Leo'nun inlemeleri vagonu doldurdu.

Tem eliyle ona hızlıca üç kez okşadı. Sonra başını bir kez daha eğdi, bu sefer kendini öyle bir açıyla eğdi ki,

penisinin her santimini boğazında kaybolup tekrar ortaya çıktığını görebilmesi için başını eğdi. Ona bunu vermek, beklemenin değdiğini göstermek çok iyi hissettiriyordu.

Sonunda Leo pes etmeye başladı.

Elini yavaşça uzattı, ağzı penisinin etrafındayken sadece gergin yanak derisine dokundu. Tem onu itti ve o geri çekildi. Ama bir an sonra, yine aynı şeyi yaptı, sadece küçük parmağıyla çenesini okşadı.

Tem dikleşti. "Leo," diye uyardı. "Gideceğim."

Leo acı içinde başını geriye attı ve inledi. "*Tem*," dedi boğuk bir sesle. "Sen beni

öldürüyorsun.

" "Biliyorum."

Tem tekrar başını eğmek için eğildi ama durakladı. Neden onu biraz daha öldürmesin ki?

Leo'nun her saniyesini görebilmesi için yavaşça hareket eden Tem, ellerini göğsüne götürdü ve göğüslerini kaldırarak penisini arasına aldı.

Leo yumruklarıyla arabanın koltuğunu sıktı ve Tem, ona dokunmamak için tüm gücünü kullandığını biliyordu. Tem göğüslerini yerinde tutarken ve penisi üzerinde yukarı aşağı kaydırırken, Leo'nun parmakları yastıklı kumaşı parçaladı. Leo onu izlerken, Tem de onu izledi ve ellerini zar zor yanlarında tutabildiğini gördü. Onu sınırına kadar zorladığını anladığında, hareketsiz kaldı, çenesini yukarı kaldırdı ve ona sessizce devralmasını işaret etti.

Leo, ne olacağını görmek istercesine, önce tereddütle kalçalarını hareket ettirdi. Tem yerinde kaldığında, kalçalarını hızla yukarı doğru kaldırdı ve penisini hızlı bir şekilde göğüslerinin arasına kaydırды. Başı geriye düştü, artık ona bakamıyordu bile. Kalçalarını bir sonraki sefer kaldırdığında, Tem göğüslerini serbest bıraktı ve yerini ağzıyla sorunsuzca doldurdu.

Bu sefer onu daha derine aldı, içgüdüsel olarak prensin yaklaştığını biliyordu. Bir dakika önce onun belirlediği hıza uydu, başını tekrar tekrar eğdi, penisini tükürüğüyle kayganlaşana kadar çalıştı. Tem'in inlemeleri Leo'nun inlemelerine katıldı. Bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığını—onu tatmin etmenin kendisi için ne kadar tatmin edici olduğunu duymasını istiyordu. Tem, onun sadece birkaç saniye uzaklıkta olduğunu biliyordu.

Leo, "Siktir, *Tem*—siktir—siktir—" diye bağırdı.

Eli aniden saçlarına geri döndü ve bir an için, anlaşmalarını bozduğunu sandı. Bunun yerine, Leo onu penisinden sertçe çekti, diğer elini öne doğru uzatarak avucuna boşalmak için hazırlandı. İkisi de onun spermine baktılar. Düşünmeden, Tem eğildi.

Leo'nun, dilini uzatıp avucundaki parlak maddeyi yavaş, yumuşak hareketlerle yalarken onu mükemmel bir şekilde görebildiğini biliyordu.

"Tem," diye fısıldadı izlerken. "Siktir."

Tem dik oturdu ve gülümsedi. "Bu en sevdiğin kelime mi?"

"Sen söz konusu olduğunda, evet."

"Bir dahaki sefere ağzıma boşalmanı istiyorum." "Yani bir dahaki sefer olacak mı?"

Tem gözlerini devirdi.

Sonra elbisesini giydi. Prense veda öpücüğü vermek yerine, arabadan indi ve Leo'yu hala penisi dışarıda bırakarak gitti. Bahçe yolunda yürürken uşak ona ılık çaldı, ama Tem onu görmezden geldi; utanacak kadar mutluydu.

Öğleden sonra havası, arabada yarattıkları sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturunuyordu ve Tem, parmakları kapı kolunda, ön kapısında durdu. İçeri girmeye değer miydi? Sabahki konuşmaya geri dönmek için hiç havasında değildi. Tem'in söyleyecek yeni bir şeyi yoktu ve annesinin de olduğunu sanmıyordu.

Saniyeler geçiyordu.

Tek seçeneği, konsey toplantısına katılmak için mağaralara gitmekti. Ama bunu yapmak istediğinden de emin değildi. Caspen ona yalan söylemişti. Tem'in kimliğinin, geleceğinin her yönünü etkileyecek çok önemli, *hayati* bir kısmı hakkında bildiklerini saklamıştı. Bu, kolayca affedebileceği bir şey değildi. Ama artık bir melez olduğunu bildiği için, onun bu yönünü keşfetmekten başka bir şey istemiyordu. Tem, köyde bir geleceği olmadığını hep biliyordu. Belki de geleceği mağaralardaydı.

Ama bu nasıl bir gelecek olacaktı? Şiddetle başlayan bir gelecek mi? Tem, Bastian'ın ondan bu kadar önemli bir şey yapmasını bekleyeceğini anlayamıyordu. Onun planındaki rolünün büyüklüğünün farkındaydı. Bastian, Tem'i sadece bir piyon olarak görüyordu: güç için oynadığı pervasız oyunda bir oyun parçası. Ama Tem bundan çok daha fazlasıydı.

kullanılmayacaktı; istismar edilmeyecekti. Armayı yapıp yapmayacağına kendisi karar verecekti, Bastian değil. Tem'in geleceğini ondan başka kimse seçemezdi.

Kapı kolunu bıraktı. İlk konsey toplantısının zamanı gelmişti.

Caspen bu sefer mağarada onu beklemiyordu ve Tem, bunun onun gelmesini beklemediği için mi olduğunu merak etti. Her halükarda, Tem geçidi tek başına geçti. Onun odasına ulaştığında durdu.

Caspen, daha önce bağlantılarını bu kadar ani bir şekilde kesmiş olmasına kızacak mıydı? Arabada Leo'yu memnun ettiğini bilecek miydi? Tem'in gözünde, Caspen'in bu konuda kızmaya hakkı yoktu. Onu bu kadar uzun süre karanlıkta bıraktığı halde. Neden kendisinin sırları olmasın ki? Tem kapıyı açtı.

Caspen şöminenin yanındaydı ve onu gördüğünde yüzünde belirgin bir rahatlama belirdi.

"Tem," dedi sessizce. "Geldin."

"Evet," dedi kapıyı kapatırken. "Yaptım."

Tem ateşin yanına geldi. Caspen çıplaktı ve Tem tek kelime etmeden o da soyundu. Artık onun gelenekleri onu şaşırtmıyordu ve onlara karşı çıkma isteği de yoktu. Artık onlar onun gelenekleriydi. Caspen'in gözleri anında onun vücuduna kaydı ve bir saniye sonra sertleşti.

Parmağını Tem'in alt dudağına dokundurdu. "Onun kokusunu senden alabiliyorum, Tem."

Cevap vermedi. Leo ile olan ilişkisini gizli tutmanın imkânsız olduğunu fark etmeliydi. Caspen çok sezgiseldi, avcıydı, avının nerede olduğunu hissetmemesi imkânsızdı.

"Kızgın mısın?" diye fısıldadı.

Başparmağıyla alt dudağını çekerek ağzını açtı. "Sen benimsin, Tem," dedi basitçe. "Vücudunu başkasına versen de bu değişmez."

Tem, basilisklerin insanlardan ne kadar farklı olduğunu ve kendisinde her iki özelliğin de olduğunu düşündü. Adelaide'nin güzel yüzü ve sarı saçları zihninde canlandı.

"Sen... bedenini başkasına mı veriyorsun?"

Adamın ağzı seğirdi. "İstediğim başka kimse yok. Bedenim ve kalbim sana ait."

Bu, onu yumuşatmak için yeterliydi.

Caspen ile her şey çok *kolaydı*, çok *doğruydı*. Tem, zihni ona kapalıyken, öfkesinden düzgün düşünemediğinde bile aralarındaki bağı hissediyordu. O, onun diğer yarısıydı. O, *onundu*.

Caspen'in elleri yüzünü okşadıktan sonra boynuna doğru kaydı. Göğüslerini avuçladı — Tem'in az önce Leo için yaptığı gibi —ve iki avucuyla tuttu.

Başparmakları meme uçlarını okşayarak sertleştirdi.

Konsey toplantısına gitmemiz gerekmiyor mu?

Basilisk gülümsedi. *Evet, var.*

Göğüslerini bıraktı ve onun yerine elini tuttu. Birlikte tünellerden geçtiler ve Tem şimdiden gergin olmaya başlamıştı.

Oraya varmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?

Caspen'in eli onun elini sıktı. *Bu toplantının amacı, Drakons'un iktidarda kalmasını garantilemek. Babam, kraliyet ailesine karşı tüm kabileleri birleştirmek istiyor ve Seneca'lar bizim bir melezimiz olduğunu öğrenirlerse, bize katılacaklarını düşünüyor.*

Tem ona baktı. Benim planına katılmadığımı biliyor mu?

Caspen çenesini sıktı. *Evet, biliyor. O zaman neden beni bu toplantıya çağırdı? Çünkü yeni nişanlandık.*

Anlamıyorum.

Seninle benim aramda önemli bir bağ var. Senin varlığın benim gücümü artırıyor. Bu bizim lehimize olabilir.

Tem bunu anlamak için bir an durdu. Caspen'in gücüne nasıl katkıda bulunabileceğini, ilişkilerinin ona politik olarak nasıl fayda sağlayacağını hiç düşünmemişti. Daha fazla soru sormadan, Caspen büyük bir ahşap kapının önünde durdu.

Zamanı geldi.

Tem ona döndü. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama daha bir şey söyleyemeden Caspen dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Nazik davranmıyordu; Tem onun heyecanını hissedebiliyordu. Şu anda bile gücü artıyordu. Tem, Caspen dönüşüm geçirmek üzereyken onda hissettiği aynı enerjiyi

, aralarında titreşiyordu. Caspen'in dili Tem'in dilini buldu ve Tem, Leo'nun sperminin tadını alıp almadığını merak etti.

Ben hissedebiliyorum.

Bu itirafa rağmen, onu öpmeyi bırakmadı. Elleri onun kalçalarını kavradı; penisi ona bastırdı. Tem çaresizce ısındı ve birdenbire giysi giymediğine minnettar oldu. Caspen geri çekildiğinde, ıslaklık bacağından aşağı damlıyordu. Parmağını uyluğuna doğru kaydırды, ortasından geçirdikten sonra dudaklarına götürdü. Parmaklarını yavaşça yaladı ve Tem, bunun Leo'ya az önce yaptığı şeye ne kadar benzediğini düşünmeden edemedi.

Caspen, sanki o da bunu biliyormuş gibi gülümsedi.

Birlikte konsey toplantısına girdiler.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tavanlar, ritüelin yapıldığı oditoryum gibi yüksekti.

Zemin ve duvarlar taştı ve odanın ortasında devasa, beyaz mermer bir masa vardı. Masa uzun ve ovaldi, etrafında on iki mermer sandalye vardı. Masada on basilisk oturuyordu; bir tarafta Senecalar, diğer tarafta Drakonslar. Hepsi insan formundaydı ve çıplaktılar.

Masanın başında Bastian oturuyordu.

Ayinden bu yana onu ilk kez görmek rahatsız ediciydi. Tem, onun içindeyken nasıl hissettiğini, onu kabul etmek için nasıl çabaladığını aniden hatırladı. Bu düşünceyle yanakları kızardı.

Annen ne durumda? Tem, dikkatini başka yöne çekmek için çaresizce sordu. *Kraliçe nerede?*

Annem öldü.

Caspen bunu çok basit bir şekilde söyledi, sanki hava durumunu bildiriyormuş gibi. Tem, bunun hakkında hiç konuşmadıklarına, bu kadar önemli bir gerçeği hiç bahsetmediğine inanamıyordu. Hayatındaki iki prensin de annesiz olma ihtimali ne kadardı?

Caspen masanın diğer ucunda, babasının tam karşısında oturdu. Tem için ek sandalye yoktu. Bunun yerine Caspen onu bacaklarının arasına çekti, dizlerini onun dizlerinin iki yanına koydu. Bu temasa minnettardı; onun yakınlığı onu daha az gergin hissettiriyordu ve o da göğsüne yaslandı.

Herkes yerini aldığı anda, Bastian boğazını temizledi.

"Oğlumun nişanını kutlayarak başlayalım." Rowe alaycı bir ses çıkardı.

Kral siyah gözlerini ona çevirdi. "Söylemek istediğin bir şey mi var, Rowe?"

Rowe sadece alaycı bir şekilde güldü.

"Konuş," diye homurdandı Caspen. "Yoksa dilini kaybedersin."

Rowe'un cevabı soğuktu. "Nazik sözlerle zaman kaybetmeyelim, olur mu? Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz."

"Rowe haklı," dedi Bastian, sanki bu kesinti onu hiç etkilememiş gibi. "Son zamanlarda... gerginlikler yaşandı." Gözleri önce Caspen'e, sonra Rowe'a kaydı. "Bugün bu gerginlikleri gidermeyi umuyoruz."

Drakons ve Senecas, masanın iki yanından birbirlerine öfkeyle baktılar. Tem, bu odadaki gerginliğin azalacağı bir dünya hayal edemiyordu.

Caspen şakağına bir öpücük kondurdu. *Sabırlı ol. Daha yeni başladık.*

Bastian parmaklarını birleştirdi.

"Çoğunuzun artık Drakonların yönetimi altında mutlu olmadığını anlıyorum. Ama bize güç veren koşulları onurlandırmalıyız. Aksi takdirde, Kora'yı ve kendimizi terk etmiş oluruz."

Herkesin Caspen'e baktığı gergin bir sessizlik oldu. Bu odadaki her basilisk, Drakons'a gücü veren koşulların ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Peki Drakons neden güçlerini elinde tutmalı?" dedi Rowe, çenesini sıkarak. "Bunu hak etmek için ne yaptılar ki?"

Tem, Caspen'in onu savunmak için bir şeyler söyleyeceğini düşündü. Ama onun eli, Tem'in bacaklarının arasına gitti. Ona dokunduğu anda odayı düşük bir tıslama sesi doldurdu. Bütün basilisksler onlara bakıyordu, *Tem'e* bakıyordu. O anda bu toplantıda kendi rolünü anladı. Caspen, onun varlığının kendi gücüne katkıda bulunduğunu söylemişti. Şimdi o gücü kullanıyor, aralarındaki bağı kullanarak konseyi kendi iradesine boyun eğdiriyordu.

Tem şikayet edemedi. Caspen'in yaptığı şey cennetteymiş gibi hissettiriyordu ve Tem, ona dokunma şeklini tadını çıkararak kendini ona yasladı. Caspen tutuşunu değiştirdi ve Tem'in bacaklarını açarak onu sergiledi. Parmakları yavaşça içeri girip çıkarken, Tem'in ıslaklığını mermer sandalyeye damlayana kadar yaydı.

Tıslama sesi yoğunlaştı.

Rowe'un gözleri Tem'e sabitlenmişti, Tem de onun bakışlarını karşıladı. Caspen ile olan bağının onun üzerinde doğrudan bir etkisi olduğunu görebiliyordu — gözleri kararmış, elleri masanın kenarına sıkıca tutunmuştu. Pes etmek istemeyen ama başka seçeneği olmayan bir adam gibi görünüyordu.

Tem'in içinde gurur dalgası yükseldi.

Şimdi ne olacak? diye sordu.

Caspen'in yüzünden bir şey anlaşılmıyordu, sert hatları sıcak karanlıkta arduvaz gibiydi.

Dudakları boynuna değdi.

Şimdi başlıyoruz.

Bastian oğluna gururla bakıyordu ve Tem planının işe yaradığını biliyordu. Caspen şu anda onu tahrik etmeseydi, kullanıldığı için öfkelenirdi. Ama parmakları onu kırmak istemediği bir transa sokmuştu ve Bastian'ın "Kraliyet ailesini yerlerine koyalım" dediğini zar zor duydu.

Masada inanamayan bir mırıldanma yayıldı. Elbette, daha önce de isyan hakkında konuşulmuştu, basilisklerin haklı olarak kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri geri almak hakkında. Ama şimdi bunu onaylayan kişi kral olduğu için, bu öneri meşru bir ağırlık kazanmıştı.

"Peki onları nasıl yerlerine koyacağız?" diye sordu Rowe.

Bastian'ın cevabı basitti. "Onları tepeleriz."

Tem birkaç şüpheci ses duydu.

"Kraliyet ailesi bize direnmeye çalışacak," dedi başka bir basilisk. "Hepsini alt etmeyi umut edemeyiz."

Bastian Tem'i işaret etti. "O yapabilir."

"Onun nesi bu kadar özel?" diye bağırdı Rowe. Bastian parmaklarını birbirine geçirdi. "O bir melez." Anında kaos çıktı.

Birkaç basilisk inanamayıp haykırıırken, diğerleri protesto etmek için taş masaya vurdu.

Rowe'un sesi her şeyin üstüne çıktı. "Drakons melezlerin varlığından haberdardı ve bunu sakladıysa, *bu vatana ihanettir.*"

"Ben bilmiyordum," diye ısrar etti Bastian, ellerini kaldırarak. "Tören yapılana kadar bilmiyordum." "O biliyordu." Rowe, Caspen'i işaret etti.

"Biliyor olmalıydı. O *haftalardır* onunla yatıyorum."

"Oğlumun işi onu ilgilendirir," dedi Bastian. "Onun eylemlerinden sorumlu değilim."

Tem bunu ironik buldu.

"Bu saçmalık," dedi Seneca tarafındaki bir dişi basilisk ısrarla. "Bizi aptal yerine koyuyorsunuz."

Bastian başını salladı. "Ben sadece kurtuluşumuzu savunuyorum."

"Dur da tahmin edeyim," diye devam etti kadın. "Halkımızın kurtarıcıları olarak, Drakonslar iktidarda kalacak."

Bastian sandalyesine yaslandı. "Senecaların, kraliyet ailesini yenebilecek kadar cesur olanlara boyun eğeceğini varsayabiliriz."

Bu klasik bir basilisk cevabıydı: kaçamak ve etkisiz. Konsey ikna olmayacaktı.

"Kanıtla," diye hırladı Rowe. "Onun bir melez olduğunu kanıtla."

Tem kimsenin iznini beklemedi. Zaten Rowe'un zihnine giden koridoru arıyordu, onun bilincine açılan zihinsel kapıyı nazıkçe açıyordu. Temas kurduğu anda, Rowe başını çevirip ona bakakaldı, ağzı şoktan açık kalmıştı.

Tem zihnine iki kelime fısıldadı: *Merhaba, Rowe.*

Rowe tiksintiyle geri çekildi ve aralarına o kadar hızlı bir bariyer ördü ki Tem irkildi. "İmkansız," diye homurdandı.

Tem, arkasında Caspen'in eğlendiğini hissetti. *Ona ne dedin? Sadece merhaba dedim.*

Caspen'in eğlencesi daha da arttı. Parmakları hâlâ Tem'in içindeydi ve penisi bir süredir sertleşmişti. Tem onu sırtında hissedebiliyordu ve dönüp ona binmekten başka bir şey istemiyordu.

Henüz değil, Tem.

Tem kollarında kıvrandı. Dikkatini dağıtan bir noktaya kadar tahrik olmuştu; *hemen* seks yapmak istiyordu. Ama Caspen onu yerinde tutarken Bastian, "Sana temin ederim ki bu imkansız değil. Özgürlüğümüz de öyle," dedi.

"*Sizin özgürlüğünüz,*" diye ısrar etti Rowe. "Yani Drakons'un özgürlüğü."

"Bizim özgürlüğümüz aynı zamanda senin özgürlüğün. Bizim bir melezimiz var." Bastian parmaklarını genişçe açtı. "Ve onu kullanmayı planlıyoruz. O hepimiz için bir kaynak."

"Prens onu seçerse," diye tükürdü Rowe. "Ve *eğer* kullanılmasına razı olursa."

"Onu seçecek," diye tersledi Caspen. "Öğrencilerim her zaman seçilir." Rowe ona döndü, gözlerini kısarak.

Tem, Caspen'in koruması gereken bir itibarı, savunması gereken bir mirası olduğunu hatırladı.

"Ve o *kullanılmayacak*," diye devam etti Caspen, sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "O sizin yıkım aracınız değil. O benim gelecekteki kraliçem. Ona ne olacağına ben karar veririm."

"Aslında," dedi Tem sessizce, "bana ne olacağına *ben* karar veririm."

Masadaki herkes ona dönüp baktı.

Bastian boğazını temizledi. Caspen onu koruyucu bir şekilde daha sıkı tuttu. "Elbette," dedi kral sakın bir sesle. "Bu konuda söz hakkın var, Temperance.

Ekleme istediğin bir şey var mı?"

Tem'in eklemek istediği pek çok şey vardı. Ama şu anda aklına sadece bir şey geldi.

"Neden bunu senin için yapayım? Neden masum insanları köle yapayım?"

Bastian öne eğildi. "Kraliyet ailesi pek masum sayılmaz."

Onun sözleri, Caspen'in insan hayatlarını bir kayıp olarak görmediğini söylediği sözleri hatırlattı. Tem, basilisklerle savaşta hiçbir suçu olmayan Lilly'nin küçük çocuklarını düşündü. Atalarının günahlarının hesabını onlar mı verecekti?

"Belki kral masum değildir. Ama kraliyet ailesinin geri kalanı dolaylı olarak zarar görecektir."

"Arması yapmazsan çok daha fazla zarar olacak." Tem kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Bastian alışık olduğu rahatlıkla omuz silkti. "Arma, sorunumuza zarif bir çözümdür. Hiçbir can kaybı, kan dökülmesi söz konusu değildir. Halkım barışçıl bir şekilde iktidarı geri kazanabilir. Eğer reddederseniz, daha az zarif bir çözüm uygulamak zorunda kalacağız."

"Savaş demek istiyorsun."

"Evet," dedi Bastian basitçe. "İstedğin bu mu?"

Savaş, Tem'in en son istediği şeydi. Ama kimseyi arması da istemiyordu. "Barış istiyorum."

"Durumunu anlıyorum," dedi Bastian. "Ama durum senden daha büyük."

Dikkatli konuşuyordu ve Tem onun kendisini kontrol etmeye çalıştığını biliyordu. Eğer damgalamayı reddederse, kralın konseyinin önünde onu reddederse

Drakons üstünlüğünü kaybedecekti.

Tem, Caspen'i dezavantajlı duruma düşürmek istemiyordu. Ama Leo'nun ailesini onun için feda etmeye de niyetli değildi.

"Bana bir neden göster," dedi Tem.

Bastian kaşlarını kaldırdı. "Bir neden mi?" "Bu armanın bana ne gibi bir faydası olacağını söyle."

Kral onu uzun bir süre düşündü ve masanın iki yanındaki basiliskler tedirgin bir şekilde kıpırdadılar. Tem, bu odadaki herkesin kraliyet ailesinin gitmesini istediğini biliyordu. Bunu, kendileri için güç elde etmekten daha çok istiyorlardı. Ve Tem, bunun katalizörüydü.

Bastian konuştuğunda, sesi odayı doldurdu. "Arma babanı özgürleştirecek."

Bu, onu duraksatmak için söyleyebileceği tek şeydi.

Tem'in babası, kraliyet ailesinin zulmünün, *açgözlülüğünün* mükemmel bir örneğiydi. Leo'nun ailesinin yaptığı bazı şeyleri haklı gösterebilirdi, ama bunu asla. Kan dökmeyi asla. Bu affedilemez, vicdansız ve kötü bir şeydi. Ama kraliyet ailesi bunun için armasını takılmayı hak ediyor muydu? Özgür iradelerini kaybetmeyi hak ediyor muydu? Bu doğru gelmiyordu.

Ama Tem açık savaşı onaylamayı reddetti.

Jonathan ve Christopher'ı, kasaba meydanında donakalmış halde hayal etti. Tem bunu kendisi durdurmazsa, daha fazla ölüm olacaktı, *sayısız ölüm*. Tüm krallığın geleceği tehlikedeydi. Gabriel, annesi, basilisk savaşında hiçbir rolü olmayan her insan yine de bu savaşın içine çekilecekti. Arma masum hayatları kurtaracaksa, buna değerdi.

Tem, dedi Caspen zihninde yumuşak bir sesle ve Tem onun düşüncelerini duyduğunu biliyordu. *Bunu iyice düşünmelisin.*

Tem onu görmezden geldi. Yeterince düşündü. Artık harekete geçme zamanıydı. "Peki," dedi. "Kraliyet ailesine armasını koyacağım."

Bunu tartışmalıyız...

"Bir şartla."

Bastian ellerini açarak "Lütfen. Bizi aydınlat" dedi. Oda onun şartını beklerken Caspen bile sessiz kaldı.

Tem boğazını temizledikten sonra, "İnsan prensi zarar görmeyecek" dedi.

Hemen bir kargaşa çıktı. Basiliskler oybirliğiyle öfkeyle bağırdı, en yüksek sesle Rowe'un sesi duyuluyordu.

"Görünüşe göre oyuncak, oyun arkadaşına aşık olmuş," diye alay etti.

Onaylayan sesler duyuldu ve Tem, Caspen'in zihninden gelen açıkça anlaşılan onaylamama dalgasını görmezden gelmeye çalıştı. Onun hoşuna gitmemesi umurunda değildi. Henüz işini bitirmemişti.

Tem sesini yükseltti. "Kız kardeşi ve çocukları da öyle."

Kargaşa arttı. Bastian masaya yumruğunu o kadar sert vurdu ki mermer çatladı ve ancak o zaman herkes sessizleşti.

"Bu bir şarttan fazla, Temperance," dedi karanlık bir sesle. "Benim şartlarım bunlar."

"Bu bir pazarlık değil."

"Öyle değil mi? Ben bir melezim. Benim sağlayabileceğim şeye ihtiyacın var." "Kralına nasıl konuştuğuna dikkat et."

Ama Tem azarlanmaktan bıkmıştı. "Bana nasıl konuştuğuna dikkat et *dikkat et*," diye tersledi.

Tüm konsey sessizleşti. Arkasında, Caspen dikkatlice nefes aldı ve bir an için parmakları hareketsiz kaldı. Tem, onun zihninde bir şey söylemesini bekleyerek durakladı. Ama Caspen bir şey söylemedi. Onun ne yapacağını görmek için bekliyor gibiydi.

O da şöyle dedi: "Koşullarımı değerlendirmeni öneririm. Eğer uygun bulmazsan, başka bir melez ortaya çıkana kadar yüzyıllar boyunca bekleyebilirsin. O süre zarfında kraliyet ailesinin daha ne kadar zarar verebileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Uzun ve gergin bir sessizlik oldu.

Bastian ona neredeyse nefretle bakıyordu. Tem, kabul edilebilir ve hatta güvenli olan sınırları aştığını biliyordu. Ama kralların ona açıkça düşmanlıkla bakmasına alışkındı. Maximus onu buna hazırlamıştı.

"Pekala," dedi Bastian sonunda, bakışlarını Tem'den ayırıp odanın içinde dolaştırarak. "Onu duydunuz. Melez, davamıza yardım etmeye hazır."

"

Masa sessizdi.

Bastian devam etti. "Bu krallıkta hak ettiğimiz yeri geri kazanmanın zamanı geldi. Kardeşlerimizi özgürleştirmenin zamanı geldi. Kendileri için savaşamayanlar için savaşmanın zamanı geldi. Ve ortak düşmanımızı hatırlamanın zamanı geldi."

Rowe ayağa kalktı. "O düşman *bizimle aynı odada*," diye bağırdı.

Caspen keskin bir tıslama çıkardı. Seks sırasında çıkardığı tahrik edici, şehvetli tıslamanın aksine, bu tıslama sert ve açıkça bir azarlama anlamına geliyordu.

Rowe de hemen tısladı ve bu ses üzerine Caspen de ayağa kalktı, Tem'i kenara iterek masanın üzerine eğildi.

"Kendine dikkat et," dedi, sesi karanlıkta bir mızrak gibiydi.

"Şu haline bak." Rowe'un gözleri, Caspen'in ereksiyonunu izlerken sertleşmiş çelik gibiydi. "Bir esrarla tahrik oldun."

Caspen hemen hareketsiz kaldı. Siyah gözleri kısıldı. "Hayatına değer veriyorsan, o kelimeyi bir daha söylemeyeceksin."

Rowe sırtıttı. "Doğru değil mi? Yarı insan olan bir eş seçtin, *zayıf* bir eş. Ve şimdi bizden..."

Caspen o kadar hızlı hareket etti ki, Tem gözünü kırpmaya bile vakit bulamadan eli Rowe'un boğazını sıktı. "*Benim eşimde zayıflık falan yok.*"

Birkaç basilisk, Rowe ve Caspen'i ayırmak için öne atladı. Devasa mermer masa, bedenler düzensiz bir şekilde birbirine çarparak yere sürtündü. Tem, Caspen'in şu anda çok güçlü olduğunu biliyordu, bu yüzden sonunda Rowe'u bıraktığında, bunu kendi isteğiyle yaptı, omuzlarını kavrayan ellerin gerçek bir etkisi olduğu için değil.

Caspen, Tem'i kucağına geri çekti, nefesi kulağında düzensizce çıkıyordu. Herkes nihayet yerlerine oturduğunda, Caspen'in boğduğu Rowe'un boğazında çirkin mor izler oluşmuştu. Bir saniye daha geçseydi Rowe ölmüş olacaktı.

Konsej tamamen sessizdi. Tam bir dakika geçmiş gibi hissedildiğinde Bastian, "Oylamaya geçelim. Kraliyet ailesini taçlandırmaya katılanlar?" dedi.

Sekiz el havaya kalktı. Rowe meydan okurcasına hareketsizce oturdu. Caspen, Bastian ve Tem oy kullanmadı.

"Çoğunluk kabul etti."

Bitti mi? diye sordu

Tem. *Neredeyse.*

Kral devam etti, "Melezimizin koyduğu şartları kabul edenler?"

Kimse elini kaldırmadı.

Bastian'ın yüzünde bir anlık öfke belirdi. Gözleri oğluna kaydı ve Tem, Caspen'in başını salladığını hissetti.

Zamanı geldi,

Tem.

Ne için?

Cevap olarak, Caspen ellerini beline doladı ve onu penisine doğru çekti. Onu hızlıca içine aldı ve tam kontrolü elinde tutmak için onu kucağının üzerinde tuttu. Tem o kadar uzun süredir ıslaktı ki ön sevişmeye gerek yoktu; bütün akşam zaten ön sevişme gibiydi ve onu almaya fazlasıyla hazırды.

O kadar hızlı boşaldı ki nefes nefese kaldı.

Caspen bir an sonra boşaldı, onu penisinden kaldırırken düşük bir inilti çıkardı ve konseye birleşmelerinin kanıtını gösterdi.

Her şey otuz saniyeden fazla sürmemişti. Ama odadaki değişim inkar edilemezdi, tıpkı Caspen'in daha önce onu parmakladığı zamanki gibi. Sadece bu sefer, bağlantılarından çok daha fazla güç elde etmişti. Tem bunu havada hissetti — vücudundan parıldayan dalgalar halinde yayılan, herkesi içine çeken, *onu* içine çeken hissedilebilir bir enerji.

Bastian aynı soruyu tekrar sordu. "Melezimizin koyduğu şartları kabul edenler?"

Herkes elini kaldırdı.

"O halde karar verilmiştir."

Artık bitti.

Tem'in büyük şaşkınlığına, kral ona başını eğdi. Sonra ayağa kalktı, döndü ve odadan çıktı. Diğer basiliskler de ayağa kalktı ve Tem, onun önünde tek sıra halinde dizildiklerini izledi. Caspen'e baktı.

Ne yapıyorlar?

Benim otoritemi kabul ediyorlar.

Bana bakarak mı?

Benim otoritemin kaynağı sensin. Bugün onları etkileyen şey aramızdaki bağıdır.

Elektrikli bir sessizlik anı yaşandı. Sonra ilk basilisk onun önünde diz çöktü. Caspen elini öne doğru uzattı, avucunu açarak basilisk'in daha fazla yaklaşmasını engelledi.

Şu anda ne oluyor? Tem sordu.

*Seni onurlandırmak
istiyorlar. Beni nasıl
onurlandıracaklar?*

Konseyin her üyesinin seni öpme geleneği var. Ciddi misin?

Bu, insanların yüzüğü öpme geleneğine benzer.

Tem buna neredeyse gülecekti. *Hiç de benzer değildi.* Ama kavram olarak anladığını düşündü.

Sen izlerken beni öpmek mi istiyorlar? diye sordu Tem inanamadan.

*Evet. Ama Tem... öpücük dudaklara olmayacak. O
zaman nereye olacak?*

Caspen tek kelime etmedi. Bunun yerine, parmakları bir kez daha bacaklarının arasına girdi.

"Ciddi misin?" diye bağırdı Tem.

Caspen'in eli hemen geri çekildi. *Bu bir saygı göstergesidir. Kabul etmek zorunda değilsin.*

*Ama yaparsam sana
yardımcı olur mu? Evet,
olur.*

O zaman kabul ediyorum.

Caspen bir an tereddüt ettikten sonra onu bacaklarının arasına yerleştirdi, dizleri paralel V şeklinde hizalandı. Uyluklarını açarak onu önlerinde diz çökmüş basilisk'e sundu.

Basilisks eğildi.

Zaman yavaşlamış gibi görünüyordu, basilisk klitorisine yumuşak, saygılı bir öpücük kondurdu. Sonra Tem'in gözlerine baktı, saygıyla başını salladı ve ayağa kalktı. İkinci basilisk öne çıktı, diz çöktü ve aynısını yaptı. Konseyin her üyesi, erkekler ve kadınlar, birbiri ardına aynı şeyi yaptı. Sıra

devam ettikçe, Tem gittikçe daha da ıslandı. Sonunda sıra bitti ve sadece bir basilisk kaldı.

Rowe onun önünde diz çöktüğünde Tem'in kalbi hızla çarpmaya başladı.

Başını eğdi ve onun bakışlarını yakaladı. Sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunda nihayet gözlerini kapattı ve başını onun merkezine indirdi. Rowe diğerlerinin yapmadığını yaptı. Önündeki basiliskler sadece dudaklarını ona bastırmış, bir anlığına ona dokunmuştu. Ama Rowe'un dili onun içine daldı — sanki onu tatmak istemişçesine — ve Tem, zevkten nefesinin kesildiğini saklayamadı. Bu olur olmaz, Rowe tiksintiyle geri çekildi.

"O bundan hoşlandı," dedi Caspen. "Tekrar yap."

Tem'de önce şaşkınlık, sonra utanç, ardından da hevesli bir beklenti dalgası yükseldi. O bundan hoşlanmıştı: Rowe'un dilinin hafifçe dokunuşu, dişlerinin hafif baskısı. Konseyin geri kalanı kendilerini öne çıkarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece Rowe'un öpücüğü ona gerçek zevki tattırmıştı ve Caspen de onun zihnindeydi, bu yüzden o da bunu biliyordu.

Rowe uzun bir süre kıpırdamadı. Sonra yavaşça ağzını indirdi. Dilini ona dokundurdu, önceki gibi yumuşak bir dokunuş, ve o anda neredeyse parçalanacaktı.

"Tekrar," diye emretti Caspen.

Bu sefer Rowe başını eğdi ve onu öptü — tam orada — Caspen'in neredeyse her gece onu öptüğü yerde. Dilini ustaca klitorisi üzerinde gezdirdi ve Tem'den kontrol edemediği çaresiz bir inilti kopardı. Gözlerini kapattı ve bu duyguya teslim oldu. Çok iyi geliyordu. Rowe'un ağzı şeytani bir şeytandı, Tem'i hiç tırmanmak istemediği bir uçurumun kenarına itiyordu. Uyluklarını kavradı, onu kendine doğru çekti, böylece onun acımasız dilinin altında nefes alacak bir anı bile olmadı.

Caspen'in penisi, omurganın tabanına sertçe baskı yapıyordu.

Rowe devam etti. Onu yaladı, emdi, okşadı, ta ki Tem dudaklarının altında inleyene kadar, bacakları açılmış, tek düşüncesi mümkün olduğunca çok hissetmek olan inkar edilemez bir ihtiyaçtan başka bir şey yoktu.

Konsey yoktu, toplantı yoktu. Sadece Tem'in zevki ve onu elde etmek için teslim olmaya hazır olduğu şeyler vardı.

"Onu boşalt," diye homurdandı Caspen.

O, Tem'in zihnindeydi, Rowe'un dilinin her hareketiyle gücü artıyordu, Tem'in orgazma yaklaşmasıyla birlikte sihrin derin uğultusu her dakika daha da yüksek sesle çınlıyordu. Tem bunun olduğuna inanamıyordu. Ama bunu durdurmaya niyeti yoktu, *özellikle* de bu kadar iyi hissettirirken ve içindeki her şey Rowe'un devam etmesini isterken.

Caspen'in eli aniden ona doğru uzanıp Rowe'un ensesini kavradı ve başını aşağı doğru bastırarak, Tem orgazm olurken Rowe'un bacaklarının arasında kalmasını sağladı. Tem'in gözleri kapanmadan ve orgazm olurken titreyerek çılgılık atmadan önce gördüğü son şey, Caspen'in parmaklarının Rowe'un kalın siyah saçlarına dolanmasıydı.

Tem'in orgazmının son dalgası geçtikten sonra Caspen, Rowe'u küçümseyen bir itmeyle bırakıverdi.

"Ayağa kalk," diye
bağırdı. Rowe
ayağa kalktı.

Tem, birdenbire sertleştiğini fark etti, penisi de kendisi gibi dik duruyordu.

"Şu haline bak," dedi Caspen, sesi bıçak sırtı kadar keskin. "Bir esrarla tahrik oldun."

Tem hala bu kelimenin anlamını bilmiyordu. Ama Caspen'i hiç bu kadar kızgın görmediğini biliyordu ve içini kaplayan sıcak haz hissine rağmen, aniden korku duydu.

"Bitir," diye emretti Caspen Rowe'a, sesi ölümcül bir şekilde sakindi. "İkimiz de istediğini biliyoruz."

Sesindeki tehlike o kadar büyüktü ki, Tem nefesini tuttu. Rowe cevap vermediğinde, Caspen doğruldu.

"Bitir," diye homurdandı. "*Hemen.*"

Rowe boyun eğmek istemiyordu. Caspen'in emrine direnmenin verdiği gerginlik yüzünde açıkça görülüyordu. Vücudu kaskatı kesilmiş, kasları gerginlikten gerilmişti.

Ama Caspen gelecekteki kraldı. Konseyin desteğini kazanmıştı ve gücü hiç olmadığı kadar güçlüydü. Tem, şu anda bile onun gücünün titreşimini hissedebiliyor, bu titreşim gözlerini yıldızlarla kaplıyordu.

Sonunda, sanki başka bir dünyadan gelen bir güç tarafından zorlanmış gibi - ve belki de Caspen'in gücü buydu - Rowe'un eli yavaşça penisine gitti. Parmaklarını penisin tabanına doladı ve pompalama başladı.

acınacak derecede hızlı bitirdi; üç kez pompaladıktan sonra başını geriye eğip acı çekmiş gibi homurdandı. Sperminin çoğunu avucunda topladı, ama Tem tek bir damlanın ayağına sıçradığını gördü.

Caspen, "Ona bir daha ismi dışında başka bir isimle hitap edersen, pompalayacak bir penisin kalmaz. Anlaşıldı mı?" dediğinde, Tem o damaya bakakaldı.

Rowe, gözleri hala orgazmın etkisiyle donuk, göğsü terle kaplı halde başını salladı.

"Söyle," diye emretti Caspen. "Onun adını söyle."

Rowe gözlerini kırptırdı, gözleri Tem'e odaklandı.

"Temperance." Sesindeki sıcak nefretin izi çok açıktı. "Güzel.

Şimdi çık dışarı."

Rowe'a iki kez söylemeye gerek yoktu.

O gittikten sonra Tem, Caspen'e baktı. "Onu kızdırdın," diye fısıldadı.

"O beni kızdırdı."

Caspen'in sesi o kadar sert çıkmıştı ki Tem, Rowe'un şu anda iyi bir düşman olmadığını, özellikle de onun desteğine ihtiyaçları olduğu bir zamanda, düşüncesinin geri kalanını yuttu. Konsey önünde onu küçük düşürmek, başlarına beladan başka bir şey getirmezdi. Ama bu konuda endişelenmeye fırsat bulamadan, Caspen tekrar konuştu. "Herkes dışarı," dedi, gözlerini ondan ayırmadan.

Tem, konseyin geri kalanının ayrıldığını bile duymadı.

Sadece Caspen'in ellerini belinde hissetti, onu kaldırdı, havada döndürdü ve doğrudan penisine çekti.

Ani *dolgunluk* karşısında nefesini tuttu, kalçaları kendiliğinden hareket ediyordu, vücudu onu arzuluyordu, tıpkı onun onu arzuladığı gibi. Tem, onun omuzlarını kavradı ve ondan tam olarak ihtiyacı olanı alırken dengede kalmak için onları kullandı. Dudakları buluştuğunda Caspen inledi ve Tem, onun en çok bu halini sevdiğini biliyordu: çıplak, kucağında. Caspen önce kıcını, sonra boğazını sıktı.

Tem onu sürmeyi bırakmadı. Sonrasına ihtiyacı vardı, o nihai rahatlamayı hissetmeye ihtiyacı vardı. Caspen'in gövdesinden duman yükseliyordu, ama artık bundan korkmuyordu. İçinde bir şey onu çağırıyordu. İçinde bir şey daha fazlasını istiyordu

daha fazlasını istiyordu. Caspen ile seks, nişanlandıkları ve artık gerçekte kim olduğunu bildiği için artık farklı geliyordu.

Benim için boşal, Tem. Boşaldığını görmek istiyorum.

Tem çoktan boşalmıştı. Orgazm onu sararken başını geriye attı, orgazm merkezinde çiçek açtı ve omurgasına yayıldı. Onu saran ezici bir onay dalgası vardı ve bunun Caspen'den geldiğini biliyordu. Onu bu şekilde görmeyi seviyordu — dağınık, seksi ve özgür — tam da onun istediği anda onun için boşalıyordu. Ve Tem onun için bu şekilde olmayı seviyordu.

Artık bedenini başka biriyle paylaşıp, sadece ona ait olabileceğini anlıyordu. Nasıl kaderlerinde olduğunu -anlaşılmaz, mantığın ötesinde, aklın ötesinde- varlıklarının geçilmez bir iplikle birbirine bağlı olduğunu. Asla kopmayacaklardı. Asla.

Rowe'un ona yaşattığı orgazm ile az önce yaşadığı orgazm arasında, Tem sanki güneş ışığından yapılmış gibi hissediyordu.

Caspen onu penisinden çekip masanın kenarına oturttu, yüzünü bacaklarının arasına yerleştirdi. Bir anlığına, sadece ona baktı ve Tem, ilk tanıştıkları anı hemen hatırladı; mağaranın sıcak karanlığında kendini okşarken, onun da kendini okşadığı anı. O zamanlar çok naifti.

Caspen ağzını indirdi.

Rowe'un onu tatması bir şeydi. Caspen'in dilini içine sokması, ona şüphesiz onun olduğunu, birbirlerine ait olduklarını göstermesi bambaşka bir şeydi. Dili klitorisinin etrafında yavaş daireler çizdi, sırtını kamburlaştırmasına yetecek kadar ama tekrar boşalmasına yetmeyecek kadar. Parmakları içine girdiğinde, inleyerek başının arkasını tutup onu kendine doğru çekti. Her kızın yalanlamak istediği şekilde, isteyerek, lezzetle onu yaladı; sanki o en büyük ödölmüş ve bacaklarının arasındaki adam onu kazanmış olduğu için çok şanslıymış gibi. Az önce yaşadığı orgazmdan kalan tüm ıslaklığını yaladı ve bitirdiğinde, yaptığı şeyden dolayı tekrar ıslanmıştı. Mermer masa kıcının altında sertti. Ama önemi yoktu. Adamın yaptığı şey o kadar iyi hissettiriyordu ki, Tem bütün gece burada kalabilirdi. Tam yine orgazma ulaşmak üzereyken, adam ayağa kalktı, penisini kadının içine soktu ve ikisi birlikte boşalana kadar itti.

Tem orada dinlendi, bacaklarını ona doladı, göğüsleri birbirine bastırıldı, kalpleri aynı ritimde atıyordu.

Ne konsey toplantısıydı ama.

Caspen güldü, sesi ona titreşimlerle ulaştı. *Genelde bu kadar hareketli olmazlar.*

Umarım öyle değildir.

Yanağına öptü. "Yorgun olmalısın," diye fısıldadı. "Uyumalıyız."

Tem başını salladı.

Caspen onu masadan kaldırıp soğuk taş zemine indirdi. Elini tuttu ve birlikte koridorlardan geçtiler. Odasına vardıklarında, birbirlerinin kollarına sarılarak yatağına yığıldılar. Tem uykuya dalmadan önce duyduğu son şey, zihninde yankılanan Caspen'in sesiydi:

Teşekkür ederim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Rowe bana ne dedi?"

Caspen gözlerini açtı. "Görüyorum ki şimdiden sorular sormaya başladık," dedi, kollarını gererek onu kendine doğru çekti. Tem bir süredir uyanıktı ve onun uyumasını izliyordu. Ama şimdi cevaplara ihtiyacı vardı.

"Caspen," diye ısrar etti. "Söyle bana."

"Rowe sana 'blunt' dedi," dedi, sesi hala uykudan dolayı boğuktu. "Bu, insanları tanımlamak için kullanılan bir hakaret."

"Ama ben insan değilim. Ben bir melezim."

"Sen *kısmen* insansın. Bu bile Rowe için çok fazla." "Ama neden 'kaba'? Bu ne anlama geliyor?"

"Dişlerine atıfta bulunuyor. İnsanlar bizim gibi dişleri yok. Onların dişleri her zaman... keskin olmayan, tabiri caizse."

Tem bu bilgiyi yavaşça sindirdi. Leo'nun altın dişlerini ve nasıl sivri uçlu olduklarını düşündü. Her bakımdan dişler. Ama sahte olanlar.

"Sence ben zayıf mıyım?" diye fısıldadı Tem.

Caspen'in yüzündeki öfke çok açıktı. Çenesini avuçlayarak, gözlerinin içine bakarak, "Sen mükemmelsin, Tem. Aksini düşünmene izin vermeyeceğim," dedi.

Bu duyguyu takdir etti. Sadece buna inanmıyordu.

Caspen onu kendine çekti ve dudaklarını boynuna bastırdı. "Rowe, senin zayıf olduğunu düşünüyorsa aptaldır."

"O genel olarak aptalın teki," diye mırıldandı Tem. Caspen'in gülümsediğini hissetti. "Öyle."

Bir an sessiz kaldılar. Sonra Tem, "Söylediğimde ciddiydim," dedi.

Caspen sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Tem açıklığa kavuşturdu. "Leo'nun güvenliği garanti altına alınırsa arması yaparım." "Anlıyorum, Tem."

"Baban sözünü tutacak mı?" "Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü armanın yapılmasına ihtiyacı var. Sözünden dönerse, senin bunu yapmayacağını biliyor."

"Peki sonra? O zaman sözünden dönmeyeceğine nasıl güvenebilirim?"

Caspen bir kez daha gözlerine baktı. "Benim sözüm de sana, Tem. İnsan prene ya da kız kardeşine hiçbir zarar gelmeyecek."

Derin bir minnettarlık hissetti. Tem şimdi daha iyi hissediyordu. Ama bu his sadece bir an sürdü, sonra yine şüpheler baş gösterdi. "Diğer kraliyet ailesi üyelerine ne olacak?"

Caspen iç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Söyle bana."

O oturdu, Tem de oturdu. "Kesin olarak bilmiyorum. Onları geçtikten sonra, sana bağlı olacaklar."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi yine.

Tem, uyuşmuş bir şekilde onun omzuna baktı. Buna değecekti. Ne pahasına olursa olsun, savaşı önlemek için buna değecekti.

"Caspen," diye fısıldadı. "Ya başaramazsam?" O, bir kez daha kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Başarabilirsin."

"Bunu yapmamı istemediğini sanıyordum."

Adam iç geçirdi. "Hazır değilsen yapmanı istemiyorum. Ama bu senin seçtiğin yolsa, hazırlanmana yardım ederim."

"Hazırlanmak mı?"

"Sana basilisk tarafını nasıl kontrol edeceğini öğreteceğim. Bunu öğrendiğinde, tırmanışı başarabileceksin."

"Yani bana... geçişte yardım edeceksin?"

Gözlerine sabitçe baktı. "Evet."

"Nasıl?"

Caspen omuz silkti. "Senin dediğın gibi. Sana diğerk her şeyi öğrettim. Neden bunu öğretmeyeyim?"

Tem buna gülümsedi. Ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Ben... korkuyorum," diye fısıldadı.

Caspen'in ifadesi yumuşadı. "Bugün hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Acele etme."

Ama zamanları azalıyordu. Baloya sadece birkaç gün kalmıştı; düğün de kısa bir süre sonra olacaktı. Tem bunu şimdi yapmazsa, bu yeni yönünü kontrol edemezse, Leo'nun güvenliği garanti edilemezdi.

Tem'in kalbini kemiren başka bir şey daha vardı: adını koymak istemediğı bir korku.

Caspen'e baktı, altın rengi gözlerinin derinliklerine daldı.

"Caspen," dedi yavaşça. "Konseyin senin otoriteni tanımasının sebebinin aramızdaki bağ olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Yani... bağlantımızdan güç alabilirsin? Benden?" Başını salladı.

"Alabilirim."

"Senin yanında olmasam bile mi?"

Yine başını salladı. "Evet."

Tem ona doğrudan baktı. "Yani bana sinyaller gönderdiğinde, beni uyandırdığında, bu seni daha güçlü yapıyor."

"Öyle." Sakin bir şekilde söyledi. Tem kaşlarını çatı.

O pençeyi kullanarak onu defalarca orgazma ulaştırırken, ondan güç alıyordu. Onu *kullanıyordu*. Küvetteki anı düşündü — o, konseyle görüşüp nişanlanmaları için onay alırken bu olayın nasıl gerçekleştiğini.

Caspen bir tutam saçını kulağının arkasına koydu. "Bunu neden soruyorsun, Tem?"

"Güç kazanmak için beni kullanıyorsun." Cevap vermedi.

Tem başını eğdi. "Yanılıyor muyum?" Hâlâ cevap yoktu.

Sesi sertleşti. "Ya sana güç vermeseydim? Yine de benimle olur muydun?"

Caspen çenesine dokunarak yüzünü kendine doğru çekti.

"Elbette." Ona bir bakış attı.

"Tem," dedi eğilerek. "*Tabii ki* kalırdım. Senin benim için bir güç kaynağı olduğun doğru. Ama seninle birlikte olmamın sebebi bu değil. Senin bir melez olduğunu unutma. Benim yapabildiğim her şeyi sen de yapabilirsin."

Tem, sözlerinin anlamını sindirdi.

Tem konuşmadan Caspen konuştu. "Ben de senin için bir güç kaynağıyım, Tem."

Bu ilginç bir düşünceydi. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu, ama kalbine başka bir korku sızıyordu, yüzleşmek istemediği bir korku. Bir sonraki sorusu bir fısıltıydı. "Ya hiç dönüşmezsem? Beni yine de sevecek misin?"

Caspen alnına bir öpücük kondurdu. "Senin bir insan olduğunu sandığımda sana aşık oldum. Başka türlü seni sevmeyeceğimi varsayarak beni aşağılamayın lütfen."

Tem bu şekilde düşünmemiştir. İlk başta, Caspen'in onun melez olduğunu sakladığı için ona kızmıştı. Ama şimdi onun seçimini farklı bir açıdan değerlendiriyordu. Eğer ona hiç söylemeseydi, belki de hiç öğrenmeyecekti ve her şey eskisi gibi devam edecekti: o bir insan, o bir basilisk. Belki de birlikte geçirecekleri zamanın geri kalanında böyle yaşayacaklardı. Caspen, Tem'i hazır olmadığı hiçbir şeyi yapmaya zorlamamıştı, onun insan olmaktan başka bir şey olmasını hiç istememiştir.

Sonraki sözleri bunu doğruladı. "Seni her zaman seveceğim, Tem," diye fısıldadı. "Her ne şekilde olursa olsun."

Bundan sonra söylenecek başka bir şey yoktu. Tem, Caspen'in ona olan ilgisinin çıkar amaçlı olmadığını, aralarındaki bağın sadece güç alışverişinden çok daha derin olduğunu kalbinde biliyordu. Öyle olsaydı, onu çoktan terk etmişti. Dönüşümünü başarabileceğinin garantisi yoktu, potansiyelini tam olarak gerçekleştirebileceğinin garantisi yoktu. O, Tem'in çillerini görmeden önce onu sevmişti. Onu her zaman sevecekti.

Caspen onu tekrar öptü ve o da ona karşılık verdi. Sonunda,

Caspen geri çekildi.

"Sabah olmak üzere," dedi sessizce. "Annen seni bekliyor olacaktır."

Seks yapmadan ayrılmak yanlış geliyordu. Ama Tem hala yorgundu; vücudu son birkaç gün içinde çok fazla şey yaşamıştı

ve Caspen'in bunu bildiğinden şüpheleniyordu. Onu patikanın başına kadar götürdü ve onu bırakmadan önce derin bir öpücük verdi.

Sabah soğuktu; kış gelmeye başlamıştı. Sonbaharın son günleri gelmişti ve yakında köy karla kaplanacaktı. Tem her zaman kardan nefret etmişti. Çok soğuktu ve onu mutsuz ediyordu. Şimdi bunun bir basilisk özelliği olup olmadığını merak ediyordu. Yılanlar sıcaklığı severdi, derin, karanlık mağaralarında sıcaklığa çekilirlerdi. Kendisi hakkında bilmediği çok şey vardı, keşfetmesi gereken çok şey vardı.

Tem sessizce çiftlik işlerini yapıyordu. Her horozun ötüşünü fark ediyor ve bunun ona fiziksel olarak nasıl acı verdiğine şaşırıyordu. Gerçeği öğrendikten sonra durum daha da kötüleşmişti. Sanki hayatının camı parçalanmış ve o parçaları bir daha asla bir araya getiremeyecekmiş gibi hissediyordu.

Kulübeye girdiğinde annesi onu bekliyordu. "Canım," dedi sessizce.

Tem iç geçirdi. Aralarında hâlâ bir uzlaşma yoktu, bir çözüm bulunmamıştı. "Anne."

Bir duraklama. Sonra: "Sana daha önce söylemeliydim." Tem gözlerini kırptı. Böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu.

Annesi yaklaşarak Tem'in ellerini tuttu. "Senden bu kadar önemli bir şeyi saklamak yanlıştı. Beni affetmeni diliyorum."

Tem ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Şimdi kendisi de sır saklarken, annesini bu sırrı sakladığı için gerçekten suçlayacak mıydı? Annesi, Tem'in dağda ne yaptığını hiç bilmiyordu. Kızının bir basiliskle nişanlı olduğunu, Tem'in neredeyse onun izinden gittiğini bilmiyordu. Bu yüzden, "Tabii ki seni affediyorum," dedi.

Annesinin yüzünde rahatlama belirdi. Tem'in ellerini sıktı, sonra bıraktı. "Birçok sorunun olduğunu biliyorum. Ve onlara cevap vereceğim, ama sonra. Şu anda fırına gitmeyi planlıyordum."

Tem, bunun annesinin barışmak, onu Vera ile gereksiz yere acımasız bir karşılaşmadan kurtarmak için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim anne."

Annesi gülümsedi. Sonra çıktı.

Tem günün geri kalanını yatakta geçirdi, endişelenmekle uyumak arasında gidip geldi. Öğleden sonra olduğunda, Caspen'i tekrar görmek için can atıyordu. Derslerine başlamak için sabırsızlanıyordu, geçiş yapmak için sabırsızlanıyordu. Artık kendisinde keşfedilmemiş bir taraf olduğunu bildiği için, onu keşfetmesi gerekiyordu.

Tem akşamı bekleyemedi.

Annesi için bir not bırakıp, rüzgara karşı omuzlarını kamburlaştırarak hızla ma aralara doğru yürüdü. Oraya vardığında, uzun zaman önce ezberledi i kıvrımları ve dönüşleri güvenle geçerek doğrudan geçide gitti. Tem, Caspen'in odasına neredeyse varmıştı ki, bir şey onu durdurdu.

Biri geçidin ortasında duruyordu.

Neredeyse karanlıkta onu zar zor görebiliyordu, ama o konuşunca omurgası ürperdi.

"Temperance."

Rowe'du.

Tem cevap vermedi. Deneseydi bile cevap veremezdi.

Rowe yaklaştı. "Biliyorsun," dedi, sanki eski dostlarmış gibi rahat bir tavırla. "Da da tek başına dolaşmamalısın. İnsanlar için güvenli değil."

"Ben insan değilim." Tem, sözlerinin kulağa ne kadar küçük geldiğinden nefret ediyordu.

Rowe daha da yaklaştı. " yle mi?" Sesi bir anda dostane tonunu kaybetti. "O zaman nesin sen? Melez. Kendini bizim kurtuluşumuz sanan, doğanın bir ucubesi."

" yle düşünmüyorum," diye fısıldadı Tem.

"Aptal kız. Benim halkımın geleneklerini hiç bilmiyorsun."

"Casper'in yaptıklarından pişman olduğunu biliyorum."

Rowe donakaldı. Rowe'un babasından bahsetmek büyük bir riskti. Ama Tem onun dikkatini da ıtmalıydı, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Rowe onu durduramadan devam etti.

"O, armanın yapımını istememişti."

Rowe'un cevabı so uktu. "Yine de yaptı."

"Bunu yapmasının tek nedeni, başka seçeneği olmadığını düşünmesiydi."

"Yine de bunu yapmayı seçti," diye tısladı Rowe. Bir kez daha yaklaştı ve nefesini yüzüne üfleyerek, "Yaptığı şey bir günahı. Bunun bedelini kanıyla ödeyecek," dedi.

Tem kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı ama bunun imkansız olduğunu fark etti. Rowe çok yakın duruyordu; vücudundaki her içgüdü ona kaçmasını söylüyordu.

"Ailen için her şeyi yapmaz mısın?" diye sordu çaresizce. "Ok kılıfın için?"

"Onun ok kılıfının taht üzerinde hakkı yok," diye bağırdı Rowe, sesi kırık camdan daha keskin bir tonda. "Senin de yok."

Soğuk bir korku Tem'i sardı.

Rowe kızgındı. Caspen'e ve Tem'e. Tem dönmeden önce, Rowe kolunu acı verecek kadar sıkı bir şekilde yakaladı. Diğer elini boğazına götürdü ve parmaklarını nefes borusuna sıkıca doladı. Ama Rowe onu boğmak yerine, gözlerini Tem'in gözlerine dikti ve göz bebekleri genişledi. Tek bir korkunç an için, Tem onun onu öpeceğini sandı.

Bunun yerine, Rowe'un yüzü buruştu. "İnanılmaz," diye fısıldadı. "Seni sahiplendi."

Tem bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama kaçması gerektiğini biliyordu. Rowe açıkça dengesizdi ve bir sonraki adımının ne olacağı belli değildi. Tem son bir hamle ile elinden geldiğince güçlü bir şekilde Rowe'un elinden kurtuldu. Şaşırtıcı bir şekilde, Rowe onu bıraktı, yüzü hala şoktan donmuş haldeydi. Tem'in tüm içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu.

Bunun yerine, çenesini kaldırdı ve "Bana bir daha dokunursan, Caspen seni öldürür," dedi.

Bu sözlerin doğru olup olmadığını bile bilmiyordu. Caspen Rowe'u öldürürse, titremeciler arasında hemen bir savaş çıkardı. Tem bunun olmasını istemiyordu, özellikle de onun yüzünden. Ama Caspen, elinde kalan tek kozdu. O güçlüydü ve şu anda Rowe'a bunu hatırlatması gerekiyordu.

Rowe cevap vermedi. Tem koştu.

Caspen'in odasına kadar kalan yolu koştu, birbiri ardına dönüşleri çılgınca sayarak, bir şekilde tanıdık ahşap kapıya ulaştı.

Caspen, Tem içeri girince şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Tem? Erken geldin." Tem hemen gözyaşlarına boğuldu.

"*Tem.*" Caspen ona doğru yürüdü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendine doğru çekti. "Ne oldu?"

Tem başını salladı, hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştı. "Konuş benimle, *Tem.*" Caspen'in bakışları Tem'in boğazına düştü.

Rowe'un onu tuttuğu yeri görebiliyor mu diye merak etti. "Tem, lütfen," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Cevap vermedi, hala nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"O çocuklar sana zarar verdikten sonraki halin gibi görünüyorsun. Seni bu halde görmek dayanılmaz."

Jonathan ve Christopher'dan bahsedilince, Tem meydandaki taş heykelleri hatırladı. Caspen'in Rowe'a ne yapabileceğini hayal etti. "Öyle bir şey değil." Tekrar başını salladı. "Gerçekten."

Ama Caspen'in ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Ne olduğunu söyle."

Sesi sakindi. Ondan saklanmanın bir anlamı yoktu. İkna edici bir yalan söyleyebilse bile, ona asla inanmazdı. Endişeli gözlerine baktı.

"Rowe'a rastladım," dedi sonunda. "O... kızgındı." Caspen hemen sertleşti. "Neye?"

"Konsey toplantısı."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ne dedi?"

Tem başka yere bakmaya çalıştı, ama Caspen yüzünü kendine yaklaştırdı.

"Tahtın hakkı olmadığını söyledi." Bir süre sessizlik oldu ve Tem geri kalanını söylememeyi düşündü. Ama Caspen'in ifadesindeki bir şey, tüm hikayeyi öğrenene kadar durmayacağını söylüyordu. Bu yüzden sessizce bitirdi. "Sonra senin beni talep ettiğini söyledi."

Caspen dikleşti. "Bunu söylerken sana dokundu mu?"

"Boğazımı sıktı."

Caspen'in yüzünde şok ifadesi belirdi. Sonra anlaşılmaz bir öfke hakim oldu. Ellerini indirdi. "Burada bekle," diye emretti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Döndüğümde açıklayacağım."

Tem onu geri çekti. "*Şimdi* açıklayacaksın." "Tem, dur. Benim..."

"Casper."

Onun ılığıyla, Caspen hareketsiz kaldı. Tem, kollarını Caspen'in boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Güvende hissetmem lazım," dedi sessizce. "Lütfen beni bırakma."

Yüzü onunkinden bir santim uzaktaydı. Altın rengi gözlerine baktı, ama içinde sadece öfke gördü.

"Onu öldürmeliyim, Tem."

Tem'in omurgasından bir ürperti geçti. Bu, Rowe'a tehdit ettiği şeyin aynısıydı, ama şimdi bu gerçekten bir seçenek haline gelmişti ve o, bunun gerçekleşmesini istemediğinden emindi.

"Önemli bir şey *değildi*, Caspen. Gerçekten."

Ama Caspen çoktan dönüp gitmek üzereydi. "Bu cezasız kalamaz."

Kadın onu geri çekti. "Cezalandırılacak bir şey yok." Adam kuru bir kahkaha attı. "Yanılıyorsun."

"O sadece beni tuttu."

"Seni öldürmeye çalıştı."

Bu, Tem'i durdurdu. Kaşlarını attı. "Nereden biliyorsun?"

Casper'in gözleri bir kez daha kadının boynuna kaydđ. "Boyun, boğazdan yapıldığında en etkili olanıdır."

Tem, Rowe'un onu yakalayıp gözlerine baktığı korkunç anı hayal etti. "Ama ben hiçbir şey hissetmedim," dedi yavaşça.

"ünkü seni kendime ait ilan ettim. Zehrim seni onun damgasından korudu."

Tem, dumanlı siyah sıvıyı yuttuğunu hatırladı. "Emin misin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Caspen, vücudu hala kapıya doğru eğilmiş halde. "Sadece kral bu korumayı aşabilir. O, istediği herkese arması koyacak kadar güçlü tek basilisk."

"Rowe bana arması koymuş olsaydı ne olurdu?"

"Onu öldürürdüm," diye tersledi Caspen. "şu anda yapmak istediğim gibi."

"Demek istediğim o değil."

Casper iç geçirdi ve sonunda ona döndü. "O zaman ne demek istiyorsun, Tem?"

"Demek istediğim... bize ne olurdu?"

Caspen, mümkünse, zaten öfkeli olan halinden daha da öfkeli görünüyordu. "Kesin olarak bilmiyorum. Sen bir melezsın, yani hem basilisk hem de insansın. Damga seni köle yapabilirdi. Ya da öldürebilirdi. Seni köle yapsa, bildiğimiz şekliyle bağımız kopardı. Ona ait olurdun."

"Bunu hayal bile edemiyorum." "Ben de."

Tem, Caspen yerine Rowe ile birlikte olduğunu hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce onu kusmak istemesi için yeterliydi. "Ama beni damgalayarak paçayı sıyrabileceğini nasıl düşünebilir? Bunu saklayamazdı, değil mi?"

"Saklamazdı. Mesele de bu. Herkes seni damgaladığını bilirdi. Benim önümde seninle sevişirdi ve ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım."

Bu korkunç bir düşünceydi. Tem, Rowe gibi birine bağlı olmayı hayal edemiyordu; onu nefret eden, yaşayıp yaşamadığını umursamayan birine. Caspen'e işkence etmek için onu kullanacak birine.

"Buna izin vermezdim."

"Seçme şansın olmazdı, Tem. Arma seni bağlardı. Tek arzun onu memnun etmek olurdu."

"Bu korkunç."

"Öyle. Başkasının eşine arma koymak tarıfsız bir zulümdür. Bunu tersine çevirmenin bir yolu yoktur. Bu affedilemez bir savaş eylemidir. Rowe bunu biliyor."

"Peki... şimdi ne olacak?" Tem yumuşak bir sesle sordu. "Onu öldüremezsın. Bunu biliyorsun."

Caspen iç geçirdi. "Biliyorum. Ama misilleme yapmalıyım."

"Sadece... bilmiyorum... ona bir şekilde dersini veremez misin?"

Caspen'in ağzının köşesi seğırdi. Mutlu bir gülümseme değildi. "Aynen öyle yapacağım."

Tem'in midesini bir korku hissi sardı ve önerisinden pişman oldu. Ama Caspen'in Rowe'a yapacağı her şey onu öldürmekten daha iyi olurdu, değil mi? Tem'in elinde başka bir ölüm olmadığı sürece, sonucu haklı gösterebilirdi.

Ona yaklaştı. "Sadece... bu gece hiçbir şey yapma. Lütfen. Yalnız kalmak istemiyorum."

Caspen'in elleri belini buldu. "Seni yalnız bırakmayacağım."

"Asla mı?" Tem dudaklarına fısıldadı.

"Asla," diye mırıldandı Caspen.

Yavaşça, şehvetle öpüştüler, birbirlerinin tadını çıkararak. Caspen elbisesinin bağcıklarını çözdü ve elbise yere düştü. Dilini onun diline değdirirken zihnine bir soru fısıldadı. *Geçiş yapmayı denemek ister misin?*

Bu gece çok şey olmuştu ve Tem yorgundu. Ama geçişin cazibesi, onun buraya gelmesinin asıl sebebiydi. Rowe ile olan olaydan öğrendiği bir şey varsa, o da kendini koruması gerektiğiydi. Geçiş, bunu yapmanın en iyi yoluydu.

Evet.

Caspen geri çekildi. *Benimle gel.*

Elini tuttu ve geçide girdiler.

Nereye gidiyoruz?

Aşağı.

Tek söylediği buydu. Tem daha fazla bilgi istemedi, sadece onun yanında yürümekten memnun, dağın derinliklerine doğru inmeye devam etti. Bir noktada, ortasında bir eşme bulunan büyük, dairesel bir odadan geçtiler. Odanın her yerine banklar dağılmıştı.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Tem.

"Burası bir toplanma yeri," dedi Caspen. "Bir avlu gibi düşün."

Yürümeye devam ettiler ve Tem, Caspen'in sonunda onları bir çift kapının önünde durdurması için bir saat geçtiğine yemin etti. Ona döndü.

"Rahatlamaya çalışmanı istiyorum."

Tem gözlerini devirdi. Caspen her zaman bunu istiyordu.

"Tem." Ellerini omuzlarına koydu. "Sakin olmalısın. Ve bunu yapabileceğine inanmalısın."

Kız ona baktı. Tem buna inansa da inanmasa da, *Caspen'in* onun bunu yapabileceğine inandığı açıktı. şimdilik bu yeterli olmalıydı.

Tem başını salladı.

Caspen de başını salladı, sonra çift kapıyı iterek açtı.

Önlerinde devasa bir mağara açıldı. Derin ve geniş bir göle doğru yavaşça alçalan bir yamaçta, mağaranın en ucunda duruyorlardı. Parıldayan su, sonsuza kadar uzanıyor gibiydi; Tem, sonunu göremiyordu. Mağara, meşalelerle aydınlatılıyordu ve meşalelerin sıcak ışığı gölün yüzeyinde parılıyordu. Tavandan büyük, pürüzlü damlalar halinde sarkıtlar sarkıyordu.

"Burası..." diye fısıldadı Tem. Ama kelimeler yetersizdi. Burası güzelliğin ötesindeydi; Tem hiç bu kadar açıkça *sihirle* dolu bir yerde bulunmamıştı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu, tıpkı konsey toplantısında Caspen'in gücünü hissedebildiği gibi. Burada derin, kadim bir enerji vardı ve Tem kendini ona çekildiğini hissetti.

Caspen onu yokuş aşağı, suyun kenarına kadar götürdü. "Burası neresi?" diye sordu Tem.

"Dağın merkezi." "Beni neden buraya getirdin?"

Caspen suya girdi ve Tem de onu takip etti. "Burası kutsal bir yer," dedi, beline kadar suya girerken. "Kora'nın bizzat burada yıkandığını düşünüyoruz."

Tem de buna inanabilirdi. Göl ruhani bir yerdi; bir tanrıçanın burada kendini evinde hissedebileceğini anlayabiliyordu.

"Doğa ile bağlantılı bir yere geçişin senin için daha kolay olabilir."

"Neden dışarıda değil?"

"Dışarıda insanlar var. Geçiş yaparsan ve kendini kontrol edemezsen, onlar tehlikeye girer. İlk seferinde kimseye zarar verme endişesi yaşamamanı istiyorum."

Tem ona karşı büyük bir minnettarlık duydu. Bu konuyu açıkça düşünmüştü.

Caspen ellerini tuttu ve ona döndü.

Bunu birlikte yapacağız.

Tem'in paylaşmadığı bir güvenle söyledi bunu.

Bir an sonra, onun daha önce yaptığı gibi onu zihnine çektiğini hissetti. Tem, geçiş sürecinde fiziksel bedenini korumasız bırakacağı düşüncesiyle paniğe kapılmamak için büyük çaba sarf etti.

Onun geçişi sırasında fiziksel bedenini korumasız bırakma dūřüncesiyle paniğe kapılmamak için büyük çaba sarf etti.

Seni güvende tutacağım.

Tem başını sallardı, ama bunun bir anlamı yoktu. Caspen'in inancı bile onu sakinleştiremiyordu. O kadar endişeli ve korkmuştu ki, onun zihninin sığınağında bile rahat edemiyordu.

Rahatla, Tem.

Tem rahatlamaya çalıştı.

Bunun yerine Caspen'in hissettiklerine odaklandı, tehlikeli duruma rağmen onun ne kadar sakin ve kararlı olduğunu fark etti. Bu, kendisinin her zaman arzuladığı bir özellikti. Tem her zaman çok fazla hissediyordu.

Bunu kullanabilirsin,

Tem. Neyi kullanayım?

Duygularını.

Nasıl?

Dönüşüm, kendinin en gerçek hali olmaktır. Sen duygusalsın. Bunu kabullen.

Sakin olmamı istediğini sanıyordum.

Belki de benim ne istediğim burada önemsizdir.

Tem bunu dūřündü. O bir meleziydi. Bu, onun bir basilisk olduğu kadar bir insan da olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda, onun asla Caspen gibi olamayacağı anlamına da geliyordu. Onun içinde her zaman evcilleştirilemeyecek bir parça olacaktı.

şimdi dikkatini ver.

Tem bu sesi iyi tanıyordu. Öğretmeni geri dönmüştü.

Caspen'in zihninde hafif bir titreşim oluşuyordu. evresinde vızıldayarak, yavaş yavaş düşük bir tıslama haline geldi. Tem bunu etrafında hissetti; yüzlerce küçük pençe gibi beynine saplanarak, varlığının özünü tırmalıyordu.

İşte böyle başlıyorum.

Tem, Caspen'in ne yaptığını anladı: ona nasıl

Tem, Caspen'in ne yaptığını anladı: Ona nasıl geçiş yaptığını gösteriyordu, umuduyla Tem'in de bunu yapabileceğini.

Tıslama, Tem'i her yönden evreleyene kadar büyüdü ve tek bir güç parıltısına dönüştü. Büyük bir *dalgalanma* oldu ve Tem aniden hareket hastalığı hissetti. Caspen içten dışa doğru parçalanıyor, dökülüyor, açılıyordu

içinden dışına doğru açılıyordu. Sanki bir volkanın ortasında, patlama anında olmak gibiydi.

Zihinsel duyumun yanı sıra, Tem Caspen'in fiziksel olarak hissettiklerini de deneyimledi. Tam da onun dediği gibiydi: dönüşüm, kıyafetleri çıkarmak gibiydi. Katmanlarca kısıtlama birer birer düşüyor, altındaki vahşi canavarı ortaya çıkarıyordu.

Bana katıl, Tem.

Tıslama sesi arttı. Tem, sanki yüzlerce ateşli hastalık birdenbire üzerine çökmüş gibi dayanılmaz bir sıcaklık hissetti.

Bir şey onu çağırıyordu — Caspen gibi hissettiren ama o olmayan, ilkel, vahşi ve özgür bir şey. Tem cevap vermek istedi.

Ama cevap veremedi.

En derinlerine ulaşmaya çalıştığında, dirençle karşılaştı. Onu tutan prangalar vardı — ne kadar çekerse çeksin, yerinden kıpırdamayan şüphe ve korku zincirleri.

Yapabilirsin, Tem.

Yapamıyorum.

Senin yoluna çıkan tek kişi sensin.

Tem bunun acı verici bir şekilde farkındaydı.

Caspen geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğinde, Tem'in bilinci uyandı. Bir kısmı ona katılmak için can atıyordu. Diğer kısmı ise dehşetle geri çekiliyordu.

İçgüdülerine güven, Tem. Yapabilirsin.

Tem sanki ikiye bölünüyormuş gibi hissetti. Yapamayacağımı söylüyorum.

Kalın, siyah duman mağarayı doldurdu. Caspen büyüyordu, insan formu çoktan yok olmuştu. *Bana katıl.*

Artık kelimeler gibi gelmiyordu. Caspen'in sesi sadece bir tıslamaydı, zihninde yankılanıyor ve kafatasındaki dişlerini titriyordu.

Tem tekrar kurtulmaya çalıştı — onu aşağı çeken prangaları atmaya, yirmi yıllık acıyı, güvensizliği ve kendinden şüphe duymayı bir kenara atmaya çalıştı. Caspen'in zihni onun zihnini sardı, onu kendine doğru çekti, onu iki farklı yöne zorladı.

Bunu yapabilirsin.

Ama Tem yeterince çekmişti.

"YAPAMAM!" diye bağırdı. Sesi mağarada sonsuza dek yankılandı, kendi başarısızlığını acımasızca ona tekrar etti.

Bir an sonra, Tem kendi zihnine geri döndü. Caspen'in silüetinin dumanın arkasında küçüldüğünü gördü ve onun insan formuna döndüğünü anladı. Boğucu sıcaklık tolere edilebilir bir dereceye düştü ve gözünü kırpmadan önce, bir adam bir kez daha önünde duruyordu.

Caspen'in elleri beline gitti ve onu nazıkçe tuttu. "Yarın tekrar deneyeceğiz, Tem. Umutsuzluğa kapılma."

Tem başını sallayacak gücü bile yoktu.

Bunun yerine, gözyaşları gözlerini yakarken ona yaslandı. Hayal kırıklığı ve düş kırıklığı ona çok ağır gelmişti. Hiç bu kadar yenilmiş hissetmemişti.

Caspen, ağlarken onu kucakladı ve sakinleşene kadar bekledi, sonra onu gölden çıkarıp geçitten geçirdi ve geri dönerken yol boyunca yatıştırıcı sözler fısıldadı. Odasına vardıklarında, Tem kollarında derin bir uykuya dalmıştı.

Uyandığında ilk hissettiği şey utançtı.

Tem, işlerin daha kötüye gidebileceğini hayal bile edemiyordu. Tamamen umutsuzdu. İnsan olarak kendini yabancı hissetmek bir şeydi, ama dönüşüm geçiremeyeceğini bilmek de beklemediği bir darbe olmuştu.

Henüz geçiş yapamazsın. Bu, asla yapamaya c a ğ ın anlamına gelmez. Caspen uyanıktı ve onu izliyordu.

Umutsuzum, Caspen.

Caspen parmağını çenesinin altına dokundurarak başını kendine doğru kaldırdı. *Bir daha böyle bir şey söylemeni istemiyorum.*

Tem ağlamak üzereydi. Caspen dudaklarını Tem'in dudaklarına bastırdı.

Bugün dinlen, Tem. Bu gece tekrar deneyeceğiz.

Tem eve vardığında, iki kez daha ağlamış ve karşılığında şiddetli bir baş ağrısı çekmişti. Çiftlik işleri onu sakinleştirmemişti ve tavuk kümeslerini çılginca temizlemesine rağmen, Tem'in ruh hali daha da kötüleşmişti.

Caspen'in bu kadar kolay geçiş yapabilmesi adil değildi. Bunun bir sırrı olmalıydı, Tem'in gözden kaçırdığı bir şey. Ya bunu asla çözemezse? Ya bu kısmına, yani armasını yapabilen kısmına asla erişemezse? Bunun olması için çok fazla şey söz konusuydu.

Bunu öğrenmek zorundaydı. Leo'nun ve kendisinin iyiliği için. Savaşın yükünü omuzlayamazdı.

Annesi merhametli bir şekilde tekrar fırına gitti. Eğer bu onların yeni normaliyse, Tem kesinlikle bunu sorgulamayacaktı. Küçük kulübelerinde yalnız kaldığı zamanın tadını çıkardı, annesinin şifonyerindeki deniz tuzu spreyinin kokusunu koklama fırsatını değerlendirdi. Uzun zamandır kullanmamıştı ve şimdi saçlarına az miktarda sıktı, buklelerini burnuna bastırıp derin bir nefes aldı. Nedense bu, onu Caspen'e bağlı hissettirdi ve pençenin içinde olmasını diledi.

Tam o sırada kapı çalındı.

Tem mutfağa koştu, yarısı Leo'yu verandasında görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, bir uşak vardı ve ona bir mektup verip ortadan kayboldu. Tem mektubu okumak için aceleyle açtı:

Temperance Verus,

Prens, iki gün sonra kalede düzenlenecek resmi baloya katılmanızı rica ediyor.

Kıyafet kuralı akşam kıyafetidir.

Arka tarafta, kırmızı mürekkeple yazılmış bir not vardı:

Bir dahaki sefere, ben seni işkence edeceğim.

Otuzuncu Bölüm

Tem gülümsemeden edemedi. Leo ile arabada yaptıklarının hatırası ateşli bir dalga halinde geri geldi ve yanaklarına bir sıcaklık dalgası yayıldı. Sonra, aynı hızla, yüzü düştü.

İki gün.

Bu, Tem'in Caspen'le sadece iki gecesi kaldığı anlamına geliyordu. Geçiş öğrenmek için iki gece. Elindeki mektubu buruşturdu. Artık kendini tutmayacaktı.

Tem, annesiyle hızlıca akşam yemeğini yedikten sonra bir kez daha mağaralara doğru yola çıktı. Bu sefer Caspen onu bekliyordu ve Tem, bunun Rowe ile olan gibi bir olayın tekrarlanmasını önlemek için olduğunu biliyordu.

Onun odasına gitmediler. Bunun yerine, dağın altındaki geçitlerden geçerek boş avluyu geçtiler ve mağaraya doğru ilerlediler. Göle vardıklarında, önceki gece olduğu gibi suya girdiler. Caspen ona döndü.

Bu sefer yeni bir şey deneyeceğiz. Eğilip onu öptü.

Bu yeni bir şey değil. Dudaklarında gülümsediğini hissetti.

Birlikteyken geçiş yapacağız. Seks yaparken mi demek istiyorsun?

Evet.

Peki bu nasıl yardımcı olacak?

Caspen ellerini kızın uyluklarının arkasına koydu, onu kaldırdı ve bacaklarını beline doladı. *Sana anlatacağım.*

Tem artık gerçekten dinlemiyordu. Penisi ona sürtünüyordu ve zihninin mutlulukla boşaldığını hissedebiliyordu. Belki Caspen'in bir

haklıydı. Seks onun için doğaldı, onunla seks ise daha da öyleydi. Caspen'le birlikte olmak kadar onu huzurlu ve canlı hissettiren başka hiçbir şey yoktu.

Hazır mısın?

Tem başını salladı.

Caspen onun içine girerken ikisi de hafifçe inledi.

O yavaşça yukarı doğru ittiğinde, kolları onun boynuna dolandı ve hareketleri gölde dalgalar oluşturdu. Tem kalçalarını ona doğru eğdi ve onun tamamen içine girmesine izin verdi. Caspen, onun cildine öpücükler kondurarak, onun yakında olacıklardan dikkatini dağıttı. Sonunda, o sadece onun içinde ne kadar iyi hissettiğini düşünerek, onun kollarında kendini kaybetti.

Her endişelendiğinde, Caspen onu bedeniyle ve zihniyle sakinleştirirdi. Hiçbir zaman onun paniğe kapılmasına izin vermedi; hiçbir zaman onun çılgına dönmesine izin vermedi. Ne zaman bir korku dalgası onu ele geçirmek istese, onu bastırdı.

Bana odaklan, Tem.

Bunu yapmak zor değildi.

Vücutları birbirine yapışmıştı — iki varlık bir olmuştu. Caspen her itişinde onu kendine daha da yaklaştırdı ve onu orgazmın eşiğine getirdi. Kalçaları onun kalçalarına her değdiğinde, klitorisi zonkluyordu.

İstiyorum, Caspen.

Biliyorum. Daha hızlı itiyordu, gözleri kararıyordu.

İstiyorum.

Öyleyse

al.

Ritüel sırasında olduğu gibi büyüdü, penisi daha büyük, daha sert ve daha çıkıntılı hale geldi. Ancak bu sefer Tem onu almak istiyordu, alacaktı. Zihninin sınırlarını zorladı, Caspen'de hissettiği aynı güç titreşimini hissetmeye çalıştı.

Yapabilirsin, Tem. Bana katıl. Benimle ol.

Artık zevkle iç içe geçmiş bir acı vardı, parçalanmış şimşek parçaları gibi içinden geçiyordu.

Bunu yapabileceğini biliyorum.

Caspen ona inanıyordu. Caspen onun bunu başarabileceğini biliyordu.

Benim için bırak gitsin, Tem.

Daha fazla istediği bir şey yoktu.

Bırak.

Tem bıraktı.

İçindeki her şey bir anda daldı. Göl kayboldu. Su yoktu, mağara yoktu, Caspen yoktu. Tem artık *orada* değildi, artık *katı* değildi. Bunun yerine, tanıdığı bir şeye doğru süzülüyordu — tanıdık ama yeni bir şeye. *Gerçek* bir şeye.

Caspen hâlâ onun içindeydi, ama onu götürdüğü yer değişiyordu, onun en güçlü halini barındırabilecek bir şeye dönüşüyordu. Bir tıslama duydu ve bunun kendisinininkine ait olduğunu fark etti.

Bana bak, Tem.

Tem'in gözleri birden açıldı.

İlk kez Caspen'i gerçek haliyle gördü. Çok güzeldi, insan halinden çok daha güzel, tanrılardan bile daha güzeldi. Vücudu, elmasın yüzlerinden daha parlak, ışığı kaleydoskopik bir şelale gibi yansıtan ve kıran, pürüzsüz siyah pullarla kaplıydı. Artık korkmadığı gözlerine baktı, onun en kötü yanlarını görmüş ve yine de onu her zaman sevmiş olan gözlerine.

Zevk onu sardı. Caspen onun bedeninin ve zihninin içindeydi, ikisini aynı anda uyararak Tem'e sınırsızca nüfuz ediyordu. Duman onları sardı, her yerini okşadı, onları zaten olduklarından daha da iç içe geçirdi. Kendi bedenindeki hislerin, damarlarında akan kanla aniden uyum içinde olmasının, kaslarının dalgalandığını ve gerildiğini hissedebilmesinin farkındaydı.

Tem durdurulamazdı. Onun gücü sonunda Tem'inkine eşitti.

Artık Caspen'in nasıl bu kadar sezgisel olduğunu, onu nasıl memnun edeceğini tam olarak nasıl bildiğini anlıyordu. Aynı yetenek Tem'e de verilmişti: onun kalp atışlarını duyabiliyor, kanının vücudunda dolaşıışındaki ince değişiklikleri hissedebiliyordu.

Caspen, birleştikleri yere bir güç dalgası gönderdi.

Oh. Tem, saf mutluluk içinde gözlerini kapattı. Bunu tekrar yap.

Duman onu sardı ve tüm vücudunu geriye doğru eğdi, böylece çok yukarıda asılı duran sarkıtları görebildi. Caspen bir kez daha gönderdi ve Tem neredeyse bayılacaktı.

Tekrar.

Bir kez
daha.

Tekrar.

Ve bir tane daha.

Caspen vücudunu onun vücuduna doladı, onu tamamen sardı, böylece o, ondan başka hiçbir şey hissetmedi. Ona pençeyle gönderdiği her şeyden çok daha güçlü darbeler gönderdi, ta ki karanlık onu ele geçirene kadar. Bir daha hayatta kalamayacağından emin olduğu anda, Caspen son bir darbe gönderdi.

Daha önce hiç tatmadığı bir zevk onu sardı.

Tem, doruğa ulaştığında kurtuluşun coşkusuyla haykırdı. Hiçbir insan kelimesi bu kadar mükemmel bir mutluluğu tarif edemezdi. Vücudundaki her hücre sıcaktı ve açıktı, Caspen onu hiç yapabileceğini düşünmediği sınırların çok ötesine iterken, muhteşem hislerin dalgalarını isteyerek kabul ediyordu.

Bu cennetti.

Tem'in şimdiye kadar hissettiği hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Kendini çok *canlı*, çok *bütün*, çok *amaçlı* hissediyordu. Tem bunu geri vermek, Caspen'e kendisinin hissettiği her şeyi hissettirmek istedi. Kendi gücüne ulaştı ve *ona* bir dalga gönderdi, doruğunun ona verdiği zevk dalgasını kullanarak, karşılığında ona zevk vermek için kullandı.

Caspen çılgınca bir ses çıkardı — acımasız bir sevinç sesi. Tem, onun bu sesi tekrar duymak için çaresizce bir darbe daha gönderdi. O darbeyi gönderir göndermez, Caspen de karşılık olarak bir darbe gönderdi ve Tem'in nefesini kesip aldı.

Bu, aşırı derecede duyuşal bir aşırı yüklenmeydi.

Tem hiç bu kadar hızlı bir alıp verme deneyimi yaşamamıştı, hiç bu kadar başkalarının deneyimlerine dahil olmamıştı. Caspen'e yaptığı her şeyi, o da ona geri yapıyordu. Ona gönderdiği her darbe, on katıyla geri dönüyordu, ta ki vücudu sınırsız bir güçle titremeye başlayana kadar.

Hâlâ birbirlerine bağlıydılar, hâlâ içsel olarak birbirlerine kaynaşmışlardı. Tem bunun hiç bitmemesini istiyordu. Caspen'in tam burada, yanında olduğunu, bu yolculuğu birlikte yaptıklarını, ne olursa olsun birbirlerine destek olacaklarını biliyordu.

Bir orgazmı diğerinden ayırt edemiyordu. Sonsuzdu, onu içten dışa açan büyük bir orkestraya dönüşüyordu. Caspen'in sesi aniden zihninde çiçek açtı:

Seni tamamen istiyorum, Tem. Kendini bana ver.

Nasıl?

Beni tamamen içeri al.

Caspen onun içinde o kadar derindi ki, onu daha fazla içeri nasıl alacağını bilmiyordu. Zaten onu tamamen sarmıştı. Ona verecek başka bir şeyi kalmamıştı.

Zihnini aç.

Tem zihninin zaten açık olduğunu düşünmüştü. Ama bir an sonra, Caspen'in bir bariyere çarptığını hissetti — onun en derin, en saf parçasını, ruhunu koruyan bir bariyere.

Bunu açmak için mutlak güven, mutlak teslimiyet gerekiyordu. Bu, ona her şeyi göstermek anlamına geliyordu: Tem'in sadece kendine sakladığı kısmı, onu *o* yapan kısmı. Tem, Caspen'in bunu görmesine izin vermeyi hayal bile edemiyordu. Ama bunu göstermek isteyeceği başka kimse yoktu.

Bariyeri indirmeye başladı.

Caspen onaylayarak homurdandı. Tem, onun içindeki hayvanı hissetti — o da bir canavar olduğu halde onu arzulayan canavarı. Onun için duyduğu açlık o kadar derindi ki, aniden bir korku dalgası onu sardı. Caspen bunu hemen bastırdı, bu şekilde birleştiği her an ona olan tutunması güçlendi.

Beni içeri al, Tem.

Tem gözlerini kapattı ve Caspen'i tamamen içeri aldı. Onun kontrolü ele aldığını, kendini ona döktüğünü, zihnini doldurduğunu hissetti, ta ki ikisi artık iki varlık değil, tek bir varlık olana kadar. Tem daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Zihinleri birleşmişti: O, Caspen ve kendisi eşit parçalardı. Onun ruhunu da gördü, ruhunun alevi onun ruhunun aynası gibiydi. Onu içinden dışına doğru okşadı, ta ki o onun kucağında inleyene kadar.

Beni almaya gelecek misin?

O gelmek istedi.

Evet.

Beni almaya gel, Tem.

Bu sefer o geldiğinde, Caspen de geldi.

Birlikte etere daldılar, bedenleri birbirlerinden aldılar, ta ki ikisinin de verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar. Onlar bir ve aynıydılar; birbirlerine aittiler.

Caspen'in zihni bir kez daha onun zihnini çekti, ama bu sefer ters yönde, bu sefer az önce yaptıklarının tersine, insanlığın

insanlığın ağırlığı ve yüküne doğru.

Benimle geri dön.

Kendine dönmek kolaydı. Bu his, sanki geriye doğru düşmek gibiydi —Casper'e bağlayan büyük güç dalgasını gevşetmek kadar basitti, yere düştüğünde zeminin onu tutacağına güvenerek.

Ve öyle oldu.

Gölün içine, mağaranın içine, tekrar bir araya geldiler. Tem gözlerini açtığı anda Caspen'in altın rengi gözlerinin kendisine baktığını gördü. Gülümsedi.

"Başardım."

O da gülümsedi. "Elbette yaptın. Sen her şeyi yapabilirsin, Tem."

"Tekrar yapmak istiyorum."

Casper güldü, sesi eğimli taş duvarlarda yankılandı. *Nasıl istersen.*

Tekrar yaptılar. Ve tekrar.

Bir noktada, kelimeler yetersiz kaldı. Sadece hareket ediyor, nefes alıyor, birlikte *var oluyorlardı* — en temel içgüdüleri ve en saf arzuları dışında hiçbir şeye uymadan birbirlerine uyum sağlıyorlardı. Tem'in kendisi var olmaktan çıktı. Onun yerine, Casper ile, Kora ile, halkı ile bir oldu.

Casper haklıydı, gerçekten daha kolay olmuştu. Tem üç kez dönüşüm geçirdi, her seferinde bir öncekinden daha hızlı ve son seferinde Casper'in zihinsel bağlantısını rehber olarak kullanmadan. Her seferinde seks yaptılar, gittikçe daha uzun süre, ta ki ikisi de devam edemeyecek hale gelene kadar. Bir kez olsun, onun dayanıklılığı onunkiyle eşitti.

Sonrasında, ikisi de nefes nefese göl kıyısında uzandılar ve yavaş yavaş insan formlarına geri döndüler. Su damlacıkları Casper'in gövdesinden aşağı akıyordu ve Tem, pulların tekrar deriye dönüşmesini izledi. Elini uzattı ve avucunu onun göğsüne koydu. O da elini onun elinin üzerine koydu ve ellerini birleştirdi.

Seninle böyle birlikte olmak cennettir, Tem.

Tem ona daha da yaklaştı ve omzunun kıvrımına bir öpücük kondurdu. Sonra onun üzerine çıktı, kalçalarına bacaklarını açarak oturdu ve gözlerine baktı.

Tekrar seks yapmadılar — Tem deneseydi bile yapamazdı. Sadece ellerini nazıkçe onun vücudunda gezdirdi, onun cildinin sıcaklığını

Caspen ona izin verdi, karşılığında ona bakarak, avuç içlerini nazikçe kalçalarına koydu. Bu anda huzur vardı.

Gerçek vardı.

Caspen'in odasına geri döndüklerinde, Tem o kadar yorgundu ki ayakta zor duruyordu. Yavaşça yürüdüler, ellerini birbirine kenetlediler, sadece karanlıkta halsizce öpüşmek için durdular.

Sonunda avluyu geçtiler, ama bu sefer avlu boş değildi. İnsan şekline bürünmüş birkaç basilisk kalabalık bir grup halinde toplanmış, fısıltıyla konuşuyorlardı.

Tem, içinden bir sarsıntı geçerek içlerinden birini tanıdı.

Rowe, çeşmenin diğer tarafında durmuş, başka bir basiliskle konuşuyordu.

Tem içgüdüsel olarak Caspen'e yaklaştı ve rahatlamak için elini sıktı. Caspen ona baktı.

"Ne oldu, Tem?"

Ona söylemek için ağzını açtı. Ama tam o anda, çeşmeyi geçtiler ve Rowe'un tüm vücudu görüldü. Tem'in uyarısı dilinde kaldı.

Rowe'un penisi yok olmuştu.

Temiz bir kesik değildi. Sanki kesilmemiş, koparılmış gibi, bacaklarının arasında çarpık bir yara dokusu çıkıntısı vardı. Tem, Caspen'in tam da bunu yapıp yapmadığını merak etti. Böyle bir şeyi yapmak için gereken güç, onu mide bulandırdı. Elbette Rowe, kendini iyileştirmek için gücünü kullanmıştı. Ancak yaralanmanın niteliği o kadar şiddetliydi ki, Tem, derisi yeniden birleşmeden önce çektiği acıyı hayal bile edemiyordu. Kaybettiği kan miktarı neredeyse ölümcül olabilirdi. Testisleri de yok olmuştu; eskiden her şeyin olduğu yerde artık hiçbir şey kalmamıştı. Tem bakmamaya çalıştı. Ama gözlerini ayıramıyordu.

Tem, Caspen'in Rowe'a onu ele geçirmeye çalıştığı için kızgın olduğunu biliyordu. Ama Rowe'un parçalanmış bedenini görmek, onun öfkesinin boyutunu gerçekten anlamasını sağladı. Rowe, ona ait olanı almaya çalışmıştı. Karşılığında Caspen, basilisklerin en çok değer verdiği kısmını, toplumdaki statüsüne doğrudan katkıda bulunan kısmını Rowe'dan almıştı. Penisi olmayan bir basilisk anlaşılmaz bir şeydi. Bu, halkı için önemli olan tek şey olan cinsel ilişkiye diğerleri gibi katılamayacağı anlamına geliyordu.

Bu, kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı anlamına geliyordu.

Caspen'in sözleri aklından geçiyordu: *Başkasının eşini öldürmek tarifsiz bir zulümdür.* Tem, bunun bir şekilde daha da zalimce olup olmadığını merak etti. Caspen, Rowe'un asla atlatamayacağı bir şey yapmıştı — eşini kaybetmek kadar kalıcı ve acı verici bir şey. Ölmek daha iyiydi. Elbette bu da affedilemez bir savaş eylemiydi.

Tem nefes almakta zorlanıyordu.

"Nasıl yapabildin..." diye başladı ama geri kalanını söyleyemedi.

Caspen sadece yürümeye devam etti, başı dümdüz ileriye bakıyordu. "Gerekli olanı yaptım, Tem."

Tem ona baktı ve sadece öfke gördü. İlk kez değil, onun gücünden etkilendi. Gücü dalgalar halinde yayılıyordu.

"Onu kızdırdın," diye fısıldadı. Konsey toplantısından sonra Rowe'u bitirmeye zorladıktan sonra ona söylediği şeyin aynısıydı. Ama şimdi, Rowe bir daha asla bitiremeyecekti. Ve hepsi Tem yüzündendi.

"Biliyorum."

Caspen, eylemlerinin ciddiyetinin farkında olduğunu açıkça belli eden bir şekilde söyledi.

Odasına geri dönerken yol boyunca konuşmadılar. Yatağına uzandıklarında, Tem geceki olaylardan o kadar yorgun düşmüştü ki, başı yastığa değdiği anda uykuya daldı.

Uyandığında, gölde yaptıklarının tüm etkilerini hissetti. İnsan bedeni ağrıyordu. Sanki çok fazla gerilmiş, derisi artık doğru boyutta değilmiş gibi hissediyordu. Bacaklarının arasında ve uzuvları birdenbire ağırlaşmıştı. Dengesi bile bozulmuştu; sanki kendi vücudunda bir yabancı gibiydi. Tam paniğe kapılmak üzereyken, sıcak, sabit eller ona dokundu.

Günaydın, aşkım. Caspen uyanmıştı.

Günaydın.

Tem ona döndü, parmaklarını saçlarında gezdirip yüzünü inceledi. Caspen'in insan formu ile gerçek formu arasındaki benzerlikleri görmek büyüleyiciydi. Saçları pullarının rengiyle tamamen aynıydı; kaşlarının açısı, basilisk yüzünün üçgen şeklini mükemmel bir şekilde taklit ediyordu. Sanki sonunda onun her parçasını görebiliyor, onu en gerçek haliyle anlayabiliyordu.

Ona uzun uzun baktı.

Caspen onu öpmeye çalışmadı. Sadece ona bakmasına izin verdi, Tem parmak uçlarıyla nazikçe şakaklarını, sonra yanağını, sonra çenesini okşarken, sonsuz gibi görünen sabrını gösterdi.

"Güzel," dedi Tem.

Caspen gülümsedi. "Ben de senin için aynı şeyi söylüyorum." "Peki. Bu karşılıklı bir şey."

Caspen daha geniş gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?" Tem hareket etti ve inledi. "Ağrıyor."

Caspen başını salladı. "Bu normal. Vücudun böyle bir değişime alışık değil. Bu gece tekrar pratik yapacağız."

Bu gece söz konusu olunca, Tem yarın olacakları hatırladı.

"Caspen," dedi sessizce. "Baloya."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Ne zaman?"

"Yarın gece."

"Anlıyorum."

Leo'nun varlığı aralarında bir sessizlik yarattı. Tem, Caspen'e daha da yakınlaştı ve "*Ben kaleye taşındıktan sonra da görüşmeye devam edecek miyiz?*" diye sordu.

Caspen hemen cevap verdi. *Evet.*

Ama nasıl?

Bir yolunu buluruz.

Tem başka bir şey söylemedi çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. Şatoda yaşarken Caspen'i ziyaret etmenin bir yolunu bulsa bile, her şey planlandığı gibi giderse ve Leo onu karısı olarak seçerse ne olacağını hala bilmiyordu. Düğünden sonra, onun ailesinin bir parçası olduktan sonra ne olacaktı? Leo onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Peki ya Caspen ile nişanlanma durumu ne olacaktı? Elbette, bir noktada evleneceklerdi. Ama Tem, basilisk düğünleri hakkında hiçbir fikri yoktu; insanlardaki gibi tören ve yüzüklerle mi yapılıyordu? Boynundaki küçük altın pençe, nişanlarının tek simgesiydi ve Caspen'in kanından yapılmıştı. Tem, böyle bir eylemin merkezinde ne tür bir düğün olacağını hayal edemiyordu. Ama bunlar başka bir zaman için sorulacak sorulardı.

Şu anda, Caspen ile geçirebileceği her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu.

Caspen.

Evet,

Tem?

Öp beni.

Caspen dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve Tem'in endişeleri yok oldu. Vücudu seks için çok ağrıyordu. Ama yine de istiyordu ve Caspen ona karşı hiç direnememişti. İçine girdiğinde, acıdan dudağını ısırды. Caspen durdu.

Bunu yapmak zorunda değiliz,

Tem. Ben istiyorum.

Anlıyorum. Ama yapmak zorunda değiliz.

Tem onu sadece kendine daha yakın çekti. Yavaşça, nazıkçe itti ve tüm bu süre boyunca göz teması kurarak onun tamamen orada olduğunu emin oldu. Sonunda onu yan çevirdi ve arkadan girdi, böylece vücutları birbirine yapıştı, aynı yörüngede iki hilal gibi. Tem gözlerini kapattı, onun penisinin verdiği hissin içinde kendini kaybetti ve onun tamamen kontrolü ele almasına izin verdi. O kadar ıslaktı ki, o kolayca içeri girdi, vücudu onun her santimini içine aldı.

Bu, gerçek halleriyle yaptıkları seksten farklıydı. Ama Tem, insan olarak da böyle sevişmeye ihtiyaç duyuyordu, böylece kendini *kendisi* gibi hisseden kısmıyla bağlantı kurabilirdi.

Kısa süre sonra, orgazma yaklaştı.

Caspen onu karnının üstüne çevirdi, hızını artırarak tekrar tekrar içine girdi ve ikisi birlikte orgazma ulaştı. Tem, coşkulu bir heyecan dalgası onu sararken nefesini tuttu, Caspen boynunun arkasında inlerken kaslarını Caspen'in penisi etrafında sıktı. Sonra, kollarını hâlâ ona dolamış halde birbirlerine sarılmış kaldılar. Caspen içinden çıktı ve parmaklarıyla klitorisini buldu, nazıkçe okşadı. Parmaklarını onun içine kaydırды ve Tem bacaklarının arasında bir baskı hissedene kadar onun ne yaptığını anlamadı. Başka bir pençe onun merkezinde derinlerde oluşuyordu, vücudunun içine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. Tem, pençe klitorisine bastırıp son şekline kavislenerek onu başka bir orgazma sürüklediğinde nefesini tuttu.

Caspen'in diğer eli boğazına gitti ve başını geriye doğru eğdi, böylece orgazm olurken onu öpebilirdi.

"Caspen," diye fısıldadı dudaklarına.

"Tem," diye cevap verdi.

Onu bıraktı. Pençe, onun içinde sağlam bir şekilde duruyordu. Tem, pençenin ağırlığını memnuniyetle karşıladı.

Teşekkür ederim.

Tabii ki, Tem.

Tekrar öpüştüler. Sonunda Tem ayrıldı. *Çiftliğe dönmem gerek.*

Yüzünü kızın saçlarına gömdü ve kız, onun kokusunu kokladığını biliyordu. *Kalmanı istiyorum.*

Yapamayacağımı biliyorsun.

O sadece onu daha sıkı tuttu. *Lütfen, Tem. Kal.*

Onun isteği onu şaşırttı. Sesinde bir umutsuzluk, derin bir özlem vardı. Sanki ne kadar yakınlaşırlarsa, onu kaybetmekten o kadar çok korkuyormuş gibiydi. Tem onu sakinleştirmek istedi. Ama tehlikede olan sadece onların ilişkisi değildi. Tem'in artık sevdiği başka insanlar vardı, koruması gereken başka insanlar. Caspen kendini koruyabilirdi.

Hayır.

Bir iç çekerek onu bıraktı.

Birlikte geçitten geçtiler ve yolun başına vardıklarında, Caspen onu tekrar kendine çekti. Boynunu öptü, kulak memesini ısırdı.

"Caspen," diye bağırdı. "Beni bırakmalısın." O ise onu daha sıkı tuttu.

Tem hareketsiz kaldı ve Caspen'in onu tutmasına izin verdi. Bu, alıştığı Caspen'den farklı bir versiyondur. Bu versiyon soğuk, gizemli veya sert değildi. Bu Caspen açıkça özlem duyuyordu. Bu Caspen ona ihtiyaç duyuyordu.

Gölde, zihinleri birleştiğinde aralarında bir şey değişmişti. Sanki Caspen bir parçasını Tem'e bırakmış gibiydi ve Tem bunun mümkün olduğunu fark etti. Belki de o da karşılığında bir parçasını Caspen'e bırakmıştı. Dağın altındaki mağarada ne tür bir sihir gerçekleştiğini, aralarındaki bağın ne kadar derinleştiğini hiç bilmiyordu.

"Caspen," diye fısıldadı. "Bırak beni." O da onu bıraktı.

Tem, değişmiş bir kadın olarak kulübesine geri döndü.

Çiftlik artık evi gibi görünmüyordu. Belki de hiç öyle olmamıştı. Tem'in geleceği Leo ile kalede mi, yoksa Caspen ile mağaralarda mı olacaktı, artık bu ahşap duvarların arasında olmadığı kesin.

Annesi yumurtaları teslim etmek için dışarıdaydı. Tem günü ev işlerini yaparak geçirdi, saatlerin yavaşça geçmesini izledi. Caspen ona sayılamayacak kadar çok dalga gönderdi. Tem bunları zevkle karşıladı. İçinde pençeyi taşımayı özlemişti ve şimdi onu tekrar elde ettiğinde, sanki bir parçası yerine oturmuş gibiydi. Dalgaları geri göndermeyi denedi, mağarada yaptığı şeyi uyguladı ve ara sıra başarılı oldu. Tem'in henüz gücüne tam olarak alışamadığı ortaya çıktı. Bir ara, o kadar güçlü bir dalga gönderdi ki Caspen acı içinde kükredi ve hiç duymadığı bir dilde bir kelime bağırdı.

Üzgünüm.

Acısı azaldı ve yerini temkinli bir eğlence aldı. *Önemli değil, Tem. Kendi gücünü bilmiyorsun.*

Seni incitmek istemedim.

Acımıyor. Sadece... şaşırdım.

Tem gülümsedi. O gün ona birkaç sürpriz daha gönderdi.

Annesi geri döndüğünde, Tem kulübede kalmak istemiyordu. Pençeden gelen titreşimler ona enerji vermişti; Caspen'den güç almayı ilk kez tatmıştı ve bu gücü harcamak için can atıyordu. Ama mağaralara gitmek yerine, köydeki son gecesinin tadını çıkarmak, son bir kez genç ve dürtüsel olmak istiyordu.

Hiç düşünmeden pelerinini giyip Horseman'a doğru yola çıktı. Saat erkendi; orada tek başına olacağını düşündü. Sevincine, yanılmıştı.

"Temperance." Gabriel, kapıyı açar açmaz kollarını genişçe açtı. En sevdikleri masada oturuyordu, önünde birkaç boş bira bardağı vardı. "Çok uzun zaman oldu."

Tem onun yanına oturdu. "Şatoda balo hazırlıklarına yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Yaralandım," dedi ve şaşırtıcı sayıda bandajla sarılmış başparmağını gösterdi. "Beni eve gönderdiler."

Tem bir yudum bira içti. "Nasıl oldu bu?" "Biftek bıçağıyla küçük bir anlaşmazlık yaşadım."

"Çatal bıçakların bu kadar rahatsız edici olabileceğini kim bilebilirdi ki." "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Gabriel," dedi Tem yavaşça. "Teşekkür ederim." Gabriel başını eğdi. "Ne için?"

"Şey için..." Tem durakladı, Gabriel'in Taç Geçiş'i'nde Leo'yu nasıl koruduğunu, prens saldıran köylüyü nasıl ittiğini hatırladı. Tem, bunu onun için yaptığını biliyordu, çünkü onları kısa bir süre birlikte görmüş olmasına rağmen, Leo'nun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı.

"Her şey için," diye sessizce bitirdi.

Gabriel dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Senin için her şeyi yaparım, sevgilim," dedi aynı sessizlikle. Kolunu onun omzuna attı ve onu kendine çekti. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Gelecekteki prensesim nasıl?"

Tem en son buraya geldiğinde, Gabriel'e Caspen'in Jonathan ve Christopher'a yaptıklarını anlatmak üzereydi. Sonra Leo ortaya çıktı ve akşam tamamen farklı bir yöne gitti. O zamandan beri çok şey olmuştu; anlatacak çok şey vardı.

"Gelecekteki prenses yorgun."

Gabriel buna güldü. "Ben de aynı anda iki kişiyle sevişseydim yorgun olurum."

"Aynı anda iki kişiyle sevişiyorsun."

"Oh, doğru," dedi, sağlam parmağıyla bira bardağına hafifçe vurarak. "Öyleyim, değil mi?"

Tem gözlerini devirdi. "Ayrıca, ben sadece bir kişiyle sevişiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Gabriel merakla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Hadi ama Tem. Bana, prenslerin sularına henüz dalmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Kafasını salladı.

"Gerçekten mi? Balonun yarın gece olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

"Öyleyse, taç için bir şansın olsun istiyorsan, hemen harekete geçsen iyi olur. *Ve bununla*" —dizine hafifçe vurdu— "*onu* kastediyorum."

Tem sinirlenerek gözlerini kapattı.

"Her neyse, kralın müdahale edebileceği söylentileri var."

Tem'in gözleri birden açıldı. "Neye müdahale edecek?"

"Yarışmaya."

Gabriel ayağa kalkmış, bir bira daha sipariş etmeye hazırlanıyordu.

"Bekle." Tem onu yakaladı ve geri çekti. "Nasıl müdahale edecek?"

Gabriel, sanki bu sorular alkol almasını engelleyen büyük bir yükümüş gibi içini çekti.

"Leo'nun seçtiği kişiyi beğenmezse, düğüne izin vermez."

Tem'in midesini bir korku sardı. Maximus'un Vera'ya onun en sevdiği kişi olduğunu söylediğini hatırladı. "Ama bunu nereden biliyorsun?"

"Henry, kral ile Lord Chamberlain'in konuşmalarını duyduğunu söyledi." "Peki, *tam olarak* ne dediler?"

"*Sabırlı* ol, Temperance," dedi Gabriel. "Biraz sarhoşum, biliyorsun."

"Biliyorum," Tem iç geçirdi. Gabriel'in devam etmesini bekledi. "Kral, 'Eğer onu seçerse, ben başka birini seçeceğim' dedi."

Tem, kralın kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Leo onu seçerse, Maximus onların evlenmesine izin vermezdi. Ama Gabriel burada neyin söz konusu olduğunu bilmiyordu. Tem, savaşı önlemek için Leo ile evlenmek zorundaydı. Tem, yarışmayı kazanmak zorundaydı. Başka seçenek yoktu.

Tem artık bira içmek istemiyordu. "Gitmeliyim," dedi. "Casper beni bekliyor."

"Onun sikinde."

Tem, Gabriel'e bunun için sertçe itti.

Kabinden kayarak çıktı ve köy sokaklarında hızlıca yürüdü. Horseman'da daha uzun süre kalmayı, belki bir iki içki içmeyi planlamıştı. Ama bu haberi aldıktan sonra, sadece Casper'i görmek, sadece onun kollarında teselli bulmak istiyordu.

O, mağarada onu bekliyordu.

Tem, sanki basilisk tarafı onun yanına geldiği anda uyanmış gibi, hemen ona çekildiğini hissetti. Caspen'in de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti, çünkü onu nefesini zar zor alabileceği kadar acil bir öpücüğe çekti.

Yeniden dönüşüme hazır mısın?

Tem ona karşılık verdi. Tekrar dönüşüm, seks anlamına geliyordu ve o buna her zaman hazırdı.

Evet

Öpücük bir an daha sürdü, sonra Caspen elini tuttu ve onu geçidin karanlığına çekti.

On metre bile gitmeden olay gerçekleşti.

Tem ilk başta hiçbir şey hissetmedi, sadece birinin önlerine çıktığında hafif bir hava akımı hissetti. O kadar karanlıktı ki kim olduğunu bile anlayamadı. Yanında Caspen gerildi.

Sonra zihni acıdan patladı.

Otuz Birinci Bölüm

Tem daha önce hiç böyle bir zihinsel saldırı yaşamamıştı. Saldırı her yönden geliyordu, beyninin her yerini delip geçiyor ve acımasız bir ısrarla zihnini parçalıyordu. Yanında Caspen'in çılgılık attığını duydu ve onun da benzer bir saldırıya maruz kaldığını anladı.

Aptallar. İkiniz de.

Ses Rowe'a aitti.

Dumanla kaplıydı. Tem, Caspen boğuk bir acı çılgılığı atıp ellerini boynuna götürmeden önce sadece keskin bir şeyin parlak bir ışığını gördü. Parmaklarının arasından koyu kırmızı kan sızıyordu.

"Casper!" diye bağırdı.

Rowe'un varlığı Tem'in zihnine daldı ve onu dayanılmaz bir güçle ezdi. Aralarındaki kapıyı kapatmaya çalıştı, ona erişimini sağlayan koridoru kesmeye çalıştı. Ama Rowe çok güçlüydü. Yılanlara verilen yetenekleri kullanmak için yüzyıllar boyunca pratik yapmıştı. Tem dizlerinin üzerine çöktü ve saldırıya teslim oldu.

O anda Caspen'in sesi, acı dolu bir şekilde kulağına geldi. *Geçiş yap, Tem. Hemen yap.*

Ama Tem yapamadı. O çok yeniydi ve çok fazla acı çekiyordu. Rowe'un zihinsel saldırısı onu felç ediyordu, Caspen'in ona kullanmayı öğrettiği güce erişme yeteneğini kesiyordu.

Acıyor, Caspen.

Biliyorum, Tem.

Panik göğsünü sıkıştırdı. Caspen'in sesi sanki çok uzaktaymış gibi zayıftı. Rowe'un saldırısı onu hazırlıksız yakalamıştı ve şimdi ikisi de savunmasızdı. Tem ona uzandı, onu kendine çekmeye çalıştı.

Bir el onu yakaladı. Ama bu Caspen'in eli değildi.

Aptal kız. Pis aptal. Yaptıklarının sonuçları olmayacağını mı sandın?

Tem cevap veremedi. Zaten cevap vermenin bir anlamı yoktu. Rowe onu daha sıkı tuttu, parmakları bileğinin etrafındaki deriyi büküyordu.

Seni küçük sürtük.

Jonathan'ın ona söylediği şeyin aynısıydı — erkeklerin kontrol edemedikleri kadınlara yönelttikleri, geleneksel bir hakaret.

Rowe onu şiddetle bir kenara fırlatınca Tem'in sırtı sert taş zemine çarptı. Bir an sonra, Caspen'in vücudu onun yanına yere çakıldı. Kafasını çevirip ona baktı, gördüğü manzara karşısında kalbi neredeyse durdu. Boynundaki yaradan kan akıyordu, göğsüne korkunç çizgiler halinde damlıyordu. Kendini iyileştiremiyordu. Belki de iyileştiremezdi.

Tem, Caspen'i daha önce hiç böyle görmemişti: kırılmış ve acı içinde. Tem, çiftlikte birçok hayvanın ölümünü izlemişti. Birinin geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğinde nasıl görüldüğünü biliyordu.

"Casper," diye fısıldadı, kalan sesiyle. "Beni armalarla süsle."

Hayır.

Bu kelime zihninde bir gök

gürültüsü gibiydi. *Evet, ısrar etti.*

Tek yol bu. Ölmeyi tercih ederim.

Peki. Ölmeni istemem.

Rowe yaklaşıyordu.

Seni damgalarsam, aramızdaki her şey değişecek.

Aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Ben seni hala seveceğim, sen de beni.

Kanları taş zemine sızıyordu. *Şu anki ilişkimiz sona erecek.*

Tabii sen öyle karar verirsen.

Bana bağlı kalacaksın. Sen...

Ne olacağını biliyorum. Söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Ama güce ihtiyacın var ve ben sana bunu verebilirim. Tek yol bu.

Casper'in gözleri kapandı. *Senin iradeni elinden almayacağım, Tem. Sana bunu istesem bile mi?*

Bu senin doğanı bozacaktır. Sen evcilleştirilmek için yaratılmadın. Ben melezim. Benim için sorun olmaz. Bunu bilemezsin. Bu seni öldürebilir.

Rowe onlara ulaşmıştı. Yüzünde çılgın bir sırıtışla öne eğildi ve ellerini uzattı. Zaman dolmuştu ve ikisi de bunu biliyordu. Belki de arma onu öldürecekti. Belki de onu köle yapacaktı. Ama Caspen hiçbir şey yapmazsa, Rowe ikisini de öldürecekti.

Caspen'in sesi zihninde zar zor duyulur bir fısıltıydı. *Senin için bunu hiç istemedim.*

Tem, kalan tüm gücüyle bir sonraki düşüncesini ona gönderdi. *Ben sadece seni istedim.*

Caspen yavaşça gözlerini açtı. Elini kaldırdı ve kanlı parmaklarını Tem'in boğazına doladı. *Sen sadece zevki tatmalısın.*

Kız cümleyi tamamladı. *Asla acı çekmemelisin.*

Gözlerini kapattı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra Tem'in içindeki bir şey patladı ve onun anlayabileceğinden daha büyük bir güçle her yönden ona çarptı.

Buna dayanamadı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bunun durmasını istedi. Durursa ölecekti. Bu acıydı. Bu zevkti.

Her şeydi.

Başlangıcı ve sonu yoktu. Bu his, içinden derinlerden parmak uçlarına kadar, acımasız bir netlikle yayıldı. Sanki mükemmel sıcaklıkta bir banyoya dalmış gibiydi, sanki dünyanın en sakın gölünde yüzüyormuş gibiydi. Tüm vücudunu saran bu sıcak uyuşukluğa hiçbir şey nüfuz edemiyordu. Hiçbir sorunu, hiçbir endişesi yoktu. Ona zarar verebilecek hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Sadece tam ve eksiksiz bir coşku vardı.

Caspen'in gözleri birden açıldı.

Gecenin kendisinden bile daha siyahtı, Tem'e bıçak gibi saplanan sonsuz karanlık çukurlar. Boynundaki yara hızla iyileşiyordu, sanki hiç olmamış gibi kendini dikiyordu. Ölümcül bir gülümseme

Caspen'in dudaklarında ölümcül bir gülümseme belirdi. Sanki transa geçmiş gibi, Rowe'un karşısına dikildi. Rowe ağzını açtı ama konuşma şansı bulamadı.

Bunun yerine, Caspen parmaklarını şıklattı — bu hareket o kadar sıradan bir hareketti ki Tem neredeyse fark etmedi — ve Rowe'un sırtı sanki biri omurgasını ikiye bölmüş gibi kavislendi. Tem, tam olarak bunun olup olmadığını merak etti. Rowe yere düştü, yüzü çılgılık atarken buruştu.

Bu korkunç bir manzaraydı. Ama Tem sadece mutluluk hissediyordu.

Caspen öne çıktı ve Rowe'un parçalanmış bedeninin üzerine diz çöktü. Parmakları hala kan damlarken, Rowe'un boynunu kavradı ve sıkmaya başladı. Caspen'in omuzlarından duman yükseldi ve geçidin kavisli duvarlarına kıvrılarak yükseldi.

Tem'in coşkusunun sisinden, beyni ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Dinlemeye çalıştı, zirvenin ona verdiği hezeyan dalgalarını bir kenara iterek, zihnindeki suları ayırmak için çaresizce uğraştı. Sonunda, bir düşünce oluştu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Bunun yerine, Caspen'e sürünerek yaklaştı, omzuna dokundu ve hemen geri çekildi. Cildi kızgın demir gibiydi. Onu o kadar keskin bir şekilde yaktı ki, acı tepenin etkisini kesip onu gerçekliğe geri döndürdü. Zihniyle ona ulaşmaya çalıştı.

Caspen.

Cevap vermedi. Zihni ona kapalıydı, aşılmaz alev duvarlarıyla çevriliydi. Bunun yerine yüksek sesle konuştu.

"Caspen."

Çenesindeki bir kas gerildi. Ona bakmadı. "Dur," dedi, sesi zar zor duyuluyordu.

Rowe'un tırnakları Caspen'in ellerinin arkasını tırmalıyordu ve daha fazla kan akıtıyordu.

"Caspen," dedi, bu sefer daha yüksek sesle. "Lütfen dur."

Ona baktı ve kız, onun bakışlarının yoğunluğundan irkildi. "Neden durayım?" diye homurdandı. Sesi neredeyse insan sesine benzemiyordu.

"Onu öldürürsen, Senekalar Drakonslarla savaşa girecek. Ailen, Caspen." Rowe boğuluyordu. Caspen'in eli sıkılaştı. "O ölmeyi hak ediyor."

Tem, Caspen'in cildinin dayanılmaz sıcaklığını görmezden gelerek tüm gücüyle Caspen'in kollarını çekti. Sanki erimiş taş çekiyormuş gibiydi.

"Kardeşlerin de ölmeyi hak ediyor mu?" Uzun zaman önce ona söylediği isimleri hatırlamaya çalıştı. "Apollo, Agnes, Cypress, Damon? Onlar ne olacak?"

Caspen gözlerini kapattı. Rowe'un gözleri ardına kadar açıldı ve Tem'e büyük bir nefretle bakıyordu.

"Ailen için yapmayacağın hiçbir şey olmadığını söylemiştin," diye devam etti. "Öyleyse bunu yap."

"Sözlerimi bana karşı kullanma."

"Onları söyleyen sensin." Nefesi çaresizce hızlanmıştı. Duman ciğerlerini dolduruyordu. "Lütfen, Caspen. Merhamet et."

Bu, ona ikinci kez ricada bulunuydu. İlkinde kabul etmemişti.

"Beni olmadığım bir şey olmaya *zorlama*, Tem!"

Sözleri bir kükreme gibiydi. Onları o kadar sert, o kadar *nefret dolu bir şekilde* söyledi ki, Tem bunun geri dönüşü olmadığını anladı. Tem'in ondan bir insanın hayatını bağışlamasını istemek bir şeydi. Rowe'un hayatını bağışlamasını istemek ise bambaşka bir şeydi. Rowe, Caspen'in düşmanıydı, ikisine de zarar vermekten başka bir şey yapmamış biriydi.

Rowe artık direnmiyordu. Zaman azalıyordu. "O buna değmez," diye bağırdı.

Caspen, buna katılmadığını açıkça belli eden bir ses çıkardı. Ama Tem, Caspen'in Rowe'u öldürmesine izin veremezdi. Bu savaş anlamına gelirdi. Caspen'in sırtına bir hedef tahtası çakılması anlamına gelirdi ve dolayısıyla Leo'nun da. Ve hepsi onun yüzünden olurdu. Artık daha fazla ölümün sorumlusu olamazdı.

Rowe'un ölümünü bile.

"Merhametli ol," diye fısıldadı Tem. "Lütfen.

Benim için." Bir an için Caspen elini bırakmadı.

Sonra ölümcül bir fısıltı geldi: "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, Tem."

Sonunda Rowe'u bıraktı ve Rowe boğazını tutarak öksürmeye başladı. Caspen tiksintiyle ona alaycı bir şekilde baktıktan sonra Tem'e doğru döndü.

"Bu, benden merhamet göreceğin tek zamandır. Anladın mı?"

Tem başka bir şey yapamadığı için başını salladı. Çok fazla şey istediğini, Caspen'i içgüdülerine aykırı davranmaya zorladığını, onun kendisi için taviz verdiğini anladı.

"Anlıyorum."

Caspen uzun bir süre ona baktı, sonra ifadesi yumuşadı. Yine boğazına dokundu, bu sefer nazikçe, ve yüzüne endişe geri döndü. Sanki güneşin yavaşça batışını izliyor gibiydi.

"Acın var mı?" diye sordu.

Tem ona cevap vermeye çalıştı ama yapamadığını fark etti. Baş dönüyordu, sanki bayılacakmış gibi hissediyordu.

Bir an sonra, bayıldı.

"Yaşayacak mı?"

Caspen'in sözleri sisin içinden ona ulaştı. Tem sıcak bir yerdeydi, başının altında yumuşak bir yastık vardı. Caspen'in odası. Bilinci açıldı ama hareket edemiyor gibiydi.

"Nefes alıyor. Bunun ötesinde bir şey bilmiyorum."

İkinci ses Adelaide'ye aitti. Tem'in belirsiz bir parçası uzaktan kıskançlık duyuyordu.

"Ne yapılabilir?" diye fısıldadı Caspen.

"Hiçbir şey," dedi Adelaide aynı sessizlikle. "Beklemeliyiz."

Caspen'in sesi aniden keskinleşti. "Bana yalan söylüyorsan, bu onun yerini almak için acınası, kıskanç bir oyunsa, ben..."

"Asla o kadar alçalmazdım," diye tersledi Adelaide ve Caspen sustu. Bir saniye geçti. Sessizce devam etti, "Acını uzatmak istemiyorum, Caspenon. Bu seni açıkça incitiyor. Bir çözümüm olsaydı, hemen söyledim."

Tem gözlerini açtı.

İlk gördüğü şey Caspen'di. Yatağın kenarında oturuyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Rowe'un kanı ve kendi kanı vücudunda kuruyordu. Adelaide duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş onları izliyordu. Çıplaktı ve Tem, onu öfkeliendiren mükemmel göğüslerine bakmamaya çalıştı.

"Tem." Caspen öne eğildi ve Tem irkildi. Geri çekildi, yüzünde endişe belirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Ne soru ama. Aslında cevaplanamaz bir soru. Tem kendi sorusunu sordu. "O burada ne arıyor?"

Adelaide burnunu çektirdi. "Senin en az endişeleneceğin kişi ben olmalıyım." Tem doğruldu. "Endişelerimi ben belirlerim."

"Tem." Caspen tekrar öne eğildi ve bu sefer Adelaide ona izin verdi. "Adelaide burada çünkü bilinen son melez Seneca kabilesine aitti. Senin durumun hakkında biraz bilgisi var."

Tem, ona bakan Adelaide'ye baktı. "Sen... daha önce benim gibi biriyle tanıştın mı?"

Adelaide başını salladı. "Hayır. Ama ailem tanıştı."

Tem'in dudaklarından binlerce soru döküldü, sormak için çok fazlaydı. "İşe yaradı mı?" diye sordu.

Adelaide gözlerini kırptı. "Ne işe yaradı?" "Arma. Yani, ben..."

Tem, Caspen'den yardım istedi.

"Bana bağlı mısın?" diye bitirdi. Tem başını salladı.

"Bilmiyorum." Caspen, Adelaide'ye bir bakış attı. "Öyle mi?"

Adelaide omuz silkti. "Ben nereden bileyim? Ona bir emir ver de öğren."

Caspen'in kaşları yukarı kalktı, sonra birbirine yaklaştı.

"Evet," dedi Tem, tamamen doğruldu. "İyi fikir. Bana bir emir ver, Caspen."

Caspen, ikisi de onu bekleyerek bakan iki kadın arasında bakışlarını gezdirdi. "Sana ne tür bir emir vereyim?"

"Herhangi bir emir. Ama benim yapmak istemeyeceğim bir şey olsun." Caspen'in ağzı seğirdi.

Tem gözlerini devirdi. "Ve sakın acımasız olma. Kora'ya yemin ederim, eğer sen..."

"Konuşmayı kes, Tem."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Tem rahat bir şekilde, "Kaba" dedi.

Adelaide ellerini çırpı. "Güzel. Şimdi izin verirsiniz, ben..."

"Bekle," dedi Tem. "Melezler hakkında başka ne biliyorsun?"

Adelaide tereddüt etti. Gözleri Caspen'e kaydı, o da başını salladı.

"Basilisk kanı taşıyan insanlar nadirdir," dedi yavaşça. "Son derece nadirdir. Senin varlığın... bir anomali."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senin iki yarın birbiriyle çelişiyor," diye açıkladı Adelaide. "Basilisk tarafın bir avcı, insan tarafın ise av."

Tem kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Vücudumun kendini öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

Adelaide başını salladı. "Tam tersi. İçinde doğanın dengesini taşıyorsun. Bu son derece güçlü bir şey."

Tem bu bilgi karşısında sarsılmıştı. Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. "Ne kadar güçlü?"

Adelaide durakladı ve Caspen bir şeyi düşünürken yaptığı gibi başını eğdi. Gözleri Tem'in üzerinde dolaşırken bir an sessizlik oldu.

"Bunun boyutunu bilmiyorum," dedi sonunda.

Bir başka duraklama. Tek ses, ateşin çıtırtılarıydı.

Adelaide sessizliği bozdu. "Şunu biliyorum: ikiniz de dikkatli olmalısınız. Rowe'a olanlar bir daha tekrarlanmamalı."

Tem gözlerini kırptı. "Neden olmasın?"

Adelaide, Caspen'e başını salladı. "Caspenon ile olan nişanımdan farklı olarak, sizinki kan bağıyla bağlı. Birbirinizi güvende tutmalısınız. İkinizden birine bir şey olursa, başka bir melez görmemiz yüzyıllar alabilir."

Tem'in ciğerleri o kadar sıkıştı ki, zar zor nefes alabiliyordu. Adelaide'in az önce söylediği hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Kesin olarak anladığı tek şeye odaklandı. "Nişanınız mı?"

Adelaide zarif kaşlarını kaldırdı. Tüm vücudu kaskatı kesilmiş olan Caspen'e baktı.

"Ona bir zamanlar nişanlı olduğumuzu söylememiştin," dedi

Adelaide. Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Hayır," diye fısıldadı Caspen. "Söylemedim."

Adelaide, başını eğmeden önce Tem'e baktı. "O zaman ikinizin konuşacak çok şeyi var gibi görünüyor. Ben gidiyorum."

Tem bu sefer onu durdurmadı. Kapı kapanır kapanmaz, ağzını açmak üzere olan Caspen'e döndü. Tem ondan önce davrandı. "Sen bunun bir anlamı olmadığını söylemiştin..."

"Bu doğrudu. O..."

"Sadece fiziksel olduğunu söyledin..." "Sadece fizikseldi. Ben asla..." "Sen onunla nişanlıydın."

Tem'in ses tonunu duyunca Caspen dudaklarını büzdü ve sessizleşti. "Bana yalan söyledin," diye fısıldadı Tem.

"Hayır." Caspen sertçe başını salladı. "Bunun bir anlamı olup olmadığını sordun ve yoktu. Nişanlı olduğumuz doğru. Ama bu benim yaptığım bir şey değildi. Ona evlenme teklif etmedim" —Tem'in boynundaki altın pençeye dokunmak için eğildi—"sana yaptığım gibi. Adelaide ile benim aramda kan bağı yok. Ailelerimiz ayarladı. Tamamen politik bir evlilikti."

Tem hala kan bağı nedir bilmiyordu. Ama bu beklemek zorundaydı. "Siyasi mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet." Yaklaşarak devam etti. "Drakon ve Seneca kabilelerini bir araya getirmek için bir stratejiydi, hepsi bu. Nişanı bozan bendim."

"Peki tam olarak ne zaman bozdun?" Caspen bu kez sessiz kaldı.

"Ne zaman, Caspen?" Tem bu kez kararlı bir sesle tekrar sordu. Caspen içini çekti. "Eğitimin ilk gecesi."

Tem'i bir dehşet dalgası sardı. "Tanışmadan önce mi, sonra mı?" Yüzündeki ifadeden cevabı anladı. Yine de söyledi. "Sonra."

Tem'in midesi bulandı. "Yani, senin önünde soyunduğumda *nişanlıydın mı* diyorsun?"

Sesi acıdan gergindi. "Evet."

Tem, sanki nefesini kesmiş gibi hissetti. O gece kendini okşamıştı, bacaklarının arasına pençesini sokmuştu.

"Ama Tem" — Caspen hızlıca konuştu, açıkça kelimeleri ağzından çıkarmaya çalışıyordu.

—“Seninle tanıştığım anda, bunu bitirmem gerektiğini anladım. Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim.

Sen bunu biliyorsun."

Tem ateşe sert bir şekilde baktı. Ona bir saniye daha bakmaya dayanamıyordu.

Tem, Caspen'in sözlerini duydu ve gözlerini kırptırdı. İstersen bunu o da doğrulayabilir."

Tem burnunu çekti. *En son* istediği şey, Adelaide'nin Caspen ile nişanlanıp nişanlanmadığını doğrulamasıydı.

Tem cevap vermediğinde, Caspen tekrar başladı. "Tem, ben..."

Ama Tem avucunu kaldırdı ve Caspen sustu. Sıcak, yakıcı bir ihanet hissi içini acı verici bir düğüm haline getirdi. Bu, Caspen'in ona melez olduğunu söylediğinde hissettiği duyguya benziyordu. Tem kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı, ama nafileydi.

"Eve gitmek istiyorum," dedi ve aniden ayağa kalktı.

"Gidemezsin." Caspen de ayağa kalktı ve onu kapıya kadar takip etti. "Dönüşüm geçirmelisin..."

Tem dönüp ona baktı. "Bana söylediklerinden sonra seninle *seks* yapmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Caspen omuzlarına dokunmaya çalıştı ama Tem onu itti.

"Seks yapmak zorunda değiliz," dedi. "Ama pratik yapmalısın, Tem. Yapman gerek..."

"Ne yapmam gerekiyor? *Ne*, Caspen? Senin gibi olmak için dönüşüm geçirmem mi? Bir *yalancı mı* olmam gerekiyor?"

Çenesi gerildi. "Tem, lütfen."

"Hayır. Duymak istemiyorum. Eve gidiyorum."

"En azından seni dışarıya kadar geçireyim. Rowe hala..."

"Seni uğurlamana ihtiyacım yok, Caspen. *Senden hiçbir şeye* ihtiyacım yok."

Ve bununla birlikte Tem odasından kaçtı.

Koridor boştu; Rowe çoktan gitmişti. Caspen'in kanı birikintide kuruyordu ve Tem çıkarken üzerinden atladı. Yola çıkar çıkmaz koşmaya başladı ve eve varana kadar durmadı.

Annesi çoktan yatmıştı; kulübe sessizdi.

Tem hemen odasına gitti. Bacaklarının arasından pençeyi çıkardı ve onu şifonyer çekmecesine attı, bu gece Caspen'den tek bir nabız bile almak istemiyordu. Zihinsel bağlantılarını kopardı, uyurken bile onun zihnine erişmesinin imkânsız olmasını sağladı. Sonra Tem yatağa girip ağlayarak uykuya daldı.

Ertesi sabah rüzgârlıydı.

Tem umursamadı; ruh hali havaya uyuyordu. Annesi kahvaltıya çağırmak için yatak odasının kapısını çaldığında, uyuyormuş gibi yaptı. Tem bugün dünyayla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Hiçbiriyle ilgisi olmak istemiyordu: Caspen'in dünyasıyla, Leo'nun dünyasıyla, kendi dünyasıyla. Gidecek hiçbir yer, saklanacak hiçbir yer, durumunun gerçekliğinden onu koruyacak hiçbir yer yoktu.

Tem yatağında dönerek tavana baktı. Gözleri, yatağının üzerindeki ahşap kirişlerdeki tanıdık düğümleri izledi ve bunları son kez mi gördüğünü merak etti. Bu yatakta yüzlerce gece ağlayarak uykuya daldığını hatırlıyordu — binlerce gece ise yorgunluktan ağlayacak gücü bile yoktu. Tüm çocukluğu, uyum sağlamak ve kendini *iyi* hissetmek için mücadele ederek geçmişti. Artık gerçeği bildiği halde, nedense pek huzurlu hissetmiyordu. Artık ait olmadığı iki dünya vardı.

Peki ya kan bağı? Adelaide, Rowe ile olanların bir daha tekrarlanamayacağını, birbirlerini güvende tutmaları gerektiğini söylemişti. Bununla ne demek istemişti? Caspen cevabı biliyordu. Ama Tem onunla konuşmak istemiyordu. Artık daha fazla yalan duymak istemiyordu.

Sonunda Tem ayağa kalktı. Annesi mutfaktaydı.

"Davetiyeyi gördüm." Masadaki mektubu işaret etti. "Bu gece için hazır mısın?"

Tem iç geçirdi. Baloya hazırlanmak için hiçbir şey yapamazdı. "Bilmiyorum," dedi.

Annesinin alnında sempati kırılganlıkları belirdi. "Canım." Tem'in yanına gidip elini yanağına koydu. "Buraya kadar geldin. Biraz daha ilerlemek ne fark eder ki?"

Tem uyuşmuş bir şekilde oturmuş,

Leo'nun notuna bakıyordu. Doğruydı.

Buraya kadar gelmişti.

Tem sessizce kahvaltısını yaptıktan sonra bahçeye çıkıp ev işlerini yapmaya başladı. Gün yavaşça geçti. Tem, Caspen ile sadece bir kez konuştu, ona tek bir cümle söyledi

tek bir cümle kurduktan sonra bağlantıyı tekrar kapattı.

Bana elbise gönderme.

Leo'nun göndereceğini biliyordu. Ve tabii ki, tavuk kümesinden döndüğünde, verandada bir paket vardı. Tem, yatak odasının mahremiyetinde paketi açtı ve elbiseyi yatak üzerine sererek tüm uzunluğunu görebildi.

Leo'nun ona gönderdiği diğer elbiselerden çok daha resmiydi ve Tem bunun bu gece katılacağı etkinliğin türünü doğrudan yansıttığını biliyordu. Daha önce giydiği dar ve açık elbiselerden farklı olarak, bu elbise daha çok bir gece elbisesi gibiydi. Gök mavisi renkteydi ve yumuşak, pahalı ipekten yapılmıştı. Altın yıldızların dokunduğu narin, şeffaf kumaştan yapılmış, elbiseyle uyumlu bir şal vardı. Kesinlikle el yapımıydı; Tem, bu kadar titiz bir özenle yapılmış bir şey görmemişti.

Banyo yaptı, vücudunun her santimini temizledi ve saçlarını yıkadı. Annesi akşam yemeğini hazırlamakla meşgul olana kadar bekledi, sonra odasına girip buklelerine tuzlu su sıktı. Sonra elbiseyi ve şalı giydi. Son anda, Tem pençeyi bacaklarının arasına sıkıştırdı. Caspen'e kızgın olsa da, bir daha geri dönmeyebileceği halde onu yatak odasında bırakma düşüncesi ona çok ağır geliyordu. Pençeyi yerleştirdiği anda, hafif, tereddütlü bir titreşim onu dürttü. Tem, istemese de dudaklarını ısırdı. *Çok* iyi hissettiriyordu. Ve Caspen'in de bunu bildiğini biliyordu.

Nabız yavaşça güçlendi ve Tem yatak başucundaki masanın kenarını kavradı. Mesajı anlamıştı: Caspen ona elbise göndermeyebilirdi, ama buna gerek yoktu. Onunla arasında bir bağ vardı, dün geceki gibi bir tartışma bile koparamayacağı derin bir bağ. Nabızlar güçlenirken Tem yumuşak bir inilti çıkardı.

Sonra durdular.

Gözleri birden açıldı. O, durumu yokluyor, ona neler yapabileceğini hatırlatıyor, ona iyiliğin karşılığını vermesini sağlıyordu. Tem, zihinsel bağlantılarını açıp ona bir sinyal göndermek için büyük bir istek duydu.

Ama pes etmeyecekti. Henüz değil.

O andan itibaren, beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Araba zamanında geldi ve uşak kapıyı çaldığında, annesi onu sıkıca kucakladı.

"Seninle gurur duyuyorum, canım," dedi annesi, yanağına bir öpücük kondurarak.

"Teşekkür ederim anne," diye cevapladı Tem.

Annesinin kollarının güvenliğinde, tehlikede olan her şeyi, bunu yapmasının tüm nedenlerini hatırladı. Mesele Caspen ya da Leo değildi. Mesele ailesiydi; onu koruyan, büyüten ve güvenli bir yuva sağlayan tek kişi. Tem, annesi için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Araba kaleye vardığında, Tem kaderine razı olmuştu.

Çenesini dik tutarak fuayeye girdi, akşamın getireceği her şeye hazır. Balo salonu nefes kesici bir şekilde dekore edilmişti. Tavandan büyük buketler halinde çiçekler sarkıyordu; muhteşem kristal cam eşyalar odanın etrafında ısıltılı kuleler halinde istiflenmişti. Hayal kırıklığına uğrayarak, Gabrieli hiçbir yerde bulamadı. Bunun yerine, Lilly aniden yanında belirdi ve eline bir kadeh şampanya tutuşturdu.

"Uzun zaman oldu, Tem. Bu geceye hazır mısın?"

Tem şampanyaya baktı, içmeyi düşünerek. "Her zamanki gibi hazırım."

"Kardeşim bütün hafta boyunca senden bahsetti. Aslında biraz acınası bir durum."

Bu bilgi Tem'i mutlu etti. Leo'yu görmek istiyordu. Hem de çok. "Burada mı?" diye sordu.

"Olmalı," dedi Lilly, şampanyasından bir yudum alarak. "Muhtemelen babamızla önemli, krallıkla ilgili konuları tartışıyordur."

Maximus'un adı geçince Tem'in midesi düğümlendi. Lilly'ye kralın Leo'nun seçimine itiraz edip etmeyeceğini, düğünü engellemeye çalışıp çalışmayacağını sormak istedi. Ama Gabrieli zor durumda bırakmak istemiyordu. Leo'nun onu seçeceğini varsaymak da istemiyordu. Bunun yerine, "Onu bulacağım," dedi.

"Sen bilirsin." Lilly ona el salladıktan sonra uzaklaştı.

Tem, şampanyasını viskiyle değiştirip balo salonunda bir tur attı. Kraliyet ailesi bu gece tam kadro oradaydı; nereye baksaydı, boyunlar, kulaklar ve parmaklar altınla kaplıydı. Bu manzara onu mide bulandırdı. Tem en yakın sütuna yaslanıp nefesini toplamaya çalıştı.

zihnindeki engeli indirdi ama Caspen'e ulaşmadı. Bunun yerine, yakınlarda olduğunu bildiği başka bir bağlantı aradı. Bulduğunda, "*Beni duyabiliyor musun?*" dedi.

Sözler boşluğa kayboldu. Saniyeler geçti. Tem tekrar denedi.
Kim olduğumu biliyor musun?

Uzun bir sessizlik. Tem viskisine bakarken, kalbi göğsünde çarpıyordu. Sonra babasının sesi cevap verdi: "*Evet.*"

Tem'in içinde umut doldu. *Seni buradan çıkaracağım. Bu durumu düzelteceğim.*

Sözleri yanıtlanmadı. Bunun yerine, daha önce duyduğu aynı sözleri duydu: *Krala güvenme.*

Tem kaşlarını çatı. Aklına ilk kez bir şey geldi ve bunu daha önce sormadığını inanamadı. *Hangi kral?*

Ama bağlantı kesildi.

Tem sakinleşmek için viskisinin geri kalanını içti. Doğrusu, o da kralın hiçbirine güvenmiyordu. Daha fazla düşünmeden, başka bir nabız hissetti.

Bu sefer, sağduyusuna aykırı olarak, Caspen'i içeri aldı.

Ne yaptığını sanıyorsun? diye sordu.

Seni özlüyorum.

Tem gözlerini devirdi. *Seni affetmiyorum.*

Bir başka nabız. *Biliyorum.*

Özür dileyecek misin? Eğer istediğin buysa.

Tem bacaklarını çaprazladı, klitorisini zonklatan o kadar güçlü bir nabız gönderdi ki, nefesini tutmaya çalıştı. *Asla adil savaşmazsın.*

Bunun için bir neden görmüyorum.

Tem cevap veremedi. Çaresizce serbest kalmak isteyen orgazma direnmeye çok odaklanmıştı. Caspen acımasızdı, onu o kadar tahrik edene kadar nabızı gönderdi ki, belindeki eli neredeyse hissetmiyordu.

"Tem."

Leo'ydu. Darbeler aniden durdu. Ona dönerek baktı.

"Kora," diye fısıldadı, geniş gözleriyle ipek elbiseyi ve altın şalı süzdü. "Sen..." Kelimeler bulmakta zorlanıyor gibiydi, sessizce "Göksel" diyerek cümlesini bitirdi.

"İltifatlarda giderek daha iyi oluyorsun," dedi Tem.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Tem de gülümsedi ve bir an için endişeleri kayboldu. Leo'ya baktı, kadife takım elbisesini ve pelerinine tutturulmuş mücevherli yılanı inceledi.

"Balodan hoşlanıyor musun?" diye sordu Leo.

"Hayır," diye cevapladı Tem dürüstçe. Başka şeylerden zevk alıyordu, ama balodan kesinlikle değil.

Leo'nun gülümsemesi genişledi. "Ben de öyle düşünmüştüm. O halde başka bir yere gidelim mi?"

"Senin odana gitmeyeceğim," dedi Tem keskin bir sesle. "Kim benim odamdan bahsetti ki?"

Tem gözlerini devirdi. Leo'nun istediği olsaydı, odasından hiç *çıkamazlardı*.

Kolunu kaldırarak dirseğinin iç kısmını ona uzattı. "Eğer isterseniz, biraz yürüyüş yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Baban bundan hoşlanmayacak."

"İyi."

Cevap olarak Tem, parmaklarını onun koluna doladı ve balo salonundan geçerek verandaya ve labirente doğru ilerledi. Islaklığı uyluklarından aşağı damlıyordu, zorlukla direndiği orgazmın kanıtıydı bu.

Yeşil duvarların içine girdikleri anda, Tem o akşam ilk kez sakinleşti. Labirentin derinliklerine doğru ilerledikçe balodaki gürültü azaldı, hava o kadar soğudu ki Tem titremeye başladı. Leo hemen pelerinini Tem'in omuzlarına örttü. Bu sefer Tem itiraz etmedi, aksine pelerinin onu Leo'nun kokusuyla sardığını zevkle hissetti. Labirentin içinden geçerken, gecenin ağırlığı Tem'in üzerine çöktü.

"Leo," dedi Tem olabildiğince sakin bir sesle. "Son üçte miyim?"

Leo aşağıya baktı. "Olmak ister misin?"

Doğrudan bir soruydu. Cevap veremedi, bir çıkmaza geldiler.

İkisi de hareketsiz dururken dünya sessizliğe büründü. Üzerlerinde cüppeli bir heykel yükseliyordu ve Tem, heykelin kaidesindeki plakete kazınmış ismi zar zor okuyabildi: *Kral Maximus III*.

Leo'nun babası.

Tem prene döndü. Prens, ondan beklediği aynı alıştırılmış soğukkanlılıkla sakin bir şekilde ona bakıyordu. Tem hala cevap vermediğinde, Leo eğildi. Dudakları Tem'in dudaklarına değdi ve fısıldadı, "Senden kalbini vermeni istiyorum, Tem. Onu verebilecek durumda olup olmadığını bilmeye hakkım var."

Tem, onun kendisine bakışlarına dayanamadı. Caspen'in ona bakışlarına benziyordu; sanki o, son derece değerli bir şeymiş gibi. Sahip olmaya değer bir şey.

"Sana kalbimi veremeyeceğime söz veremem," diye fısıldadı. "Ama her zaman benim olacağına söz verebilirim."

Leo bir santim kadar geri çekildi.

Tem, bunun duymak istediği şey olmadığını biliyordu. Ama şimdilik bununla yetinmek zorundaydı. "Leo." Elini kaldırdı ve avucuyla onun dar yüzünü okşadı. "Bana yalan söylemememi söylemiştin."

Leo ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Öyle dedim."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Tem onu öptü.

Leo'nun ona karşılık verdiği öpücükten, bütün gece bunu beklediğini anladı. Elleri hemen vücuduna gitti, pelerin altında dolaşırken onu heykele doğru bastırdı. Parmakları saçlarını kavradı, boynunu eğerek boğazını öpebildi.

Dudakları tekrar dudaklarına değdiğinde, Tem onu istemiyormuş gibi davranmayı bıraktı.

Leo sıcaktı. Ve tadı bal gibiydi. Dilini, Caspen'inki olmasa da, onun diline değdirdiğinde cennetteymiş gibi hissetti. Prens onu heykelin kaidesine kaldırdı ve bacaklarını kendine doladı. Etrafı sertliklerle çevriliydi: önünde Leo'nun vücudu, arkasında soğuk taş.

Leo elini elbisesinin içine sokana kadar Tem, bacaklarının arasında ne bulacağını hatırlamadı.

Otuz İkinci Bölüm

Onu itecek zaman yoktu.

Leo'nun parmakları onun merkezini bulup pençenin ucuna dokunduğunda Tem donakaldı. Leo kaşlarını şaşkınlıkla çattı.

"Ne..." diye başladı Leo ama bitiremedi. Pençeyi bastırarak klitorisine doğru itti.

Tem, istemese de boğazından küçük bir inilti kaçırdı. Leo geri çekildi. "Bu da ne *lan*, Tem?"

"Bu..."

Ama bunu açıklamak için iyi bir yol yoktu. Ve olsa bile, Tem, Leo'nun yüzündeki ifadeden, pençenin ne işe yaradığını tam olarak bilmiyor olsa da, bunun Caspen ile bir ilgisi olduğunu anladığını anlayabilirdi. Sonraki sözleri bunu doğruladı.

"Ondan, değil mi?"

Tem başka bir şey yapabileceği olmadığı için başını salladı. "Amacı nedir?"

Tem başını salladı.

"Ne işe yarıyor, Tem?"

"Leo, lütfen..."

Ama Leo çoktan parmaklarını onun içine sokmuştu. Pençenin kıvrımına parmaklarını doladıktan sonra onu sertçe çekip çıkardı ve ikisinin arasında tuttu. Bir an için ikisi de ay ışığında parıldayan Tem'in ıslaklığını izlediler. Leo'nun yüzünde anlaşılmas bir öfke belirdi. Dönüp pençeyi labirentin karanlık geçidine tüm gücüyle fırlattı.

"*Hayır!*" diye bağırdı Tem.

Ama o çoktan ona dönmüştü, parmakları pençenin az önce bulunduğu yeri dolduruyordu, o kadar hızlı giriyordu ki, kız başını geriye doğru eğip nefesini tuttu.

Leo'nun diğer eli kadının boğazına gitti, gözleri kısıılırken kadının yüzünü kendine doğru çekti. "O seni ıslatmış olabilir, ama ben seni boşaltacağım."

Tem istese de itiraz edemezdi. Leo'nun parmakları zaten ustaca bir hassasiyetle içeri girip çıkıyordu, vücudunu kontrolü bırakmaya ikna ediyordu. Bir an sonra, dizlerinin üzerine çöktü ve Tem, ikinci kez bir prensin önünde diz çökmesinin ne demek olduğunu anladı.

Leo'nun ağzı ıslaklığına değdiğinde Tem inledi, davetiyede yazdığı sözler çılgınca zihninde dolaşıyordu: *Bir dahaki sefere, seni ben işkence edeceğim.*

Eğer bu işkenceyse, Tem bundan ölmekten mutluluk duyardı.

Leo ne yapacağını *ok iyi* biliyordu. Kendinden emin, hedefli hareketlerle onu yaladı, dili onun merkezine derinlemesine daldıktan sonra klitorisine doğru yuvarlandı. Tem iki eliyle onun saçlarını kavradı, onu kendine doğru çekerek yaptığı her şeyin etkisini on katına çıkardı, böylece bu tecavüzün tek bir saniyesini bile kaçırmadı.

Leo onu tüketiyor, *yutuyor*, tek bir düşünce bile kuramayacağı kadar kendini ona kaptırıyordu.

"Leo," diye tekrar tekrar inledi. "*Leo.*"

Onun kendisini azarladığını, ona ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatmaya çalıştığını anladı. Aralarındaki dinamik, sonsuz savaşları buydu. şimdi gücü elinde tutan Leo'ydu ve boyun eğen Tem'di.

Parmakları diline katıldı ve bir an için Tem yıldızlar gördü.

Leo, Tem saçlarını sıkıca kavrasa da, çaresizce onun adını inlesede, acımasızdı. Caspen saatlerdir onu tahrik ediyordu; Tem çoktan doruğa ulaşmıştı. Ama Leo klitorisini aniden dişlerinin arasına alana kadar, kalçaları sıçrayıp bir çığlık atarak boşalmadı ve sonunda bütün gün içinde biriken bastırılmış ateşi serbest bırakmadı.

O ığlık attığı anda Leo ayağa kalktı. Tek kelime etmeden elbisesini aşağı çekti ve labirente geri döndü.

"Leo, *bekle.*" Tem heykelden atladı ve nefes nefese onun peşinden koştu. "Burası bir *labirent*. Beni burada bırakamazsın..."

Leo hızla döndü, gözleri karanlıkta parıltıyordu. "Ne istersem onu yaparım, Tem. Sonuçta sen de öyle yapıyorsun."

"Bu adil değil."

"Öyle değil mi?"

"Onu kontrol edemediğimi biliyorsun, Leo. O..."

"*Kendi vücuduna ne koyduğunu kontrol edebilirsin, Tem.*"

Leo tekrar döndü ve Tem ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Vücuduma ne koyduğumun önemi yok. O benim zihnimde. Her zaman orada olacak."

Leo başını salladı. "Bu böyle devam edemez."

Sonunda o ana gelmişlerdi: Leo'nun sabrının tükendiği an. "Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Onu dışarıda bırakmanı öneririm." "*Yapamam.*"

"Yapamıyor musun? Yoksa sadece yapmak istemiyor musun?"

Tem durdu, aniden incinmişti. Leo bunun onun için ne kadar zor olduğunu, içinde bulunduğu durumdan ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Kendisi için ve onun için bunu kolaylaştırabilseydi, yapardı. Ama Caspen ile olan bağı, öylece kesip atabileceği bir şey değildi. Ayrıca bunu istemiyordu da. Bu, Leo'nun anlayabileceğinden çok daha karmaşıktı ve ona bunu açıklamak mümkün değildi.

"Sorun olmadığını söylemiştin," diye fısıldadı. "Elinden geleni yapacağını söylemiştin."

Leo da durdu, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "Ne dediğimi biliyorum Tem," diye homurdandı, ona dönerek. "Ama daha fazlasını istiyorum. Seni tamamen istiyorum. Her şeyden azı artık yeterli değil."

"Neden?" diye sordu Tem, ihanet göğsünü sıkıştırıyordu. "Ne değişti?"

Leo başını salladı. "Sorun da bu, Tem. Hiçbir şey değişmedi."

Tem, gözlerinde yaşlarla ona inanamayan bir ifadeyle baktı.

Leo eğildi ve Tem boynunu uzatarak ona baktı. "Senin her şeyini istiyorum," dedi Leo kararlı bir şekilde. "Ya da seni hiç istemiyorum."

İkisi de nefes nefese birbirlerine baktılar. Sonra Leo bir kez daha döndü ve Tem, labirentten geri dönerken iki adım arkasında kaldı.

Kaleye vardıklarında, Leo son bir kez daha döndü. "Ve soruna cevap vermek gerekirse," dedi sertçe. "Evet. Son üçte yer alıyorsun. İster istemez."

Leo, Tem'i balo salonunun kenarında yalnız bırakarak uzaklaştı. Leo'nun mesajı açıktı: Caspen ile olan ilişkisi nedeniyle onu cezalandırıyordu. Tem'in ikisini de sevmesinin zor olduğunu biliyordu, Leo'nun da uygun bir seçenek olarak ortaya çıkmasıyla bu daha da zorlaşmıştı. Onu elemek zalimce olurdu, yarışmada tutmak ise daha da zalimce. Tem'i seçim yapmaya, kendini ikiye bölmeye zorlayacaktı.

Gerçekten işkence.

Tem en yakın viski bardağını buldu ve boğazından aşağıya attı. Keşke öylece gidebilseydi. Ama nereye gidecekti? Mağaralara geri dönemezdi. Çiftliğe geri dönemezdi. Tem'in gidecek hiçbir yeri yoktu, fırtınadan korunacak hiçbir sığınağı yoktu. Tek seçeneği, bir viski daha alıp kalabalığın içine karışmak, misafirler arasında kendini kaybetmek ve sonunda sarhoş olmaktı. Bir ara Gabriel onu buldu, yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra bandajlı eliyle el sallayarak mutfığa geri döndü. Tem onu neredeyse fark etmedi. Bunun yerine, birkaç uşak podyumları kurup balo salonunun sonuna yerleştirirken onları izledi. Sadece üç tane vardı. Tem on bir tane olduğunu hatırladı.

Keskin bir *tıkır tıkır tıkır* sesi duyuldu ve Tem dönüp Maximus'un bir şarap kadehine bıçakla vurduğunu gördü.

"Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı, keskin gri gözleriyle kalabalığı süzerken. "Ailem desteğiniz için minnettar."

Yanında duran Leo somurtarak baktı.

"Kalan beş bayan lütfen öne çıkabilir mi?"

Tem, diğer kızları podyuma takip etmeden önce viskisini son bir yudumla içti. Her zamanki gibi tek sıra halinde durarak prene baktılar. Maximus hâlâ konuşuyordu.

"Oğlumun önemli bir karar verme zamanı geldi. Bu gece seçeceği üç genç bayan, eleme sürecinin geri kalanında kalede kalacak. Hazır olduğunda, oğlum bir eş seçecek."

Tem'in yanında, Vera göğsünü kabarttı.

Maximus devam etti. "Bir dahaki sefere bir düğün için bir araya geleceğiz." Korku, Tem'in görüşünü kararttı. Viski artık işe yaramıyordu.

Leo öne çıktı ve eleme başladı.

Leo, geçmişte yaptığı gibi kızlara yaklaşmak yerine, onların kendisine gelmesini sağladı. Tem'in sağındaki kıza elini uzattı ve kız öne çıkıp elini tuttuğunda kalabalık alkışladı ve ikinci podyuma çıktı. Tem kızın adını bilmiyordu ve umursamıyordu da. Sadece Leo'nun bir sonraki seçeceği kızın adını biliyordu:

Vera.

Vera, Leo'nun elini tutup ilk podyuma çıktığında Maximus'un ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yaptı.

Tem, son iki kızın arasında durdu ve onların elendiklerini zaten biliyorlar mı diye merak etti. Omuzlarını düzeltti. Leo ona elini bile uzatmadı. Sadece Tem'in gözlerine baktı ve sonra üçüncü podyuma doğru başını sallayarak, bir numara öğrenen köpek gibi ona yön verdi.

Yine sonuncu.

Tem, podyuma çıkarken Maximus'un yaydığı öfkeyi hissetmek için ona bakmasına gerek yoktu. Her zamanki gibi gururla orada durdu ve yanındaki kızlardan daha değersiz olduğunu hissettirmeye çalışan kimseye izin vermedi.

Vera adeta ışık saçıyordu; Tem, buradan bile onun küçümseyen gülümsemesini hissedebiliyordu.

Leo sadece Tem'e bakıyordu.

Gözlerinde büyük bir kıskançlık vardı. Büyük bir öfke. Hoşgörü gösterme zamanı açıkça geçmişti; prens, sırf onu istediği için Tem'e müsamaha göstermeyi bırakmıştı.

Seçim yapman gereken zaman gelecek.

Leo, Vera'yı seçerse geleceği daha kolay olacaktı. Vera, köyün ve babasının en sevdiği kızdı. Tem, Leo'nun kendisini seçmesini istiyorsa ve onun hayatını kurtarmak istiyorsa, ona bunu yapması için bir neden sunmalıydı.

Biri Tem'in eline dokundu; bir hizmetçi onu podyumdan indirmek için yardım ediyordu. Tem diğer iki kızı takip ederek balo salonundan çıktı ve merdivenleri çıktı. Leo'nun katına gidiyorlardı. Tem merdivenleri çıkarken, baba ve oğlunun devasa portresini tanıdı. Merdiven sahanlığına vardıklarında, hizmetçi her bir kıza kendi odalarını gösterdi. Tem'in odası koridorun en sonunda, Leo'nun odasından en uzak yerdeydi.

"Size bir şey getireyim mi, hanımefendi?"

Tem gözlerini kırptı. İsteddiği çok şey vardı: Caspen'in özür dilemesi, Leo'nun durumunu anlaması. Ama ikisini de elde edemezdi. Bu yüzden "Viski" dedi.

Hizmetçi başını salladı ve ortadan kayboldu.

Tem tek başına durdu, önündeki yatağa bakarak.

Her şey çok hızlı olmuştu. Bir an önce baloya katılıyordu, şimdi ise kalede tecrit edilmişti, başka biri onun geleceğini belirleyene kadar beklemek zorunda kalmıştı.

Buna dayanamıyordu. Leo ile konuşması gerekiyordu.

Tem kapısını açtı ve onu bulmaya hazır olarak koridora çıktı. Sürpriz bir şekilde, o zaten oradaydı, onun odasının hemen yanındaki odanın kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu.

Yalnız değildi.

Vera kıkırdıyordu, Leo parmak uçlarıyla saçının bir tutamını döndürürken, o da göğüslerini birbirine yaklaştırıyordu, tıpkı Tem'in saçını döndürdüğü gibi. Gözleri Tem'in gözlerine kaydı. Sonsuz bir an boyunca birbirlerine baktılar. Sonra Leo tek bir acımasız kaşını kaldırdı. Eli Vera'nın beline uzandı ve onu koridordan yatak odasına doğru çekti. Kapı kapanmadan önce Tem'in gördüğü son şey, Leo'nun parmaklarının elbisesinin arkasındaki bağcıkları çözmesiydi.

Tem yalnız gecelere yabancı değildi, ama bu en kötülerinden biriydi.

Pençe gitmişti, labirente kaybolmuştu. Caspen zihninden tamamen silinmişti, boşluk o kadar belirgin ve yabancıydı ki, buna dayanamıyordu. Tem ona ulaşmaya cesaret edemedi. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. O, Tem'in kalede olduğunu biliyordu; prensin onu seçtiğini biliyordu.

Ve sonra Leo vardı.

Tem, Vera'yı yatak odasına çekerken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı. Uzun parmaklarının Vera'nın elbisesinin bağcıklarını çözdüğünü hayal etmeye devam etti — bir saat önce Tem'in içinde olan parmaklar. Şüphesiz, Leo'nun dört direkli yatağında çoktan sevişmeye başlamışlardı. Vera, prensi memnun etmek için sonsuz bir istekle onun istediği her şeyi yapardı. Bu düşünce Tem'i ağlatmak istedi ve yatağına tırmandı, tanıdık olmayan battaniyeleri sıkıca üzerine çekti. Odası soğuktu, ama ateş yakmadı. Sadece tavana bakarak, bu sabah çocukluğunun geçtiği yatak odasının tavanına nasıl baktığını düşündü — bir daha asla görmek istemediği tavana

. Şimdi ise görmek istediği tek şey buydu. Sonunda viskisi geldi ve Tem onu bir yudumda içti.

Uyuduğunda, rüyaları buzla doluydu.

Viski ona iyi gelmemişti.

Tem inleyerek uyandı ve zonklayan baş ağrısını hafifletmek için şakaklarını ovuşturdu. İlk düşüncesi Leo'ydu. Onu Vera'nın yanında uyanırken hayal etti, çıplak vücutları birbirine dolanmış, dudakları birbirine değiyordu.

Bu görüntü, viskiyi hemen geri getirmeye yetti.

Tem banyodan çıktıktan sonra dolaba gitti ve onu açarak kendi bedenine uygun bir dizi elbise buldu. En yakın olanını giydikten sonra elini yatak odasının kapısına koydu ve durakladı. Şimdi ne yapmalıydı? Tem'in aklına tek bir şey geliyordu ve bu şüphesiz tehlikeliydi. Ama o buradaydı, kaledeydi ve risk almak anlamına gelse bile bu durumu kendi lehine kullanacaktı.

Okulda yarışmanın bu kısmını öğrenmişti: kızlara kalede serbestlik tanınıyordu ve prens isterse onunla zaman geçirmeleri bekleniyordu. Prens uygun gördüğü zaman onlarla yatacaktı. Final elemelerinin hızı veya zamanlaması ile ilgili herhangi bir kural yoktu: bazen kızlar kalede günlerce, bazen aylarca kalıyordu. Leo artık sorumluydu ve hazır olduğunda karısını seçecekti.

Tem kapıda durmuş, hâlâ tereddüt ediyordu.

Vera'nın Leo'nun odasından çıkarken, seksin ardından saçları dağınık, bir gece sevişmenin ardından gözleri donuk bir şekilde çıkacağını görecekse, bu kapıyı açmak istemiyordu.

Yine de kapıyı açmak zorundaydı.

Koridor şükürler olsun ki boştu; belki Leo henüz uyanmamıştı bile. Tem merdivenlerden aşağı inerek zemin kata ulaştı, çıplak ayakları giriş holündeki altın pullu fayanslara sürtünüyordu. Bir an orada durup kalenin seslerini dinledi. Mutfaktan uzaktan gelen kahkahalar duyuluyordu ve Tem, personelin kahvaltıyı hazırladığını anladı. Bir an gözlerini kapattı ve enerjisini tek bir kelimeye odakladı:

Casper.

O hemen cevap verdi. *Tem.*

Babamı görmek istiyorum.

Eleme sürecinden hiç bahsetmedi, dün gece labirentte olanlardan hiç söz etmedi. Caspen onun kaçamak cevaplarını fark etti ama bu konuyu açmadı. Bunun yerine, *"Bu iyi bir fikir değil,"* diye cevap verdi.

Neden?

Biri seni görebilir.

Tem onu duymakta zorlanıyordu; sanki duvarın arkasından konuşuyorlardı. *Saat erken. Etrafta kimse yok.*

Güvenli değil.

Senden izin istemiyorum, Caspen.

O sinirlendi. Tem'in içindeki küçük bir parça onun sıkıntısından zevk alıyordu. *O zaman ne istiyorsun, Tem?*

Onun nerede tutulduğunu biliyor musun? Hayır, bilmiyorum.

Ona sormadın mı? Ya da burada hapsedilen diğer basilisklere?

Kan akıtmak basiliskleri zayıflatır. Onlar bizim gibi zihinlerini kullanamazlar.

Tem, babasıyla olan konuşmalarının her zaman kısa olduğunu düşündü — en fazla birkaç kelime — sonra sesi kayboldu. *Peki. Kendim sorarım.*

Onun onaylamadığını hissetti. *Dikkatli olmalısın, Tem. Olacağım.*

Dikkatli olmalısın...

Ama sesi aniden kesildi.

Caspen? Orada mısın?

Cevap yoktu.

Tem, kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. Bağlantıları hakkında daha sonra endişelenecekti. Zaten Caspen, konuşması gereken basilisk değildi.

Tem tekrar konsantre oldu ve yakınlarda başka bir varlık olup olmadığını hissetmeye çalıştı. Bulduğunda hiç vakit kaybetmedi. *Neredesin?*

Sessizce durup cevap bekledi. Onun cevabı neredeyse bir fısıltıydı.

Aşağıda.

Tem, bu bağlantı da kaybolunca dudaklarını büzdü. Bu, şimdiye kadarki en kısa konuşmalarıydı ve pek bir şey ifade etmiyordu. Ama "aşağıda"nın ne anlama geldiğini tahmin etmek zor değildi. Elbette, kalede zindanlar vardı, kraliyet ailesi savaş sırasında hainleri orada tutuyordu. Ve savaştan sonra *da* basiliski orada tutuyorlardı.

Tem, aşağıya inen ilk merdiveni aramak için kalenin içinden geçip gitti. Bulduğunda, ses çıkarmamak için ayak parmaklarının ucunda yürüyerek hızla indi. Birisi onu bulursa diye zihninde bir hikaye prova ediyordu: mutfağı aradığını, baloda bütün gece içtikten sonra acıktığını söyleyecekti. Bu sadece yarı yalandı; sonsuz merdivenlerden inerken midesi gurulduyordu.

Sonunda, sıcaklık düşmeye başladı.

Tem, birbiri ardına gelen kapıları görmezden gelerek geçti. Zindanlar, kalenin derinliklerinde, diğer her şeyden daha aşağıda, hizmetçilerin tesadüfen rastlayamayacağı bir yerde olmalıydı. Sanki sonsuza kadar yürüyordu. Ama sonra, metal bir kapıya rastladı.

Tem, havadaki kokudan hemen vardığını anladı.

Karanlıkta kapı kolunu ararken, ölüm ve çürüme kokusu burnuna yapıştı. Kapı kilitli bile değildi. Görünürde hiçbir gardiyan yoktu; uzun, karanlık, umutsuz hücrelerin girişini gözetleyen tek bir kişi bile yoktu. Tem, ilk başta güvenlik önlemlerinin eksikliğine şaşırdı. Ama ilk hücrede ne olduğunu gördüğü anda, burada neden gardiyan olmadığını anladı. Mahkumlar bu kadar zayıfken güvenlik gerekmiyordu.

İnsan şekline bürünmüş bir dişi basilisk taş zemine zincirlenmişti. Hücrede başka hiçbir şey yoktu, bir yatak bile. Basilisk'in parmaklarına karmaşık bir metal tel yumağı bağlanmıştı ve bu tel tavandaki bir deliğe kadar uzanıyordu. Tem bunların ne işe yaradığını bilmiyordu, sadece kan alma işleminin bir parçası olduklarını tahmin ediyordu. Şu anda bile, tellerin renginin gümüşten altına dönüştüğünü, basilisk'in yüzü acı içinde kıvrılırken aralıklı olarak attığını görebiliyordu. Tem, kendisi gibi birinin bu şekilde muamele görmesini görünce kalbi parçalandı. Bu iğrenç bir şeydi.

Tüm hücreler doluydu.

Tem bunu açıklayamıyordu, ama hangi hücrenin babasını barındırdığını biliyordu. Sanki onu zihnine getiren görünmez bir bağ tarafından ona çekiliyormuş gibiydi. Tem, hücre sırasını takip ederek en sonuncuna ulaştı, önünde durdu ve karanlığa gözlerini kısarak baktı.

Sonunda babasını gördü.

Pürüzlü taş duvara yaslanmış olsa da, Tem babasının güzelliğini görebiliyordu. Omuzları genişti, gözleri parlak altın rengindeydi. Ama Caspen'in irislerinin parlak, erimiş parlaklığından farklı olarak, babasının gözleri donuktu

neredeyse bakır rengine yakındı ve Tem bunun kan akıtmanın bir etkisi olup olmadığını merak etti. Tüm basiliskler gibi uzundu, ama yıllarca süren işkencenin ağırlığı altında kamburlaşmıştı.

Kalbi haykırdı, *Baba*.

Ona bu kelimeyi söylemek garipti. Tem bu adamı hiç hatırlamıyordu; o doğduğunda, adam çoktan ölmüştü. Ama şimdi onun yüzünü inceledi ve loş ışığa rağmen, aralarındaki benzerliği gördü. Saçları tıpkı onunki gibiydi; artık düzleşmişti, ama Tem, yüzünü çevreleyen aynı bukleleri tanıdı. Elleri avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağında duruyordu, parmaklarına gümüş teller yapışmıştı. Karanlıkta bile, Tem ellerinde yirmi dört çil sayabildi. Her iki tarafta on iki tane.

Babası gözlerini açtı. Birbirlerine baktılar.

Adın ne, çocuğum?

Tem'in kalbi hüznle çarptı. Adam onun adını bile bilmiyordu. *Temperance*.

Emin olamıyordu, ama onun gülümsediğine yemin edebilirdi. *Adın ne?* Annesi ona hiç söylememişti.

Kronos.

"Kronos," diye fısıldadı, bu ismi söyleyerek büyüdüğü bir dünya hayal ederek.

Babası başını eğdi. *Burada olmamalısın, Temperance*.

Ona yaklaştı. *Seni görmem gerekiyordu. Burası güvenli değil.*

Yine Caspen olayı tekrarlanıyordu. Tem başını salladı ve parmaklarını parmaklıkların arasına geçirdi. *Seni buradan çıkaracağım. Sen sadece düğüne kadar dayanmalısın.*

düğüne kadar dayanman gerek.

Babası gözlerini kapattı. *Benim için çok geç.*

Tem, onun ne kadar zayıf olduğunu, kan dökülmesinin ona ne kadar büyük zarar verdiğini görebiliyordu. *Bekle, lütfen. Bilmem gerek, hangi krala güvenemem?*

Cevap vermesi uzun sürdü. Ama sonunda: *Bizimkine.*

Bastian. *Ama neden?*

Babası derin bir nefes aldı ve onu yere bağlayan zincirler hafifçe tıkırdadı. *O, her şeyden çok gücü önemsiyor.*

Çoğu kral öyle.

Kronos başını salladı, bu hareket ona açıkça acı veriyordu. *Güç yozlaştırır.*

Tek söylediği buydu. Tem, Bastian'ın gücünü elde etmek için yaptıklarını, Caspen'den yapmasını istediği şeyleri düşündü. Güç gerçekten yozlaştırıyordu. Çarpık bir şekilde cezbedici ve acımasızdı. İnsanları canavara, ya da belki de canavarları insana dönüştürüyordu. Hangisi daha kötüydü? Tem artık bilmiyordu.

Kronos tekrar konuştu. *Çok uzun süre kaldın. Git. Tem parmaklıkları daha sıkı kavradı. Seni bırakmak istemiyorum.*

Git, evlat. Ve geri dönme.

Tem onun haklı olduğunu biliyordu. Zaten çok uzun süre burada kalmıştı. Leo şimdiye kadar uyanmış olabilirdi. Onun yokluğunu fark ederse, bu onu daha da kızdırdı.

İsteksizce ellerini bıraktı ve babasına son bir kez baktı. *Senin için geri geleceğim. Söz veriyorum. Dayan. Lütfen.*

Cevap vermedi.

Söylenecek başka bir şey yoktu. Tem, zindandan çıkıp kaleye çıkan merdivenlere ulaşana kadar geri döndü. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde merdivenleri çıktı ve ana kata vardığında baldırları ağrımaya başlamıştı. Fuaye'yi geçiyordu ki, salonun kapısı açıldı ve görmek istediği son kişi ortaya çıktı.

"Temperance," dedi Maximus yavaşça, hesaplayıcı gözleri çıplak ayaklarına kayd. "Bu kadar erken saatte seni yataktan çıkaran ne?"

Soru sıradan bir soruydu. Ama ima ettiği şey sıradan değildi.

Tem, Maximus'un onun bulmasını istemediği şeyleri aradığını bildiğini hemen anladı.

Cevap vermediğinde, kral ona yaklaştı. "Oğlum, evinde gizlice dolaştığını biliyor mu?"

Tem ona bir soru ile karşılık verdi. "Oğlun evinde neler olup bittiğini biliyor mu?"

Maximus durakladı, gözleri kısıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yalan. Tem'in kastettiği tek bir sır vardı: kraliyet ailesinin kendine sakladığı korkunç, iğrenç bir sır.

Tem de yaklaştı, ona meydan okurcasına bakarak tekrar sordu: "Leo biliyor mu?"

Maximus ona baktı. Beyninde nasıl tepki vereceğine karar vermek için çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. Konuştuğunda dişlerini sıkmişti. "Kral olduğunda öğrenecek."

Sonunda Tem, Leo'nun masum olduğunu doğrulamıştı. Kollarını kavuşturdu. "Sence nasıl tepki verecek?"

"Krallığımızın dengesini korumak için gerekli olanı yapması gerektiğini anlayacaktır."

"İşkence gerekli mi?"

"Sana zaten söyledim Temperance," dedi Maximus, sanki ona bir çocuğa konuşur gibi. "Basilisks bir hizmet sunuyor. Onların yeri bizim altımızda."

Tem, haftalar önce ona bu sözleri söylediğinde, bunları kelimenin tam anlamıyla kastettiğini fark etmemişti.

"Yerini iyi hatırlasan iyi olur," diye devam etti. "Yoksa senin için karar verilmiş olduğunu görebilirsin."

Seçiminizin sizin için yapıldığını fark edebilirsiniz.

Tem çenesini kaldırdı. "Ben kendi yerimi kendim belirlerim. Ve şu anda, benim yerim burası.

Bu kalede. Oğlunla birlikte."

Maximus'un burun delikleri genişledi. Eğildi ve Tem, onun teninde puro kokusu aldı. "Onu asla elde edemeyeceksin."

Ona doğrudan bakarak, "Bana benimle evlenmek istediğini söyledi," dedi.

Yalan kolayca çıktı ve o bunu söyler söylemez, Maximus'un yüzünde öfke belirdi. "Ben hayatta olduğum sürece bu olmayacak."

"Bizi durduramazsın."

"Engelleyemem mi?" Maximus da eğildi. "Oğlumun aşık olduğu ilk değersiz kız olduğunu mu sanıyorsun? İlk *fahişe*? Thelonius'un bir tipi var. Ve sen, Temperance, tam da onun tipi gibisin."

Tem, önemsiz hakaretlerle incinmezdi. "Leo kendi geleceğini seçmeyi hak ediyor."

"Oğlum bu görevi yerine getiremeyeceğini kanıtladı."

O anda Tem, konuşmalarının prensle olan ilişkilerinden çok daha derin olduğunu fark etti. Maximus, Leo'nun davranış biçiminden, oğlunun sürekli olarak görev yerine aşkı tercih etmesinden bahsediyordu. Bu, Leo'nun en iyi özelliklerinden biriydi. Maximus için bundan daha kötüsü olamazdı.

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok," diye tersledi Tem. "O kararını çoktan verdi."

Maximus acımasızca güldü. "Oğlumun hatalarını daha önce de düzelttim. Bunu tekrar yapmakta tereddüt etmeyeceğim."

Tem donakaldı.

Kral, Leo ile Evelyn'in ilişkilerinin sona ermesinde rol oynadığını itiraf ediyordu. Belki de Evelyn'e köyü terk etmesi için para vermişti.

Belki de daha kötüsü.

"Ben Evelyn değilim," dedi Tem sessizce. "Benden kurtulmak o kadar kolay olmayacak."

Maximus kaşlarını çattı ve Tem, onun Leo'nun ilk aşkını bildiğini bilmediğini fark etti.

Tem bu avantajı değerlendirerek amacını açıkça ortaya koydu. "Onu bir kez kontrol etmeye çalıştın. Bunu tekrar denersen, onu sana karşı kışkırtacağım."

Maximus'un burun delikleri genişledi. "Buna *cesaret* edemezsin." "*Ederim*," diye tersledi Tem.

"Ve bundan zevk alırım."

Daha da yaklaştı ve sözlerini bitirince Maximus'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Leo beni seçtiğinde, onun seçimini onurlandıracaksın. Eğer yapmazsan, ona, Evelyn ile olan geleceğini mahvedenin sen olduğunu söyleyeceğim. Ve onu sonsuza dek kaybedeceksin."

Maximus omuzlarını dikleştirdi. "Oğlum bunu anlardı."

"Öyle mi?" Tem huysuzca kaşlarını kaldırdı. "Oğlun zaten seni acımasız buluyor. Bunun onun izlenimini değiştireceğini sanmıyorum."

Maximus karşılık vermek için ağzını açtı. Ama o konuşmadan başka bir ses konuştu.

"Tem?"

Tem arkasını döndü ve merdivenlerde Leo'yu gördü. Yüzünde ona duyduğu endişe belirgindi.

Yaklaşarak sordu. "Ne oluyor?"

"Temperance az önce çıkıyordu," dedi Maximus soğukkanlılıkla. "Mutfağa giderken yolunu kaybetmiş."

Leo'nun gözleri Tem'in gözlerine kilitlendi. Yüzünü tarafsız bir ifadeye bürüdü.

"Evet," dedi kayıtsızca omuz silkerek. "Acıkmıştım."

Leo'nun ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen hep açsın," dedi sessizce.

Gülümseme bir an sonra kayboldu. Hâlâ anlaşıyorlardı, hâlâ irade savaşı veriyorlardı. Maximus gibi ortak bir düşman bile şu anda onu ve Leo'yu bir araya getiremezdi.

Prens merdivenlere geri döndü. Maximus'a arkasını dönmeden, Tem onun peşinden koştu. Krala, prensin onunla evlenmek istediğini söylemişti. En son ihtiyacı olan şey, prensin onunla neredeyse hiç konuşmadıklarını görmesiydi.

Merdiven sahanlığına vardıklarında Leo durdu. "Babam ne istiyordu?"

Tem dudaklarını büzdü. "Kale içinde dolaşmamamı tercih ediyorsun."

Leo ona bir bakış attı. "Bu tercih, kişisel bir konuşmayı gerektirecek bir şey değil. Sana gerçekten ne dedi?"

Tem onun gözlerinden kaçtı. Babasının Evelyn'e yaptıklarını ona anlatmak istiyordu. Ama henüz zamanı değildi. Leo ona hala çok kızgındı. O hazır değildi, Tem de öyle.

Tem, konuşmalarını Leo'nun sindirebileceği bir şeye indirgemeye çalıştı. "Senin için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor."

Leo'nun ifadesi neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşadı. "Eh," diye mırıldandı. "Yanılıyor." Bir an geçti. İfadesi tekrar sertleşti. "Bugün seninle konuştu mu?"

Tem, Caspen'den bahsettiğini biliyordu. Dürüst olmaya karar verdi. "Evet."

Leo başını salladı, çenesi gerildi. Leo'nun uzaklaşmasını bekliyordu, ama Leo olduğu yerde kaldı.

"Ne dedi?"

Tem tereddüt etti. Kronos'tan Leo'ya kesinlikle bahsedemezdi. Bunun yerine, "Kavga ediyoruz," dedi.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" "Evet."

"Ne tür bir kavga?"

Tem cevap vermedi.

"Peki," dedi Leo yavaşça. "Umarım ikiniz bunu çözebilirsiniz." "Öyle mi?"

Tem'in sürprizine, Leo sıkıcı bir kahkaha attı. "Evet.

Umarım." "Neden? Bizim kavga etmemizi istersin diye düşünürdüm."

Leo, cevap çok açıkmiş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Kendi kendine kazanılan bir yarış gerçek bir zafer değildir, Tem."

"Ben bir insanım Leo. Bir ödül değil."

O yaklaşınca, kız onun enerjisini hissetti. "Senin bir insan olduğunu biliyorum. Seçimler yapabilen bir insan. Beni istediğin için beni seçmeni istiyorum, Tem. Onunla kavga ettiğin için değil."

Bunun üzerine, uzaklaştı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tem, cezasının devam edeceğini anladı; Leo, kendisi ona gelene kadar, muhtemelen sonsuza kadar, diğer iki kıza onu tercih edecekti.

Daha fazla işkence. Ne şanslı kız.

Günün geri kalanında kendini odasına kapattı. Bir hizmetçi ona yemek getirdi, o da tadına bakmadan yedi. Bir ara, Caspen'in varlığını bir kez daha zihninde hissetti.

Tamamen çaresizlikten, onu içeri aldı ve o konuşmadan önce konuştu. *Hâlâ sana kızgıyım.*

O zaman gel, kollarımda kızgın ol. Seni görmeliyim. Ben kaledeyim, Caspen. Öylece gidemem.

Bir yolunu bul.

Madem bu kadar kolay, neden buraya gelmiyorsun? Bu gerçek bir öneri değildi. İkisi de onun buraya gelemeyeceğini biliyordu.

Mantıklı ol, Tem.

Tem gözlerini devirdi. Sonra iç geçirdi. Gerçek şu ki, Caspen'i görmek istiyordu. Ona kızgın olması önemli değildi. Onu çok özlemişti; sanki bir parçası eksikmiş gibi hissediyordu.

Gelirsem, gece gelmek zorunda kalacağım.

O zaman seni bekleyeceğim... Cümlesi yarıda kesildi. Tem kaşlarını çattı. *Caspen? Orada mısın?*

Tem. Ben... Ama yine kesildi.

Bağlantıları kesik kesikti; onu zar zor duyabiliyordu. Sanki biri zihinleri arasındaki kapıyı açıp kapatıyormuş gibiydi. Tem bunun neden olduğunu anlayamıyordu. Ne kadar uzak olsalar da bağlantıları her zaman çok netti. Onu görmesi için daha da fazla neden vardı.

Gece çöktüğünde, Tem kararını vermişti.

Hizmetçi akşam yemeği tepsisini kaldırır kaldırmaz, yatak odasının penceresini açtı, kendini balkondan aşağıya attı ve ayakları yere sağlam basana kadar çardaktan aşağı indi. Leo'nun penceresine bakarak, bu gece kiminle yatacağını merak etti.

Önemli değildi. Tem değildi.

Kimsenin onu görmemesi için köyün arka sokaklarından, gölgeli köşelerden dolaşarak gitti. Karanlık çöktükten sonra prensin müstakbel eşini sokakta gören birinin olması, ihtiyacı olan son şeydi. Ormana vardığında Tem rahatlamaya başladı. Mağara, bıraktığı gibiydi: karanlık ve derin, girişi açık bir ağız gibi onu çağırıyordu.

Oradaydı.

Caspen'i görmeyeli çok kısa bir süre geçmişti, ama aynı zamanda bir ömür gibi gelmişti. Her zamanki gibi yakışıklıydı, hatta daha da yakışıklıydı ve Tem, böyle bir güzelliğe karşı ne kadar şanslı olabileceğini merak etti.

"Tem."

"Casper."

O öne adım attı ve onu kollarına aldı. Cildi onun cildine değdiği anda, Tem kararlılığının kaybolduğunu hissetti. Güzel kokuyordu ve daha da iyi hissettiriyordu. Beyninin ona öfkeli olmasına rağmen, vücudu onu özlemişti. Onun odasına vardıklarında, Caspen'in elleri çoktan elbisesini omuzlarından kaydırıyordu ve Tem ona durmasını söylemedi.

Caspen, Tem çıplak kaldığı anda onu yatağa attı, bacaklarını açtı ve penisini onun içine derinlemesine soktu. Caspen'in hareketleri acımasızdı; Tem nefes almakta zorlanıyordu.

Tem, üstüne çıkacak şekilde yuvarlandı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Casper," diye fısıldadı. Bu ne bir dua ne de bir uyarıydı.

"Ne istiyorsun, Tem? Söyle."

Cevap olarak Tem, Caspen'i aşağı itti, geniş omuzları yatağa çarptı ve o da ona baktı. Sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi, kalçalarını tembelce hareket ettirdi. "Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı, onu sürerken.

"Seni seviyorum."

"Benim, senin her zaman istediğin tek şey olduğumu söyle."

"Sen benim her zaman istediğim her şeysin." "Beni tatmin ettiğini söyle."

"Sen beni tatmin ediyorsun." İki eliyle kıcını kavradı ve onu penisinin üzerine tamamen çekti. "*Kora*, beni tatmin ediyor musun?"

Her kelimenin tadını çıkararak onu yavaşça sikti. Onaylamalar seksten neredeyse daha iyiydi. Onun hakkında ne hissettiğini duymak, onun vücuduyla yapabileceği her şeyden daha fazla onu tahrik etti.

"Benim için bu kadar, Tem," diye inledi Caspen. "*Sen benim için her şeysin.*" "Boşalacağım," diye fısıldadı.
"Öyle olsa iyi olur."

Tem'in orgazmı, onun kendine güvenen kalça hareketleriyle doğrudan uyumlu olarak yavaşça yükseldi. Kendini tatmin ediyordu, kendine veriyordu, Caspen'in onu hafife almadığından emin oluyordu. Zirveye ulaştığı anda, Caspen kalçalarını kavradı ve aşağıdan ona girebilmek için kendini eğdi.

Kalçaları bir kez, iki kez sarsıldı ve üçüncü seferde aniden çekildi, penisini karnına vurarak, onun cildinde boşaldı.

Tem hiç vakit kaybetmeden onun penisini kavradı, sıkıca tuttu ve ucundan son damlasına kadar spermi çıkardı. Tam bittiğinden emin olduğu anda, eğildi, ağzını onun hassas başının üzerine koydu ve ona bakmadan önce bir kez sertçe emdi.

O, onun için bir felaketti. Gözleri kararmış, ifadesi tamamen sadık ve bağlıydı.

"Tem," diye fısıldadı. "Bunu tekrar yap."

O gülümsedi. "Lütfen de."

Adam tereddüt bile etmedi.

"Lütfen." Onu kim reddedebilirdi ki?

Başını eğdi, dilini onun penisinin ucunda gezdirdi. Zaten onun tekrar sertleştiğini hissedebiliyordu. Basilisklerin yolu böyleydi.

"Hepsini, Tem. Beni ağzına al. Yapabileceğini biliyorum."

Sözleri kesik kesik bir nefes gibiydi. Onun arzusunu tadını çıkardı. Onun kendisine bu kadar çok *ihtiyaç duyduğunu* duymak inanılmazdı. Her zaman ona ihtiyaç duyan oydu. Şimdi roller tersine dönmüştü ve Tem bundan hoşlandığını fark etti.

"Yalvar," diye fısıldadı. "Bana yalvar,

Caspen." "Bir kral yalvarmaz."

"Kraliçesi için yalvarır."

O inledi ve eli kızın ensesine gitti. "Sikimi em, Tem. *Lütfen*. Sana yalvarıyorum."

Tem dilinin ucuyla onun ucunu izledi. Hâlâ onu kızdırıyordu, hâlâ pes etmeyi reddediyordu. "Benim için neleri feda edersin?" diye fısıldadı.

"Her şeyi."

Dişlerini onun başının pürüzsüz kıvrımına geçirdi, avucuyla testislerini kavradı. Sıkıştırdı. "Unvanını mı?"

"Evet."

Bir kez daha sıkı. "Babanı?"

"Evet."

Kendine onu izleme izni verdi. Gözleri sıkıca kapalıydı, çene kasları gerginlikten kasılmıştı.

"Ciddi misin?" diye fısıldadı.

Gözleri birden açıldı. "Yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Bu kadına yeterliydi.

Tem, onun penisini ağzına aldı ve boğazına kadar soktu. Onun inlemelerinden, ona yapmasını istediği her şeyi yaptığını izlediğini anladı. Onu bu şekilde görmek, savunmasız, tamamen onun merhametine kalmış halde görmek, çok heyecan vericiydi. Caspen güçlü bir yaratıktı. Ve ona aitti.

"*Tem*," diye inledi, parmakları kızın saçlarını kıvırdı.

Boşaldığında, onun her damlasını yuttu. Penisini bıraktı ve yüz yüze gelmek için vücudunun üzerine çıktı. "Senin için neyim ben?" diye fısıldadı.

Caspen dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve ağzına tek bir kelime fısıldadı. "Her şey."

Sonra birlikte uzandılar, birbirlerine dokunmaktan başka hiçbir şey yapmadan mutluydular.

Tem, eninde sonunda kaleye geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu, Leo'ya geri dönmek anlamına geliyordu ve o henüz buna hazır değildi. Ayrıca, buraya sadece seks için gelmemişti.

"Babamı gördüm," dedi sessizce.

Caspen onu nazikçe okşuyordu. Bir an durakladıktan sonra fısıldadı, "Nasıl mıydı?"

"Zar zor yaşıyor."

Parmakları daha derine girdi. "Sana gitmemeni söylemiştim." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Ağzı seğirdi. "Biliyorum." Hâlâ ona dokunuyordu. Ama seks zamanı geçmişti. Şimdi halledilmesi gereken işler vardı.

"Caspen." Tem elini itti. "Adelaide nişanımızın kanla bağlı olduğunu söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

Caspen'in gözleri, kızın boynundaki altın pençeye kaydı. Ona dokundu. "Bu, sana bunu verdiğimde, kanımla hayatlarımızı birbirine bağladığım anlamına geliyor," dedi. "Bu eski bir büyü ve geri dönüşü yok."

Tem bu bilgiyi şok içinde sindirdi. "Yani ben ölürsem..."

Caspen sessizce cümlesini tamamladı, "ben de ölürüm."

Onun itirafı karşısında şok oldu, sadece onunla birlikte olmak için bu kadar ileri gidebileceğine şaşırdı. Tem, ona sormadan bunu ve daha pek çok şeyi yaptığı için kızgın olmalıydı. Ama bir kez olsun, öfke duyamadı. Kan bağı riski, Caspen için ondan *çok* daha büyüktü. Doğal nedenlerle ya da başka nedenlerle ölme ihtimali çok azdı. Öte yandan Tem, bir melezdi. O bir silahtı; her zaman hedef tahtasındaydı. Henüz basilisk tarafını kontrol edemiyordu; savunmasızdı.

"Tem," dedi Caspen. "Kızgın mısın?"

Kafasını salladı. "Hayır. Ama... bu çok riskli görünüyor."

Caspen başını salladı. "Riskli. Birçok basilisk, tam da bu nedenle kan bağıyla bağlanmamayı tercih ediyor."

"Ama sen bizimkini bağlamayı seçtin." "Evet," dedi sessizce.

"Seçtim." "Neden?"

Caspen ona uzun bir süre baktı. Cevabı basitti. "Çünkü sana ihtiyacım var."

Bu tanıdık bir duyguydu. Tem, onu ilk kez zihnine aldığı anda bunu görmüştü ve o da aynı duyguyu paylaşıyordu. Yine de bu jest şaşırtıcıydı. Caspen'in ona küçük bir

Altın pençe, tanışmalarından kısa bir süre sonra. Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeden çok önce, kanını kullanarak kendini ona bağlamıştı. Aşk o kadar güçlüydü ki, o *kadar kesindi ki*. Tem böyle bir netliği kavrayamıyordu. En azından gurur vericiydi. Ama aynı zamanda bir sorundu da. İkisi için de bir şey olursa, diğeri de etkilenirdi. Diğeri *ölürdü*. Adelaide haklıydı. Dikkatli olmaları gerekiyordu.

"Caspern," dedi. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum." Omzundaki bir bukleyi eliyle itti. "Ne olursa olsun."

"Adelaide ile konuşmak istiyorum."

Caspern kaşlarını çatı. "Tem," dedi sessizce. "Sana söyledim..." "Nişanla ilgili değil."

Caspern başını eğdi. "O zaman neden onunla konuşmak istediğini sorabilir miyim?" "Sorabilirsin," dedi Tem kararlı bir sesle. "Ama cevap vermeyeceğim."

"Ne kadar inatçısın," diye mırıldandı, başparmağıyla alt dudağını okşayarak.

Tem cevap vermedi. Kalbinde ağır bir yük gibi duran şüphe tohumunun adını söylemeye hazır değildi. Henüz değil. Kanıt bulana kadar değil.

"Peki," dedi Caspern sonunda, sesinde endişe duyuluyordu. "Yarın gece geri dönebilecek misin?" Sanki başka bir şey soruyormuş gibi sordu, sanki Tem ve Leo'nun ilişkilerinin nasıl gittiğini öğrenmek istiyormuş gibi.

Tem ona ne diyeceğini bilmiyordu. "Deneyeceğim" demekle yetindi. En azından bu doğrudu.

Caspern başını salladıktan sonra onu derin bir öpücüğe çekti. Tem, kaleye dönmeden önce son kalan mutluluğu içlerine çekmeye çalışarak, tüm gücüyle ona karşılık verdi. Öpücük bittiğinde, birbirlerinin kollarında huzur bulmaya çalışarak, sadece huzur içinde yatmaya devam ettiler.

Sonunda, geri dönme zamanı gelmişti.

Caspern, son ana kadar Tem'in elini tuttu ve ancak patikanın başına vardıklarında onu bıraktı. Parmakları onunkilerden ayrıldığında, Tem soğuk hissetti.

Geri dönüş yolu yalnızdı. Kaleye vardığında, şafak sökmek üzereydi.

Kafesin içinden aşağı inmek, yukarı tırmanmaktan çok daha kolaydı. Ama Tem bir şekilde yatak odasına geri dönmeyi başardı ve

güneş doğmaya başladığında pencereyi kapattı.

Bütün gün uyudu. Yapacak başka bir şey yoktu.

Uyandığında, hava kararmıştı. Tem, Caspen ile olan bağı hissetmeye çalıştı, ama onu zar zor hissedebiliyordu. Adelaide ile konuşması gerekiyordu, hem de bir an önce. Yine penceresinden dışarı çıkmak üzereyken, kapı çalındı.

Kapıyı açtı ve birbirlerine bakarak uzun bir sessizlik oldu.

Kapıyı açtı ve birbirlerine baktıkları uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Leo, "Tem," dedi.

"Leo," diye karşılık verdi.

"Babam bu akşam bir akşam yemeği partisi veriyor ve ben katılmak zorundayım." "Ne güzel."

"Seninle birlikte gitmek istiyorum."

Tem'in beklediği cevap bu değildi. "Ama *neden*?"

Leo, Tem'in şaşkınlığını görmezden gelerek, "Çünkü babamı kızdırmak istiyorum. Bu konuda aynı fikirde değil miyiz?" diye sordu. Haklıydı.

"Ben..." Tem başladı ama durdu. Adelaide'yi görmesi gerekiyordu. Şüphelerini doğrulaması şarttı. Ama bunu Leo'ya söyleyemezdi.

Nasıl cevap vereceğine karar veremeden, prens devam etti. "Sana bir elbise getireceğim. Yirmi dakika sonra fuayede buluşalım."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Tem, bu gelişme karşısında şok olmuş, ağzı açık kalmış bir şekilde duruyordu. Leo onu manipüle mi ediyordu? Bu, onun kalbini kendine çekmek için başka bir taktik miydi? Tem, onunla ilgili hiçbir zaman emin olamıyordu. Her ne olursa olsun, açlıktan ölüyordu. Ve *kesinlikle* Maximus'u kızdırmak için havadaydı.

Bu yüzden elbise geldiğinde, onu giydi.

Yemek için uygun olamayacak kadar dar ve dekolteydi. Ama Tem yine de giydi, sadece bu gece için olsa bile Leo'yu yatıştırmak istiyordu. Altın pençe hala göğüslerinin arasında duruyordu, elbisenin sağladığı belirgin dekolteyle çerçevelenmişti.

Leo fuayede bekliyordu. Sanki ona dokunmamak için ellerini arkasında kavuşturmuş, merdivenlerden aşağı inmesini izledi.

Tem en alt basamakta durdu, böylece göz göze geldiler. "Bu elbise çok saçma," dedi.

Ağzı seğırdi. "Amaç da bu." "Sen ahlaksızsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." "Bu senin hakkın."

Leo avucunu açarak elini uzattı ve Tem onu tuttu. Onu koridordan geçerek kızların Frisky Sixty'nin gerçekleşmesini bekledikleri odaya götürdü. Yuvarlak bir masada altın çatal bıçak takımı ve kristal bardaklar duruyordu. Onlar en son gelenlerdi. Leo, Tem'in sandalyesini çekti ve Tem, boynunu fazla ortaya çıkarmayacak şekilde oturmaya çalışarak sandalyeye dikkatlice oturdu. Leo'nun kolu, Tem'in sandalyesinin arkasına dayandı. Maximus, Tem'in tam karşısına oturdu ve arduvaz grisi gözleriyle Tem'in gözlerine bakarak onu yakıyordu.

"Baban bana bakıyor," diye fısıldadı Tem.

Onun sözleri üzerine Leo'nun gözleri elbisesine kayd. "Bunun için iyi bir nedeni var." "Bu elbisenin seni etkilediği kadar onu da etkilediğini sanmıyorum."

"Umarım öyledir."

Maximus hâlâ ona bakıyordu. Bu durum oldukça rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Leo kulağına fısıldadı, "Bu gece maruz kalabileceğin her şey için şimdiden özür dilerim."

"Neye maruz kalabilirim ki?"

Leo bir an durakladı, sonra basitçe, "Hoş olmayan şeyler." dedi.

Maximus'un ona ayakkabısının tabanındaki bir böcekmiş gibi bakışından, Tem ne tür bir tatsızlık yaşayabileceğini tahmin edebiliyordu. Ama yine de, hayatı boyunca maruz kaldıklarından daha kötü bir şey olamazdı. Maximus acımasız olabilir, ama Vera'nın yanında hiçbir şeydi.

Tem'in tanıdığı tek kişi, babasının yanında oturmuş, olan biteni sempatik bir ifadeyle izleyen Lilly'di. Diğer sandalyeler Tem'in tanımadığı insanlarla doluydu. Onların Leo'nun düğün için gelen geniş ailesi olduğunu varsaydı.

"Misafirini masadakilere tanıtmayacak mısın, Thelonius?" dedi Maximus soğuk bir sesle.

Leo gülümsedi. "Elbette." Ayağa kalktı, Tem'in elini tutup onu da ayağa kaldırdı. "Lütfen benim eşimi, Temperance Verus'u alkışlayın."

Tem'in dehşetine kapılan herkes masadaki herkes ona baktı.

Onların kendisinden bir şey söylemesini beklediklerini anlayamadan, Leo konuşmaya başladı. "O, benimle evlenmek isteyen sevimli kadınlardan biri. Gördüğünüz gibi, şimdiden bir adım önde." Herkesin ellerini tuttuğunu görebilmesi için kolunu kaldırdı.

Masada bir kahkaha dalgası yayıldı. Leo, tek bir cümle ile Tem'in akşam yemeğinde bulunmasını açıklamakla kalmamış, aynı zamanda meşrulaştırmıştı da. Birkaç dakika önce herkesin keskin bakışlarına maruz kalan Tem, şimdi herkesin gülümsemesiyle karşılanıyordu. *Leo bu konuda çok başarılı*, diye düşündü Tem. İnsanları etkisiz hale getirmek Leo'nun yeteneğiydi. Bunu sadece sözleriyle kolayca yapıyordu. Tem, bunu onun hakkında hatırlaması gereken bir not olarak zihnine kaydetti.

Yeniden oturduklarında Maximus, "Kaleyi nasıl buldun Temperance?" diye sordu.

"Oh," dedi Tem, ona doğrudan hitap etmesine şaşırarak. "Bu... bir şey."

"Köyde alıştığın yerden oldukça farklı olmalı."

Tem, bir hakaret gördüğünde bunu fark edecek kadar akıllıydı. Tuzağa düşmeyi reddetti. "Buralar kesinlikle olaylı."

Maximus'un gözleri kısıldı. Onun oyununa katılmayı reddetmesinden hoşnut değildi. "Baban ne iş yapıyor, Temperance?"

Bu soru kanını dondurdu. Maximus, Tem'in melez olduğunu biliyor muydu? Yoksa sadece akşam yemeği sohbeti mi yapıyordu? Elbette, ayaklarının altında yatan basilisklerden birinin babası olduğunu bilemezdi. Yoksa bilebilir miydi?

"*Annem* tavuk çiftliği işletiyor," dedi Tem keskin bir şekilde.

Masadaki herkes Maximus'a bakarken ağır bir sessizlik oldu. Maximus, Tem'e şarabını üzerine dökmek istercesine bakıyordu.

"Tavuklar," dedi alaycı bir şekilde. "Ne kadar da sevimli."

O kendini savunamadan, başka biri onun yerine konuştu.

"Ona böyle konuşma," diye bağırdı Leo.

Tem, Leo'nun sesini ilk kez yükselttiğini duydu ve bu ses onu ürpertti. Leo, Maximus'a saf,

canlı bir nefretle bakıyordu, elleri masanın altında yumruk haline gelmişti. Tepkisi Maximus'un yorumuna o kadar orantısızdı ki, Tem bunun sadece kendisiyle ilgili olamayacağını biliyordu.

Tem ona uzandı.

Masanın altında Leo'nun eline dokundu ve yumruğunu nazikçe açtı. Sonra elini kendi kucağına çekip iki eliyle tuttu. Leo bunu yaparken ona bakmadı. Ama Tem elini sıktığında, o da onun elini sıktı ve sesi tekrar sakinleşmişti. "Affet beni baba. Çok şarap içtim."

Masada gergin bir kahkaha yayıldı ve bir an sonra sohbet yeniden başladı. Ama Maximus kıpırdamadı, gözlerinde tam bir hor görmeyle oğluna bakıyordu.

"Leo," dedi Tem, onun dikkatini kendine çekerek.

Leo döndü ve gözleri Tem'inkilerle buluştuğu anda yüzündeki ifade yumuşadı. Eğilerek, "Senin için ne yapabilirim, Tem?" dedi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Tem, ses tonunu bilerek hafif tutarak. Leo, biraz sert de olsa gülümsedi.

"O zaman seni doyuralım."

Bu sözleri daha ağzından çıkar çıkmaz, bir uşak ortaya çıktı ve altın bir tepsiden onlara servis yapmaya başladı.

Yemekler enfesti: yumuşak rosto, çıtır patates ve otlı yeşil salata. Bu, Tem'e Leo ile ilk randevusunda yediği yemeği hatırlattı. O zaman labirente girmeden önce verandada oturmuşlardı. Şimdi, Frisky Sixty'den önce oturduğu aynı odada onunla birlikte oturmak garip geliyordu. O ve Leo birlikte uzun bir yol kat etmişlerdi. Ve bu yolculuk hiç de fena geçmemişti.

Sonraki bir saat, hoş sohbetler ve küçük konuşmalarla geçti. Tem, diğer konukların gerçekten de Leo'nun geniş ailesi olduğunu ve düğün için şehre geldiklerini öğrendi. Bu düşünce onu tedirgin etti, ama bunu belli etmedi. Bunun yerine, gülümsedi, güldü ve bir rol oynuyormuş gibi davranarak onların gözüne girmeye çalıştı. Belki de öyleydi.

Tem'in yanındaki kadın dördüncü kadeh kırmızı şarabını içiyordu. "Daha önce hiç görmemişim, biliyor musun?" diye mırıldandı, kadehini çevirerek.

"Daha önce neyi görmedin?"

diye sordu Tem. "Yılanı."

"Oh," dedi Tem. Sonra kaşlarını çatı. "Tıpkı insanlara benziyorlar."

"Çekici insanlara, duydum. Onlarla sevişmek nasıl bir şey?"

Tem'in kaşları yukarı kalktı. Şükürler olsun ki solundaki adamla sohbet eden Leo'ya baktı. Boğazını temizledi. "Hayatını değıştiren bir şey," dedi Tem dürüstçe.

"Oh, eminim öyledir," dedi kadın, daha da yaklaşarak. "Belki düğünde şansım yaver gider."

Tem gözlerini kırpı. "Basilisks de katılacak mı?"

"Katılmaları gerekir. En azından kardeşim öyle diyor. Sana onun zamanında olanları anlatmış mıydım..."

Ama Tem artık dinlemiyordu. Basiliskler düğüne katılacaklarsa, bu, kız kardeşi arması yaptığıında iktidarı ele geçirecekleri anlamına geliyordu. Bu, bir kraldan diğetine sorunsuz bir geçişin sağlanması için zaman olmayacağı, her şeyin düzenli bir şekilde gerçekleşmesi için zaman olmayacağı anlamına geliyordu. Değişim anında olacaktı. Kanunsuz. Ve muhtemelen tehlikeli.

Ana yemek kaldırıldığında, bir uşak tatlıyı servis etti.

Tem'in önüne çikolatalı sufle içeren beyaz bir seramik tabak kondu. Üzerine pudra şekeri serpilmişti. Çatalıyla dokundu ve tertemiz yüzeyini bozdu.

Leo, Tem'in ilk lokmayı almasını izledi. "Ee?" dedi.

"Oldukça iyi."

"Sanırım oldukça kötü olmaktan iyidir."

"Birazcık."

Leo güldü ve bu sese duygu, Tem yapmaması gereken bir şey yapmaya karar verdi. Yaklaşarak, sadece Leo'nun duyabileceği şekilde sesini alçaltarak, "Gerçekten babanı kızdırmak mı istiyorsun?" dedi.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Her zaman."

Onun cevabına, fısıldayarak, "Bana yemek ver." dedi.

Leo bir an hiçbir şey yapmadı. Sonra yüzüne tanıdık sırıtış geri döndü. Çatalı aldı, sufle'den bir parça aldı ve ona uzattı. Tem daha da yaklaştı, yavaşça bir parça aldı ve bunu yaparken gözlerini Leo'dan ayırmadı.

Maximus tüm bu süre boyunca öfkeli bir ifadeyle onları izledi.

Tem lokmayı bitirdiğinde, dudaklarını Leo'nun yanağına bastırđı ve cildinde pudra şekeri lekesi bıraktı. Ona gülümsedi, Leo da ona gülümsedi.

"Ve sen benim ahlaksız olduğumu düşünüyordun," diye fısıldadı.

Tem, Leo'nun yanağındaki şekeri nazikçe sildi. "Aynı türden olmak gerekir." Akşam yemeğinin ardından salonda kokteyl içildi ve neyse ki Maximus onları yalnız bıraktı. Ateş sönmeye başladığında ve konuklar ayrılmaya başladığında, Maximus Tem'e anlamlı bir bakış attı ve o da ona aynı bakışı geri gönderdi.

Leo, merdivenleri birlikte çıkarken kolunu Tem'in beline doladı ve merdiven sahanlığına vardıklarında durdu. Tem, Leo'nun bir şey söyleyeceğini ya da ona bir hamle yapacağını düşündü. Ama Leo gözlerini kapattı, başını geriye yaslayarak duvara dayadı.

Derin bir nefes aldı.

Tem ne yapacağını bilemeden ona baktı. Bu anın özel olması gerektiğini hissetti ve istemese de Leo için üzüldü. Tem, Leo'nun her akşam yemeğinden sonra böyle rahatladığını merak etti. Maximus gibi bir babayla büyümek onun için kolay olmamıştı.

Göğsüne dokundu.

Leo'nun gözleri açıldı. Elini Tem'in elinin üzerine koydu ve ikisini bir arada tuttu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Leo diğeri elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla Tem'in çenesinin altını okşadı. Belki de çok fazla şarap içmişti. Belki de son birkaç gündeki olaylardan dolayı bunalımıştı. Ama nedense, Leo'nun dokunuşu o kadar iyi gelmişti ki, Tem, Leo parmak uçlarıyla çenesini okşarken gözlerini kapatmaktan kendini alamadı. Başını eğdi, böylece Leo'nun avuç içi yanağını kavrayabilecekti.

"Odama gel," diye fısıldadı. Tem

başını salladı.

"Neden, Tem?"

"Çünkü benimle seks yapmaya çalışacaksın." Gözleri kapalı olmasına rağmen, Leo'nun gülümsediğini biliyordu.

"Hayatta olmaz."

Gözlerini açtı. Leo gülümsüyordu. "Söz verir misin?"

Leo daha da geniş gülümsedi. "Seninle seks yapmak için senin rızan gerekir, Tem. Ve sen az önce bunu reddettin. Denemenin bir anlamı olmaz. Ama ısrar ediyorsan, evet. Söz veriyorum."

Birlikte odasına girdiler.

Otuz Dördüncü Bölüm

Leo kapıyı arkalarından kapattığında Tem bar arabasının yanında durdu. Her şey hatırladığı gibiydi: kusursuzca yapılmış yatak, dolu kitap rafları, çıtır çıtır yanan şömine.

"Bir içki ister misin?" diye sordu Leo.

"Lütfen."

Leo, ikisine de viski doldurduktan sonra şömineye bakan koltuklardan birine oturdu. Tem, bir anda içinden gelen bir dürtüyle viskisini sehpayaya koydu, Leo'nun yanına gitti ve onun yanına kıvrıldı. Leo, onu rahat ettirmek için yerini değiştirdi ve derin, memnun bir iç çekişle onu göğsüne çekti. Uzun süre şömineye baktılar, ikisi de tek kelime etmedi.

Tem, boynunda kalan kolonyanın kokusunu içine çekerek onun kokusunu içine çekti. Çok *güzel* kokuyordu. Başka şeylerin tadını da çıkardı. Kollarının onu sıkıca sardığı gibi. Ve alnının üzerine düşen tek bir sarı saç teli gibi. Onun yakışıklı olduğunu fark etti. Ya da belki de her zaman yakışıklı olduğunu biliyordu ama öyle olmadığını iddia ediyordu. Tem, hayatının geri kalanında her sabah onun yanında uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Hayalini kurmadan önce, Leo ona baktı.

"Tem," diye mırıldandı.

Tem düşünmedi. Sadece dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Yavaşça öpüştiler, vücutları koltukta birbirine sarıldı. Tem, Leo'nun ellerinin kaymasını bekliyordu, ama kaymadı. Aksine, onu kendine çeken oydu. Avuçlarını gömleğinin altına sokan, kaburgalarına tek tek dokunan, gövdesinin açılı hatlarını hissedenden oydu. Caspen'in ona söylediği şeyi hatırladı:

Sen benimsin, Tem. Vücudunu başkasına versen de bu değişmez.

Tem dudaklarını Leo'nun boynuna bastırdı. Onu tatmak istiyordu.

"Tem." Prens geri çekildi, ama çok az. "Dur." "Neden?"

"Çünkü benimle seks yapmaya çalışmayacağıma söz verdirdin."

"Çalıştığını görmüyorum. Sadece durmamı söyledin."

"Bu sözü tutmamı oldukça zorlaştırıyorsun."

Bu sefer ciddi bir şekilde geri çekildi, gözleri sönmekte olan ateşin ışığında parlıyordu. Sesi fısıltıya dönüştü. "Şu anda sana yapmak istediğim her şeyi hayal bile edemezsin."

"Evet, hayal edebilirim." Parmak uçlarıyla prensin göğsünün ortasını okşadı. "Ama sen sözünün erisin, unuttun mu?"

"Öyle kalmak imkansız hale geliyor."

Tem kıkırdadı. Kendini tutamadı. Onu kızdırmak, ona direnmesini sağlamak eğlenceliydi, özellikle de onun tam tersini yapmak istediğini bildiği için. Leo ile bu tür oyunlar oynamayı seviyordu. Aralarında hep böyle olmuştu: irade savaşı, kimin gücü elinde tuttuğunun testi. Şu anda güç Tem'in elindeydi ve onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Bana ne yapmak istediğini söyle," diye fısıldadı Tem.

"Her şeyi."

"Daha açık ol."

Leo *inledi*, sesi göğsünün derinliklerinde yankılandı. "Bunu senden söküp atmak istiyorum" — yumruğu elbisesinin askısını bükerek — "ve lanet olası ateşe atmak istiyorum. Neyi sevdiğini söylemeni istiyorum ve bunu yaparken adımı söylemeni istiyorum."

"Daha fazla, Leo. Daha açık ol."

Eli kadının boğazına gitti ve başını kendine doğru çekti. "Önümde açılmanı istiyorum. Nefes alamayana kadar amına girip çıkmak istiyorum."

"Daha fazla."

"Seni tamamen kendime istiyorum. Paylaşmak istemiyorum. Dudaklarında sadece benim adım olsun istiyorum ve içinden benim spermim akmasını istiyorum."

"*Daha fazla.*"

Son sözleri işkence dolu bir fısıltıydı. "Bana izin verdiğin her şeyi yapmak istiyorum."

Tem oturdu.

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra, Tem koltuğa oturup ona karşı karşıya gelecek şekilde bacaklarını açtığında, gözleri açgözlü bir beklentiyle hızla kısıldı. Elbisenin eteğini tutup başının üzerinden çıkardı.

"*Tem*," dedi Leo, onun çıplak vücudunu görünce.

Tem'in parmağı hızla ileri uzanarak Leo'nun dudaklarına dokundu. "Merak etme," diye fısıldadı. "Sözünü tuttun."

"Bu sefer sana dokunamayacağımı söylersen..." "Dokun bana, Leo."

Leo tereddüt etmedi.

Onu iki eliyle yakaladı ve kucağına çekti, böylece pantolonunun zar zor tutabildiği sert penisine bastırıldı. Bunu yaparken inledi ve Tem kalçalarını ona doğru hareket ettirerek, onu daha da sertleştirmek için penisine sürtündü. Elini tutup uyluğuna koydu.

Leo'nun gözleri kapandı. Bir an nefes almıyor gibiydi. Sonra gözleri açıldı ve kontrolü ele aldı, elini bacaklarının arasına kaydırды ve parmaklarını içine soktu.

Tem, parmakları içeri girip çıkarken, her seferinde daha derine girerken nefesini tuttu.

"*Islanıyorsun*, Tem," diye fısıldadı. "Hepsi benim için mi?" Tem başını salladı.

"Söyle," diye emretti.

"Hepsi senin için."

"Tekrar."

Elini onun elinin üzerine koydu, kalçalarını eğerek parmaklarının içine tamamen girmesini sağladı. "Hepsi senin için, Leo. Sadece senin için."

Tem kontrolü ele aldı ve kendini yukarı aşağı kaydırды. Leo, sanki daha önce onun gibi birini hiç görmemiş gibi, büyülenmiş bir şekilde onu izledi. Diğer eli dolaştı, kalçalarına, beline ve göğüslerine dokundu. O da buna izin verdi, vücudunu onun dokunuşuna uydurdu, birlikte ne kadar iyi hareket edebildiklerini gösterdi.

Bir ara Leo parmaklarını çıkardı ve Tem, parmaklarını dudaklarına götürüp ıslaklığını yavaşça yalarken onu izledi.

"Çok tatlı," diye mırıldandı.

Sıcak, sahiplenici bir gurur Tem'i sardı. "Sadece senin için," dedi tekrar.

Kendi elini bacaklarının arasına daldırdı ve çıkardığında, Leo da onu yaladı, dilini parmaklarının arasındaki oluğa kaydırıp gözlerini kapattı. Sanki dünyadaki son yemeğini tadıyormuş gibi, ıslıl ıslıl mutlu görünüyordu.

İşini bitirir bitirmez, onu öptü.

Caspen'in dudaklarında defalarca tattığı gibi, onun dudaklarında da kendi tadını aldı. Ancak bu sefer, Leo'nun öpücüğünün eşlik ettiği balın izlerini de tattı ve bu tat onu o kadar aç bıraktı ki, elini onun penisiyle doldurdu. O taştan daha sertti, pantolonunun sınırlarına karşı gerginleşiyordu. Ama Tem onu bırakmadı. Bunun yerine, arkasını döndü, kıkını onun kucağına, dizlerini ise onun iki yanına yerleştirdi.

Leo, pozisyon değişikliği karşısında keskin bir nefes aldı. Bir an sonra, elini saçlarının uçlarına doladı ve başını geriye doğru çekerek omurgasını göğsüne doğru kavisli hale getirdi. Diğer eli belinden göğüslerine kaydıp, önce birini, sonra diğerini sıktı, sert meme uçlarını parmaklarıyla okşadı, ta ki Tem onun dokunuşuyla inleyene kadar.

Tem sırtını daha da kavisledi, göğüslerini avucuna bastırdı. "Ne kadar muhtaçsın," diye fısıldadı. "Seninle ne yapacağız?" Tem elini bacaklarının arasına sokup onun penisini kavradı.

Leo bu temasa homurdandı, yumruğu kızın saçlarında sıkılaştı. "*Çok mu* ihtiyacın var."

Eli göğüslerinden ayrıldı ve Tem ani yokluğuna nefesini tuttu. Sonra avucuyla kıkına sert bir *şaplak* attı ve o, altındaki kalçalarını sallarken inledi. Onu tekrar şaplakladı. Ve tekrar.

O kadar ıslaktı ki, pantolonuna sızıyordu.

"Dön," dedi, dudakları kulağında. "Ve boşalacaksın."

Tem yeterince hızlı itaat edemedi.

O arkasını döndüğünde, Leo elini onun altına tamamen açmıştı ve o da hiç tereddüt etmeden Leo'nun avucuna kendini bıraktı. Tem hızlı ve kontrollü hareketlerle ileri geri süründü, ıslaklığı Leo'nun bileğine damlayana kadar giderek hızlandı.

. Cildi sanki yanıyormuş gibi hissediyordu, tek bir dokunuş bile onu alevler içinde bırakabilirmiş gibi.

"İşte böyle, Tem," dedi Leo, gözlerini onun gözlerine dikmiş olarak. "Göster bana." Nefesi kısa, çaresiz nefesler halinde geliyordu.

"Bana boşaldığında ne kadar güzel olduğunu göster." Tem başka bir şey istemiyordu.

Leo'nun ona ne yaptığını görmesini istiyordu - onu istemiyormuş gibi davranırken bile, bir parçası ona aitmiş gibi, o parça ona ait olmasa bile, ona yaptığı etkiyi.

Son anda, Leo parmaklarını onun içine soktu, tam da *ihtiyacı olan yere* dokundu
ihtiyacı olan yere dokundu, vücudunu hak ettiğini almaya zorladı.

Zirveye ulaşırken kendini ona doğru itti, utanmaz bir aciliyetle kalçalarını ileri doğru itti, onun ona sunduğu zevkin her saniyesini içti. Tem, onun kendisini böyle görmeyi sevdiğini biliyordu - açık ve çıplak, zirveye ulaşmak için çaresizce ona bağımlı. Bu, ikisinin de bildiği ama sadece birinin inkar ettiği şeyi doğruluyordu: ona ihtiyacı vardı.

Sonra, yavaşça öpüştüler, Tem hala çıplaktı, Leo hala giyinikti. Tem onu soymak için hiçbir hareket yapmadı. Bu gece tam olarak yapmak istediği şeyi yapmıştı ve başka bir şey yapmaya niyeti yoktu.

"Seni sikime oturtmak için ne yapmam gerek?" diye fısıldadı Leo. Hâlâ ona dokunuyor, klitorisini tembelce okşuyordu, eli onun ıslaklığıyla kaplıydı.

Tem gülümsedi. "Senin sonsuz bağlılığın." "Zaten ona sahiptin."

Kız güldü. "Sikişebileceğin iki kız daha var, Leo." "Onları sadece seni sikemediğim için sikiyorum."

Tem ellerini tutup göğüslerine koydu. O, meme uçlarını parmağıyla okşarken, "O zaman belki de onları ortadan kaldırmalısın," dedi.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Bunun için mi gerekiyor?"

Sanki bu onu ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. "Belki."

Leo sinirlenerek başını geriye attı. Elleri kızın göğüslerinde kaldı. "Alaycı," dedi basitçe.

"Mazoşist," diye karşılık verdi.

Tem, kadının iki meme ucunu da çimdikledi. Tem, kadının dudağını ısırdı.

O, onun göğüslerini okşarken, uzun, ince parmaklarını önce göğüslerinin arasına, sonra aşağıya doğru kaydırarak, avuç içleri kalçalarına ulaşana kadar devam ederken, onun bakışlarını karşıladı. O, sadece ona dokunmaktan memnun görünüyordu, ellerini genişçe açarak, onun tenini olabildiğince fazla hissedebilmek için. Tem, parmaklarını bir kez daha onun merkezine daldırmasını izledi. Ama ona girmeyip, elini kaldırdı ve ıslaklığını zaten sertleşmiş meme ucuna sürdü, onu arzuyla acıyana kadar derisine masaj yaptı. Öne eğildi ve ağzını açtı.

"Leo," Tem, onun dili göğsüne değdiğinde inledi.

O, dişlerinin arasında meme ucunu emdiğinde, Tem parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Sonra klitorisini hafifçe vurdu ve Tem çığlık attı. Tem'in içindeki her şey onu kendine çekmek istiyordu; içindeki her şey *daha fazlasını* istiyordu. Ama bu gece daha fazlasını alamayacaktı.

"Leo." O uzaklaştı. "Gitmeliyim." Onu daha da sıkı tuttu. "Nereye?" "Uyumaya."

"Hayır."

"Evet." Tem gülümsedi.

Onu öptü. Elleri yine dolaşmaya başladı. Tem onları uzaklaştırdı. "*Uslu dur*, Leo."

Leo hoşnutsuzlukla inledi. Son saniyeye kadar, Tem sonunda kucağından kalkıncaya kadar, elinden geldiğince ona dokundu. O zaman bile, Tem elbisesini almak için eğildiğinde, onun açıkta kalan vücuduna dokunmaya devam etti. Tem ayağa kalktığında, Leo geriye yaslanarak ona baktı. Tem, koltuğa uzanmış, saçları dağınık, gözleri parıldayan Leo'ya baktı. Leo ılık saçıyordu.

"Kalmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Tem ona doğru eğildi ve boynuna yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum." "Lütfen, Tem." Ona uzandı, ama Tem doğruldu.

Kafasını salladı. "Gece kalma ayrıcalığını *hak etmelisin*, Leo." "Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman bunu başarmak için çaba göstermeliyim."

"Sanırım öyle." Bunun üzerine Tem kapıya doğru yürüdü ve onu orada bıraktı.

Tem odasına geri döner dönmez, pencereye koştu.

Leo ile ne kadar süre birlikte kaldığını bilmiyordu. Çok uzun süre. Saat geç olmuştu, ya da belki erkendi, ve kimse onun gittiğini fark etmeden mağaralara gidip geri dönmesi gerekiyordu. Ya Leo sabah odasına gelirse? Ya *şu anda* odasına gelirse?

Önemli değildi. Tem, Adelaide ile konuşmalıydı.

Mağaralara olan yolculuğu bulanıktı. Havada yağmur yağmadan önce hissedilen o elektriklenme vardı ve Tem yağmurdan kaçmak için koşmaya başladı. Köyün içinden geçip ormana girdi, duvarı aşarak mağaraya girdi ama mağara boştu. Tem, Caspen'in odasına ulaşana kadar durmadan geçidi el yordamıyla ilerledi.

Caspen zaten oradaydı, Adelaide ile birlikte ateşin yanında duruyordu.

"Tem," dedi hemen. Burun delikleri genişledi ve Tem, arabayla yolculuktan sonra Leo ile birlikte olduğunu nasıl anladığını, onun kokusunu Tem'in üzerinde nasıl aldığını hatırladı. Elbette, bu sefer de onun kokusunu alacaktı. Ama *şu anda* bunun için endişelenemezdi.

"Caspen," dedi. "Adelaide ile yalnız konuşmam gerek."

Caspen tereddüt etti. Tem, onun zaten karanlıkta olduğunu, kontrolü dışında bir şeylerin olduğunu düşündüğünü biliyordu. Onu teselli edecek gücü yoktu.

"Tabii ki," dedi sessizce. "İstedğin kadar kal."

Tem'in yanağına uzun ve şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı. Tem, kapı kapanana kadar bekledi, sonra Adelaide'ye döndü.

"Ne oldu, Temperance?"

Tem konuşmadan önce düşüncelerini topladı. "Ben... artık Caspen'le konuşamıyorum."

Adelaide kaşlarını kaldırdı.

"Yani, zihnimle. Aramızdaki bağlantı... kopmuş. Zayıflamış. Onu zar zor duyabiliyorum." Tem, devam etmek için cesaretini toplayarak bir süre durakladı. "Ve yalan söyleyebiliyorum. Hayatımda ilk kez. Kolayca... normal insanlar gibi."

Adelaide, mükemmel tonlu kollarını kavuşturdu. "Bunu bana neden anlatıyorsun, Temperance?"

Tem onun gözlerine baktı. "Çünkü sen melezleri biliyorsun. Ve bana neyim olduğunu söylemeni istiyorum."

"Emin olamam." Adelaide zarifçe omuz silkti. "Ben bu konuda uzman değilim."

"O zaman *tahmin et*."

Adelaide iç geçirdi. "Ne zaman başladı?" "Casper beni taçlandırdıktan hemen sonra."

Adelaide'in altın rengi gözleri Tem'inkileri aradı. "Daha önce böyle bir şey duymadım. Kimsenin duymuş olduğunu sanmıyorum. Ama mümkün ki..." Durdu ve sanki Tem'in vücudundaki her hücre öne doğru eğilmiş gibi hissetti. "Senin basilisk tarafın... ölüyor."

"Ne? Ama arması işe yaramadı. Casper'e bağlı değilim."

"İnsan tarafında işe yaramadı. Sen iki şeyden oluşuyorsun, Temperance. Belki de arması sadece birini seçebildi. Basilisk'i seçti."

"Sanki kendi zihni varmış gibi konuşuyorsun."

"Olabilir. Casper senden önce sadece bir basilisk'e arma takmıştı. Bu yüzden, bunu tekrar yaptığında, arma bildiği şeye çekildi. Senin insan olan kısmın etkilerinden kurtuldu. Basilisk olan kısmın ise kurtulmadı."

"Peki... bana ne olacak?" "Bilmiyorum."

"Ama eğer sen..."

"*Tahmin etmek* zorunda kalsam," dedi Adelaide, "senin... yaralı olduğunu söyleyebilirim, tabiri caizse."

Tem'in kalbi sıkıştı.

Bu her şeyi açıklıyordu: Casper ile eskisi kadar rahat konuşamaması, yeni keşfettiği yalan söyleme yeteneği. En iyi yanını kaybediyordu —henüz yeni keşfettiği kısmını.

Adelaide onu anlayışla sessizce izliyordu.

"Benim basilisk tarafım tamamen ölürse ne olur?" diye fısıldadı Tem.

Adelaide içini çekerek nazıkçe cevap verdi. "Her şey öldüğünde olan şey olur. Varlığı sona erer."

"Ama o zaman ben..." Tem sözleri söyleyemedi.

Adelaide onun yerine söyledi. "Tamamen insan olacaksın."

Bu gerçeğin farkına yavaş yavaş vardı. Tem tamamen insan olursa, arması yapma yeteneğini kaybedecekti. Bu olursa, Leo'nun hayatı tehlikeye girecekti. Bastian, armanın zarif bir çözüm olduğunu, alternatifinin ise topyekûn savaş olduğunu söylemişti. Arması yapamazsa, kan dökülecekti.

"Bunu nasıl iyileştirebilirim?"

Adelaide dudaklarını büzdü. "İyileştirilebileceğini bilmiyorum. Ama mümkün olsaydı, bunun için önemli miktarda güç gerekirdi."

Tem'in zihni hızla çalışıyordu. Kraliyet ailesini alt etmek ona önemli miktarda güç kazandıracaktı. Ama bunu, içindeki basilisk tarafı tamamen ölmeden önce yapabilmesi gerekiyordu. Çenesini kaldırdı.

"Ne kadar vaktim var?"

Adelaide iç geçirdi. "Bunu da bilmiyorum. Caspen seni günler önce taçlandırdı. Bu, basilisk tarafının da o kadar zamandır ölmekte olduğu anlamına geliyor. Bağlantının bozulması dediğin kadar kötüyse, bir haftan var diyebilirim. Belki daha az."

Bir hafta. Belki daha az. Tem, onu ele geçirmek üzere olan paniği görmezden gelmeye çalıştı. "Caspen'e söyleyemezsin."

Adelaide itiraz etmek için ağzını açtı.

"Söyleyemezsin," diye ısrar etti Tem. "Bunun onun suçu olduğunu öğrenirse kendini asla affetmez. Bana söz ver."

Ama basilisk güzel başını salladı. "Ne söz verirsiniz verin fark etmez. Artık sizinle zihinsel olarak konuşamadığını fark ettiğinde öğrenecek. Muhtemelen etkilerini hissetmeye başlamıştır bile. Bu kaçınılmaz, Temperance."

Tem gözyaşlarını tuttu.

"Beni dinle," dedi Adelaide acil bir sesle. "Bu en azından endişeleneceğin şey."

Caspen'le kan bağıyla bağlı olduğunu unutma."

Tem, Adelaide'nin ne söylemek üzere olduğunu anlayınca gözlerini kapattı. Bunu duymaya hazırlıklı değildi.

"Onun hayatı senin hayatına bağlı." Adelaide yaklaşarak, "Eğer senin bir parçan ölürse, özellikle de basilisk parçan..." dedi.

Tem onun yerine cümleyi tamamladı. "Caspen de ölecek."

Otuz Beşinci Bölüm

Adelaide oyalanmadı. Zaten söyleyecek başka bir şey yoktu. Tem'i ateşin başında bırakıp gitti ve bir dakika sonra Caspen geri döndü, yüzünde endişe belirgindi. "Tem," diye mırıldandı, kolları çoktan onu sarmıştı. "Konuş benimle. Lütfen."

Tem gözlerini kapattı. Ona ne söyleyebilirdi? Bir parçası ölüyordu mu? O da ölüyordu mu? Bunu söylemenin bir yolu yoktu. Üstelik Adelaide haklıydı. Eninde sonunda öğrenecekti.

Tem cevap vermediğinde, Caspen tekrar konuştu. "Tem," dedi sessizce. "Son zamanlarda sana ihtiyacın olan kişi olamadığımı biliyorum. Ama beni dışladığında buna dayanamıyorum."

Aniden farkına vardı.

Caspen, son birkaç gündür aralarındaki bağı zayıflamasının sebebinin *Tem* olduğunu düşünüyordu. Adelaide ile nişanlanmasına kızdığını, onu cezalandırmak için kasten uzaklaştırdığını düşünüyordu. Gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Tem ona baktı ve altın rengi gözlerinde kendini kaybetti.

Caspen'in onun için verdiği tüm kararları düşündü; onun bedeniyle ilgili kararları. Ona haber vermeden evlenme teklif etmişti; ona zehrini vermişti; kan bağıyla hayatlarını birbirine bağlamıştı. Onu korumak için bunları yapmıştı. Şimdi bunu, daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlıyordu.

Birlikte çok şey yaşamışlardı, birlikte çok şey *atlatmışlardı*. Eğitim, nişanlanmaları, ritüel, hatta Rowe bile. Caspen onun dayanağıydı. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyecekti. Onu kurtarmak için, kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Şimdi onu korumak Tem'in sırasıydı.

Yolu belliydi. Leo ile evlenecekti. Kraliyet ailesini alt edecekti. Caspen onun öldüğünü öğrenmeden önce, içindeki basilisk tarafını iyileştirecekti.

Ölmek üzere olduğunu fark etmeden önce onu kurtaracaktı. Artık onun ona güvendiği gibi, onun da ona güvenmesinin zamanı gelmişti. Artık sırları saklayan kişi Tem'di. Ve bunun için özür dilemeyecekti.

"Seni dışlamak istemiyorum," diye fısıldadı göğsüne. Caspen'in parmakları saçlarını nazikçe okşadı. Arzusu belliydi;

Onun vücudunun sertliğini, onu kendine çeken tavrını hissedebiliyordu. Dudakları

boynuna değiyordu. Tem, bir anlığına, sadece sonsuz bir anlığına, onun kendisini öpmesine izin verdi, sonra uzaklaştı.

"Casper," diye fısıldadı. "Geri dönmem gerek."

Onun tutuşu daha da sıkılaştı. "Tem," dedi, sesi alçaktı. "Dönüşüm yapmalısın."

O haklıydı. Pratik yapması gerekiyordu. Ama burada kalamazdı. "Kalamam, Casper," dedi yine, bu sefer yumuşak bir sesle.

Onun tutuşu hala gevşememişti. "Seni hazırlamalıyız, Tem."

Ama hazırlanacak zaman yoktu. Şimdi değil, sabah olmak üzereyken değil. Leo, Casper'i görmeye gittiğini öğrenirse, armanın sergileneceği düğün de olmayacaktı.

"Mümkün olduğunca çabuk tekrar geleceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Casper memnun değildi. Yolu başlangıcında onu öperken, onu çok sıkı tutarken bunu hissedebiliyordu. Onu özlemişti. O da onu özlemişti. Ama düşünceleri gereken, ilişkilerinden daha önemli şeyler vardı. Casper'in hayatı şu anda pamuk ipliğine bağlıydı.

O mağaralarda iken yağmur yağmıştı ve Tem çamurlu patikada hızını korumak için mücadele etti. Kaleye geri döndüğünde güneş doğmak üzereydi. Kafes kaygandı; iki kez düşmek üzereydi. Ama kendini tek parça halinde yatak odasına sürüklemeyi başardı, parmaklarını karışık buklelerine geçirip saçındaki suyu silkeledi.

Kapısı aniden çalındı.

Tem donakaldı. Banyo yapmak, kendini temizlemek için zaman yoktu. Tek yapabileceği, çamurlu ayakkabılarını yatağın altına atmak, elbisesini çıkarmak ve omuzlarına bir bornoz atmak ve kapıyı açmaktı.

Leo karşısındaydı. "Tem," dedi nefes nefese. "İyi, uyanmışsın. Sana söylemeye geldim ki..." Islak saçlarını görünce sözünü kesti. Kaşlarını çattı ve Tem'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"Banyo yaptım," dedi önceden.

Ama Leo'nun yüzündeki kaşları çatık kalmıştı. Hareketsizce dururken bakışları, elbisesinin yerde buruşuk bir şekilde durduğu arkasına kaydı. Gözleri elbiseden pencere pervazından başlayan çamurlu ayak izlerine kaydı.

"Neredeydin?" diye sordu yavaşça.

Tem cevap vermedi. Soruş şekli onda bir korku uyandırmıştı.

Leo yaklaştı. "Onunla mıydın?"

Tem konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bana ne söyleyecektin?"

Gözleri sonunda onun gözleriyle buluştu. Gözlerini kısarak, "Cassandra'yı ortadan kaldırdığımı ve Vera'ya da aynısını yapmak üzere olduğumu söyleyecektim. Ama belki de çok erken davrandım." dedi.

"Leo..."

"Belki de," sesini yükselterek onun sesini bastırdı, "senin de bana karşı benim sana karşı hissettiğim kadar büyük bir sevgi beslediğin bir hayalde yaşıyordum."

"Ben..."

"*Belki.*" Artık neredeyse bağıırıyordu. "Ben bir aptalmışım. O yüzden sana sadece bir kez daha soracağım, Temperance." O eğildi, o ise geri çekildi. "Ve bana yalan söylememeni tercih ederim. Neredeydin *lan*?"

"Leo," dedi, ona uzanarak. "Lütfen anlamaya çalış. Bilmediğin çok şey var..."

"*Seni* tanıyorum," dedi soğuk bir sesle, kolunu kızın elinden çekerek. "Ve biliyorum ki sen aklınla değil, kalbinle hareket ediyorsun."

"Ben öyle değilim..."

Ama Leo durmayacaktı. "Dün gece yaptığımız her şeyi *ondan* öğrendiğini biliyorum."

"Eğitimimi bana karşı kullanamazsın," dedi Tem çaresizce. "Her kıza aynı şekilde öğretildi."

"Diğer kızlar *öğretmenlerine aşık* olmadılar."

Tem'in gözleri yaşlarla doldu. "Kimi seveceğini seçemeyeceğini herkesten daha iyi biliyorsun."

Yüzü bembeyaz oldu. "Bana bunu nasıl söylersin? Bir yılanla olan aşkı benim Evelyn'e olan aşkımla karşılaştıramazsın."

"Karşılaştırmıyorum. Ben sadece..."

"Tanıştığımız günden beri bana sadece acı verdin. Sana aşık olmamalıydım." Tem geri çekildi. "Beni seçtiğine pişman olduğunu mu söylüyorsun?" diye fısıldadı.

Leo'nun yüzü öfkeyle doluydu. "Sen hiç de beklediğim gibi değilsin, Tem." Tem yerinde durdu. "Sen de tam olarak beklediğim gibi değilsin, Leo."

"Lütfen. Bu anlaşmada her zaman daha avantajlı olan sendin. Kraliçe olabiliyorsun

kraliçe oldun. Bu her küçük kızın hayali değil mi?"

"Benim değil."

"Olmalıydı. Peki ben ne elde ettim? Başka birini seven bir eş. Ne şanslıyım." Sesi acı doluydu.

"Henüz senin karın değilim," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde. "Ve bunu atlatamazsak, asla da olmayacağım."

Leo, sıkıcı, mizahsız bir kahkaha attı. "*Aşacak* bir şey yok, Tem. *Onu* unutman gerek."

"Yapamam."

"*Neden?*" O, bir adım daha yaklaştı. "O pis yılanın seni bu kadar büyüleyen yanı nedir? Seni baştan çıkarmak için ne tür yalanlar söyledi?"

Ama Tem ona cevap veremedi. Caspen ile olan bağını açıklayamadı, Leo'ya gerçekte ne olduğunu söyleyemedi. Ya da söyleyebilir miydi?

Ya Leo, gerçekte yüzleştğinde babasından farklı bir yol seçerse? Leo, Tem'in melez olduğunu bilseydi, basiliskleri farklı bir gözle görmek zorunda kalırdı — düşman olarak değil, onun bir parçası olarak.

Bu düşünceyi daha fazla sürdüremezken, Leo tekrar konuştu.

"Diğer tüm kızlar ilk buluşmada eteklerinin altına girmeme izin verdi. Vera benim sikimden doyamıyor. Sayamayacağım kadar çok kez onu sikmem için yalvardı. Ama sen değil. *Sen asla.*"

Tem, Leo'nun sabrının tükendiğini, kendini çok uzun süre tuttuğunu biliyordu. Yine de, Leo'nun sonraki sözleri Tem'in tüylerini diken diken etti.

"Onunla ilişkini bitir, Tem. Yoksa Vera ile evlenirim." Gözünü bile kırpmadan önce ortadan kaybolmuştu.

Tem ne yapacağını bilmiyordu. Caspen'le ilişkisini bitiremezdi. Bu bir seçenek değildi. Ama elenemezdi de.

Leo ile evlenmek *zorundaydı*. Leo ile evlenmek *zorundaydı*.

Tek bir soru kalmıştı.

Neden onunla yatmak için bu kadar uzun süre beklemişti?

Leo'dan etkilenmişti. Ona karşı hisleri vardı. Yine de tetiği çekememişti, onu tamamen hayatına sokamamıştı. Onunla yatmak, ona yalan söylemek anlamına gelirdi. Leo onun gerçekte kim olduğunu, bir melez olduğunu bilseydi, onu artık istemezdi. Ondan tiksiniirdi, Tem bundan emindi.

Yoksa yanılıyor muydu?

Tem, Leo'ya asla şüpheye yer bırakmadı. Ona karşı her zaman en kötüsünü varsaydı, oysa Leo ona tam tersini varsayması için nedenler vermişti. Ona gerçekten bu kadar az mı güveniyordu? Belki de ikisi arasında değersiz olan Tem'di. Belki de hep böyleydi.

Leo, ona bir şans vermedikçe onu gerçekten tanıma fırsatı bulamayacaktı. O, sadece onun bir versiyonunu seviyordu; onun görmesine izin verdiği versiyonu. Artık ona tümünü gösterme zamanı gelmişti.

Leo gerçeği hak ediyordu.

Ama önce onu bulması gerekiyordu. Odasında değildi, Vera'nın odasında da değildi. Tem tüm katı aradı, her odayı arayana kadar kapıları tek tek açtı. Hepsi boştu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, bir an tereddüt ettikten sonra başını salona soktu, Maximus'u görebileceğine kendini hazırladı. Orada değildi. Leo da değildi.

Tem, fuayede durmuş, zor nefes alıyordu. Nerede olabilirdi?

Sonra sabah olduğunu hatırladı. Leo'nun sabahları gitmeyi sevdiği bir yer vardı — onu daha önce bulduğu bir yer.

Tem en yakın hizmetçiyi çağırdı. "Bir araba lazım," dedi. Hizmetçi kaşlarını çattı. "Gitmemeniz gerekiyor, hanımefendi."

"Önemli bir şey."

Uşak başını salladı. "Kızlar kalede kalmak zorundadır." "Burası bir *hapishane* mi?"

"Ben sadece emirleri uyguluyorum, hanımefendi."

"Peki." Tem onu itip mutfığa doğru yöneldi.

Gabriel'i bulmak hiç zaman almadı. Sabah yemeğini hazırlarken diğer mutfak çalışanlarıyla gülüşerek bulaşıkları yıkıyordu.

"Gabriel," diye bağırdı.

Gabriel şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak döndü. "Tem? Burada ne yapıyorsun?"

"Senden bir ricam var."

Sabunlu kaşığı dramatik bir şekilde çevirdi. "Senin için her şeyi yaparım, canım." "Bana bir araba bulabilir misin?"

Göz kırptı. "Bir seyis tanıdığım için şanslısın."

Gabriel ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra Henry ile geri döndü. Ya da belki de Peter'dı. Tem, Leo'ya bir an önce ulaşmaktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Gabriel'in yanağına kondurduğu öpücüğü neredeyse hissetmedi bile ve Henry'yi, ya da Peter'ı, takip ederek ahıra doğru çıktı. Bahçede görevlerini yerine getiren bahçıvanlar tarafından fark edilmemek için ekstra özen göstererek bir araba buldular.

Tem, araba onu köye götürürken ellerini kucağında birleştirerek oturdu. Yolculuk zorluydu, sokaklar önceki geceki yağmurdan dolayı hala ıslaktı. Mezarlığa vardıklarında, Tem'in midesi sanki kendini yiyormuş gibi hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar gergin olmamıştı.

—mağaralarda geçirdiği ilk gece için bile. O zamanlar, neye bulaştığını bilmiyordu. O zamanlar, en büyük endişesi ilk öpücüğünü yaşamaktı. Artık yapacağı şeyin ciddiyetini anlıyordu ve yine de bunu yapmak zorundaydı.

Leo, umduğu gibi, söğüt ağacının altındaki bankta oturuyordu.

O yaklaşırken başını kaldırdı. Ama bu sefer onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. "Tem," dedi ayağa kalkarken. "Bana şunu söylemeye gelmediysen..."

"Onunla ilişkiyi bitiremem," dedi. Leo burnunu çekti. Dönüp gitmek üzereydi.

"Ama nedenini bilmeye hakkın var." Tem onun kolunu tuttu ve Leo durdu, gözlerinde açık bir küçümsemeyle ona baktı.

"Onu seviyorsun," diye bağırdı. "Sebep bu."

"Onu seviyorum." Tem yaklaştı. "Ama ilişkimizi bitiremememin sebebi bu değil. En azından... tek sebep bu değil."

Leo ona döndü. Hiçbir şey söylemedi. Ama Tem onun merakını hissedebiliyordu ve şimdi Leo'nun dikkatini çektiği için kalbi daha da hızlı atıyordu.

Bundan sonra olacakların sadece onların geleceğini değil, tüm krallığın geleceğini de belirleyeceğini biliyordu. Sevdiği herkesin kaderi, Leo'nun ona söyleyeceği şeye nasıl tepki vereceğine bağlıydı.

Bu yüzden sordu, "Bana güveniyor musun?" Gözlerini kırptı. "Güveniyorum."

"Beni sevip sevmediğini sormuyorum. Ya da benimle yatmak isteyip istemediğini. Sana *güvenip* güvenmediğini soruyorum."

Gülümsemenin gölgesi yüzünü aydınlattı. "Senden hoşlandığım ve seninle yatmak istediğim için sana güvenmediğim anlamına gelmez, Tem."

"Leo. Bu önemli."

O, kalın sarı saçlarını eliyle tarayarak iç geçirdi. "Peki. Sana güveniyorum."

Gözlerine baktı ve samimiyetini gördü. Ona güveniyordu. Bunu hissedebiliyordu.

"O zaman gerçeği bilmelisin." Ama Tem durakladı. Sanki gökyüzü başlarına yıkılıyormuş gibi hissetti.

Leo ona bakıyordu, yüzündeki ifade okunamazdı. Eğildi. "Ne hakkındaki gerçeği, Tem?"

Ben.

Ama söyleyemedi. Söyleyemedi. Bunun yerine, Caspen'in sözlerini ödünç aldı: "Sana göstermek daha kolay olur."

Kısa bir duraklama oldu. Sonra Leo başını eğdi. "Yolu göster," dedi basitçe.

Kaleye dönerken ikisi de konuşmadı. Tem, en son birlikte arabada oldukları zamanı düşünmeden edemedi; Leo'nun ona kötü dediği, onun avucundaki spermelerini yaladığı zamanı. Leo'nun da bunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Kaleye vardıklarında, giriş salonunda durdular. "Baban meşgul mü?" diye sordu.

Leo omuz silkti. "Neden?"

"Bizi görmesini istemiyorum."

Prens yavaşça başını salladı. "Genelde sabahları danışmanlarıyla görüşür," dedi Leo. "Bizi rahatsız etmeyecektir."

Tem başını salladı. Aklına başka bir şey geldi. "Sana bunu gösterdiğimi ona söyleyemezsin."

Leo tereddüt etti. Daha önce hissettiği merak yeniden başını gösterdi. Onun, kendisiyle babası arasında bir seçim yapmasını istediğini anladığını biliyordu.

Leo seçimini yaptı:

"Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Bu Tem için yeterliydi.

Birlikte kalenin koridorlarında ilerlediler, merdiven merdiven indiler, ta ki Tem bir kez daha zindanın kapısının önünde durana kadar. Durdu ve Leo'ya döndü. Bu, onlar için eşi benzeri görülmemiş bir andı. Gerçeğin ortaya çıkacağı an.

Tem'in tereddüt etmesi üzerine Leo, "Ben mi yapayım?" diye sordu. İnce parmaklarını kapı koluna uzattı.

Tem sadece başını sallayabildi.

Leo bir an daha bekledikten sonra kolu çevirip kapıdan içeri girdi. Tem onu takip etti, boğazı, burnuna giren iğrenç çürüme kokusuyla sıkıştı. Hücreler tam da hatırladığı gibiydi, sıra sıra karanlıkta kayboluyorlardı.

Leo birkaç adım ilerledi, sonra durdu. Başını yana çevirdi ve Tem, gri gözlerinin ilk hücrenin sakini üzerinde durduğunu gördü.

"Tem..." diye fısıldadı. "Bu ne?"

Cevap olarak Tem, onun elini tutup hücreye yaklaştırdı.

Leo, parmaklıklara yaklaşırken kaskatı kesildi. Hücre duvarına yaslanmış basiliski, parmak uçlarına yapışmış altın renkli telleri inceleyerek izledi.

"Ona ne oluyor?"

O.

Basiliski açıkça bir kadındı, ama Leo ona bir nesneymiş gibi hitap ediyordu.

Tem bunu kötü bir işaret olarak almamaya çalıştı. "Basiliskın kanı sihirli özelliklere sahiptir," diye başladı Tem, kan akıtmayı nasıl açıklayacağını bilmediğini fark ederek.

Leo tellere bakakaldı. Tem onu hiç bu kadar hareketsiz görmemişti. "Ne tür özellikler?"

Tem derin bir nefes aldı. "Altına dönüştürülebilir." "Altın," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Tem. "Altın."

Leo bir an için öylece durdu. Sonra ona döndü ve Tem elini kaldırdı.

"Bunlar," diye fısıldadı, parmağını onun dudaklarının üzerinde, kesici dişlerinin olduğu yere sürerek. Parmakları, Leo'nun bileğindeki altın bilekliğe düştü. "Bu."

Leo başını salladı. "Hayır," dedi.

"Evet."

Bakışları hücreye döndü. "Bu *barbarca*."

Ritüel hakkında söylediği şeyin aynısıydı. "Bunu izin veren adamın oğlu diyor."

Leo ağzını açtı, sonra kapattı. Yüzünde inanamama ifadesi belirdi, ardından derin bir utanç. Tamamen yıkılmış görünüyordu; Tem göğsüne bir bıçak saplamış olabilirdi. Yine de acısının altında, gözlerinde isteksiz bir anlayışın doğduğunu gördü. Zindanda olanlara inanması zor olabilirdi, ama babasının buna izin vereceğine inanması kesinlikle zor değildi.

"Ben babam değilim, Tem," diye fısıldadı Leo.

Onu teselli etmek istedi. Bunun yerine, devam etti. "O zaman kanıtla. Buna bir son ver."

"Nasıl?"

"Her zaman yapmak istediğin şeyi yap. Gücünü kullan."

Leo, sanki onun sözlerini duymazdan gelmek istercesine gözlerini kapattı.

Tem ona yaklaştı ve elini daha da sıkı tuttu. "Değişiklik istiyorsan, bunu sen yapmalısın, Leo."

Gözleri hâlâ kapalıydı.

Tem devam etti. "Mirasın *böyle* mi olsun istiyorsun? Açgözlülük? *İşkence mi?*"

Leo gözlerini açtı. "Tabii ki hayır," diye fısıldadı. "Sence bu doğru mu?"

Sessiz kaldı.

Ona ulaşıp ulaşmadığını, onun tarafına geçip geçmediğini anlayamadı.

"Tem..." Leo yavaşça konuştu. "Bu..."

"Yanlış," diye ısrar etti. "Bu *yanlış*, Leo."

Derin bir nefes aldı. "Ama onlar... *yılanlar*, Tem. Onlar... Biz onları öyle görmüyoruz..."

"İnsanlar mı?"

Dudaklarını büzdü.

Tem, yirmi yıllık önyargıyı tek seferde ortadan kaldırmanın neredeyse imkansız olduğunu biliyordu. Leo'yu burada yaşanan zulmü tam olarak ikna edebilecek tek bir şey vardı: onu ikna edebilecek tek bir şey.

"Ya o hücrede ben olsaydım?" Leo

kaşlarını çattı. "Olmazdı."

"Baban istediği gibi olsaydı, olurdu."

"Anlamıyorum."

Cevap vermek yerine, Tem onu uzun hücre sırasının sonuna kadar götürdü, her adımda kalbi daha da ağırlaşıyordu. En sona vardıklarında, Tem kendini olacıklara hazırladı.

Babası eskisi gibi aynı pozisyondaydı: kambur, zayıf ve güçsüz. Ama karanlıkta bile Tem onun durumunun kötüleştiğini görebiliyordu. Gözleri kapalıydı, nefesi düzensizdi. Parmaklarına daha fazla tel bağlanmıştı; elleri altın kanıyor gibi görünüyordu. Tem zihnini kullanarak onunla konuşmaya çalışmadı. Hala bunu yapabilse bile, onun cevap vereceğinden çok şüpheliydi.

Tem, Leo'ya döndü. Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu.

"Babamla tanış."

Leo gözlerini kırptı.

"Adı Kronos."

Adını duyunca Kronos gözlerini açtı ve Leo bir adım geri attı.

Tem, elini bırakmadı ve onu yanında kalmaya zorladı. "Annem de benimle aynı eğitimi aldı. Tıpkı benim gibi aşık oldu.

aynı şekilde aşık oldu."

Leo yavaşça başını salladı, gözleri Kronos'a kilitlenmişti. Tem, kaçınılmaz olarak kaçmadan önce ona mümkün olduğunca fazla bilgi vermeye çalışarak sessizliği doldurdu.

"Kraliyet ailesi savaştan beri basiliskleri yakalıyor. Onlara yaptıkları şey bu. Buna kan akıtma deniyor" —telleri işaret etti—"ve ailenin bu kadar zengin olmasının sebebi bu."

Leo, acı verecek kadar sıkı bir şekilde elini sıktı. Kronos gözlerini kapattı.

"Bu çok acımasız, Leo. İnsani değil."

Kelimeleri tesadüfen seçmemişti. Babasını insanlaştırmaya, Leo'ya onun hayatının önemli olduğunu, dolayısıyla Tem'in hayatının da önemli olduğunu göstermeye çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

"Bu yüzyıllardır böyle. Ve birisi bu döngüyü kırıncaya kadar da böyle devam edecek. O kişi sen olmalısın."

Leo'nun çenesi sıkıydı. Ona bakmadı.

"Casper'den ayrılamam. Aşkın ötesinde bir bağımız var. Biz... birbirimize bağlıyız. Ona bağlıyım, Leo," diye yumuşak bir sesle bitirdi. "Her zaman ona bağlı kalacağım."

Leo elini onunkinden çekti.

Tem sessizleşti.

Onun tüm sırları, uzun zamandır sakladığı tüm sırları, sonunda onun önünde açığa çıktı. Ona yalan söylememesini istemişti, ama o yalan söylemişti. *Çok fazla yalan* söylemişti. Ama onu korumak için yalan söylemişti. Onu önemseydiği için yalan söylemişti. Sevdiği kişileri korumak için yalan söylemek gerçekten bu kadar büyük bir günah mıydı?

Leo ona döndü. "Sen *de onlardan mısın?*"

"Evet," diye fısıldadı Tem. "Öyleyim."

Yüzündeki ifade okunamazdı. Hangi yöne eğilimli olduğu, hangi yolu seçeceği belli değildi.

Tem'in oynayabileceği tek bir kart kalmıştı: onu kendi tarafına çekebilecek son bir sır. "Baban Evelyn'le olan ilişkini sabote etti."

Leo'nun yüzünde derin bir acı belirdi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Bana itiraf etti."

Leo'nun gözlerindeki şok ifadesini görünce, Tem neredeyse ona uzanacaktı.

Bunun yerine, amacını açıkça ortaya koydu. "Eğer beni seçersen, bunu tekrar yapacağını söyledi."

Leo hareketsiz kaldı.

Tem, kartların nereye düşeceğini görmekten başka bir şey yapamadı. Leo ya onu reddedecek ya da onu korumayı seçecekti. O, Leo'nun doğru seçimi yapmasını ummak için sadece içgüdülerine güveniyordu. Belki de ona olan sevgisi yeterli değildi.

Belki de yeterliydi.

"Leo," diye fısıldadı. "Lütfen bir şey söyle."

Leo hiçbir şey söylemedi. Sadece yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Dudakları Tem'in dudaklarına değdiği anda, Tem'in içinde bir şey çiçek açtı — güvenlik, şefkat ve sevginin bir karışımı — iki kişiye aynı anda hissedebileceğini bilmediği bir şey.

Öpücük bittiğinde Leo geri çekilmedi. Bunun yerine, Tem'in gözlerinin derinliklerine bakarak, "Seni hiç gerçekten sahip olmadım, değil mi?" dedi.

Tem ona bakarak, irislerinde yeşil izler olduğunu fark etti. Evelyn'i düşündü. "Ben de seni hiç sahip olmadım."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. "İkimiz de olduğunu biliyoruz." Bir sessizlik oldu ve Tem bu sessizliği nasıl dolduracağını bilemedi.

Leo'nun sonraki sözleri bir fısıltıydı. "Seni o yeşil elbiseyle gördüğümünden beri sana aşığım, Tem."

Caspen'in ona verdiği elbise.

Tem o geceyi hatırladı; birbirlerine yalan söylememeye karar verdiklerini, Leo'nun onu istediğini itiraf etmesini sağladığını. Ne kadar yol kat ettiklerini.

Cevap veremedi, Leo ellerini indirdi ve eski halinin gölgesi geri dönerek, "Ne yapılabilir?" diye sordu.

Onun sözleri üzerine Tem büyük bir rahatlama hissetti. Leo bunu soruyorsa, yardım etmek istediği anlamına geliyordu. Onların tarafında olduğu anlamına geliyordu.

"Barış sağlamaya çalışmalıyız," dedi Tem. "Krallığın geleceğini değiştirmeliyiz."

"Nasıl?"

Tem bu sorunun cevabını bilmiyordu. Ama kimin bileceğini biliyordu.
"Ben... bu soruyu sorulacak kişi değilim."

"O zaman kim?"

Şimdi onun gözlerinden kaçıyor.

Leo iç geçirdi. "Ah. Tabii ki. O."

Tem cevap vermedi.

Sessizce durdular ve Tem, büyük bir hata yapmamış olmasını diledi. Sonra Leo, "Bir görüşme ayarlayabilir misin?" dedi.

Yavaşça, temkinli ve kontrollü bir ses tonuyla konuştu. Tem, bunun onun yapmak istediği son şey olduğunu biliyordu ve Caspen'in de yapmak isteyeceği son şey olacaktı. Ama Leo onların tarafında olduğu sürece, kraliyet ailesi ile basiliskler arasındaki gelecek, Bastian'ın planladığından farklı olabilirdi. Umut vardı. Ve umut olduğu sürece, bir şansları vardı.

"Evet," dedi Tem. "Düzenleyebilirim."

Zindandan dönerken ikisi de konuşmadı.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, prens odasına döndü. "Leo, bekle," dedi Tem.

Elini kapıya koydu ve durakladı. Sonsuzluk kadar uzun bir süre geçti.
"Tem?" diye sordu.

Kalbi gırtlığına kadar çıktı. Tüm cesaretini toplayarak, "Kalabilir miyim?" dedi.

Leo'nun kaşları neredeyse fark edilmeyecek kadar yükseldi.

Ona defalarca kalmasını söylemişti. Ama şimdi Tem, kalmak için —yalvararak— kalmasını istiyordu. O sadece yarışma hakkında sormuyordu. Onun kalbinde kalıp kalamayacağını soruyordu — onu yeşil elbisesiyle gördüğü andan itibaren onun için ayırdığı yerde.

Leo cevap vermedi.

Bunun yerine yatak odasının kapısını açtı ve dört direkli yatağını göstermek için kapıyı sonuna kadar açtı.

Tem, Leo'nun beklentisini hissedebiliyordu; vücudunun ona çekildiğini hissedebiliyordu. O da ona çekiliyordu. Bunu inkar edemezdi, aralarındaki ilişkinin gerçek olmadığını iddia edemezdi. Bu oyun yeterince uzun sürmüştü. Tem kartlarını açmıştı, Leo da öyle. Artık direnmek için bir neden yoktu. Kaçınılmaz olanla savaşmaktan bıkmıştı.

Kapı kapanmadan önce dudakları dudaklarına değmişti.

Hareketlerinde mükemmel, tam bir ritim vardı; ikisi de sanki bunun olması gerektiği gibi olduğunu hep biliyorlarmış gibi, sanki tanıştıkları andan itibaren bunu yapmak kaderlerinde varmış gibi birbirlerine dokundular. Tem elbisesini çıkardı.

"Tem," dedi Leo. "Yatağıma gel."

Otuz Altıncı Bölüm

Tem yatağına girdi. Sırt üstü uzandı.

"Siktir," diye fısıldadı Leo.

Tem acele etmemeye karar verdi. Ellerini vücudunda yavaşça gezdirdi, göğüslerini okşadı ve sonra parmaklarını bacaklarının arasına soktu. Leo onu izlerken soyundu, gömleğinin düğmelerini açtı ve pantolonunu indirdi. Sonunda onun önünde çıplak kaldığında, Tem fısıldadı, "Dokun bana, Leo."

Leo öne doğru adım attı. Parmakları Tem'in ıslaklığını buldu ve Tem derin bir tatminle inledi.

"*Siktir*," diye fısıldadı. "Çok ıslaksın, Tem."

Tem, elini onun eline ekleyerek onu daha da derine çekti. "Sadece senin için," diye fısıldadı Tem. Onun bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve ona ihtiyacı olanı vermek istiyordu.

Leo eğilip iç uyluklarını öptü. "Bu amcığı benden bu kadar uzun süre nasıl saklayabildin?"

"Bunu hak etmen
gerekiyordu." "Ve şimdi
hak ettim mi?" "Senin."

Leo geri çekildi.

Tem ona baktı, o da ona baktı, ikisi de o anın önemini anladı. "Leo," diye fısıldadı.

Leo gülümsedi. "Biliyorum,
Tem." Sonra başını eğdi.

Onu yaladı, ipekten daha yumuşak diliyle, ona ne yapacağını tam olarak biliyormuşçasına, en hassas yerine bastırdı — sanki onun onu ne kadar *çok isteyeceğini* tam olarak biliyormuşçasına.

"Leo, lütfen," diye fısıldadı.

"Ne lütfen, Tem?" diye klitorisine fısıldadı. "Beni sık."

"Henüz değil."

Şimdi Leo ona direnen kişiydi, sonunda onu yatağına yatırdığı için acele etmiyordu. Elleriyle kalçalarını kavradı ve ayırdı. Tem kalçalarını kaldırdı, dili daha da derine daldıkça ağzıyla buluştu.

Bu, labirentte onu tattığı zamanki gibi değildi. O zaman agresif ve militanca olmuştu, neredeyse bir ceza gibiydi. Bu sefer yavaş, şehvetli ve samimiydi ve Tem, Leo'ya daha önce hiç hissetmediği bir şekilde bağlı hissetti. Onu sevgiyle okŐuyor, diliyle ona tapıyor, sanki tattığı en değerli şey gibi onun merkezini öpüyordu.

"Leo," diye haykırdı, parmakları diline katıldığında.

Leo'nun cevabı szszd, ama Tem her dokunuşuyla ona ne söylemek istediğini anladı; Leo'nun içinde kendini kaybettiği her an onun mesajını duydu. Leo onu seviyordu.

Tem doruğa yaklaşıyordu. Bu kaçınılmazdı; denese de direnemezdi.

Parmaklarını saçlarına geçirdi, başını bacaklarının arasında tuttu. Utanç duymuyordu. Bu, her zaman yapmaları gereken şeydi; bu, olmaları gereken şeydi.

"Siktir," diye inledi Tem. Leo'nun en sevdiği kelime.

Onun diline karşı gelmek dünyadaki en kolay şeydi.

Leo onu son damlasına kadar yuttu. Sadakatinin sınırı yoktu, geçmeye razı olmadığı bir eŐik yoktu. Tem kalçalarını kaldırarak onun bağlılığına karşılık verdi, ona, arzuladığı her yerine erişim hakkı kazandığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde belli etti.

Leo başını kaldırdığında gülümsedi. "Sikimi istiyor musun, Tem?" O başını salladı.

"Söyle." Parmakları onun içine girip çıkarken, dayanabileceğinden fazlasını ona yaŐattı. "Sikimi istediğini söyle."

Tem itaat edecekti. Sadece bu seferlik. "Senin sikini istiyorum, Leo." "Ne zaman?"

"Şimdi."

"Nerede?"

Parmakları onun parmaklarına dokundu. "Burada."

Leo tekrar bacağını öptü, onu beklemesi için zorladı, sabırlı olması için zorladı.

Ama sabır hiç onun güçlü yanı olmamıştı.

"Leo," diye ısrar etti Tem. "Şimdi."

Leo hafifçe güldü. "Ne kadar da muhtaçsın."

Bu hiç de işe yaramazdı.

Tem ellerini göğüslerine götürdü ve o izlerken onları sıktı. "Tem." Sesi kırık bir mırıltıydı.

"Beni sik," diye fısıldadı. "Hemen şimdi."

Leo ona hayranlıkla baktı.

Sırtını kavisledi. "*Şimdi*, Leo." Bu kadarı yeterliydi.

Leo, Tem'in bacaklarının arasına girdiğinde, Tem'in zihni çalışmayı bıraktı. Mantık ya da akıl yoktu. Sadece *istek* ve *ihtiyaç* vardı.

Leo'nun penisi onun merkezine dokunduğunda Tem inledi. Leo durakladı, gözleri onun gözlerine kaydı, son bir kez sessizce izin istedi.

Kadın onun ensesini tuttu, kalçalarını eğdi ve onu tamamen içine çekti.

Tem daha önce onun penisini tutmuştu, bu yüzden büyük olduğunu biliyordu. Ama Leo'nun *içine girmesini* hissetmek, onu Caspen'i aldığı gibi almak, tamamen başka bir şeydi. Leo'nun içine girerken yüzünü izlemek inanılmazdı. Yüzündeki ifade bir göstergeyse, o da Tem'in hissettiği şeyi hissediyordu: saf mutluluk.

Boynunu öptü. Sonra dudaklarını. "Tem," diye fısıldadı. "Leo," diye fısıldadı o da.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ettiler. Tem, vücudunun her yerine dokundu, onun itişleri derinleştikçe tırnaklarını sırtına geçirdi. Onun penisi, içinde şimdiye kadar sabırla ortaya çıkmayı bekleyen bir şeyi uyandırdı. Ondan daha fazlasını istiyordu. Onun kendisine sahip çıkmasını istiyordu. *Kendisinin de ona sahip çıkmasını istiyordu.*

"Daha hızlı, Leo," diye fısıldadı Tem.

Onun boynuna gülümsediğini hissetti. "Korkarım bunu yapamam, Tem." "Neden?"

"Daha hızlı gidersem, bunu çok uzun süre yapamayız."

Ona olan etkisini anlayınca gururla gülümsedi.

Tem kalçalarını kaldırdı, böylece onun hareketleri daha derine ulaştı.

Leo'nun parmakları saçlarını sıktı. "*Siktir*," diye inledi. Onu sertçe aşağı itti, kalçalarını yatağa bastırarak kontrolü yeniden ele geçirdi. "Bunu benim istediğim gibi yapacağız, Tem."

"Öyle mi?"

"Evet." Parmakları kadının boynunu sardı. "Öyle."

Kız ona baktı. "Ya senin istediğin gibi yapmak istemiyorsam?"

"Bir dahaki sefere istediğin her şeyi yapabilirsin, Tem. Ama bu sefer olmaz." O cevap veremedi Leo geri çekildi.

Ellerini kalçalarına doladı ve onu yukarı çekerek altında onu izleyebildi. Birleşen yerlerine açgözlü bir coşkuyla baktı, her itişinde aralarındaki bağı onurlandırdı. Leo onu sikerken Tem'in yumrukları çarşafıya gömüldü ve Leo'nun sadece hayalini kurduğu her şeyi görmesine izin verdi. Tem orgazma ulaşmak üzere olduğunu hissettiği anda Leo durdu. Parmaklarını kalçalarında esneterek tutuşunu sıkılaştırdı ve sadece başı içinde kalana kadar penisini çekerek onu yerinde tuttu.

Bir santim içeri girdi. Sonra geri çıktı.

Sonra bir santim daha.

Sonra geri çekildi.

Bu Leo'ya yakışır bir şeydi; *işkence* gibiydi.

Onu kızdırıyor, gitmesi gereken yere gelmesine izin vermeden onu oraya götürüyordu. Kontrol prensindi; prens ne olacağına karar verdi. Tem onu suçlayamazdı. Bu adıldı.

"Boşalmak ister misin, Tem?" Leo biraz daha ileri itti, penisinin sadece yarısını ona bıraktı.

Tem çaresizce başını salladı.

"Kendi kelimelerini kullan,"

diye emretti. "Gelmek istiyorum."

"Yalvar."

"Gelmeme izin
ver." "Tekrar."

O, onun bunu neden duymaya ihtiyacı olduğunu, neden onun tekrar tekrar onu istemesine ihtiyacı olduğunu anladı. Leo'ya karşı haftalarca kararsız davranan Tem, Leo'nun da onu en az onun kadar arzuladığını duymaya ihtiyacı vardı. Tem, istenmemek nasıl bir his olduğunu ve bunun tam tersinin gerçekleşmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini herkesten iyi anlayabilirdi. Ondan istediği her şeyi almasına izin verecekti; uzun zamandır arzuladığı şeyi tam olarak elde etmesine izin verecekti.

Tem, tekrar tekrar yalvardı, kendi sonu ile onun başlangıcı arasındaki sınırı ayırt edemeyecek hale gelene kadar onun adını haykırdı. Onun hakkında sevdiği her şeyi dile getirdi, ona tam olarak nasıl hissettirdiğini anlattı. Her sözüyle Leo'nun penisi biraz daha içeri girdi. Sonunda, tamamen onun içine girmişti.

Tem son bir kez daha istedi.

"Bırak beni boşalt, Leo. Lütfen. Boşalmak istiyorum."

Leo parmaklarını klitorisine bastırdı ve bu, Tem'i sonunda doruğa ulaştırdı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Tem onu zar zor duydu.

Uçuyordu, süzülüyordu, onu durduracak hiçbir şey olmadan uçuşuruma düşüyordu. Leo hala ona dokunuyordu, hala onu her zaman götürmek istediği yere itiyordu. Leo'ya bunu vermek, sadece onun için parçalanmak, boşalırken gözlerinde tam ve mutlak zaferi görmek, nefes almak kadar basitti.

Vücudu onun önünde uzanıyordu. Artık saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

Leo ona uzandı, parmaklarını boynunun arkasına kaydırarak ve onu dikleştirdi. Onun ona hissettirdiklerinden sonra ona bu kadar yakın olmak, cennetten başka bir şey değildi.

"Birlikte boşalmak istiyorum," diye fısıldadı.

Leo boynunu, sonra çenesini, sonra dudaklarını öptü. "Öyle yapacağız."

Tem itiraz etmedi. Kalçalarını kaldırdı ve aşağıdan ona doğru itti. Tek bir yumuşak hareketle sırt üstü uzandı ve onu üstüne çekti. Kız hemen onu sürmeye başladı.

"Kıpırdama," dedi Leo.

Tem hareketsiz kalmak istemiyordu. Bu, vücudunun ona yapmasını söylediği her şeye aykırıydı. "Neden?"

"Sana bakmak istiyorum."

Tem, onun emrine karşı kalçalarını gererek inledi.

Leo'nun elleri öne doğru uzandı, belini kavradı ve onu aşağı bastırdı. "Sakin ol," diye emretti.

hareket etme,

diye emretti.

Tem hareketsiz

kaldı.

Leo geriye yaslanarak onu değerlendirdi. Gelecekteki kral. "Benim sikimde çok güzel görünüyorsun, Tem," diye fısıldadı.

Tem hareket etmek, kalçalarını öne doğru kaydırarak onun sikini ne kadar iyi *sürdüğünü* göstermek istedi. Ama Leo ona hareketsiz kalmasını söylediği için öyle yaptı. Leo onu izlerken, o da onu izledi, gözleri kibirli bir memnuniyetle vücudunu taradı.

"Sana emir verdiğim tek yerin yatak olduğunu kim bilebilirdi

ki?" Tem gözlerini devirdi. "Buna alışma."

"Kesinlikle alışmayacağım."

Hâlâ onu yerinde tutuyordu, hâlâ ona en büyük ödülüymüş gibi bakıyordu.

Tem de ona baktı ve daha önce hiç fark etmediği şeyleri fark etti. Vücudu onun vücudunun altında şekillenmişti, sert penisi mükemmel bir şekilde onun merkezine yerleştirilmişti. Onu *çok fazla* sürmek istiyordu. Ama önce onun istediği şekilde yapacaklardı. Sonra onun istediği şekilde yapabilirlerdi.

Leo parmak uçlarını uyluklarına doğru kaydırды, cildinde tüyleri diken diken etti. "Bunu defalarca hayal ettim," dedi, sesi boğuk bir fısıltıydı.

Tem, onun elini kendi eline aldı ve göğüslerine doğru kaldırdı. Parmak uçlarını sırayla meme uçlarına yönlendirdi. "Bunu hayal ettin mi?"

Leo'nun yüzünde sınırsız bir açlık ifadesi vardı.

Tem, elini daha da yukarıya yönlendirdi ve başparmağını ısırды. Göz teması kurarak nazikçe emdi.

"*Kora,*" diye fısıldadı. Diğer eli kalçasındaydı. Tırnakları cildine batarak onu öne doğru çekiyordu.

Hareketsiz kalma zamanı geçmişti.

Tem onu yavaşça sürdü, ellerini gövdesine düz bir şekilde yaydı. Her iki eli de göğüslerine gitti, onları sertçe sıktıktan sonra bir kez daha kalçalarını kavradı.

"Benim için *çok ıslaksın*."

Bu doğruydı. Onun için sırlıslıklam olmuştu.

Bu, onun penisini sürmesini kolaylaştırdı, içindeki hissi dışında her şeyi görmezden gelerek, kısıtlanmadan yukarı aşağı kaymasını sağladı. Leo onun üzerine binmesine izin verdi ve Tem bunun hayal olduğunu *biliyordu*. Onu bu şekilde düşünmek, belki de odasının sessiz karanlığında, belki de şöminenin önünde, onun penisi üzerinde olduğunu düşünerek avucuna boşaldığını hayal etmek, onu daha da tahrik ediyordu. Leo'yu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. O, ona takıntılıydı.

Tem, orgazmının gelmesinden çok önce onun yaklaştığını hissetti. Prens izlerken, yavaşça, zamanını alarak orgazma ulaşmaya çalıştı. Leo tüm bu süre boyunca ona dokundu. Elleriyle kığını, kalçalarını, belini okşadı. Avuçlarını göğüsleriyle doldurdu.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye boğuk bir sesle söyledi.

Tem, onu daha iyi görebilmesi için öne eğildi. Bu açı neredeyse dayanılmazdı. Penisi ona o kadar derine girdi ki, Tem nefesini tuttu.

"Al onu, Tem."

Tem söyleneni yaptı.

Artık dayanamayacağını anlayana kadar tekrar tekrar aldı. O noktaya geldiğinde kendini bıraktı ve Leo'nun ona sağladığı tüm zevke teslim oldu. Orgazmı içgüdüsel ve *hamdı*, bacaklarının arasında başlayıp tüm vücuduna yayıldı ve onu en derinlerine kadar çözdü.

Leo, Tem'in orgazmı tamamen geçene kadar bekledi, sonra kendi orgazmını yaşadı. Onun boşalmasını izlemek inanılmazdı. Tem her şeyi fark etti: ellerinin kalçalarını sıkıca kavrayışını, damarlarının derisinin altında belirginleşmesini, onu daha iyi görebilmek için çenesini eğişini. *Tem*'in onu boşalttığı açıktı, seks değil, Tem'in kendisi. O, Tem'in istediği tek şeydi, ihtiyacı olan tek şeydi.

O, onun ilham perisiydi.

"Leo," diye fısıldadı, o içine boşalırken.

O, oturarak kollarını ona doladı ve onu göğsüne sıkıca çekti. "Biliyorum, Tem," diye mırıldandı, sırtını okşarken. "Biliyorum." Parmakları omurgasını okşadı ve dudakları omzuna bastırdı.

Tem titreyerek nefes aldı. Leo'nun kalbi göğsünde çılgınca atıyordu, onunkinden bile daha hızlı. O bunu Tem'den çok daha uzun zamandır istiyordu. Onu arzulayan Leo'ydu; asla gerçekleşmeyebilecek bir gelecek isteyen Leo'ydu.

Tem kendini kaldırdı. Penisinin başını okşadıktan sonra parmaklarını gövdesine doğru kaydırды, kendi sperminden ince bir iz bırakarak, birleşmelerinin tartışılmaz kanıtını onun vücuduna kazıdı. Sonra parmaklarını yaladı.

Leo hayretle onu izledi. "Çok güzelsin Tem," diye fısıldadı, dudakları boynuna doğru kayarken. "Çok çekicisin."

Tem, Leo'nun saçlarından bir tutam tuttu. "Sen de öylesin."

Leo yumuşak bir kahkaha attı ve onu yatağa çekti. "Öyle mi?" "Evet.

Erkekler de güzel olabilir, Leo."

Uzun süre birbirlerine dokunmaktan başka hiçbir şey yapmadan yataklarda uzandılar. Tem, Leo'nun penisine kadar uzanan yumuşak sarı saçları, kaburgalarının arasındaki pürüzsüz çukurları, boynundaki belirgin adem elmasını keşfetti.

Leo da onu keşfetti, uyluklarına, saçlarına, hassas meme uçlarına dokundu.

Dokunurken öpüştiler ve sonunda Tem'in eli onun penisini buldu. Caspen'in her zaman olduğu gibi hemen sertleşmedi, ama Tem umursamadı. Belki de Leo'nun sınırları olması bir bakıma güzeldi. Onunla geçirdiği her an değerliydi, her an bir anlam ifade ediyordu. Parmaklarıyla onu okşamaktan, bunu yaparken çıkardığı sesleri dinlemekten memnun kalıyordu. Ancak daha sonra, Leo onu parmaklamaya başladığında, tekrar sertleşti.

"Leo," diye fısıldadı, Leo üstüne çıkarken. "İstedğim her şeye sahip olabileceğimi söylemiştin."

"Öyle dedim," diye fısıldadı Leo. "Beni nasıl istiyorsun?"

Tem onu kendine çekti. "Aynen böyle," diye fısıldadı. "Tam burada."

Leo gülümsedi. "O zaman beni alacaksın." Onun içine girdi.

Nedense ilk seferinden daha iyi hissettiriyordu. İkisi de aynı anda inlediler, nefesleri bir oldu. Leo, eliyle onun başını okşadı, tekrar tekrar içine girerken onu sıkıca tuttu.

"Çok yumuşaksın Tem," diye fısıldadı. "Çok ıslaksın."

Tem onu daha da derine, en derinlerine aldı, bildiği en iyi şekilde aralarındaki bağı onayladı. Onları sonsuza kadar birbirlerine bağlamak istiyordu. Leo'nun kalbinin kendi kalbine kazınmasını istiyordu. Karşılığında ona kendi kalbini vermek istiyordu.

"Yaklaştım, Leo."

Leo hızını yavaşlattı. "Henüz değil, Tem." "Neden?"

"Birlikte boşalmak istediğini söylemiştin."

Tem başka bir şey istemiyordu.

Leo'nun hızını belirlemesine izin verdi, dilinin ağzındaki tadını çıkararak, kendi diliyle onu takip etti. İlk öpüşmelerini hatırladı - hazır olduğunda onu bulmasını söylediğini. Leo ile her zaman böyleydi. Her zaman onu beklerdi - her zaman istediğini elde etmesini sağlardı, o ne istediğini bilmesek bile. Onu dinlerdi. Önemsiyordu.

Leo'nun yüzü tam onun yüzünün önündeydi. Gözlerine baktığında, Tem bu anın onun için her şey demek olduğunu anladı. Onu çok uzun süre takip etmişti, ama çok geç olana kadar onun kalbini kazanamamıştı. Şimdi ona bunu vermek, etraflarındaki her şey kaçınılmaz olarak parçalanmadan önce birlikte olmak istiyordu.

Tem, onun itişlerinin altında gevşedi, birlikte yolunu bulacaklarını biliyordu. Vücudunun sertliğini, onun içinde ne kadar mükemmel hareket ettiğini hissetti. Şarkılarını yazmak uzun zaman almıştı, ama şimdi Tem'in duymak istediği tek şey buydu. Leo mükemmel değildi, o da öyle. Tem, geleceklerinin ne getireceğini bilmiyordu, bu haftayı atlatıp atlatamayacağını bile bilmiyordu. Ama denemek istediğini biliyordu. Onun için.

"Tem," diye mırıldandı Leo, dudakları boynuna indi. Hareketleri hızlanıyordu. "Şimdi seni daha sert sikeceğim." Sözleri gergindi; açıkça kendini tutuyordu.

Tem hevesle başını salladı, ona da bunu istediğini gösterdi. "Beni daha sert sik, Leo."

Elleri Leo'nun başından ayrıldı ve yatak direğine sarıldı, Leo ona girerken sıkıca tutundu. İşte bu: ikisi için de o an. Tem, çalışma odasında tanışıp ilk kez birlikte viski içtikleri günden beri bunu bekliyordu. O günden beri aralarında bu his büyüyordu.

Tem gözlerini kapattı. Leo'nun onu izlediğini biliyordu, her anını görmek istediğini biliyordu. Ama Tem bunu *hissetmek* istiyordu. Vücudunun onu nasıl aldığını, birleşmelerinin nasıl mükemmel bir şekilde sonuçlanacağını anlamak istiyordu. Sonuçta bu bir veda olabilirdi. Tem bunun hiçbir anını unutmak istemiyordu.

Leo onun adını söyledi.

Tem de onun adını
söyledi. Birlikte doruğa
ulaştılar.

Tem gözlerini açtığında, Leo'nun üzerinde, memnun ve tatmin olmuş bir şekilde, dalgaları sönmeye başladıkça hareketlerinin yavaşladığını gördü. Tem ellerini göğsüne koydu ve yüzünü kendine doğru çekti. Onu öptü, o da onu öptü ve çok uzun bir süre boyunca tek yaptıkları buydu. Ayrıldıklarında Leo gülümsedi ve dişlerini gösterdi. Tem altın dişlere dokundu.

Leo'nun ifadesi ciddileşti. Gerçeklik çoktan yerleşmişti. Çoktan geleceği düşünme zamanı gelmişti.

"Tem," diye fısıldadı. "Bilmiyordum. Bilseydim..."

Tem parmağını onun dudaklarına koydu. Onun bilmediğini biliyordu. Ama Tem, bilseydi yeni bir yol çizeceğini düşünecek kadar naif değildi. Onu tanımadan, nefret etmek için eğitildiği şeyi içinde barındıran birine aşık olmadan bunu yapamazdı.

Onun cevabı, Caspen'in bir zamanlar ona söylediği şeyin aynısıydı. "Atalarının günahlarından seni sorumlu tutmuyorum."

Leo başını salladı, ama ona inandığını söyleyemezdi. Ama onu teselli edecek hiçbir şey söyleyemezdi. Bu mutluluk parçası onlar için geçiciydi. Leo'nun odasından çıktıkları anda, bundan sonra olacaklarla yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Ama o anın şimdi olması gerekmiyordu. Birlikte uzandılar, nefesleri uyumluydu ve Leo'nun parmakları küçük pençe kolyeyi okşadı. Tem onu çıkarmaya zahmet etmemişti.

"Tem," diye fısıldadı. "Nasıl öğrendin... kim olduğunu?" O, *ne olduğunu değil, kim olduğunu* söylediğini fark etti.

Bu bir ilerlemeydi.

"Casper bana melez olduğumu
söyledi." "Melez mi?"

"Yarı insan, yarı basilisk."

"Nasıl biliyordu?"

Tem ellerini kaldırarak Leo'ya avuçlarındaki çilleri gösterdi. "Bunlar," dedi Leo onlara bakarken. "Babamda da aynısı var. Bana miras kaldı."

Leo dudaklarını çillere bastırdı.

"Ve zihniyle benimle konuşabiliyordu," dedi. "Bu yetenek sadece basiliskler arasında vardır."

Uzun süre sessiz kaldılar. Tem, Leo'nun kokusunu içine çekti, kolonyasının teniyle karıştığı kokuyu kokladı, vücudunun vücuduna değdiğini hissetti. Parmaklarını göğsünden omuzlarına, sonra da boynunun arkasına doğru kaydırды. Durdu.

Orada bir çıkıntı vardı — sert bir yara izi. Tem ona dokunduğunda Leo irkildi.

Geri çekildi. Tem onu geri çekti. "Leo," dedi.

"Arkanı dön."

Leo başını salladı.

"Hayır." Tem oturdu, Leo da oturdu.

"Leo," dedi Tem tekrar. "Hemen."

Tem'in sürprizine, bir duraklamadan sonra Leo itaat etti.

Yavaşça döndü ve sırtı ona dönük olacak şekilde yatağa diz çöktü. Ateşin ışığı onun cildine değdiği anda Tem ona uzandı.

Şimdi *dört adet* çıkıntı gördü, her biri yaklaşık üç inç uzunluğunda, omurgasının iki yanında ikişer tane. Bunları daha önce fark etmediğine inanamıyordu.

"Ne oldu sana?" Tem fısıldadı. "Araba kazası," dedi sessizce.

Elbette bu bir yalandı. Çenesinin altındaki yara izi için de aynı şeyi söylemişti, ama o yara izi düzensiz ve pürüzlüydü, kazayla oluşan bir yaralanmaya benziyordu. Sırtındaki yara izleri ise kasıtlı, neredeyse cerrahi bir müdahaleyle yapılmış gibiydi ve oldukça yeni olduğu belliydi.

"Leo," dedi. "Anlat bana."

"Önemli bir şey değil,
Tem."

Parmağıyla yara izlerini okşadı ve Leo titredi. "Önemli bir şey gibi görünmüyor." Düşünmeden öne eğildi ve dudaklarını her bir yara izine bastırdı. Başını çevirip yanağını Leo'nun ensesine dayadı ve kollarını onun gövdesine doladı. Uzun süre öyle oturdular, ta ki Leo konuşana kadar.

"Bunlar geleneksel," diye cevapladı. "Babamda da var. Onu babası vermiş, o da babasına vermiş, böyle devam ediyor."

Dört adet kabartmalı yara izi, birbirinin aynısı. Labirentteki heykeli düşündü: *Kral Maximus III*. Leo, soyunun dördüncü kralı olacaktı.

Baba ve oğul.

"Ama neden?"

Leo omuzlarını kaldırdı, sonra indirdi. "Ailem neden yaptığımız aptalca şeyleri yapıyor? Diğer törenler gibi. Taç Devri, Kesme Töreni... Hepsi aynı. Gücün ilerlemesini işaretlemek için bir başka fırsat. Ailem hep böyle olmuştur."

Kesme. Bir başka gelenek.

Tem, Horseman'da Gabriel'in Leo'nun altın dişlerini sorduğu anı hatırladı. Leo şöyle cevap vermişti: *Ailemdeki erkekler yirmi yaşına geldiklerinde, diğer hediyelerle birlikte bunları alırlar.*

Ne hediye ama.

Sonra ellerindeki çiller aklına geldi — kendi babamdan bir hediye, ama kanatmayan bir hediye. Leo da benim gibi ailesinin izlerini taşıyordu, ama onunki bıçakla yapılmıştı. Leo'nun bir gün kendi oğluna da bunu yapacağını, derisini kesip bir yara izi bırakacağını hayal etti. Bunu hayal edemedi.

Tem, sırtındaki tutuşunu bıraktı ve ona dönmek için etrafında süründü.

"Sen de çocuğuna aynısını yapacak mısın?" diye fısıldadı.

Leo, Tem'in buklelerinden birini parmağıyla döndürdü. "Oğlumun benden nefret etmemesini tercih ederim, Tem."

Onun ne demek istediğini anlaması epey zaman aldı. "Sen... babanı nefret mi ediyorsun?"

"Bana güven." O üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bu duygu karşılıklı."

O kadar açık sözlüydü ki, Tem aniden Leo'ya sempati duymaya başladı. Onu nefret eden bir babayla bu kalede büyümek nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyordu. Maximus'un ona olan nefretinin acımasızlığı biliniyordu. Kendi oğluna karşı olan nefretinin on kat daha fazla olduğu şüphesizdi.

İyileşmiş bir yara hala iz bırakır.

Tem, Leo'nun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Maximus sana bunu yaparak hata etti."

Leo omuz silkti. "O sadece bunu bilir." "Bu, yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez."

Prens buna bir cevap veremedi. Bunun yerine onu öptü ve o da buna izin verdi.

Ayrıldıklarında Leo fısıldadı, "Casper'le ilişkini bitirmeyeceğini biliyorum."

Tem, kollarının arasına daha sıkı sarıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Leo ona hüzünlü bir gülümseme attı. "O senin Evelyn'in." Tem cevap vermedi, çünkü bunun doğru olduğunu fark etti.

"Casper hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Elini yavaşça belinin kıvrımlarından aşağı kaydırıdıktan sonra bacaklarının arasına soktu. "O zaman konuşmayız," diye mırıldandı parmaklarını onun içine sokarken.

Onu yavaşça okşadı, okşarken onu öptü. Tem bacaklarını onun için açtı, daha derine girmesine izin verdi, dokunma hakkını kazandığı her şeye dokunmasına izin verdi.

Sonunda, onun her şeyini istedi ve o da ona verdi.

Birbirleriyle işlerini bitirdiklerinde, gece çöküyordu. Leo'nun penceresinden görünen gökyüzü hızla kararırken, Tem burada sonsuza kadar kalamayacaklarını biliyordu.

"Onunla buluşmak istiyorsan," dedi, dudakları hala onun dudaklarında, "bu gece gitmeliyiz."

Leo iç geçirdi. Ellерinin üzerine dayanarak ona baktı. Tem bir an için, Leo'nun sözünden döneceğini, az önce olanların yeterli olmayacağını düşündü.

Sonra Leo başını salladı. "Peki."

Otuz Yedinci Bölüm

Tem, Caspen'in Leo ile görüşmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Son görüşmeleri o kadar kötü geçmişti ki, prensi tekrar görürse işlerin nasıl gideceği konusunda hiç de iyimser değildi. Ama Tem, Caspen'den bir görüşme istese bile, bunu yapamazdı — zihinsel bağlantıları o kadar zayıftı ki, artık onun zihnine açılan kapıyı bile hissedemiyordu.

Sadece oraya gidip en iyisini ummak zorundaydılar.

Tem, giyinirken dakikaların geçtiğini hissedebiliyordu. Hâlâ zamanla yarışıyor, hâlâ çok geç olmadan kırdığı şeyi düzeltebilmek için dua ediyordu.

Sonunda hazır olduklarında, Tem Leo'nun elini tuttu.

Birlikte ahırlara yürüdüler ve bu sefer Tem, kimsenin onların gitmesini engellemeyeceğini biliyordu. Personel, Leo'nun varlığını hemen fark etti, başlarını eğip onlara bir araba hazırladı.

Yolculuk sessiz geçti. Leo sadece elini tuttu ve başparmağının ucuyla nazikçe onun cildini okşadı. Ara sıra, parmaklarını dudaklarına götürüp öperdi. Tem, başını omzuna yaslayarak, olacakları düşünmemeye çalıştı. İki prensin halklarının geleceği hakkında makul bir şekilde konuşmalarını sağlamaktan başka bir planı yoktu. Elbette, iki yetişkin erkek daha büyük bir iyilik için böyle bir şeyi başarabilirdi.

Elbette bu, tam bir felaket olmazdı.

Araba onları ormanın kenarında indirdi. Birlikte ormana girdiler ve mağaralara giden patikaya çıktılar. Duvardan geçtiklerinde Leo kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Tem, basilisklerin sadece gerçek hallerinde aynalara karşı savunmasız olduklarını açıklamak istemiyordu. Prensın şu anda bilmesi gereken bir şey değildi. Sonunda dağın eteklerine ulaştılar.

"Leo," dedi Tem sessizce, Caspen'in mağarasının girişine vardıklarında durarak. "Senden bir ricada bulunabilir miyim?"

O da durdu ve karanlıkta ona baktı. Tem konuşmadan, "Onun bizim birlikte yattığımızı bilmesini istemiyorsun," dedi.

Tem dudaklarını büzdü.

"Evet." "Bunu kimseye söylemeyeceğim."

Tem ona şüpheyile baktı.

Leo ona yaklaştı. "Seni tamamen kendime istiyorum. Neden ona söyleyeyim ki?" "Çünkü bu onu incitir."

Leo başını salladı. "Bu seni de incitir. Ve ben bunu yapmak istemiyorum."

"Bu zaten bana acı veriyor, Leo."

Sözler ağzından kaçtı. Tem, bunları gerçekten kastettiğini bile bilmiyordu. Ama Leo'nun yüzünde acı bir ifade belirdi ve fısıldadı: "Seni incitmek istemiyorum."

Tem iç geçirdi. "Aslında sen değilsin.

Sorun..." O onun yerine cümleyi tamamladı. "Biziz."

Tem tekrar iç geçirdi ve ona baktı. "Evet."

"Tem, ben..." Leo başladı ama bitiremedi. Çok mutsuz görünüyordu ve Tem bunu nasıl düzeltereğini bilmiyordu. İkisi de Tem'in söylediklerinin geri alınamayacağını biliyordu. Ama Tem onun bunu duymasına ihtiyaç duyuyordu, kendi içinde iki parçaya bölünmüş olmanın kendisi için ne kadar acı verici olduğunu bilmesine ihtiyaç duyuyordu. Bu durum onu yavaş yavaş ikiye bölüyordu.

Leo ona üzgün bir şekilde baktı.

"Niyetlerimi hep şüpheyile karşıladığını biliyorum," dedi. "Ve geçmişimi düşünürsek, seni suçlamıyorum. Ama şunu bil ki: Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağım."

Ona doğru eğildi.

"Şunu da bil: Seni istiyorum. Ve bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum. Ve beni geri istemediğini biliyorum, en azından onunla olan bağına ihanet etmeye degecek kadar istemediğini biliyorum. Ama sensiz yaşayamam. Senin sadece bir parçana sahip olsam bile, bu senin hiçbir parçana sahip olmamaktan çok daha iyidir."

"Vera daha uygun bir eş," diye fısıldadı Tem. "Onu seçmelisin."

"Vera'nın tamamını almaktansa senin yarısını almayı tercih ederim. Bu, hayatımın geri kalanında seni paylaşmak anlamına gelse bile."

Tem ona baktı. Leo az önce... *evlenme teklif* mi etmişti? Bunu sindiremeden, Leo tekrar konuştu.

"Senin ona ait olduğunu biliyorum, Tem. Ve yine de seni istediğimi biliyorum." "Leo..." diye fısıldadı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Burada uygun cevap ne olabilirdi? Böylesine savunmasız bir itirafa ne söylenebilirdi? Leo, duyguları konusunda ona karşı her zaman samimi olmuştu, sevgisini her zaman açıkça ifade etmişti. Ama bu seferki farklıydı. Bu seferki kalıcıydı.

"Sadece... bu geceyi atlatabilir miyiz?" diye sordu. "Şimdilik?"

Leo'nun dudaklarında pes etmiş bir gülümseme belirdi. "Elbette atlatabiliriz, Tem."

Zaman ve koşulların sınırlı olduğunu biliyordu. Onun daha fazlasını istediğini biliyordu. Ama bu onun kontrolünün ötesindeydi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Tem.

Leo başını eğdi. Sonra Tem onun elini bıraktı ve mağaraya girdiler.

Tem, gözleri karanlığa alışırken Leo'yu izledi ve şömineyi ve önündeki matı inceledi. Tem'in pek çok ilk adımı attığı, Caspen'in ona her zaman bilmek istediği her şeyi öğrettiği bu yerde onu görmek garipti. Tem, haftalar önce bu mağaraya gelen kızı artık tanıımıyordur. O kız artık yoktu.

Tem, Leo'ya döndü. "Önce onunla konuşmalıyım," dedi.

Leo başını salladı. "Peki."

"Sadece... burada bekle."

Leo tekrar başını salladı. Ne olursa olsun kaderine boyun eğmeye kararlı gibiydi. Tem onun cesaretini takdir etti. Bir basiliskle yüz yüze gelmek kolay bir iş değildi. Leo için bu, düşmanıyla yüz yüze gelmekti; ailesinin hayatı boyunca kötülediği yaratıkla. Bu önyargıyı gerçek zamanlı olarak ortadan kaldırmak onun için kolay olamazdı.

Tem, Leo'nun yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra geçide daldı. Caspen'in kapısını sessizce çaldığında hemen cevap geldi.

"Tem," dedi Caspen ve o anda bile, onun adını duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne oldu?"

Onun kendisini beklemediğini biliyordu. En son Adelaide ile konuştuklarında iletişim kurmuşlardı. Tem, Adelaide'nin ona bu konuşmanın içeriğini anlatıp anlatmadığını hâlâ bilmiyordu. Onun, kendisinin basilisk tarafının yavaş yavaş öldüğünü, kendi kaderinin de sorgulanır durumda olduğunu bilip bilmediğini hiç bilmiyordu.

Tem ona baktı. İyi görünmüyordu. Gözlerinin altında daha önce hiç olmayan gölgeler vardı. Sadece uykusuz mu kalmıştı? Yoksa bu, armanın birleşik etkisinin bir belirtisi miydi? Ona uzanmak istedi ama yapmadı. Bunun yerine, "Ben... biriyle konuşman gerekiyor," dedi.

Caspen kaşlarını kaldırdı.

"Kiminle?" Başka çare yoktu.

"Leo."

Adını duyunca Caspen sertleşti. Burun delikleri genişledi ve Tem, onun üzerinde insan prensin kokusunu aldığını anladı. "Neden?"

"Onu görmek isteyeceğini söyledim."

"Onu *getirdin mi? Aklını mı* kaçırdın, Tem? O burada olamaz." "Ama burada. Ve seninle konuşmak istiyor."

Caspen daha önce şok olmuşsa, şimdi tamamen şaşkına dönmüştü. "*Neden?*" diye tısladı.

"Krallığın geleceğini tartışmak istiyor. Kan dökülmesini sona erdirmek istiyor."

Caspen'in gözleri öfkeden kararmıştı. "Tartışacak bir şey yok. Kraliyet ailesi iktidarda olduğu sürece barış olmayacak. Onların neler yapabileceğini gördün."

"Leo diğer kraliyet ailesi üyeleri gibi değil."

"O da diğer kraliyet ailesi üyeleri gibi. Kendini basilisklerden daha üstün görüyor."

Kız başını salladı. "Hayır. Öyle değil. Artık değil."

"*Elbette* öyle, Tem. Babasından hiçbir farkı yok. Bize asla merhamet göstermeyecek. Hepimizi öldürtecek."

"Leo babası gibi değil."

Caspen yaklaştı. Tem geri çekilmeye direndi. "Buna inanıyorsan aptalsın."

Öfke içinde kıvrıldı. "Onu tanımıyorsun, Caspen."

Caspen başını salladı ve eğildi. Gözlerinin altındaki gölgeler hayal ürünü değildi. Zayıflamıştı, sanki uzun zamandır yemek yememiş gibi yüz hatları çökmüştü.

Tem onu bu halde görmekten nefret ediyordu. Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

"Sen de onu tanımıyorsun, Tem. Onun söylediklerine güvenemezsin."

"Sana güvendim, değil mi?"

Caspen gözlerini kısarak, "Bu ne demek?" dedi.

"Sana güvenmek için hiçbir nedenim yoktu, ama güvendim. Şimdi halimize bak."

Caspen  fkelendi. "Beni onunla mı karŐılaŐtırıyorsun?        bunu bir hakaret olarak görüyorum."

"Seni karşılaştırmıyorum. Sadece Şunu söylüyorum..."

"Bana güvendiğin için ona da güvenmem gerektiğini söylüyorsun. Ama ikisi birbiriyle alakasız."

"Bu adil değil. Onu tanımadan yargılayamazsın." "Ne istersem yaparım, Tem."

Onun kızgın olduğunu biliyordu. Ama o da kızgındı.

EleŐtirel analiz Caspen için ikinci doğa gibiydi, ama Leo için, kendi durumunu sorgulamak öęrenilmiŐ bir davranıştı — Tem ona kim olduğunu söylediğinden beri kısa sürede ustalaŐması imkansız bir davranış. O, Caspen'in yapmadığı hoŐgörüyü ona göstermeye hazırdı. Onun hala, olabileceğini bildiği kişiye, olmak istediğini bildiği kişiye dönüŐmekte olduğunu anlıyordu. Leo'da siyah ve beyaz diye bir Şey yoktu; o iyi ya da kötü, korkak ya da cesur değildi. O aynı anda birçok Şeydi. Ve Tem onu bunun için seviyordu.

Kollarını kavuşturdu ve yerinden kıpırdamadı. "Sen bundan daha iyisin, Caspen."

Acı bir kahkaha attı. " yle mi? Sen beni insan prensle eşit görüyorsan, neden kendimi daha yüksek bir standartta tutayım ki?"

"Senin eşit olduğunu hiç söylemedim."

" yle demiŐ olabilirsin." Caspen yaklaştı ve Tem geri çekildi. "Gerçekte ne olduğunu bilseydi ne yapardı, bir düşün."

Dişlerini sıktı. Bundan sonra söyleyeceği Şey hoşuna gitmeyecekti. "O zaten biliyor."

Caspen tamamen hareketsiz kaldı. Gözleri Tem'in gözlerini aradı ve içinde sadece ihanet vardı. Tem, onun güvenini ihlal ettiğini biliyordu; ona danışmadan Leo'ya melez olduğunu söylemeyi seçtiğini biliyordu. Ama bu, onun paylaŐacaęı bir sırdı. Caspen'in bundan hoŐlanması gerekmiyordu.

"Ona *söyledin* mi? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" "Bunu bilmeye hakkı var."

"Ona başka ne söyledin? Arması hakkında bir şey biliyor mu?"

Tem tereddüt etti. Leo, armanın varlığından, Maximus ve diğer kraliyet mensupları için bir plan olduğundan habersizdi.

"Hayır," dedi, sesini sabit tutarak. "Ve onun bilmesi gerekmiyor." "Peki neden bilmemesi gerekiyor? Bu onun ailesini ilgilendiriyor, değil mi?"

"Ailesi bu durumdan etkilenmeyecek," diye ısrar etti Tem.

"Hepsi değil. Sadece kendisi ve kız kardeşi. Bunu çok net bir şekilde belirttin." Sesi tehlikeli bir şekilde sakindi. Tem'in içinden bir anlık şüphe geçti.

Leo, Maximus'tan nefret ediyordu. Bunu kendisi söylemişti. Ama onu, onu tepeye mahkum edecek kadar nefret ediyor muydu?

"Ona söyleyeyim mi?" diye alay etti Caspen, gözleri karanlıkta çakmaktaşı gibi parlıyordu. "Yoksa babasına ne olacağını ona bildirme şerefini sen mi üstlenmek istersin?"

Şüphe daha da yoğunlaştı. Tem'in en son istediği şey, Caspen'in Leo'ya armanın varlığını söylemesiydi. Eğer kötü tepki verirse, eğer bir nedenden dolayı Maximus'a olan nefreti Tem'in düşündüğü kadar derin değilse, aralarındaki ilişkiler bozulabilirdi.

"Bunu yapamazsın," dedi Tem.

"Neden yapamayayım?" diye sordu Caspen.

Tem onun ses tonunu beğenmedi. Onu tehdit ediyordu.

"Çünkü bu her şeyi mahvedebilir ve sen de bunu biliyorsun." "Her şeyi mi? Yoksa onunla olan ilişkini mi?" "Hiçbir şey onunla olan ilişkiyi mahvedemez."

Caspen'in gözleri önce büyüdü, sonra kısıldı. Tem, onun söylediklerini anladığını biliyordu: Leo ile olan bağının seks sayesinde sağlamlaştığını. Bunun kalıcı olduğunu.

"Senin bu kadar kolay baştan çıkarılabileceğini fark etmemiştim," diye fısıldadı, sesi ölümcül bir tondaydı.

Rowe'un sözleri aniden aklına geldi: *Oyuncak, oyun arkadaşına aşık olmuş.*

Caspen'in bu kadar kıskanç olduğunu görmek yabancı bir şey değildi, ama bu kadar küçük düşürücü olduğunu görmek öyleydi. Tem, bunun armanın bir etkisi olup olmadığını merak etti - her zamanki stoikliği

diğer özellikleri gibi zayıflamış olabileceğini düşündü. O her zaman istikrarlı biriydi. Ama artık değildi.

"Onunla evlenmek zorundayım, Caspen. Planımız hep böyleydi."

Caspen, kendi hayatının bu plana bağlı olduğunu bilmiyordu. Alaycı bir şekilde güldü.

Tem devam etti. "Leo bizim tarafımızda. Sana söz veriyorum."

Caspen yüzünü tavana doğru kaldırdı, boynundaki damarlar derisinin altında belirginleşti.

"Kora. Sen her zaman istediğini yaparsın, Tem. Asla *düşünmezsin*."

Bu işin bir sonuca varacağı yoktu. Tem onları tekrar yola sokmalıydı. "Onunla konuş. Lütfen. Benim için yap."

Tem, bunun Caspen'in yapmak istediği son şey olduğunu çok iyi biliyordu. Ama ona sakladığı onca şey için bunu ona borçluydu. Ona sormadan bir şey yaptığı için ona kızamazdı ve bunu o da en az onun kadar iyi biliyordu.

Sonsuz gibi gelen bir duraklamadan sonra, "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok," dedi.

Tem başka bir şey söylemeden döndü.

Caspen, iki adım gerisinde kalarak onu uzaktan takip etti. Mağaraya varmadan hemen önce, Tem onun ellerinin yumruk haline geldiğini gördü.

"Caspen."

Caspen ona baktı.

Tem, onun koluna nazikçe dokundu. "Lütfen," diye fısıldadı Tem.

Uzun bir süre tepki vermedi. Sonra parmaklarını açtı ve ellerini yanlarına sarkıttı. Mağaraya girdiler.

Leo duvara yaslanmış duruyordu ama onları görünce doğruldu. Hemen Tem'e baktı, sonra Caspen'e.

Uzun bir süre geçti ve Tem nefesini tuttu. Leo hiçbir şey söylemedi. Caspen'in öncülük etmesine izin vermeye kararlı görünüyordu. Caspen, Leo'ya en ufak bir selamlama hareketiyle başını eğene kadar Tem nefesini veremedi. Bu onun için yeterliydi.

Tem aralarına girdi ve umduğu gibi tarafsız bir jestle ellerini açtı.

"İkinize de diğerrinin düşman olduğı söylendi," dedi sessizce. "Ama bu bir yalan."

İki prens birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmadı.

"Ben, sizin bir arada yaşayabileceğinizin canlı kanıtıyım," diye devam etti Tem. "Barış istiyorsanız, bu döngüyü kırmanız gerekir."

Caspen başını eğdi ve Tem onun bir şey söyleyeceğini düşündü. Ancak ilk konuşan Leo oldu.

"Bana karşı çekinceleriniz olabileceğini anlıyorum," dedi Leo, doğrudan Caspen'e hitap ederek. "Ama sizi temin ederim ki biz aynı taraftayız."

Caspen kuru, inanmaz bir ses çıkardı.

"Tem bana babamın yaptıklarını anlattı," diye devam etti Leo, sanki Caspen ses çıkarmamış gibi. "Bunlar korkunç şeyler ve cezasız kalmamalı. Elimden gelirse bu konuda yardımcı olmak isterim."

Caspen hâlâ konuşmamıştı ve Tem onun konuşup konuşmayacağını merak etmeye başlamıştı.

Leo inatla devam etti. "Bana güvenmeyebilirsiniz, ama Tem güveniyor. Ve onun görüşüne değer verdiğinizi biliyorum."

Caspen gözlerini kırptı.

Sonra Tem'e baktı.

Uzun bir süre göz göze geldiler ve Tem, eskiden aralarında olan bağın yerini boşlukların aldığını hissetti. Caspen sonunda sessizliğini bozdu.

"Değer verdiğim tek fikir benim kendi fikrimdir," diye homurdandı.

İki adam birbirlerine baktılar. Caspen'in elleri yavaşça yumruk haline gelmeye başladı ve Tem, işler daha da kötüye gitmeden bu anı bozmak için acele etti.

"İkiniz de aynı şeyi istiyorsunuz," dedi Tem. "En azından bu konuda anlaşabilir miyiz?"

İkisi de ona baktı.

Yanlışlıkla gerçeği fazla ağzından kaçırdığını fark etti ve durumu kurtarmak için aceleyle devam etti. "Leo kral olduğunda, kan dökülmesini derhal durduracak."

Caspen Leo'ya baktı. "*Baban* buna karşı çıkabilir." "O artık kral olmayacak. Söz hakkı olmayacak."

Caspen'in çenesi gerildi. "Kan dökülmesi, bu kadar çok altına sahip olmanın sebebidir. Bunu durdurursan, servetinden vazgeçmiş olursun."

Leo dudaklarını yaladı ve Tem, ağzındaki altın dişleri mi düşündüğünü merak etti. "Böyle elde edilen servet benim için hiçbir değer ifade etmiyor. Altından çok daha değerli hazineler var."

Tem, gözlerinin ona kaymasını kaçırmadı. Caspen, hemen kasılan Leo'ya doğru adım attı. Korkunç bir an için Tem, ona armanın sırrını anlatacağını sandı. Ama sonra Caspen, "Neden?" dedi.

Leo gözlerini kırptı. "Neden ne?"

Caspen daha da yaklaştı. Leo'nun şerefine, geri adım atmadı. "Neden kendi babana karşı gelmeye razısın?"

Caspen'in ne kadar yakın durduğuna rağmen, Leo cevap vermeden önce uzun bir süre Tem'e baktı. "Sevdiğin bir şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim," dedi. Gözleri tekrar Caspen'e kaydı ve sessizce sözlerini bitirdi. "Babam her şeyden çok gücü sever. Onun bunu kaybetmesini görmek istiyorum."

Caspen, Leo'nun hikâyesini bilmiyordu, Evelyn'den bahsettiğini bilmiyordu. Ama Tem, Leo'nun motivasyonlarını herkesten daha iyi biliyordu. Kan dökmek, düzeltilmesi gereken bir suç değildi; Leo'nun geçmişinden kurtulmasının bir yoluydu.

Caspen kaşlarını kaldırdı ve Tem, yüzünde bir anlık saygı ifadesinin geçtiğini gördüğüne yemin etti. Sonra bunu bastırdı.

"Hiçbir kraliyet mensubu bu kadar fedakar değildir.

Karşılığında ne bekliyorsun?" "O hiçbir şey istemiyor," dedi Tem.

"Ama ben istiyorum," dedi Leo sessizce. Tem'e döndü ve Tem'in kalbi durdu. "Karşılığında bir şey istiyorum."

Bir an sessizlik oldu.

Tem şimdi anladı. Leo bunu yapmaya hazırды, ama tek bir şartla: O.

Caspen kuru bir kahkaha attı.

Leo elini kaldırdı. "Birbirinizi görmeyi bırakmanızı beklemiyorum. Aranızdaki bağı görmezden gelebileceğinizi düşünecek kadar naif değilim. Aşk hissedilmek ister."

Bir duraklama oldu ve Tem'in kalbi neredeyse kırılacaktı. Leo her zaman böyle yapardı, çok etkileyici şeyleri doğal bir şekilde söylerdi.

kelimeleri ustaca kullanıyordu, şimdi bile.

Devam etti. "Basilisks'lerin çok uzun yaşadığını biliyorum. Neredeyse sonsuza kadar birlikte olacaksınız." Bakışları Tem'e kaydı ve sonraki sözleri bir fısıltıydı. "Sadece... seni sahip olabildiğim sürece istiyorum."

Bastian'ın da dediği gibi, bu zarif bir çözümdü.

Neden onu paylaşmasınlar ki? Tem ikisine de aşıktı. O hem insan hem de basiliskti. Tem, Caspen'in insan prensi eşit görmediğini zaten biliyordu. Bu nedenle, onu bir tehdit olarak görmemesi de gerekiyordu. Caspen, kraliyet ailesi basiliskleri hor gördüğü gibi Leo'yu da hor görüyordu. Leo, Caspen için önemli değildi, hiç olmamıştı. Ama Tem için önemliydi.

Tem, Caspen'e baktı ve Caspen de ona baktı.

Onun bakışlarında, onun yokluğunun onu ne kadar derinden etkilediğini gördü. *Onu özlüyordu* — bunu gözlerinde, onun gözlerine dalmış bakışlarında görebiliyordu. Ve o da onu özlüyordu. Zihinsel bağlarını geri kazanmaya, onun hayatının vazgeçilmez bir parçası olan bu bağı geri kazanmaya ihtiyacı vardı. Ve bunu geri kazanmak için Leo ile evlenmesi gerekiyordu.

Caspen ilk konuştu. "Bu Tem'e kalmış."

Leo başını salladı. "Elbette." Ona baktı. "Karar senin."

Tem ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bu olağanüstüydü, başka bir kelimeyle ifade edilemezdi. Bu mağarada, bu iki adamın arasında durup bir krallığın kaderini belirlediğine inanamıyordu. Bu, kendisi için hiç beklemediği bir şeydi.

Ve yine de, yapması gereken her şey buydu.

Tavuk çiftliğinde onun için bir gelecek yoktu, işlerin eski haline dönme ihtimali yoktu. Her zaman olması gereken kişiye dönüşme zamanı gelmişti.

Tem, gerçeği söylemeye hazırды.

"İkinizi de seviyorum."

Bunu söylediğinde havada belirgin bir değişiklik oldu, sanki evren eksenini üzerinde dönmüş gibiydi. Nedense kendini güçlü hissetti. Sonunda bunu söylemek, ikisinin önünde aynı anda kendini açığa vurmak inanılmaz derecede özgürleştiriciydi. Artık hep birlikte aynı sayfadaydılar. Saklayacak hiçbir şey kalmamıştı, kavga edecek hiçbir şey kalmamıştı. Caspen'i seviyordu, Leo'yu seviyordu ve bunu yakın zamanda bırakacak gibi de görünmüyordu. Birlikte ilerleyeceklerdi; kendi yollarını çizeceklerdi.

Tem bundan sonra ne olacağından emin değildi. Az önce söylenenlerden sonra söylenecek başka bir şey kalmamış gibiydi. Her zamanki gibi, rehberlik için Caspen'e baktı.

Caspen, Leo'ya döndü. "Hâlâ sana güvenmiyorum."

Leo iç geçirdi. "O zaman bana kendimi kanıtlama şansını ver," dedi sakın bir şekilde. "Düğünümde kral olarak taç giyeceğim ve o zaman yeni bir döneme girdiğimizi ilan edeceğim; kan dökülmeyeceği bir döneme. Sözümü tutmazsam, o zaman beni öldürmekten çekinmeyin. Zaten işler böyle devam ederse kaderim bu olacak. Yanılıyor muyum?"

Leo zekiydi. Bu görüşmenin zamanlamasının tesadüf olmadığını, basilisklerin kraliyet ailesini devirmeyi planladıklarını biliyordu. Armanın varlığından haberi yoktu; babasının özgür iradesinin pazarlık kozu olarak kullanıldığını bilmiyordu. Ama bilmesine de gerek yoktu. Bunlar sadece detaylardı, mükemmel olması gereken bir planı karmaşılaştıracak bilgi kırıntılarıydı.

Sonunda Caspen, "Haksız değilsin" diye cevap verdi. Leo başını salladı. Ve konu burada kapandı.

Tem'e son bir kez daha bakarak, Caspen arkasını döndü ve geçide doğru kayboldu. Tem onun peşinden gitmedi. Bunun bir anlamı yoktu. Bu konuşmanın ileride ne gibi dalga etkisi yaratacağını beklemek zorundaydı. En iyisini ummak zorundaydı.

Leo sessizliği bozdu. "İyi gitti."

Tem, gülme isteğini zorlukla bastırdı. "Hâlâ hayattasın. Yani evet, iyi gitti."

Leo sessizce güldü. "Onun kendini kontrol etme yeteneğine bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Onun kendini kontrol etme yeteneğine güveniyorum," dedi Tem. "Ama öfkesine güvenmiyorum. Onu daha iyi tanısaydın, sen de aynı şeyi hissederdin."

Leo'nun gülümsemesi kayboldu. "Bana bu fırsatı vereceğini hiç sanmıyorum."

"Önemli değil, Leo," dedi Tem yorgun bir sesle. "Sadece ilerlememiz gerekiyor."

Leo onun yorgunluğunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü eli tereddütle beline dokundu ve onu kendine doğru çekti. Arabaya geri dönerken eli orada kaldı, dönüş yolunda omuzlarını sardı

. Arabadan birlikte indiler ve Leo'nun odasının önündeki sahanlığa vardıklarında birbirlerine döndüler.

Tem konuşmak için ağzını açtı, ama ısrarcı bir neşeyle merdivenleri tırmanan Vera'nın gelişi onu kesintiye uğrattı. "Seni her yerde aradım," diye Leo'ya mırıldandı.

Bu çok açıktı. Neredeyse şafak sökmek üzereydi; Vera muhtemelen bütün gece onu yatağa atmak için kalede dolaşmıştı.

"Vera," dedi Leo donuk bir sesle. "Merhaba."

Onun ses tonu karşısında gülümsemesi kayboldu. "Beni görmek istemiştin?" dedi.

Leo, sanki bir şey hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Ah." Başını salladı. "Evet, görmek istedim."

Vera bir kez daha neşelendi. "*Harika*. Çünkü ben de

"Korkarım ki, ilişkimizi sürdürmeyeceğiz." Vera'nın ağzı açık kaldı. Tem'in de öyle.

"Anlamadım?" diye alaycı bir şekilde sordu, nefret dolu bakışları Tem'e yöneldi. "*Onu* seçtiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Leo. "Öyle."

Tem, onun enerjisinde yeni bir şey hissetti — sakın bir şey. Son bir günde bir tür iç huzur keşfetmiş gibiydi, onu derinlerden destekleyen bir güven. Artık hiçbir şey Leo'yu rahatsız etmiyor gibiydi. Artık bir amacı olan bir adamdı. Bu ona yakışıyordu.

Ama Vera henüz bitirmemişti. "Umarım tavuk boku tadını seversin," diye tükürdü. "Çünkü ondan alacağın tek şey bu olacak."

Leo dikleşti. "Benim önümde gelecekteki karımı küçük düşürmemenizi rica ediyorum. Şu andan itibaren, artık benim evimde misafir değilsiniz. Kendiniz çıkamazsanız, sizi dışarı çıkarmak için birini bulurum."

Vera'nın yüzü şoktan gerildi. Tem'i defalarca alenen küçük düşürdüğü halde, ikisi de rekabetlerinin böyle sonuçlanacağını beklemiyordu. Vera bir adım öne çıktı ve Tem bir an için ona vuracağını sandı. Ama Vera, şiddetli bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı, sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp merdivenlerden aşağı koşarak indi.

"Üzgünüm, hayatım," diye mırıldandı Leo, sanki sonradan aklına gelmiş gibi.

Tem, az önce gördüklerinden çok olmuş, olduğu yerde donakalmı tı. Leo onu odasına geri götürdüğünde bunu neredeyse fark etmedi, ancak Leo komodininin yanına gidip küçük kadife bir kutu çıkardığında ve ona geri döndüğünde ancak kendine geldi.

Leo diz çöktü.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Tem," diye fısıldadı.

Tüm dünya sessizliğe büründü. Tem, göğsünde gök gürültüsü gibi çarpan kendi kalp atışlarından başka hiçbir şey duyamıyordu.

"Seninle geçirdiğim zamanın bir nevi ödünç olduğunu biliyorum," dedi Leo sessizce. "Ve seni asla tamamen sahip olamayacağımı da biliyorum. Ama Tem." Durdu ve gözlerinin içine baktı. "Egosuz bir şekilde söylüyorum ki, hayatımdaki varlığın beni ölçülemeyecek kadar değiştirdi. Sen inatçısın. Ve dik başlısın. Ve sinir bozucu derecede memnun edilmesi zor birisin."

Tem buna gülümsedi.

Leo devam etti. "Aynı zamanda cesursun. Ve karşı konulmazsın. Ve ben sana karşılık vermekte zorlansam bile, sen beni her zaman daha iyi bir insan yapıyorsun. Kısacası, sen benim için fazla iyisin. Ama yine de seni istiyorum."

Gözleri doldu. Gözyaşlarını tutmaya çalışmadı.

"Sen söz konusu olduğunda açgözlüyüm, Tem. Bana vermek istediğin her anı istiyorum. Evliliğimiz bana senden önce alçakgönüllü olmaktan başka bir şey sunmasa bile, hayatımın geri kalanını senin yanında geçirmek buna değer." Kutuyu açtı. "Benim kraliçem olma şerefini bana verir misin?"

Bunlar çok güzel sözlerdi. Ve hepsi onun içindi. Tem ona tek bir kelimeyle cevap verdi: "Evet."

Leo'nun yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve ayağa kalkarak onu derin bir öpücüğe çekti. Tem, onun kırılganlığından çok etkilendi ve teklifinden derinden duygulandı. O, bir uzlaşmaya imza atıyordu; onu ömür boyu paylaşmayı kabul ediyordu. Bu fedakarlık, Tem'in gözünden kaçmadı. Bu, ona verilebilecek en büyük iltifattı. Tek umudu, buna layık olmaktı.

Leo elini tuttu ve yüzüğü parmağına taktı. "Bu annemindi," dedi. "İstersen sana uygun bir mücevher alırız. Ama altınla evlenme teklif etmek istemedim."

Tem parmağına baktı. Yüzük cilalı gümüştü, özel günlerde taktığı yüzükten farksızdı. Gösterişli, abartılı veya gürültülü değildi. Ve halkının kanından yapılmamıştı.

Mükemmeldi.

Leo onu tekrar öptü ve bir an için Tem kendini mutlu olmaya izin verdi.

Ama kısa süre sonra korku başladı. Tek düşünebildiği şey, Leo için ne kadar korktuğu, onu ne kadar korumak istediği, onun teklifinin onu güvende tutmak için tam da gerekli olan şey olduğunu bildiği halde, bunu yapma baskısı altında yavaş yavaş çöktüğüydü.

"Düğün ne zaman olacak?" diye sordu, ayrıldıklarında.

"Ailem çoktan geldi," diye cevapladı Leo. "Ve tören aylar öncesinden planlandı. Ne zaman istersen."

Tem başını salladı. Adelaide, Caspen'in armasının sonuçlarının etkisini göstermesine bir haftadan az zaman kaldığını söylemişti. Bu, birkaç gün içinde evlenmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Tem, deli gibi görünmeden bunu nasıl önereceğini bilemiyordu.

Tam da çılgına dönmek üzereyken Leo konuştu. "Yarın hasat ayı var."

Hasat ayı, sonbaharın resmi işareti idi ve akşamın erken saatlerinde onlara bolca ay ışığı sağlayacaktı.

"Yarın evlenmek mi istiyorsun?"

Leo sadece omuz silkti. "Beklediğimiz her gün, babanın acı çekmeye devam ettiği bir gün."

Tem, ona karşı aniden bir şefkat dalgası hissetti. Leo, onun kalbine giden yolun, onun değer verdiği insanlardan geçtiğini her zaman biliyordu. Caspen'le yüzleşmeye ne kadar istekli olduğunu, babasının iyiliğini ne kadar çabuk düşündüğünü düşündü. Ama Leo, tek sorunlarının kan dökülmesi olduğunu, zaman çizelgelerinin yalnızca Kronos'tan etkilendiğini düşünüyordu.

Gelecekte neler olacağını hiç bilmiyordu. "Yarın olsun."

Tem, gökyüzüne bir bakışta yarının neredeyse geldiğini anladı. Mağaralarda o kadar uzun süre kalmışlardı ki, güneş çoktan doğmaya başlamıştı. Leo da bunu aynı anda fark etti.

"Babamı bilgilendireceğim," dedi.

"Seninle gelmeli miyim?"

"Hayır."

Tem kaşlarını kaldırdı. Çok hızlı cevap vermişti.

Tem'in yüzündeki ifadeyi görünce Leo yumuşadı. "Babam bundan hoşlanmayacak, Tem. Onun söyleyeceklerini duymamanı tercih ederim."

Yine onu koruyordu.

Tem başını salladı, çünkü böylesi daha kolaydı. O da Maximus'un söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Oğluna yönelteceği eleştirileri tahmin edebiliyordu. Eleştirilerinin hedefi orada olursa, durumun daha da kötüye gideceğinden şüphe yoktu.

"Anneme söyleyeceğim," dedi.

Leo başını salladı. "Onunla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Tem, annesi mutfaktayken onu verandada öptüğü anı hatırlayarak gülümsedi.

Fuayede yollarını ayırdılar ve Tem, prens salonun kapılarının ardında kaybolurken onun için sessizce dua etti. Bir yandan, Leo'nun Maximus'a Tem ile evleneceğini söylediğinde onun tepkisini görmek istiyordu. Ama diğer yandan, kralın zulmünden bıkmıştı ve armanın intikam için yeterli olduğunu düşünüyordu.

Tem, köye giden uzun araba yolculuğunda güneşin doğuşunu izledi. Kulübesine vardığında, oraya son geldiğinden bu yana bir asır geçmiş gibi hissetti. Yine de her şey hatırladığı gibiydi. Bahçe sonbaharın soğuğuyla yavaş yavaş ölmekteydi. Ön sundurma hâlâ eğimliydi. Her şey son yirmi yıldır olduğu gibiydi.

Tem hariç her şey.

Mutfağa girdiğinde, annesi ocaktan başını kaldırdı. "Prens evlenme teklif etti," dedi Tem basitçe.

Annesi elini ağzına götürdü. "Oh, *Tem*," diye bağırdı, mutfağı geçip Tem'i sıkıca kucakladı.

Tem de annesini kucakladı. "Kabul ettim," diye devam etti. "Ve düğün bu gece."

Annesi geri çekildi. "Bu gece mi? Bu... çok yakın."

"Biliyorum."

"Korkarım giyecek hiçbir şeyim yok."

Tem eliyle onu susturdu. "Sana bir şeyler buluruz."

Annesi başını eğdi. "Her şey yolunda mı, canım? Çok... mutlu görünmüyorsun."

Tem mutlu hissetmiyordu. Sadece derin bir endişe duyuyordu. Havada çok fazla top vardı, yanlış gidebilecek çok fazla şey vardı.

"Ben sadece... şokta," dedi.

"Ama neden? Prens her zaman seni kayırdı."

Bunu söyler söylemez, Tem bunun doğru olduğunu anladı. Ama bu, mutlu olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece Leo'nun onu paylaşmak zorunda kalmasından dolayı suçluluk duyduğu anlamına geliyordu.

"Tem." Annesi nazikçe ellerini tuttu. "Konuş benimle." Tem iç geçirdi. Neden daha fazla yalan söyleyecekti ki? "Başka birini seviyorum," dedi Tem basitçe. Annesinin kaşları kalktı. "Kim?"

"Casper."

Annesi kaşlarını çattı. Tem, annesinin bu belirgin basilisk ismini tanıyacağını biliyordu. Annesi, tarihin tekerrür ettiğini fark ederken, gözlerinde gerçeğin parladığını gördü. "Aptal kız," diye fısıldadı, Tem'in ellerine bakarak ve başparmaklarıyla onun çillerini okşayarak. "Tıpkı annen gibi."

Yıldızları ellerinde tutuyorsun. Tıpkı baban gibi.

Tem parmaklarını sıkıca birbirine kenetledi. "Aşık olmak aptalca *değil*, anne. Birçok şey oldum ama aptal değilim. Sen de öyle değildin."

Annesinin gözlerinde acı parladı. Tem'in ellerini bıraktı ve mutfak penceresine doğru yürüdü. "Belki de haklısın," diye iç geçirdi annesi. Uzun bir süre sonra Tem'e dönerek sordu, "Başka birini seviyorsan neden prensle evleniyorsun?"

"Ben de prensi seviyorum."

Mutfakta sessizlik hakim oldu, sadece ara sıra bir horozun ötüşü bu sessizliği bozuyordu.

Tem onu kıldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette, canım."

"Hâlâ babamı seviyor musun?"

Annesi bir kez daha pencereye döndü. Sabah güneşi yüzünü aydınlattı. "Aşk karmaşıktır. Asla kaybolmaz, sadece değişir."

Tem, annesinin hiç bu kadar savunmasız konuştuğunu duymamıştı. Onu Kronos'un yanında hayal etti ve birlikte nasıl görüneceklerini merak etti. Diğer çocuklar için bu çok basit bir şeydi: annelerini ve babalarını aynı odada görmek. Tem için ise bu bir mucize olurdu.

"Babanı terk ettiğim doğru," diye devam etti annesi sessizce. "Ama bu ikimizin de istediği bir şey değildi."

Tem başını salladı, babasının Seneca kabilesine ait olduğunu, o kabilenin insanlar ve basiliskler arasındaki ilişkiler konusunda açık fikirli olmadığını düşündü. Tem, katlandığı ritüeli bir lütuf olarak görmemişti. Ama şimdi, bu ritüelin bir seçenek olarak sunulmuş olmasının bile kendisi için bir şans olduğunu fark etti. Caspen'in kabilesi onun kendini kanıtlamasına izin vermeseydi, ilişkilerinde sorunlar yaşanırdı, hatta belki de annesinin ilişkisi gibi sona ererdi.

Annesinin onu mağaralardaki ilk gecesi için nasıl hazırladığını, özel yağları uyluklarına nasıl sürdüğünü düşündü. O zamanlar Tem, ilk öpücüğü için cesarete ihtiyacı olacağını düşünmüştü. Ama belki de annesi onun başka bir şekilde cesur olmasını istemişti: istediğini isteyecek ve daha azıyla yetinmeyecek kadar cesur. Sevdikleri için savaştıkları kadar cesur. Yapmadıklarını yapacak kadar cesur.

Annesi sessizce devam etti. "Baban beni hala ziyaret edeceğini söyledi, ama etmedi. Başka birini seçtiğini düşündüm."

Annesi ne kadar yanılmıştı.

"Anne," dedi Tem ve bundan sonra söyleyeceği şeyin dünyasını sonsuza dek değiştireceğini biliyordu. "Onunla tanıştım."

Annesinin yüzünde meraklı bir ifade belirdi, mutlak bir umut ifadesi. "Bu nasıl olabilir?"

Tem, annesinin artık basilisk dünyasıyla bağlantısı olmadığını hatırlamalıydı. Tem'in babasından ayrıldığından beri olan biten hiçbir şeyden haberi yoktu. Kan dökülmesinden, Bastian'ın iktidarı ele geçirme planından haberi yoktu. Tem, olan biten her şeyi açıklamayı

. Bunun yerine, "Kraliyet ailesi tarafından yakalanıp hapsedildi. Onu kalede tutuyorlar." dedi.

Annesinin yüzü şoktan gevşedi. "Hapse mi atıldı?" "Evet. O... zayıf. Ama hayatta. Prens onu kurtarmayı planlıyor." "Yani o..." Annesi cümlesini bitirmedi.

Tem onun yerine cümleyi tamamladı: "Başka birini seçmedi."

Annesinin sevinç duymasını izlemek ilginç bir şeydi. Tem bunu sık sık görmezdi. Sonuçta çiftlikte zor bir hayat sürüyorlardı. Sevinç nadiren ortaya çıkardı — bayramlarda veya doğum günlerinde hediye alışverişi yaptıklarında. Ama bu geçici, duruma bağlı bir şeydi. Şimdi gördüğü şey gerçek, engelsiz bir mutluluktu, derin bir rahatlama ile karışık. Tem gülümsemeden edemedi.

Aşk karmaşıktır. Asla yok olmaz, sadece değişir.

"Canım, ben... daha fazlasını bilmeliyim."

Mutfak masasına oturdular. Tem ona daha fazlasını anlattı.

Mağaradaki ilk geceden bu yana olanları, Caspen ve Leo ile işlerin ne kadar ciddileştiğini anlattı. Annesi dinledi ve kendi hikayelerini anlattı. Anne ve kızı, birbirlerine hayatlarının parçalarını paylaşarak dayanışma içinde oturdular.

Sonunda, Tem'in çocukluğunun geçtiği eve veda etme zamanı gelmişti.

Yatağına oturdu ve tavana baktı. Annesinin şifonyerindeki tuz spreyi şişesinin kokusunu aldı. Ve tavuk kümesine son bir kez girdi, bir daha horozun öttüğünü duymayabileceği gerçeğinin tadını çıkardı.

Sonra annesiyle birlikte arabaya binip uzaklaştılar.

Kaleye vardıklarında, düğün hazırlıkları çoktan başlamıştı. Kraliyet personeli gibi iyi organize olmuş bir ekip için bile, bir günde düğün hazırlıkları yapmak zor bir işti. Tem ve annesi kaleye girerken birbiri ardına hizmetçileri atlatarak, sonunda fuayede bir hizmetçiyi durdurmayı başardılar.

"Bu benim annem," dedi Tem. "Ona bir terziler bulabilir misiniz? Bu akşam için bir elbiseye ihtiyacı var."

"Elbette," dedi hizmetçi. "Peki, ne zaman prova yapmak istersiniz?"

Tem durakladı. Kendisinin de bir elbiseye ihtiyacı olduğunu tamamen unutmuştu. Sonuçta gelin oydu. "Daha sonra," dedi. "Biri beni çağırırsın."

Leo'nun yatak odasına çıkan merdivenlere çıkmadan önce annesinin elini son bir kez sıktı. Leo odada değildi; belki de Maximus ile görüşmesi hâlâ devam ediyordu. Tem, yatak etrafında dolaşarak, buraya ilk geldiğinde yaptığı gibi kitaplarına baktı. *The Raven and the Swan* vardı. Leo'nun ona bu kitabı okuduğu anı hatırlayarak gülümsedi.

Aniden aklına bir şey geldi.

Düğün tehlikeli olacaktı. Sadece Tem için değil, Leo için de. O bir insandı ve kralın tek oğluydu. Sırtında bir hedef vardı. Rowe, Tem'i öldürmeye çalışmıştı. Onun ya da diğer basiliskslerin Leo'ya da aynısını yapması sadece an meselesiydi. Tem'in Bastian ile yaptığı anlaşma Leo'nun hayatını kurtarmıştı, daha fazlasını değil. Kimsenin ona tüy ekleyemeyeceği şartını eklemeyi düşünmemişti. Tem, Caspen'in onu koruduğu gibi onu da korumak zorunda kalacaktı. Ona zehrini verecekti, onu sahiplenecekti. Tek bir sorun vardı.

Tem zehir üretmeyi bilmiyordu.

Caspen'in bunu yapmasını sadece bir kez izlemişti ve o sırada orgazmın ortasındaydı, bu yüzden pek dikkatini vermemişti. Ayrıca, basilisk tarafının artık zehir üretmeye yetecek kadar güçlü olup olmadığını da bilmiyordu.

Önemli değildi. Denemek zorundaydı.

Tem, Caspen'in yaptığını taklit etmek için elinden geleni yaptı, boynuna odaklandı ve zehir bezlerinin olduğunu düşündüğü kulaklarının hemen altındaki kasları gerdi. İlk başta hiçbir şey olmadı ve şüphe onu sardı. Sonra boğazında bir sıcaklık patladı ve boş bir viski bardağına tükürmek için öne doğru eğildi.

Zehri koyu, neredeyse siyahtı. Tem şaşkınlıkla zehre baktı ve Leo'nun farkına varmadan ona bu kadar belirgin bir maddeyi nasıl içirebileceğini düşündü. Leo zehri görmese bile, tadını alacağından emindi. Caspen'in zehri duman gibi tadı vardı; Tem'in zehri ise belirgin bir odunsu tada sahipti.

Ama başka bir yol varsa? Ya ona içmesini isterse? Caspen ona sormadan zehrini vermişti. Tem gerçekten Leo'ya da aynısını yapacak mıydı?

Tam o anda Leo içeri girdi.

Tem, bardağı hala elinde tutarak ona baktı. "Nasıl gitti?" diye sordu. Leo ona yorgun bir gülümseme attı. "Sence nasıl gitti?"

"Hâlâ evlenecek miyiz?"

Gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Tem." Ona doğru yürüdü. "Ölmüş olmam gerek ki bunu yapmayalım."

Tem de gülümsedi. Sonra bardağı ona uzattı. "Bunu iç."

Leo, siyah maddeye inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve onu ışığa tuttu. "Bu ne?"

"Benim zehrim."

Leo gözlerini kırptı. "Senin... zehrin mi?" "Evet."

"Peki benim en güzel viski bardağımda ne işi var?"

"Sana zaten söyledim. Bunu içmeni istiyorum."

"Evet, bunu söyledin. Ama nedenini söylemedin." "Seni koruyacak."

"Neden koruyacak?"

"*Kora aşkına*, Leo. Lütfen içsen olmaz mı? Zaten bana inanmayacaksın. Sadece bana güvenmeni istiyorum."

Sözleri, istediğinden daha sert çıkmıştı. Leo, onun ses tonuna daha da şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Uzun bir süre ona bakarak bir şeyler düşündü. Sonra, "Peki," dedi sessizce.

Başka bir şey söylemeden içti. Zehri boğazından aşağı kaybolduğu anda, Tem kesin bir rahatlama hissetti. Leo güvendeydi. Kimse onu yenemezdi. Asla Bastian veya başka bir bazilisken tarafından kontrol edilmeyecekti.

Tem başka bir şey daha hissetti. Sanki aralarında görünmez bir köprü oluşmuştu, onu Leo'ya bağlayan bir geçit. Caspen ile zihninde paylaştığı koridora benzemiyordu, ama fiziksel bir his kadar gerçek olan tartışılmaz bir bağdı. Leo da bunu hissediyor mu diye merak etti.

Tem parmak uçlarına yükseldi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." Leo, dudaklarının altında gülümsedi.

"Senin için her şeyi yaparım, Tem."

Kollarını beline doladı ve onu kendine çekerek öptü. Dilinde kendi zehrinin tadını alabiliyordu. Caspen'inki gibi biraz dumanlı, ama daha tatlı ve daha topraksı. Öpücük derinleştikçe, o da kendini bıraktı. Ama Leo onu yatağa doğru çektiğinde, onu durdurdu.

"Elbise provasına gitmem gerek, Leo."

"Hayır, gerek yok. Beni öpmen gerek."

"Ben gelinim, unuttun mu?"

"Çıplak evleneceğiz. Çok keyifli olacak. Konuklar bayılacak."

"Leo."

"Tem," diye inledi, başını geriye attı. "Ne zaman istersem seni beceremiyorsam, seninle evlenmenin ne anlamı var?"

"Bazıları aşk derdi."

"Ah, evet." Gülümsedi. "O." Gülümseme kayboldu ve Leo ciddileşti. Parmağını boynuna doğru kaydırды ve yüzünü kendine doğru eğdi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Tem?"

Ona söylemesine gerek yoktu; Tem, onun davranışlarından bunu anlıyordu. Leo'nun ona olan sevgisini her bakışında görüyor, her dokunuşunda hissediyordu. Kavga ettiklerinde bile, onun onu sevdiğini biliyordu. Her zaman sevmiştı. "Biliyorum, Leo."

Tem, Leo'yu sevdiğini söylediği tek anın Caspen'in önünde olduğunu aniden fark etti. *İkinizi de seviyorum*. Leo bunu bile paylaşmak zorunda kalmıştı.

Tem, cevabını gerçekten merak ederek bir sonraki sorusunu fısıldadı. "Benim de seni sevdiğimi biliyor musun?"

Leo daha önce mutlu görünüyorsa, şimdi kesinlikle coşku doluydu. "Evet, Tem." Kolunu ona daha sıkı sardı. "Biliyorum. Ama bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim."

Kapı sertçe çalındı.

Leo yine homurdandı ve Tem, sürekli kesintiye uğramaktan hoşlanmamasına güldü. Kapı açıldı ve önceki hizmetçi ortaya çıktı.

"Temperance?" diye sordu. "Elbise provası zamanı." Günün geri kalanı bir kasırğa gibiydi.

Bir grup hizmetçi, Tem'i inci ve tülün arasında bir etkinlikten diğerine götürdü. Seçilecek bir değil üç elbise vardı, ayrıca pasta örnekleri, şampanya (hizmetçilere tattırdı) ve çiçek aranjmanları. Bir harpçi, karı koca olarak ilk dansları için bir şarkı çaldı.

Tem bunların hiçbirini fark etmedi.

Aklı endişe ve *korkuyla* doluydu. Leo'yu sahiplendiği için şimdi biraz daha iyi hissediyordu. Ama bunun ötesinde,

her şeyin yolunda gideceğine dair hiçbir garantisi yoktu. Yakında basiliskler kaleye gelecek ve öfkeleneceklerdi. Savaşa hazırdılar — bu savaşı önlemek tamamen Tem'e bağlıydı. Caspen haklıydı; Tem hazırlıklı değildi. Bu noktada, armasını kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyordu. Belki de basilisk tarafı çoktan ölmüştü. Belki de çok geçti.

Ama Tem'in şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hazırlanacak zaman yoktu, rotayı değiştirecek zaman yoktu. Elinden gelenin en iyisini yapmalı ve bunun yeterli olmasını ummalıydı. Baskı altında her zaman başarılı olmuştu, durum gerektirdiğinde her zaman üstesinden gelmişti. Şimdi bunu kendisinden istiyordu ve Tem, yapabileceğini bildiği şeyin altında kalmayı reddediyordu.

Sonunda akşam oldu.

Tem, balo salonunda Leo'ya katılmadan önce üç elbisesinden ilkinin giydi: beyaz, boncuklu ipekten yapılmış elbise.

"Kusursuz," dedi ve elini öptü. "Her zamanki gibi." Tem gülümsedi. "Sonunda gerçek bir iltifat," dedi.

Leo sırtıttı. O da kusursuz görünüyordu. Koyu yeşil bir takım elbise giymişti, keskin elmacık kemiklerini vurgulamak için sarı saçlarını geriye taramıştı. Nedense her zamankinden daha uzun görünüyordu ve Tem, yeni kazandığı özgüveninin birkaç saat sonra Maximus'un onu kral ilan edecek olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Herhangi bir oğul, özellikle Leo'nun yaşadıklarını yaşamış bir oğul, zafer kazanmış gibi hissedirdi.

"Labirente evleneceğiz," dedi Leo, birlikte veranda merdivenlerinden inip bahçedeki kalabalığa katılırken. "Ortada bir açıklık var. Ailem tüm kraliyet düğünleri için orayı kullanır."

Tem dinlemiyordu ama başını salladı. Konukları aşırı dikkatle gözlemliyor, Caspen'in gelip gelmediğini görmek için onları hızla tarıyordu. Ya da Bastian'ın.

Tem, kralın düğüne katılıp katılmayacağından emin değildi. Sonuçta hiç kraliyet düğüne gitmemişti. Ama eğitime katılan tüm basilisklerin düğüne katılacağından emindi ve bu da Rowe'un da burada olacağı anlamına geliyordu. Bu düşünce onu son derece endişelendirdi ve Leo'nun koluna daha sıkı sarıldı.

"Ben yanıdayım, Tem," diye kulağına fısıldadı. Tem başını salladı ama cevap vermedi. Bir sorun çıkarsa Leo onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Leo'yu korumakla yükümlü olan Tem'di

Leo'yu korumakla yükümlü olan kişi Tem'di, tersi değil.

Güneş batmaya başlarken köşeyi döndüler.

"Kokteyl saati olacak," dedi Leo. "Sonra da tören. Sonra akşam yemeği servis edilecek."

Tem yine başını salladı. Labirentin ortasına varmışlardı ve bir an için endişelerini unuttu. Açıklık kusursuz bir şekilde dekore edilmişti: masalarda mumlar parıldıyordu, birkaç saat önce onayladığı çiçek aranjmanları aralara serpiştirilmişti. Harpçi, etkileyici, melodik bir melodi çalıyordu. Açıklığın uzak ucunda, hepsi beyaz güllerle kaplı devasa bir kemerin bulunduğu sahneye bakan altın rengi sandalyeler sıralanmıştı.

Henüz basilisk yoktu.

Leo sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi eğilip, "Yakında gelmeleri gerek" dedi.

Aniden Gabriel ortaya çıktı. Heyecanla onlara doğru koştu, Tem'in elini tuttu ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Benim *kızaran* gelinim," diye mırıldandı. "Mutlu çifte tebrikler." Tem gülümsedi, Leo da öyle.

Gabriel ona göz kırptı. "Majesteleri."

"Bana Leo demen gerektiğini kaç kez söylemem gerekiyor?"

Gabriel omuz silkti. "Ben Majesteleri demeyi tercih ederim. Otorite figürlerine karşı bir zaafım var. Şimdi" — ikisine de başını eğdi — "sanırım benim sağdıç olacağımdan söz edilmişti?"

Onlar cevap veremedi, mutfak personelinden biri ona el salladı ve Gabriel hızla uzaklaştı.

"O gerçekten özel biri," dedi Leo.

"Harika biri."

"Kesinlikle öyle."

Tem, Gabriel'e karşı ani bir sevgi dalgası hissetti. O, onun en büyük destekçisi, en değerli arkadaşıydı. Onu asla şüpheye düşürmedi ve kendisi şüpheye düştüğünde onu azarladı. Caspen'den çok önce, onu her zaman cesaretlendirdi. Onun gibi insanlar, sevdiği insanlar sayesinde Tem bu gece başarısız olmayacaktı. Onu her zaman koruyanları koruyacaktı.

"Tem," diye mırıldandı Leo, onu düşüncelerinden kopararak. Açıklığın uzak ucunu işaret etti. "Buradalar."

Tem onun bakışını takip etti.

Sonunda, basiliskler gelmişti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bastian'ın önderliğinde kasvetli bir sıra halinde yürüyorlardı. Bastian'ın yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardı. Kraliyet ailesine olan küçümsemesini artık gizlemeye çalışmıyordu. Tem onu suçlayamazdı. Bastian'ın arkasında Caspen vardı ve Tem onu görünce kalbi gümledi. İyi görünmüyordu. Tem'in ölmekte olan kısmı onu açıkça etkiliyordu; yüzü son gördüğünden daha da köşeli, yanakları çökmüştü. Zayıflıyordu. Ve hepsi onun suçuydu.

Onun yanında Leo, Bastian'a başını sallayarak elini daha sıkı tuttu. "O onların kralı."

"Biliyorum," dedi Tem.

Leo kaşlarını kaldırdı ve Tem, onun dağ altındaki zamanından hiçbir şey bilmediğini hatırladı.

"O Caspen'in babası," diye açıkladı.

"Anlıyorum," dedi Leo sessizce. "Onunla tanıştın mı?"

Ritüel zihninde canlandı. "Evet." Tem ayrıntıya girmedi ve Leo da ona sormadı. Bunun yerine, ona bir soru sordu. "Onunla tanıştın mı?"

"Babam tanıştı. Ateşkesi sürdürmek için ara sıra konuşuyorlar."

Bastian'ın bakışları Tem'e düştü. Ona doğru yürümeye başladığında, Tem'in omurgasından bir ürperti geçti.

"Leo," dedi hemen. "Bana bir içki getirir misin?"

Ama Leo da Bastian'ı izliyordu, gözleri kısılmıştı. "Hayır," dedi basitçe.

Leo'nun cesur davranmasının sırası değildi. Tem, onun Bastian'ın yanına yaklaşmasını istemiyordu, özellikle de kral, insan prensin onun için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu.

"Leo," dedi tekrar, ona dönerek. "Git. Hemen." Leo itiraz etmek için ağzını açtı.

"*Git, Leo.* Kalırsan tehlikede olursun." Yine de tereddüt etti. Bastian yaklaşıyordu.

Leo yerinde durdu. "Ben tehlikedeysem, sen de tehlikedesin." Tem başını salladı. "Ben iyiyim. Bana güvenmelisin."

Leo'nun ağzı endişeden sıkılaşmıştı. "Bu yeterli değil." "Casper beni koruyacak."

Keskin bir kıskançlık Leo'nun yüzünü kararttı. Tem, bunun yavaş yavaş acı bir kararlılığa dönüştüğünü izledi. İkisi de bunun için anlaşmış olduğunu, onu paylaşmayı kabul ettiğini biliyordu. Böyle durumlar da bu anlaşmanın bir parçasıydı.

Sonsuz gibi gelen bir anın ardından Leo başını eğdi. "Peki." Sonra arkasını dönüp gitti.

Bir an sonra, Bastian onun önünde duruyordu.

"Temperance," dedi yumuşak bir sesle, onu baştan aşağı süzerken. "Görünüşe göre bir maiyetin var."

Tem'in gözleri, açıklığın kenarında durup onları izleyen Casper'e kaydı. Tem, Leo'nun da onları izlediğini bilmek için arkasını dönmesine gerek yoktu. "Ben şanslı bir kıyım."

"Öyle görünüyor."

Bir sessizlik oldu ve Tem, Leo'nun ona o içkiyi getirmiş olmasını içtenlikle diledi. Bastian ona bir sonraki yemeğiymiş gibi bakarken gergin olmamak zordu. Ritüel sırasında ona baktığı şekilde bakıyordu.

"Düğününüz için tebrikler," dedi kral. "Teşekkürler."

Bir duraklama oldu. Düğün konukları etraflarında dolaşıyordu. Sonra Bastian sordu, "Armayı sergilemeye hazır mısınız?"

Tem ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Olabildiğince hazırım" demekle yetindi.

Bastian başını salladı. "Umarım başarısın." Bu sözler bir şekilde tehdit gibi geldi. "Öyle mi?"

Bastian'ın yüzünde yavaşça acımasız bir gülümseme belirdi. Tem bu manzarayı görünce kendini oldukça kötü hissetti. "Elbette," dedi sahte bir kayıtsızlıkla. "Neden başaramayayım ki?"

"Çünkü sana bir faydası olmaz." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Tem bunların doğru olduğunu fark etti.

Tem'in sürprizine, Bastian alçak bir kahkaha attı. "Bana fayda sağlamayan hiçbir şey yapmam, Temperance."

Tem kaşlarını çatı, düşüncelerini durduramıyordu.

Eğer o armasını başarıyla gerçekleştirirse, ona tarif edilemez bir güç verecekti — Bastian'ın sahip olduğundan çok daha fazla güç. Titremeleri kontrol altında tutmak isteyen biri için ideal bir durum değildi. Tem, Yılan Kral'ın onun gibi birinin kendisini geçmesine izin vereceği bir dünya hayal edemiyordu. Farkına vardığı şeyi yüksek sesle dile getirdi. "Armayı gerçekleştirdiğimde, senden daha güçlü olacağım," dedi.

Bastian başını eğdi. "Öyle mi?"

"Evet."

"Ne kadar ilginç. Gücü bu kadar çok istediğini bilmiyordum."

Tem'in içinde bir şey kaynıyordu; yüzleşmek istemediği bir aydınlanma. "İstemiyorum," dedi yavaşça. "Ama sen istiyorsun."

Kral kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Öyle mi?" dedi tekrar.

Kollarını kavuşturdu, Bastian'ın yüzüne odaklandı ve düğünün geri kalanını görmezden geldi. "Neden benim senden daha güçlü olmamı istersin?"

Bastian'ın gözleri kısıldı. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun, Temperance?"

Sesinde kin vardı ve Tem'in omurgasına daha önce hissettiği ürperti geri döndü. Onu sınıyordu, ona karşı çıkıp çıkmayacağını görmek istiyordu.

Tesadüfen, Tem meydan okuma havasındaydı. "Sen kendine fayda sağlamayan hiçbir şey yapmazsın. Bunu sen kendin söyledin. Öyleyse neden bunu yapıyorsun?"

Bastian'ın soğuk yüzü daha da sertleşti. "Güçle deneyimi olmayanlar, onu kullanmayı hak etmezler. Katılmıyor musun?"

Aniden babasının sözleri aklına geldi:

Güç yozlaştırır.

"Hayır," dedi Tem, çenesini öne doğru uzatarak. "Gücü kullanmayı hak edenler, onunla yozlaşmayacak olanlardır."

Bastian burun kıvrıdı. "Bu bir çocuğun görüşü. Yozlaşma madalyonun diğer yüzüdür. Kaçınılmazdır. *Savaş* kaçınılmazdır."

"Hayır, değil."

"Ah," dedi kral. "Ama öyle."

Tem başını salladı. Az önce Caspen ve Leo arasında tanık olduğu konuşmayı düşündü, iki adamın daha büyük bir iyilik için farklılıklarını bir kenara bırakmaya ne kadar istekli olduklarını. "Öyle olmak zorunda değil," dedi. "Barış olabilir."

"Belki," diye düşündü Bastian. "Ama neden riske girelim?" "Ne diyorsun?" diye fısıldadı Tem.

Bastian ona soğuk, hesaplı bir gülümsemeyle baktı. "Her zaman istediğimizi elde edemeyeceğimizi söylüyorum, değil mi?"

Caspen'in, Jonathan'ın hayatını bağışlamasını istediğinde söylediği şeyin aynısıydı.

Baba gibi oğul.

Takip eden sessizlikte, Tem'in kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Bastian yaklaştı ve gözünün ucuyla Caspen'in de yaklaştığını gördü. "Ee, Temperance," dedi sessizce. "Neden bu kadar güçlü olmana izin verdiğimi *bana* anlatır mısın?"

Tem'in avuçları terlemeye başlamıştı.

Bastian savaş istiyordu. Savaşı *arzuluyordu*. Yılan Kral çok uzun süredir iktidardaydı ve onu bırakmaya niyetli değildi. Bu düğünün barışla sonuçlanacağına dair hiçbir senaryo yoktu. Tem bunu şimdi anlıyordu. Konsey toplantısı, Senecaları hizaya getirmek, *onu* hizaya getirmek için bir araçtı.

Bu ona çok açıktı.

Tem sonunda armanın gerçekte ne olduğunu anladı: bir hile. Sahte bir vaat, bir yalan. Elbette gerçek olamayacak kadar iyiydi. Elbette barış olmayacaktı. Arma, sonuçta Bastian'ın yararına olacaktı. Tem'i ondan daha güçlü hale getireceği doğrudu. Ama kralın istediği de tam olarak buydu. O sadece bir araçtı, Bastian'ın nihayetinde o gücü kendine alabilmesi için bir araç. Caspen'in sözleri aniden aklına geldi: *O, istediği herkese arma koyacak kadar güce sahip tek basilisk.*

Kaçınılmaz gerçek ortaya çıktı.

"Beni armasıyla işaretlemeyi planlıyorsun," diye fısıldadı Tem.

Bastian'ın dudaklarında yavaş, iğrenç bir gülümseme belirdi. "Akıllı kız," dedi sessizce.

Gözleri Caspen'e kaydı. Uzun zaman önce ona sorduğu soru aniden aklına geldi.

Basiliskler taç giydirildiğinde ne olur? Ölürlər.

Tem krala baktı. "Bana arması takarsanız, basilisk tarafım ölecek." "Evet," diye cevapladı kral sakın bir şekilde. "Ölecek."

Bastian, onun zaten ölmekte olduğunu bilmiyordu. Tem boynundaki altın tılsımı yakaladı ve ikisinin arasında salladı.

"Casper ile nişanım kan bağıyla bağlı," dedi. "Onun hayatı benimkine bağlı."

"Evet," dedi kral yine aynı sakinlikle. "Öyle."

Tem, inanamayan bir aydınlanma içinde ona baktı. "Kendi *oğlunu* feda mı edeceksin?"

Bastian'ın burun delikleri genişledi. "*Oğlum*," diye tısladı ve Tem, sesindeki sertlikten geri çekildi, "mantıksız kararlar veriyor. *Oğlum* duygularıyla hareket ediyor. Oğlum" — eğildi ve aralarındaki sıcaklık yükseldi — "kesinlikle kral olmaya hazır değil. Ve sen, Temperance, kesinlikle kraliçe değilsin."

Bu sözler, Maximus'un Leo hakkında söylediği sözlere ürkütücü bir şekilde benziyordu. İki baba. İki kral. İkisi de oğullarına güvenmiyordu. Tem, Bastian'ın acımasız olduğunu, tüm basilisklerin zulüm yapabileceğini her zaman biliyordu. Ama bu iğrençti.

"Ya reddedersem?" Tem dikleşti. "Armayı yapmazsam?" Bu bir seçenek bile değildi. Ama bunu söylemek zorundaydı.

Bastian'ın soğuk gülümsemesi geri döndü. Tek parmağıyla Tem'in omzunun üzerinden birini işaret etti. Tem dönüp baktığında, bir heykele yaslanmış onları izleyen Leo'yu gördü.

"Bir anlaşmamız vardı, hatırladın mı?" diye kulağına fısıldadı. "Armayı yaparsın. Ben de insan prensi ve kız kardeşini bağışlarım."

"Artık sana güvenmiyorum," diye tersledi. "Sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

Bastian'ın sesi daha da alçaldı ve bu, Tem'in omurgasında bir ürperti yarattı. "Çünkü aksi takdirde, onun ölümü kesinleşir. Bu riski almaya hazır mısınız?"

Tem, hoşuna gitmese de cevabı biliyordu. Zaten çok fazla kişinin ölümünden sorumluydu; parmakları kanla kaplı gibiydi. Leo'yu kurtarmak için her şeyi yapardı. Bastian da bunu biliyordu.

Ama Tem artık Bastian'ın Leo ve Lilly'yi güvende tutacağına inanmıyordu. Anlaşmaları hiçbir anlam ifade etmiyordu; barış vaatleri sahteydi. Tem'in iki dünyayı birleştirmek için Leo ile evlenmesi önemli değildi; Caspen ve Leo'nun krallık için farklı bir gelecek istemesi önemli değildi. Kimse Yılan Kral'ın gazabından kurtulamazdı. Arma hepsini kurtaracaktı. Peki ya şimdi? Bastian onu Caspen ve Leo arasında seçim yapmaya zorluyordu. Armayı kullanırsa Caspen'i kaybedecekti. Kullanmazsa Leo'yu kaybedecekti. Bu, akıl almaz ve anlamsız bir seçimdi. Ne seçerse seçsin, Caspen'in ölümü kesindi.

Tem bu korkunç soruna bir çıkış yolu, bir çözüm göremiyordu.

"Başka bir yol olmalı," dedi çaresizce.

Bastian gülmeden güldü. "Müzakere zamanı geçti, Temperance." Bir adım geri çekildi ve onu değerlendirdi. "Tören biter bitmez kraliyet ailesine arması yap," dedi, sesi ipek gibi. "Ya da sonuçlarına katlan."

Sonra ortadan kayboldu.

Tem, tamamen uyuşmuş bir halde, zihni hızla çalışarak orada durdu. Gözünü bile kırpmadan, bir el sırtına dokundu.

"Tem." Caspen'in sesi onu transından uyandırdı. "Babam ne dedi?"

Gerçekten de ne demişti?

Tem, Caspen'in altın rengi gözlerine baktı, kendini onların içinde kaybetmekten başka bir şey istemiyordu.

"Tem," diye ısrar etti. "Söyle bana."

Tam konuşmak için ağzını açtığı sırada Leo ortaya çıktı.

"Tem," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Caspen'in gözleri Tem'e dönmeden önce Leo'ya kaydı. Bir an kimse bir şey söylemedi. Tem, prens, müstakbel karısı ve basilisk'in labirentin kenarında dururken ne kadar tuhaf göründüklerinin farkındaydı.

Leo'ya döndü. "Ben iyiyim." Caspen'e döndü. Artık gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Baban beni taç giydirmek istiyor."

Caspen kaşlarını çatı. Leo da kaşlarını çatı ve Tem, onun anlamayacağı ve onu derinden rahatsız edebilecek bazı şeyler duyacağını biliyordu. Ama artık bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Caspen.

"Ben arması yaptığımda bir tehdit olacağımı biliyor. Bunun olmasına izin vermeyecek."

Caspen'in kaşları daha da çatıldı.

Leo elini kaldırdı. "Lütfen," dedi. "Bilmem gerek. Arma nedir?"

Tem'in sürprizine, Caspen cevap verdi. "Basilisk'in güç kazanmasının bir yoludur."

"Nasıl?" diye sordu Leo.

Ama Caspen soru cevaplamayı bırakmıştı. Tem'e döndü. "Sen benim hayatımın aşkısın. Babam sana asla arma koymaz."

Yanında duran Leo alaycı bir şekilde güldü ve Tem onun sakın kalması için dua etti. Bu, kıskançlık yapmanın sırası değildi.

"Sana söyledim, tam da bunu yapacak. İtiraf etti, Caspen." "O yapmaz..."

"Yapmaz mı?" Tem onu keskin bir şekilde susturdu. "Babaların oğullarına yapabileceklerinin sınırı yoktur."

Leo'nun çenesindeki bir kas seğirdi. Caspen'inkinde de benzer bir seğirme oldu.

Caspen yavaşça başını salladı. "Nişanımızın kanla bağlı olduğunu biliyor."

"Nişan mı?" diye araya girdi Leo.

Tem elini onun koluna koydu. Bir dakika daha sakın kalmasını istiyordu.

"Evet." Tem, Caspen'e başını salladı. "O

biliyor." "Bu demek oluyor ki o..."

Caspen sözünü bitirmedi ve Tem, gerçeğin farkına vardığını gördü. Yüzünde binlerce duygu belirdi. Hiçbiri şaşkınlık değildi.

"O, her şeyden çok gücü önemsiyor, Caspen," dedi Tem. "Seni de dahil."

Caspen'in gözleri onun gözleriyle buluştu.

Gözlerinde inanılmaz bir hüznün ve kararlılığa benzeyen bir şey vardı. Belki de Caspen, babasının bunu yapabileceğini hep biliyordu. Bastian, ona başka bir basilisk yaratmasını istemişti, ki bu yasak bir şeydi. Başkalarının hayatları umurunda değildi. Ailesi umurunda değildi. Sadece kendisi umurundaydı.

"Basit bir çözüm var," dedi Caspen. "Nedir o?"

"Arması yapmayacaksın."

Tem iç geçirdi. Artık meselenin özüne geliyorlardı. Artık gerçeği daha fazla saklayamayacaktı. "Yapmak zorundayım," dedi.

"Neden?"

Tem durakladı. Sessizlikte, iki adam da ona baktı; Caspen öfke ve inanamama, Leo ise bastırılmış şaşkınlıkla. Caspen yaklaştı. Leo da öyle.

Zamanı gelmişti.

"Ben... yaralandım," dedi Tem.

"Seni kim yaraladı?" diye aynı anda sordular.

Tem dudağını ısırdı. Caspen'e baktı. "Sen yaptın," diye fısıldadı.

Caspen şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, ardından hemen endişeyle kaşlarını çattı. Yanında duran Leo öfkeli bir ses çıkardı ve Tem onun kolunu daha sıkı tuttu.

"Düşündüğün gibi değil," dedi çabucak. "O istememişti." "Bunun önemi yok," diye alay etti Leo. Zaten öne doğru adım atmıştı.

Tem, onların bir düğünde olduklarını, *kendi* düğününde olduklarını ve insanların onları izlediğini unutmadan aralarına girdi. "*Kes* şunu Leo. Bunun için vaktimiz yok."

Bu doğrudu. Güneş batıyordu ve yakında ay doğacaktı. İnsanlar yerlerine oturmaya başlamıştı. Tören başlamadan önce bu sorunu çözmeleri gerekiyordu.

Tem, eli hala Leo'nun üzerindeyken Caspen'e döndü.

"Beni damgaladığında, basilisk tarafımı yaraladın. O zamandan beri ölmek üzere."

Caspen gözlerini kııptı. "Bu nasıl olabilir? Arma sana etki etmedi ki."

"İnsan tarafıma etki etmedi."

Caspen kaçınılmaz sonuca vardığında bir an geçti. "Basilisk tarafın ölüyor ise, bu demek ki..."

Tem onun yerine cümleyi tamamladı. "Sen de ölüyorsun."

Caspen, sanki sonunda bir şeyi fark etmiş gibi ona bakıyordu. "Sanırım son zamanlarda kendimi biraz... tuhaf hissediyordum," diye mırıldandı.

Söyleyişinden, Tem bunun bir understatement olduğunu anladı. Son birkaç gündür bağları yavaş yavaş zayıflarken onun nasıl hissettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, *kendisinin* nasıl hissettiği — en iyi yanını kaybediyormuş gibi — ve Caspen'in de aynı şeyi hissettiğini düşündü. Tem, bunun ikisinin de istediği son şey olduğunu biliyordu. Kan bağı, onları hayatlarının geri kalanında birbirlerine bağlaması gerekiyordu. İkisi de bunun hayatlarını kısaltabileceğini düşünmemişti.

"Tem," dedi Caspen. "Ölüyor olsam da umurumda değil. Bunu yapamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

"İzin verebileceğin şeylerin sınırları var," dedi Tem sessizce.

Aralarında bir anlık bir anlayış geçti. Bu Tem'in tercihiydi — Caspen ile Leo arasında seçim yapmak ya da ikisini de seçmekten farkı yoktu. Caspen'in ne istediği önemli değildi. Hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Leo boğazını temizleyerek o anı bozdu. "İkinizin de yaralandığını mı anlamalıyım?"

Bu, mevcut durumlarını aşırı derecede basitleştiren bir ifadeydi. Ama şimdilik idare etmek zorundaydı.

"Evet," dedi Tem.

"Ve hayatlarınız birbirine bağlı mı?" "Evet."

"Ve nişanlı mısınız?" O iç

geçirdi. "*Evet*, Leo."

"Bunlar düğün günümüzden önce bilmemiz gereken önemli detaylardı, Tem."

"Yeter," dedi Caspen. İkisi de sessizleşti. "Ne yapılabilir?" Bir süre geçtikten sonra Tem konuşmaya başladı. "Ben yapabilirim..."

"Hayır," dedi Caspen keskin bir sesle. "Yapamazsın."

"Bu beni güçlü kılacak, Caspen. Babanın armasına direnebilirim."

"O çok yaşlı, Tem. Gücünü kullanma konusunda yüzyılların tecrübesine sahip. Ona karşı hiç şansın yok."

"Bana her şeyi yapabileceğimi söyleyen sendin. Bu bir yalan mıydı?" "Tabii ki hayır. Ama bu sadece irade meselesi değil. O seni alt edecek seni alt edecek."

"Denemeliyim."

Caspen kollarını kavuşturdu. "Sadece bir kişiyi yen, Tem. Kendini iyileştir, sonra ben de iyileşeceğim."

Kafasını salladı. "Hayır. Anlaşma, kraliyet ailesini iyileştirmekti."

Tem düşünmeden söyledi. Leo uzaklaştığında, sözlerinin yaratacağı etkiyi fark etti.

"Sen..." Durakladı ve o kelimeyi söylemek için zorlandığını görebiliyordu. "Ailemi damgalamayı mı planlıyorsun?"

Tem aniden ağlama isteği duydu. "Onlara zarar vermez," diye ısrar etti. "Tamamen acısızdır."

"Ama onlardan güç alacak mısınız? Benden mi?"

Tem başını salladı. "*Hayır*," dedi. "Senden değil. Asla senden değil."

Caspen, ağız köşeleri mutsuz bir çizgiye bükülmüş, sessizce onların konuşmasını izledi. Leo'ya planlarını ifşa etmekle tehdit etmesine rağmen, Tem onun bunu asla yapmayacağını biliyordu. Bu konuda Leo'ya benziyordu, ona zarar verecek hiçbir şey yapmayı reddediyordu. Onlara zarar veren hep Tem'di.

Tem yaklaşarak Leo'nun ellerini kendi ellerine aldı. "Armayı kabul etmemin tek nedeni, seni kurtarmasıydı."

"Beni neyden kurtaracaktı?"

Caspen sözü devrıldı. "Babamdan. Aksi takdirde seni öldürecek."

Leo başını salladı, ancak Tem bunun ne kadarını gerçekten anladığını bilmiyordu.

"Kız kardeşin de kurtulacak," dedi Tem. "Ve çocukları da."

"Peki ya babam?"

Tem sessiz kaldı.

Caspen onun yerine cevap
verdi. "Hayır." Leo gözlerini
kapattı.

Tem, Leo için artık bunun fazla olup olmadığını merak etti. Bu, onun beklediğinden fazlasıydı. O, onun beklediğinden fazlasıydı.

"Leo," diye fısıldadı. "Bir şey söyle."

Prens uzun bir süre sessiz kaldı. Tem'in ellerine baktı, kaşları çatıldı. Sonra konuştu. "Benden seninle babam arasında seçim yapmamı istiyorsan, seni seçerim Tem." Bu sözleri o kadar sakın söyledi ki, Tem bir an için hayal gördüğünü sandı.

Ama sonra Caspen, "Ben de aynı şeyi seçerdim,"
dedi. Bu gerçek olamazdı.

"Siz ikiniz ciddi misiniz?" diye fısıldadı

Tem. "Ben ciddiylim," dedi Leo.

"Ben de."

Onlara baktı.

Daha farklı olamazlardı, ama içlerinde aynı kumaştan kesilmişlerdi. İkisi de güce aç, zalim adamlar tarafından yetiştirilmişti; oğullarını fiziksel ve başka şekillerde damgalayan adamlar. Babaları yerine onu seçmeleri şaşırtıcı olmamalıydı. Bunu zaten yapmışlardı, hatta birçok kez. Kendilerini ona sayısız kez kanıtlamışlardı.

İyiliğin karşılığını verme

zamanı gelmişti. "Bunu

yapabilirim," dedi Tem.

İki adam da ona baktı.

"Sen her şeyi yapabilirsin, Tem," dedi Caspen sessizce. "Bundan eminim."

Bir bardağın hafif tıkırtısı o anı bozdu.

Maximus sahnenin kenarında, koridora dönük duruyordu. "Bayanlar ve baylar," dedi, sesi kalabalığın üzerinde yankılandı. "Zamanı geldi."

Caspen başka bir şey söylemeden ortadan

kayboldu. Tem, Leo'ya baktı.

Yüzündeki huzurlu ifade hemen dikkatini çekti. Bu anda özgürlüğü hissediyor olabilir miydi? Onun için babasına karşı gelmek en büyük arzusuydu. Onunla burada olmak, onunla *evlenmek* onu mutlu ediyordu. Leo için Tem ile geçireceği sınırlı zaman bugün başlıyordu. Ve o, Leo'nun bunu boşa harcamaya niyeti olmadığını biliyordu.

Leo eğildi.

Onun yüzünü ellerinin arasına alıp öptüğünde, dünyanın geri kalanı ortadan kayboldu. Tem, hiçbir şeyin yanlış olmadığını, bunun sadece mutlu düğün günü olduğunu varsayarak, öpücüğün içinde kendini kaybetti. Leo'nun kolonyasına, yaz gibi kokan kokusuna odaklandı. O kokuyu her zaman sevmiştir.

Kalabalık koltuklarına oturmaya başlamıştı.

Leo, Tem'i koridorun sonuna götürdü, annesi ipek bir elbiseyle onu bekliyordu.

"Çok güzelsin," dedi Tem. "Sen de öyle, canım."

Leo elini uzattı. Tem'in annesi elini tuttu.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi nazikçe. "Olağanüstü bir kız yetiştirmişsiniz."

Tem'in annesi kızardı. Leo'nun tam da doğru şeyi söyleme konusundaki olağanüstü yeteneğini ilk kez deneyimliyordu ve Tem, kimsenin ona daha önce böyle bir şey söylemediğinden emindi. Annesi onu tek başına büyüttüğü için bu sözler daha da tatlı geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi annesi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çok nazıksınız." Leo gülümsedi.

"Ne yazık ki nezaket benim uzmanlık alanım değil. Ama Tem ile her gün bunu uygulamaya çalışacağım." Annesinin elini bırakıp eğilerek Tem'e bir kez daha öpücük verdi. "Yukarıda görüşürüz," diye fısıldadı dudaklarına.

Tem cevap vermedi. Onun koridorda yürüdüğünü izledi, sarı saçları ay ışığında parıltıyordu.

Annesi koluna dokundu. "İkisini de neden sevdiğini anlayabiliyorum."

O akşam ilk kez Tem gülümsedi.

Sonra annesi, "Hazır mısın, canım?" dedi.

Tem derin bir nefes aldı.

Her zaman yapması gereken şeyi yapma zamanı gelmişti — her zaman olması gereken kişi olma zamanı.

"Evet."

Harpist çalmaya başladığında kalabalık onlara dönüp baktı. Annesi kolunu koluna takıp birlikte koridordan yürürken, gerginlik onu ele geçirmek üzereydi. Tem, odaklanacak bir şey ararken gözleri Leo'yu buldu. Leo sahnenin ortasında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, onu izliyordu.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Onun samimiyeti Tem'i etkiledi. Tem, iki kişi tarafından seilmekten çok daha kötü şeyler olduğunu fark etti. Tutku, meydan okuma ve *gerçeklerden* yoksun sıradan bir hayat yaşamak istemiyordu. O her zaman daha fazlasını hak etmişti. Yolu geleneksel bir yol olmayabilir, ama bu onun yoluydu ve onu başka birinin yoluyla değiştirmeye niyeti yoktu.

Tem, sahnenin önünde annesinden ayrıldı ve tek başına sahneye çıktı. Leo elini uzattığında, Tem onu tuttu ve karşılıklı durdular. Maximus aralarında duruyordu ve Tem onun kendisine dik dik baktığını hissedebiliyordu, ama onu görmezden geldi. Bunun yerine, seyircilere baktı.

Gabriel, catering ekibiyle birlikte oradaydı. Gözleri buluştuğunda ona göz kırptı. Vera, elenen diğer kızların yanında oturuyordu. Kollarını kavuşturmuş, burnunu hoşnutsuzlukla buruşturmuştu. Basilisks, açıklığın kenarında duruyordu. Toplamda on dört tane vardı, yarışmaya katılan her kız için bir tane ve bir de Bastian için. Rowe ve Caspen yan yana duruyorlardı, omuzları birbirinden altı santim uzaktaydı.

Tem boynundaki altın pençeyi dokundu. Bunu yaptığı anda, Caspen'in bakışları ona kaydı. O gözlerde sonsuzluğu gördü.

"Saygıdeğer konuklar," dedi Maximus, dikkatini tekrar sahneye çekerek. "Bugün burada bir birleşmeye tanık olmak için toplandık."

Leo'nun parmakları Tem'in parmaklarına dolandı.

"Oğlum, bu krallığın sunabileceği en güzel kadınlar arasından gelinini seçti." Maximus Leo'ya döndü. "Birbirinizde mutluluk bulmanızı diliyorum ve bugün sizi burada evlendirmek benim için bir onurdur."

Konuşması olabildiğince yalındı. Arkasında hiçbir duygu yoktu, sevgi yoktu. Maximus sanki bir malzeme listesi okumuş gibi konuşuyordu. Tem'e d6nd6.

Tem, onun bu gece onu ihanet eden ikinci kral olmaması için y6rekte umut ediyordu. "Temperance," dedi, soğuk g6zleri onun g6zlerine dikilmişti.

"Benim oğl unu, hastalıkta ve sağlıkta, diğer herkesi terk ederek, 6l6m sizi ayırana kadar?"

Tem, Leo'ya baktı. Hayal g6c6 m6yd6, yoksa "diğer herkesi terk etmek" kısmında irkildi mi?

"Evet," dedi.

Maximus Leo'ya d6nd6. "Thelonius. Temperance'ı, hastalıkta ve sağlıkta, diğer herkesi terk ederek, 6l6m sizi ayırana kadar yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Leo, Tem'e k6l tarlasında bir ęięekmiř gibi bakarak geniş bir g6l6msemeyle "Evet" dedi.

"ęok iyi," dedi Maximus. "Sizi karı koca ilan ediyorum."

Bu s6zler dilinde acı bir tat bıraktı. Neden olmasın ki? Maximus, Tem'i onaylamıyordu. Leo'nun kral olmasını istemiyordu. şu anda olan hiçbir şey onun lehine değildi ve Tem, onun hayal kırıklığını anlayabiliyordu. O da Bastian'a karşı aynı şeyi hissediyordu.

"Artık gelininizi 6pebilirsiniz."

Maximus c6mlesini bitirmeden Leo'nun dudakları onun dudaklarına değdi.

Kalabalık alkışladı, ancak Tem onları zar zor duyabiliyordu. Sadece Leo'nun ellerinin onu kendine ęektięini, t6m v6cudunun kendisine bastırđını hissediyordu. Onun için beslediği her 6zlem, 6p6c6ę6ne d6k6l6yor, Tem'i ısrarcı bir aceleyle sarıyordu. Onu uygun olandan ęok daha uzun s6re, derin bir şekilde 6pt6. Ve o da buna izin verdi.

Ayrıldıklarında kalabalık alkışladı. Kulakları sağır eden bir alkıştı.

"Kora," diye fısıldadı Tem. D6ę6n6ne b6yle bir tepki geleceğini hiç beklemiyordu.

Leo onu daha sıkı sarıldı. "G6rd6n m6, Tem?" diye kulağına fısıldadı. "Onlar da benim gibi seni seviyorlar."

Tem g6l6msedi. Kasaba meydanında onu 6pt6ę6nde kalabalığın sessizliği onu k6ę6k d6ř6rm6şti. şimdi ise bu, uzak bir anı gibi geliyordu.

başka bir ömür. Tem, Leo'nun az önce yaptığı şeyin büyüklüğü karşısında birdenbire sarsıldı. Sadece kendi babasına karşı gelmekle kalmamış, aynı zamanda bildiği tek dünyayı, kendisine büyük fayda sağlayan dünyayı da terk etmişti. Ve bunu, Tem'in sözüne güvenerek, büyük bir kişisel bedel ödeyerek yapıyordu.

Onun için.

Tem kollarını ona doladı, başını omzuna yaslayarak kulağına fısıldadı: "Teşekkür ederim, Leo."

Onun gülümsediğini hissetti. "Senin için her şeyi yaparım, Tem," diye fısıldadı.

Maximus ellerini çırpı ve kalabalık sessizleşti. "Saygıdeğer konuklar," dedi, bakışları Leo'ya düşerken. "Oğlum evlendiğine göre, karısının yanında bu büyük krallığı yönetme sorumluluğuna hazırdır. İyi yönetmek, her vatandaş dikkate almak, her insan hayatını öncelikli kılmak demektir."

Tem, onun sadece *insan* hayatını vurguladığını fark etti.

"Kral olmak bir ayrıcalıktır." Maximus Leo'ya döndü. "Oğlumun da benim kadar ciddiye alacağı bir ayrıcalık."

Baba ve oğul birbirlerine baktılar. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Maximus kendi başından tacı kaldırdı ve Leo'nun başına koydu. Bu, Taç Devri'nin bir yansımasıydı, ancak bu sefer taç Leo'nun başında kalacaktı.

"Seni kral olarak taç giydirmek benim için bir onurdur."

Seyirciler bir kez daha alkışlarla coştı ve Leo sahnenin kenarına çıkıp ellerini kaldırdığında bile alkışlar devam etti.

"Halkım," diye bağırdı. "Size teşekkür ederim."

Tem'in midesinde bir ürperti hissetti. Tören bitmişti.

Bastian zihnine girdi: *Zamanı geldi.*

Tem donakaldı. Leo seyircilere hitap ederken, gözleri onun gözlerine dikildi.

"Benim yönetimimle, krallığımızı yeni bir barış dönemine taşımayı amaçlıyorum," dedi. "İnsanlar ve basiliskler arasındaki çatışma çok uzun sürdü."

Kalabalıkta bir mırıldanma yayıldı. Kimse basilisklerin lehine bir konuşma duymaya alışık değildi. Onlar düşman olarak görülüyordu; kraliyet ailesinin soluduğu havayı bile hak etmiyorlardı.

Yılan Kral tam ona bakıyordu, *ruhunun derinliklerine* bakıyordu.

Onları alt et, Temperance.

Ama bir şey dikkatini dağıtıyordu — gözünün ucuyla gördüğü bir hareket. Birkaç uzun boylu figür, labirentin kenarlarından koşarak açıklığa giriyordu. Tem gözlerini kısarak baktı. Düzgün adımları, onların basiliskler olabileceğini düşündürdü. Ama bu doğru olamazdı. Törene sadece öğretmenler ve kral katılmıştı.

Leo hala konuşuyordu. "Her iki tarafta da birçok zulüm yaşandı. Bu zulümler bugün sona eriyor."

"Thelonius." Maximus kolunu tuttu. "Bunu hemen kes."

Leo onu görmezden geldi ve daha yüksek sesle devam etti. "İnanıyorum ki, başından beri yapmamız gerektiği gibi birbirimizden öğrenerek bir arada yaşayabiliriz."

Figürler yaklaşıyor, kalabalığı geçilmez bir çemberle çevreliyordu.

Şimdi, Temperance.

Gerçekten bunu yapacak mıydı?

Derin, hayvani bir dürtü onu sardı. Onun basilisk tarafı, armasını kullanmak istiyordu. Bu ihtiyacı, nabızı gibi vücudunda atış atış hissedebiliyordu. Ama Tem iki şeyden oluşuyordu ve Bastian ve Maximus gibi gücü arzulamıyordu. Hakimiyet kurma arzusu, onun benimsediği bir şey değildi. Böyle bir kibir, krallara özgüydü. Tem için bu, işe yaramaz bir şeydi; her an kırılacak, şu anda kırıldığı gibi, bir kontrol görünüşüydü. Başka bir yol olmalıydı.

Bir fikir belirdi.

Belki de Tem'in kraliyet ailesini alt etmesine gerek yoktu. Zaten bu geçici bir çözümdü, kanamayı durduramayan bir yara için kusurlu bir bandajdı. Başarılı olsa bile, Bastian onu hemen alt edecekti ve kraliyet ailesinden kazandığı güç ona direnmek için yeterli olmayabilirdi. Onun için tek bir sınırsız güç kaynağı vardı, *yenilenebilir* bir kaynak. Kraliyet ailesini alt etmekten hiçbir şekilde zarar görmeyecek biri.

Kendisi.

Tem iki şeydi: insan ve basilisk. Basilisk tarafı ölüyordu, ama insan tarafı ölmüyordu. Neden birini diğerini beslemek için kullanmasın ki? Kendi elinden kendisine hiçbir zarar gelmezdi. Zarif bir çözüm. Bastian çok gurur duyardı.

Tem, onu her zaman koruyan Caspen'e baktı. Onu her zaman mükemmel olarak nitelendiren, ilk günden itibaren kusursuz olduğunu söyleyen Caspen. Onun zayıflık olarak gördüğü özelliklerin aslında güçlü yanları olduğunu söyleyen Caspen. Bir an için Tem, Caspen'in gözünden kendini görmeye cesaret etti: olağanüstü. Caspen başından beri haklıydı.

O her şeyi yapabilirdi. Ve bunu da yapacaktı.

TEMPERANCE. ŞİMDİ.

Ama Tem kararını vermişti.

Hayır.

Bastian'ın yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Neredeyse mutlu görünüyordu. *Öyle olsun.*

"Bugün yeni bir gelecek başlıyor," diyordu Leo. "Derhal yürürlüğe girecek şekilde, ben..."

Sözleri bir çığlık tarafından kesildi.

Kırkınıc Bölüm

Kalabalığın tüm yeleri aynı anda başlarını çevirdi.

Tem de onlarla birlikte sağa döndü ve ılğın nedeni anlaşıldığında ağız açık kaldı.

Basiliskslerden biri dönüşüm geçiriyordu.

Tem, derisinin pullarla kaplandığını, vücudunun daha önce birçok kez gördüğü şekle uzadığını dehşetle izledi. Duman havaya yükseldi ve insanlar kaçmak için birbirlerinin üzerine atlarken en yakın sandalye sırasını gizledi. Basilisk ağızını açtı, büyük kafasını kaldırdı ve kırmızı sakallı iri yarı bir adamın boynuna dişlerini geçirdi. Adam o kadar şok olmuştu ki ılık bile atamadı. Kafası omuzlarından kopmadan hemen önce ağız şaşkınlık içinde O şeklinde açıldı.

Leo kendini Tem'in önüne attı ve daha fazla basilisk açıklığa akın ederken onu geri çekti. Biri ona çarptı ve onun Maximus olduğunu fark etti. Sahneye atladı ve arkasına bakmadan merdivenlerden aşağı koştu.

"*Korkak!*" diye bağırdı Leo.

Diğer basiliskler dönüşmeye başladığında, sesi rüzgarda kayboldu.

Gidecek hiçbir yer yoktu. Bazı insanlar ılık atarak labirente koştular, ama Leo'nun yön duygusu olmadan, kaçınılmaz sonu sadece geciktiriyorlardı. Basiliskler, avlarını takip eden avcıların neşesiyle peşlerinden koştular. Bir kadın kocasıyla el ele koşarken, kocası aniden taşa dönüştüğünde birden durmak zorunda kaldı. Granit parmakları kadının parmaklarını ezdiğinde kadın acı içinde ılık attı. Tem, başka bir kadının omuzlarından elbisesini çekip, üzerine tünemiş bir basilisk'e binmeye çalıştığını izledi. Tem kadını kenara itti ve başka birinin boğazını yakaladı.

Tem, Leo'ya döndü. "Git."

Tüm bu kaostun içinde, gözleri sadece ona odaklanmıştı. "Sen de benimle gelersen."

"Gidemem. Bulmam gereken biri var..."

Ama yanlarına biri geldiğinde sözünü kesti.

İkisi de Caspen'e baktılar. "Tem," dedi. "Armayı yaptın mı?"

"Hayır."

Yüzünde önce rahatlama, ardından hemen endişe belirdi. Leo'ya başını salladı. "O savunmasız. Eğer biri ona bir şey yapmaya kalkışırsa..."

"Onu zaten sahiplendim."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Caspen, "İyi" dedi.

Bunu içtenlikle söylemişti: Tem onun onayını hissedebiliyordu ve onun, bir basilisk gibi düşünmesini beğendiğini fark etti.

Leo'ya döndü. "Gitmelisin."

Leo başını salladı. "Onu bırakmayacağım."

Caspen de başını salladı.

"Ona hiçbir zarar gelmeyecek, Leo. Söz veriyorum."

Caspen ilk kez ona ismiyle hitap etmişti. Yine de Leo tereddüt etti. Caspen öne adım attı, böylece göz göze geldiler ve elini Leo'nun omzuna koydu.

"İkinizi aynı anda koruyamam ve onun senin yaşamını istediğini biliyorum. Git."

Caspen, Leo'ya onun önemli olduğunu söylemeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Bir an için, iki adam sadece birbirlerine baktılar. Sonra Leo kendi elini Caspen'in omzuna koydu. İkisi de tek kelime etmedi, ama Tem aralarında karşılıklı bir anlayışın geçtiğini gördü; ikisi de onun için hayatta kalmalıydı. Bundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Ellerini indirdiler.

"Peki," dedi Leo. Ona döndü. "Tem, ben..." "Sonra anlat, Leo."

Ağzını kapattı. Sonra şakağına bir öpücük kondurdu ve koştu.

Tem, Leo'nun açıklığın ortasına kadar geldiğini gördü, sonra bir basilisk onu boğazından yakaladı. Tem paniğe kapılmadan önce,

basilisk onu bıraktı ve şaşkınlıkla eline baktı. Bir an sonra Leo ortadan kaybolmuştu.

"Tem," dedi Caspen acil bir sesle. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Önündeki kaosu izledi. Avcıların avlarını avlaması. Güçlülerin zayıfları öldürmesi. Yaşam döngüsü.

"Hayır." Başını salladı. "Bu benim hatam. Bunu düzeltmeliyim."

"Bunu düzeltemezsin, Tem. Halkım öfkeli. Başlamış olanı durduramazsın."

Tem cevap veremeden, biri sahneye çıktı.

Caspen, insan formundaki bir basilisk onlara doğru ilerlerken hemen kolunu Tem'in önüne attı. Adamın ağzından kan damlıyordu, ağzı korkunç bir sırtıyla bükülmüştü. Zaten dönüşüm geçiriyordu. Parmaklarının olduğu yerde büyük pençeler oluşmuştu, Caspen Tem'i arkasına iterken pençeleri genişçe açıldı.

Basiliski saldırdı.

Caspen, keskin pençeler onu yakaladığında bir inilti çıkardı. Geriye doğru sendeledi, pazısından kan akıyordu. Basilisk tekrar ilerledi, vücudunun geri kalanı ellerine yetişirken dişleri çılgınca birbirine çarpıyordu.

"*Caspen!*" diye bağırdı Tem. "Dönüşüm!"

Ama Caspen sadece başını salladı. "Yapamam, Tem." Anlayış, Tem'i bir ok gibi deldi.

Caspen zayıftı. Günlerdir ölmek üzereydi ve artık gerçek formunu alamayacak kadar ilerlemişti. Tem dik durdu, omuzlarını dikleştirerek ciğerlerine hava almasını sağladı.

Zamanı gelmişti.

Gözlerini kapattı, çatışmanın seslerini duymazdan geldi, sadece içinden hissettiklerine odaklandı. İçindeki boşluk göz kamaştırıcı derecede büyüktü. Tem, kaybından dolayı ilkel bir acı hissetti ve bunu çözmek için bu kadar uzun süre beklemiş olmamasını içtenlikle diledi. Zihnini sakinleştirdi ve kalan gücünün ipliklerine uzandı.

Oradaydı, ama çok az kalmıştı. Ondan güç aldı, içindeki sonsuz kuyudan içti, bir tarafını diğerini düzeltmek için kullandı.

İki parçasını birleştirdiği anda, vücudundaki her hücre alev aldı. Tem'in damarlarında tam ve mutlak bir berraklık hissedildi ve basilisk tarafı hemen iyileşmeye başladı. Zihninin yıpranmış kenarları kusursuz bir şekilde bir araya geldi ve eskisinden daha da güçlü bir şey yarattı. Tem, sanki sahneden uçup sonsuz gökyüzüne doğru süzölüyormuş gibi kendini *hafif* hissetti. Sonsuzluğa doğru süzölüyordu, hiçbir şeyi ve her şeyi aynı anda deneyimliyordu. Bundan daha büyük bir his yoktu, kendini anlamanın daha iyi bir yolu yoktu. Kimliğinin tüm parçalanmış parçaları, tek bir mükemmel, sınırsız noktada bir araya geldi. Gücü kozmikti, yıldızlar kadar engindi.

Kimseye bağlı değildi. *Özgürdü.*

Tem, Caspen'e uzandı, zihinleri arasındaki koridoru açarak, bağlantıları yeniden yerine oturduğuunda nefes nefese kaldı.

Caspen. Dönüşüm.

Caspen'e iki kez söylemeye gerek yoktu. Omuzlarından büyük bir duman bulutu yükseldi ve vücudu tamamen başka bir şeye dönüştü. Bir kükremeye geçiş yaptı — o kadar derin bir zafer kükremesiydi ki, Tem kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Bir saniye sonra, diğer basilisk başsız kalmıştı. O kadar hızlı oldu ki, Tem gözünü bile kırpmadı. Hiç vakit kaybetmeden, Caspen sahnenin arkasından yaklaşan iki basilisk'e daha saldırdı.

Tem, gözünün ucuyla Vera'yı gördü. Rowe onun üstündeydi. Rowe'un parmaklarını Vera'nın boğazına doladığını ve kafasını kendine doğru kaldırdığını izledi. Vera'nın gözleri yukarı doğru yuvarlandı ve Tem, Rowe'un onu becerdiğini anladı. Yanlarında, iki basilisk seks yapıyordu, kanla ıslanmış çimlerde vücutları birbirine çarpıyordu. Tem, Gabriel ve annesini bulmak için çaresizce etrafına baktı ama ikisini de göremedi. Onları bulmak için sahneden inmek üzereyken, arkasında bir varlık hissetti.

Tem döndüğünde, Bastian'ın siyah gözlerinin doğrudan kendi gözlerine dikildiğini gördü. Konuşmadan, Bastian'ın eli boğazını sıktı.

Tem, onun gücünün kendisine doğru sızdığını hemen hissetti. Sanki biri onu kendisine dökmeye başlamış gibiydi ve tepenin verdiği tanıdık coşku onu sarmaya başladı. Teslim olmak çok kolay olurdu. Çok basit. Kralın çekiciliği inkar edilemezdi, onun kadim varlığı onunkinden çok daha güçlüydü —Caspen'in zehrinin korumasını geçecek kadar güçlüydü. Yine de

Tem ona direnebildiğini fark etti. Kral onu her çektiğinde, o da geri itti. Kral sabırsızlanmaya başladı; onun heyecanını hissedebiliyordu.

Pes et.

Tem pes etmeyecekti — ne bedeni ne de zihni. Asla.

Caspen'i çağırmak istedi, ama kralı uzak tutmak için tüm enerjisini harcıyordu ve Caspen zaten meşguldü. Sayıca azdı, aynı anda iki basiliskle savaşıyor, onların sahneye çıkmasını engellemeye çalışıyordu. Tem, babasının ona ne yapmaya çalıştığını fark edip etmediğini bile bilmiyordu.

Dediğimi yap,

Temperance. Hayır.

Kral hayal kırıklığıyla homurdandı. Boğazını sıkı eli daha da sıkılaştı.

Tem, boynunun yanlarından pulların yukarı doğru yayıldığını dehşetle izledi. Kurtulmaya çalıştı ama nafileydi, onu o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamıyordu. Ağız genişledi, dişleri sivri dişlere dönüştü. Tem, ne olacağını hiç şüphe duymadan biliyordu. Yine de, Bastian'ın çenesinin yerinden çıkıp boğazındaki karanlık uçurumu ortaya çıkarması karşısında hiçbir şey onu hazırlayamazdı. Tem, dişleri korkunç bir kararlılıkla omzunu ezip, ısırıklarının gücüyle neredeyse bayılmak üzereyken düşünmeye vakit bulamadı. Köprücük kemiğinin korkunç *bir çıtırtı* ile kırıldığını hissetti.

Sonra omuz kemiği.

Sonra göğüs kemiği.

Daha önce hiç hissetmediği bir acı onu sardı. Ritüel sırasında pelvisinin kırılmasından daha kötüydü. Tek hissedebildiği acıydı, zihnini ele geçirip vücudunu şok durumuna soktu. Tem, ısırığın bir amacı olduğunu biliyordu: Güç aldığı kısmını zayıflatmak. Bastian'ın zehri, basilisk tarafına zarar vermezdi, ama insan tarafına zarar verirdi. Bu, kendini taçlandırarak çözdüğü sorunun tam tersiydi.

Bütün o emek boşa gitti, diye düşündü belirsiz bir şekilde.

Tem karşı koymaya çalıştı. Ama gücü çok zayıflamıştı, Bastian'ın pençesinden kurtulamazdı, omzunu iyileştirmek ise imkansızdı. Kralın arması güçlendi ve onu boyun eğmeye zorladı. Güç aldığı kaynak zayıfladı. *O* da zayıfladı.

Tem, ayakları sahneden ayrılırken ılık attı, Bastian onu havaya kaldırırken gözleri yıldızlarla doldu. Tüm ağırlığı yarasına baskı uyguladı, ona acımasızca büyük bir baskı uyguladı.

TEM!

Caspen'in sesi zar zor duyuluyordu. Bilinci kayboluyordu. Bastian onu parçalıyor, canavarca bir zevkle onu parçalıyordu. Zihni uyuşmuştı; artık onun armasına direnemiyordu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, onu bıraktı.

Tem o kadar hızlı düştü ki diz kapaklarının sahnede parçalanacağını sandı. Arkasında Caspen'i duydu, saldırırken çıkardığı k kremeyi ve dumanının kokusunu tanıdı. Bastian şiddetle karşılık verdi, oğluyla aynı şekilde k kreterek sahnede birbirlerini savuştururken darbe üstüne darbe indirdi. Ama sonunda kralın yüzüne zamanlaması m kemm l bir ısırık atan Caspen oldu. Bastian acı içinde uludu ve kıvrılan pul yığınına yığıldı.

Yine dönüşüm geçiriyordu, zayıfladıkça insan formuna geçiyordu. Pullar deriye dönüşürken, Tem, kralın arkasındaki ekiciliğın azaldığını hissetti ve bununla birlikte, omzundaki dayanılmaz acı ile arasındaki son engel de ortadan kalktı.

Yılan Kralı tekrar bir insana benzediğinde, Caspen başını eğdi. Tem, onun görkemli dişlerinin ağızından çıkıp Bastian'ın solgun, açıkta kalan boynuna doğru kıvrıldığını izledi.

Bastian acı dolu bir ılık attı. Ses o kadar korkunçtu ki, sonunda Tem'in sersemliğini dağıttı ve onu şiddetle şimdiki zamana geri çekti.

Caspen!

O cevap vermedi. Bastian'ın çığlıkları arasında onu duyması imkansızdı.

Caspen...

Tekrar denedi, önünde yaşanan korkunç olaya irkildi.

DUR

Ama Caspen durmadı. Aksine, dişlerini Bastian'ın vücuduna daha da derin batırdı, derisini yırttı ve her yere kan sıçrattı. Caspen kemikleri ayırarak göğüs boşluğuna girmeye çalışırken, Bastian'ın kaburgaları donuk bir çıtırtı ile kırıldı, ağız daha da açıldı, dişleri kırmızıya boyandı. Tem, Caspen'in boğazının şiştiğini, sonra yuttuğunu gördü. Neler olduğunu anladığında midesini bir korku sardı.

Caspen, Bastian'ı hızlıca öldürmüyordu; bu merhamet olurdu ve o kimseye merhamet borçlu değildi. Babası, onu yediğinde hayatta olacaktı. Tem, bunun Bastian'ın cezası olduğunu anladı. Bu adildi. Caspen'in az önce Tem'e yaptığını izlemişti.

Tem, Bastian'ı kurtaramazdı. Zaten kurtarmak da istemiyordu. Ama Caspen'i kendisinden kurtarmak için can atıyordu. Kendi babasını öldürmek korkunç bir şeydi. Bunu bu kadar şiddetli bir şekilde yapmak ise daha da korkunçtu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kafası dumanla kaplıydı; vücudunun sağ tarafı tamamen uyuşmuştu. Vücudunun büyük bir kısmı kanla kaplıydı ve bunun hepsinin kendi kanı olduğunu biliyordu.

Sonunda Tem bayıldı.

Kendine geldiğinde, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama Caspen yine insan formunda yanındaydı.

Tem.

Onun öfkesinin kokusunu alabiliyordu.

Tem, Caspen'in Bastian'ın göğsünden et parçaları yiyen görüntüsünü asla aklından çıkaramayacağını biliyordu. Bu görüntü kabuslarında karşısına çıkacaktı.

Tem?

Caspen elini temkinli bir şekilde yanağına koydu.

Kan ve zehirle kaplıydı, Bastian'ın organ parçaları ıslak, jelatinimsi çizgiler halinde gövdesinden yavaşça aşağı kayıyordu. Koku çok güçlüydü. Tekrar bayılacaktı.

"Ben..." diye başladı Tem.

Ama yakıcı bir acı sözlerini kesti. Her şey bir anda ona çarptı, parçalanmış vücudunun kalıntıları aniden hep bir ağızdan çılgılık attı. Gücüne ulaşmaya çalıştı, ama neredeyse hiç kalmamıştı.

Caspen. Kendimi iyileştiremiyorum.

Caspen'in elleri üzerindeydi, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Daha fazla çabala, Tem.

Tem cevap veremedi. Vücundaki ağrı giderek şiddetleniyordu. Ezici bir duygu dalgası onu sararken acı içinde kıvranıyordu.

Karşı koy, Tem. Karşı koymalısın.

Tem denedi. Gücünü kullanarak acıya karşı bir kalkan oluşturdu. Ama vücudu parçalanmıştı; her iki parçası da zayıflamıştı. Kimse onun yaşadıklarını kaldıramazdı.

İyileşmiyorum, Caspen.

Bilinçli kalmak için gücünün her damlasını kullanıyordu. Omzundaki yarayı iyileştirmek için hiçbir gücü kalmamıştı. Kan vücudundan akıyor, sahneye damlıyordu. Caspen hemen elini omzuna koydu ve onu kendisi iyileştirmeye çalıştı. Ama o eşiği geçmişti, bunu içinden hissedebiliyordu. Caspen ne yaparsa yapsın, kanaması daha da artıyordu.

Dayan, Tem. Biraz daha dayan.

Tem daha fazla dayanamadı. Yarası onu yavaş ama emin adımlarla tüketiyordu. Omzundan kan akıyordu, kanı Bastian'ın kanıyla birleşiyordu. Bunda şiirsel bir ironi vardı, ama Tem bunu fark edecek kadar yorgundu.

Buna karşı koyamıyorum, Caspen. Bu

çok fazla. Güce ihtiyacın var.

Herhangi bir fikrin var mı?

Uzun bir sessizlik. Ve sonra: *Crest Leo.*

Tem başını salladı. Cevap verecek gücü bile yoktu.

Evet, Tem. Yapmalısın.

Ama Tem yapamadı. *Yapmayacaktı.* Kraliyet ailesine arması uygulamaktan kıl payı kurtulmuştu. Başka bir insanı kendisiyle bağ kurmaya zorlamak, gücünü bu kadar acımasız ve merhametsiz bir şekilde kullanmak istemiyordu.

İstemiyorum.

Leo'yu kimseye arma yapmaması için sahiplenmişti. Bunu kendisi yaparsa, amacına ulaşamazdı. Caspen hala konuşuyordu.

İnsan tarafın ölüyor. Onu iyileştirmek için birine arması yapman gerekiyor.

Ve o kişi Leo olmak zorunda mı?

O senin için her şeyi yapar. Bunu biliyorsun.

Bu doğru değil.

O sadece zevk duyacak, Tem. Bana

bağlı kalacak, Caspen.

O seni seviyor. İkiniz zaten birbirinize bağlısınız.

Tem, bu sözlerin onu incittiğini biliyordu. Ama şu anda Caspen'in duyguları umurunda değildi. Leo'yu yenemedi. Ona özellikle ne kadar özgürlük istediğini, en çok istediği şeyin kendi seçimlerini yapabilmek olduğunu, kuğu olmak istediğini söylediği halde. Ondan bunu almak kadar acımasız bir şey olamazdı.

Caspen çoktan arkasını dönmüştü.

Onu sana getireceğim.

O, Tem itiraz etmeden önce gitmişti. Tem, acı, ölüm ve ıstırap seslerini dışlayarak, sadece kendini bir arada tutmaya odaklandı. Her geçen an, biraz daha zayıflıyordu. Bastian'ın onu cezalandırmak için ısırdığını biliyordu — onu altında tutmanın son yolu. Tem, ıslak organ ve kan pıhtıları altında neredeyse tanınmaz hale gelmiş, parçalanmış, çiğnenmiş bedenine baktı. Bir krala yakışır bir ölüm, diye düşündü: acımasız ve vahşi. Destansı.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, Caspen Leo ve Lilly'yi de yanına alarak geri döndü. Tem, Leo'ya baktı. Eli sıyrılmış ve kanıyordu. Lilly'nin yüzünde hafifçe kanayan bir çizik vardı. Normalde parlak olan gözleri gözyaşlarıyla kızarmıştı.

"Leo," diye fısıldadı Tem. "Gitmen gerekiyordu."

"Tem." Yanına diz çöktü. "Önce Lilly'yi bulmam gerekiyordu." Onu çevreleyen kanı görünce yüzü endişeyle gerildi. Caspen'e baktı. "Ona ne oldu?"

"Babam onu ısırdı."

Leo ceketini çıkarıp Lilly'nin omzuna bastırdı. Nefes nefeseydi, sanki panik atak geçirmek üzereymiş gibi. "Ölecek mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Sen yardım edersen ölmez."

"Caspen," dedi Tem. "Hayır."

Leo çaresizce ikisi arasında bakındı. "Ona nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. "Onun..."

"*Caspen*," diye bağırdı Tem. "Sana hayır dedim zaten."

Konuşmak çok zordu. Işıkları sönüyor, kanı daha yavaş akıyordu. Artık dengede duramıyordu; geriye doğru eğildi ve Leo onu yakaladı.

"Tem." Leo'nun gözleri çılgınca bakıyordu. "Ne yapabilirim? Söyle bana." Tem cevap vermediğinde, Caspen'e döndü. "Benden güç alabilir mi?"

Caspen başını salladı. "Evet. Ama bunu yapmayı reddediyor."

Leo tekrar Tem'e döndü. "Yap şunu Tem. Sana izin veriyorum."

Ama Tem başını salladı. Leo neye bulaştığını bilmiyordu, armanın onu Tem'e bağlayacağını bilmiyordu.

Yine de Caspen haklıydı. Leo'nun ona olan sevgisi, bir bağı başka bir versiyonu değilse neydi? O zaten ona kendini adamıştı, Kora'nın hatırı için onunla evlenmişti. Armanın daha az etki edeceği başka birini düşünemiyordu. Bir yabancıyı armalamak bir şeydi. Onu seven Leo'yu armalamak ise bambaşka bir şeydi.

"Lütfen." Dudaklarını eline bastırdı ve ellerinde kan izleri kaldı. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Tem. *Her şeyi.*"

Caspen onları izliyordu, gözleri kararmıştı.

Ona arması koy, Tem. Hemen yap.

Tem, Leo'nun gözlerine baktı. Onu kaybetmekten çok korkuyordu. Yüzünde her şey belliydi. "Bana güveniyor musun, Leo?"

Ona bunu daha önce de sormuştu. Ama bu sefer, ona güvenmesini istemiyordu. Ondan zehrini yutmasını istemiyordu. Bu sefer, ona hayatını emanet etmesini istiyordu. Onun cevabı her zamanki gibiydi.

"Sana güveniyorum, Tem." Onu tutarken elleri titriyordu.

Zamanın azalıyor, Tem. Zihnimde seni zar zor hissedebiliyorum.

"Acıtmayacak," dedi Tem, Leo'ya, sanki olan biten hiçbir şey olmamış gibi sakın bir şekilde devam etti. "Söz veriyorum."

"Acıması umurumda değil. Yap şunu."

Bu sözleri söylediği anda, Caspen yanlarına diz çöktü, Tem'in elini tutup Leo'nun boğazına doladı. Tem onun yardımına minnettardı; bunu tek başına yapamazdı.

Bu, Tem'in istediği son şeydi. Ama başka seçeneği yoktu.

Gücünün iplerini çekti, tüm gücüyle çekip Leo'ya yöneltti. Enerji elinde titriyordu. Kalan tüm gücüyle

, vücudundan Leo'nun vücuduna parlak bir sıcaklık ışını yayıldığını hissetti. Onu vurduğunda Leo'nun gözleri kapandı.

Tem, onun yüzünü izledi ve onun ifadesini, işini bitirdiğinde takındığı ifadeyle aynı olduğunu fark etti. Şu anda nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu — armanın ona verdiği mutlak coşkuyu biliyordu. Bilmediği şey, bunun *ona* nasıl hissettireceğiydi.

Kendini zirveye çıkardığı zamankinden farklıydı. O zaman cinsel bir his değil, sadece güçlü bir his duymuştu. Bu sefer, Leo'ya daha önce hissettiği her şeyden daha güçlü, kesin bir tahrik hissi duydu. Sanki biri vücudundaki tüm sinir uçlarını uyarıyordu. Leo'nun yüzü birdenbire bir meleğin yüzüne benzedi, sanki her santimi elmasdan yapılmış gibiydi. Cildi ay ışığında parlıyordu ve Tem ne yaptığını fark etmeden, ona doğru eğildi.

Dudakları birbirine değdiğinde, tüm vücudu onu kabul etmek için açıldı. Leo, Tem'in içine akıyor, onu kendisiyle dolduruyordu, ta ki acı merhametle kaybolup geriye sadece hafiflik kalana kadar. Tem, Caspen'in elini başının arkasında hissetti. Caspen, onları bir arada tutuyor, Tem'in insan prensinden mümkün olduğunca fazla güç çekmesini sağlıyordu.

Omzundaki yara kapanıyordu; vücudu kendini iyileştirirken derisinin yeniden birleştiğini hissedebiliyordu. Kemikleri yerine oturdu; kaburgaları yeniden hizalandı. Zihni netleşti ve birkaç dakika önce ulaşamadığı odaklanma geri geldi. Saf, filtrelenmemiş güç içinden geçti.

Tem geri çekildi.

Leo gözlerini açtığında, ona şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratılmış gibi baktı. Her zaman ona böyle baktığını fark etti.

"Ne... ne oldu?" diye fısıldadı. Caspen hâlâ onları birbirinden bir santim uzak tutuyordu.

"Beni kurtardın," diye fısıldadı Tem.

Leo gülümsedi. O kadar mutlu görünüyordu ki, Tem de mutlu olmaktan kendini alamadı. Bakışları onun yüzünden Caspen'in yüzüne kaydı. Sevdiği iki adam. İhtiyacı olan tek şey buydu: ikisi de, tam burada, yanında.

Sonunda Tem ayağa kalktı.

Caspen ve Leo da ayağa kalktı ve üçü de açıklığa bakarken onun iki yanında durdular. Manzara tam bir katliamdı.

Bazı insanlar öldürülmüş, bazıları ise yaralanmıştı. Daha fazlası ise taşlaşmıştı; açıklık, çeşitli savunma pozisyonlarında korku içinde kıvrılmış, sonsuza kadar son korku halleriyle korunmuş heykellerle doluydu. Bir zamanlar tertemiz olan çimler, yerlerinden sökülmüş vücut parçalarıyla doluydu. Her yer kanla kaplıydı. Beyaz masa örtülerini lekelemiş, beyaz güllerden düzensiz sıçramalar halinde damlıyordu. Hıçkırıklar ve çığlıklar havayı dolduruyordu.

Her şey korkunçtu.

Yanında, Caspen öne çıktı. Eğildi, yumruklarını Bastian'ın ıslak cesedine gömdü ve sonra babasının geriye kalanlarını başının üzerine kaldırdı. Öfke ve zafer dolu bir kükreme attı, bu kükreme korkunç bir kesinlikle açıklığın her yerine yankılandı. Diğer tüm sesler anında kesildi. Hem basiliskler hem de insanlar, yeni Yılan Kralı Caspen'e, ölü babasını havaya kaldırmış halde bakakaldılar. Herkesin gözleri ona çevrilir çevrilmez, Caspen Bastian'ın cesedini sahneden aşağı attı. Ceset koridorun ortasına düştü ve kanlı bir yığın halinde yere yığıldı.

Ve işte böylece her şey sona erdi.

Kalan basiliskler labirente doğru koşarak, çitlerin aralıklarına daldılar. Bazıları gerçek hallerini almışlardı, devasa bedenleriyle duvarları parçalayıp geçiyorlardı. Caspen kollarını indirdi ve onların gitmesini izledi. Bugün merhametli olacaktı.

Açıklıkta sessizlik hakim oldu.

Ancak o zaman gecenin gerçek bedeli ortaya çıktı. Çimler cesetlerle doluydu; bazıları taş, bazıları etten, bazıları ise ikisinin karışımıydı. Hâlâ hayatta olanlar labirentin duvarlarına sıkışmış, ellerini gözlerine kapatmışlardı, belki de gerçek şekline bürünmüş bir basilisk hâlâ yakınlardaydı. Tem uzaktan annesini gördü, Gabriel'e sarılmıştı. İçini büyük bir rahatlama kapladı.

"Caspen." O'nu işaret etti. "Annem..."

O çoktan ilerlemeye başlamıştı. "Onu kurtaracağım," dedi, nazikçe çenesine dokunarak. "Dinlen."

Tem itiraz etmedi. Onun merdivenlerden inmesini izledi, yanındaki insanlar onun yanından geçerken korkuyla sinip kaldılar. Lilly onun izinden gitti, gördüğü ilk kişiye elini uzattı.

Tem, Leo'ya döndü.

Leo ona baktı, yüzünde hala sevgi dolu bir ifade vardı. "Tem," diye yavaşça başladı. "Bu... düğünümüzün böyle olacağını düşünmemiştim."

Tem neredeyse gülecekti. Tam da daha önce evlendikleri yerde duruyorlardı. Artık hava kararmıştı, açıklık sadece hasat ayının ışığıyla aydınlanıyordu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

"Ben de," dedi.

Parmak uçlarıyla omzunu okşadı. "Acı çekiyor musun?" Başını salladı. Artık hayır. "Sen çekiyor musun?"

Leo elini kaldırdı. Avucunun içi kötü bir şekilde sıyrılmıştı, kan bileğinden damlıyordu.

Tem elini kendi eline aldı, avucunu yaraya bastırdı ve gözlerini kapattı. Daha önce hiç kimse için böyle bir şey yapmamıştı, ama Leo için yaptı, gücünü kullanarak yırtık deriyi onardı, Caspen'in onun için defalarca yaptığı gibi dikiş attı. Elini kaldırdığında yara iyileşmişti.

"Bu... oldukça olağanüstü," diye fısıldadı Leo.

Tem başını salladı. Öyleydi.

Bir an için, sadece birbirlerine baktılar. Leo kanla kaplıydı, ama çoğu Tem'in kanıydı. Parmaklarını uzattı ve Tem'in yüzüne dokundu. Tem, onun sıcaklığına yaslanarak, zirvede dudaklarının nasıl hissettirdiğini hatırlayarak, ona dokunmasına izin verdi.

"Ben... bazı pişmanlıklarım var, biliyorsun," dedi sessizce. "Ne hakkında?"

Avuç içiyle Tem'in yanağını kavradı.

"Korkarım ki, senin hak ettiğin kişi değildim."

"Benim için hiçbir şey olmana gerek yoktu," dedi Tem.

"Hayır, gerek yoktu, değil mi? İhtiyacın olan her şeye zaten sahiptin."

Evelyn'den bahsettiği zamanki gibi, başparmağını yavaşça alt dudağına dokundurdu. Sonra parmakları aşağıya indi ve göğüslerinin arasındaki küçük altın pençeye dokundu. Tem, Leo'nun ilk randevularında ona mücevher vermeye çalıştığını hatırladı — *bu da özel olabilir*, demişti — ve onun bunu kabul etmediğini.

Şimdi ona karşılığında bir şey verme zamanı gelmişti.

Tem, Leo'yu kölesi olarak bir hayata mahkum etmeyecekti. Bu aşk değildi. Gerçek aşk, kendini feda ederek diğer kişi için en iyisini yapmaktır. Gerçek aşk, kendi mutluluğunu onun mutluluğu için feda etmektir. Leo, Caspen'in Tem'i sevdiği gibi sevgiyi hak ediyordu — koşulsuz ve yükümlülük olmadan. Leo *daha fazlasını* hak ediyordu. Aralarındaki bağ kalıcıydı; bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama Tem onun iradesini elinden almayacaktı. Onun yerine ona irade verecekti.

"Leo," diye fısıldadı Tem, sözlerinin onu bağlayacağını, itaat etmekten başka seçeneği olmayacağını bilerek. "Evelyn'i bulmanı istiyorum. Geleceğini kendin seçmeni istiyorum."

Leo'nun yüzünde yavaş, rahat bir gülümseme belirdi. Tam olarak neşeli bir gülümseme değildi.

Sadece huzurluydu. "Nerede olduğunu bilmiyorum,

Tem." "Baban biliyor. Sana söyleyecektir."

Maximus'un oğlu için yapabileceği en azından buydu.

Leo başını eğdi, bir şey düşünür gibi. O, Leo'nun itiraz etmeyeceğini biliyordu

—çünkü *itiraz edemezdi*. Ama sanki itiraz etmek istiyormuş gibiydi. Tem ona tekrar emir vermek üzereyken, "O zaman bu bir veda olsun" dedi.

Nedense Tem ağlamaya başladı.

Leo parmağını kaldırıp Tem'in yanağındaki gözyaşını sildi. "Benim yüzümden ağlayacağını hiç düşünmemiştim."

"Veda edeceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Bu gözyaşlarına değmem, Tem. Güven bana."

Bu, Tem'in daha da fazla ağlamasına neden oldu. Elbette Leo onun gözyaşlarına değdi. O, düşündüğünden çok daha değerliydi — Tem'in düşündüğünden çok daha değerliydi. Başka bir hayatta, onların mutlu bir sonu vardı. Ama bu hayatta yoktu.

"Bunun seni son görüşüm olmadığını söyle," diye fısıldadı. Az önce ona verdiği emri bozması umurunda değildi. Tem, onun gri gözlerine bir daha bakamayacağını, uzun, sırık gibi omuzlarının kendisine doğru eğildiğini bir daha göremeyeceğini düşünmeye dayanamıyordu.

Bunu hayal etmek işkence gibiydi.

"Bu son görüşmemiz değil," diye fısıldadı Leo.

Tem artık konuşamıyordu.

Onun yerine, ona nazikçe öptü, daha önce paylaştıkları öpücüklerden çok farklı bir öpücük. Leo her zaman ham enerji doluydu, sürekli hareket halindeydi. Şimdi onu kollarında tutuyor, dilini tüm özeniyle yavaşça diline kaydırıyordu.

"Bana sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu söyle," diye fısıldadı dudaklarına. Cevabı gerçektir. "Gerçektir."

Ayrıldıklarında, bir daha konuşmadılar. Bunun yerine, Leo elini kaldırdı, tek bir bukle saçını aldı ve uzun, ince parmaklarında döndürdü. Gülümsedi, altın rengi dişleri ay ışığında parladı.

Sonra uzaklaştı.

Kırk Birinci Bölüm

Tem hala unvanına alışmaya çalışıyordu. Ama Caspen bunu ne kadar çok söylerse, o kadar çok inanıyordu.

Kraliçem.

Bastian'ın yatağındaydılar. Yeni kralın eski kralın odasını devralması gelenektir ve Tem bu geleneği bozmak için bir neden görmüyordu. Ne de olsa basilisklerin geleneği böyleydi.

Sabah olmuştu, ya da neredeyse olmuştu. Bir gün önce yatağa girmişler ve hiç çıkmamışlardı.

Kralım.

Caspen'in parmakları çıplak sırtını okşadı, saçlarına dolandı. Köprücük kemiğini öptü, dudaklarını boynundaki damara bastırdı. Penisini sertleşmişti, ama Tem henüz ona dokunmadı. Bunun yerine, onun kendisini öpmesine izin verdi, tam da olması gereken yerde olduğunu kesin olarak biliyordu.

Tem, yüzünü ona doğru çekti ve onu öptü. *Seni seviyorum.*

Caspen de onu öptü. *Ben de seni.*

Söylenecek başka bir şey yoktu.

Vücutları birbirlerine geri döndü, başka hiç kimsenin dokuyamayacağı bir dokuma oluşturdu. Caspen ile bu, nefes almak kadar doğaldı. Onun insan tarafı her zaman onu çekmişti, şimdi de basilisk tarafı çekiyordu. Tem her okşamayı, parmaklarının her nazik dokunuşunu ve sonunda dilini de tadını çıkardı. O ona verdi, o da ona verdi. Her zaman yapmaları gerekeni, başka kimseyle yapamayacakları şeyi yaptılar. Tem'in ruhunun parçalanmış kırıkları ayrıldığı anda, Caspen onları bir bütün olarak yuttu.

Sonra, parmakları bir kez daha omurgasını izledi.

"Tem," dedi Caspen sessizce. "Prene ne dedin?"

Tem, Leo ile sahnede ikisi de kırık ve kanlar içindeyken yaptıkları konuşmayı hatırladı. "Hoşça kal dedim."

Caspen cevap vermedi ve Tem, ona açıklaması için zaman tanıdığını biliyordu. Bir süre sonra açıkladı. "Ona sevdiği kızı bulmasını söyledim."

Caspen kaşlarını çatı. "Sen değil miydin?"

Tem başını salladı. "Benden önce birini sevmişti."

Caspen bu bilgiyi sessizce sindirdi. Tem daha fazla açıklama yapmak istemedi, bu yüzden yapmadı. Sonunda Caspen, "Ona bir iyilik yaptın, Tem. Armanın bağına daha iyi kullanmanın bir yolunu düşünemiyorum." dedi.

Bu sözleri üzerine Tem neredeyse ağlayacaktı.

Caspen, Leo'nun mutluluğunu hiç umursamıyordu, ama Tem'in mutluluğunu çok önemsiyordu ve şüphesiz Tem'in bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tabii ki, onun onayı da bencilceydi. Leo, Evelyn'i bulmakla görevlendirildiğine göre, Caspen Tem'i tamamen kendine ait olacaktı. Ama aynı zamanda onun daha mutlu bir versiyonuna da sahip olacaktı; suçluluk duygusuyla dolu olmayan bir versiyona.

İstedikleri kadar uzun süre birlikte uzandılar.

Sonunda Tem kendi sorusunu sordu. "Basilisks'lerin düğünleri olur mu?"

Caspen onu kendine çekti. "Hayır, yapmazlar." "O zaman nasıl evleniriz?"

Caspen parmağını nazikçe Tem'in boynundaki altın pençeye dokundurdu. "Sen de bana benzer bir hediye verirsin."

"Hepsi bu mu?"

"Evet." Gülümsedi. "Hepsi bu kadar."

Çok basitti. Tem, birlikte olabilmek için ne kadar uğraştıklarını düşündü. Tören halka açıktı; her parçası, tüm ok çantasının içindekilerin gözleri önünde sergilenmişti. Tem için ilginç olan, bir sonraki kısmın tamamen özel olacağıydı. Ama bu zıtlığı sevdiğini fark etti. Sonuçta seks, herkesin yaptığı bir şeydi. Ama herkesin Tem ve Caspen gibi bir bağı yoktu.

Tem küçük altın pençeye baktı. "Bunu nereden bulabilirim?" diye sordu. "Kendin yapman gerekir."

"Yapmak mı?"

"Evet."

"Ama nasıl?"

Caspen ona bakacak şekilde yerini değiştirdi. "Nişanımız kanla bağlanmıştır. Bu bağı tamamlaman gerekir."

"Yani... kan akıtarak mı?"

Caspen başını salladı. "Kan akıtma, kraliyet ailesinin bize yaptığı şeye verdiğimiz isim. Bu, şiddet eylemini ifade eder. Bu ise" —pençeye tekrar dokundu

—"sevgiden doğar."

"Ne yapacağımı nasıl bileceğim?" diye

sordu. "İçgüdülerin sana söyleyecektir."

Tem oturdu ve kolyeye dokundu. Telleri babasının ellerine nasıl kaynaştığını, altının onlardan nasıl sızdığını hatırladı.

Başka bir şey söylemeden, konsantre oldu. Caspen haklıydı; içgüdüleri devreye girdi ve ne yapacağını biliyordu. Acı vermedi. Aksine, Tem çillerinin hemen altında, parmaklarının dibinde hafif bir karıncalanma hissetti. Caspen'in onun için kanını akıttığı gibi, onun için kanını akıtmak, ona sevgisinin fiziksel bir göstergesini vermek, dünyadaki en kolay şeydi. Pençesi avucunda şekillendi, altın rengi kıvrımı çillerinin üzerinde duruyordu.

Caspen ona hayranlıkla baktı. Tem bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu. Adelaide'ye bile bunu yapmamıştı. Bu sadece Tem'e özel bir hareketti.

Zinciri kaldırıp Caspen'in boynuna takarken aklından tek bir kelime geçti:

Benim.

Bu mutlak gerçektir; daha kesin bir şey olamazdı. O onun, o da onundu ve sonsuza kadar birbirlerine bağlı kalacaklardı. Caspen ona gülümsedi, parmaklarını beline dolayarak onu bir kez daha üzerine çekti.

Benim.

Epilog

Leo

Leo düğününün böyle geçeceğini düşünmemişti.

Hayatının en mutlu gününün kan dökülmesiyle, *ölümle* sona ereceğini düşünmemişti. Caspen'in katledilmiş babasını başının üzerinde tuttuğu görüntü uzun süre aklından çıkmayacaktı. Belki de sonsuza kadar.

Leo, basilisklerin vahşiliğini her zaman biliyordu. Barışa yol açan korkunç savaşın canlı anlatımları olan şiddet ve kötülük hikayeleriyle büyümüştü. Bu hikayeler, olayı ilk elden görmekle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Leo, hiç bu kadar medeniyetsiz, korkunç bir davranış görmemişti. Bu lanet olasıca korkunçtu. Babasının bunun olmasına nasıl izin verdiğini anlayamıyordu.

Ya da belki de anlayabilirdi.

Babası bir korkaktı. Bu çok açıktı. Leo, babasının kendi canını kurtarmak için sahneden atladığını hatırlayarak öfkesini bastırdı. İğrençti. Düğünden bir saat geçmişti ve babası hâlâ ortalarda yoktu. Leo ise, Lilly onu yatak odasına çıkmaya zorlayana kadar yaralı konuklara yardım etmeye başlamıştı.

Leo itiraz edince, "Gelecekteki kralın dinlenmesi gerekiyor" demişti. Demek istediği, hayatta kalması gerektiği idi. Sonbahar havasını dolduran ara sıra duyulan çığlıklar, labirentte hala basilisklerin dolaştığını gösteriyordu.

Şömine yanıyordu, ama Leo üşüyordu. Yanındaki koltuk boştu ve o koltuğa bakmaktan kendini alamıyordu.

Tem burada olmalıydı.

Leo, törenin hemen öncesinde Caspen ile aralarında geçen konuşmanın hiçbir kısmını anlamamıştı. İkisi bir şekilde birbirlerine bağlıydılar, ancak ayrıntılar belirsizdi. Görünüşe göre nişanlıydılar da. Leo bunun kendisini rahatsız etmemesi için çabaladı, ama bu imkansızdı. Belki de basiliskler işleri farklı yapıyordu; belki de nişanlanmak yılanlar için insanlarla aynı anlama gelmiyordu. Ama sonuçta bunun ne anlama geldiği önemli değildi. Bu gece Tem ile evlenme ayrıcalığına sahip olan Leo'ydu.

Tem muhteşem bir güzellikteydi. Ondan daha göz kamaştırıcı kimse yoktu, Leo bundan emindi. Tem ona her zaman çarpıcı gelmişti. Ama onu gelinlik içinde görmek, *onunla* evlenmek için giydiği gelinlik içinde, en çılgın hayallerinin ötesinde bir mucizeydi. Tem hiçbir zaman tam olarak ona aitmiş gibi gelmemişti. Ama o sahnede, bir an için, öyle hissetti.

Sonra her şey tamamen ters gitmişti.

Leo hala armanın ne olduğunu anlamıyordu. Güç aktarmanın bir yolu olduğunu biliyordu, hepsi bu kadardı. Tem ona acıtmayacağını söylemişti ve acıtmamıştı da. Ama çok... yoğun hissettirmişti. Hatta felç ediciydi. Gerçek anısı bulanıktı, sanki sisli bir pencereden bakıyormuş gibi. Ama Tem ondan güç çektikten sonra nasıl hissettiğini hatırlıyordu - önemli olan tek şeyin o olduğunu. Bu her zaman böyleydi. Ama şimdi aralarındaki bağda farklı bir şey vardı, daha iyi bir kelime bulamadığı için, *büyülü bir şey*.

Düğünlerinin son anları, ne kadar uğraşsa da zihninden silinmiyordu. Geçici hisler vardı: Tem'in elleri onun ellerinde, boğucu duman kokusu, masum insanların çığlıkları. Caspen omzunu tuttuğunda neredeyse açıklıktan çıkmıştı.

"Tem'in sana ihtiyacı var."

Tek söylediği buydu ve Leo'nun ihtiyacı olan da buydu. Çok fazla kan vardı. Çoğu Tem'e aitti.

Leo'yu hiçbir şey sarsmazdı. Hiçbir şey onu hayatı için endişelendirmezdi, çünkü yaşamayı hiç bu kadar önemsememişti. Ama Tem'in sahnede parçalanmış ve kanlar içinde yatışını görmek, hareketsiz bir yığın halinde çökmüş bedenini görmek, onu

ölmek istemesine neden oldu. Bir an için, onsuz hayatın nasıl olacağını hayal etti. Korkunç bir hayaldi. Renksiz ve sıkıcı. Tem her şeyi daha güzel hale getiriyordu. Onunla birlikte içene kadar viskinin tadını fark etmemişti. Onun bir basilisk olduğunu öğrenene kadar basilisklerin durumunu umursamamıştı. Tem ona nasıl yaşanacağını öğretmişti. Ve sonra onu terk etmişti.

Evelyn'i bulmanı istiyorum. Geleceğini seçmeni istiyorum.

Tem için her şeyi yapardı. Bu her zaman böyleydi elbette, ama şimdi bir şekilde daha da belirginleşmişti. Onu terk etmek tamamen yanlış olsa bile, bunu yapmıştı. Evelyn'i bulmak Tem'i kaybetmek anlamına gelse bile, bunu yapacaktı.

Ama onu kaybetmeyecekti. Kaybedemezdi. Babası onları evli ilan ettiğinde hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ama evli kalacaklar mıydı? Evlilikleri iptal edilmeliydi. Leo, Tem ile hala evliyken Evelyn ile birlikte olamazdı.

Bana bunun seni son görüşüm olmadığını söyle. Bu son görüşümüz değil.

Leo'nun ölmesi gerekirdi ki bu son görüşme olsun. Hikayelerinin böyle bitmesine izin veremezdi — kendi düğünlerinde kan ve kaos içinde. Böyle bir son onun için kabul edilemezdi. Yine de, uğraşması gereken başka sorunlar da vardı.

Leo altın dişlerini diliyle okşadı. Metal ağzında soğuktu, sanki artık onun bir parçası değilmiş gibi. Kan dökülmesi devam edemezdi. Ama Leo bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Basilisklerin ailesinin servetinin kaynağı olduğu doğruysa, onlar olmadan ailesi zor durumda kalabilirdi. *Krallık* zor durumda kalabilirdi. Para kazanmak için başka bir yol bulması gerekiyordu, hem de çabuk. Babası onu çocuk gibi davrandığı için hep azarlamıştı, ama gençlik dönemi artık bitmişti. Şimdi uğraşılması gereken gerçek sorunlar vardı, yıkıcı sonuçlar doğurabilecek sorunlar. Basilisks ve insanların bir arada yaşayabileceği bir gelecek düşüncesi Leo'ya garip geliyordu. Köylülerin bunu kabul etmesi zaman alacaktı, tabii gerçekten kabul ederlerse. İlerlemek zor olacaktı, belki de çatışmalar çıkacaktı. Bundan sonra olacaklar kolay olmayacaktı.

Leo içini çekerek viskisini karıştırdı.

Tem'in avucundaki yarayı iyileştirdiği yeri hâlâ hissedebiliyordu — onun vücudundan kendisinininkine akan sıcaklığın, parçalanmış derisini onardığını.

parmaklarını büktüğünde, kıvılcımın gölgesi kalmıştı. Leo elini yumruk yaptı.

O sıcaklığı özlüyordu. *Onu* zlyordu.

Tem onu zirveye çıkardıktan sonra aralarında bir şeyler değişmişti. Onu öptüğü anda, kendini... farklı hissetmişti. Bir şekilde kırılmış, ama aynı zamanda bütün. Sanki ruhunun bir parçası göğsünden çıkıp onun göğsüne girmiş gibi. Ama bu imkansızdı. Leo kendini asla büyüyle uğraşmamıştı. Babası onu gerçeklik içinde sıkı bir şekilde yetiştirmişti. Onların dünyasında mucizelere yer yoktu. Aşka da yer yoktu.

Hafif bir vuruş onu düşüncelerinden kopardı. "Majesteleri?"

Leo, Lord Chamberlain'in sesini tanıdı ve kısa bir süre onu görmezden gelmeyi düşündü. Sonra artık kral olduğunu hatırladı. Bir sorun varsa, onu çözmek onun sorumluluğuydu.

"Girin."

Kapı açıldı ve amcası içeri girdi. "Babanız bulundu."

"Nerede?"

"Labirentte."

"Yaralı mı?"

"Hayır."

Bu haber onu sevindirmeliydi. Ama yle olmadı. "Onunla konuşmak ister misin? Seni salonda bekliyor."

Leo i geçirdi. Babasıyla konuşmak istemiyordu. Ama Evelyn'in nerede olduğunu bilen tek kişi oydu ve Tem ona Evelyn'i bulmasını söylemişti.

Sessizlik uzayınca amcası, "Onu sana getireyim mi?" diye sordu. "Hayır," dedi Leo. "Onu zindana götür."

Lord Chamberlain kaşlarını çattı. "Emin misiniz, Majesteleri?"

"Elbette eminim. O oraya ait."

"Tüm hücreler şu anda dolu."

"yleyse, onları boşaltmamız daha iyi olmaz mı?"

Amcası başını salladı. "Thelonius... baban bunu desteklemez."

Leo ona baktı. "Babam artık kral değil. Onun desteğine ihtiyacım yok."

"Ama eğer sen..."

"Onu zindana götürün," dedi Leo tekrar. "Ve direnirse, zorla."

"Nasıl?"

"Muhafızları çağırın. Bıçakla tehdit edin. Ne yapacağınız umurumda değil. Sadece işini yap."

Leo, amcasının tekrar itiraz edeceğini düşündüğü bir an geçti. Ama Lord Chamberlain, görevinin gerekliliklerine bağlıydı. Eski kralın emirlerine karşı gelemeyeceği gibi, Leo'nun emirlerine de karşı gelemezdi.

Sonunda şöyle dedi:

"Peki. Eğer istediğin buysa."

"Öyle." Leo viskisini bitirdi, sonra ayağa kalktı. "Aşağıda buluşuruz."

Amcası kaşlarını kaldırdı ama tekrar konuşmadı. Merdiven sahanlığında ayrıldılar ve Leo yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Kale hâlâ tam bir kaos içindeydi: Düğün konukları ve personel kaotik gruplar halinde dağılmış, hepsi de sıkıntı içindeydi. Çoğu kanlar içindeydi ve Leo bu manzarayı görünce yüzünü buruşturdu. Halkını güvende tutmak için derin bir sorumluluk hissediyordu ve bugün bunu başaramamıştı. Suçluluk duygusu şüphesiz uzun süre onu rahatsız edecekti.

Tem ortalarda yoktu. Bu onu şaşırtmadı; basilisk onu düğünden uzaklaştırarak, onu herhangi bir tehlikeden korumak istemişti. Leo da ona izin verseydi, aynı şeyi yapardı. Ama şimdi Tem'i düşünmenin sırası değildi. Şu anda bulması gereken biri vardı. Labirentin kenarında duruyordu, başını Gabriel'in omzuna dayamıştı.

Leo onu gördüğü anda kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Majesteleri." Tem'in annesi, o yaklaşırken eğildi. Gabriel de aynısını yaptı.

"Lütfen." Leo, beceriksizce eliyle işaret etti. "Bana

Leo deyin." "Neden buradasın, Leo?"

Leo ağzını açtı, sonra kapattı. Tem'e *çok benziyordu*. Daha önce tanıştırdıklarında bunu nasıl fark etmemişti? Aynı

Aynı yumuşak gözleri, aynı kararlı çeneleri vardı. Benzerlik o kadar güçlüydü ki, ona uzanmak istedi ama neden geldiğini hatırlayınca kendini tuttu. Nedense Gabriel'e baktı.

"Tem gitti. Caspen onu götürdü." Gabriel ikinci kısmı nazikçe söyledi.

"Tabii ki." Leo başını salladı. "Buraya bunun için gelmedim."

"Öyle mi? O zaman sizin için ne yapabiliriz, Majesteleri?"

Bir duraklama oldu, sonra ortalık sakinleşti. Leo elini tekrar büktü.

"Tem'in babası zindanda," dedi kararlı bir sesle. "Onu görmek isteyebileceğini düşündüm."

Tem'in annesinin gözleri büyüdü. "Evet," diye fısıldadı. "Görmek isterim."

Leo tekrar başını salladı. "Öyleyse, lütfen." Kolunu uzattı ve kadın koluna girdi. "Benimle gelin."

Gabriel'i labirentin yanında bıraktılar. Kaleye girerken ikisi de konuşmadı ve Leo'nun da konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Onları sessizce balo salonundan geçip merdivenlerden aşağıya götürmekle yetindi. Zindanın kapısının önünde durduklarında Leo durakladı ve ona döndü.

"O... iyi değil. Endişelenmeni istemem." Tem'in annesi çenesini kaldırdı. "Ben iyiyim."

Bu hareket o kadar tanıdıktı ki, Leo gülümsemeden edemedi. *Demek Tem bunu ondan almıştı.*

"Peki."

Kapıyı açtı.

Zindan karanlıktı. Babası henüz gelmemişti, ama belki de bu en iyisiydi. Böylece, bundan sonra olacaklar için mahremiyetleri olacaktı. Leo, başka bir şey söylemeden onları en son hücreye götürdü. Oraya vardıklarında, Tem'in annesi nefesini tuttu.

Bu ses üzerine Kronos gözlerini açtı.

"Daphne?" diye fısıldadı.

Tem'in annesi boğuk bir ses çıkardı. "Evet." Kendini parmaklıklara dayadı. "Buradayım."

Leo hemen duvardaki kancadan anahtarları aldı ve ona uzattı. Kilit kolayca açıldı ve hücre kapısı açıldığı anda

Daphne ileri koştu. Dizlerinin üzerine çöktü, avuçlarını Kronos'un yüzüne koydu ve onu kendine doğru kaldırdı.

"Beni terk ettiğini sandım," diye fısıldadı. "Terk etmedim. Seni asla terk etmem."

Kız başını salladı. "Ben sandım ki..."

"*Asla*, Daphne."

Leo, son derece özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissetti. Yine de gözlerini onlardan ayıramıyordu. Onları birlikte görünce göğsünde bir şey yandı; sonunda yüzleşmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

"Sana kızımızdan hiç bahsetmedim," diye fısıldadı Daphne. Leo, Tem'in adını duyunca dikleşti.

"Ben zaten biliyordum," dedi

Kronos. "Nasıl?"

"Emin değilim. Onu... *hissedebiliyordum*. Ve seni." "Ve beni mi?"

Kronos başını salladı. "Her zaman seni." Leo, onlar öpüşürken yüzünü çevirdi.

Göğsündeki yaratık ona saldırdı, dikkatini çekmeye çalıştı. Kronos'un ne demek istediğini anladı — Daphne'yi, ayrı olduklarında bile nasıl *hissedebildiğini*. Leo şimdi Tem'i hissediyordu. Sanki birbirlerine bağıydılar ve o hareket ettiğinde, o da onunla birlikte hareket etmek istiyordu.

"Leo?" Daphne'nin sesi onu transından uyandırdı. "Bize yardım eder misin?"

Döndüğünde Kronos'un ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Ama parmaklarına yapışmış teller onu engelliyordu.

Leo öne çıktı. "Üzgünüm," dedi. "Onları nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

"Onları takmak için bir cihaz kullandılar," dedi Kronos.

Leo, zindanda bakındı, basilisk'in parmaklarından telleri çıkarabilecek bir şey arıyordu. Hiçbir şey yoktu. "Üzgünüm, ben..."

Babasının sesi onu keser. "Daphne?"

Adını duyunca Tem'in annesi donakaldı. Yavaşça başını çevirdi ve Leo, onun bakışını takip ederek babasının zindanın ortasında

, iki muhafızın arasında durduğunu gördü. Babasının ağzı şaşkınlık ve tiksintiyle bükülmüştü. Gözleri Kronos'a kaydı. Gözleri kısıldı.

"O mu?"

Saf içgüdüyle Leo, elini Daphne'nin omzuna koydu. Ama babası henüz bitirmemişti.

"Bir *yılan* yüzünden gittiğini bilmeliydim."

Tem'in annesi tek kelime etmedi, ama yüzündeki ifade yeterli bir cevap oldu.

"Kızının böyle davranmasına şaşmamalı," diye devam etti Maximus. "Senin gibi bir örnek varken, başka seçeneği yoktu."

Leo'nun içinde öfke kabardı. "Baba," diye bağırdı. "Onu rahat bırak."

Babası ona döndü. Karanlık bir kahkaha attı. "Anlamıyor musun, Thelonius? O *şey*" — Kronos'u işaret etti — "senin değerli karını doğurdu. Sen bir melez seviyorsun. Bir *köpek*."

"Ona öyle deme."

"Ona istediğim gibi sesleneceğim."

Leo öne çıktı. "Ona *adıyla* hitap edeceksin."

Babası alaycı bir şekilde, "Dilini tut, Thelonius," dedi.

Ama Leo artık emir almaktan bıkmıştı. Artık emir verme zamanı gelmişti. "Dilini tut, baba."

Zindan zaten buz gibiydi, ama bir şekilde sıcaklık daha da düştü.

Babası tekrar konuşmadan, Leo parmaklarını şıklattı ve muhafızlardan biri öne çıktı. "Bana basiliskleri serbest bırakacak cihazı getir."

Babasının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buna cesaret edemezsin." Leo cesaret edebilirdi. "Dediğimi yap," diye bağırdı.

Muhafız ortadan kayboldu. Geri kalan muhafız, yüzü kararan babasına yaklaştı.

"Pervasızsın," diye fısıldadı Maximus. "Tıpkı annen gibi."

Leo kaşlarını çattı. Babası annesinden hiç bahsetmezdi.

Bunu anlamaya çalışırken, babası devam etti: "Onları serbest bıraktığına pişman olacaksın, Thelonius. Sözlerimi unutma."

Leo başını salladı. "Tek pişman olacağım şey, bunu daha önce yapmamış olmak." "*Küstah çocuk*. Seni asla kral yapmamalıydım."

"Ama taç giydirdin. Senin saltanatın sona erdi, baba. Artık bununla barışmanı öneririm."

"Sen *barıştan* hiç anlamıyorsun, Thelonius. Bunu ortadan kaldırırsan bu krallıkta barış kalmaz." Hapsedilmiş basiliskleri işaret etti.

"Zaten barış yok," dedi Leo.

Babası acı bir kahkaha attı. "Barış bir yanılsamadır. Bir gün bunu öğreneceksin."

Ama Leo başını salladı. Barış bir yanılsama olabilir, ama güç de öyleydi. Ailesi, kendilerinden aşağı gördükleri yaratıklardan çaldıkları servetlerinin arkasına saklanıyordu. Bu döngü onunla sona erecekti. Bunun bedeli ne olursa olsun artık umurunda değildi.

"Hükümdarlığın sona erdi," dedi yine, bu sefer sessizce. Diğer muhafız, elinde metal bir aletle geri döndü.

Leo Kronos'u işaret etti. "Önce o," dedi Leo. "Sonra da geri kalanlar."

Muhafız bir an tereddüt ettikten sonra emri yerine getirdi. Kablolar çıkarılır çıkarılmaz Kronos, Daphne'ye dayanarak yavaşça ayağa kalktı.

Leo, hücrenin dışına çıktıklarından emin olduktan sonra babasının adıyla muhafızlara seslendi. "Onu kilitleyin," dedi soğuk bir sesle.

Babası bu kadar şok olmamış olsaydı, kaçmaya çalışabilirdi. Bunun yerine, gardiyan onu kollarından tutup Kronos'un az önce boşalttığı hücreye götürdüğünde yüzü gevşedi. Parmaklıklar önünde gürültüyle kapanırken hala sessizdi.

Leo, Tem'in annesine döndü. "Gidin," dedi. "İkiniz de."

Daphne ona uzun bir süre baktı, sonra yavaşça elini kaldırdı ve Kronos'a yaptığı gibi avucuyla Leo'nun yüzünü okşadı. Leo, Daphne "Teşekkür ederim" derken gözlerine baktı.

Boğazı aniden düğümlendi. Daphne'nin uzaklaşacağını sandı, ama öyle olmadı.

Bunun yerine, Tem'in annesi devam etti: "O, onunla gitti. Ama ikinizi de seviyor." Sesi fısıltıya dönüştü. "Birbirinize geri döneceksiniz."

Bu bir tahmin değildi. Bu bir gerçeğin ifadesiydi.

Leo başını salladı. Başka bir şey yapamazdı.

Daphne elini indirdi ve Kronos'a döndü. "Hazır mısın?"

Kronos cevap olarak onu kendine çekti. Birbirlerine tutunarak zindandan birlikte çıktılar.

Leo onların gidişini izledi. Onlar gider gitmez, hücreye döndü. "O nerede?"

Babası gözlerini kırptı. Leo, dudaklarında kurumuş kan olduğunu fark etti. Belki de yaralanmıştı. "Kim nerede?"

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Babası gülümsedi ve kan çatladı. "Haydi ama, Thelonius. Düğün gecende karın olmayan bir kadını sormak, senin için bile çok yakışksız."

Leo parmaklarını parmaklıklara sıkıca tuttu. "Cevap ver. Bana." Uzun bir sessizlik oldu. Leo sessizliği bozmadı.

Babası onu sessizce inceledi, gözleri başından ayaklarına kadar dolaştı. Sanki Leo'nun tüm hayatını değerlendirdiği gibi, onu değerlendiriyor gibiydi. Ancak bu sefer Leo, babasının onayını almakla ilgilenmiyordu. Bu sefer, babasının varlığının baş belası olmak ona büyük bir zevk veriyordu.

"Bir köy ötede yaşıyor," dedi Maximus sessizce. Leo kaşlarını çatı.

"Ah," diye mırıldandı babası. "Beklediğin cevap bu değildi."

Leo istemeden başını salladı. Bir köy ötede. Bunca zaman, sadece bir köy ötede yaşamış. Ve hiç...

"Neden gittiğini sormayacak mısın?"

Leo sinirlendi. Elbette Evelyn'in neden gittiğini sormak istiyordu. Ama bir parçası - itiraf etmek istemediği kadar büyük bir parçası - cevabı derinden korkuyordu.

Babası ona yaklaştı. Leo, babasının gözlerindeki nefreti gördü — oğlunu eziyet etmekten aldığı hastalıklı tatmini. Leo'nun sormayı reddettiği soruyu o cevapladı: "Ona para verdim."

Leo'nun midesi bulandı.

Bu bir yalandı. Öyle olmalıydı. Evelyn satın alınamazdı. Babası onu incitmek için her şeyi söylerdi, özellikle de kendi oğlu tarafından zindana atıldıktan sonra.

"Bana ne kadara mal olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye fısıldadı babası, Leo'nun bakışlarını yakalayarak. "Senin aşkının ona ne kadar değeri olduğunu söyleyeyim mi?"

"Yalan söylüyorsun. O rüşvet almazdı."

Babası sert bir kahkaha attı. "*Alar*, sevgili oğlum. Aldı. Ve aldı." "Sana inanmıyorum."

"Bu senin hatan."

Leo başını salladı. "Öyle yapmış olsa bile, onu anlarım. Hiçbir şeyi yoktu. Ailesi fakirdi. Tabii ki o..."

"Doğru fiyat karşılığında seni terk mi etti?"

Leo omuzlarını dikleştirdi. "Kalsaydı onu nelerin beklediğini düşünürsek onu suçlayamazsın. Köyümüzde bizim için bir gelecek yoktu. Bunu sen sağladın."

"Oğlum için neden böyle bir gelecek isteyeyim ki? O bir köylü, Thelonius. Sen ise bir prensin."

"Ben bir *kralım*." Parmaklıklar arasından bu sözleri tükürdü. "Ve bana kimi seveceğimi söyleyemezsin."

Babasının yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bu çok açık," dedi sessizce. "Senin mantıklı davranamayacağını çoktan anlamalıydım. Ama ben de senin gibi, önümdeki gerçeği görmezden gelmeyi tercih ettim."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Maximus'un dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "İstersen onu bul. Gerekirse onunla evlen. Ama bu sandığından daha zor olacak."

Leo parmaklarını parmaklıklara sıkıca tuttu. "Ne olacak?" "Gerçeği bilmek."

Bunun üzerine Leo ayrıldı.

Kale sonunda boşalmıştı. Gece tamamen çökmüştü ve hayatta kalan ya da yaralanmamış konuklar çoktan evlerine gitmişti. Leo, sabah çözülmesi gereken bir sürü sorun olacağını biliyordu. Ama bu gece yapması gereken tek bir şey vardı.

Gördüğü ilk arabayı durdurdu ve uyuşmuş bir halde içine bindi. Babasının sözleri kafasında ritmik bir şekilde yankılanıyordu: *Düşündüğünden daha zor olacak. Gerçeği bilmek.*

Ama bu gerçek miydi? Babası yalan söylüyor olabilir. *Kesinlikle* yalan söylüyordu. Leo, Evelyn'in onu terk etmesi için para aldığını kabul etmiyordu. Durum tersine olsaydı, hiçbir para onu terk etmeye ikna edemezdi. Evelyn'in de aynı şekilde hissettiğine inanmak zorundaydı.

Leo omuzlarını silkti. Yaygın bir ağı göğsünü sürekli olarak delip geçiyordu. Kaleden uzaklaştıkça ağı daha da derinleşiyordu. Bu fiziksel bir ağıydı, kaburgalarını kavrayıp ciğerlerini sıkıştıran, onu Tem'e geri çağıran bir ağı. Ama Tem ona Evelyn'i bulmasını söylemişti.

Leo, ahır çocuğuna gece boyunca sürmesini söyledi. Saatlerce uyanık kaldı, pencereden dışarı bakarak gökyüzündeki yıldızları izledi. Tem de aynı yıldızları mı izliyordu? Yoksa çoktan dağın derinliklerine inmiş, Caspen ile birlikte mağaralarda saklanıyor muydu? Leo, onu Caspen'le birlikte hayal etmekten acı duyuyordu. Onları birlikte hayal etmek istemiyordu. Yılanın ona kendisi gibi dokunduğunu düşünmek istemiyordu, Leo'nun yerine Caspen'in adını haykırdığını hayal etmek istemiyordu. Ama en azından güvende olduğunu biliyordu. Tem'i kendisi kadar seven tek kişinin Caspen olduğunu şüphesiz biliyordu.

Bu durumu hiç de kolaylaştırmadı.

Ya güvende değılse? Ya Leo'nun inandığı temel gerçek, yani Caspen'in Tem'i koruyacağı gereğı doğı değılse? Leo, düğünde Caspen'in öfkesini bizzat görmüştü. Ya bir gün bu öfke ona yönelirse? Basilisk kendi babasını parçalamıştı. Kora onun başka neler yapabileceğini biliyordu. Leo titredi.

Artık bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Onu paylaşmaya karar vermişlerdi, ama bu anlaşma geçersizdi. Leo'nun geleceğı bir köy ötedeydi.

At arabası nihayet yavaşladığında güneş doğuyordu. Köy küçüktü; Leo daha önce kraliyet turunda burayı ziyaret etmişti. Her köylünün ekmek satın aldığı fırına doğı gitti. Fırıncıya Evelyn'i sorması sadece birkaç saniye sürdü. Fırıncı, Evelyn'in genellikle sabahları nehir kenarında vakit geçirdiğini söyledi. Ördekleri besliyordu.

Leo, seysis ocuğa kasaba meydanında durmasını söyledi. Arabadan inerken, avuçlarını ovuşturdu ve terlediklerini fark etti. Hâlâ düğün kıyafetini giyiyordu. Bu *delilikti*. Onu gerçekten görecek miydi?

Bu düşünceyle, göğsünü demir parmaklıklar sıkıştırdı.

O kadar çok *sabah...* O kadar çok *sabah* mezarlık bankında oturmuş, Evelyn'i beklemiş, umutsuzca onun gelmesini ummuştı. Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti, gelmesi için dua etmekten hiç vazgeçmemişti. Tem'e aşık olsa bile, kalbinin bir parçasını Evelyn için saklamıştı. Elinde değildi, ilk aşkı hakkında kaçınılmaz bir şey vardı. Tem bile kalbinin iki yerde olduğunu biliyordu. Bu yüzden onu Evelyn'i bulmaya göndermişti. Aynı anda iki kişiye ait olmanın nasıl bir şey olduğunu ondan daha iyi biliyordu.

Leo, ağır bacaklarıyla nehre giden yolu yavaşça geçti. Hasta bir beklenti ve çılgın bir umut, zihninde hakimiyet için savaşıyordu.

Nehirdeki akıntı onu sardı. Neredeyse nehre varmıştı.

Onu gördüğünde mutlu olacak mıydı? Ya yeni birini bulmuşsa ve o çok geç kalmışsa? Leo'nun aklına Evelyn'den sonra başka birine kur yapmak hiç gelmemişti. Bunu sadece eleme süreci onu buna zorladığı için yapmıştı. Tem'e olan aşkı mutlu bir tesadüftü, ama şimdi, yapmak üzere olduğu şey ışığında, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Nehir gürültülüydü; kıyıya ulaşmıştı. Sabah güneşi gözlerine vuruyor, önündeki kızı çerçeveliyordu.

Evelyn.

Bal sarısı saçlar. Tıpkı hatırladığı gibi. Omuzlarının kıvrımı, boynunun eğrisi. Son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Aylar. Neredeyse bir yıl. Onunla geçireceği bir yazdan mahrum kalmıştı — onun teninin bronzlaşmasını, saçlarının güneşte açılmasını görme şansından mahrum kalmıştı. Birlikte denize gitmeyi planlamışlardı. Leo hiç gitmemişti, Evelyn de öyle. Köyden, babasından kurtulduklarında ilk gidecekleri yer orasıydı. "*Ayak parmaklarımızın arasında kum, Leo,*" demişti Evelyn. "*Nasıl bir his olduğunu merak etmiyor musun?*"

Evet. Merak etmişti. Belki şimdi öğrenecekti. Yine de

Leo hareket edemiyordu.

Bir şey onu geri çekiyor, ona doğru yarım adım bile atmasını engelliyordu. Sanki görünmez bir zincir ayak bileklerine dolanmış, onu yere çivilemiş gibiydi. İlerlemesi gerekiyordu. Ama ilerlemek, Tem ile arasındaki mesafeyi daha da genişletmek anlamına geliyordu. Evelyn'e yaklaştığı anda, aralarındaki her şey değişecekti. Bu düşünce ona fiziksel olarak acı veriyordu. Ama bunu yapmasını Tem'in kendisi söylemişti. Leo adım attı.

"Evelyn."

Evelyn ona baktı, dudakları şaşkınlıkla açıldı. "Leo?"

Challengers

Bu sahne KANONİK DEĞİLDİR, yani az önce okuduğunuz kitabın konusu içinde yer almaz. Bu sahne, Zendaya, Josh O'Connor ve Mike Faist'in oynadığı *Challengers* filminden esinlenerek yazılmıştır. Yazar, İtalya'nın Venedik kentinden dönerken on üç saatlik uçak yolculuğu sırasında, en az dokuz kadeh ücretsiz cabernet sauvignon içtikten sonra yazmıştır. Bu sahneyi kitabın herhangi bir yerine yerleştirmek isterseniz, Caspen, Tem ve Leo'nun mağarada yaptıkları konuşmanın farklı bir sonu olarak kullanılabilir. Bu sahnede Leo, "Sadece... seni elde edebileceğim sürece seni istiyorum," der ve ardından Caspen aşağıdaki açılış cümlesini söyler. Gerisi tarih!

"Lütfen," diye alay etti Caspen. "Ona benim dokunduğum gibi dokunamazsın." "Öyleyse öğret bana."

Tem'in ağzı açık kaldı. Sürpriz bir şekilde, Leo sözünü geri almadı. Sadece çenesini kaldırdı ve Caspen'e inatçı bir kararlılıkla baktı. İki adam birbirlerine baktılar, Tem de onlara baktı.

Tem sessizliği bozdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Leo'nun gözleri ona kaydı. Gözleri kısıldı. "Neden olmasın? *Sana* öğretti, değil mi?"

Leo haklıydı. Caspen iyi bir öğretmendi. Ama bu düşünülemezdi. Tem, karşısındaki adamların anlaşılabileceği, hele ki bu kadar önemli bir konuda işbirliği yapabileceği bir evreni hayal edemiyordu.

Caspen omuzlarını silkti. "Peki sana nasıl öğretmemi öneriyorsun?"

Bir duraklama oldu. Leo çenesini sıktı.

"Göster bana." Basilisk alaycı bir şekilde güldü. Tem nefesini tuttu. "Sana *göstermek* mi?"

"Duydun beni," diye tersledi Leo.

Caspen kaşlarını kaldırdı. Gergin bir sessizlik oldu.

Bu konuşmanın hiçbir yanı normal değildi. Leo gerçekten Caspen'den *ona nasıl dokunacağını göstermesini* mi istemişti? Bu bir rüyadan çıkmış gibi görünüyordu. Tem bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu. Caspen'in ifadesini okuyamazdı; bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. Leo'ya isteksiz bir merakla bakıyordu, sanki teklif onu ilgilendirmiş gibi.

"Peki," dedi Caspen yavaşça. "Sanırım bizi izleyebilirsin..."

"İzlemekle *hiç* ilgilenmiyorum," dedi Leo keskin bir sesle.

Caspen kollarını kavuşturdu. "Ben de."

Tem gözlerini kapattı. Bu çok saçmaydı. Yorgundu. İnsanların onun için kavga etmesinden, *erkekler* tarafından tanımlanıp etkilenip manipüle edilmekten bıkmıştı. Artık onların kendisini kontrol etmesine izin vermeyecekti. Sevdiği kişiler bile olsa.

Tem gözlerini açtı ve bakışlarını Caspen'e çevirdi. "Kes şunu."

Caspen gözlerini kırttı.

O cevap veremedi, Leo'ya döndü. "Sen de. Kes şunu." İkisi de ona baktı.

Tem devam etti. "Bu karar beni doğrudan ilgilendirdiği için, nasıl devam edileceğini *bana* sormalı değil misiniz?"

Caspen'in kaşları bir milim kadar kalktı. Gözleri, yüzünde benzer bir inanmazlık ifadesi olan Leo'ya kaydı. İkisi de ondan, ya da başka birinden emir almaya alışık değildi.

Ama bu çok önemliydi. Bu sınırı birlikte geçeceklerdi, Tem onların itaat edeceklerini bilmek zorundaydı.

"Yetki bende," dedi.

Sessiz kaldılar.

"Söyleyin." Tem kollarını kavuşturdu. "İkiniz de." Söyleyeceklerini biliyordu. Sadece hangisinin önce söyleyeceğini merak ediyordu. Sürpriz bir şekilde, ilk söyleyen Caspen oldu.

"Sorumlu sensin, Tem," dedi basilisk, başını eğerek. "Elbette."

Tem umutla Leo'ya döndü.

"Evet," dedi o da aynı sessizlikle. "Sorumlu sensin." "Güzel."

Bu temel kuralı belirledikten sonra, Tem nasıl devam edeceğini düşünmek zorundaydı. Leo'ya baktı. O bu kadar gergin kalırsa bu iş asla yürümezdi. Bu düşünceyle Tem'in aklına bir fikir geldi. Caspen'e döndü. "Onu sakinleştirebilir misin?"

Caspen yavaşça gözlerini kırptı. "Yapabilirim."

Leo'nun gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Bu ne anlama geliyor?"

Caspen başını eğdi. "Senin ruh halini etkileyebilme yeteneğim var."

"Beni sakinleştirebilir misin?"

"Evet. Senin rızanla."

Leo sert bir kahkaha attı. "Dur tahmin edeyim. Benim iznim olmadan da yapabilirsin."

"Yapabilirim," dedi Caspen yine. "Ama yapmam."

Leo bilmiyor olsa da, Tem bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Zihnimde olmanı istemiyorum," dedi Leo açıkça.

"Seni sakinleştirmek için zihnine girmeme gerek yok. Bu sadece bir his."

"Beni kontrol etmeyeceğini nereden bileceğim?" diye ısrar etti Leo.

"Benim gücümün doğası bu değil. Seni kontrol etmek istesem bile yapamazdım. Sen insansın. Ben sadece diğer basilisklerin zihinlerine erişebilirim."

Leo başını salladı. "Sana güvenmiyorum." Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Öyleyse," dedi Caspen, Tem'e dönerek, "sen onu sakinleştirmeni öneririm."

"Ben mi?"

"Evet. Sen yarı basilisk'sin. Benim yapabildiğim her şeyi yapabilirsin."

Tem'in aklına, Caspen'in yaptığı gibi birinin duygularını manipüle edebileceği hiç gelmemişti. Bu büyüleyici bir düşünceydi ve

daha az önemli bir anda keşfetmek istediği bir düşünceydi. Ama şu anda, bunu şimdi keşfetmek zorundaydı.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Önce kendin sakinleşmelisin," dedi Caspen. "Sonra bu duyguyu ona aktarabilirsin. Ona dokunursan daha kolay olur."

Her zamanki gibi aynı ölçülü, gerçekçi tavrıyla talimatlar verdi. Tem, Leo'ya döndü. "Bunu yapmamı ister misin?"

Leo tereddüt etti. "Hâlâ ben... ben olacak mıyım?"

Tem cevap veremedi Caspen cevapladı. "Hala sen olacaksın. Sadece ruh halin etkilenecek. Karar verme yeteneğin veya yargı gücün etkilenmeyecek."

Tem, bunun hissettiği şeyi doğru bir şekilde tanımladığını düşündü. Caspen'in arzusunu elinden aldığı zamanı hatırladı; ona kızmış, ama ona geri vermesini söyleyebilmişti.

Leo'nun gözleri Caspen'e kaydı. Tem, insan prens için Caspen'in bir tehlike, bir düşman olduğunu kendine hatırlattı. İkisi arasında böyle bir etkileşim olması doğal değildi. Aralarında *herhangi bir* etkileşim olması *bile* doğal değildi. Ama Leo, Leo'ydu. Tem, ona döndüğünde gözlerini aydınlatan kibirli kararlılığı fark etti.

"Yap şunu," dedi kararlı bir sesle.

Tem, görev imkansız görünse de başını salladı. Şu anda hiç de sakin değildi. Önemli bir sınava girecekmiş gibi heyecanlı, sabırsız ve gergindi. Tam olarak rahatlatıcı bir ruh hali değildi. Bu yüzden Tem, kendine odaklanmak yerine Leo'ya odaklandı. Onu ne kadar önemseydiğini, bu deneyimin ikisi için de olumlu olmasını ne kadar çok istediğini düşündü. Onun kendisini sevdiğini hissetmesi için her şeyi yapacağını ve onun da aynısını yapacağını bildiğini düşündü.

Sonunda sakinleşti.

Sakinleştiğinde, Caspen'in talimatlarına ihtiyacı olmadığını fark etti. Leo'nun zihnini, basilisk'in zihnini hissettiği gibi hissedebiliyordu. Caspen ile paylaştığı koridorla aynı değildi; iki yönlü bir yol yerine, Leo ile olan bağlantısı, sanki onun bilincini bir pencereden izliyormuş gibi, açıkça tek yönlüydü. Onun zihnine erişemiyordu ve o da

da onun zihnine erişemiyordu. Ama pencereden sanki çiftlikten gelen bir sepet yumurta gibi sakinliğini gönderebildiğini fark etti.

Bunu yaptığı anda, Leo'nun gözleri kapandı. "Oh," diye fısıldadı. Sonra gülümsedi.

Tem, Caspen'e soru dolu bir bakış attı ve Caspen onaylayarak başını salladı. "Aferin, Tem."

Leo gözlerini açtı. "Onunla birlikteyken böyle mi hissediyorsun?" diye sordu.

Sesi bile farklıydı. Keskin, alaycı tonu yok olmuştu, yerine Tem'in daha önce hiç duymadığı, gevşek, sert bir mırıldanma gelmişti. Bunun seksi olduğunu fark etti.

"Bazen," diye cevapladı. "Ama sadece ben öyle hissetmemi istediğimde."

"Ona her zaman bunu istememen şaşırtıcı."

Tem gülmek istedi. "Sen nasıl hissediyorsun?"

Leo gülümsedi. "Sakin. Tıpkı senin dediğin gibi." Caspen'i işaret etti. "Ve onun yanında çok daha rahatım."

Tem başını salladı. "Güzel." Caspen'e döndü. *Bunu daha önce yaptın mı?*

Tem ne sorduğunu bile tam olarak bilmiyordu. Caspen daha önce bir erkekle birlikte olmuş muydu? Ya da aynı anda iki kişiyle? Cevabı her şeyi kapsayan *bir "Evet"*ti.

Tem neden bu kadar kafasını yorduğunu bilmiyordu. Caspen her şeyi daha önce yapmıştı. Ne de olsa o bir basilisk'ti. Onlar için tabu ya da yasak olan hiçbir şey yoktu. Bu durum, muhtemelen onun cinsel deneyimlerinin büyük planında bile yer almıyordu. Bir bakıma, Tem bunun için memnundu. Kendisi ne bekleyeceğini bilmiyordu ve ne olabileceği düşüncesiyle endişelenmeye başlamıştı. Ama sonra Leo için sakin kalması gerektiğini hatırladı ve hemen düşüncelerini yeniden odakladı.

Sevdiği erkeklerle birlikte olmak gerçekten o kadar garip miydi? Tem tam olarak neden korkuyordu? Caspen ve Leo onun için çok önemliydi. Onları seviyordu ve onların da onu sevdiğini biliyordu. Bu, o sevginin bir uzantısıydı.

Ama nasıl başlayacaktı?

Tem sorumluydu. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı.

Haliya doğru yürüdü, kenarına oturdu ve onlara umutla baktı. Onlar da oturdular, Caspen soluna, Leo sağına.

Caspen'e döndü, hızla siyaha dönüşen altın rengi gözlerinin derinliklerine baktı.

Onu güvende tutacak mısın? diye sordu Tem.

Elbette.

Caspen'in dönüşüm geçirme tehlikesi olmadığını bilmesi gerekiyordu. Tem'in yanında olduğunda bu bir şeydi — o buna alışmıştı ve bunu atlatabilirdi — ama Leo'nun yanında olduğunda durum tamamen farklıydı. Tem, Caspen'in bu kadar duygusal bir durumda dürtülerini kontrol edip edemeyeceğini bilmiyordu. Riskler çok büyüktü, garanti olmadan devam edemezdi. Leo'ya zarar gelmesini istemiyordu; insan prenze kötü bir şey olursa Caspen'i asla affetmezdi ve Caspen bunu çok iyi biliyordu.

Emin misin? Eğer zarar görürse...

Ona zarar vermeyeceğim, Tem. Onun senin için değerli olduğunu anlıyorum.

Tem, onun sözlerine karşı saf bir minnettarlık duydu.

Sen de benim için çok değerlisin.

O gülümsedi ve Tem, Caspen'in onun için yapmaya hazır olduğu şeyin, ikisinin onun için yapmaya hazır olduğu şeyin büyüklüğü karşısında aniden şaşkına döndü. Belki de onların sadakatini ödüllendirme zamanı gelmişti.

Tem Leo'ya döndü. Onu öptü. Tadı yağmur yağmadan önceki gökyüzü gibiydi; tadı yaz gibiydi, *hava* gibiydi. Dili hemen onun dilini buldu. Sanki ona gönderdiği sakinlik onu her zamankinden daha da kendine güvenli hale getirmiş, sanki son kalan özdenetimini de ortadan kaldırmış gibiydi. Tem, Caspen'in ellerinin sırtında olduğunu belli belirsiz fark etti. Elbisesinin bağcıklarını çözüyordu.

Leo'nun alt dudağını ısırıldı. Leo da aynısını yaptı.

Tem gömleğinin düğmelerini açtı, omuzlarından çekip yere düşmesine izin verdi. Pantolonu da hemen ardından düştü. Penisi zaten sertleşmişti, ama o henüz ona dokunmamıştı.

Bunun yerine, Caspen'e döndü. Onu öperken soydu, avuçlarını göğsünden aşağı kaydırıp ve pantolonunu çözerek penisini serbest bıraktı.

Arkasında, Leo basilisk'in başladığı işi bitirdi, elbisesini aşağı çekerek sırtını ortaya çıkardı. Dudaklarını omuzlarına bastırdı ve Tem titredi. Bir an sonra, elbisesi yerdeydi. Sadece

iç çamaşırları kalmıştı ve Leo onların da çıkmasını sağladı. Tem, Caspen'den uzaklaştı.

Çıplak bir şekilde aralarında oturarak, onların ona bakışlarından zevk aldı.
"Bana dokunun."

Bu ikisi için de bir emirdi. Ama Caspen ona ilk uzanan oldu ve parmaklarını göğüslerinde gezdirdi.

"Sadece bundan bile orgazm olabilir," dedi sessizce, parmak eklemleriyle meme ucunu sıkıştırarak.

"Öyle mi?" dedi Leo.

Diğer göğsünde de aynı hareketi yaptı ve Tem iç geçirdi. "Daha fazla," diye inledi. Tek yapabildiği buydu.

İki adam da aynı anda eğildi ve Tem, parmaklarının yerini ağızlarının almasıyla gözlerini kapattı. Teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordu. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Bundan daha büyük bir zevk, daha büyük bir mutluluk olamazdı. Zaten birlikte hareket ediyorlardı. Zaten uyum içindeydiler.

Tem hiç bu kadar tahrik olmuş, bu kadar *heyecanlanmış* hissetmemişti. Onlar meme uçlarını emdikçe, her biri kendi mükemmel tarzında, onları kendine doğru çekti. Caspen şehvetliydi, dili dişlerinden daha fazla işin içindeydi. Leo ise iddialıydı, altın dişleri göğsünün yumuşak dokusuna bastırıyordu. İkisi de iyi hissettiriyordu. İkisi de doğru geliyordu.

Tem hızla ıslanmaya başladı. Bunu fark eder etmez Caspen dik oturdu. Leo da oturdu, ikisi de Tem'in bacaklarını açmasını izlediler.

Caspen'in tıslaması hemen mağarayı doldurdu ve Tem, sese hafif bir merakla kaşlarını kaldıran Leo'ya ekstra yatıştırıcı bir sakinlik dalgası gönderdi. Sonra dikkati ona geri döndü ve iki adam da onun merkezine bakakaldı.

"Önden buyurun," dedi Caspen yumuşak bir sesle.

Leo elini uzattığında zaman yavaşladı. İlk başta ona dokunmadı bile. Parmak uçları klitorisinden bir santim uzakta durdu ve uzun bir süre sadece ona baktı. Sonra parmaklarını içine soktu ve dünya yok oldu.

"O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığa sahip," diye fısıldadı

Leo. Caspen'in ağzı seğirdi. "Evet," dedi. "Öyle."

"Bu," Leo iki parmağıyla klitorisini ovuşturdu, "bunu rüyamda görüyorum." "Ben de."

"Ve burada." Leo'nun parmakları ıslaklığına derinlemesine daldı ve Tem çaresiz bir inilti çıkardı. "Eğer içinde boğulabilseydim, boğulurdum."

Caspen'in gülümsemesi genişledi. "Ben de."

Aralarında kıskançlık, rekabet ya da kötü niyet yoktu. Sadece Tem ve ona olan bağlılıkları vardı.

"Bunu dene." Caspen, Leo'nun elini tuttu ve avucunu klitorisine bastırdı. Tem, bu yoğun uyarılma karşısında hemen sırtını kavisledi. Elleri göğüslerine gitti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şeye ihtiyacı vardı.

Leo, onun tepkisine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "İnanılmaz," dedi. Hareketi tekrar tekrar yaptı, avucuyla onu okşadı, uzun parmaklarını karnına düz bir şekilde bastırdı. Caspen sadece izledi, gözleri ona odaklanmış, Leo'nun ona ihtiyacı olan her şeyi verdiğinden emin olmak için.

Tem orgazma yakındı. Ama Caspen'in başka planları vardı. "Henüz değil," dedi. "Onu beklet."

Leo'nun dudakları alaycı bir gülümsemeye büküldü. "Peki." Hareketleri durdu ve Tem inledi.

Leo klitorisini hafifçe okşadı.

"Bizim için ıslandın mı, Tem?" diye mırıldandı, yüzünde her zamanki sırıtışının gölgesi yeniden belirdi.

"Evet," diye itaatkar bir şekilde cevapladı.

Leo dudaklarını kızın iç uyluk kısmına bastırdı. Caspen de diğer bacağına aynı şeyi yaptı.

"İlk önce kim seni tatmak istersin?" diye sordu Leo.

"Sen."

"Adımı söyle."

"Leo," dedi. "Lütfen."

Leo'nun sırıtışı daha da derinleşti. Leo'nun uzun parmakları Tem'in uyluklarını kavradı ve ayırdı. Başını eğdi ve Leo'nun dili Tem'in merkezine ulaştığında Tem'in gözleri Caspen'inkilerle buluştu.

Hoşuna gitti mi?

Caspen'in sorusu neredeyse hiç algılanmadı. Tabii ki iyi hissettiriyordu. *inanılmazdı.*

Cevap olarak Tem gözlerini kapattı ve inledi.

Sırayla onu tattılar, emdiler ve yaladılar, ta ki o artık dayanamayacak hale gelene kadar. Caspen bir hareket yapardı — dilinin uzunluğuyla klitorisini okşamak gibi — ve Leo da aynısını yapardı. Sonunda Tem ikisini birbirinden ayıramaz hale geldi. Tek bildiği, iki kişinin aynı anda ona tapınmasının verdiği yoğun ve yakıcı ecstasy idi.

Dikkatli ve şefkatliydiler. Ona aittiler.

Ne zaman bir şey istese, Caspen bunu yüksek sesle söylerdi ve Leo yapardı. Üçü birlikte bir ritim oluşturdular, ta ki Tem sonunda onların altında parçalanana kadar.

Sonunda ödülü toplayan Leo oldu.

"Yaklaşıyor," dedi Caspen, Leo'nun ağzı bir kez daha bacaklarının arasına daldığında. "Onu oraya getir."

Eli Leo'nun ensesindeydi ve başını aşağı doğru bastırıyordu. Tem, Caspen'in Rowe'un başını benzer şekilde bastırdığı anı aniden hatırladı. Ancak bu seferki tutuşu nazikti; Leo'yu zorlamadan sadece yönlendiriyordu, gücünü sadece Tem'in ve dolayısıyla Leo'nun zevkini sağlamak için kullanıyordu.

İnsan prensin keyif aldığına şüphe yoktu. Kendini ona gömüyordu, dili her damla ıslaklığı tatmak için hevesli ve istekliydi. İlk orgasmı ani oldu — yıldırım gibi içinden geçen, nefesini kesen acil bir itki. Sonunda orgasmın etkisinden kurtulduğunda, Tem gözlerini açtı ve ikisinin de ona baktığını gördü, her ikisinin de yüzünde aynı açlık ifadesi vardı. Leo dudaklarından ıslaklığını yaladıktan sonra Caspen'e döndü.

"Ee?" diye sordu.

Caspen kaşlarını kaldırdı. "Ne, ne?"

"Bence hoşuna gitti, sence?"

Caspen, matın üzerinde mutlulukla uzanmış olan Tem'e baktı ve kahkahayı bastı. "Evet. Öyle diyebilirim."

Leo'nun ağzı kibirli bir gülümsemeyle genişledi. Sonunda onu orgazma ulaştırmıştı.

Zafer kazanmış gibi hissetmeyi hak etmişti. Ama gece henüz bitmemişti.

"Şimdi ne istiyorsun, Tem?" diye sordu Caspen.

Tem ikisine de baktı, dizleri açık, vücudu ortada. Tek bir şey istiyordu ve orgazmın ardından bunu istemek için yeterince cesurdu. "Öpüşmenizi izlemek istiyorum."

Bu, üzerinde anlaştıkları şeyin ötesindeydi. Caspen'in Leo'ya ona nasıl dokunacağını öğretmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu bencilce ve hoşgörölü bir istekti ve tamamen çocukluğunun yatak odasında, ikisinin birlikte olduğunu düşünerek kendini okşadığı o geçici geceye dayanıyordu.

İki prens de onun isteğinden şok olmuş gibi görünmüyordu.

Belki de bunu ondan bekliyorlardı. Belki de ikisi hakkında fanteziler kurduğunu biliyorlardı. Belki onlar da fanteziler kurmuştu. Kimse onların birlikte ne kadar iyi göründüklerini inkar edemezdi. Leo sarışındı; Caspen'in saçı koyu renkti. Güneş ve ay. Gündüz ve gece. Tem onları birlikte görmek istiyordu, zıt kutupların birbirini çekmesini istiyordu. Bu ona doğal bir şey gibi geliyordu. Elbette, onlar için de doğal olacaktı.

"Peki." Caspen omuz silkti, bakışları Leo'ya kaydı. "Prens bunu kaldırabilirse."

Leo'nun dudaklarında yavaş, şeytani bir gülümseme belirdi. Caspen, Leo'nun katılımını garanti edecek tek şeyi söylemişti: Öpücüğü bir meydan okuma olarak sunmuştu. Leo rekabetçiydi; gururlu ve inatçıydı ve kavgadan asla geri adım atmazdı. Tem, Caspen'in Leo hakkında bunu bilip bilmediğini merak etti — onu hakkında pek çok şeyi hissettiği gibi, bunu da bir şekilde hissetmiş olabilir miydi? Sonuçta, insanları sezgisel olarak anlıyordu; değerlendirmek ve peşinden gitmek onun doğasının bir parçasıydı.

Burada devreye giren başka bir faktör daha vardı: Leo bile basilisklerin cazibesine karşı bağışık değildi. Onların işi, kalbi atan herkesi baştan çıkarmaktı. Caspen, ona direnmeye yatkın olanları bile etkileyecek bir çekim gücüne sahipti. Leo da böyle biriydi. Tem, aşk ve nefret arasındaki ince çizgiyi herkesten daha iyi biliyordu. Hayatındaki erkekler her zaman karşı taraflarda olmuştu, ama bu neden devam etmeliydi? Neden sadece bu seferlik, onun için bir araya gelmesinlerdi?

Leo'nun cevabı Caspen'inki kadar kolay geldi. "Her şeyi halledebilirim."

Hepimizin ne olacağını anladığı bir duraklama oldu.

Tem'in sürprizine, ilk hamleyi Caspen yapmadı. Bunun yerine, Leo öne eğildi ve parmaklarını Caspen'in boynunun arkasına doladı.

Tem, prensin basilisk'i öpmesini izledi.

İnanılmaz bir manzaraydı. Tem zaten sıırıslıkılam olmasaydı, çıplak bedenlerini izlerken, birbirlerinin dillerinde onun tadını alabildiklerini bilerek, anında sıırıslıkılam olurdu. Tem, mümkün olan en iyi açıdan onları izlemek için kendini destekleyerek matın üzerine yaslandı. Parmakları klitorisini buldu ve onları izlerken yavaşça kendini okşadı.

Caspen'in vücudu öne doğru kıvrıldı. Dili Leo'nun dudaklarını ayırdı ve ona sunacağı şeyi kabul etmesi için onu ikna etti. Leo onu isteyerek kabul etti, boynu kavislendi, omuzları gevşedi. Tem'in gözleri onun çene hattını takip etti ve Caspen'inkine benzemesine hayran kaldı. İkisinin de burada olduğuna, ikisinin de *ona ait* olduğuna inanamıyordu. Tam da hayal ettiği gibiydi.

Ayrıldıklarında Tem başını salladı. "Tekrar," dedi. Caspen tereddüt etmedi. Leo'nun boynunu tuttu ve onu tekrar öptü.

Tem oturdu, parmaklarını daha derine soktu ve birkaç santim uzaklıktan onları izledi. Caspen'in dumanlı kokusunu, Leo'nun kolonyasıyla karışık olarak alabiliyordu. Birbirlerini tamamladıklarını fark etti. Bu onu daha da tahrik etti.

Bize katıl, Tem.

Tem elini Leo'nun çenesinin altına soktu, onu Caspen'den uzaklaştırdı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Caspen'in elleri boyunlarına gitti, başlarını birbirine yaklaştırdı ve birleşmelerini sağlamlaştırdı. Bir an sonra, ağzı onlarınkine katıldı.

Üçü de öpüştüler.

Aralarında her şey basitti, müzik gibiydi. Bu, hepsinin konuştuğu bir dildi, hepsinin bildiği bir dansı. Leo'nun penisi sertleşmişti, Caspen'inki de öyle, ve Tem ikisine de dokunma isteği duydu.

Neden olmasın ki? İki eli vardı, değil mi? Her biri için bir tane.

Tem ellerini onların kucağına uzattı, parmakları önce Leo'nun penisini, sonra Caspen'inkini buldu ve ikisinin de onun için ne kadar sert olduğunu hissetti. İlk başta ikisi de tepki vermedi. Tem onları okşamaya başladığında Leo'nun göz kapakları titredi ve

teslimiyet dolu bir inilti çıkardı, başı ecstasy içinde geriye düştü. Tem onun boynunu öptü, Caspen de öyle. Basilisk'in eli onun­kine katıldı, o Leo'nun penisini okşarken, o da Caspen'inkini okşadı.

Leo, "*Siktir... siktir*" diye inledi.

Caspen hafifçe eğlenerek ses çıkardı. *Oldukça sesli biri.*

Tem gülümsedi. *Evet.*

Öyle. Onun bu yönünü

seviyorsun. Evet.

Neden?

Onun ne hissettiğini duymak güzel.

Bu sadece Leo ile ilgili bir gerçektir, Caspen'e yönelik bir eleştirisi değildi. Yine de, cevabında yer alan pişmanlık hissi çok açıktı. *Seni bu şekilde tatmin etmesine sevindim.*

Tem buna ne cevap vereceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Her ikisinin de ona farklı şeyler sağladığını, Caspen'in insan prensinden çok daha çekingen olduğunu her zaman biliyordu. Onlarla birlikte olmak bu farklılıkları daha da pekiştiriyordu. Bu kötü bir şey değildi, sadece gerçektir. Bir basilisk ile bir insanın sahip olabileceği benzerlikler sınırlıydı. Tem için bunun önemi yoktu, ikisini de seviyordu.

Tem düşünmeden eğilip Leo'nun penisini ağzına aldı. Caspen bu değişikliğe uyum sağladı ve onu kalçalarından çekerek ikisinin arasında uzanmasını sağladı. Eli Tem'in ensesindeydi, onu Leo'nun penisi boyunca yukarı aşağı yönlendirerek her santimini almasını sağlıyordu. Leo inlemeye devam etti, elleriyle Tem'in saçlarını kavrayarak onu bacaklarının arasında tuttu. Tem her zamanki gibi merhametli bir hükümdardı.

Zevk. Onun için, *onlar için* önemli olan tek şey buydu. Sevdikleri erkeklerle birlikte burada olduğundan daha güvenli bir yer yoktu.

Caspen'in dizleri Tem'in dizlerinin altına kaydı ve bacaklarını açtı. Sırtını kavisleyerek kığını kaldırdı, onun ne yapacağını biliyordu. Yine de, Caspen ona girerken inledi, Leo'nun penisi hala ağzındaydı. Ve şimdi Caspen'inki de içindeydi. Onların onu nasıl *doldurduğuna*, ikisini birden almanın ne kadar heyecan verici olduğuna inanamıyordu.

İki penis sana yetmiyor mu, Tem?

Onun için yeterliydi. Öyleydi.

Ama Tem ona cevap veremedi, nefes alacak havayı bile bulamadı. Arkasında Caspen, önünde Leo varken, onlar ona yapmak istediği her şeyi yaparken inlemekten başka bir şey yapamadı. Onlar tanıdığı en acımasız iki adamdı. İkisini aynı anda almak neredeyse dayanılmazdı.

Bu çok fazlaydı. Ve yetersizdi.

Tem'in ihtiyacı olan her şeydi — iki erkek, ikisi de onun, onu herkesten daha çok isteyen iki erkek. Onun için her şeyi yapacak iki erkek.

Caspen'in kalçalarının her itişinde, Leo'nun penisi boğazına daha da derine giriyordu.

"Kora," diye fısıldayan insan prensin sesini duydu. "Bu..."

Cümlesinin geri kalanı, Caspen'in eli Tem'in kafasını kavrayıp ağzını Leo'nun penisinin dibine kadar ittiğinde bir iniltiyle kayboldu. Tem, Leo'nun yüzündeki ifadeyi görmek için onu görmesine gerek yoktu. Yaklaştığında nasıl görüldüğünü, çenesinin nasıl gerildiğini, kaslarının nasıl gerildiğini, çenesinin nasıl meydan okurcasına yukarı doğru kalktığını biliyordu. Ama Tem ona bu kadar kolay izin vermeyecekti. Tam bitirmek üzereyken, Tem kendini dikleştirdi ve yüz yüze gelmeleri için kendini yukarı itti.

"Ne kadar da alaycı," diye fısıldadı Leo. Elleriyle belinden tutup onu yerinde tuttu. Başını eğip Caspen'e baktı. "Seni de alay ediyor mu?"

Tem, Caspen'in nefesini omzunda hissetti. Elleri de Leo'nun ellerinin hemen altında, üzerindeydi. "Hayır," dedi.

Leo kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

Caspen kalçalarını daha sıkı kavradı. "Ben onu kızdırıyorum." "Nasıl?"

Cevap olarak Caspen, Tem'i kaldırdı ve sadece penisinin ucu içinde kaldı. Tem ani değişiklik karşısında nefesini tuttu ve Leo'nun göz bebekleri bu sese tepki olarak büyüdü. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı Caspen kulağına.

Tem alay edilmeyi seviyordu. Kalan onurunun son kırıntılarına zar zor tutunabildiği zamanları, sınırlarına itilmenin eşiğinde olduğu zamanları seviyordu. Ve karşılık olarak alay etmeyi, *başkalarını* sınırlarına itmeyi, gücünü kullanmayı seviyordu.

Ama şimdilik, Caspen kendi gücünü kullanıyordu.

Yavaşça içine girdi, Tem'e her seferinde sadece bir iki santimlik bir kısmını soktu.

"Daha fazla," diye inledi. "Daha fazla... *lütfe*n daha fazla." Caspen ona daha fazlasını verdi.

Ama çok az.

Her zamanki gibi, kendini tutması şaşırtıcıydı. Tem, basilisk'in sabrının sonsuz olduğunu, onun yalvarışlarından etkilenmeyeceğini artık bilmeliydi. Onu nasıl kızdıracağını, onu bitirmesine izin vermeden sınırına nasıl götüreceğini, onu nasıl *acı* çekireceğini çok iyi biliyordu.

"Olağanüstü," diye fısıldadı Leo izlerken.

Tem, Caspen'in ona verdiği bu günahkar hissiyata teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordu. Tem orgazma ulaşmak üzereyken Caspen sonunda ona istediğini verdi ve onu tamamen içine çekerek penisiyle onu tamamen doldurdu. Tem başını geriye attı ve utanç duymadan orgazmını yaşadı. Onu gören sadece Leo, onu duyan sadece Caspen vardı. Onların önünde kendini açığa vurmaktan daha iyi ne olabilirdi?

Caspen'in elinin topuğu ensesini buldu ve bir an sonra, başı bir kez daha Leo'nun bacaklarının arasındaydı. Caspen, Tem ve Leo mükemmel bir daire oluşturdular. Kısıtlama zamanı geçmişti; tatmin zamanı gelmişti.

Üçü birlikte hareket ettiler, Caspen arkasında, Leo önünde. Tem, birlikte zirveye ulaşacaklarını, hayal edilebilecek en mükemmel zirveye ulaşacaklarını biliyordu. Direnmenin, geciktirmenin bir anlamı yoktu. Sonunda nihai gerçeği kabul etmişlerdi.

Tem, Leo'nun ağzında ve Caspen'in içinde aynı anda boşaldıklarını hissetti ve onların doruk noktalarıyla birlikte kaçınılmaz olarak kendi doruk noktasına da ulaştı. Hareket ediyorlardı, nefes nefeseydiler, birlikte *parçalanıyorlardı*, kıyıdaki dalgalar gibi birbirlerinin bedenlerine düşüyorlardı. Hepsi bir olarak, tek bir ecstasye kanalında dalgalanarak bunu yaşadılar.

Her şey biter bitmez, Caspen Tem'i saçlarından çekerek omuzlarını göğsüne bastırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, Tem kucığında. Kalp atışlarını hissedebiliyordu, her zamanki gibi düzenliydi. Dik durur durmaz, gözleri Leo'nun gözleriyle buluştu. Gözleri yarı kapalıydı, ifadesinde inanılmaz bir mutluluk vardı.

"Tem," diye fısıldadı.

Şu anda bile, onun tek odak noktası Tem'di. İçinde başka bir erkek varken bile, Leo hala onu istiyordu. "Leo," diye fısıldadı Tem.

Onu öp.

Emir Caspen'den geldi ve Tem bunu memnuniyetle yerine getirdi. Öne eğildi, Leo'yu derin bir öpücüğe çekerek, içinde başka bir penis olsa bile hala ona ihtiyacı olduğunu belli etti. Tem, prensin daha önce kendini tatmış olup olmadığını, diğer kızların ağızlarına boşaldıktan sonra dudaklarından öpüp öpmediklerini merak etti. Şimdi kendini tadıyordu ve Tem, onun bundan hoşlandığından emindi.

Caspen onun içindeydi, yine sertleşmiş, itiyordu.

Tem, Leo'nun omuzlarını kavradı ve kendini sabit tuttu. "Leo," diye fısıldadı yine, bu sefer dudaklarına.

Leo yanıt olarak onu öptü, ama sadece kısa bir öpücük. Bir an sonra geri çekildi, gözleri Tem'in vücudunu açgözlülükle taradı, Caspen'in penisini aldığı yeri izledi. Burun delikleri genişledi.

Belki de Leo izlemekle ilgileniyordu.

Tem, onun bir parçası onu başka biriyle görmekten hoşlanıyor mu, rekabetçi tarafı gizlice bunu arzuluyor mu, arzuladığı kişinin de arzu edilir olduğunu bilmek mi istiyor diye merak etti. Onun onu basiliskten çekip çıkarmasını bekliyordu. Bunun yerine, daha iyi görebilmek için geriye yaslandı.

Eğer istediği buysa, Tem ona bunu memnuniyetle verecekti.

Caspen'in parmakları boğazını sardı, sırtını kavisledi ve onu prene sergiledi. O, acele etmeden, zamanını alarak, ona düzenli bir şekilde girip çıkıyordu. Tem, Leo'nun her şeyi gördüğünü biliyordu: başka bir adam onu sikerken yanaklarının nasıl kızardığını, vücudunun Caspen'in penetrasyonuna nasıl tepki verdiğini. Prens umursamıyor gibiydi. Tem, uzun zaman önce onu sakinleştirmeyi bırakmıştı - hepsi öpüşürken bir ara. Şu anda hissettiği duygular tamamen kendisine aitti. Ve görünüşe göre kendini iyi hissediyordu. Çünkü sonunda Leo da onlara katıldı.

Caspen onu sikerken, Leo ona dokunuyordu, elleri göğüslerinde, dudakları boynunda. Tem kendini buna, *onlara* teslim etti. Leo başını eğip dişleriyle meme ucunu emdiğinde çığlık attı, onu kendine daha da yaklaştırdı, bu coşkunun her saniyesinin tadını çıkardı.

Leo'nun ağızı meşgul olmasaydı, konuşacağını biliyordu. Ama o, kendi yöntemiyle ona işkence ediyor, meme uçlarını sıkıp ısıırıyordu

meme uçlarını sıkıp ısıırıyordu. Her seferinde Caspen onu yerinde tutuyordu. İki prens, onu hizada tutmak için birlikte çalışıyorlardı.

Tem daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, Leo'nun parmakları klitorisini buldu. Ona bastırdı ve Tem nefesini tuttu. Onun tepkisine, eğilip ağzını kullandı.

Caspen homurdandı ve Tem, Leo'nun dilinin onun penisinin dibinde olduğunu anladı. İkisini de tatmin ediyordu, Tem'in klitorisini emerek Caspen'in penisine baskı uyguluyordu. Bu, gücünü gösterme, onlara buradaki rolünü hatırlatma yoluydu. Tem bunu memnuniyetle karşıladı, ellerini onun saçlarına geçirdi ve onu bacaklarının arasında tuttu.

Bir an sonra, Tem orgazm oldu. Caspen de öyle.

İkisinin ıslaklığı onun penisini kapladı ve Tem, Leo'nun bunu tadabildiğini biliyordu. Başını kaldırdığında, Tem'i bir kez daha öptü. Bir süre, tek yaptıkları buydu. Sonra Caspen onu penisinin üstünden kaldırdı ve ikisinin arasına oturttu. O anda Tem, Leo'nun tekrar sertleştiğini fark etti. O ona uzanamadan, Caspen onun yerine uzandı.

Leo'nun penisini bulan elini, parmaklarını penisin gövdesine dolayan ve düzenli, eşit vuruşlarla pompalayan elini izledi. Leo, gözleri hala kapalı, omuzları gevşemiş halde, onun bunu yapmasına izin verdi.

Ne yapıyorsun? Prensi

ödüllendiriyorum.

Tem anladı.

Leo iyi iş çıkarmıştı; isteyerek katılmıştı ve şimdi ödülünü alma sırası ondaydı. Caspen başını eğdi ve Leo'nun kaşları yukarı kalktı.

"Siktir," dedi boğuk bir sesle.

Bu, izlemesi inanılmaz bir şeydi.

Tem onları izlerken kendine dokundu ve onlar işlerini bitirmeden çok önce orgazma ulaştı. Leo, ona ve Caspen'e bakmak arasında gidip geliyordu, uzun parmakları basilisk'in başının arkasını kavrarken ağzını prensin penisi üzerinde yukarı aşağı kaydırıyordu.

"Tem," diye fısıldadı Leo, diğer eliyle ona uzanarak. "Buraya gel."

Tem memnuniyetle itaat etti. Eğilip onu nazikçe öptü, vücudunda gerginliğin arttığını hissetti. Tem, Caspen tarafından zevk vermenin nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordu

nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordu — basilisk'in ne kadar ezici ve amansız olabileceğini. Leo'nun bunu ilk kez, burada, onunla birlikte deneyimlemesi, Tem'in ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir zevkti.

Tem'in eli Leo'nun eline katıldı. Caspen'in başını birlikte tuttular.

Prens çok yakındı. Derisi terden kaygandı, nefesi çaresizce kesik kesik geliyordu. Tem onu daha önce de böyle görmüştü, arabada. Ama şimdi onu uçurumun eşiğine getiren, onu sonsuzluğa gönderen Caspen'di.

"Yapabilirsin Leo," diye mırıldandı Tem. "Bırak kendini." "Siktir," diye fısıldadı.

Tem bu kelimeyi tadını çıkardı, dudaklarından alıp kendine mal etti. Ağzını boynuna bastırdı, morarana kadar derisini ısırdı. Leo'nun başı geriye düştü ve Tem onun bittiğini anladı.

"*Siktir*," diye bağırdı prens boşalırken. Caspen yutmadı.

Bunun yerine, doğruldu, Tem'in yüzüne uzandı ve başparmaklarıyla çenesini açmaya çalıştı. Sonra eğildi ve Leo'nun spermlerini ağzına boşalttı. Tem, spermler boğazından aşağı kayarken yuttu, bu hareket Caspen'in ona zehrini verdiği anın mükemmel bir yansımasıydı.

Çok basit, çok kolaydı.

Tem, basilisk'in insan prensinden çıkardığı şeyi tatmayı çok sevdi. Caspen'in emeğinin meyvesinden daha iyi bir şey yoktu, özellikle de Leo'nunkiyse.

Son damlasını da yuttuğunda, Tem hayranlıkla onları izleyen Leo'ya döndü.

Yüzünü kendine doğru çekti ve dilini ağzına soktu. Leo bunu *isteyerek, hevesle* kabul etti. Uzun süre öpüştiler ve sonunda tekrar yatay pozisyona geçtiler.

Üçü birlikte uzandılar, Tem ortada, ikisi de ona dönük. Leo'nun eli karnında, Caspen'inki ise hemen altında duruyordu.

Caspen Leo'ya baktı.

"İyi iş çıkardın, Prens."

Leo dirseğiyle kendini destekledi. "Benim adım Leo. Boğazına benim sikimi alan herkes bana öyle seslenmeli."

Tem, Caspen'in gözlerini devirmesini hiç görmemişti. Ama şimdi öyle yaptı ve bu görüntü o kadar karakterine uymuyordu ki, Tem gülmekten kendini alamadı.

"Kibirin eşsiz," dedi basilisk. Sözlerinde alaycı bir ton yoktu; Tem kadar eğlenmiş görünüyordu.

Leo'nun omuz silktiğini hissetti. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." "İltifat değil."

Tem, Caspen'in çenesini, sonra Leo'nun çenesini tuttu. "İkiniz de susabilir misiniz?" Caspen'in gözleri tekrar ona döndü. Zihniyle sordu, *Mutlu musun?* O da kendi sorusuyla cevap verdi. *Sen mutlu musun?*

Caspen'in gözleri, *sonsuz* bir şefkatle kızın yüzünü süzdü.

Tem ne zaman uykuya daldığını bilmiyordu. Karanlığa dalmadan önce duyduğu son şey, Caspen'in Leo'ya söylediği dört basit kelimeydi:

"Ona iyi bak."

Tem uyandığında Caspen gitmişti.

Teşekkür

Öncelikle, aileme teşekkür etmek istiyorum. Bana olağanüstü bir hayat sürmenin ne demek olduğunu gösterdiler. Basitçe söylemek gerekirse: en iyi yanlarım onlar sayesinde var.

Ayrıca kız kardeşime de teşekkür etmek istiyorum: benim kuzey yıldızım, yol göstericim. Seninle birlikte hayat yolunda yürümek benim için bir onur. Sen benim ulaşmak istediğim zirvesin, beni her zaman eve çağıran deniz feneri.

Beni tanıyan herkes, yakın arkadaşlarımdan az olduğunu bilir. Ama sahip olduğum az sayıdaki arkadaşım benim için son derece değerlidir. Onların isimlerini saymak yerine, basit bir klişe söyleyeceğim: kim olduğunuzu biliyorsunuz. Ve sizi çok sevdiğimi de biliyorsunuz.

Yazmak yalnız bir eylem olabilir, ama yayınlamak öyle değildir. Erken dönemdeki desteği sayesinde kitabımın olağanüstü editörüm Christa Désir'in masasına ulaşmasını sağlayan ajansım Haley Heidemann'a sonsuza kadar minnettarım. O zaman hayatımın değişmek üzere olduğunu anladım. Ve Bloom Books'taki tüm ekibin coşkusu ve desteği sayesinde hayatım değişti. O zamandan beri bu projeye birçok kişi katkıda bulundu, aralarında WME Books'un yetenekli çalışanları da var, özellikle de *Kiss of the Basilisk*'in Birleşik Krallık'taki yuvasını Quercus'ta bulan Suzannah Ball. Birleşik Krallık baskısı için çok çalışan Anne Perry ve Arcadia'daki herkese, ayrıca muhteşem kapağın var olmasını sağlayan Sourcebooks'un yetenekli tasarımcılarına çok teşekkür ederim.

Çevrimiçi yolculuğumda bana destek olan herkese teşekkür etmezsem haksızlık etmiş olurum. @oxfordlemon'u hayatımın en zor döneminde, başka hiçbir yere başvurabileceğim bir yer olmadığını hissettiğimde kurdum. Bana gösterdiğiniz sevgi ve destek, tek kelimeyle muazzamdı. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizi gururlandırmak benim için büyük bir onurdur. Bunun sadece başlangıç olduğuna inanın.

Son olarak, Chad'e teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı sana borçluyum. Onu boşa harcamayacağım.

Yazar Hakkında

Lindsay Straube, Oregon, Portland'da yaşayan bir yazardır. Limonlu tekila içer ve altyazılı TV izler. Her salı günü onu sinemada bulabilirsiniz.

Merhaba deyin:

Instagram: [@oxfordlemon](#) Web
sitesi: [oxfordlemon.com](#)

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Bu Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü](#)

[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedinci](#)
[Bölüm Otuz Sekizinci](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkinci Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm Epilog:](#)
[Leo](#)
[Meydan](#)

[Okuyanlar](#)
[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

